

PROKURATURA
KRAJOWA

RAPORT II

z badania spraw pozostających w zainteresowaniu opinii publicznej ze względu na ich przedmiot oraz charakter, prowadzonych i zakończonych w latach 2016-2023 w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury

Vol. II

Raport opracował zespół prokuratorów powołany zarządzeniami Prokuratora Krajowego nr 130/24 z 16 sierpnia 2024 r. oraz nr 189/24 z 19 listopada 2024 r.

Warszawa, kwiecień 2025 r.

SPIS TREŚCI

SPIS TREŚCI	2
I. WSTĘP.....	13
II. SPRAWY	14
A) <i>Postępowania dotyczące mowy nienawiści</i>	14
1) PR Ds 1213.2020 Prokuratury Rejonowej w Białymstoku	14
2) 3035-1.Ds.56.2022 Prokuratury Okręgowej w Przemyślu	22
3) PR 1 Ds 3165.2019 Prokuratury Rejonowej Szczecin – Niebuszewo w Szczecinie	24
4) PO I Ds 228.2020 Prokuratury Okręgowej w Warszawie.....	25
5) PO I Ds 38.2019 Prokuratury Okręgowej w Przemyślu.....	27
6) PO I Ds 261.2018 Prokuratury Okręgowej w Warszawie.....	30
7) PO I Ds 45.2025 Prokuratury Regionalnej w Białymstoku	31
8) PR 1 Ds 597.2019 Prokuratury Rejonowej Gdańsk-Śródmieście w Gdańsku.....	33
9) PR Ds 309.2017 Prokuratury Rejonowej Gliwice–Wschód w Gliwicach	38
10) PR 1 Ds 923.2020 Prokuratury Rejonowej w Rybniku	43
11) PO I Ds 159.2018 Prokuratury Okręgowej w Warszawie.....	48
12) PR 2 Ds 411.2015 Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia-Stare Miasto we Wrocławiu	52
13) PO I Ds 9.2018 Prokuratury Okręgowej w Gliwicach.....	55
14) RP II Ds 6.2019 Prokuratury Regionalnej w Katowicach.....	61
15) 4176-1.Ds.56.2024 Prokuratury Rejonowej Radom-Wschód w Radomiu.....	64
16) PR 2 Ds 41.2021 Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia-Stare Miasto we Wrocławiu	69
17) PR 2 Ds 1843.2020 Prokuratury Rejonowej w Białej Podlaskiej	74
18) 4359-1.Ds.141.2022 Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia–Fabryczna we Wrocławiu	77
19) 3041-2.Ds.190.2023 Prokuratury Okręgowej w Warszawie.....	79
20) 3042-1.Ds 26.2021 Prokuratury Okręgowej Warszawa-Praga w Warszawie	83
21) PR 3 Ds 130.2017 Prokuratury Rejonowej Gdańsk-Śródmieście w Gdańsku.....	85
22) PR 3 Ds 138.2017 Prokuratury Rejonowej Gdańsk-Śródmieście w Gdańsku.....	88
23) 4359-0.Ds.5153.2023 Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia-Fabryczna we Wrocławiu	93
24) PR 2 Ds 129.2018 Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia-Stare Miasto we Wrocławiu	103
B) <i>Postępowania dotyczące przedstawicieli większości rządzącej w latach 2016-2023</i>	106
25) PR Ds 823.2017 Prokuratury Rejonowej w Janowie Lubelskim	106
26) PO V Ds 28/11 Prokuratury Okręgowej w Sieradzu.....	114

27)	PR 2 Ds 1190.2016 Prokuratury Rejonowej Kraków Śródmieście–Wschód w Krakowie	120
28)	PO I Ds 150.2019 Prokuratury Okręgowej w Zamościu	124
29)	PO I Ds 167.2019 Prokuratury Okręgowej w Zamościu	124
30)	RP II Ds 2.2017 Prokuratury Regionalnej w Krakowie	127
31)	PO II Ds 39.2019 Prokuratury Okręgowej w Kielcach	132
32)	4311-7.Ds.1222.2023 Prokuratury Rejonowej Warszawa-Mokotów w Warszawie	136
33)	4311-7.Ds.1638.2023 Prokuratury Rejonowej Warszawa-Mokotów w Warszawie	136
34)	3041-1.Ds.4.2022 Prokuratury Okręgowej w Warszawie.....	140
35)	PR Ds 2241.2019 (PR Ds 652.2021) Prokuratury Rejonowej w Oleśnicy	143
36)	PO I Ds 35.2019 Prokuratury Okręgowej w Warszawie.....	145
37)	3002-1.Ds.42.2024 Prokuratury Okręgowej w Łomży	148
38)	PO I Ds 110.2019 Prokuratury Okręgowej w Warszawie.....	151
39)	PO I Ds 71.2021 Prokuratury Okręgowej w Warszawie.....	151
40)	3041-1.Ds.49.2021 Prokuratury Okręgowej w Warszawie.....	155
41)	PO I Ds 80.2018 Prokuratury Okręgowej w Warszawie.....	159
42)	RP II Ds 11.2020 Prokuratury Regionalnej w Lublinie.....	162
43)	4053-13.Ds.32.2022 Prokuratury Rejonowej w Gdyni	164
44)	PR 1 Ds 1042.2019 Prokuratury Rejonowej w Świebodzinie	165
45)	PO I Ds 274.2018 Prokuratury Okręgowej w Warszawie.....	169
46)	PO I Ds 115.2016 Prokuratury Okręgowej w Warszawie.....	171
47)	Ap V Ds 4/10 byłej Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi.....	174
48)	PO I Ds 5.2017 Prokuratury Okręgowej w Białymstoku	178
49)	PR Ds 2259.2019 Prokuratura Rejonowa w Suwałkach.....	182
50)	RP I Ds 5.2017 Prokuratury Regionalnej w Lublinie.....	190
51)	PO I Ds 29.2017.S Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu	208
52)	3017-2.Ds.43.2023 Prokuratury Okręgowej w Krakowie	212
53)	4293-0.Ds.132.2021 Prokuratury Rejonowej w Wałczu	214
54)	PR Ds 2699.2020 Prokuratury Rejonowej w Oświęcimiu	217
55)	PO II Ds 128.2017 Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu.....	219
56)	PR Ds 913.2018 Prokuratury Rejonowej w Brzozowie	223
57)	3041-0.Ds.182.2023 Prokuratury Okręgowej w Warszawie.....	225
58)	PO I Ds 83.2017 Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu	228
59)	4122-1.Ds.167.2023 Prokuratury Rejonowej Kielce-Zachód w Kielcach	234
60)	RP II Ds 6.2019 Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu	235
61)	PK IX WZ Ds 34/2021 Prokuratury Krajowej.....	239
62)	4095-0.Ds.865.2024 (4095-0.Ds.2185.2023) Prokuratury Rejonowej w Raciborzu	244
63)	3041-8.Ds.139.2023 Prokuratury Okręgowej w Warszawie – Wydział ds. Wojskowych.....	246
64)	3042-1.Ds.56.2023 Prokuratury Okręgowej Warszawa-Praga w Warszawie	247
65)	PR Ds 409.2019 Prokuratury Rejonowej w Muszynie.....	252
66)	4124-0.Ds.749.2023 Prokuratury Rejonowej w Opatowie	253
67)	4113-5.Ds.1169.2022 Prokuratury Rejonowej w Mysłowicach.....	254
68)	4113-5.Ds.751.2024 Prokuratury Rejonowej w Mysłowicach.....	254

69)	II W 793/23/N Sądu Rejonowego dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie.....	254
70)	PO III Ds 3.2017 Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim	261
71)	PO I Ds. 42.2018 Prokuratury Okręgowej w Łodzi.....	261
72)	PR 3 Ds 121.2019 Prokuratury Rejonowej w Ostrowie Wielkopolskim	261
73)	PR 2 Ds 1079.2019 Prokuratury Rejonowej w Sieradzu	261
74)	PO I Ds 67.2020 Prokuratury Okręgowej w Łodzi.....	261
75)	PO I Ds 131.2019 Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim	261
76)	PR 4 Ds 742.2017 Prokuratury Rejonowej Kraków–Śródmieście Wschód w Krakowie	261
77)	PO I Ds 125.2019 Prokuratury Okręgowej w Zamościu	271
78)	PR 3 Ds 61.2021 Prokuratury Rejonowej w Gdyni.....	274
79)	3045-2.Ds.34.2022 Prokuratury Okręgowej w Opolu	277
80)	PO I Ds 307.2020 Prokuratury Okręgowej w Warszawie.....	278
81)	4119-0.Ds.777.2022 Prokuratura Rejonowa w Busku – Zdroju.....	281
82)	PR Ds 230.2019 Prokuratury Rejonowej w Sandomierzu	283
83)	PR Ds 504.2020 Prokuratury Rejonowej w Sławnie	285
84)	PO I Ds 64.2016 Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu	286
C)	<i>Postępowania dotyczące Trybunału Konstytucyjnego.....</i>	<i>288</i>
85)	PO I Ds 215.2017 Prokuratury Okręgowej w Warszawie.....	288
86)	PO I Ds 38.2016 Prokuratury Okręgowej w Warszawie.....	292
D)	<i>Postępowania dotyczące inicjowania postępowań karnych dla osiągnięcia celów politycznych</i>	<i>295</i>
87)	RP I Ds 98.2016 Prokuratury Regionalnej w Szczecinie	295
88)	PO I Ds 61.2020 Prokuratury Okręgowej Warszawa – Praga w Warszawie	321
89)	PO I Ds 9.2020 Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu	323
90)	PO II Ds 3.2017.Sp(c) Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze	326
91)	PO I Ds 54.2019 Prokuratury Okręgowej w Gdańsku	329
92)	2009-1.Ds.6.2022 Prokuratury Regionalnej w Szczecinie	331
93)	2006-1.Ds.10.2024 Prokuratury Regionalnej w Łodzi	331
94)	4052-1.Ds.21.2022 Prokuratury Rejonowej Gdańsk-Wrzeszcz w Gdańsku	335
95)	RP I Ds 24.2019 Prokuratury Regionalnej w Warszawie.....	347
96)	4242-1.Ds.63.2022 Prokuratury Rejonowej Poznań - Grunwald w Poznaniu.....	358
97)	PR 1 Ds 2697.2020 Prokuratury Rejonowej Poznań – Stare Miasto w Poznaniu	364
98)	PR 1 Ds 1727.2021 Prokuratury Rejonowej Poznań – Stare Miasto w Poznaniu	364
99)	RP I Ds 21.2016 Prokuratury Regionalnej w Poznaniu	367
100)	RP I Ds 22.2019 Prokuratury Regionalnej w Białymstoku	374
101)	3042-1.Ds.9.2024 Prokuratury Okręgowej Warszawa – Praga w Warszawie	382
102)	PO III Ds 146.2019 Prokuratury Okręgowej w Warszawie	388
103)	3041-1.Ds.20.2023 Prokuratury Okręgowej w Warszawie	391
104)	PO IV Pc 106.2021 Prokuratury Okręgowej w Szczecinie.....	394
105)	PR Ds 58.2021 Prokuratury Rejonowej Olsztyn-Południe w Olsztynie	396
106)	V Ds 69/14 Prokuratury Okręgowej w Łomży	403
107)	RP I Ds 6.2020 Prokuratury Regionalnej w Krakowie	403
108)	2005-1.Ds.9.2023 Prokuratury Regionalnej w Lublinie	406

<i>E)</i>	<i>Postępowania dotyczące wykorzystywania prokuratury dla prywatnych celów.....</i>	<i>409</i>
109)	4138-1.Ds.65.2021 Prokuratury Rejonowej Kraków–Śródmieście Zachód w Krakowie.....	409
110)	RP III Ds 11.2019 Prokuratury Regionalnej w Lublinie	410
111)	RP VII Ds 16.2017 Prokuratury Regionalnej w Krakowie	416
112)	RP VII Ds 4.2017 Prokuratury Regionalnej w Krakowie	426
113)	RP VII Ds 14.2017 Prokuratury Regionalnej w Krakowie	435
114)	RP VII Ds 15.2017 Prokuratury Regionalnej w Krakowie	446
115)	PK IV WZ Ko 46.2016 Małopolski Wydział Zamiejscowy DPZiK PK	448
116)	PO I Ds 72.2017 Prokuratury Okręgowej w Toruniu	450
117)	PO I Ds 5.2021 Prokuratury Okręgowej w Katowicach.....	452
118)	PK XIV Ds 28.2018 Wydziału Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej	474
119)	PO V Ds 1.2020 Prokuratury Okręgowej w Krakowie	480
120)	3041-5 Ds.17.2022 Prokuratury Okręgowej w Warszawie.....	484
121)	RP I Ds 10.2016 Prokuratury Regionalnej w Krakowie	488
122)	PO I Ds 100.2017 Prokuratury Okręgowej w Gdańsku	498
<i>F)</i>	<i>Postępowania dotyczące służb specjalnych</i>	<i>504</i>
123)	2005-2.Ds.4.2021 Prokuratury Regionalnej w Lublinie	504
127)	PO VI Ds 166/14 Prokuratury Okręgowej w Warszawie.....	522
128)	RP I Ds 11.2019 Prokuratury Regionalnej w Krakowie	522
129)	RP I Ds 46.2020 Prokuratury Regionalnej w Szczecinie	522
130)	RP I Ds 20.2016 Prokuratury Regionalnej w Katowicach.....	535
131)	PK IV WZ Ds 27.2016 Małopolskiego Wydziału Zamiejscowego DPZiK PK	537
132)	RP I Ds 14.2019 Prokuratury Regionalnej w Białymstoku	540
<i>G)</i>	<i>Postępowania dotyczące przeciwników lub krytyków politycznych</i>	<i>542</i>
133)	PO I Ds 50.2018 Prokuratury Okręgowej w Gdańsku	542
134)	PO I Ds 60.2019 Prokuratury Okręgowej w Ostrowie Wielkopolskim.....	548
135)	PO I Ds 112.2019 Prokuratury Okręgowej w Gdańsku	551
136)	PO I Ds 6.2017 Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze.....	555
137)	1 Ds 279/14 Prokuratury Rejonowej Warszawa–Śródmieście w Warszawie.....	555
138)	V Ds 88/14 Prokuratury Okręgowej w Warszawie	555
139)	7 Ds 409/17 Prokuratury Rejonowej Warszawa-Wola w Warszawie.....	555
140)	PO II Ds 23.2020 Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze.....	555
141)	RP II Ds 31.2019 Prokuratury Regionalnej w Warszawie	572
142)	4051-1.Ds.29.2021 Prokuratury Rejonowej Gdańsk–Śródmieście w Gdańsku	574
143)	3041-1.Ds.4.2023 Prokuratury Okręgowej w Warszawie	578
144)	XI W 6291/18 Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie	578
145)	PO I Ds. 109.2020 Prokuratury Okręgowej Warszawa-Praga w Warszawie	578
146)	PO I Ds 18.2018 Prokuratury Okręgowej w Olsztynie	580
147)	PO III Ds 200.2018 Prokuratury Okręgowej w Warszawie	582
148)	RP I Ds 14.2020 Prokuratury Regionalnej w Szczecinie	587
149)	PR Ds 408.2017 Prokuratury Rejonowej w Opatowie	591
150)	4124-0.Ds.570.2022 Prokuratury Rejonowej w Opatowie.....	591

151)	PR Ds 175.2021 Prokuratury Rejonowej w Opatowie	591
152)	PR 1 Ds.5.2018 Prokuratury Rejonowej w Nakle nad Notecią	593
153)	PR Ds 1385.2020 Prokuratury Rejonowej w Pucku	595
154)	RP II Ds 17.2020 Prokuratury Regionalnej w Warszawie	596
155)	PO I Ds 27.2018 Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu.....	608
156)	PO II Ds 4.2018 Prokuratury Okręgowej w Białymstoku	611
157)	3041-1.Ds.64.2022 Prokuratury Okręgowej w Warszawie	614
158)	PO II Ds 66.2020 Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu.....	618
159)	PO I Ds 48.2016 Prokuratury Okręgowej w Suwałkach	621
160)	3007-1.Ds.2.2023 Prokuratury Okręgowej w Elblągu	634
161)	3043-2.Ds.7. 2024 Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze	641
162)	PR 1 Ds 3462.2020 Prokuratury Rejonowej Szczecin–Niebuszewo w Szczecinie	647
163)	PR 1 Ds 1072.2021 Prokuratury Rejonowej Szczecin–Niebuszewo w Szczecinie	647
164)	4138-1.Ds.200.2024 Prokuratury Rejonowej Kraków–Śródmieście Zachód w Krakowie	650
165)	3041-1.Ds.234.2024 Prokuratury Okręgowej w Warszawie.....	651
H)	<i>Postępowania dotyczące obywateli występujących w obronie praworządności</i>	<i>656</i>
166)	PR 1 Ds 2346.2020 Prokuratury Rejonowej Gdańsk–Oliwa w Gdańsku	656
167)	4035-1.Ds.38.2022 Prokuratury Rejonowej Bydgoszcz-Północ w Bydgoszczy	657
168)	4138-1.Ds.191.2023 Prokuratury Rejonowej Kraków – Śródmieście Zachód w Krakowie.....	659
169)	4138-1.Ds.209.2023 Prokuratury Rejonowej Kraków – Śródmieście Zachód w Krakowie.....	659
170)	4138-1.Ds.192.2024 Prokuratury Rejonowej Kraków – Śródmieście Zachód w Krakowie.....	659
171)	4133-13.Ds.653.2024 Prokuratury Rejonowej Kraków–Krowodrza w Krakowie	659
172)	4133-1.Ds.160.2023 Prokuratury Rejonowej Kraków–Krowodrza w Krakowie	659
173)	PR 1 Ds 28.2021 Prokuraturę Rejonową Warszawa-Mokotów w Warszawie	661
174)	RP III Ko 293.2021 Prokuratury Okręgowej w Szczecinie	665
175)	PR 2 Ds.2702.2020 Prokuratury Rejonowej w Gdyni	667
176)	PR 1 Ds 966.2017 Prokuratury Rejonowej Radom-Wschód w Radomiu	668
177)	PR 2 Ds. 3032.2020 Prok. Rejonowej Gdańsk–Oliwa w Gdańsku	674
I)	<i>Postępowania wszczynane celem represji wobec niezależnych sędziów i prokuratorów</i>	<i>678</i>
178)	3015-6.Pc.131.2023 Prokuratury Okręgowej w Katowicach	678
179)	4283-0.Ds.359.2024 Prokuratury Rejonowej w Międzyrzeczu.....	687
180)	PO I Ds 1.2020 Prokuratury Okręgowej w Ostrołęce	692
181)	3025-1.Ds.30.2021 Prokuratury Okręgowej w Zamościu	695
182)	3039-4.Ds.12.2022 Prokuratury Okręgowej w Koszalinie	698
183)	PO I Ds. 8.2021 Prokuratura Okręgowa w Świdnicy.....	701
J)	<i>Postępowania z innych kategorii</i>	<i>705</i>
184)	3023-2.Ds.20.2024 Prokuratury Okręgowej w Radomiu.....	705
185)	3025-1.Ds.7.2024 Prokuratury Okręgowej w Zamościu.....	710
186)	3041-1.Ds.174.2022 Prokuratury Okręgowej w Warszawie.....	714
187)	3041-1.Ds.136.2024 Prokuratury Okręgowej w Warszawie.....	716
188)	PK I WZ 67.2019 Dolnośląskiego Wydziału Zamiejscowego DPZiK.....	721
189)	PO I Ds 7.2018 Prokuratury Okręgowej w Ostrołęce	724

190)	RP III Ds. 2.2019 Prokuratury Regionalnej w Lublinie	727
191)	3027-1.Ds.36.2023 Prokuratury Okręgowej w Ostrowie Wielkopolskim	732
192)	PO II Ds 23.2020 Prokuratury Okręgowej w Krakowie	735
193)	3017-2.Ds.12.2021 Prokuratury Okręgowej w Krakowie	735
194)	3012-1.Ds.36.2023 Prokuratury Okręgowej w Bielsku-Białej	744
195)	PR 4 Ds 1024.2019 Prokuratury Rejonowej Szczecin–Niebuszewo w Szczecinie	749
196)	PO I Ds 53.2020 Prokuratury Okręgowej w Zamościu	758
197)	PO VI Ds 9/08 Prokuratury Okręgowej w Opolu	762
198)	PR 3 Ds 179.2018 Prokuratury Rejonowej w Kaliszu	772
199)	PR 1 Ds. 4258.2016 Prokuratury Rejonowej Szczecin – Śródmieście w Szczecinie	773
200)	PR 2 Ds 351.2020 Prokuratury Rejonowej w Gorzowie Wielkopolskim	775
201)	PK I WZ Ds 47.2016 Dolnośląski Wydział Zamiejscowy DPZIK PK	778
202)	RP I Ds 24.2019 Prokuratury Regionalnej w Szczecinie	784
203)	2009-1.Ds.98.2023 Prokuratury Regionalnej w Szczecinie	788
204)	PO I Ds 87.2020 Prokuratury Okręgowej w Warszawie	790
205)	PR 1 Ds 455.2021 Prokuratury Rejonowej Toruń–Centrum Zachód w Toruniu	794
206)	PR 1 Ds 254.2019 Prokuratury Rejonowej w Lwówku Śląskim	796
207)	PR Ds 1303.2020 Prokuratury Rejonowej w Pucku	799
208)	PO I Ds 87.2019 Prokuratury Okręgowej w Gliwicach	800
209)	4148-0.Ds.903.2024 Prokuratury Rejonowej w Muszynie	806
210)	RP 1 Ds 10.2020 Prokuratury Regionalnej w Rzeszowie	808
211)	PR 3 Ds 162.2019 Prokuratury Rejonowej Gdańsk–Śródmieście w Gdańsku	811
212)	PO I Ds 135.2019 Prokuratury Okręgowej w Gliwicach	815
213)	PR 4 Ds 343.2019.S Prokuratury Rejonowej Szczecin-Niebuszewo w Szczecinie	818
214)	3045-2.Ds.2.2023 Prokuratury Okręgowej w Opolu	824
215)	PR 3 Ds.125.2017 PR Gdańsk-Oliwa w Gdańsku	828
216)	V Ds 172/15 Prokuratury Okręgowej Warszawa-Praga w Warszawie	833
217)	PR 3 Ds.120.2019 r. Prokuratury Rejonowej Gdańsk – Oliwa w Gdańsku	837
218)	PO II Ds 12.2018 Prokuratury Okręgowej w Warszawie	841
K)	<i>Niezasadne skargi nadzwyczajne</i>	<i>843</i>
219)	PK IV SN 1487.2021	843
220)	1001-4.Sn.233.2021	845
221)	1001-4.Sn.100.2022	852
222)	1001-4.Sn.1081.2022	855
223)	1001-4.Sn.260.2023	857
224)	1001-4.Sn.722.2023	858
L)	<i>Postępowania dot. inicjowania postępowań cywilnych dla osiągnięcia celów politycznych</i>	<i>860</i>
225)	RP III Pc 113.2020 Prokuratury Regionalnej w Krakowie	860
226)	RP III Pc 7.2021 Prokuratury Regionalnej w Szczecinie	866
227)	RP V Pc 287.2019 Prokuratury Regionalnej w Warszawie	867
228)	RP V Pc 152.2020 Prokuratury Regionalnej w Warszawie	871
229)	3028-1.Pc.1.2022 Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim	874

230)	3028-1.Ds.42.2022 Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim	874
231)	2010-6.Pc.36.2022 Prokuratury Regionalnej w Warszawie	878
232)	RP V Pc 79.2021 Prokuratury Regionalnej w Warszawie	881
233)	RP V Pc 184.2020 Prokuratury Regionalnej w Warszawie	883
M)	<i>Postępowania bez istotnych uchybień</i>	<i>886</i>
234)	3017-5.Ds.4.2021 Prokuratury Okręgowej Krakowie	886
235)	RP I Ds 16.2019 Prokuratury Regionalnej w Warszawie	886
236)	PK IX WZ Ds 79.2018 Śląskiego Wydziału Zamiejscowego DPZiK PK	887
237)	PK VII WZ Ds 36.2018 Podlaskiego Wydziału Zamiejscowego DPZiK PK	887
238)	PO I Ds 95.2020 Prokuratury Okręgowej w Warszawie	887
239)	PO I Ds 95.2018 Prokuratury Okręgowej w Przemyśle	887
240)	PO I Ds 65.2019 Prokuratury Okręgowej w Warszawie	888
241)	PO I Ds 76.2021 Prokuratury Okręgowej w Warszawie	888
242)	RP I Ds 62.2016 Prokuratury Regionalnej w Rzeszowie	888
243)	PK XIV Ds 9.2019 Wydziału Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej	889
244)	PR 1 Ds 280.2021 Prokuratury Rejonowej Warszawa-Śródmieście w Warszawie	889
245)	PO I Ds 8.2018 Prokuratury Okręgowej w Gdańsku	889
246)	PO VII Ds 39.2016 Prokuratury Okręgowej w Krakowie	889
247)	PO I Ds 12.2018 Prokuratury Okręgowej w Krośnie	890
248)	PO VI Ds 9/08 Prokuratury Okręgowej w Opolu	890
249)	PR 1 Ds 183.2020 Prokuratury Rejonowej w Łukowie	890
250)	4304-4.Ds.942.2023 Prokuratury Rejonowej Szczecin-Prawobrzeże w Szczecinie	890
251)	PO I Ds 149.2019 Prokuratury Okręgowej w Warszawie	891
252)	4148-0.Ds.41.2022 Prokuratury Rejonowej w Muszynie	891
253)	PO V Ds 9.2020 Prokuratury Okręgowej w Krakowie	891
254)	PO I Ds 74.2020 Prokuratury Okręgowej Praga - Warszawa w Warszawie	891
255)	4051-1.Ds.87.2021 Prokuratury Rejonowej Gdańsk-Śródmieście w Gdańsku	891
256)	2006-4.Ds.20.2023 Prokuratury Regionalnej w Łodzi	892
257)	PO II Ds. 15.2021 Prokuratury Okręgowej w Wrocławiu	892
258)	4137-1.Ds.44.2023 Prokuratury Rejonowej Kraków Śródmieście-Wschód w Krakowie	892
259)	RP II Ds.21.2019 Prokuratura Regionalna w Warszawie	892
260)	PO I Ds 19.2017 Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu	892
261)	PO II Ds 5.2020 Prokuratury Okręgowej w Legnicy	893
262)	PO I Ds 70.2016 Prokuratury Okręgowej w Lublinie	893
263)	PO I Ds 33.2016 Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu	894
264)	PO I Ds 6.2017 Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu	894
265)	PO I Ds 114.2018 Prokuratury Okręgowej w Warszawie	894
266)	PO I Ds 186.2017 Prokuratury Okręgowej w Przemyśle	895
267)	4069-5.Ds.1764.2023 Prokuratury Rejonowej w Słupsku	895
268)	PO I Ds 55.2020 Prokuratury Okręgowej Warszawa-Praga w Warszawie	895
269)	4305-I.Ds 174.2022 Prokuratury Rejonowej Szczecin - Śródmieście w Szczecinie	896
270)	PR Ds 2224.2019 Prokuratury Rejonowej w Suwałkach	896

271)	4029-0.Ds.874.2023 Prokuratury Rejonowej w Augustowie	896
272)	4051-1.Ds.196.2024 Prokuratury Rejonowej Gdańsk-Śródmieście w Gdańsku	896
273)	3008-2.Ds.40.2022 Prokuratury Okręgowej w Gdańsku	896
274)	RP I Ds 8.2021 Prokuratury Regionalnej w Lublinie	897
275)	2001-1.Ds.39.2024 Prokuratury Regionalnej w Białymstoku	897
276)	3017-2.Ds.4.2021 Prokuratury Okręgowej w Krakowie	897
277)	PR 4 Ds 117.2020 Prokuratury Rejonowej Kraków-Krowodrza w Krakowie	898
278)	4306-4.Ds.1848.2022 Prokuratury Rejonowej Szczecin-Zachód w Szczecinie.....	898
279)	3032-3.Ds.50.2024 Prokuratury Okręgowej w Poznaniu	898
280)	4241-1.Ds.67.2022 Prokuratury Rejonowej Poznań-Grunwald w Poznaniu	898
281)	PO II Ds 180.2020 Prokuratury Okręgowej w Warszawie	899
282)	1001-101.Ds.11.2025 Dolnośląskiego Wydziału Zamiejscowego DPZIK PK.....	899
283)	3017-2.Ds.19.2023 Prokuratury Okręgowej Krakowie.....	899
284)	PK IX WZ Ds 45.2018 Śląskiego Wydziału Zamiejscowego DPZIK PK	899
285)	2006-4.Ds.7.2021 Prokuratury Regionalnej w Łodzi	900
286)	PO III Ds 45.2017 Prokuratury Okręgowej w Krakowie	900
287)	RP II Ds 7.2021 Prokuratury Regionalnej w Katowicach.....	900
288)	RP I Ds 17.2021 Prokuratury Regionalnej w Rzeszowie	901
289)	2008-3.Ds.16.2022 Prokuratury Regionalnej w Rzeszowie	901
290)	2008-3.Ds.26.2024 Prokuratury Regionalnej w Rzeszowie	901
291)	RP II Ds 37.2020 Prokuratury Regionalnej w Katowicach.....	902
292)	PO II Ds 5.2021 Prokuratury Okręgowej w Gorzowie Wielkopolskim	902
293)	PO I Ds 71.2017 Prokuratury Okręgowej w Suwałkach	903
294)	PR 4 Ds 124.2019 Prokuratury Rejonowej Kraków – Krowodrza w Krakowie	903
295)	PR 1 Ds 14.2017 Prokuratury Rejonowej Kraków – Krowodrza w Krakowie.....	903
296)	PO I Ds 5.2017 Prokuratury Okręgowej w Zielonej Górze	903
297)	3041-3.Ds.28.2023 Prokuratury Okręgowej w Warszawie	904
298)	PR I Ds 896.2016 Prokuratury Rejonowej w Tarnobrzegu	904
299)	4035-1.Ds.3.2023 Prokuratury Rejonowej Bydgoszcz-Północ w Bydgoszczy	904
300)	3007-1.Ds.31.2023 Prokuratury Okręgowej w Elblągu	905
301)	RP I Ds 19.2019 Prokuratury Regionalnej w Poznaniu	905
302)	3042-1.Ds.156.2022 Prokuratura Okręgowa Warszawa-Praga.....	905
303)	PO I Ds 18.2017.Sw Prokuratury Okręgowej w Rzeszowie.....	906
304)	PR 1 Ds 1067.2020 Prokuratury Rejonowej dla Warszawy – Śródmieście	906
305)	PR 2 Ds 374.2017 Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia - Stare Miasto we Wrocławiu	906
306)	4304.Ds.62.2023 Prokuratury Rejonowej Szczecin Prawobrzeże w Szczecinie	906
307)	PO I Ds 81.2018 Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu.....	907
308)	PO I Ds 54.2021 Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu.....	907
309)	PO I Ds 89.2020 Prokuratury Okręgowej Warszawa – Praga w Warszawie	907
310)	RP II Ds 52.2018 Prokuratury Regionalnej w Katowicach.....	908
311)	PR Ds 1458.2021 Prokuratura Rejonowa w Pucku	908
312)	PR 1 Ds 4259.2020 Prokuratury Rejonowej Gdańsk-Śródmieście w Gdańsku	909

313)	PO I Ds 43.2020 Prokuratury Okręgowej w Gdańsku	909
314)	PO I Ds 18.2018 Prokuratury Okręgowej w Krośnie	909
315)	4132-5.Ds.654.2023 Prokuratury Rejonowej w Chrzanowie.....	910
316)	PK V WZ Ds 31.2016 (PK III Dsn 262.2016)	910
317)	PO IX Ds 117.2018 Prokuratury Okręgowej w Warszawie	910
318)	PO I Ds 64.2017 Prokuratury Okręgowej w Katowicach	910
319)	PR Ds 642.2021 Prokuratury Rejonowej w Gorlicach.....	911
320)	RP I Ds 17.2018 Prokuratury Regionalnej w Rzeszowie.	911
321)	2005-2.Ds.29.2024 Prokuratury Regionalnej w Lublinie	911
322)	PO II Ds 9.2021 Prokuratury Okręgowej w Gorzowie Wielkopolskim	911
323)	PO I Ds 20.2016 Prokuratury Okręgowej w Krośnie	912
324)	PR 1 Ds 5.2021 Prokuratury Rejonowej Kraków-Śródmieście Wschód w Krakowie	912
325)	PR 1 Ds 538.2017 Prokuratury Rejonowej w Wodzisławiu Śląskim	912
326)	4059-0.Ds.1001.2021 Prokuratury Rejonowej w Pucku.....	913
327)	PO VIII Ds 15.2018 Prokuratury Okręgowej w Poznaniu	913
328)	3027-4.Ds.36.2024 Prokuratury Okręgowej w Ostrowie Wielkopolskim	913
329)	3027-4.Ds.28.2024 Prokuratury Okręgowej w Ostrowie Wielkopolskim	913
330)	RP I Ds 5.2021 Prokuratury Regionalnej w Rzeszowie	913
331)	PO I Ds 27.2018 Prokuratury Okręgowej w Kielcach.....	914
332)	PO I Ds 308.2017 Prokuratury Okręgowej w Warszawie	914
333)	PR Ds 545.2021 Prokuratury Rejonowej w Janowie Lubelskim.....	914
334)	PO I Ds 257.2018 Prokuratury Okręgowej w Warszawie	914
335)	PR 2 Ds 407.2018 Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia-Stare Miasto we Wrocławiu	915
336)	PO V Ds 21.2016 Prokuratury Okręgowej w Koszalinie.....	915
337)	3040-4.Ds.65.2022 Prokuratury Okręgowej w Szczecinie	915
338)	3039-1.Ds.24.2024 Prokuratury Okręgowej w Koszalinie	915
339)	4304-1.Ds.9.2021 Prokuratury Rejonowej Szczecin–Prawobrzeże w Szczecinie	916
340)	4150-5.Ds.89.2024.Spc. Prokuratury Rejonowej w Nowym Targu	916
341)	RP I Ds 83.2016 Prokuratury Regionalnej w Warszawie	916
342)	PR Ds 1578.2020 Prokuratury Rejonowej w Gorlicach.....	916
343)	4314-6.Ds.28.2023 Prokuratury Rejonowej Warszawa-Śródmieście Północ w Warszawie	917
344)	RP I Ds 21.2019 Prokuratury Regionalnej w Poznaniu	917
345)	4197-5Ds.757.2022 Prokuratury Rejonowej Łódź -Śródmieście w Łodzi	917
346)	4053-1.Ds.20.2023 Prokuratury Rejonowej w Gdyni	917
347)	3039-4.Ds.9.2024 Prokuratury Okręgowej w Koszalinie	918
348)	PK I WZ Ds 14.2020 Dolnośląski Wydział Zamiejscowy DPZiK.....	918
349)	PO II Ds.59.2020 Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu	918
350)	PR 3 Ds.144.2018 Prokuratury Rejonowej Gdańsk-Oliwa w Gdańsku.....	919
351)	PO II Ds 15.2021 Prokuratury Okręgowej w Wrocławiu.....	919
352)	4145-5.Ds.1044.2023 Prokuratury Rejonowej w Wieliczce	919
353)	PO I Ds 210.2020 Prokuratury Okręgowej w Warszawie	919
354)	PO I Ds 92.2020 Prokuratury Okręgowej w Warszawie	920

355)	PR 3 Ds 46. 2019 - Prokuratury Rejonowej Gdańsk-Śródmieście w Gdańsku	920
356)	RP I Ds 20.2016 Prokuratury Regionalnej w Rzeszowie	920
357)	PR 1 Ds 327.2020 Prokuratury Rejonowej Warszawa Śródmieście-Północ w Warszawie.....	920
358)	PR 3 Ds 181.2020 Prokuratury Rejonowej Gdańsk-Śródmieście w Gdańsku	921
359)	PO III Ds 149.2019 Prokuratury Okręgowej w Warszawie	921
360)	PO I Ds 21.2021 Prokuratury Okręgowej w Katowicach	921
361)	PK V Wz Ds 58.2016. Mazowiecki Wydział Zamiejscowy DPZiK	921
362)	PO I Ds 62.2019 Prokuratury Okręgowej Warszawa-Praga w Warszawie.....	922
363)	PO III Ds 109.2018 Prokuratury Okręgowej w Warszawie	922
364)	PO I Ds 28.2018 Prokuratury Okręgowej w Opolu	922
365)	3023-2.Ds.26.2021 Prokuratury Okręgowej w Radomiu.....	922
366)	PO I Ds 21.2019 Prokuratury Okręgowej w Warszawie	923
367)	PO I Ds 66.2018 Prokuratura Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie.....	923
368)	PO II Ds 147.2018 Prokuratury Okręgowej w Warszawie	923
369)	3005-1.Ds.74.2022 Prokuratury Okręgowej w Suwałkach	923
370)	RP I Ds 12.2020 Prokuratury Regionalnej w Warszawie	923
371)	PR 3 Ds 124.2019 Prokuratury Rejonowej Gdańsk-Oliwa w Gdańsku.....	923
372)	PO I Ds 75.2017 Prokuratury Okręgowej w Krakowie	924
373)	PR Ds 1194.2020 Prokuratury Rejonowej w Miechowie	924
374)	PR Ds 201.2020 Prokuratury Rejonowej w Miechowie	924
375)	4135-1.Ds.26.2022 Prokuratury Rejonowej Kraków-Podgórze w Krakowie	924
376)	PR 5 Ds 19.2018 Prokuratury Rejonowej Kraków-Podgórze w Krakowie.....	924
377)	4137-1.Ds.12.2023 Prokuratury Rejonowej Kraków-Śródmieście Wschód w Krakowie	925
378)	4137-1.Ds.179.2020 Prokuratura Rejonowa Kraków-Śródmieście Wschód w Krakowie	925
379)	PO I Ds 77.2017 Prokuratury Okręgowej w Warszawie	925
380)	4137-1.Ds.11.2023 Prokuratura Rejonowa Kraków-Śródmieście Wschód w Krakowie	925
381)	4132-4.Ds.330.2024 Prokuratury Rejonowej w Chrzanowie.....	925
382)	4138-1.Ds.27.2022 Prokuratury Rejonowej Kraków-Śródmieście Zachód w Krakowie	926
383)	4138-1.Ds.6.2023 Prokuratury Rejonowej Kraków-Śródmieście Zachód w Krakowie	926
384)	PR 4 Ds 28.2021 Prokuratury Rejonowej Kraków-Śródmieście Zachód w Krakowie.....	926
385)	PR Ds 2501.2019 Prokuratury Rejonowej w Wadowicach	926
386)	4143-0.Ds.952.2023 Prokuratury Rejonowej w Suchej Beskidzkiej	926
387)	4143-0.Ds.1402.2023 Prokuratury Rejonowej w Suchej Beskidzkiej	926
388)	4143-0.Ds.670.2023 Prokuratury Rejonowej w Suchej Beskidzkiej	927
389)	PO II Ds 29.2018 Prokuratury Okręgowej w Krakowie	927
390)	PO VIII Ds 29.2019 Prokuratury Okręgowej w Warszawie	927
391)	PR Ds.290.2020 Prokuratury Rejonowej w Pucku	927
392)	PR Ds. 1971.2017 Prokuratury Rejonowej w Pucku	927
393)	PR Ds. 686.2018 Prokuratury Rejonowej w Pucku	927
394)	4309-5.Ds.643.2022 Prokuratury Rejonowej w Piasecznie.....	927
395)	3035-1.Ds 22.2023.S Prokuratury Okręgowej w Przemyśle	928
396)	RP I Ds.1.2018 Prokuratury Regionalnej w Białymstoku	928

397)	VI Ds 12/12/ Sw Prokuratury Okręgowej w Szczecinie.....	928
398)	3047-2.Ds.2.2022 Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu.....	928
399)	RP I Ds. 9.2016 Prokuratury Regionalnej w Lublinie	929
400)	PK VI WZ Ds 37.2016 Podkarpacki Wydział Zamiejscowy DPZiK PK	929
III. PODSUMOWANIE.....		930

I. Wstęp

Na podstawie zarządzenia z dnia 16 sierpnia 2024 roku Prokurator Krajowy Dariusz Korneluk powołał w Prokuraturze Krajowej zespół prokuratorów do zbadania spraw pozostających w zainteresowaniu opinii publicznej ze względu na ich przedmiot oraz charakter, prowadzonych i zakończonych w latach 2016-2023 w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury.

Celem pracy zespołu było dokonanie analizy wybranych spraw pod kątem prawidłowości ich prowadzenia, zasadności podejmowanych decyzji oraz merytorycznej oceny końcowych rozstrzygnięć.

W dniu 14 stycznia 2025 r zespół przedstawił raport zawierający wyniki analizy pierwszych 200 spraw. Zespół kontynuował prace. W niniejszej drugiej części raportu przedstawiono wyniki **analizy kolejnych 400 zbadanych spraw.**

W drugiej części raportu pokazano kolejne nieprawidłowe mechanizmy prowadzenia określonych postępowań, ale również przejawy intencjonalnego zainteresowania i ingerowania przez prokuratorów położonych w sprawy będące w ich szczególnym zainteresowaniu.

Zbadane sprawy podzielono na **grupy tematyczne:**

- A) Postępowania dotyczące mowy nienawiści
- B) Postępowania dotyczące przedstawicieli większości rządzącej w latach
- C) Postępowania dotyczące Trybunału Konstytucyjnego
- D) Postępowania dotyczące inicjowania postępowań karnych dla osiągnięcia celów politycznych
- E) Postępowania dotyczące wykorzystywania prokuratury dla prywatnych celów kierownictwa prokuratury
- F) Postępowania dotyczące służb specjalnych
- G) Postępowania dotyczące przeciwników lub krytyków politycznych
- H) Postępowania dotyczące obywateli występujących w obronie praworządności
- I) Postępowania wszczynane celem represji wobec niezależnych sędziów i prokuratorów
- J) Postępowania z innych kategorii
- K) Niezasadne skargi nadzwyczajne
- L) Postępowania dotyczące inicjowania postępowań cywilnych dla osiągnięcia celów politycznych
- M) Postępowania bez istotnych uchybień

II. Sprawy

A) Postępowania dotyczące mowy nienawiści

1) PR Ds 1213.2020 Prokuratury Rejonowej w Białymstoku

W dniu 26 października 2021 roku Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim VII Zamiejscowy Wydział Karny w Hajnówce po rozpoznaniu sprawy M.R. oskarżonego o to, że w dniu 24 lutego 2018 roku w Hajnówce, publicznie, w trakcie III Hajnowskiego Marszu Żołnierzy Wyklętych, dopuścił się propagowania znacznej liczbie odbiorców faszystowskiego ustroju państwa poprzez propagowanie symbolu „totenkopf” na szaliku i nawoływania do nienawiści na tle narodowościowym poprzez założenie na ramię naszywki o treści „Śmierć Wrogom Ojczyzny” to jest o czyn z art. 256 § 1 k.k. uznał M.R. winnym zarzuconego mu aktem oskarżenia czynu, przy czym przyjął, że prezentując w warunkach opisanych zarzutem aktu oskarżenia założoną na ramię kurtki naszywkę o treści „Śmierć Wrogom Ojczyzny” dopuścił się nawoływania do nienawiści na tle różnic narodowościowych, etnicznych i wyznaniowych i za tak przypisany czyn na mocy art. 256 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę grzywny w ilości 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych, przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 20,00 (dwudziestu) złotych.

Ponadto Sąd orzekł od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 240.00 (dwustu czterdziestu) złotych oraz obciążył go kosztami postępowania w sprawie w wysokości 7603, 68 złotych.

Dochodzenie w tej sprawie nadzorowane było w Prokuraturze Rejonowej w Białymstoku – od jego zarejestrowania w rejestrze Ds. w dniu 14 kwietnia 2018 r. pod pierwotną sygnaturą: PR Ds 1194.2018 - aż do zatwierdzenia aktu oskarżenia w dniu 18 maja 2021 r. pod sygn. PR Ds 1213.2020.

Dochodzenie o czyn z art. 256 § 1 k.k. Komenda Miejska Policji w Białymstoku wszczęła w dniu 14 maja 2018 r., postanowienie nie zawiera uzasadnienia.

Prokuratura Rejonowa w Białymstoku została wskazana do prowadzenia tego dochodzenia decyzją prok. Andrzeja Stelmaszuka Zastępcy Prokuratora Okręgowego w Białymstoku z dnia 16 kwietnia 2018 r.

Zwierzchni nadzór służbowy od dnia 7 maja 2018 r. sprawowała Prokuratura Okręgowa w Białymstoku.

Przed terminem pierwszej rozprawy w piśmie z dnia 30 września 2021 r., skierowanym do Andrzeja Purymskiego Prokuratora Okręgowego w Białymstoku, Karol Radziwonowicz Prokurator Rejonowy w Białymstoku pytał: „*W nawiązaniu do rozmowy w sprawie PR Ds. 1213.2020 przeciwko M.R. oskarżonemu o to, że w dniu 24.02.2018 r. w Hajnówce publicznie w trakcie III Hajnowskiego Marszu Żołnierzy Wyklętych dopuścił się propagowania znacznej liczbie odbiorców faszystowskiego ustroju państwa poprzez propagowanie symbolu Totenkopf na szaliku i nawiązanie do nienawiści na tle narodowościowym poprzez założenie na ramię naszywki o treści „Śmierć Wrogom Ojczyzny”, tj. o czyn z art. 256 § 1 k.k., zwracam się z prośbą o wskazanie, zgodnie z sugestiami ustnymi Pana Prokuratora, które sformułowanie z zarzutu należy pominąć podczas odczytywania aktu oskarżenia w tej sprawie. (...)*”.

Andrzej Stelmaszuk Zastępca Prok. Okręgowego w Białymstoku pismem z 6 października 2021 r. odpowiedział, iż: „*na chwilę obecną nie ma potrzeby eliminowania żadnych sformułowań z opisu czynu zarzucanego oskarżonemu M. R. w sprawie PR Ds. 1213.2020*”.

Zwierzchni nadzór służbowy nie ograniczał się wyłącznie do zbierania informacji o dochodzeniu, ale aktywnie oddziaływał na nadzorowane postępowanie, aczkolwiek początkowo w kierunku jak najszybszego zakończenia tego dochodzenia.

Niewątpliwie wpływ na wszczęcie dochodzenia przez Prokuraturę Rejonową w Białymstoku miało pismo Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 7 marca 2018 r. adresowane do Prokuratora Okręgowego w Białymstoku w którym RPO pisał m.in.: „*Na podstawie art. 12 pkt 1 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (Dz.U. z 2017 r., poz. 958) podjąłem z urzędu postępowanie wyjaśniające w sprawie przebiegu tegorocznego Hajnowskiego Marszu Pamięci Żołnierzy Wyklętych, zorganizowanego w dniu 24 lutego br. w Hajnówce m.in. przez Obóz Narodowo-Radykalny i Stowarzyszenie Marsz Niepodległości. Mój niepokój wzbudziły symbole o charakterze nazistowskim i rasistowskim, prezentowane w trakcie zgromadzenia przez niektórych jego uczestników. Przykłady takich symboli widoczne są na zdjęciach dostępnych na stronie białostockiego wydania Gazety Wyborczej (...) Na kilku zdjęciach prezentowanych na ww. stronie utrwalony został wizerunek mężczyzny, na którego ubiorze widnieje znak SS - Totenkopf Symbol ten, czaszka ze skrzyżowanymi piszczelami, w tym samym, charakterystycznym układzie graficznym wykorzystywany był przez nazistowską formację SS. Obecnie natomiast ten sam znak używany jest przez terrorystyczną, neonazistowską organizację Combat 18. Warto przy tym zauważyć, że na jednym z opublikowanych zdjęć mężczyzna ma odsłoniętą twarz, co powinno ułatwić jego identyfikację. Na ramieniu ma natomiast opaskę z symbolem falangi, którą posługuje się Obóz Narodowo - Radykalny, co z kolei może sugerować przynależność do stowarzyszenia ONR - współorganizatora marszu. Prezentowanie symbolu SS - Totenkopf podczas zgromadzenia*

publicznego, zwłaszcza, jeżeli zachodzi podejrzenie, że takiego zachowania dopuszcza się organizator zgromadzenia (...)

Na innym zdjęciu z marszu, również opublikowanym przez *Gazetę Wyborczą*, pojawia się symbol krzyża celtyckiego. Widoczny jest on na jednej z flag niesionych przez uczestnika pochodu. Krzyż celtycki, o czym warto przypomnieć, jest jednoznacznie utożsamiany z międzynarodowym symbolem rasizmu.

29 marca 2018 r. Andrzej Purymski - Prokurator Okręgowy w Białymstoku odpowiedział RPO: (...)w dniu 28 lutego 2018 r. do Prokuratury Rejonowej w Hajnówce trafiły nadesłane przez Policję materiały własne w postaci nagrań wideo i zdjęć, a także dołączone doń informacje prasowe dotyczące „III Marszu Pamięci Żołnierzy Wyklętych”, który odbył się w dniu 24 lutego 2018 r. w Hajnówce, celem „oceny, czy doszło do popełnienia przestępstw z art. 256 § 1 k.k.”(...).

Pismem z dnia 13 marca 2018 r. Zastępca Prokuratora Okręgowego w Białymstoku, uwzględniając uwagi przekazane przez Prokuratora Rejonowego w Hajnówce - dla uniknięcia zarzutu braku obiektywizmu - przekazał nadesłane materiały celem przeprowadzenia postępowania Prokuraturze Rejonowej w Białymstoku.

W dniu 23 marca 2018 r. Prokurator Rejonowy w Białymstoku po ustaleniu, że w zabezpieczeniu marszu brali również udział liczni funkcjonariusze Komendy Wojewódzkiej Policji w Białymstoku, z którymi to prokuratorzy tej jednostki prowadzą bieżącą współpracę przy prowadzeniu postępowań przygotowawczych wystąpił do Prokuratora Okręgowego w Białymstoku o przekazanie sprawy do prowadzenia innej jednostce.

Zważywszy, że z funkcjonariuszami Komendy Wojewódzkiej Policji w Białymstoku współpracują również prokuratorzy wykonujący obowiązki w Prokuraturze Okręgowej w Białymstoku, jak też prokuratorzy wykonujący obowiązki we wszystkich prokuraturach rejonowych okręgu białostockiego, Prokurator Okręgowy w Białymstoku wystąpił do Prokuratora Regionalnego w Białymstoku o przekazanie sprawy do prowadzenia jednostce spoza tego okręgu”.

Ostatecznie jednak dochodzenie zostało wszczęte przez Komendę Miejską Policji w Białymstoku w dniu 14 maja 2018 r. i było tam prowadzone:

1. do pierwszego umorzenia dochodzenia w dniu 17 września 2018 r. pod sygn. PR Ds 1194.2018,
2. kontynuowane po uchyleniu postanowienia o umorzeniu przez Sąd pod sygn. PR Ds 9.2019,
3. kontynuowane po uchyleniu kolejnego postanowienia o umorzeniu przez Prokuraturę Okręgową w Białymstoku pod sygn. PR Ds 1213.2020.

Przedmiot dochodzenia został opisany przez funkcjonariusza policji w następujący sposób: „w sprawie publicznego propagowania faszystowskiego ustroju państwa, zaistniałego w dniu 24 lutego 2018 r. w Hajnówce, gdzie uczestnicy zgromadzenia publicznego - III Hajnowskiego

Marszu Żołnierzy Wyklętych prezentowali symbole wywodzące się z faszystowskich Niemiec, to jest o przestępstwo określone w art. 256 § 1 k.k.”.

Opis czynu we wszczęciu dochodzenia z 14 maja 2018 r. jest wyjątkowo lakoniczny i mało precyzyjny. Art. 303 k.p.k. nakazuje określenie czynu będącego przedmiotem postępowania, co w oczywisty sposób przesądza o konieczności należytej jego konkretyzacji.

Samą decyzję o wszczęciu dochodzenia należy uznać za zasadną, ale krytycznie należy ocenić prowadzenie postępowania w formie dochodzenia Policji (z przyjętym wąskim zakresem przedmiotowego postępowania nieobejmującego wszystkich zachowań wymagających oceny prawnokarnej). Krytycznie należy też ocenić sposób (bardzo lakoniczny) przesłuchań i zaniechanie przeprowadzenia wielu istotnych czynności procesowych przed wydaniem postanowienia o umorzeniu dochodzenia.

W dniu 17 września 2018 r. prokurator Prokuratury Rejonowej w Białymstoku zatwierdził umorzenie dochodzenia w sprawie: *dokonanego w dniu 24 lutego 2018 r. w Hajnówce publicznego propagowania faszystowskiego ustroju państwa podczas zgromadzenia publicznego zorganizowanego pod nazwą „III Hajnowski Marsz Pamięci Żołnierzy Wyklętych”, którego uczestnicy prezentowali symbole „krzyża celtyckiego”, odznaki trupiej główki z pieszczelami tzw. „Totenkopf,” z literami ŚWO, a także prezentując wizerunek Romualda Rajsa pseud. „Bury” i znosząc okrzyki ku czci „żołnierzy wyklętych” w tym „Burego”, pochwalali popełnienie zbrodni przeciwko ludzkości, których w okresie od 29 stycznia 1946 r. do 02 lutego 1946 r. miał dopuścić się Romuald Rajs pseud. „Bury” na ludności wyznania prawosławnego, czym także publicznie znieważyli grupę ludności z powodu ich przynależności wyznaniowej obecnie zamieszkalej teren Hajnówki, to jest o czyn z art. 256 § 1 k.k. w zb. z art. 255 § 3 k.k. w zb. z art. 257 k.k. wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego, na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.”.*

Zażalenie na wydane postanowienie o umorzeniu postępowania złożył Rzecznik Praw Obywatelskich.

W dniu 13 grudnia 2018 r. Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim Zamiejscowy VII Wydział Karny w Hajnówce po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 13 grudnia 2018 r. w Hajnówce zażalenia Rzecznika Praw Obywatelskich na postanowienie z dnia 14 września 2018 r. o umorzeniu dochodzenia, zatwierdzone przez prokuratora Prokuratury Rejonowej w Białymstoku w dniu 17 września 2018 r. w sprawie: *dokonanego w dniu 24 lutego 2018 r. w Hajnówce publicznego propagowania faszystowskiego ustroju państwa podczas zgromadzenia publicznego zorganizowanego pod nazwą „III Hajnowski Marsz Pamięci Żołnierzy Wyklętych”, którego uczestnicy prezentowali symbole „krzyża celtyckiego”, odznaki trupiej główki z pieszczelami tzw. „Totenkopf” z literami ŚWO, a także prezentując wizerunek Romualda Rajsa pseud. „Bury”*

i wznosząc okrzyki ku czci „żołnierzy wyklętych”, w tym „Burego”, pochwalali popełnienie zbrodni przeciwko ludzkości, których w okresie od 29 stycznia 1946 r. do 2 lutego 1946 r. miał dopuścić się Romuald Rajs pseud. „Bury” na ludności wyznania prawosławnego, czym także publicznie znieważyli grupę ludności z powodu ich przynależności wyznaniowej obecnie zamieszkałej teren Hajnówki, to jest o czyn z art. 256 § 1 k.k. w zb. z art. 255 § 3 k.k. w zb. z art. 257 k.k. postanawiał uchylić zaskarżone postanowienie.

Po wydaniu postanowienia o przedłużeniu okresu trwania dochodzenia na kolejne terminy, oznaczone postępowanie przygotowawcze prowadzone było dalej po sygnaturę: PR Ds. 9.2019. W toku kontynuowanego postępowania (prowadzonego po uchyleniu postanowienia o umorzeniu dochodzenia) kierując się postanowieniem Sądu Rejonowego w sprawie powołano biegłych: ekspertów Fundacji Instytut Bezpieczeństwa Społecznego oraz biegłego historyka z białostockiego Oddziału Instytutu Pamięci Narodowej.

Postanowieniem z dnia 17 lutego 2020 r. (sygn. akt PR Ds 9.2019), zatwierdzonym przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Białymstoku, po raz drugi umorzono postępowanie w sprawie Marszu w związku z niestwierdzeniem znamion czynów zabronionych w zachowaniach uczestników i organizatorów wydarzenia.

Drugie umorzenie dochodzenia zatwierdzone w dniu 26 lutego 2020 roku zostało wydane: *„w sprawie zaistniałego w dniu 24 lutego 2018 roku w Hajnówce publicznego propagowania faszystowskiego ustroju państwa podczas zgromadzenia publicznego pod nazwą „III Hajnowski Marsz Pamięci Żołnierzy Wyklętych”, którego uczestnicy prezentowali symbole: „krzyża celtyckiego” oraz odznaki trupiej główki z piszczelami tzw. „Totenkopf” z literami ŚWO, a także prezentując wizerunek Romualda Rajs ps. „Bury” i wznosząc okrzyki ku czci „Żołnierzy Wyklętych” w tym „Burego”, pochwalali popełnienie zbrodni przeciwko ludzkości, których w okresie od dnia 29 stycznia 1946 roku do dnia 2 lutego 1946 roku na ludności białoruskiej miał dopuścić się stojący na czele oddziału Pogotowia Akcji Specjalnej (PAS) Narodowego Zjednoczenia Wojskowego Romuald Rajs, czym publicznie znieważyli grupę ludności z powodu ich przynależności wyznaniowej obecnie zamieszkującej w Hajnówce, tj. o czyn z art. 256 § 1 k.k. w zb. z art. 255 § 3 k.k. w zb. z art. 257 k.k. tj. wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.”.*

W uzasadnieniu drugiego umorzenia stwierdzono, iż: *„penalizacja zachowań określonych w art. 256 k.k. jest m.in. realizacją zobowiązania RP wynikającego z art. 20 ust.2 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych z dnia 19 grudnia 1966 roku, ratyfikowanego przez Polskę w 1977 roku. Przestępstwo to można popełnić wyłącznie umyślnie z zamiarem bezpośrednim o szczególnym, intencjonalnym zabarwieniu. Na podstawie zebranych dowodów przedmiotowego*

postępowania, ponad wszelką wątpliwość, nie można uznać zamiaru organizatora zgromadzenia i poszczególnych jego uczestników, jako skierowanego na dobra chronione w omawianym przepisie jak i będących z nim w zbiegu przepisów pozostałych. Na kanwie tej sprawy warto zauważyć także, że zgodnie z systemem prawnym obowiązującym w Polsce prawo karne musi być w całości i jednakowo stosowane, bez wyjątków na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (art. 5 k.k.). Oceniane pod względem prawnokarnym zachowania z reguły nie powinny być warunkowane historycznie ani miejscowo. Głoszone poglądy oraz związane bezpośrednio z nimi zachowania, w myśl tej zasady winny być tak samo zabronione, jak dopuszczone w każdej części kraju. Osoby je głoszące powinny mieć prawo do ich prezentowania w sposób i w formie tak samo dopuszczalnej w Krakowie, Hajnówce, Szczecinie, czy w innym miejscu w Polsce, zwłaszcza że niejednokrotnie po terenie całego kraju te same osoby, z tą samą świadomością prawa swobodnie się przemieszczają i je wygłaszają.

Bez wątpienia zachowania osób demonstrujących oraz samo zorganizowanie zgromadzenia pod nazwą „III Hajnowski Marsz Pamięci Żołnierzy Wyklętych” w dniu 24 lutego 2018 roku w Hajnówce, według przekazów medialnych, do dziś budzą szereg kontrowersji natury moralnej i gdyby pod tym względem można było wystawić ocenę, to z pewnością byłaby to ocena negatywna. Ocena ta nie może mieć jednak przełożenia, na ocenę prawnokarną, która już w dalszej części nie powinna mieć miejsca. Ustanowione prawo karne inaczej postrzega zachowania demonstrujących niż zostało postrzeżone zarówno przez Rzecznika Praw Obywatelskich, jak i przez miejscową opinię społeczną opartą w znacznej części na osobach wyznających religię prawosławną i wcielającą się w kulturę i historię rejonu hajnowskiego”.

Drugie umorzenie dochodzenia zostało ponownie zaskarżone przez RPO w całości, zażaleniem z dnia 12 marca 2020 roku.

RPO wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia o umorzeniu dochodzenia przez Prokuratora Okręgowego w Białymstoku i przekazanie sprawy Prokuraturze Rejonowej w Białymstoku do dalszego prowadzenia.

W dniu 27 kwietnia 2020 roku prokurator Prokuratury Okrękowej w Białymstoku po zapoznaniu się z aktami sprawy PR Ds 9.2019 Prokuratury Rejonowej w Białymstoku oraz zażaleniem Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 25 marca 2020 r. na wydane w przedmiotowej sprawie postanowienie o umorzeniu dochodzenia o czyn z art. 256 § 1 k.k. w zb. z art. 255 § 3 k.k. w zb. z art. 257 k.k.- wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego, tj. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. postanowił uwzględnić zażalenie i zaskarżone postanowienie uchylić w całości oraz przekazać sprawę Prokuratorowi Rejonowemu w Białymstoku do dalszego prowadzenia.

W uzasadnieniu postanowienia stwierdzono końcowo: „Reasumując - zarzuty podniesione przez Rzecznika Praw Obywatelskich w zażaleniu na postanowienie o umorzeniu dochodzenia w sprawie PR Ds. 9.2019 Prokuratury Rejonowej w Białymstoku - w znacznym stopniu zasługują na uwzględnienie.

Przed wszystkim należy podzielić zarzuty co do zaniechania wszechstronnej, skrupulatnej oceny całości materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie jak również dokonanie sprzecznej z zasadami wiedzy i logicznego rozumowania analizy okoliczności zgromadzenia zorganizowanego pod nazwą „III Hajnowski Marsz Pamięci Żołnierzy Wyklętych w Hajnówce” i selektywne oparcie orzeczenia na jednej z dwóch, sprzecznych w treści opinii biegłych. Nie wskazano przy tym z jakich powodów przyznano walor wiarygodności jednej opinii jednocześnie odmawiając przyznania go drugiej.

Mając zatem na uwadze wszelkie powyższe ustalenia wydaje się, iż w sprawie niniejszej - w związku z diametralnie odmienną treścią opinii powołanych dotychczas biegłych - zajdzie konieczność powołania kolejnego biegłego. Być może zasadnym byłoby skorzystanie z już poczynionych ustaleń (wynikających z notatki z karty 393 akt sprawy) odnośnie osoby biegłego D.L. Oczywiście jak najbardziej wskazane byłoby, aby biegły odniósł się do wniosków zawartych w dotychczas uzyskanych opiniach biegłych. Jednocześnie, biorąc pod uwagę zarzuty opisane w pkt. III zażalenia sporządzonego przez RPO a polegające na „nieprawidłowym sformułowaniu skierowanych do biegłych pytań i, w konsekwencji, zasięgnięciu opinii eksperckiej w przedmiocie, który nie wymagał wiadomości specjalnych, co z kolei doprowadziło do sytuacji, w której o niewypełnieniu znamion czynów zabronionych przesądziła ekspertyza biegłego historyka” należałoby wziąć pod uwagę powyższe zarzuty przy opracowaniu pytań do biegłego we właściwym zakresie”.

Po tym uchyleniu postanowienia o umorzeniu dochodzenia sprawa została ponownie zarejestrowana w Prokuraturze Rejonowej w Białymstoku pod sygn. PR Ds 1213.2020 nadal w referacie tego samego prokuratora referenta.

W dochodzeniu wydano kolejne postanowienie o zasięgnięciu opinii Instytutu Ekspertyz Kryminalistycznych Analityks sp. z o.o. z siedzibą w Poznaniu w dniu 07 grudnia 2020 roku.

Opinia Instytutu została przesłana do Prokuratury Rejonowej w Białymstoku w dniu 17 lutego 2021 roku.

Skutkiem opinii było to, iż jak podaje w notatce z dnia 26 lutego 2021 roku prok. referent sprawy: „w trakcie konsultacji z nadzorującym dochodzenie prokuratorem Prokuratury Okręgowej w Białymstoku, uzgodniliśmy, iż z uwagi na treść opinii IEK Analityks w Poznaniu, IBS w Warszawie, a także stanowisko SR w Hajnówce wyrażone w uzasadnieniu postanowienia o uchyleniu

postanowienia o umorzeniu dochodzenia zachodzi konieczność ogłoszenia zarzutów mężczyźnie niosącemu flagę z krzyżem celtyckim (A.L), mężczyźnie posiadającym szalik z symbolem Totenkopf i naszywkę na ramieniu o treści „Śmierć Wrogom Ojczyzny” (Marek Rakowski) popełnienia czynów z art. 256 § 1 k.k., a także organizatorowi zgromadzenia D.M.P. z art. 255 § 2 k.k.”.

Ta zmiana stanowiska to przełom w dochodzeniu, ale planowane jest przedstawienie zarzutów aż trzem uczestnikom marszu, w którym wzięło udział ponad 100 osób. To również zmiana stanowiska prokuratora wykonującego zwierzchni nadzór służbowy bowiem np. w piśmie z 30 sierpnia 2018 roku znajdującym się w aktach podręcznych, zwracającym akta dochodzenia prokurator wykonujący zwierzchni nadzór służbowy stwierdził: *„W załączeniu zwracam akta dochodzenia PR Ds 1194.2018 w celu kontynuowania. Jeżeli, prócz poczynionych ustaleń, brak będzie innych przejawów aktywności uczestników marszu, w kontekście zawartej w aktach opinii oraz ustaleń dotyczącej ustanowienia odznaki honorowej PAS, wydaje się, iż postępowanie karne należy umorzyć. Akta proszę przesłać do wglądu w II połowie października lub przed podjęciem ostatecznej decyzji procesowej”.*

Sprawa dla Prok. Okręgowej w Białymstoku nadal pozostaje wątpliwa, skoro w piśmie do Prokuratury Regionalnej w Białymstoku z 22 marca 2021 roku prokurator stwierdza m.in.: *„Ponadto biegli wkroczyli w nieuprawnioną sferę domniemań co do pobudek przyświecających osobom, które je wykrzykiwały. Nieuprawnionym wydaje się również stwierdzenie, iż organizator i większość uczestników III Hajnowskiego Marszu Żołnierzy Wyklętych nawoływali do nienawiści na tle różnic narodowościowych, etnicznych, rasowych, wyznaniowych czy politycznych.*

Wskazane wyżej wnioski dotyczące emblematów czy wznoszonych haseł nie pozwalają, moim zdaniem, na postawienie i obronę tezy, iż doszło do popełnienia występkę określonego w tej postaci. Jest to jedynie domniemanie biegłych oparte na przyjętych przez nich założeniach. Konkluzja mogłaby być odmienna przy przyjęciu innych pobudek niż wskazane przez biegłych.

Reasumując stwierdzić należy, iż w przypadku ustalenia osób, które na odzieży posiadały symbole Totenkopf i krzyż celtycki oraz osób skandujących hasła w których nawoływano do popełnienia występkę czy zbrodni zasadnym będzie przedstawienie im odpowiednich zarzutów. W tej części opinia Instytutu Ekspertyz Kryminalistycznych jest zbieżna z wnioskami opinii sporządzonej uprzednio”.

W końcu po dwóch umorzeniach, w dniu 17 maja 2021 roku zostaje sporządzony akt oskarżenia p-ko M.R. o przestępstwo z art. 256 § 1 k.k. to jest o to, że 24 lutego 2018 roku w Hajnówce, publicznie, w trakcie III Hajnowskiego Marszu Żołnierzy Wyklętych, dopuścił się propagowania znacznej liczbie odbiorców faszystowskiego ustroju państwa poprzez propagowanie

symbolu „Totenkopf na szaliku i nawoływania do nienawiści na tle narodowościowym poprzez założenie na ramię naszywki o treści: „Śmierć Wrogom Ojczyzny”.

W dniu 26 października 2021 roku Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim VII Zamiejscowy Wydział Karny w Hajnówce uznał oskarżonego M.R. winnym zarzuconego mu aktem oskarżenia czynu i wymierzył mu karę grzywny w ilości 120 stawek dziennych, przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 20,00 zł.

Zarzuty zostają przedstawione w wyłączonych postępowaniach również dwóm innym osobom, to jest organizatorowi marszu i jeszcze jednemu uczestnikowi. Organizator marszu został skazany na karę 1 roku ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym, wobec trzeciego z podejrzanych – uczestnika marszu – dochodzenie umorzono z powodu jego śmierci.

Metodyka przeprowadzenia postępowania karnego w tej sprawie sprowadza się do mechanizmu przedłużania dochodzenia i mnożenia opinii. Czynności w ramach zwierzchniego nadzoru wpisywały się w ten sam model pracy prokuratora referenta.

Można odnieść wrażenie, iż jedynym organem starającym się ukierunkować działania Prokuratury Rejonowej w Białymstoku był Rzecznik Praw Obywatelskich składający najpierw zawiadomienie o podejrzenia zaistnienia przestępstwa, a następnie zażalenia na kolejne postanowienia o umorzeniu dochodzenia.

2) 3035-1.Ds.56.2022 Prokuratury Okręgowej w Przemyślu

Postępowanie prowadzone w zakresie dwóch czynów:

- publicznego nawoływania do popełnienia zbrodni, w okresie od 21 marca 2022 roku do 22 marca 2022 roku, w nieustalonym miejscu, za pośrednictwem sieci teleinformatycznej na portalu wyborcza.pl, tj. o czyn z art. 255 § 2 k.k.

- pomówienia za pomocą środków masowego komunikowania, tj. sieci teleinformatycznej, w okresie od 21 marca 2022 roku do 22 marca 2022 roku, w nieustalonym miejscu na portalu wyborcza.pl osób publicznych o postępowanie i właściwości mogące je narazić w opinii publicznej na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, tj. o czyn z art. 212 § 2 k.k.

zakończone postanowieniem o umorzeniu dochodzenia z dnia 19 grudnia 2022 roku, wobec niewykrycia sprawcy przestępstwa.

Postępowanie zainicjowane zostało pisemnym zawiadomieniem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla rzeszowskiego okręgu regionalnego z dnia 6 kwietnia

2022 roku, sygn. RP III RD 5.2021, skierowanego do Jerzego Dybusa Prokuratora Regionalnego w Rzeszowie, które następnie przy piśmie Prokuratury Regionalnej z dnia 23 maja 2022 roku, numer 2008-4.Ko.126.2022, podpisanym przez Prokuratora Regionalnego Jerzego Dybusa przesłano do Prokuratora Okręgowego w Przemyślu Jacka Staszczaka.

Analiza akt postępowania prowadzi do wniosku, iż jego celem było zidentyfikowanie osób zamieszczających krytyczne komentarze pod artykułem „Rzecznik dyscyplinarny Ziobry postawił zarzuty szefowej Lex Super Omnia” i do tego ograniczono czynności podejmowane w dochodzeniu. Brak jest podstaw do uznania, iż realizowano pozostałe cele postępowania przygotowawczego opisane w art. 297 § 1 k.p.k.. Pod artykułem w gazeta.pl- pt: „Rzecznik dyscyplinarny Ziobry postawił zarzuty szefowej Lex Super Omnia” pojawiły się komentarze dotyczące rzecznika dyscyplinarnego, Bogdana Święczkowskiego, Łukasza Piebiaka, którzy zostali uznani za pokrzywdzonych.

Z analizy akt postępowania wynika, że kierunek postępowania, tj. art. 190 § 1 k.k., 212 § 1 k.k. oraz art. 255 § 2 k.k. został nakreślony w piśmie Prokuratora Regionalnego Jerzego Dybusa, przy którym przesłano pismo Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego z dnia 6 kwietnia 2022 roku i powielony w pisemnej dekretacji Zastępcy Prokuratora Okręgowego Beaty Strzechy z dnia 26.05.2022 roku z poleceniem przeprowadzenia postępowania.

Od strony merytorycznej wnikliwego rozważenia wymagało ustalenie czy krytyczne wpisy osób komentujących artykuł prasowy automatycznie świadczą o wyczerpaniu znamion czynu zabronionego czy stanowią one dozwoloną krytykę. Taka ocena nie została dokonana, a postępowanie zostało wszczęte zgodnie z sugestią wynikającą z pism jednostek wyższego szczebla. Poza tym, w żaden sposób nie wykazano istnienia interesu społecznego w objęciu ściganiem z urzędu czynu prywatnoskargowego (art. 60 § 1 k.p.k.).

Po przeprowadzeniu w tej sprawie postępowania, w toku którego kontaktowano się z biegłą wskazującą, iż wyrażone w formie krytycznych opinii wpisy na temat osób znanych z przestrzeni komunikowania się publicznego i politycznego są wyrazem istniejącego sposobu komunikowania się związanego z bezpośredniością języka używanego w mediach i obniżeniem standardów debaty publicznej, w dniu 12 grudnia 2022 roku prowadzący dochodzenie wydał postanowienie o umorzeniu dochodzenia w sprawie z uwagi na niewykrycie sprawcy przestępstwa.

Decyzja ta nie została w sposób merytoryczny uzasadniona i nie wynika z niej na czym polegało nawoływanie do popełnienia zbrodni (jakiego rodzaju), czy zostały zrealizowane znamiona czynu zabronionego z art. 255 § 2 k.k. jak również nie wskazano zachowań mających determinować zaistnienie czynu z art. 212 § 2 k.k.

Powyższe wskazuje zatem na intencjonalność podjętych działań w tej sprawie, szczególnie w aspekcie czynu określonego w art. 212 § 1 k.k., które to przestępstwo w odniesieniu do funkcjonariuszy publicznych winno być stosowane z dużą powściągliwością. Powyższe wynika po części z decyzji sądów, które uwzględniały zażalenia pełnomocnika „GW” i uchylały żądania zwolnienia z tajemnicy telekomunikacyjnej w zakresie osób zamieszczających wpisy internetowe. Niemniej jednak postępowanie w tej sprawie było kontynuowane przez okres ponad 6 miesięcy, po czym umorzone w dniu 19 grudnia 2022 roku.

3) PR 1 Ds 3165.2019 Prokuratury Rejonowej Szczecin – Niebuszewo w Szczecinie

Postępowanie zainicjowane zostało zawiadomieniem osoby prywatnej na podstawie którego Komisariat Policji Szczecin-Niebuszewo prowadził czynności sprawdzające w zakresie czynów znieważenia i pomówienia tej osoby poprzez umieszczenie napisów na plandecie samochodu oraz emitowania nagrań z pojazdu przejawiających treści utożsamiające lobbystów LGBT ze sprawcami przestępstw pedofilskich tj. o czyn z art. 212 § 1 k.k. w zb. z art. 216 § k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz używania urządzenia nagłaśniającego emitującego nagrania tj. o czyn z art. 156 ust. 1 ustawy Prawo Ochrony Środowiska. W trakcie postępowania ustalono, iż właściciel pojazdu zgłosił w Urzędzie Miasta Szczecin zgromadzenie w trybie uproszczonym, którego celem była kampania społeczna informująca o edukacji seksualnej dzieci. Zgromadzenie to o charakterze stacjonarym i ruchomym polegało na przemieszczaniu się samochodem z plandeką i nagłośnieniem ulicami Szczecina z możliwością zatrzymania w miejscach dozwolonych. Pojazd emitował nagranie, które zawierało informacje o ofiarach homoseksualnych pedofili posiadających orientację homoseksualną, dostępu przez osoby homoseksualne do adopcji dzieci, promowania edukacji seksualnej i negatywnego wpływu na dzieci. Postanowieniem z dnia 4 października 2019 r. referent sprawy odmówił wszczęcia postępowania w zakresie czynu znieważenia i pomówienia na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. (poinformowano zawiadamiającego o możliwości samodzielnego wniesienia aktu oskarżenia), natomiast w zakresie używania urządzenia nagłaśniającego emitującego nagrania z samochodu odmówiono wszczęcia postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

Postanowienie w przedmiocie odmowy wszczęcia o ww. czynny zostało zaskarżone i było przedmiotem rozpoznania przez Prokuraturę Okręgową w Szczecinie, która nie uwzględniła środka odwoławczego i utrzymała w mocy zaskarżoną decyzję. W związku z nieuwzględnieniem zażalenia w dniu 4 lutego 2020 r. przekazano akta wraz z zażaleniem do Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie (sygn. akt V Kp 136/20). Postanowieniem z dnia 2 czerwca 2020 r., sygn. V Kp 136/20

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie zmieniając je jedynie w ten sposób, że czyn zakwalifikował z art. 343 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska w miejsce art. 156 ust. ustawy.

Sprawa była poddana badaniu aktowemu i kontroli w Prokuraturze Regionalnej w Szczecinie oraz monitorowana przez Departament Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej.

Na skutek złożenia przez pokrzywdzonego prywatnego aktu oskarżenia sprawa rozpoznana była w Sądzie Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie (sygn. V K 719/20). Prokurator Regionalny w Szczecinie Artur Maludy zgłosił udział do postępowania i wniósł o skierowanie sprawy na posiedzenie w celu umorzenia na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie wydał wyrok, w którym uznał J.B. (właściciela pojazdu) winnego popełnienia przestępstwa zniesławienia. Dnia 3 marca 2023 r. Prokurator Regionalny w Szczecinie złożył apelację, zaskarżając powyższy wyrok na korzyść oskarżonego w całości. W lutym 2024 roku Prokurator Regionalny w szczecinie cofnął wywiedziony środek odwoławczy.

Przeprowadzona analiza bez wątpienia wykazała, iż sprawy takiej kategorii jak będąca przedmiotem badania były pod szczególnym nadzorem jednostek prokuratury najwyższego szczebla, a działania prokuratury były intencjonalnie nakierowane na ochronę określonych środowisk reprezentujących poglądy zgodne z przyjętą linią polityczną władzy i wspierających ją ruchów o czym świadczy bez wątpienia zgłoszenie udziału w sprawie na etapie sądowym i wywiedzenie apelacji na korzyść skazanego. Wobec faktu, iż istniała ocena, jednak formalnie dopuszczalna prawna możliwość skierowania środka odwoławczego na korzyść, brak jest przesłanek zaistnienia po stronie prokuratorów deliktu dyscyplinarnego.

4) PO I Ds 228.2020 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

Śledztwo prowadzone było w sprawie:

- 1) publicznego nawoływania w dniu 11 listopada 2019 r. w Warszawie przez osoby uczestniczące w zgromadzeniu „Marsz Niepodległości” do nienawiści na tle różnic narodowościowych, etnicznych i rasowych poprzez wznoszenie przez nieznane osoby haseł, flag i banerów o takiej treści, tj. o czyn z art. 256 § 1 k.k.,
- 2) sprowadzenia w dniu 11 listopada 2019 r. w Warszawie przez osoby uczestniczące w zgromadzeniu „Marsz Niepodległości” bezpośredniego niebezpieczeństwa zdarzenia,

które zagraża życiu lub zdrowiu wielu osób, mającego postać rozprzestrzeniania się substancji duszących, poprzez użycie na masową skalę przez nieznane osoby środków pirotechnicznych, tj. o czyn z art. 164 § 1 k.k.

Czynności procesowe w tej sprawie podjęto na skutek zawiadomienia o przestępstwie złożonego przez Dyrektora Biura Bezpieczeństwa i Zarządzania Kryzysowego Urzędu m.st. Warszawy, działającą z upoważnienia Prezydenta m.st. Warszawy, które w dniu 21 listopada 2019 r. wpłynęło do Prokuratury Okręgowej w Warszawie.

W dniu 28 listopada 2019 r. prokurator Prokuratury Okręgowej w Warszawie sporządziła wezwanie do osobistego stawienia na przesłuchanie w charakterze świadka Prezydenta m.st. Warszawy Rafała Trzaskowskiego oraz zwróciła się do Komendy Stołecznej Policji Wydziału Dochodzeniowo-Śledczego o zabezpieczenie nagrań z „Marszu Niepodległości” oraz udzielenie informacji czy podejmowano czynności w kierunku art. 256 § 1 k.k. i zidentyfikowano sprawców.

Dnia 22 maja 2020 r. prokurator Prokuratury Okręgowej w Warszawie wydała na podstawie art. 305 § 1 i 3 k.p.k. oraz art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa w powyższej sprawie, wobec stwierdzenia, że czyny nie zawierają znamion czynu zabronionego, które następnie zostało uchylone postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie wydanym 4 września 2020 r. w sprawie o sygn. XIV Kp 1515/20 na skutek zażalenia wniesionego przez pełnomocnika Prezydenta m.st. Warszawy.

Należy zgodzić się w pełni z orzeczeniem Sądu, że w sprawie w sposób niewłaściwy nie wydano postanowienia o wszczęciu śledztwa wobec istnienia uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa oraz konieczności realizacji czynności wymagających sporządzenia protokołu (odtworzenia zapisów nagrań z monitoringu) i powołania biegłych, a także przez okres 6 miesięcy wykonywano czynności w postępowaniu sprawdzającym. Za błędne uznać należy także - zdaniem sądu, które należy podzielić - że powoływanie się w postanowieniu o odmowie wszczęcia śledztwa na opinie wydane dla potrzeb innych postępowań, zamiast przeprowadzić dowód bezpośredni z opinii biegłego.

Decyzja o wszczęciu śledztwa w powyższej sprawie została ostatecznie wydana w dniu 14 września 2020 r. na podstawie art. 303 k.p.k., art. 305 § 1 i 3 k.p.k., art. 309 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 325b § 1 pkt 1 k.p.k. a contrario (akta sprawy sygn. PO I Ds 231.2019 – po rozpoznaniu przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa w Warszawie zażalenia pełnomocnika Prezydenta m.st. Warszawy – wraz z odpisem protokołu oraz postanowieniem z dnia 4 września 2020 r. wypłynęły do Prokuratury Okręgowej w Warszawie w dniu 11 września 2020 r.).

Od chwili wpływu zawiadomienia o przestępstwie do czasu wydania postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa podejmowano czynności mające na celu zabezpieczenie nagrań

z monitoringu miejskiego i uzyskania materiału wizyjnego z „Marszu Niepodległości” od Telewizji Polsat sp. z o.o., Grupy TVN S.A. i Telewizji Polskiej S.A.

Za nieprawidłowe uznać należy jednak zwrócenie się do Komendy Stołecznej Policji o udzielenie zbiorczej informacji czy na zapisach z monitoringu ujawniono symbolikę treści związanej z publicznym propagowaniem faszyzmu lub innego ustroju totalitarnego lub nawołujące do nienawiści (poprzez sporządzenie z wykonanych czynności notatek) i dokonanie samodzielnej oceny przez funkcjonariusza Policji „legalności” pojawiających się na nagraniach banerów, flag, symboli i haseł, pod kątem znajdujących się w aktach sprawy opinii biegłych prof. dr. hab. Eugeniusza Króla i dr. Leszka Sykulskiego, sporządzonych dla potrzeb innych postępowań.

Po wszczęciu śledztwa konwalidowano wszystkie uchybienia wskazane w postanowieniu Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w Warszawie wydanym 4 września 2020 r. w sprawie sygn. XIV Kp 1515/20, tj. dokonano oględzin nagrań z monitoringu miejskiego, przesłuchano w charakterze świadków osoby biorące udział w dniu 11 listopada 2019 r. w pracach sztabu kryzysowego w siedzibie Biura Bezpieczeństwa i Zarządu Kryzysowego oraz przewodniczącego zgromadzenia „Marsz Niepodległości”, a także uzyskano opinie powołanych w tej sprawie biegłych dr. Leszka Sykulskiego (z zakresu bezpieczeństwa państwa i ekstremizmu politycznego) i Grzegorza Kotulka (z zakresu pożarnictwa).

W zakresie wykroczenia z art. 141 k.w. (publiczne używanie słów wulgarnych „jechać TVN”, „śmierć lewackiej kurwie”) i wykroczeń z art. 82 k.w. i 83 k.w. (stosowanie otwartego ognia podczas palenia flagi UE i flagi LGBT), polecono wyłączyć je ze sprawy PO I Ds 231.2019 do odrębnego rozpoznania.

Jakkolwiek decyzję o umorzeniu śledztwa z dnia 13 października 2021 r. należy uznać jako zasadną, to jednak bieg postępowania całkowita bierność dowodowa na etapie do złożenia zażalenia i nakazanie określonych czynności przez sąd rozpoznający skargę odwoławczą wskazuje na politycznie motywowaną niechęć w ustaleniu prawdy materialnej i sprawców, co przecież jest istotą prowadzenia postępowań karnych.

5) PO I Ds 38.2019 Prokuratury Okręgowej w Przemyśle

W dniu 23 kwietnia 2019 roku funkcjonariusz Policji z Wydziału Kryminalnego Komendy Powiatowej Policji w Jarosławiu po zapoznaniu się z treścią artykułu pt.: *„Sąd nad Judaszem w Pruchniku”*, uznał za zasadne przeprowadzenie postępowania sprawdzającego pod kątem ustalenia, czy doszło do wypełnienia znamion przestępstwa z art. 256 § 1 k.k.

Z treści artykułu wynikało bowiem, że podczas tzw. sądu nad Judaszem, uczestnicy zdarzenia uderzali kijami i kopali kukłę symbolizującą Żyda z napisem „*Judasz 2019 – Zdrajca*” wznosząc m.in. okrzyki: „*Bij w brzuch, jeszcze pięć (uderzeń) za to, że chcą odszkodowań od Polski*”. Do kopania zachęcano dzieci w obecności licznie zgromadzonych osób. Następnie kukłę spalono.

Notatka funkcjonariusza zawiera uzupełniającą zdjęcia z zajścia, na których utrwalono osoby uderzające kijami kukłę i moment jej podpalenia. Tego samego dnia inny funkcjonariusz Policji sporządził notatkę z rozmowy przeprowadzonej z sekretarzem Urzędu Miasta Pruchnik oraz z rozmowy z proboszczem parafii. Obaj oświadczyli, że nie wiedzieli nic na temat organizacji pokazowego sądu nad Judaszem.

W postępowaniu sprawdzającym uzyskano nagranie (płyta w aktach sprawy), a także rozpytano niektóre osoby zidentyfikowane w materiale filmowym. Osoby te nie były organizatorami, tylko przyłączyły się spontanicznie do zajścia. W aktach postępowania znajdują się ponadto wydruki artykułów prasowych na temat zdarzenia oraz dość obszerny materiał (wyciągi z książek i artykułów prasowych) opisujący obrzęd palenia Judasza w Polsce i w krajach Ameryki Łacińskiej. Postępowanie sprawdzające kończy się notatką funkcjonariusza Policji z dnia 13 maja 2019 roku, z której wynika, że nie zdołano ustalić osób, które dokonały zawieszenia kukły na słupie w centrum miasta.

W dniu 23 kwietnia 2019 roku (a więc w dniu, kiedy zainicjowano postępowanie sprawdzające) Prokurator Rejonowy w Jarosławiu przesłał Prokuratorowi Okręgowemu w Przemyślu materiały z postępowania sprawdzającego z wnioskiem o ich przekazanie do dalszego prowadzenia Prokuraturze Rejonowej w Przemyślu (zgodnie z właściwością rzeczową określoną w zarządzeniu Prokuratora Okręgowego z 2013 roku). Tego samego dnia (o godzinie 16.54) z Prokuratury Krajowej od rzecznika prasowego, wysłana została do Prokuratury Okręgowej w Przemyślu korespondencja o następującej treści: „*Oświadczenie Prokuratury Okręgowej w Przemyślu w sprawie spalenia kukły w Pruchniku. To nieprawda, że Prokuratura Okręgowa w Przemyślu prowadzi postępowanie w sprawie spalenia kukły w Pruchniku. Czynności wyjaśniające dotyczące piątkowej inscenizacji wszczęła i prowadzi Komenda Powiatowa Policji w Jarosławiu. Wbrew pojawiającym się w mediach informacjom, policyjnego postępowania nie zlecała prokuratura – była to inicjatywa samej policji*”.

Oświadczenie (komunikat) dokładnie tej samej treści jako własne przekazała Prokuratura Okręgowa w Przemyślu dziennikarzowi Polskiej Agencji Prasowej o godzinie 17.15 (po upływie 20 minut od przekazania podyktowanego oświadczenia z Prokuratury Krajowej).

W dniu 24 kwietnia 2019 roku Prokuratura Okręgowa w Przemyślu przejęła postępowanie i zarejestrowała pod sygnaturą PO I Ds. 38.2019.

Z akt RP III Ko 172.2019 Prokuratury Regionalnej w Rzeszowie wynika, że projekt postanowienia został już w dniu 24 kwietnia 2019 roku (a więc w dniu przejęcia sprawy i jej zarejestrowania przez Prokuraturę Okręgową w Przemyśle) przesłany faksem do Prokuratury Krajowej na polecenie Zastępcy Dyrektora Departamentu Postępowania Przygotowawczego. W dniu 30 kwietnia 2019 roku poprawiony projekt postanowienia został ponownie przekazany do Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej.

Postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia wydano ostatecznie w dniu 14 maja 2019 roku, przekazując jego kopię Zastępcy Dyrektora Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej.

Postępowanie sprawdzające przeprowadzono bardzo powierzchownie i było wyraźnie - od pewnego momentu - ukierunkowane na późniejsze wydanie postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia. Świadczy o tym brak aktywnych działań mających na celu ustalenie osób uczestniczących w zajściu i wnoszących okrzyki, a także nadmierne zgromadzenie w aktach sprawy dość bogatej literatury na temat obrzędów z uwzględnieniem pokazowego sądu nad Judaszem. Nie ulega wątpliwości, że wyjaśnienie wszystkich okoliczności pozwalających na ustalenie, czy doszło do wypełnienia znamion przestępstwa z art. 256 § 1 k.k. wymagało wszczęcia postępowania i przeprowadzenia wielu czynności procesowych. Nie ustalono bowiem osób, które zorganizowały pokaz i które wnosiły okrzyki szerzące nienawiść wobec innych narodowości. Nie dokonano rzetelnej analizy materiału filmowego pozwalającej ocenić kontekst zorganizowanego pokazu.

Na szczególną uwagę zasługuje przygotowanie projektu postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia już następnego dnia po otrzymaniu materiałów postępowania sprawdzającego z Prokuratury Rejonowej w Jarosławiu i natychmiastowe przekazanie go do Prokuratury Krajowej (na polecenie Zastępcy Dyrektora Departamentu Postępowania Przygotowawczego). Prokurator przygotowując decyzję procesową oparł się w istocie na materiałach zebranych w ciągu jednego dnia i nie widział potrzeby wszczęcia postępowania przygotowawczego. Dokonując oceny zgromadzonego materiału pominął okoliczności związane ze wnoszeniem okrzyków dotyczących nacji żydowskiej; skoncentrował się natomiast głównie na opisie obrzędów i tradycji sięgającej XVIII wieku, opierając się na źródłach historycznych. W ocenie prokuratora, pokazowa inscenizacja dotyczyła jedynie zwyczaju ludowego o podłożu religijnym, a nie narodowościowym, z czym akurat trudno się zgodzić analizując materiał filmowy i publikacje prasowe. W uzasadnieniu postanowienia prokurator zwrócił wprawdzie uwagę na to, że kukła Judasza została przedstawiona w sposób uwspółcześniony (z pejsami i jarmułką) i taki pokaz - jego zdaniem - jest nie do zaakceptowania i nie powinien mieć miejsca, to jednak pominął ten istotny kontekst przy dokonywaniu oceny zachowania w kategoriach karnoprawnych. Rezygnując

z wszczęcia postępowania przygotowawczego, prokurator zrezygnował tym samym z przesłuchań świadków, co ma istotne znaczenie przy ocenie strony podmiotowej przestępstwa opisanego w art. 256 § 1 k.k.

Odmowę wszczęcia dochodzenia należy uznać za niezasadną. Wszczęcie postępowania jest jednak obecnie niemożliwe z uwagi na przedawnienie karalności czynu (który miał miejsce w kwietniu 2019 roku).

Z analizy akt wynika, że już na wstępnym etapie postępowania sprawdzającego Prokuratura Krajowa ingerowała w jego tok (mimo braku formalnego nadzoru). Świadczy o tym natychmiastowe (zaraz po przejęciu materiałów przez Prokuraturę Okręgową w Przemyślu) przekazanie na polecenie Zastępcy Dyrektora Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej projektu postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia, a następnie przekazanie już ostatecznego postanowienia, wydanego po konsultacji. Z korespondencji prowadzonej w formie elektronicznej pomiędzy Prokuraturą Okręgową w Przemyślu a Prokuraturą Krajową wynika również, że Prokuratura Krajowa była zainteresowana przekazem na zewnątrz informacji, iż to nie prokurator zainicjował postępowanie w tej sprawie, lecz Policja z własnej inicjatywy, bez konsultacji z prokuratorem. Taką treść oświadczenia (komunikatu) jako wzór do skopiowania i umieszczenia na stronie internetowej przekazała ówczesna rzeczniczka Prokuratury Krajowej do Prokuratury Okręgowej w Przemyślu.

6) PO I Ds 261.2018 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

Postępowanie stanowią materiały wyłączone do odrębnego postępowania ze śledztwa Prokuratury Okręgowej w Warszawie, prowadzonego pod sygn. akt PO I Ds. 205.2016. Wskazaną sprawę zbadano i opisano odrębnie.

Wyłączone materiały dotyczą 7 osób, którym zarzucono popełnienie przestępstw z art. 44 ust. 1 ustawy Prawo Prasowe, art. 217 § 1 k.k., art. 216 § 1 k.k. Czyny te związane były z protestem, do którego doszło w dniu 17 grudnia 2016 roku w okolicy Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej.

W sprawie tej w dniu 27 listopada 2018 roku skierowano akt oskarżenia.

Postępowanie od momentu wyłączenia materiałów do odrębnego postępowania prowadzono bez zwłoki, sprawnie i terminowo.

Jakość wykonywanych czynności nie nasuwa krytycznych uwag. Sprawa PO I Ds.205.2016, z której dokonano wyłączenia, opisano odrębnie.

W toku postępowania nie stosowano środków zapobiegawczych.

Sprawę PO I Ds.205.2016, z której dokonano wyłączenia, opisano odrębnie.

Treść decyzji końcowej – aktu oskarżenia – nie budzi zastrzeżeń. Sąd Okręgowy w Warszawie nie uwzględnił wniosków obrońców o umorzenie postępowania, natomiast w dniu 29 listopada 2022 roku wobec wszystkich oskarżonych, na zasadzie art. 17 § 1 pkt. 3 k.p.k. postępowanie umorzył. Prokurator od tego orzeczenia w dniu 23 stycznia 2023 roku złożył apelację kwestionując podjęte rozstrzygnięcie w szczególności przyjęcie znikomego stopnia społecznej szkodliwości czynów i wnosząc o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Wyrok zaskarżyli także obrońcy oskarżonych domagając się ich uniewinnienia. Apelacje te nie zostały rozpoznane. W sprawie na etapie sądowym składane były także wnioski o wyłączenie sędziów. Wniosków tych nie uwzględniono.

W sprawie ujawniono zapisy świadczących o sprawowaniu wewnętrznego nadzoru służbowego. Przełożeni (Naczelnik Wydziału, Zastępca Prokuratora Okręgowego oraz Prokurator Okręgowy) zapoznawali się z aktem oskarżenia i nanosili w nim poprawki i uzupełnienia, czyniąc adnotacje na przekazanym im egzemplarzu.

7) PO I Ds 45.2025 Prokuratury Regionalnej w Białymstoku

Postępowanie zostało zainicjowane z urzędu przez policję po zdarzeniach z dnia 16.04.2016 r. dotyczących rocznicy powstania ONR, mszy i kazania w Katedrze p.w. NMP w Białymstoku wygłoszonego przez J.M., przemarszu ulicami tego miasta przez uczestników uroczystości i dalszych zdarzeń w jednym z klubów na terenie miasta. Dochodzenie wszczęto w przedmiocie publicznego nawoływania do nienawiści na tle różnic narodowościowych i wyznaniowych, publicznego znieważania ludności z powodu jej przynależności wyznaniowej w trakcie wygłoszonego kazania i przemarszu ulicami Białegostoku tj. o przest. z art. 256 § 1 k.k. w zb. z art. 257 k.k. Pierwotnie dochodzenie było nadzorowane przez PR w Białymstoku oraz objęte nadzorem zwierzchnim przez PO w Białymstoku. Niezwłocznie po ustaleniu, iż w ramach postępowania zwrócono się o ustalenie miejsca zamieszkania księdza J.M. sprawę przejął do osobistego prowadzenia ówczesny Prokurator Okręgowy w Białymstoku (sygn. PO I Ds.26.2016), a nadzór zwierzchni został wdrożony także na poziomie DPP PK w Warszawie.

17.09.2026 r. osobistą decyzję o umorzeniu dochodzenia sporządza ówczesny Prokurator Okręgowy w Białymstoku na zasadzie art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k., która staje się prawomocna w dniu wydania wobec braku pokrzywdzonych. Zażalenia złożone przez organizacje społeczne spotykają się z odmową przyjęcia wobec uznania, iż składający nie posiadają statusu strony. Wobec skarg

(w tym organizacji społecznych i posłanki na Sejm RP) oraz wniosków o podjęcie i kontynuowanie postępowania, sprawa zostaje poddana badaniu w Prokuraturze Regionalnej. W odpowiedzi ówczesna Prokurator Regionalna w Białymstoku nie znajduje podstaw do ich uwzględnienia, wskazując m.in. „przesłuchania J.M. na temat treści kazania nie było konieczne, a poza tym nie ustalono jego miejsca pobytu”.

W dniu 03.08.2018 r. ówczesny Prokurator Okręgowy w Białymstoku podejmuje dochodzenie, wszczyna śledztwo (zostaje ono zarejestrowane pod sygn. POI Ds. 65.2018) i przejmuje do wspólnego prowadzenia postępowanie Prokuratury Rejonowej Wrocław Stare – Miasto dla Wrocławia o sygn. PR 2 Ds. 393.2017, które zakończyło się skierowaniem do Sądu Rejonowego we Wrocławiu w dniu 23.06.2017 r. akt oskarżenia p-ko J.M. zawierający zarzut nawoływania do nienawiści na tle różnic narodowościowych i wyznaniowych, publicznego znieważania ludności z powodu jej przynależności wyznaniowej.

W dniu 24.08.2017 r. roku po uprzednim żądaniu nadesłania akt i ich zbadaniu, Zastępca Prokuratora Generalnego K. Sierak poleca wystąpić Prokuratorowi Rejonowemu Wrocław Stare – Miasto dla Wrocławia do sądu z wnioskiem o zwrot aktu oskarżenia celem uzupełnienia istotnych braków postępowania. Polecenie zostaje wykonane, wniosek prokuratora o zwrot sprawy zostaje uwzględniony, uzyskano opinie biegłych, które we wnioskach stwierdziły: „wypowiedzi J.M. miały na celu wzbudzenie nienawiści wobec przedstawicieli innych narodowości i wyznań i ich znieważenie”. W oparciu o dodatkowo zgromadzone dowody 08.06.2018 r. J.M. uzupełniono zarzuty przypisując dokonanie 5 czynów w okresie od 16.04.2016 r. do 18.03.2017 r. obejmujące jego wystąpienia, w tym w środkach komunikacji medialnej zawierające treści nawoływania do nienawiści na tle różnic narodowościowych i wyznaniowych, publicznego znieważania ludności z powodu jej przynależności wyznaniowej, typizowane jako przest. z art. 256 § 1 k.k. w zb. z art. 257 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i z art. 12 k.k. Po tym fakcie procesowym, akta ponownie zostają poddane badaniu w Prokuraturze Krajowej, a następnie zapada wyżej opisana decyzja o podjęciu umorzonego dochodzenia Prokuratury Okręgowej w Białymstoku, wszczęcia śledztwa i połączenia do niego sprawy PR Wrocław Stare – Miasto dla Wrocławia prowadzonej p-ko J.M.

W ramach połączonych postępowań (mimo uzyskanej już opinii dwóch biegłych) przez kilka miesięcy trwają poszukiwania innego biegłego z zakresu językoznawstwa, który wyda opinie ponownie obejmującą tożsame treści głoszone przez J.M. Opinia zostaje wydana przez ks. prof. W. Kaweckiego z UKSW w Warszawie 17.05.2019 r., jednak w ocenie Prokuratury Krajowej jest niezupełna, niespójna i wymaga uzupełnienia, co w formie przesłuchania uzupełniającego biegłego realizuje referent sprawy ówczesny Prokurator Okręgowy w Białymstoku.

W dniu 28.10.2019 r. Prokurator Okręgowy wydaje postanowienie o umorzeniu śledztwa p-ko J.M. w pełnym zakresie przypisanych mu zarzutów. Postanowienie to zostaje zaskarżone i uchylone przez SR w Białymstoku ze wskazaniem konieczności uzupełnienia opinii biegłych. Sprawa zostaje zarejestrowana pod sygn. PO I Ds. 45.2020 i ponownie umorzona na podstawie art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k. w dniu 22.09.2020 r. Tożsama organizacja społeczna realizująca prawa pokrzywdzonych ponownie zaskarża decyzję o umorzeniu śledztwa p-ko J.M., który to środek odwoławczy zostaje rozpoznany przez ówczesną Prokurator Regionalną w Białymstoku i nie zostaje uwzględniony.

Organizacja społeczna w realizacji swojego uprawnienia procesowego w dniu 19.02.2021 r. kieruje p-ko J.M. subsydiarny akt oskarżenia i wyrokiem z dnia 07.07.2022 r. SR dla Wrocławia - Śródmieścia we Wrocławiu (sygn. II K 517/21) J.M. zostaje uznany winnym zarzucanych czynów i skazany na karę ograniczenia wolności.

Prokuratura Okręgowa w Białymstoku mimo zawiadomienia przez Sąd nie zgłasza udziału w postępowaniu na etapie I instancji, jednak po zapadnięciu wyroku skazującego wstępuje do sprawy i składa apelację na korzyść J.M. Apelacja nie zostaje uwzględniona. Wobec przeszkody procesowej w wywiedzeniu kasacji, Prokuratura Okręgowa w Białymstoku zwraca się do DPS PK o skorzystanie z uprawnienia i wywiedzenie kasacji nadzwyczajnej przez Prokuratora Generalnego. Wniosek nie zostaje uwzględniony.

Należy wskazać, iż część zarzutów z aktu oskarżenia p-ko J.M. została wyłączona do odrębnego postępowania i sprawa w ponownym rozpoznaniu toczy się nadal, gdzie Prokuratura Okręgowa w Białymstoku zgłosiła udział.

Analiza sprawy wykazała szereg nieprawidłowości i uchybień w tym zaniechań jak i działań osób prowadzących i nadzorujących opisane postępowania PO w Białymstoku, noszących znamiona przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków, ukierunkowanych na uniknięcie odpowiedzialności sprawcy czynów zabronionych, co powoduje konieczność rozpatrzenia zachowania prokuratorów pod kątem odpowiedzialności karnej.

8) PR 1 Ds 597.2019 Prokuratury Rejonowej Gdańsk-Śródmieście w Gdańsku

W dniu 27 lutego 2019 r. do Prokuratury Rejonowej Gdańsk - Śródmieście w Gdańsku, wpłynęło zawiadomienie o uzasadnionym podejrzeniu przestępstwa autorstwa adw. K.W. reprezentującej pokrzywdzonych M.M., N.M. oraz Stowarzyszenie na Rzecz Osób LGBT „Tolerado”.

Z treści tego dokumentu wynika, iż od 14 lutego 2019 r. na terenie Gdańska poruszała się furgonetka, której ściany boczne, tylna oraz dach oklejone były wielkoformatowymi banerami ze zdjęciami roznegliżowanych osób, tęczowymi flagami jako symbolami społeczności LGBT i homofobicznymi hasłami. Przejazdem tym towarzyszy komunikat dźwiękowy, wzywający do walki z pedofilią i sugerujący, iż przestępstw o charakterze pedofilskim dopuszczają się przede wszystkim osoby nieheteroseksualne. Wskazanym informacjom nadano pozór danych statystycznych i informacji naukowych, co mogło wzbudzać u przypadkowego i przeciętnego obserwatora przekonanie o ich prawdziwości. Zawiadamiająca podała, iż na wskazanej furgonetce podany był kontakt do Fundacji Pro – Prawo do Życia z siedzibą w Warszawie.

Stowarzyszenie „Tolerado” reprezentujące osoby nieheteroseksualne jak i M.M. oraz N.M. jako osoby nieheteroseksualne, wskazali, iż tak prezentowane i nagłaśniane publicznie treści stanowią naruszenie ich czci i dobrego imienia, a przede wszystkim stanowią przejaw mowy nienawiści skierowanej przeciwko konkretnej grupie społecznej. Zdaniem zawiadamiających skala i forma prowadzonej kampanii wyraźnie wskazują na działanie zorganizowane, ukierunkowane na dotarcie do jak największej liczby osób oraz wywołanie u opinii publicznej przekonania, że osoby nieheteroseksualne stanowią zagrożenie dla ich dzieci. Pokrzywdzeni wniesli o ściganie sprawców tych przestępstw oraz podali argumenty za objęciem z urzędu ściganie tego czynu zabronionego, mającego charakter przestępstwa prywatnoskargowego, z uwagi na ważny interes społeczny.

W dniu 12 marca 2019 r. – prokurator Prokuratury Okręgowej w Gdańsku delegowana do Prokuratury Rejonowej Gdańsk - Śródmieście w Gdańsku wydała postanowienie o wszczęciu dochodzenia i objęciu ściganie z urzędu czynu prywatnoskargowego w sprawie dokonanego w okresie od 14 lutego do 1 marca 2019 r. w Gdańsku, publicznie, bez powodu, okazania przez to rażącego lekceważenia porządku prawnego, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru pomówienia osób o orientacji innej niż heteroseksualna o takie zachowanie i właściwości, które mogły je poniżyć w opinii publicznej, poprzez umieszczenie na pojeździe poruszającym się w obrębie miasta Gdańsk plakatów i napisów o treści poniżającej, tj. o czyn z art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

W trakcie niniejszego postępowania, prowadzonego przez Komisariat II Policji w Gdańsku, ustalono współwłaściciela pojazdu, na którym umiejscowiono obraźliwe treści, okazał się nim A.M. – mieszkaniec województwa mazowieckiego. Ponadto uzyskano zeznania od pokrzywdzonych – M.M. i N.M., którzy w zasadzie potwierdzili treść pisemnego zawiadomienia, o którym mowa powyżej. W toku niniejszego dochodzenia przesłuchano w charakterze świadków innych obywateli Gdańska, którzy wyrazili swoje oburzenie co do formy i treści umiejscowionych na banerach haseł. Powyższa akcja prowadzona była w ramach kampanii „stop pedofilii”. Lansowano tezę, iż

większość osób nieheteroseksualnych odpowiada za akty pedofilii oraz rozprzestrzenianie chorób wenerycznych i AIDS.

W dniu 24 kwietnia pełnomocniczka pokrzywdzonych złożyła dodatkowe wnioski dowodowe m.in. dotyczące rozszerzenia postępowania wobec osób z zarządu Fundacji Pro – Prawo do Życia, które były inicjatorami akcji skierowanej bezpośrednio przeciwko społeczności LGBT. Zdaniem zawiadamiających była to dobrze zorganizowana i skoordynowana akcja prowadzona bezpośrednio przed wyborami samorządowymi. Na stronach internetowych wskazanej fundacji zawarto tezę, iż aktualne władze Gdańska, w tym prezydent preforsowały uchwałę tzw. Model na rzecz Równego Traktowania, której głównym celem było wprowadzenie w gdańskich szkołach obowiązkowych zajęć z edukacji seksualnej. Zdaniem władz fundacji miały one na celu rozbudzenie seksualne dzieci i oswojenie ich z różnymi patologiami seksualnymi.

W odpowiedzi na powyższe pismo prokurator referent skierowała do pełnomocniczki pokrzywdzonych pismo, na podstawie którego zobowiązała ją, stosownie do treści art. 120 § 1 k.p.k., do uzupełnienia braków formalnych, poprzez oznaczenie dowodu oraz okoliczności, która wnioskowanym dowodem ma być udowodniona.

W tym miejscu podnieść należy, iż pismo to winno być traktowane jako uzupełnienie zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa zawierające nowe fakty, które winny być zweryfikowane w trakcie postępowania przygotowawczego, czego nie uczyniono.

W toku niniejszego dochodzenia w dniu 26 lutego 2020 r. prokurator wydała postanowienie o przedstawieniu zarzutów A.M. o czyn z art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k., polegający na tym, że w okresie od 14 lutego do 1 marca 2019 r, w Gdańsku, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając publicznie, bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, pomówił osoby o orientacji innej niż heteroseksualna o takie zachowanie i właściwości, które mogły poniżyć osoby homoseksualne w opinii publicznej, w ten sposób, że przemieszczał się po Gdańsku pojazdem, na którym znajdowały się banery zawierające hasła pomawiające osoby homoseksualne. Zarzut tej treści został przedstawiony podejrzanemu dopiero w dniu 12 maja 2020 r. A.M. przesłuchany w charakterze podejrzanego nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, iż wykonywał pracę zleconą mu przez M.D. prezesa fundacji Pro – prawo do życia.

Następnie w dniu 28 maja 2020 r. prokurator referent sporządziła akt oskarżenia przeciwko A.M., który dnia następnego wraz z aktami sprawy został przesłany do rozpoznania przez Sąd Rejonowy Gdańsk Południe w Gdańsku. Sprawa niniejsza została zarejestrowana pod sygn. II K 762/20.

Ponadto ustalono, iż w dniu 8 lipca 2020 r. Prokuratura Rejonowa Gdańsk – Śródmieście złożyła wniosek o wypożyczenie akt rzeczowej sprawy, które następnie zostały przesłane do Prokuratury Okręgowej w Gdańsku, gdzie dokonano analizy materiału aktowego.

Pismem z dnia 15 lipca 2020 r. p.o. Zastępcy Prokuratora Okręgowego w Gdańsku – Anna Braun poinformowała Prokurator Rejonową Gdańsk Śródmieście w Gdańsku, o bezzasadnej bezczynności prokuratora referenta. Mianowicie, po analizie akt głównych i nadzoru sprawy prowadzonej przeciwko A.M. ustalono, że od dnia 5 sierpnia 2019 r. do 26 lutego 2020 r., poza wydaniem dwóch postanowień o przedłużeniu czasu trwania dochodzenia, nie wykonano żadnej czynności procesowej. Zarzucono nadto referentowi sprawy zaniechania przesłuchania M.D. - zleceniodawcy wywieszenia banerów a zarazem prezesa fundacji Pro – Prawo do życia.

Prokuratura Okręgowa w Gdańsku Wydział V Organizacyjny za sygn. PO V WO 1160.19.2020 wdrożył postępowanie służbowe wobec referenta sprawy dotyczące wskazanych nieprawidłowości.

Znamiennym jest, iż w aktach nadzoru niniejszej sprawy ujawniono pismo Prokuratury Okręgowej w Gdańsku z dnia 1 września 2020 r. podpisane nieczytelnie. Autor rzeczowego pisma stwierdził, iż analiza postępowania w sprawie przeciwko A.M. prowadzi do wniosku, iż w sprawie istnieje szereg wątpliwości, które pozwalają uznać skierowanie aktu oskarżenia za decyzję co najmniej przedwczesną i kontrowersyjną. Ponadto autor stwierdził, iż w analizowanej sprawie w sposób niedostateczny przeprowadzono analizę treści utrwalonych na banerach zamieszczonych na samochodzie kierowanym przez A.M. oraz treści wygłaszanych przez system nagłośnienia. Nadmieniał, iż bezzasadnie uznano M.M i N.M. za pokrzywdzonych, gdyż banery znajdujące się na pojeździe nie zawierały ich wizerunków ani danych pozwalających na ich identyfikację. Dodał, iż w sprawie tej nie zweryfikowano linii obrony oskarżonego, który nie przyznając się do popełnienia zarzucanego mu czynu powołał się na bliżej niesprecyzowane badania i wskazał, iż nie miał zamiaru pomówić innych osób.

Zdaniem autora wskazanego wyżej pisma, kompleksowa ocena zachowania A.M. winna być dokonana przez pryzmat prawa do swobodnej wypowiedzi, zaś kampania Stop pedofilii ma wymiar informacyjno-społeczny i jest wyrazem gwarantowanej konstytucyjnie wolności słowa i światopoglądu. W części końcowej pisma jego autor wskazuje, iż zasadnym byłoby cofnięcie aktu oskarżenia w niniejszej sprawie, o rozważenie czego uprzejmie prosi.

W dniu 2 września 2020 r. p.f. Prokuratora Rejonowego Gdańsk – Śródmieście w Gdańsku poinformowała, iż prokurator wydała oświadczenie o cofnięciu aktu oskarżenia przeciwko A.M. w oparciu o treść przepisu art. 14 § 2 k.p.k.

Pomimo tego, w związku z popieraniem oskarżenia przez oskarżycieli prywatnych, sprawę skierowano do rozpoznania przez Sąd.

W toku postępowania przed Sądem oskarżony A.M. wyjaśnił, iż w okresie od 14 lutego do 1 marca 2019 r. prezes fundacji „Pro – Prawo do Życia” – M.D. polecił mu na terenie Gdańska prowadzenie kampanii Stop Pedofilii. Nadmieniał, iż w kampanii tej wykorzystywał swój samochód zaś banery i przekaz dźwiękowy wraz ze sprzętem nagłaśniającym otrzymał od fundacji.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, w dniu 16 marca 2022 r. Sąd uznał A.M. za winnego czynu z art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i wymierzył mu karę 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Nadto zasądził od oskarżonego na rzecz Polskiej Akcji Humanitarnej nawiązkę w kwocie 5000 zł.

Uzasadniając niniejsze orzeczenie Sąd I instancji m.in. stwierdził, iż oskarżony swoim działaniem w sposób rażąco naruszył granice wolności słowa, zaś stopień winy ocenił jako wysoki

Orzeczenie to zostało zaskarżone przez obrońcę oskarżonego.

Sąd Okręgowy w Gdańsku V Wydział Karny Odwoławczy za sygn. V Ka 1360/22 w dniu 30 listopada 2023 r. utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Ponadto ustalono, iż Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku II Wydział Karny wyrokiem z dnia 22 marca 2023 r. skazał M.D. za popełnienie czynu z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 212 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. na karę roku ograniczenia wolności. Nadto zobowiązał ww. do przeproszenia pokrzywdzonych, tj. M.M., N.M., H.J. Jednocześnie zasądził od oskarżonego na rzecz Polskiej Akcji Humanitarnej z siedzibą w Warszawie nawiązkę w kwocie 15 000 zł.

Przechodząc do szczegółowej analizy przedmiotowego postępowania w kontekście zasadności podejmowanych w jego toku decyzji procesowych, stwierdzić należy co następuje.

Zarówno wszczęcie w tej sprawie dochodzenia w oparciu o treść art. 60 § 1 k.p.k., jak i skierowanie aktu oskarżenia było w pełni zasadne, gdyż wymagał tego interes społeczny. Jednakże wycofanie skargi przez prokuratora na zasadzie art. 14 § 2 k.p.k. było nieuzasadnione. W pierwszym rzędzie podnieść należy, iż w dalszym ciągu interes społeczny wymagał popierania skargi przed sądem przez urząd prokuratorski.

Szczegółowa analiza materiału aktowego prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż sprawa ta była prowadzona niechlujnie i opieszale co prawidłowo zostało wytknięte przez przełożonych prokuratora referenta jak i prokuraturę wyższego rzędu i w tym przedmiocie prowadzono postępowanie służbowe.

Jednakże decyzja o wycofaniu aktu oskarżenia nie wynikała z ponownej analizy karnoprawnej zebranego materiału dowodowego, a jedynie było to przychylenie się do „sugestii”

zawartej w piśmie Prokuratora Okręgowego w Gdańsku z dnia 1 września 2020 r. Sugestie te, jak wynika z treści prawomocnego wyroku w nin. sprawie oparte były na całkowicie nieuprawnionych ocenach. Jako takie powinny być oceniane przez pryzmat naruszenia niezależności prokuratora.

9) PR Ds 309.2017 Prokuratury Rejonowej Gliwice–Wschód w Gliwicach

W sprawie o sygn. akt PR 309.2017 Prokuratury Rejonowej Gliwice–Wschód w Gliwicach (poprzednia sygnatura PR 2 Ds 594.2016, PR 2 Ds 526.2017 Prokuratura Rejonowa w Wodzisławiu Śląskim) prowadzone było postępowanie przygotowawcze na podstawie pisma Departamentu Kontroli Skarg i Wniosków Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji informującego o zamieszczeniu przez Stowarzyszenie Duma i Nowoczesność na stronie internetowej ogłoszenia o sprzedaży naklejek tzw. wlepek patriotycznych, których treść ma charakter rasistowski i ksenofobiczny.

W dniu 09 czerwca 2016 r. zostało wszczęte dochodzenie w sprawie posiadania i prezentowania w celu rozpowszechniania naklejek zawierających treści nawołujące do nienawiści na tle różnic narodowościowych, etnicznych, rasowych przez Stowarzyszenie Duma i Nowoczesność, tj. o czyn z art. 256 § 2 k.k. Z poczynionych ustaleń wynika, że M.S. oferował do sprzedaży na stronie tej organizacji naklejki (wlepki), które zawierały treści pozwalające domniemywać, iż propagują ustrój faszystowski, inny totalitarny, jak również treści nawołujące do nienawiści na tle różnic narodowościowych, etnicznych, rasowych, wyznaniowych. Podczas postępowania przygotowawczego powołano biegłego, którego opinia stanowiła podstawę do wydania w dniu 28 listopada 2016 r. postanowienia o przedstawieniu zarzutu z art. 256 § 2 k.k. M.S., który ogłoszono w dniu 29 listopada 2016 r.

Jak ustalono, w dniu **14 grudnia 2016 r.** został skierowany do sądu akt oskarżenia, niezawierający uzasadnienia. W dniu **03 lutego 2017 r.** Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim II Wydział Karny (sygn. akt II K 723/16) wydał wyrok w postępowaniu nakazowym wymierzając M.S. karę grzywny w wymiarze: 100 stawek dziennych po 20 zł każda, orzekając o przepadku dowodów rzeczowych na podstawie art. 44 § 1 k.k., jak również obciążając oskarżonego kosztami sądowymi w kwocie 3.205,42 zł i opłatą 200 zł. Sąd uznał, że zebrane w sprawie dowody wskazują, że okoliczności czynu i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości, dlatego nie jest konieczne przeprowadzanie rozprawy. Wyrok ten został oceniony jako słuszny przez prokuratora referenta, przy akceptacji Prokuratora Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim. Od tego orzeczenia w dniu

01 marca 2017 r. został złożony sprzeciw przez oskarżonego M.S., co skutkowało tym, że przeprowadzone było postępowanie dowodowe w sądzie.

W tym miejscu wskazać należy, że po skierowaniu aktu oskarżenia do sądu, tj. w dniu **25 stycznia 2017 r.** do Ministerstwa Edukacji Narodowej, Ministerstwa Sprawiedliwości została skierowana interpelacja nr 9582 posła na Sejm RP Roberta Winnickiego dotycząca prześladowania, zniesławiania środowisk narodowych przez organy publiczne. Z uzasadnienia interpelacji wynika, że dotyczy ona opinii biegłej wydanej w niniejszej sprawie i w związku z tym poprosił o udzielenie odpowiedzi na 5 pytań, z których dwa były najistotniejsze:

- czy tego typu postępowania są postępowaniami jednostkowymi, czy częściej prokuratura występuje do sądu z aktami oskarżenia wobec osób używających publicznie sformułowania „*precz z komuną*”,
- czy istnieje zagrożenie dla osób noszących odzież patriotyczną z przekreślonym symbolem sierpa i młota, że prokuratura na podstawie opinii biegłych pokroju tej, która wydała opinię w tej sprawie, będzie wszczynać wobec nich postępowanie z art. 256 k.k.

Ponadto M.S. w dniu **14 lutego 2017 r.** złożył do Prokuratury Rejonowej w Wodzisławiu Śląskim zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przedłożenia fałszywej opinii z zakresu lingwistyki kryminalistycznej z dnia 24 października 2016 r. dotyczącej badania 26 naklejek odnośnie do ustalenia intencji nadawcy poprzez semantyczną i pragmatyczną interpretację tekstów, symboli, wizerunków, ich symboliki oraz charakteru ich treści, a także stopnia ujawnienia wyznaczników mowy nienawiści przez biegłą. Opinia miała służyć za dowód w postępowaniu karnym PR 2 Ds 594.2016. Sprawa została zarejestrowana za sygn. akt PR 1 Ds 538.2017 o czyn z art. 233 § 4 k.k.

W dniu 03 marca 2017 r. Marcin Warchoń - podsekretarz stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości nie wykonujący żadnych zadań i obowiązków w prokuraturze, w udzielonej odpowiedzi na powyższe zapytanie wskazał, że w przedmiotowej sprawie w **trybie pilnym zostanie przeprowadzona kontrola w Prokuraturze Krajowej.**

Postępowaniem rzeczywiście zainteresował się Departament Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej, prosząc o przedstawienie informacji o postępowaniu przygotowawczym, które stanowiło podstawę interpelacji, w terminie do dnia 21 lutego 2017 r. W odpowiedzi, która została przekazana w wyznaczonym terminie, Prokurator Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim wskazał m.in., że wyrok nakazowy został uznany za słuszny przy jego akceptacji. Tego samego dnia Dyrektor Departamentu Postępowania Przygotowawczego skierowała do Prokuratury Regionalnej w Katowicach pismo z którego wynikało, że analiza samego wyroku nakazowego z dnia 3 lutego 2017 r., wydanego przez Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim, budzi

wątpliwości co do jego zasadności, jak też prawidłowości przeprowadzonego postępowania przygotowawczego. W związku z tym Dyrektor Departamentu Postępowania Przygotowawczego zwróciła się do Prokuratora Regionalnego w Katowicach, o przedstawienie stanowiska, co do prawidłowości przeprowadzonego postępowania i zasadności wydanego orzeczenia. Z tego powodu sprawa została zarejestrowana w Prokuraturze Regionalnej w Katowicach.

Przesłanym za pośrednictwem faksu pismem z **24 lutego 2017 r.**, prok. Sebastian Chmielewski - Zastępca Dyrektora Departamentu Postępowania Przygotowawczego, zwrócił się do Prokuratury Regionalnej w Katowicach o pilne przesłanie akt sprawy, wraz ze stanowiskiem co do prawidłowości postępowania i zasadności decyzji o skierowaniu aktu oskarżenia. Akta przesłane zostały do ww. Prokuratury za pismem z 28 lutego 2017 r. Jednocześnie Zastępca Prokuratora Okręgowego Gliwiczach poinformował, że dzieląc wnioski z badania aktowego podległego prokuratora gliwickiej Prokuratury Okręgowej, polecił Prokuratorowi Rejonowemu w Wodzisławiu Śląskim złożenie wniosku o zwrot sprawy prokuraturze, celem uzupełnienia braków dowodowych, na podstawie przepisu art. 344a § 1 k.p.k. Kserokopię akt przekazano Zastępcy Dyrektora Departamentu Postępowania Przygotowawczego pismem z **2 marca 2017 r.** wraz z notatką urzędową z 27 lutego 2017 r., sporządzoną przez prokuratora Prokuratury Okręgowej w Gliwiczach, zawierającą ocenę co do prawidłowości postępowania oraz zasadności skierowania aktu oskarżenia. Postępowanie oceniono jako pobieżne i mało wnikliwe, a skierowanie do Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim aktu oskarżenia jako niezasadne. Pismem z dnia 8 marca 2017 r. Dyrektor Departamentu Postępowania Przygotowawczego stwierdziła, że zgodzić należy się ze stanowiskiem, że w związku z wniesieniem sprzeciwu od wyroku nakazowego, po skierowaniu sprawy do postępowania, zasadnym jest wystąpienie do Sądu o zwrot sprawy prokuraturze, celem uzupełnienia materiału dowodowego. Polecono m.in. aby po zwrocie akt przez Sąd do prokuratury, podjąć właściwe działania, uwzględniając treść polecenia zawartego w piśmie Prokuratury Generalnej z dnia 1 lipca 2013 r., sygnatura PG II P 0121/9/13, powtórzonych w punkcie 12 wytycznych Prokuratora Generalnego z dnia 26 lutego 2014 r., w zakresie prowadzenia postępowań o przestępstwa z nienawiści, aby postępowanie prowadzone było przez właściwą jednostkę prokuratury.

Jak wynika z akt sprawy, w dniu **07 marca 2017 r.** Prokurator Rejonowy na podstawie art. 339 § 3 pkt 3 k.p.k., w wykonaniu polecenia Prokuratora Okręgowego w Gliwiczach z dnia 28 lutego 2017 r. złożył do sądu wniosek o zwrot sprawy o sygn. akt II K 723/16 do prokuratury w trybie art. 344a § 1 k.p.k., o czym w dniu 27 marca 2017 r. Prokuratura Okręgowa w Gliwiczach poinformowała Prokuraturę Regionalną w Katowicach. Podczas rozpoznawania tego wniosku przez sąd w dniu **13 kwietnia 2017 r.** Prokurator Rejonowy doprecyzował go wskazując, iż istotnymi brakami

postępowania przygotowawczego był brak przesłuchania M.S., jak również konieczność zasięgnięcia opinii uzupełniającej biegłej z zakresu lingwistyki kryminalistycznej. Finalnie Sąd uwzględnił wniosek prokuratora i postanowieniem z 13 kwietnia 2017 r., sygn. II K 723/16, zwrócił sprawę Prokuraturze Rejonowej w Wodzisławiu Śląskim, na podstawie art. 344a § 1 k.p.k., celem uzupełnienia dochodzenia.

W dniu **5 czerwca 2017 r.** akta przedmiotowej sprawy przekazano Prokuraturze Rejonowej Gliwice-Wschód w Gliwicach do dalszego prowadzenia, jako jednostce właściwej w okręgu gliwickim do prowadzenia postępowań przygotowawczych w sprawach dotyczących przestępstw z nienawiści. Postępowanie zarejestrowane zostało pod sygnaturą PR Ds. 309.2017. Postępowanie w dniu 05 czerwca 2017 r. zostało objęte zwierzchnim nadzorem służbowym przez Prokuraturę Okręgową w Gliwicach.

Z akt sprawy wynika, że postanowieniem z dnia **29 grudnia 2017 r.** postępowanie w niniejszej sprawie zostało umorzone na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego. W uzasadnieniu decyzji prokurator referent wskazał, że pierwsza opinia była niepełna, gdyż nie uwzględniała wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia konkretnej kwestii okoliczności. Przede wszystkim odwołał się przez biegłą wyłącznie do interpretacji warstwy językowej i wizualnej, bez zbadania konotacji społecznych tych przekazów, uznano za niewystarczające do opracowania pełnej analizy społecznego oddziaływania tych tekstów oraz przekazu jaki za sobą niosą. Ponadto do opracowania opinii nie zostały wykorzystane dostępne źródła zawierające analogiczne sformułowania (opublikowane na różnych stronach internetowych) oraz zawartość Narodowego Korpusu Języka Polskiego. W konsekwencji prokurator referent uznał opinię za niejasną, gdyż zawierała wewnętrzne sprzeczności i posługiwała się nielogicznymi argumentami. Z tego powodu powołał nowego biegłego wskazując, że jedną z przesłanek zwrotu sprawy do prokuratury była konieczność uzupełnienia braków dowodowych, w tym uzyskania nowej opinii biegłego z zakresu językoznawstwa. Zdaniem prokuratora, M.S. nie naruszył obowiązującego prawa, a dał wyraz swoim osobistym poglądom, do czego uprawniał go art. 54 Konstytucji. Decyzja podejrzanego, by upublicznić przedmiotowe naklejki na stronie internetowej stowarzyszenia i oferować je do sprzedaży powinna być postrzegana jako sposób wyrażenia - za pomocą tych symboli swoich poglądów, np. braku zgody na obecność islamu/ jego wyznawców w Polsce.

W przedmiotowej sprawie w postępowaniu nakazowym w dniu 03 lutego 2017 r. sąd wydał wyrok (sygn. akt II K 723/16) w uzasadnieniu wskazując, iż w świetle zgromadzonego materiału dowodowego okoliczności czynu i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości. Uwag do tego wyroku nie zgłosił Prokurator Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim, który zaakceptował go jako słuszny. Wyroku nie zaakceptował M.S., który złożył sprzeciw. Konsekwencją złożonego przez niego środka

odwoławczego było to, że w sądzie prowadzone byłoby postępowanie dowodowe, gdzie jako strona miałby prawo do zgłaszania wniosków dowodowych, w tym uwag do wydanej opinii.

Skuteczniejszym sposobem okazała się interwencja posła Konfederacji Roberta Winnickiego, która spowodowała natychmiastowe zainteresowanie się tą sprawą Prokuratury Krajowej i doprowadzenie do jej zwrotu do prokuratury i umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

Zmiana jednostki prowadzącej, prokuratora referenta to kolejne konsekwencje aktywności przedstawicieli wyższych jednostek prokuratury. Decyzję tę uzasadniono wytycznymi Prokuratora Generalnego Andrzeja Seremeta z dnia 26 lutego 2014 r., które w latach 2016 – 2023, co do zasady nie były przestrzegane.

Nowy prokurator referent w wydanej decyzji o umorzeniu postępowania wskazywał m.in., że powołanie nowego biegłego wynikało z wniosku Prokuratora Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim z dnia 07 marca 2017 r. o zwrot sprawy do prokuratury, gdy faktycznie wskazywał on na konieczność zasięgnięcia opinii uzupełniającej biegłej z zakresu lingwistyki kryminalistycznej.

Zbędnym było wywoływanie kolejnej opinii, generującej koszty postępowania i wydłużającej zasadniczo czas trwania śledztwa, gdy można było skorzystać z możliwości wywołania opinii uzupełniającej, przesłuchania biegłej, czego jednak nie zrobiono. Tym bardziej, że prokurator prowadząca postępowanie z zawiadomienia M.S. złożonego w dniu 14 lutego 2017 r. (sygn. akt PR 1 Ds 538.2017) dotyczącego przedstawienia fałszywej opinii przez biegłą sądową w niniejszej sprawie nie miała wątpliwości co do jej jasności i spójności. W uzasadnieniu decyzji końcowej podjętej w ww. sprawie wskazała, że nie można czynić zarzutu z tego, iż opinia nie przekonuje zawiadamiającego i jest dla niego niekorzystna. Wskazała, że jeśli zawiadamiający w sposób przekonujący wykaże, iż przedmiotowa opinia była merytorycznie błędna, wewnętrznie sprzeczna, czy niejasna to mógł jako podejrzany, a później oskarżony wnioskować o jej uzupełnienie bądź powołanie innych biegłych. Zdaniem prokuratora referenta brak było dowodów uzasadniających nieprawdziwość czy nierzetelność opinii sporządzonej przez biegłą.

Zdaniem badającego, decyzja o umorzeniu postępowania w sprawie o sygn. akt **PR 309.2017** **była niezasadna, podjęta co najmniej przedwcześnie**. Prokurator referent dysponował dwiema opiniami biegłych z odmiennymi wnioskami końcowymi i nie dążył do wyjaśnienia powodów istniejących sprzeczności poprzez przesłuchanie biegłych, czy też nie przeprowadził tzw. konfrontacji między biegłymi.

W związku z upływem terminu określonego w art. 328 § 2 k.p.k. aktualnie brak jest prawnej możliwości uchylenia postanowienia dotyczącego postępowania prowadzonego w fazie *ad personam*.

10) PR 1 Ds 923.2020 Prokuratury Rejonowej w Rybniku

Śledztwo o sygn. **PR 1 Ds 923.2020 Prokuratury Rejonowej w Rybniku** wszczęto w dniu 04 grudnia 2018 r. w sprawie:

- publicznego znieważenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Andrzeja Dudy poprzez rozpowszechnianie w okresie 15 - 19 września 2018 r. materiałów wyborczych, w których umieszczono jego zdjęcie z uczestnictwa w obrzędzie religijnym i podpisano słowami uznanymi powszechnie za obelżywe, tj. o czyn z art. 135 § 2 k.k.,
- udzielenia komitetowi wyborczemu KWW Koalicja Anny H. w związku z wyborami samorządowymi do Rady Miasta Jastrzębie - Zdrój i na Urząd Prezydenta tego miasta korzyści majątkowej o charakterze niepieniężnym innej niż nieodpłatne usługi polegające na rozpowszechnianiu plakatów i ulotek wyborczych przez osoby fizyczne oraz wykorzystanie przedmiotów i urządzeń, udostępnianych nieodpłatnie przez osoby fizyczne, tj. o czyn z art. 507 kodeksu wyborczego.

W toku postępowania przedstawiono D.J. zarzut popełnienia przestępstwa z art. 135 § 2 k.k., polegającego na tym, że w okresie od 15 do 19 października 2018 r. w Jastrzębiu-Zdroju publicznie znieważył Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Andrzeja Dudę, poprzez rozpowszechnianie na terenie Górnictwej Spółdzielni Mieszkaniowej w Jastrzębiu-Zdroju oraz na obszarze ulic z nią sąsiadujących, tj. ulic Zielonej, Turystycznej, Wrzosowej i Harcerskiej, materiałów wyborczych, w których umieszczono m.in. jego zdjęcie z uczestnictwa w obrzędzie religijnym i podpisano słowami uznanymi za obelżywe.

Przesłuchany w charakterze podejrzanego D.J. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że nie wspierał żadnego komitetu ani jakiegokolwiek kandydata w wyborach samorządowych do Rady Miasta i na Urząd Prezydenta, w tym również komitetu Anny H. Jedynym jego celem było wskazanie prawdy o niektórych kandydatach i uświadomienie ludziom, iż powinni się zastanowić czy warto na nich głosować. W tym celu za własne pieniądze i własnym pomysłem wydał kilka materiałów w postaci ulotek. W żadnym wypadku nie chciał obrazić Prezydenta RP, nie miał takiego zamiaru. To był tylko „*performance wizualny*”. Dodał, że ulotka miała jedynie pokazać, jakim człowiekiem jest A.M. i jak odnosi się do wierzących.

W dniu 22 sierpnia 2019 r. prokurator referent umorzył śledztwo przeciwko D.J., podejrzanemu o to, że:

- w okresie od 15 do 19 października 2018 r. w Jastrzębiu-Zdroju publicznie znieważył Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Andrzeja Dudę, poprzez rozpowszechnianie na terenie Górnictwej

Spółdzielni Mieszkaniowej w Jastrzębiu-Zdroju oraz na obszarze z nią sąsiadujących ulic Zielonej, Turystycznej, Wrzosowej i Harcerskiej, materiałów wyborczych, w których umieszczono jego zdjęcie z uczestnictwa w obrzędzie religijnym i podpisano słowami uznanymi za obelżywe, tj. o art. 135 § 2 k.k., na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego,

- w sprawie udzielenia komitetowi wyborczemu KWW Koalicja A.H. w związku z wyborami samorządowymi do Rady Miasta Jastrzębie - Zdrój i na Urząd Prezydenta tego miasta korzyści majątkowej o charakterze niepieniężnym innej niż nieodpłatne usługi polegające na rozpowszechnianiu plakatów i ulotek wyborczych przez osoby fizyczne oraz wykorzystanie przedmiotów i urządzeń udostępnianych nieodpłatnie przez osoby fizyczne, tj. o czyn z art. 507 kodeksu wyborczego, na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

W dniu 10 września 2019 r. prokurator z Prokuratury Okręgowej w Gliwicach sporządził notatkę z badania akt przedmiotowej sprawy w kontekście zasadności podjętego rozstrzygnięcia o umorzeniu śledztwa. Z notatki wynika, że zgromadzony materiał dowodowy jest niepełny i dokonano jego nieprawidłowej oceny. Postanowienie o umorzeniu postępowania oceniono jako niezasadne wskazując, że winno ono zostać wzruszone i w przypadku uprawomocnienia się, zasadnym będzie wystąpienie z wnioskiem do Prokuratora Generalnego w trybie art. 328 § 1 k.p.k.

Sprawa zarejestrowana była także w Prokuraturze Regionalnej w Katowicach. Na podstawie wymienionych akt stwierdzono, że Prokurator Regionalny w Katowicach Tomasz Janeczek w związku z artykułem prasowym pod tytułem „*Prokuratura: Zwrot kościółkowe ch... nie obraża Andrzeja Dudy i Jarosława Kaczyńskiego*”, w dniu 9 września 2019 r. polecił „*zbadać akta*”. W dniu 10 września 2019 r. Prokuratura Okręgowa w Gliwicach, nawiązując do rozmowy telefonicznej przekazała do Prokuratury Regionalnej w Katowicach notatkę urzędową z badania przedmiotowego postępowania. Następnie 11 września 2019 r. Zastępca Prokuratora Okręgowego w Gliwicach skierował do Prokuratora Regionalnego w Katowicach wniosek o wystąpienie do Prokuratora Generalnego, o uchylenie postanowienia o umorzeniu w stosunku do osoby, która występowała w charakterze podejrzanego.

Wskazać należy, że prokurator z Prokuratury Regionalnej w Katowicach dokonując oceny zasadności wniosku przedstawił, że w uzasadnieniu postanowienia o umorzeniu śledztwa wskazano, iż ustalenia poczynione w oparciu o materiał dowodowy doprowadziły do wysnucia wniosku, że nie zostały zrealizowane znamiona czynu z art. 135 § 2 k.k., bowiem przestępstwo to może być popełnione tylko umyślnie, czego nie można wykazać w działaniu D.J. Odniósł się także do oceny materiału dowodowego przedstawionego w notatce urzędowej z 10 września 2019 r. prokuratora

Prokuratury Okręgowej w Gliwicach i wniosku o uchylenie postanowienia o umorzeniu. Wskazał, że zdaniem Prokuratora Okręgowego w Gliwicach, materiał dowodowy będący podstawą umorzenia jest niepełny i dokonano jego nieprawidłowej oceny. Finalnie prokurator nie podzielił zaprezentowanego wyżej stanowiska wskazując, że zachowanie podejrzanego należy rozważać analizując treść i zdjęcia znajdujące się na ulotce. Wskazał, że na ulotce znajduje się zdjęcie A.M. i zapis „*Co radny A. M. mówi o ludziach uczęszczających do kościoła*”. Poniżej znajduje się zdjęcie Prezydenta RP i Prezesa PIS Jarosława Kaczyńskiego, biorących udział w ceremonii kościelnej, pod zdjęciem zaś znajduje się napis „*kościółkowe ...*” (i tu słowo powszechnie uznane za obelżywe). Z ulotki wynika, że obraźliwe słowa miał kierować A.M., a nie podejrzany, pod adresem Prezydenta i Jarosława Kaczyńskiego. W tym kontekście wyjaśnienia podejrzanego, że ulotka ta nie wiązała się bezpośrednio z kampanią wyborczą, a miała pokazywać jakim człowiekiem jest A.M., prokurator ocenił jako wiarygodne. Finalnie prokurator wyraził ocenę, że brak jest podstaw do skierowania wniosku do Prokuratora Generalnego o uchylenie postanowienia o umorzeniu śledztwa, w części dotyczącej podejrzanego D.J.

Oceny tej nie podzielił Prokurator Regionalny w Katowicach, polecając nadanie biegu wnioskowi Zastępcy Prokuratora Okręgowego w Gliwicach. Wniosek taki skierowany został w dniu 23 września 2019 r., a następnie zwrócony z uwagi na stwierdzone nieprawidłowości w doręczeniu odpisu kwestionowanego postanowienia obrońcy podejrzanego. Ponownie wniosek do Prokuratora Generalnego skierowany został w dniu 3 stycznia 2020 r.

Prokurator Generalny, postanowieniem z 29 czerwca 2020 r. uchylił prawomocne postanowienie Prokuratury Rejonowej w Rybniku o umorzeniu śledztwa przeciwko D.J. podejrzanemu o czyn z art. 135 § 2 k.k. uznając je za przedwczesne, oparte o niepełny materiał dowodowy. W uzasadnieniu wskazano, że zachodzi konieczność konfrontacji pomiędzy podejrzanym, a G.W. na okoliczność tego, czy świadek kiedykolwiek przekazywał podejrzanemu informację, by A.M. używał obelżywych słów wskazanych w zarzucie w odniesieniu do osób uczestniczących w obrzędach religijnych. Zwrócono uwagę na konieczność ponownej analizy materiału dowodowego stwierdzając, że przestępstwo z art. 135 § 2 k.k. jest przestępstwem formalnym, a to oznacza, że nawet w przypadku uwzględnienia wersji podejrzanego o zamiarze wzmocnienia przekazu poprzez kompilację ze zdjęciem Prezydenta RP i posła Jarosława K., musiał on liczyć się i godzić, że treść ulotki może zostać odebrana jako forma znieważenia osób, których wizerunki umieszczono na druku.

Sprawę zarejestrowano za sygn. akt **PR 1 Ds 923.2020**.

Po przeprowadzeniu konfrontacji między podejrzanym, a jednym ze świadków, ten sam prokurator, który wcześniej umorzył postępowanie, w dniu 30 września 2020 r. skierował akt

oskarżenia do Sądu Okręgowego w Rybniku, przeciwko D.J. o czyn z art. 135 § 2 k.k. Uzasadnienie prawne dotyczące czynu z art. 135 § 2 k.k. stanowi kopię uzasadnienia postanowienia Prokuratora Generalnego o uchyleniu prawomocnego postanowienia o umorzeniu.

Sąd Okręgowy w Rybniku III Wydział Karny wyrokiem z dnia 05 maja 2021 r. (sygn. akt III K 136/20) stosując przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym 23 czerwca 2020 r. uznał oskarżonego D.J. za winnego zarzuconego mu przestępstwa i za to skazał go na karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 zł, obciążył ww. kosztami i opłatami sądowymi w łącznej kwocie 514 zł.

Prokuratura Okręgowa w Gliwicach po zapoznaniu się z treścią wyroku, w dniu 12 maja 2021 r. skierowała do Prokuratury Rejonowej w Rybniku pismo, w którym wskazała, że orzeczona kara jest zbyt łagodna. Dodała, że orzeczenie samoistnej kary grzywny w dolnym jej wymiarze w kontekście publicznego działania oskarżonego, okoliczności sprawy, sposobu działania sprawcy uzasadniają wymierzenie mu bardziej uciążliwej kary, tj. kary ograniczenia wolności. Niezrozumiałym dla Prokuratury Okręgowej w Gliwicach było również zaniechanie podania wyroku do publicznej wiadomości przez sąd, co byłoby istotnym elementem z punktu widzenia prewencji generalnej. Wskazano, że za zasadne uznać należy złożenie wniosku o uzasadnienie wyroku i wywiedzenie apelacji w części dotyczącej kary.

Powyższy wyrok został w całości zaskarżony przez obrońcę oskarżonego i prokuratora w części dotyczącej orzeczenia o karze. Obrońca wnosił o uniewinnienie oskarżonego, prokurator natomiast wnosił o wymierzenie kary ograniczenia wolności i orzeczenie środka karnego w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości.

Po wpłynięciu sprawy do instancji odwoławczej Sąd Apelacyjny w Katowicach uznał za konieczne uzupełnienie postępowania dowodowego celem jednoznacznego ustalenia, czy A.M. wypowiadał obraźliwe słowa pod adresem osób uczęszczających do kościoła, albowiem Sąd I instancji nie ustalił tego w sposób kategoryczny stwierdzając tylko w uzasadnieniu, że nie można tego wykluczyć. W ocenie Sądu Apelacyjnego, głównie z tego powodu, że do czynu miało dojść w czasie trwającej kampanii wyborczej, niezbędne było zasięgnięcie opinii biegłego z zakresu językoznawstwa.

Zeznania przed sądem odwoławczym G.W., Z.S. w powiązaniu z innymi dowodami przeprowadzonymi w przedmiotowej sprawie potwierdziły, że z ust A.M. rzeczywiście padły obraźliwe słowa wobec osób uczęszczających do kościoła, które w ulotce wyborczej zostały wykorzystane przez oskarżonego. Sam A.M. nie wykluczył, że takie słowa mógł wypowiedzieć. Po wysłuchaniu świadków sąd dopuścił dowód z opinii biegłej celem ustalenia, czy w przypadku przyjęcia, że wypowiedź na temat ludzi uczęszczających do kościoła zawarta w ulotce wyborczej

z wizerunkiem Prezydenta RP i Prezesa PiS, rzeczywiście padła z ust A.M., jaki był przekaz informacyjny zawarty w jej treści oraz czy obrazek w niej zawarty stanowi adresata zwrotu „kościółkowe ch...”, czy też stanowił wzmocnienie przekazu słownego zawartego w ulotce. Biegła w wydanej opinii wskazała, że zdjęcia zamieszczone na ulotce nie stanowiły wzmocnienia przekazu słownego zawartego w ulotce.

W związku z treścią tej opinii, kwestionując jej wnioski w całości, obrońca oskarżonego złożył wniosek o dopuszczenie dowodu z dokumentu prywatnego w postaci ekspertyzy innego biegłego, którego wnioski były zgoła odmienne. Wówczas prokurator złożyła wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego - trzeciego biegłego z uwagi na to, że opinie sporządzone na potrzeby postępowania przez dwóch różnych biegłych są ze sobą zupełnie sprzeczne tak co do treści, jak i wniosków w nich zawartych. Sąd powołał trzeciego biegłego. Z jego opinii wynika między innymi, że w przedmiotowej ulotce wyborczej zostały zamieszczone trzy zdjęcia: A.M., Prezydenta RP, Prezesa PiS Jarosława K. Z jej treści wynika nadto, że zastosowane w ulotce wyrażenie wulgarne miało pełnić funkcję dyskredytującą radnego A.M. w oczach wyborców lub wręcz go skompromitować. Wyrażenie wulgarne nie było więc skierowane do Prezydenta RP, Prezesa PiS, zostało użyte jako element walki wyborczej przeciwko A.M., budowało jego wizerunek jako człowieka niekulturalnego, nieszanującego autorytetów, fałszywego i obłudnego. Wulgaryzm „kościółkowe ch...” nie był wymierzony w osoby publiczne przedstawione na ulotce, a wykorzystane obrazy stanowiły środki retoryczne służące wzmocnieniu podstawowego przekazu i siły perswazyjnej ulotki.

W dniu 14 października 2024 r. sąd wydał wyrok uniewinniający. W uzasadnieniu wskazał, że oskarżony nie godził się na znieważenie Prezydenta RP, ani nie chciał tego uczynić. Celem jego działania było jedynie ujawnienie w trakcie kampanii wyborczej związanej z wyborami samorządowymi prawdy o jednym z kandydatów A.M. Tak więc, zdaniem sądu oskarżony nie działał z zamiarem (bezpośrednim, czy ewentualnym) znieważenia Prezydenta RP. Z ich treści jednoznacznie wynika, że ulotka wyborcza nie stanowiła osobistego ataku na głowę państwa, a była dosadną krytyką słów jednego z kandydatów w wyborach samorządowych. Natomiast wulgaryzm w niej zawarty nie był wymierzony w osoby publiczne przedstawione w ulotce, a wykorzystane obrazy stanowiły środki retoryczne służące wzmocnieniu podstawowego przekazu informacyjnego i siły perswazyjnej ulotki.

W dniu 16 października 2024 r. Prokuratura Rejonowa w Rybniku złożyła wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku. W dniu 05 grudnia 2024 r. poinformowała Prokuraturę Okręgową w Gliwicach, że po zapoznaniu się z pisemnym uzasadnieniem wyroku brak jest podstaw do wywiedzenia skutecznej kasacji.

Zdaniem badającego skierowanie **aktu oskarżenia były niezasadne**, natomiast zasadnym było rozstrzygnięcie prokuratora referenta z Prokuratury Rejonowej w Rybniku z dnia 22 sierpnia 2019 r. o umorzeniu przedmiotowego postępowania. Ingerencja Prokuratury Okręgowej w Gliwicach, Prokuratury Krajowej skutkowała tym, że czas trwania przedmiotowego postępowania został wydłużony o 5 lat, nie mówiąc już o jego kosztach.

Sprawa co prawda objęta była zwierzchnim nadzorem służbowym, tym niemniej miał on charakter formalny i ograniczał się do żądania informacji o aktualnym stanie sprawy raz na miesiąc, przesłania postanowienia o przedstawieniu zarzutu D.J., kopii protokołu przesłuchania podejrzanego, decyzji merytorycznej, akceptacji wniosków co do kary, wskazywania na konieczność sporządzenia apelacji.

W tym kontekście nie sposób pominąć postawy prokuratora podczas postępowania sądowego odwoławczego. Z protokołów z rozpraw apelacyjnych wynika, że prokurator nie miał żadnych zastrzeżeń do trzeciej opinii wydanej w przedmiotowej sprawie. Nie wnosił także o wezwanie biegłego na rozprawę apelacyjną celem zadania mu ewentualnych pytań. Nie wnosił też o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii tego biegłego, czy też tzw. konfrontacji między biegłymi. Natomiast prokurator obecny na rozprawie odwoławczej, po zamknięciu przewodu sądowego, w głosach stron w ogóle nie odniósł się do ostatnich opinii tak, jakby w ogóle nie istniały. Prokurator z uporem lansował tezy nieuwzględniające tego co z tych opinii wynikało, w tym w szczególności tej ostatniej, wydanej przecież na jego wniosek. Tymczasem jako organ stojący na straży praworządności powinien obiektywnie podchodzić do każdej sprawy, czy opinii, a w związku z tym z pokorą przyznać, że po prostu się pomylił oskarżając osobę co do której od początku brak było ku temu najmniejszych podstaw.

Analiza sprawy wykazała konieczność rozpoznania działań prokuratorów nadzorujących postępowanie pod kątem odpowiedzialności służbowej.

11) PO I Ds 159.2018 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

Sprawa o sygn. akt PO I Ds 159.2018 Prokuratury Okręgowej w Warszawie prowadzona była na podstawie zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa dotyczącego publicznego znieważenia byłej Prezes Sądu Najwyższego. Ponadto do tego postępowania w dniu 01 sierpnia 2018 r. dołączono śledztwo o sygn. akt PR 4 Ds 966.2018 Prokuratury Rejonowej Warszawa Śródmieście-Północ w Warszawie prowadzone w sprawie publicznego znieważenia i poniżenia w dniu 04 lipca 2018 r. w nieustalonym miejscu konstytucyjnego organu Rzeczypospolitej Polskiej -

Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego poprzez zamieszczenie w sieci internetowej za pośrednictwem serwisu Twitter wpisu o treści „*Sorry, ale jak słyszę, że taka szlampa jak I Prezes Sądu Najwyższego robi za wzór cnót to mi się miesiączka cofa*”. W dniu 11 września 2018 r. dołączono do akt przedmiotowej sprawy kolejne postępowanie prowadzone za sygn. akt PR 2 Ds 1316.2018 przez Prokuraturę Rejonową Warszawa-Żoliborz w Warszawie na podstawie zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa złożonego przez Ośrodek Monitorowania Zachowań Rasistowskich i Ksenofobicznych.

Podczas prowadzonego postępowania przygotowawczego przesłuchano w charakterze świadka autora ww. wpisu na Twitterze C.G., który zeznał, że jego wpis miał charakter żartobliwej krytyki I Prezesa Sądu Najwyższego. Dodał, że używając określenia „szlampa” wiedział o stanowisku prokuratury niemieckiej wobec użycia tego słowa przez pracownika niemieckiej telewizji publicznej wobec polityka A.W. - posłanki Alternatywa dla Niemiec. Stwierdził, że prokuratura niemiecka miała umorzyć postępowanie argumentując, że wprowadzie użycie takiego sformułowania nie jest pozytywne dla danej osoby, tym niemniej jest dopuszczalne, bowiem osoby publiczne muszą mieć większą odporność na krytykę. Z tego powodu prokurator referent zwrócił się do organów niemieckiego wymiaru sprawiedliwości o przekazanie kopii rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie. Z uzyskanej odpowiedzi strony niemieckiej wynika, że nie było prowadzone postępowanie karne, natomiast ustalono, że odbyło się postępowanie cywilne o naruszenie dóbr osobistych polityczki A.W. - posłanki Alternatywa dla Niemiec poprzez nazwanie ją w programie satyrycznym „*Nazi – Schlampe*”. Z przekazanych materiałów wynika także, że sąd nie uznał roszczenia niemieckiej polityk, w uzasadnieniu wskazując, iż prowadzący program satyryczny wyraźnie nawiązał do słów polityczki, która powiedziała, że poprawność polityczną należy wyrzucić do śmietnika historii. Wskazano, że nawiązanie do „*Nazi*” spowodowane było tym, że jest ona czołową kandydatką partii, która przez znaczną część opinii publicznej jest postrzegana jako partia prawicowa. Dodatkowo stwierdzono, że jako polityczka musi znosić przejawskrawioną krytykę.

Niezależnie od powyższego prokurator referent zasięgnęła opinii biegłego z zakresu lingwistyki kryminalistycznej, którą otrzymała w dniu 28 grudnia 2018 r. Z jej treści wynika, że autor wpisu używając słowa „szlampa” znieważył I Prezesa Sądu Najwyższego poprzez wpis na portalu społecznościowym Twitter, a więc w taki sposób, że treści mogły dotrzeć do wiadomości nieokreślonej liczby osób. Wpis ten zawiera wyraz reprezentujący agresję werbalną w sposób bezpośredni, jawnie naruszył dobre imię oraz wizerunek organu konstytucyjnego, godność, powagę i szacunek.

W dniu 21 sierpnia 2019 r. nastąpiła zmiana prokuratora referenta, który ponownie wezwał C.G. Przesłuchany w charakterze świadka zeznał, że jego wpis miał charakter żartobliwy, prześmiewczy, satyryczny.

W dniu 13 listopada 2019 r. prokurator umorzyła śledztwo w sprawie publicznego znieważenia i poniżenia w dniu 04 lipca 2018 r., w nieustalonym miejscu, konstytucyjnego organu RP - I Prezesa Sądu Najwyższego poprzez zamieszczenie w sieci Internet za pośrednictwem serwisu Twitter wpisu o treści: *Sorry, ale jak słyszę, że taka „szlampa” jak Pierwsza Prezes SN robi za wzór cnót to mi się miesiączka cofa*”, tj. o czyn z art. 226 § 3 k.k. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego. Z uzasadnienia decyzji wynika, że zamiarem C.G. nie było znieważenie I Prezesa Sądu Najwyższego. Prokurator za wiarygodne uznał jego zeznania, iż wpis miał charakter żartobliwy, prześmiewczy, satyryczny dodatkowo wskazując na wyrok z dnia 11 maja 2017 r. Sądu Krajowego w Hamburgu w sprawie użycia w programie telewizyjnym wobec A.W. określenia „Nazi - Schampe”. Stwierdził, że C.G. był korespondentem niemieckim TVP S.A. w Niemczech, więc znając wyrok sądu niemieckiego miał prawo uznać, że jego wpis na Twitterze również zostanie w taki sam sposób potraktowany.

Na powyższe rozstrzygnięcie zostało złożone zażalenie. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie II Wydział Karny postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2020 r. (sygn. akt II Kp 561/20) utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy.

Sprawa była w zainteresowaniu Prokuratury Regionalnej w Warszawie, która monitorowała bieg sprawy.

Zdaniem badającego powyższa **decyzja jest niezasadna**. Przede wszystkim prokurator referent całkowicie pominął opinię biegłej z zakresu lingwistyki kryminalistycznej (koszt 3.789 zł), która w sposób jednoznaczny wskazywała, że kwestionowany wpis na Twitterze zawierał agresję werbalną i w sposób bezpośredni, jawny naruszył dobre imię oraz wizerunek organu konstytucyjnego, godność, powagę i szacunek. Prokurator referent nie dokonał oceny tego dowodu, a jeśli nie podzielał wniosków końcowych tej opinii, winien przedstawić stanowisko w tym zakresie w uzasadnieniu końcowego rozstrzygnięcia.

Natomiast wiele uwagi poświęcił wyrokowi sądu niemieckiego uznając go za dowód przemawiający za wiarygodnością zeznań C.G. Prokurator referent nie zauważył, lub świadomie pominął fakt, że A.W. jest znaną w Niemczech polityczką z prawicowej partii, posłanką Alternatywa dla Niemiec. Co więcej, niezbyt dokładnie przeanalizował okoliczności tego zdarzenia, które są diametralnie odmienne od tych występujących w niniejszej sprawie. W satyrycznym programie telewizyjnym obraźliwy komentarz był reakcją na wypowiedź ww. wskazującą, że miejscem

poprawności politycznej jest śmietnik historii. Dodatkowo odwołano się do partyjnego rodowodu A.W.

Niezrozumiałym jest również to, że polski prokurator sformułował tak daleko idące wnioski co do znamion strony podmiotowej przestępstwa z art. 226 § 3 k.k., z samego tylko faktu audycji telewizyjnej emitowanej w innym kraju i jej prawnej oceny przeprowadzonej na podstawie kryteriów normatywnych charakteryzujących obcy system prawny, pomijając przy tym całkowicie opinię biegłego z zakresu lingwistyki kryminalistycznej.

Prokuratorowi referentowi umknął również fakt, że C.G. sam uznał te słowa za obraźliwe, jak również został ukarany przez swojego pracodawcę (TVP) karą nagany. Jest on wieloletnim dziennikarzem, zatem problematyka właściwego doboru słownictwa powinna mu być bardzo dobrze znana, co oznacza, że do oceny jego zeznań winien być stosowany standard właściwy dla profesjonalisty, a nie laika. Powyższa okoliczność ma bowiem bardzo ważne znaczenie dla właściwego zdekodowania, czy wypowiedź z dnia 04 lipca 2018 r. została zamieszczona na Twitterze z zamiarem bezpośrednim. Należy bowiem stwierdzić, że C.G. jako osoba bardzo dobrze znająca język niemiecki, biegle posługująca się językiem polskim nie mogła nie wiedzieć jakie są konotacje zamieszczonego wpisu i jak zostanie on zrozumiany. Twierdzenie, że wpis miał charakter żartobliwy, prześmiewczy, nie znajduje uzasadnienia w świetle tego, że Twitter nie jest z założenia medium satyrycznym, ale służy do wymiany opinii na bieżące i ważne dla użytkowników tego serwisu tematy.

Dodatkowo wskazać należy na orzecznictwo ETPcz z którego wynika, że sądy, jak i inne instytucje publiczne nie są wyłączone od krytyki i kontroli. Jednak praca sądów, które są gwarantami sprawiedliwości odgrywają fundamentalną rolę w państwie rządów prawa, musi cieszyć się zaufaniem publicznym. Wobec tego powinny być chronione przed bezpodstawnymi atakami. W przeciwieństwie do polityków, którzy mogą się łatwo bronić przed nieuzasadnionymi atakami, sędziowie nie mogą korzystać z prawa do odpowiedzi. W związku z powyższym dla każdej osoby mającej wiedzę z zakresu prawnych aspektów wolności słowa jasne jest, że standardy tej wolności w odniesieniu do polityków są istotnie szersze niż w przypadku osób pełniących inne ważne funkcje państwowe (sędziów, urzędników). Ta kwestia również umknęła prokuratorowi referentowi.

Nie sposób nie zauważyć, że pierwszy „projekt” decyzji o umorzeniu postępowania sporządzony w dniu 08 października 2019 r., nie został zaakceptowany przez Zastępcę Prokuratora Okręgowego w Warszawie - Pawła Szpringera. Chyba też miał pewne wątpliwości co do zasadności decyzji, bowiem zobowiązał prokuratora referenta do uzasadnienia braku zamiaru ze strony C.G. do znieważenia I Prezesa Sądu Najwyższego. Kolejny projekt nosi datę 25 października 2019 r. Ostatecznie decyzja została wydana w dniu 13 listopada 2019 r.

W wyniku dokonanej analizy uznano, że zachodzi konieczność rozpatrzenia zachowania drugiego prokuratora referenta pod kątem odpowiedzialności służbowej.

12) PR 2 Ds 411.2015 Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia-Stare Miasto we Wrocławiu

Sprawa o sygn. akt **2 Ds. 411/15 Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia-Stare Miasto we Wrocławiu** dotyczyła zorganizowanego w dniu 18 listopada 2015 r. na Rynku we Wrocławiu zgromadzenia publicznego, które miało propagować wartości chrześcijańskie w związku z zamachami terrorystycznymi we Francji. W zgromadzeniu wzięło udział około 500 osób, w tym około 450 członków Obozu Narodowo - Radykalnego, kilkadziesiąt osób z Młodzieży Wszechpolskiej oraz kibiców klubu sportowego Śląsk Wrocław. Uczestnicy posiadali przy sobie flagi państwowe, flagi ONR, rozdawane były ulotki wyrażające sprzeciw przeciwko imigrantom oraz prezentowano banery z hasłami: *„Idą tu by zmienić nasz świat - zniszczyć, spalić, zgwałcić to co nasze od lat - ONR Wrocław”* i inne. Podczas zgromadzenia wygłaszano przemówienia i skandowano m.in. hasła *„nie potrzeba nam islamu, terrorystów, muzułmanów”*, *„to my, to my Polacy”*, *„Polska wolna od islamu”*. Pod koniec manifestacji P.R. stanął obok słomianej kukły symbolizującej osobę pochodzenia żydowskiego, ubraną w czarny płaszcz, czarny kapelusz, z pejsami i długą brodą. Na twarzy kukły namalowano czarne oczy oraz doczepiono czarny nos. Do lewej ręki przymocowano flagę Unii Europejskiej. Następnie P.R. podpalił najpierw flagę, a następnie samą kukłę. Gdy płomienie zaczęły gasnąć, ponownie łatwopalną substancją zaczął spryskiwać „twarz” kukły, aż spaleniu uległy pejsy, wąsy, nos. W tym czasie uczestnicy zgromadzenia skandowali *„Ewangelia, a nie Koran”*.

Informacja o spaleniu kukły Żyda na wrocławskim rynku w toku zgromadzenia z dnia 18 listopada 2015 r. pojawiła się w polskiej prasie, radiu, telewizji i na portalach internetowych. Zdarzenie było szeroko komentowane i wywołało sprzeciw wielu osób oraz instytucji. Wiele osób narodowości żydowskiej mieszkającej w Polsce powzięło wiedzę o spaleniu kukły ze środków masowego przekazu. Czyn ten wzbudził u nich poczucie oburzenia, strachu, gdyż uznali, że P.R. dokonał spalenia kukły przedstawiającej stereotypowego Żyda, co nasunęło im skojarzenia z Holocaustem oraz paleniem Żydów, między innymi w krematoriach i synagogach. Powstała u nich obawa przed możliwą agresją motywowaną nienawiścią na tle narodowościowym i religijnym.

W niniejszej sprawie w dniu 20 listopada 2015 r. wszczęto dochodzenie z art. 257 k.k., a po zebraniu materiału dowodowego wydano postanowienie o przedstawieniu zarzutu P.R. z art. 256 § 1 k.k., do którego popełnienia nie przyznał się.

W dniu 17 grudnia 2015 r. Prokuratura Rejonowa dla Wrocławia-Stare Miasto we Wrocławiu zwróciła się do Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu z wnioskiem objęcie przedmiotowego postępowania zwierzchnim nadzorem służbowym. W dniu 22 grudnia 2015 r. Prokuratura Okręgowa we Wrocławiu objęła sprawę zwierzchnim nadzorem służbowym. W ramach sprawowanego nadzoru po zbadaniu sprawy w piśmie z dnia 26 stycznia 2016 r. wskazano, że zebrany materiał dowodowy pozwala na przedstawienie P.R. zarzutu z art. 256 § 1 k.k.

W dniu 07 czerwca 2016 r. prokurator referent skierował akt oskarżenia do sądu. W dniu 21 listopada 2016 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia Wydział V Karny uznał oskarżonego P.R. za winnego zarzucanego mu czynu z art. 256 § 1 k.k. i za to wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, zasądził od oskarżonego koszty sądowe oraz wymierzył opłatę w kwocie 180 zł.

W dniu 22 listopada 2016 r. na polecenie Zastępcy Prokuratora Regionalnego we Wrocławiu zwrócono się do Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu o przekazanie oceny wyroku wraz z uzasadnieniem.

W dniu 23 listopada 2016 r. Prokuratur Rejonowa dla Wrocławia-Stare Miasto we Wrocławiu, nawiązując do rozmowy telefonicznej, poinformowała Prokuraturę Regionalną we Wrocławiu o treści złożonych wniosków co do kary oraz o tym, że złożyła wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku.

W dniu 23 listopada 2016 r. Zastępca Prokuratora Regionalnego we Wrocławiu przekazał Zastępcy Prokuratora Generalnego kopię aktu oskarżenia skierowanego przeciwko P.R., a także poinformował o wnioskach co do kary złożonych przez Prokuraturę Rejonową dla Wrocławia-Stare Miasto we Wrocławiu. Nadto wskazał, że został złożony wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku.

W dniu 12 grudnia 2016 r., po uprzednim otrzymaniu wyroku wraz z uzasadnieniem przekazano go do Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu celem dokonania jego oceny. Do pisma dołączono stanowisko Małgorzaty Kalecińskiej - ówczesnej Prokurator Rejonowej dla Wrocławia-Stare Miasto we Wrocławiu, która oceniła powyższy wyrok jako słuszny. Tożsame stanowisko zajęła Prokuratura Okręgowa we Wrocławiu.

W dniu 20 grudnia 2016 r. Prokuratura Okręgowa we Wrocławiu poinformowała Prokuraturę Rejonową dla Wrocławia-Stare Miasto we Wrocławiu o konieczności wywiedzenia apelacji. Z pisma Jerzego Dupłagi ówczesnego Zastępcy Prokuratora Regionalnego we Wrocławiu z dnia 19 grudnia 2016 r. skierowanego do Prokuratora Okręgowego we Wrocławiu wynika, że stanowisko obu prokuratur uznał za niezasadne. Wskazał, że wyrok jest wadliwy i wymaga zaskarżenia w drodze apelacji, w której należy zażądać uzupełnienia opisu czynu poprzez dookreślenie cech

charakterystycznych spalonej kukły żyda jak również sformułować zarzut rażącej niewspółmierności kary, wnioskując o wymierzenie kary 10 miesięcy ograniczenia wolności. Zdaniem Jerzego Dupługi niezbędnym było podjęcie prawnych działań, których skutkiem będzie wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczenia, które w zakresie wymiaru kary poprzez nieprawidłowe zastosowanie jej dyrektyw poprzez nadanie nadmiernego znaczenia prewencji ogólnej, przy nienależytej ocenie celów zapobiegawczych i wychowawczych w stosunku do skazanego, jawi się jako rażąco niewspółmiernie surowe. Ponadto poprosił o nadesłanie kopii wywiedzionej apelacji, którą zamierzał przekazać do Prokuratury Krajowej.

W dniu 22 grudnia 2016 r. apelację od wyroku złożyła Prokuratura Rejonowa dla Wrocławia-Stare Miasto we Wrocławiu zaskarżając wyrok w całości, zarzucając wyrokowi obrazę przepisu art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. (pominięcie w opisie czynu dookreślenia cech charakterystycznych spalonej kukły żyda) oraz rażąco niewspółmierność kary, wnioskując o wymierzenie kary 10 miesięcy ograniczenia wolności. Obrońca wniósł o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 13 kwietnia 2017 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu uzupełnił opis przypisanego oskarżonemu czynu i obniżył karę pozbawienia wolności do 3 miesięcy. Z akt sprawy wynika, że w dniu 18 kwietnia 2017 r. Departament Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej (sygn. akt IV Ksk 1347.2017) zażądał przesłania akt głównych przedmiotowej sprawy, kopii zapadłych orzeczeń. Prokuratura Okręgowa we Wrocławiu uznała wyrok Sądu II instancji jako słuszny, brak przesłanek z art. 523 § 1 k.p.k. do wywiedzenia kasacji.

Kasację od wyroku w dniu 02 lipca 2017 r. złożył obrońca skazanego P.R. Postanowieniem z dnia 12 grudnia 2017 r. Sąd Najwyższy (sygn. akt V K.K. 444/17) oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną.

Badający uznał decyzję za **zasadną**. Widoczna aktywność Zastępcy Prokuratora Regionalnego we Wrocławiu, Departamentu Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej po orzeczeniu przez sąd bezwzględnej kary pozbawienia wolności w sposób jaskrawy pokazuje sposób działania prokuratury w latach 2016 - 2023 i jest emanacją podejścia do wykorzystywania postępowań przygotowawczych dla partykularnych interesów.

13) PO I Ds 9.2018 Prokuratury Okręgowej w Gliwicach

W sprawie o sygn. akt PO I Ds 9.2018 Prokuratury Okręgowej w Gliwicach w dniu 21 stycznia 2018 r. wszczęto śledztwo w sprawie zaistniałego w dniu 13 maja 2017 r. w Wodzisławiu Śląskim poprzez przeprowadzenie obchodów rocznicy urodzin Adolfa Hitlera, publicznego propagowania faszystowskiego ustroju państwa oraz utrwalania, posiadania i prezentowania nagrań oraz przedmiotów w postaci między innymi mundurów, flag, albumu, zawierających treści propagujące wyżej wskazany ustrój, to jest o przestępstwo z art. 256 § 1 k.k. w zw. z art. 256 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Podstawę wszczęcia śledztwa stanowił reportaż pod tytułem „Polscy neonaziści” wyemitowany w dniu 20 stycznia 2018 r. w stacji TVN24. Na tej podstawie funkcjonariusze ABW wytypowali miejsce oraz osoby, które mogły brać udział w zorganizowanej w dniu 13 maja 2017 r. przez organizację o nazwie Polscy Narodowi Socjaliści z Wodzisławia Śląskiego w części powiązanej ze Stowarzyszeniem Duma i Nowoczesność z Wodzisławia Śląskiego imprezy, której celem było świętowanie obchodów 128 rocznicy urodzin Adolfa Hitlera.

Szczyt wzgórza, gdzie odbyło się opisywane wydarzenie został przygotowany w ten sposób, że na okalających go drzewach rozwieszone zostały flagi III Rzeszy Niemieckiej z symbolami swastyki - jedną z nich sięgającą niemal do powierzchni ziemi, umieszczono na znacznej wysokości, tj. około 3,5 do 4 metrów. Sposób rozmieszczenia flag, czynił je widocznymi ze znacznej, bo wynoszącej około 100 metrów odległości. Na jednym z drzew posadowiono portret z wizerunkiem Adolfa Hitlera, który przyozdobiono dwiema nazistowskimi flagami. Dodatkowo popiersie przywódcy III Rzeszy Niemieckiej postawiono na przyniesionym przez M.S. stoliku, na którym umieszczono także tort w kolorach nazistowskiej flagi z symbolem, wykonanej z czekoladowych wafli, swastyki, jak również album ze zdjęciami wydarzeń związanych z III Rzeszą Niemiecką, alkohol, przygotowane przez M.S. śpiewniki, zawierające transkrypcję tekstu hymnu niemieckich nazistów i radioodtwarzacz typu boombox. M.S. i A.K. ubrali następnie stanowiące własność pierwszego z ww. mężczyzn pełne repliki nazistowskich mundurów. Uroczyste obchody 128 rocznicy urodzin Adolfa Hitlera utrwalane były przez uczestników za pomocą aparatów fotograficznych i kamer video. M.S. odczytał wcześniej przygotowane wystąpienie na temat Adolfa Hitlera. W wystąpieniu tym, eksponował umiejętności przywódcze, strategiczne, organizacyjne Adolfa Hitlera, którego określał mianem wizjonera, jak również osobą obdarzoną wyjątkową inteligencją. Ponadto ww. wychwalał organizację Narodowosocjalistycznej Niemieckiej Partii Robotników (NSDAP) wskazując, że opierając się na takich wartościach jak szacunek i honor propagowała ona rodzicielstwo oraz związane z nim wartości. Kończąc wystąpienie, M.S.

wykrzyknął „Sieg Heil”. Następnie wspólnie z uczestnikami spotkania odśpiewali pieśń, będącą hymnem niemieckich nazistów „Horst Weddel Lied”. Następnie wznieśli okrzyki „Sieg Heil” oraz wykonywali nazistowskie pozdrowienia.

Jak ustalono, pomysłodawcą i organizatorem imprezy obchodów 128 rocznicy obchodów urodzin Adolfa Hitlera był M.S. To on, osobiście lub poprzez wiadomości wysyłane za pośrednictwem telefonu lub Facebooka zaprosił wybrane osoby.

Po zebraniu materiału dowodowego w dniu 22 stycznia 2018 r. sporządzono postanowienia o przedstawieniu zarzutów: M.S., T.R., AB., w dniu 23 stycznia 2018 r. sporządzono postanowienia o przedstawieniu zarzutów D.R., A.K., D.K., K.Z. z art. 256 § 1 k.k., art. 256 § 2 k.k.

Wobec podejrzanych zastosowano środki zapobiegawcze o charakterze wolnościowym.

Sprawa była objęta zwierzchnim nadzorem służbowym Prokuratury Regionalnej w Katowicach. Podstawą do jego wdrożenia stanowiła notatka prokuratora referenta z dnia 22 stycznia 2018 r., dotycząca wszczęcia śledztwa o sygnaturze PO I Ds. 9.2018, przekazana za pismem z dnia 22 stycznia 2018 r. przez Zastępcę Prokuratora Okręgowego w Gliwicach, w trybie § 70 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury. Pismem z 22 stycznia 2018 r. Tomasz Janeczek - ówczesny Prokurator Regionalny w Katowicach notatkę urzędową przekazał Krzysztofowi Sierakowi Zastępcy Prokuratora Generalnego. Prokuratura Okręgowa w Gliwicach poinformowała w dniu 22 stycznia 2018 r. o sprawie Departament Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej.

Pismem z 23 stycznia 2018 r. skierowanym do Prokuratora Okręgowego w Gliwicach, Zastępcy Prokuratora Generalnego Krzysztof Sierak **poinformował o objęciu postępowania o sygn. akt PO I Ds 9.2018 Prokuratury Krajowej (sygn. PK II Dsn 30.2018) zwierzchnim nadzorem służbowym.**

W dniu 13 listopada 2018 r. (po wydaniu przez prokuratora referenta w dniu 30 października 2018 r. postanowienia o zamknięciu śledztwa) Prokuratura Regionalna w Katowicach zażądała akt głównych sprawy o sygn. PO I Ds. 9.2018. Tomasz Janeczek ówczesny Prokurator Regionalny w Katowicach na piśmie przekazującym akta zamieścił dekretację, adresowaną do prokuratora sprawującego zwierzchni nadzór służbowy, polecając zapoznanie się z aktami i omówienie materiału dowodowego w zakresie oceny zachowania dziennikarza P.W.

W dniu 19 listopada 2018 r. prokurator sprawujący zwierzchni nadzór służbowy sporządził notatkę urzędową, wskazując na swoje ustalenia w zakresie dotyczącym dziennikarzy A.S. i P.W. (współautorów reportażu „Polscy neonaziści”), uczestniczących w zdarzeniu w dniu 13 maja 2017 r. w Wodzisławiu Śląskim. Zdaniem prokuratora, działanie P.W. obejmowało różne

zachowania podczas trwania całej imprezy, w tym chociażby pozowanie na tle swastyki i wizerunku Hitlera i robienie sobie zdjęć. Prokurator uznał, że nieuprawnionym jest twierdzenie, iż powyższe zachowania zostały podjęte w celu realizacji reportażu. Za konieczne uznał przeprowadzenie oględzin zabezpieczonego materiału filmowego i rozważenie uzupełniającego przesłuchania uczestników zdarzenia, w zakresie zachowania się ww. osób, a także ustalenie i przesłuchanie innych świadków. Zdaniem prokuratora z Prokuratury Regionalnej w Katowicach dopiero po uzupełnieniu materiału dowodowego możliwe będzie dokonanie prawnokarnej oceny zachowania P.W. i A.S. pod kątem wyczerpania znamion przestępstwa z art. 256 § 1 lub k.k. Autor notatki wskazał, że konieczne jest wyłączenie materiałów w zakresie dotyczącym A.S. i P.W. do odrębnego postępowania i kontynuowanie śledztwa.

Powyższe uwagi i zalecenia zostały zawarte w piśmie z dnia 19 listopada 2018 r. skierowanym do Prokuratora Okręgowego w Gliwicach. Pismo podpisał ówczesny Prokurator Regionalny w Katowicach Tomasz Janeczek.

Postanowieniem z dnia 20 listopada 2018 r. do odrębnego postępowania wyłączono materiały dotyczące czynów, zaistniałych w dniu 13 maja 2017 r. w Wodzisławiu Śląskim, polegających na publicznym propagowaniu przez dziennikarzy stacji telewizyjnej TVN nazistowskiego ustroju państwa poprzez wzięcie udziału w obchodach rocznicy urodzin przywódcy III Rzeszy Niemieckiej Adolfa Hitlera, tj. o czyn z art. 256 § 1 k.k. Powyższe postępowanie zostało zarejestrowane pod sygn. akt PO V Ds 50.2018.

W dniu 21 listopada 2018 r. sporządzono postanowienie o przedstawieniu zarzutu dziennikarzowi TVN P.W. o przestępstwo z art. 256 § 1 k.k. polegające na tym, że w dniu 13 maja 2017 r. w Wodzisławiu Śląskim w trakcie trwania zorganizowanych przez inne ustalone osoby obchodów 128 rocznicy urodzin przywódcy III Rzeszy Adolfa Hitlera publicznie propagował faszystowski ustrój państwa poprzez kilkakrotne wykonanie gestu nazistowskiego pozdrowienia poprzez podniesienie w górę wyprostowanej prawej ręki. Postanowienie sporządził ówczesny Zastępca Prokuratora Okręgowego w Gliwicach Sławomir Świderek, który nie był referentem tej sprawy.

W dniu 26 listopada 2018 r. ww. sporządził notatkę z analizy materiałów pod kątem oceny zachowań P.W. i możliwości wyczerpania znamion z art. 256 § 1 k.k. podczas zdarzenia z dnia 13 maja 2017 r. w Wodzisławiu Śląskim. Z notatki wynika, że A.S. i P.W. byli dziennikarzami zatrudnionymi w czasie zdarzenia w TVN S.A. z siedzibą w Warszawie. Ich udział w opisywanym zdarzeniu miał mieć charakter działalności „pod przykryciem” i stanowić element pracy nad tworzeniem reportażu dotyczącego aktywności w Polsce środowiska neonazistów. Wskazał, że zapoznając się z materiałem dowodowym ujawnił dwie fotografie P.W. pozującego na tle flagi

nazistowskiej z uniesioną w hitlerowskim pozdrowieniu prawą rękę. W materiale znajdowała się również fotografia P.W. z uniesioną prawą ręką pozującego przy portrecie Adolfa Hitlera w otoczeniu flag nazistowskich. Wskazał, że w protokołach przesłuchania podejrzanych przedstawiony jest szczątkowy obraz udziału dziennikarzy w tym zdarzeniu. Wynikało to przede wszystkim z pierwotnego ukierunkowania tego postępowania. Wobec podejrzanych kierowano pytania dotyczące innych znanych im osób uczestniczących w imprezie. Zdaniem prokuratora – P.W. zachowaniem swoim wyszedł poza wynikające z art. 10 ust. 1 prawo prasowe zadania, czyli działania w granicach prawa.

Prowokacyjne działania P.W. zmierzające do zaktywizowania innych uczestników zdarzenia uznał za działania zmierzające do ugruntowania w nich przekonania, że ich poglądy są słuszne. W konkluzji Zastępca Prokuratora Okręgowego w Gliwicach Sławomir Świderek wskazał, że zachowanie P.W. wyczerpało ustawowe znamiona czynu stypizowanego w art. 256 § 1 k.k.

Na dzień 29 listopada 2018 r. zostało wystawione wezwanie dla ww., doręczone przez funkcjonariusza ABW.

Pismem z 26 listopada 2018 r. Prokurator Okręgowy w Gliwicach poinformował Prokuratora Regionalnego w Katowicach, że postanowieniem z 20 listopada 2018 r. ze śledztwa o sygn. akt PO I Ds 9.2018, wyłączono do odrębnego postępowania materiały dotyczące zaistniałych w dniu 13 maja 2017 r. w Wodzisławiu Śląskim czynów, polegających na publicznym propagowaniu przez dziennikarzy stacji telewizyjnej TVN nazistowskiego ustroju państwa, poprzez wzięcie udziału w obchodach rocznicy urodzin przywódcy III Rzeszy Niemieckiej Adolfa Hitlera, to jest o przestępstwo z art. 256 § 1 k.k. Pismem tym poinformował także, że w dniu 21 listopada 2018 r. sporządzono postanowienie o przedstawieniu zarzutów dziennikarzowi P.W. oraz wystawiono wezwanie do stawienia na dzień 29 listopada 2018 r., celem przedstawienia zarzutu, a wezwanie zostało doręczone przez funkcjonariuszy ABW 23 listopada 2018 r. pomiędzy godziną 20:00 a 20:30.

Tego samego dnia Prokurator Regionalny w Katowicach przekazał pisemną informację Prokuratora Okręgowego w Gliwicach do Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej. Przesłanym faksem pismem z dnia 26 listopada 2018 r. Dyrektor Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej zwrócił się o niezwłoczne nadesłanie kopii postanowienia o wyłączeniu materiałów do odrębnego postępowania, a także postanowienia o przedstawieniu zarzutów P.W.

W międzyczasie, pismem z dnia 22 listopada 2018 r. Zastępca Prokuratora Okręgowego w Gliwicach, w związku z prowadzonym zwierzchnim nadzorem służbowym, przesłał Prokuratorowi Regionalnemu w Katowicach akt oskarżenia sporządzony 22 listopada 2018 r.

przeciwko M.S., któremu zarzucono popełnienie dwóch czynów z art. 256 § 1 k.k. w zw. z art. 256 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz z art. 263 § 2 k.k., A.K., D.K., T.R., D.R., K.Z., którym zarzucono popełnienia przestępstwa z art. 256 § 1 k.k.. Przesłany akt oskarżenia został podpisany przez prokuratora nadzorującego śledztwo.

Pismem z 3 grudnia 2018 r. skierowanym do Prokuratora Okręgowego w Gliwicach, Prokurator Regionalny w Katowicach stwierdził, że zawarte w uzasadnieniu aktu oskarżenia odniesienia do pracy dziennikarzy, nie były w śledztwie przedmiotem procesowych weryfikacji i ustaleń. W związku z tym zwrócił się z prośbą o rozważenie wyeliminowania z uzasadnienia (karta 5) aktu oskarżenia opisu ich zachowania, w szczególności oceny, iż „*działali oni pod przykryciem*”. Dalej podniósł, że na karcie 30 uzasadnienia należy wskazać, iż do odrębnego rozpoznania wyłączono materiały postępowania dotyczące zachowania dziennikarzy, w związku z ich uczestnictwem w zdarzeniu w dniu 13 maja 2018 r. w Wodzisławiu Śląskim, podczas którego doszło do publicznego propagowania nazistowskiego ustroju państwa, to jest czynu z art. 256 § 1 k.k. i dołączono je do śledztwa Prokuratury Regionalnej w Katowicach o sygn. akt RP II Ds. 6.2018, prowadzonego w sprawie podżegania w marcu 2017 r. Wodzisławiu Śląskim, ustalonej osoby do publicznego propagowania faszystowskiego ustroju państwa, to jest czynu z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 256 § 1 k.k., które to postępowanie pozostaje w biegu. Jednocześnie Prokurator Regionalny w Katowicach zwrócił się z prośbą o przedstawienie uzasadnienia aktu oskarżenia, w zakresie dotyczącym wskazanych wyżej poprawek.

W odpowiedzi na to pismo, Prokurator Okręgowy w Gliwicach w dniu 4 grudnia 2018 r. przesłał Prokuratorowi Regionalnemu w Katowicach, zawierającą zmienioną treść, stronę 5 i 30 „projektu” uzasadnienia aktu oskarżenia, w sprawie o sygnaturze PO I Ds 9.2018, nadmieniając, że w pozostałym zakresie nie dokonywano jakichkolwiek zmian w „projekcie” uzasadnienia aktu oskarżenia.

W tym miejscu podkreślenia wymaga, że przesłany do Prokuratury Regionalnej w Katowicach akt oskarżenia w sprawie o sygn. akt PO I Ds 9.2018, datowany na 22 listopada 2018 r. był podpisany przez prokuratora referenta.

Kolejno pismem z dnia 11 grudnia 2018 r., Prokurator Okręgowy w Gliwicach zwrócił się z prośbą o wskazanie, czy po zapoznaniu się w ramach sprawowania zwierzchniego nadzoru służbowego z „projektem” decyzji kończącej śledztwo o sygnaturze PO I Ds 9.2018 (po zmianach wprowadzonych w dniu 3 grudnia 2018 r.), stwierdzono celowość dokonania jakichkolwiek innych zmian w „projekcie” tej decyzji, czy też możliwym jest niezwłoczne skierowanie aktu oskarżenia do właściwego miejscowo i rzeczowo sądu.

W odpowiedzi pismem z dnia 11 grudnia 2018 r. prokurator poinformował, że niezwłocznie po przedstawieniu stanowiska w tym przedmiocie przez Prokuraturę Krajową - Departament Postępowania Przygotowawczego, zostanie przekazana stosowna odpowiedź.

Pismem z dnia 3 stycznia 2019 r. Prokurator Okręgowy w Gliwicach zwrócił się z ponowną prośbą o udzielenie informacji czy istnieje potrzeba wprowadzenia kolejnych poprawek w „projekcie” decyzji kończącej śledztwo, czy też możliwym jest ekspediowanie aktu oskarżenia sygnalizując, że śledztwo zostało zamknięte 31 października 2018 r. i utrzymywanie stanu zaniechania skierowania aktu oskarżenia rodzi ryzyko wniesienia przez podejrzanych skargi na przewlekłość postępowania.

Pismem z 4 stycznia 2019 r. Prokurator Regionalny w Katowicach zwrócił się do Zastępcy Dyrektora Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej Sebastiana Chmielewskiego z prośbą o przekazanie stanowiska zajętego w przedmiocie aktu oskarżenia, sporządzonego w sprawie Prokuratury Okręgowej w Gliwicach o sygnaturze PO I Ds 9.2018. Jako załączniki wymieniono: „kopię projektu aktu oskarżenia” i „kopię projektu zmian uzasadnienia”. Prokurator Okręgowy w Gliwicach został zaś powiadomiony pismem z tego samego dnia, że po przedstawieniu stanowiska przez Prokuraturę Krajową, stosowna informacja zostanie niezwłocznie przekazana do Prokuratury Okręgowej w Gliwicach.

Departament Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej nie zgłosił uwag do przekazanego aktu oskarżenia.

Finalnie akt oskarżenia został skierowany do sądu w dniu 16 stycznia 2019 r., po uprzednim ponownym jego podpisaniu przez referenta postępowania z datą 16 stycznia 2019 r. z uwzględnieniem opisywanych wyżej poprawek na 2 stronach uzasadnienia.

W sprawie tej zwraca uwagę, nieznany ustawie tryb ingerencji prokuratora przełożonego w treść podpisanej przez prokuratora referenta postępowania decyzji procesowej.

Decyzje prokuratora referenta, bez żadnej podstawy prawnej, poddawane były swoistej aprobacie polegającej na konieczności uzyskania przez referenta akceptacji dla wydania projektowanych decyzji procesowych. Sytuacja taka nie powinna mieć miejsca, stanowi ona w istocie ingerencję w podstawowy atrybut prokuratora jakim winna być jego niezależność, a w żaden sposób nie mogą być uznane za konsultację w ramach wewnętrznego nadzoru realizowanego przez przełożonego; biorąc pod uwagę treść § 28 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury.

Powyższe okoliczności w sposób niezwykle obrazowy pokazują sposób działania prokuratorów nadrzędnych i kierownictwa w sprawach, które z różnych powodów miały dla nich

znaczenie. Stanowią jednak przejaw absolutnego ograniczania niezależności prokuratorskiej i to w sposób niezgodny z przepisami.

W wyniku dokonanej analizy uznano, że zachodzi konieczność rozpatrzenia zachowania ówczesnego Prokuratora Regionalnego w Katowicach pod kątem odpowiedzialności służbowej.

14) RP II Ds 6.2019 Prokuratury Regionalnej w Katowicach

Postępowanie o sygn. akt RP II Ds 6.2019 Prokuratury Regionalnej w Katowicach prowadzone było na podstawie materiałów wyłączonych w dniu 13 lutego 2019 r. ze sprawy o sygn. akt RP II Ds 6.2018 Prokuratury Regionalnej w Katowicach.

Z akt sprawy wynika, że w dniu 2 lutego 2018 r. w Prokuraturze Regionalnej w Katowicach, w oparciu o niejawne materiały przekazane przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego, wszczęto śledztwo o sygn. akt **RP II Ds 6.2018** w sprawie zaistniałego w marcu 2017 r. w Wodzisławiu Śląskim, podżegania ustalonej osoby do publicznego propagowania faszystowskiego ustroju państwa, to jest o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 256 § 1 k.k. Według uzyskanych informacji, organizator tak zwanych obchodów urodzin Adolfa Hitlera w maju 2017 r. miał otrzymać w marcu tego samego roku, od nieznanych mężczyzn kwotę 20.000 zł, z przeznaczeniem między innymi na organizację tego wydarzenia. Ponadto został poinformowany, że skontaktuje się z nim A.S., którą powinien zaprosić na tę imprezę. Jak ustalono osobą o tych danych, która miała wziąć udział w wydarzeniu w dniu 13 maja 2017 r. była współautorka reportażu wyemitowanego przez redakcję programu „Superwizjer”.

Już na początkowym etapie postępowania, zwrócono się do Prokuratora Okręgowego w Gliwicach o udostępnienie, celem dokonania oględzin, akt postępowania o sygn. PO I Ds 9.2018 Prokuratury Okręgowej w Gliwicach wszczętej w dniu 21 stycznia 2018 r. w sprawie zaistniałego w dniu 13 maja 2017 r. w Wodzisławiu Śląskim, poprzez przeprowadzenie obchodów rocznicy urodzin Adolfa Hitlera, publicznego propagowania faszystowskiego ustroju państwa oraz utrwalania, posiadania oraz prezentowania nagrań, przedmiotów w postaci, m.in. mundurów, flag, albumu, zawierających treści propagujące wyżej wskazany ustrój, tj. o czyn z art. 256 § 1 k.k. w zw. z art. 256 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Postanowieniem z dnia 20 listopada 2018 r. ze sprawy o sygn. akt PO I Ds 9.2018 Prokuratury Okręgowej w Gliwicach do odrębnego postępowania wyłączono materiały dotyczące czynów, zaistniałych w dniu 13 maja 2017 r. w Wodzisławiu Śląskim, polegających na publicznym propagowaniu przez dziennikarzy stacji telewizyjnej TVN nazistowskiego ustroju państwa poprzez

wzięcie udziału w obchodach rocznicy urodzin przywódcy III Rzeszy Niemieckiej Adolfa Hitlera, tj. o czyn z art. 256 § 1 k.k. Powyższe postępowanie zostało zarejestrowane pod sygn. akt **PO V Ds 50.2018**.

W toku tego postępowania w dniu 21 listopada 2018 r. sporządzone zostało przez ówczesnego Zastępcę Prokuratora Okręgowego w Gliwicach Sławomira Świderka postanowienie o przedstawieniu zarzutu P.W. z art. 256 § 1 k.k.. Ponadto na dzień 29 listopada 2018 r. zaplanowane wykonanie czynności procesowych z udziałem ww.

W dniu 26 listopada 2018 r. ówczesny Prokurator Krajowy Bogdan Świączkowski na podstawie art. 13 § 1 i 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze polecił Tomaszowi Janeczkowi Prokuratorowi Regionalnemu w Katowicach połączenie postępowania przygotowawczego Prokuratury Okręgowej w Gliwicach o sygn. akt PO V Ds 50.2018 ze sprawą prowadzoną w Prokuraturze Regionalnej w Katowicach za sygn. akt RP II Ds 6.2018, bowiem podlegające ustaleniom i karno-procesowej ocenie okoliczności były w znaczącej części tożsame w obu śledztwach. Ponadto uchylił termin przesłuchania P.W. jako podejrzanego do czasu wszechstronnego wyjaśnienia istotnych okoliczności obu spraw, z zachowaniem terminów procesowych.

Postanowieniem z dnia 26 listopada 2018 r., wydanym w ramach postępowania o sygn. RP II Ds 6.2018, połączono postępowanie o sygn. akt PO V Ds 50.2018 prowadzone przez Prokuraturę Okręgową w Gliwicach do śledztwa o sygn. akt RP II Ds 6.2018. Pismem z dnia 26 listopada 2018 r. prokurator referent poinformował P.W. o odwołaniu terminu wykonania czynności procesowych z jego udziałem, wyznaczonego na dzień 29 listopada 2018 r. Celem doręczenia, pismo przekazano Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego.

W dniu 26 listopada 2018 r. Barbara Swoborowicz ówczesna Dyrektor Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej zwróciła się do Prokuratury Regionalnej w Katowicach o nadesłanie kopii postanowienia o wyłączeniu do odrębnego postępowania materiałów ze sprawy o sygn. akt PO I Ds 9.2018 Prokuratury Okręgowej w Gliwicach i postanowienia z dnia 21 listopada 2018 r. o przedstawieniu zarzutów P.W. wydanego ww. postępowaniu.

W dniu 30 listopada 2018 r. Departament Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej zażądał akt głównych sprawy o sygn. akt RP II Ds 6.2018.

W piśmie z dnia 13 grudnia 2018 r. podpisanym przez Dyrektora Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej wskazano, że brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących na to, że P.W. wykonując nazistowskie pozdrowienia na tle flagi ze swastyką działał z zamiarem bezpośrednim propagowania ustroju faszystowskiego (uchwała Sądu

Najwyższego z dnia 28 marca 2002 r., sygn. akt I KZP 5/02). Ponadto zwrócono uwagę na fakt, że P.W. i A.S. uczestniczyli w spotkaniu z okazji urodzin Adolfa Hitlera wykonując czynności związane z przygotowaniem reportażu dla stacji TVN. Nagranie odbywało się ukrytą kamerą. Dlatego też uznano, że całość zachowań P.W. i A.S. zostało nakierowanych tylko i wyłącznie na zebranie materiałów do reportażu, a wykonanie gestu pozdrowienia nazistowskiego przez P.W. miało jedynie wzbudzić zaufanie innych uczestników tych obchodów i doprowadzić do tego, by swobodnie zachowywali się, bez żadnych obaw wyrażali swoje poglądy czy myśli. W konkluzji wskazano, że postępowanie powinno być umorzone na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

W załączonych aktach podręcznych połączonej sprawy Prokuratury Okręgowej w Gliwicach o sygn. akt PO V Ds 50.2018, znajduje się notatka z analizy materiałów śledztwa z dnia 26 listopada 2018 r. sporządzona przez ówczesnego Zastępcę Prokuratora Okręgowego w Gliwicach, dotycząca oceny zachowań P.W., pod kątem wyczerpania znamion przestępstwa z art. 256 § 1 k.k. w związku z udziałem w zdarzeniu w dniu 13 maja 2017 r. w Wodzisławiu Śląskim.

Autor notatki stwierdził, że P.W. swoim zachowaniem wyszedł poza wynikające z art. 10 ust. 1 ustawy Prawo prasowe zadania, czyli działania w granicach określonych przepisami prawa. Prowokacyjne działania wymienionego, zmierzające do zaktywizowania innych uczestników zdarzenia, uznał za zachowania zmierzające do ugruntowania w nich przekonania, że ich antydemokratyczne poglądy są słuszne (z powołaniem na wyrok sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 7 marca 2013 r.). W konkluzji stwierdził, że zachowanie wymienionego wyczerpało znamiona czynu zabronionego z art. 256 § 1 k.k.

W tym miejscu wskazać należy, że zainteresowanie sprawą operatora telewizji TVN P.W. i prowadzonego wobec niego postępowania, wyraziło Biuro Pełnomocnika do Spraw Wolności Mediów Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie. Biuro zwróciło się o przekazanie przez polską Stronę informacji, dotyczących prowadzonego postępowania, w tym także na temat okoliczności związanych z doręczeniem wymienionemu wezwania na przesłuchania.

Postępowanie pozostawało także w zainteresowaniu Rzecznika Praw Obywatelskich, który w piśmie skierowanym do Prokuratora Regionalnego w Katowicach z dnia 29 listopada 2018 r. wyraził obawy, że działania organów państwa w tej sprawie mogą budzić poważne wątpliwości z punktu widzenia konstytucyjnych praw i wolności oraz wywołać tak zwany efekt mrozący w stosunku do dziennikarzy śledczych, podejmujących w swej pracy niezwykle trudne i społecznie doniosłe tematy.

Postanowieniem z dnia 12 lutego 2019 r. wyłączono do odrębnego postępowania m.in. materiały przeciwko P.W. i zarejestrowano pod sygn. akt RP II Ds 6.2019.

W dniu 08 stycznia 2019 r. prokurator referent przygotował „projekt” końcowej decyzji merytorycznej. Zawiera on naniesione odręcznie poprawki. Na kolejnym „projekcie” znajdują się odręczne poprawki - zapiski Tomasza Janeczka - ówczesnego Prokuratora Regionalnego w Katowicach oraz jego adnotacja, skierowana do prokuratora referenta postępowania, o treści *„Zarządzam uwzględnić uwagi nakreślone w treści projektu i opracować nowy projekt celem przedłożenia”*, bez wskazania trybu takiej decyzji.

Finalnie postanowieniem z dnia 14 lutego 2019 r. umorzono śledztwo przeciwko P.W. podejrzanemu o to, że w dniu 13 maja 2017 r. w Wodzisławiu Śląskim, w trakcie trwania zorganizowanych przez inne, ustalone osoby, obchodów 128 rocznicy urodzin przywódcy III Rzeszy Adolfa Hitlera, publicznie propagował faszystowski ustrój państwa, poprzez kilkukrotne wykonanie gestu nazistowskiego pozdrowienia, polegającego na uniesieniu w górę wyprostowanej ręki, to jest o czyn z art. 256 § 1 k.k., wobec braku znamion czynu zabronionego, na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. Zarządzono też doręczenie odpisu postanowienia podejrzanemu i jego obrońcy.

Nie sposób nie dostrzec, że postępowanie bezpodstawnie zostało umorzone przeciwko P.W., podczas gdy nigdy nie zostało ono przekształcone do fazy *ad personam*, ponieważ nie doszło do ogłoszenia postanowienia o przedstawieniu zarzutu i przesłuchania wymienionego w charakterze podejrzanego, a nie zachodziły okoliczności wskazane w treści dyspozycji przepisu art. 313 § 1 k.p.k. in fine.

Badający uznał decyzję za zasadną, choć, bez żadnej podstawy prawnej, poddawana była swoistej aprobachie polegającej na konieczności uzyskania przez referenta akceptacji dla wydania projektowanej decyzji procesowej. Sytuacja taka nie powinna mieć miejsca, stanowi ona w istocie ingerencję w podstawowy atrybut prokuratora jakim winna być jego niezależność, a w żaden sposób nie mogą być uznane za konsultację w ramach wewnętrznego nadzoru realizowanego przez przełożonego.

Samo procedowanie w sprawie budzi wątpliwości w innym aspekcie, a mianowicie dążenia do wywołania efektu mrozącego w stosunku do dziennikarzy śledczych, podejmujących w swej pracy niezwykle trudne i społecznie doniosłe tematy.

15) 4176-1.Ds.56.2024 Prokuratury Rejonowej Radom-Wschód w Radomiu

- w sprawie o sygn. akt 4176-1.Ds.56.2024 Prokuratury Rejonowej Radom-Wschód w Radomiu (poprzednia sygn. akt PR 3 Ds 172.2020, 4176-1.Ds.26.2021) prowadzone było postępowanie przygotowawcze na podstawie zawiadomienia o podejrzeniu popełnieniu przestępstwa złożonego

w dniu 25 listopada 2020 r. przez Ośrodek Monitorowania Zachowań Rasistowskich i Ksenofobicznych, które dotyczyło uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa przez D.W. - Przewodniczącego Rady Miejskiej w Radomiu (radnego kandydującego z Komitetu Wyborczego Prawo i Sprawiedliwość) przestępstwa z art. 119 k.k., który wypowiadając się publicznie w Radiu Rekord i Telewizji Dami wskazał na niechęć do narodu niemieckiego i publicznie znieważył tę narodowość mówiąc cyt. *„Najwięcej do powiedzenia mają Ci, którzy zrobili najwięcej krzywdy naszemu krajowi, czyli Niemcy, którzy – pamiętamy wojnę i to co zrobili z Polską. I oni nas też będą uczyli praworządności. Jest to śmieszne. Wie Pan, ja zgadzam się z tym, co powiedział kiedyś Churchill, że Niemcy powinno bombardować się co 50 lat bez podania przyczyny. To jest kraj, czy to są ludzie, którzy zniszczyli nasz kraj, zniszczyli Polskę, a w tej chwili będą nas uczyli i pouczali”*.

W dniu 30 grudnia 2020 r. prokurator referent przekazał do Mirosława Wachnika ówczesnego Prokuratora Okręgowego w Radomiu projekt postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa celem „konsultacji” w sprawie publicznego nawoływania w dniu 17 listopada 2020 r. w Radomiu podczas wywiadu na antenie Radia Rekord, udostępnianego następnie za pośrednictwem portalu internetowego cozażien.pl do nienawiści na tle różnic narodowościowych wobec narodu niemieckiego oraz nawoływania do przeprowadzania przewencyjnych nalotów bombowych nad Niemcami i grożenia takimi działaniami wobec narodu niemieckiego, tj. o czyn z art. 256 § 1 k.k. w zb. z art. 255 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego. W dniu 04 stycznia 2021 r. „projekt” został zwrócony do Prokuratury Rejonowej Radom - Wschód w Radomiu z naniesionymi poprawkami. Po ich uwzględnieniu, w dniu 07 stycznia 2021 r. końcowe rozstrzygnięcie zostało podpisane przez prokuratora referenta i wykonane.

Na powyższą decyzję zostało złożone zażalenie przez Ośrodek Monitorowania Zachowań Rasistowskich i Ksenofobicznych. Postanowieniem z dnia 03 września 2021 r. Sąd Okręgowy w Radomiu II Wydział Karny uwzględnił zażalenie i uchylił zaskarżone postanowienie. Z uzasadnienia decyzji wynika, że sąd w pierwszej kolejności zwrócił uwagę, iż zaskarżone rozstrzygnięcie zawiera uzasadnienie obejmujące 3 strony tekstu, z czego jeden akapit obejmuje ustalenia faktyczne, sprowadzające się do szerszego niż w opisie czynu przytoczenia wypowiedzi udzielającego wywiadu, ustalenie, że stanowiła ona odpowiedź na pytanie prowadzącego wywiad. Następne akapity postanowienia zawierają prezentację poglądów doktryny na temat wolności słowa zawartego w Konstytucji RP, omówienia jej granic oraz charakteru przestępstw z art. 119 § 1, 256 § 1, 257, 255 § 1 k.k., przy czym omówienie to obejmuje kolejne trzy akapity uzasadnienia i zostało dokonane *in abstracto* - bez odniesienia do realiów rozpoznawanej sprawy.

Uwagi o charakterze konkretnym, zmierzające do dokonania subsumcji ustaleń faktycznych w tej sprawie, pod kątem kilku przepisów prawa karnego, zawarte zostały wyłącznie w ostatnim akapicie zaskarżonego postanowienia. Zdaniem Sądu uzasadnienie zaskarżonego postanowienia wskazuje, że zostało ono wydane wbrew dyrektywie określonej w art. 297 § 1 pkt 4 k.p.k., która wskazuje, iż celem postępowania przygotowawczego jest m.in. wyjaśnienie okoliczności sprawy. Z treści postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa wynika, że przed wydaniem decyzji merytorycznej zaniechano dokonania niezbędnych w realiach sprawy ustaleń faktycznych, co z kolei nie pozwalało na przejście w fazę oceny prawnej zdarzeń stanowiących przedmiot zawiadomienia o przestępstwie.

Zdaniem sądu, prokurator przyjął, że używając słów „ja się z tym zgadzam” wypowiadający się w trakcie wywiadu zaakcentował, że to, co następnie powie stanowi jego prywatną opinię i poglądy. Sąd wskazał, że dokonana przez prokuratora ocena różni się z bezspornym fragmentem analizowanej wypowiedzi, której sam autor wyraźnie odwołuje się do wypowiedzi innej osoby, tj. do słów Churchilla („zgadzam się z Churchillem”). Powyższe niewątpliwie wymaga wyjaśnienia, jako że odnosi się do najbardziej kontestowanej przez zawiadamiającego części wywiadu i słów „Niemcy powinno się bombardować co 50 lat bez podania przyczyny”. Niewątpliwie udzielający wywiadu wskazał na źródło wypowiedzi inne niż własne, podał nazwisko autora wypowiedzi do której odwołuje się i która z całą pewnością nie stanowi jego „prywatnej oceny” za którą uznał ją prokurator. Sąd pod rozważę prokuratora poddał powołanie biegłego językoznawcy.

Po uchyleniu decyzji sprawa została zarejestrowana za sygn. akt 4176-1.Ds.26.2021.

W dniu 22 września 2021 r. prokurator wszczął śledztwo w sprawie stosowania w dniu 17 listopada 2020 r. w Radomiu, gróźb bezprawnych wobec grupy osób z powodu ich przynależności narodowej, publicznego nawoływania do popełnienia zbrodni oraz nawoływania do nienawiści na tle różnic narodowościowych przez ustaloną osobę, która w audycji radia „Rekord” użyła sformułowania „*Niemcy powinno się bombardować co 50 lat bez podania przyczyny. To jest kraj, czy to są ludzie, którzy zniszczyli nasz kraj, zniszczyli Polskę, a w tej chwili będą nas uczyli i pouczali*”, tj. o czyn z art. 119 § 1 k.k. w zb. z art. 256 § 2 k.k. w zb. z art. 256 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Od 23 września 2021 r. sprawa była objęta zwierzchnim nadzorem służbowym Prokuratury Okręgowej w Radomiu.

W dniu 06 października 2021 r. akta główne i podręczne przedmiotowego postępowania zostały przekazane do Prokuratury Regionalnej w Lublinie, gdzie zostały osobiście zbadane przez Jerzego Ziarkiewicza ówczesnego Prokuratora Regionalnego w Lublinie.

W piśmie z dnia 18 października 2021 r. skierowanym do Prokuratora Okręgowego w Radomiu, ww. wskazał, że po osobistym zapoznaniu się z aktami sprawy uważa, że wszczęcie w przedmiotowej sprawie postępowania przygotowawczego było przedwczesne. Polecił przeprowadzenie wskazanych w piśmie czynności, a nadto wskazał na konieczność rozważenia wywołania opinii biegłych z zakresu historii, języka polskiego lub mediów celem ustalenia czy słowa wypowiedziane przez D.W. w kontekście zebranego materiału dowodowego były przytoczeniem słów Winstona Churchilla i zawierały jedynie odniesienie - komentarz historyczny czy też wypowiedzeniem własnych poglądów dotyczących wyłącznie czasów współczesnych. Dodał, że w przypadku potrzeby wywołania powyższych opinii, należy projekty postanowień przekazać do Prokuratury Regionalnej w Lublinie.

Po zbadaniu sprawy w Prokuraturze Okręgowej w Radomiu w dniu 27 grudnia 2021 r. wskazano na konieczność przekazania projektów postanowień o powołaniu biegłych celem ich przesłania do Prokuratury Regionalnej w Lublinie.

W dniu 19 stycznia 2022 r. Prokuratura Rejonowa Radom-Wschód w Radomiu przekazała do ww. jednostki akta główne prowadzonego postępowania przygotowawczego wraz z projektami postanowień o powołaniu biegłego językoznawcy i biegłego historyka celem „konsultacji”. W dniu 21 stycznia 2022 r. zostały one przekazane do Prokuratury Regionalnej w Lublinie.

W dniu 04 lutego 2022 r. Prokuratura Okręgowa w Radomiu zwróciła do Prokuratury Rejonowej Radom-Wschód w Radomiu akta główne i podręczne sprawy po wykorzystaniu służbowym.

W dniu 04 kwietnia 2022 r. Jerzy Ziarkiewicz ówczesny Prokurator Regionalny w Lublinie, w piśmie skierowanym do Prokuratora Okręgowego w Radomiu, wskazał na konieczność przekazania krótkiej i zwięzłej informacji dotyczącej poczynionych ustaleń, po spotkaniu z prokuratorem referentem. W aktach sprawy brak notatki służbowej potwierdzającej takie spotkanie.

Z kolejnego pisma z dnia 11 kwietnia 2021 r. wynika, że chodziło o zobowiązanie prokuratora referenta do weryfikacji wykształcenia historyka, który miał być biegłym w przedmiotowej sprawie. Ponownie przekazano projekt postanowienia o powołaniu tego biegłego celem konsultacji. Najwyraźniej wybrany biegły nie uzyskał akceptacji Prokuratora Regionalnego w Lublinie, bowiem w okresie od 16 marca 2022 r. do 06 kwietnia 2022 r. prokurator referent skierował pisma do różnych uczelni z zapytaniami o wykonanie opinii w tej sprawie.

W dniu 27 kwietnia 2022 r. skierowano do Prokuratora Regionalnego w Lublinie projekt postanowienia o powołaniu biegłego z zakresu historii celem „konsultacji”. W piśmie z dnia 06 czerwca 2022 r. ww. wyznaczył spotkanie konsultacyjne z prokuratorem referentem na dzień

15 czerwca 2022 r. Do spotkania w tym terminie nie doszło, bowiem prokurator referent był na urlopie wypoczynkowym.

Śledztwo w niniejszej sprawie było wielokrotnie przedłużane na dalszy czas oznaczony z uwagi na konieczność zasięgnięcia opinii biegłych.

Z akt sprawy wynika, że postępowanie przygotowawcze w niniejszej sprawie zostało wydłużone o co najmniej 7 miesięcy ze względu na zastrzeżenia Jerzego Ziarkiewicza ówczesnego Prokuratora Regionalnego w Lublinie do wybranych przez prokuratora referenta biegłych, czy konieczność przeprowadzania konsultacji w zakresie projektów postanowień o powołaniu biegłych, po czym zaniechanie udzielenia odpowiedzi na przedstawiane propozycje.

Ostatecznie śledztwo zostało umorzone w dniu 11 października 2023 r. wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., bez zasięgnięcia opinii biegłych i jak wynika z oświadczenia prokuratora referenta taki sposób zakończenia sprawy nastąpił w wykonaniu polecenia prokuratora Jerzego Ziarkiewicza.

Po zmianie kierownictwa Prokuratury Regionalnej w Lublinie, sprawa była przedmiotem badania w Prokuraturze Regionalnej w Lublinie.

Z notatki urzędowej z dnia 23 kwietnia 2024 r. wynika, że decyzja o umorzeniu śledztwa była przedwczesna, prokurator referent nie zrealizował w pełni wytycznych Sądu Okręgowego w Radomiu II Wydział Karny zawartych w postanowieniu z dnia 03 września 2021 r. (sygn. akt II Kp 447/21) o uchyleniu postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa, w tym nie wywołał opinii biegłego historyka, czy biegłego językoznawcy. Dlatego też Prokuratura Regionalna w Lublinie wskazała na konieczność podjęcia postępowania i jego kontynuowania.

W dniu 08 maja 2024 r. postępowanie zostało podjęte i zarejestrowane za sygn. akt 4176-1.Ds.56.2024.

Podczas śledztwa w dniu 23 maja 2024 r. wywołano opinię biegłego językoznawcy i biegłego historyka. Z opinii biegłego językoznawcy wynikało, że wskazana wypowiedź, uwzględniając język i styl, jak również kontekst historyczno-kulturowy wypowiedzi, ustaliwszy znaczenie słów kluczowych dla cytatu, wokół którego skoncentrowana była wypowiedź, a także zidentyfikowawszy implikatury tekstowe, stanowiła nawoływanie do nienawiści na tle różnic narodowościowych. Natomiast z opinii biegłego z zakresu historii wynikało, że sformułowanie „*Niemcy powinny się bombardować co 50 lat bez podania przyczyny*” dobrze odzwierciedla politykę Winstona Churchilla wobec Niemiec podczas II Wojny Światowej. Oddaje ona istotę jego przemówień, zagrzewających ludność brytyjską, a zwłaszcza żołnierzy, do wytrwania w walce z III Rzeszą aż do ostatecznego zwycięstwa, do bezwarunkowej kapitulacji Niemiec. Biegły wskazał, że należy ją traktować jako

swoistą kompilację jego wypowiedzi z lat II Wojny Światowej. Można domniemywać że jest ona jego własną wypowiedzią.

Kontynuując postępowanie przygotowawcze, w dniu 03 września 2024 r. wydano postanowienie o przedstawieniu zarzutu D.W. z art. 256 § 1 k.k. Nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

W dniu 20 września 2024 r. skierowano do sądu akt oskarżenia.

Zdaniem badającego, decyzje o odmowie **wszczęcia** śledztwa, później o umorzeniu śledztwa, były przedwczesne. Postępowanie w niniejszej sprawie o nieskomplikowanym stanie faktycznym trwało prawie 4 lat, a przyczynami tak długotrwałego prowadzenia sprawy była osobista ingerencja ówczesnego Prokuratora Regionalnego w Lublinie w tok tego śledztwa, „konsultowanie” w sprawie wyboru biegłych, a następnie zaniechanie ich powołania.

Powyższe okoliczności w sposób niezwykle obrazowy pokazują sposób działania prokuratorów nadrzędnych i kierownictwa w sprawach, które z różnych powodów miały dla nich znaczenie. Stanowią jednak przejaw absolutnego ograniczania niezależności prokuratorskiej i to w sposób niezgodny z przepisami. Decyzje prokuratora referenta, bez żadnej podstawy prawnej, poddawane były swoistej aprobacie polegającej na konieczności uzyskania przez referenta akceptacji dla wydania projektowanych decyzji procesowych. Sytuacja taka nie powinna mieć miejsca, stanowi ona w istocie ingerencję w podstawowy atrybut prokuratora jakim winna być jego niezależność, a w żaden sposób nie mogą być uznane za konsultację w ramach wewnętrznego nadzoru realizowanego przez przełożonego; biorąc pod uwagę treść § 28 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury.

Powyższa sprawa jak w soczewce pokazuje podejsie do niezależności prokuratora, który w istocie staje się narzędziem w rękach przełożonych decydującym o sposobie prowadzenia śledztwa.

W przedmiocie działania ówczesnego Prokuratora Regionalnego w Lublinie jako osobiście nadzorującego niniejsze postępowanie prowadzone jest obecnie śledztwo w WSW PK.

16) PR 2 Ds 41.2021 Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia-Stare Miasto we Wrocławiu

W dniu 7 marca 2019 r. w Prokuraturze Rejonowej dla Wrocławia-Stare Miasto we Wrocławiu zostało zarejestrowane pod sygn. PR 2 Ds 84.2019 postępowanie na podstawie zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa określonego w art. 256 § 1 k.k. i w art. 257 k.k., które

złożył Dyrektor Wydziału Bezpieczeństwa i Zarządzania Kryzysowego Urzędu Miejskiego we Wrocławiu. Wyznaczonym referentem sprawy została prokurator Prokuratury Rejonowej.

W dniu 4 kwietnia 2019 roku wydano postanowienie o wszczęciu dochodzenia w sprawie publicznego nawoływania w dniu 1 marca 2019 r. we Wrocławiu do nienawiści na tle różnic rasowych, narodowościowych, wyznaniowych oraz publicznego znieważenia grupy ludności z powodu jej przynależności rasowej, narodowej oraz wyznaniowej przez uczestników zgromadzenia zorganizowanego przez R.Z. tj. o przestępstwo określone w art. 256 § 1 k.k. i w art. 257 k.k. Jednym z uczestników wspomnianego zgromadzenia, którego wskazał autor zawiadomienia, był J.M.

W dniu 30 kwietnia 2019 r. Prokuratura Rejonowa dla Wrocławia-Stare Miasto we Wrocławiu na polecenie Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu przesłała pisemną informację dotyczącą omawianej sprawy oraz kopię postanowienia o wszczęciu dochodzenia. Z kolei w dniu 10 maja 2019 r. do prokuratury nadrzędnej zostały przesłane akta główne sprawy wraz z planem czynności dochodzeniowych.

W dniu 20 maja 2019 r. postępowanie to zostało objęte zwierzchnim nadzorem służbowym Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu, a zarządzenie w tym zakresie wydał Prokurator Okręgowy we Wrocławiu (sygn. akt PO V Dsn 533.2019).

Prowadzone dochodzenie było wielokrotnie przedłużane, sukcesywnie też były wydawane wytyczne dla prowadzącej dochodzenie jednostki Policji.

W dniu 22 października 2019 r. na polecenie Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu zostały przesłane akta główne dochodzenia (trzy tomy) wraz z uzupełnianym na bieżąco planem czynności.

W dniu 27 listopada 2019 r. akta główne dochodzenia zostały wysłane do Instytutu Ekspertyz Kryminalistycznych Analityks Sp. z o.o. z siedzibą w Poznaniu, a także zostało wydane postanowienie o zasięgnięciu opinii biegłych w celu analizy wygłoszonych w dniu 1 marca 2019 r. wypowiedzi podczas publicznego zgromadzenia.

Powołani biegli wskazali, że głoszone podczas publicznego zgromadzenia wypowiedzi, zarówno w warstwie semantycznej, jak i w warstwie pragmatycznej, zawierają treści propagujące ustrój faszystowski lub inny totalitarny ustrój państwa w rozumieniu art. 256 § 1 k.k. oraz treści nawołujące do nienawiści na tle różnic narodowościowych, etnicznych, rasowych, wyznaniowych albo ze względu na bezwyznaniowość w rozumieniu art. 256 § 1 k.k.

W dniu 14 stycznia 2020 r. akta główne wraz z otrzymaną opinią zostały ponownie przesłane do Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu. Prokurator sprawujący zwierzchni nadzór służbowy w piśmie z dnia 16 stycznia 2020 r. uznał wnioski opinii biegłych z zakresu historii i lingwistyki za trafne tylko częściowo. W przesłanym piśmie został wyrażony pogląd w zakresie podstaw do

przedstawienia J.M. zarzutu popełnienia przestępstwa określonego w art. 256 § 1 k.k., ale tylko w postaci nawoływania do nienawiści wobec Żydów na tle ich przynależności narodowej i wyznaniowej.

W dniu 20 maja 2020 r. prokurator-referent osobiście przeprowadziła oględziny zapisu przebiegu zgromadzenia z dnia 1 marca 2019 r.

Pismem z dnia 1 czerwca 2020 r. Prokuratura Okręgowa we Wrocławiu odesłała akta główne i podręczne po ich zbadaniu w związku ze sprawowanym zwierzchnim nadzorem służbowym. Prokurator sprawujący zwierzchni nadzór służbowy ocenił, że materiał dowodowy daje podstawy do umorzenia postępowania. W badanych aktach podręcznych znajduje się projekt postanowienia o umorzeniu dochodzenia, opatrzony datą 21.05.2020 r. z naniesionymi poprawkami oraz adnotacją Prokuratora Okręgowego we Wrocławiu - Agnieszki Mulki-Sokołowskiej o treści „zapoznałam się, drobne uwagi” i datą „29-05-2020”. Oprócz poprawek korygujących błędy stanowiące omyłki literowe, na stronie 17 przesłanego projektu nakreślono własnoręcznie zapis „Bo takowe czynności przekraczają ustawowe kompetencje biegłych w postępowaniu karnym. Do subsumcji powołany jest bowiem organ procesowy”.

Należy wskazać, że akta zostały odesłane w ślad za oficjalnym pismem, brak jest jednak w przedłożonych aktach podręcznych dowodu ekspedycji akt wraz z projektem decyzji z Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia Stare-Miasto we Wrocławiu do jednostki nadrzędnej.

W dniu 2 czerwca 2020 r. zostało wydane przez prokuratora-referenta postanowienie o umorzeniu postępowania. Dochodzenie prowadzone „w sprawie publicznego nawoływania w dniu 1 marca 2019 roku we Wrocławiu do nienawiści wobec osób narodowości żydowskiej z powodu ich przynależności narodowej i wyznaniowej poprzez głoszenie wypowiedzi i haseł zawierających treści znieważające i mające na celu wywołanie wrogości, nienawiści wobec osób tej narodowości przez uczestników zgromadzenia publicznego zorganizowanego w dniu 1 marca 2019 roku na Placu Solnym z przemarszem pod pomnik Rotmistrza Witolda Pileckiego przez R.Z. w celu uczczenia pamięci Żołnierzy Wyklętych, tj. o przestępstwo z art. 256 § 1 k.k. i art. 257 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.” zostało umorzone z uwagi na to, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

Należy zauważyć, że w treści ww. postanowienia zostały uwzględnione poprawki naniesione przez Prokuratora Okręgowego we Wrocławiu na projekcie decyzji, o których mowa powyżej. Znajduje to odzwierciedlenie na stronie 17 uzasadnienia postanowienia z dnia 1 czerwca 2020 r. w kwestii dotyczącej oceny wniosków opinii biegłych z zakresu historii i lingwistyki.

Na postanowienie to zażalenie złożył uprawniony podmiot - Urząd Miejski Wrocławia, Wydział Bezpieczeństwa i Zarządzania Kryzysowego. Akta główne wraz ze złożonym środkiem odwoławczym zostały przesłane do właściwego Sądu Rejonowego. Następnie w okresie od

5 października 2020 roku do 9 października 2020 r. akta te zostały wypożyczone z Sądu I Instancji i w okresie od 6 do 7 października 2020 r. znajdowały się w Prokuraturze Okręgowej we Wrocławiu.

Postanowieniem z dnia 15 grudnia 2020 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę Prokuraturze Rejonowej dla Wrocławia-Stare Miasto we Wrocławiu do dalszego prowadzenia. W ocenie Sądu Rejonowego niezrozumiałym było umorzenie postępowania z uwagi na brak znamion przestępstwa w sytuacji uznania uzyskanej opinii biegłych za przekonywującą i z powołaniem się na intencje osoby formułującej wypowiedzi, tj. J.M. i ich kontekst sytuacyjny. Sąd I Instancji nakazał prokuraturze powtórny analizę materiału dowodowego oraz uzupełnienie go o przesłuchanie J.M.

Postępowanie zostało zarejestrowane pod nową sygnaturą PR 2 Ds 41.2021.

W toku kolejnych czynności w toku prowadzonego dochodzenia przesłuchano w drodze pomocy prawnej w Prokuraturze Rejonowej w Brzegu w charakterze świadka J.M., po uprzednim pouczeniu go o treści art. 183 k.p.k.

W dniu 26 marca 2021 r. akta główne i podręczne prowadzonej sprawy wraz z projektem postanowienia o umorzeniu zostały przesłane do Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu. W dniu 30 marca 2021 r. z Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu odesłano akta główne i akta podręczne niniejszej sprawy oraz projekt postanowienia o umorzeniu dochodzenia, wraz z oceną prokuratora sprawującego zwierzchni nadzór służbowy, że materiał dowodowy daje podstawy do umorzenia postępowania. W omawianym przypadku w projekcie decyzji naniesiono jedynie poprawki korygujące błędy literowe.

W dniu 2 kwietnia 2021 r. ponownie zostało wydane postanowienie o umorzeniu dochodzenia w sprawie publicznego nawoływania w dniu 1 marca 2019 roku we Wrocławiu do nienawiści wobec osób narodowości żydowskiej z powodu ich przynależności narodowej i wyznaniowej poprzez głoszenie wypowiedzi i haseł zawierających treści znieważające i mające na celu wywołanie wrogości, nienawiści wobec osób tej narodowości przez uczestników zgromadzenia publicznego zorganizowanego w dniu 1 marca 2019 roku na Placu Solnym z przemarszem pod pomnik Rotmistrza Witolda Pileckiego przez R.Z. w celu uczczenia pamięci Żołnierzy Wyklętych, tj. o przestępstwo z art. 256 § 1 k.k. i art. 257 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. z uwagi na fakt, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

Następnie ponownie zostało wniesione zażalenie na decyzję prokuratora. W myśl art. 330 § 2 k.p.k. akta wraz z wniesionym środkiem zaskarżenia zostały przesłane do prokuratury nadrzędnej - Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu.

W przedłożonych aktach nie ujawniono decyzji rozpoznającej złożone zażalenie. Brak jest zatem możliwości ustosunkowania się do argumentów wskazanych w decyzji prokuratury nadrzędnej utrzymującej w mocy zaskarżone postanowienie o umorzeniu dochodzenia.

W dniu 7 lipca 2021 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu zwrócił się do prokuratury rejonowej o nadesłanie akt sprawy z uwagi na wniesienie subsydiarnego aktu oskarżenia przeciwko J.M., załączając odpis tej skargi, gdzie jako oskarżyciel została wskazana Gmina Wrocław reprezentowana przez Prezydenta Miasta Wrocławia.

W dniu 27 maja 2022 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu wydał, na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 55 § 1 k.p.k., postanowienie o umorzeniu postępowania karnego wobec oskarżonego J.M. o czyny z art. 256 § 1 k.k. i art. 257 k.k. W uzasadnieniu postanowienia Sąd I Instancji wskazał, że Gmina Wrocław nie nabyła uprawnień do wniesienia aktu oskarżenia. Dlatego też z uwagi na brak skargi uprawnionego oskarżyciela postępowanie to zostało umorzone.

W dniu 22 września 2022 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu, rozpoznając zażalenie Gminy Wrocław reprezentowanej przez Prezydenta Miasta Wrocławia na postanowienie Sądu I Instancji, uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał temu sądowi sprawę do ponownego rozpoznania. W ocenie sądu odwoławczego Gmina Wrocław, reprezentowana przez Prezydenta Miasta Wrocławia, w przypadku przestępstw wymienionych w rozdziale XXXII posiada status osoby pokrzywdzonej w sytuacji, gdy czyny będące przedmiotem postępowania dotyczą naruszenia porządku publicznego.

Z materiałów załączonych do przedłożonych akt wynika również, że od 10 lipca 2023 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu ponownie rozpoznawał wniesiony przed Gminę Wrocław subsydiarny akt oskarżenia przeciwko J.M. Postępowanie to zakończyło się wyrokiem z dnia 31 lipca 2024 r. o sygn. V K 702/22. Orzeczeniem tym J.M. został uznany winnym tego, że w dniu 1 marca 2019 r. we Wrocławiu podczas marszu, którego celem było upamiętnienie żołnierzy polskiego, powojennego podziemia niepodległościowego i antykomunistycznego nawoływał do nienawiści na tle różnic narodowościowych, etnicznych i wyznaniowych oraz publicznie znieważał żydów z powodu ich przynależności narodowościowej, etnicznej i wyznaniowej w ten sposób, że określił Żydów mianem „scyzoryków chrzczonych”, zarzucił im zhańbienie się kolaboracją z Niemcami w trakcie II wojny światowej oraz tchórzostwo, które sprowadzać się miało do partycypacji w Judenratach i policjach gett, a także nakłonił zebranych na zgromadzeniu do skandowania hasła „precz z żydowską okupacją” oraz hasła „żydowscy komuniści, gorsi niż naziści”, tj. występkę kwalifikowanego z art. 256 § 1 k.k. w zb. z art. 257 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd I Instancji skazał J.M. na karę grzywny w wymiarze 210 stawek dziennych po 13 złotych każda oraz zastosował środek karny w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości poprzez umieszczenie go na okres 1 (jednego) miesiąca w Biuletynie Informacji Publicznej Gminy Wrocław.

Od powyższego wyroku apelację złożył oskarżony J.M., stawiając szereg zarzutów naruszenia prawa procesowego, mającego wpływ na treść wyroku oraz zarzucając Sądowi I Instancji błąd w ustaleniach faktycznych, stanowiących podstawę rozstrzygnięcia. Oskarżony wniósł o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz umorzenie postępowania bądź alternatywnie - o uniewinnienie.

Postępowanie, w którym J.M. został nieprawomocnie skazany i w którym wywiódł apelację (sygn. akt V K 702/22) aktualnie zawisło przed Sądem Okręgowym we Wrocławiu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym pod sygn. IV Ka 52/25.

Pierwszy termin rozprawy apelacyjnej został wyznaczony na dzień 22 kwietnia 2025 roku.

Wskazać należy, że projekt pierwszego umorzenia został wraz z aktami głównymi przekazany do prokuratury nadrzędnej i tamże zostały naniesione poprawki odnoszące się do oceny wniosków biegłych. Ocena ta następnie została uwzględniona przez prokuratora - referenta i ujęta w wydanej przez niego decyzji merytorycznej. Taki sposób procedowania należy uznać za nieprawidłowy i wątpliwy. Wątpliwości budzi również zmiana stanowiska prokuratora sprawującego zwierzchni nadzór służbowy, który pierwotnie uznał za zasadne sformułowanie zarzutu wobec J.M. (po przeprowadzeniu oceny wniosków zawartych w opinii biegłych), a następnie wyraził pogląd, że planowane umorzenie jest prawidłowe i uzasadnione.

W wyniku dokonanej analizy uznano, że zachodzi konieczność rozpatrzenia zachowania prokuratorów pod kątem odpowiedzialności służbowej.

17) PR 2 Ds 1843.2020 Prokuratury Rejonowej w Białej Podlaskiej

W dniu 30 października 2020 r. w Komendzie Miejskiej Policji w Białej Podlaskiej K.K. złożyła zawiadomienie, z którego wynika, że tego samego dnia około godziny 18:00 idąc ulicą Warszawską w Białej Podlaskiej na wysokości ulicy Budkiewicza nieznany mężczyzna będący w grupie czterech osób, podbiegł do niej od tyłu i wyrwał jej z rąk trzymany drzewiec z tęczową flagą. W tym samym momencie inny mężczyzna z tej samej grupy zaatakował jej znajomego A.M. i zaczął się z nim szarpać. Po tym jak zawiadamiająca użyła wobec napastników gazu pieprzowego, oddalili się oni z zabranym jej przedmiotem, w towarzystwie pozostałych mężczyzn.

Przesłuchany w dniu 31 października 2020 r. w charakterze świadka A.M. potwierdził relacje K.K. W dniu 5 listopada 2020 r. dokonano zatrzymania T.K. oraz S.J.

4 listopada 2020 r. wydano postanowienie o wszczęciu śledztwa w sprawie zaistniałej w dniu 30 października 2020 r. w Białej Podlaskiej kradzieży szczególnie zuchwałej polegającej na zaborze flagi tęczowej z emblematem pioruna o wartości 40 zł na szkodę K.K., tj. o czyn z art. 278 a § 1 k.k.

T.K., S.J., B.C. i J.P. przedstawiono zarzuty o to, że: w dniu 30 października 2020 r. w Białej Podlaskiej, działając wspólnie i w porozumieniu dokonali kradzieży szczególnie zuchwałej polegającej na zaborze w celu przywłaszczenia flagi tęczowej na drzewcu z emblematem pioruna o wartości 40 zł, przenoszonej przez K.K. w warunkach bezpośredniego kontaktu, czym działali na szkodę wymienionej, przy czym B.C. zarzuconego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany, wyrokiem Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z dnia 9 listopada 2018 r., sygn. akt II K 186/18 za umyślne przestępstwo podobne z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę roku pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 21 stycznia 2019 r. do 19 stycznia 2020 r. tj. o czyn z art. 278a § 1 k.k., a wobec B. C. o czyn z art. 278a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Przesłuchani w charakterze podejrzanych T.K. i J.P. przyznali się do zarzucanego im czynu i wyjaśnili, że zabrali tęczową flagę, gdyż nie zgadzali się z „ideologią LGBT”. Później wspólnie z dwoma kolegami spalili tę flagę.

Przesłuchani w charakterze podejrzanych S.J. i B.C. nie przyznali się do zarzucanych im czynów. Z ich wyjaśnień wynika, że byli wraz z dwoma kolegami na miejscu zdarzenia w chwili dokonywania zaboru flagi tęczowej na drzewcu.

W dniu 26 lutego 2021 r. w przedmiotowej sprawie skierowano do Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej akt oskarżenia.

W dniu 22 października 2021 r. Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej wyrokiem o sygn. II K 213/21 uznał wszystkich oskarżonych za winnych zarzucanego im czynu i wydał wyrok skazujący. Wyrok ten został oceniony jako słuszny przez referenta sprawy oraz Zastępcę Prokuratora Rejonowego w Białej Podlaskiej.

Z notatki urzędowej z dnia 29 października 2021 r. sporządzonej przez Zastępcę Prokuratora Rejonowego w Białej Podlaskiej, wynika, że dzień wcześniej w rozmowie telefonicznej Prokurator Okręgowy w Lublinie polecił jej złożenie wniosku o uzasadnienie wyroku, z uwagi na przyjęcie błędnej kwalifikacji prawnej czynu. W wykonaniu polecenia skierowano do sądu wnioski o doręczenie orzeczenia wraz z uzasadnieniem.

W dniu 17 listopada 2021 r. do Prokuratury Rejonowej w Białej Podlaskiej wpłynęło z sądu uzasadnienie przedmiotowego wyroku.

W dniu 19 listopada 2021 r. Zastępca Prokuratora Rejonowego w Białej Podlaskiej sporządził obszerną notatkę urzędową oceniającą wyrok jako słuszny i zawierającą stanowisko o braku podstaw do wywiedzenia apelacji. W dniu 23 listopada 2021 r. wskazana notatka urzędowa została wysłana do Prokuratora Okręgowego w Lublinie.

W dniu 29 listopada 2021 r. Prokuratura Okręgowa w Lublinie skierowała do Sądu Okręgowego w Lublinie apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej o sygn. II K 213/21 na korzyść wszystkich oskarżonych. W apelacji tej zarzucono błędne przyjęcie, że zachowanie oskarżonych wyczerpało znamiona z art. 278 a § 1 k.k., podczas gdy zdaniem autora apelacji z uwagi na wartość mienia, wyczerpali oni znamiona wykroczenia kradzieży z art. 119 § 1 k.w.

W dniu 1 grudnia 2021 r. do Prokuratury Okręgowej w Lublinie, za pośrednictwem Prokuratury Regionalnej w Lublinie, wpłynęło pismo z Prokuratury Krajowej - Departamentu Postępowania Sądowego z dnia 25 listopada 2021 r. o przekazanie kopii uzasadnienia wyroku (II K 213/21), kopii apelacji lub informacji o odstąpieniu z uzasadnieniem swojego stanowiska.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 8 marca 2022 r. (XI Ka 48/22) utrzymano w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za niezasadną.

Po dokonaniu analizy uzasadnienia sądu odwoławczego, w dniu 28 kwietnia 2022 r. Prokuratura Okręgowa w Lublinie skierowała do Prokuratury Regionalnej w Lublinie pismo z oceną uzasadnienia wyroku odwoławczego, w którym zaaprobowano orzeczenie Sądu II instancji i przyjęto, iż wywiedzenie kasacji jest niezasadne.

W lipcu 2022 r. w Prokuraturze Okręgowej w Lublinie sporządzono projekt wniosku do Prokuratora Generalnego o wywiedzenie kasacji w tej sprawie. Projekt ten nie został podpisany przez Prokuratora Okręgowego w Lublinie i nie została mu nadana droga służbowa.

W dniu 3 sierpnia 2022 r. Prokuratura Okręgowa w Lublinie przesłała do Prokuratury Regionalnej w Lublinie pismo zawierające wniosek o skierowanie skargi nadzwyczajnej od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie (XI Ka 48/22) na korzyść wszystkich oskarżonych w tej sprawie.

W dniu 26 stycznia 2023 r. do Prokuratury Okręgowej w Lublinie, za pośrednictwem Prokuratury Regionalnej w Lublinie wpłynęło pismo Prokuratury Krajowej - Departamentu Postępowania Sądowego z dnia 16 stycznia 2023 r., w którym stwierdzono - po badaniu akt sprawy - brak podstaw do wywiedzenia skargi nadzwyczajnej w przedmiotowej sprawie. W piśmie poddano do rozważenia zasadność podjęcia czynności z art. 43lc k.k.w. wobec skazanego B.C.

W dniu 13 marca 2023 r. Prokuratura Okręgowa w Lublinie skierowała do Prokuratury Regionalnej w Lublinie pisemną informację o przebiegu postępowania wykonawczego wobec skazanych. Ponadto stwierdzono, że podjęcie czynności z art. 43lc k.k.w. wobec skazanego B.C. jest

(w ówczesnym czasie) niemożliwe z uwagi na treść przepisów regulujących zasady udzielania zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego.

Należy podkreślić, że kradzież szczególnie zuchwała pozostaje przestępstwem w każdym przypadku dopuszczenia się zaboru w sposób lub w okolicznościach stanowiących znamiona modalne typu czynu zabronionego przewidzianego w art. 278a k.k., niezależnie od wartości przedmiotu bezpośredniego oddziaływania. Kradzież szczególnie zuchwała nie jest bowiem objęta zjawiskiem kontrawencjonalizacji. Zgodnie z treścią art. 130 § 2 k.w.: „Przepisu art. 119 k.w. nie stosuje się, jeżeli sprawca popełnia kradzież w sposób szczególnie zuchwały lub z włamaniem”, (zob. też Wróbel Włodzimierz (red.), Zoll Andrzej (red.), Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 k.k., wyd. V; Uzasadnienie, druk sejmowy nr 3451, VIII kadencja, s. 45).

Odnosnie do sposobu prowadzenia nadzoru służbowego, należy stwierdzić, że może budzić zastrzeżenia ustna forma wydawania Zastępcy Prokuratora Rejonowego w Białej Podlaskiej przez Roberta Malickiego Prokuratora Okręgowego w Lublinie polecenia w zakresie złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej (II K 213/21). Powyższa okoliczność wynika z notatki urzędowej prokuratora z dnia 29 października 2021 r. Ponadto może budzić zastrzeżenia ustna forma wydawania przez Roberta Malickiego - Prokuratora Okręgowego w Lublinie poleceń w zakresie sporządzenia: projektu wniosku do Prokuratora Generalnego o kasację w omawianej sprawie, projektu wniosku o skargę nadzwyczajną w omawianej sprawie.

Należy zauważyć również, że wydanie ustnego polecenia przez Roberta Malickiego dotyczącego sporządzenia apelacji od wyroku na korzyść oskarżonych w przedmiotowej sprawie, stanowi naruszenie dyspozycji art. 7 § 3 Ustawy Prawo o prokuraturze. Z treści przywołanego przepisu wynika bowiem, że polecenie dotyczące treści czynności procesowej prokurator przełożony wydaje na piśmie. Jednocześnie należy zaznaczyć, że informacje o ustnej formie wydawania ww. poleceń wskazanej prokurator przez Roberta Malickiego wynikają z notatki służbowej z dnia 29 lutego 2024 r.

W wyniku dokonanej analizy uznano, że zachodzi konieczność rozpatrzenia zachowania prokuratora pod kątem odpowiedzialności służbowej.

18) 4359-1.Ds.141.2022 Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia–Fabryczna we Wrocławiu

W dniu 10 listopada 2022 roku Prokuratura Rejonowa dla Wrocławia-Fabryczna we Wrocławiu wszczęła dochodzenie o sygn. akt 4359-1.Ds.141.2022 w sprawie publicznego nawoływania w październiku 2022 roku w sieci Internet na portalu Facebook na profilach o nazwie

„J. M.” oraz „Wprawo.pl” do nienawiści na tle różnic narodowościowych poprzez publikację wpisów mających na celu wzbudzenie niechęci i braku akceptacji wobec obywateli Ukrainy przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, tj. o czyn z art. 256 k.k.

Dochodzenie wszczęto w oparciu o przesłane do Prokuratora Okręgowego we Wrocławiu przez Zastępcę Komendanta Wojewódzkiego Policji we Wrocławiu materiały z wnioskiem o rozważenie wszczęcia postępowania przygotowawczego o czyn z art. 256 k.k. Przesłane materiały zawierały ustalenia Centralnego Biura Zwalczania Cyberprzestępczości Komendy Wojewódzkiej Policji we Wrocławiu w związku z prowadzonym bieżącym monitoringiem sieci Internet, wyrażone w formie dwóch notatek służbowych z dnia 26.10.2022 roku oraz 27.10.2022 roku. Ustalenia dokonane przez KWP we Wrocławiu dotyczyły wpisów internetowych na temat planowanego na dzień 11 listopada 2022 roku wydarzenia pod nazwą „Marsz Polaków we Wrocławiu”. Przedmiotem monitoringu objęto wpisy na portalu Facebook użytkownika o nazwie „J. M.” i „Wprawo.pl”. Z ustaleń KWP we Wrocławiu wynika, iż redaktorem naczelnym portalu „Wprawo.pl” jest J.M.

Decyzją z dnia 4 listopada 2022 roku Zastępcy Prokuratura Okręgowego we Wrocławiu na podstawie § 116 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku – Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, materiały przesłane przez Zastępcę Komendanta Wojewódzkiego Policji we Wrocławiu, stanowiące zawiadomienie o podejrzeniu przestępstwa z art. 256 § 1 k.k., przesłano do Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia – Fabryczna we Wrocławiu celem dalszego procedowania.

Zarządzeniem z dnia 15 listopada 2022 roku Prokuratora Okręgowego we Wrocławiu postępowanie Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia – Fabryczna o sygn. 4359-1.Ds.141.2022 objęto zwierzchnim nadzorem służbowym pod sygn. 3047-5.Dsn.1036.2022.Wr.IV.

Pismem z dnia 7 grudnia 2022 roku Zastępca Prokuratora Okręgowego we Wrocławiu poinformował, iż akta dochodzenia były przedmiotem badania Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu oraz Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej, a wyniki badania wykazały, iż przekazany przez Policję do Prokuratury materiał nie wskazuje na uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa z art. 256 § 1 k.k., bądź innego przestępstwa. W piśmie wskazano, iż w ocenie Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu oraz Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej, dochodzenie w przedmiotowej sprawie powinno zostać umorzone na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. wobec braku znamion czynu zabronionego. Nadto zwrócono uwagę na mankamenty formalne, tj. na niepełną kwalifikację czynu objętego dochodzeniem (art. 256 § 1 k.k.) oraz błędne uznanie Komendanta Wojewódzkiego Policji we Wrocławiu jako zawiadamiającego i w konsekwencji zawiadomieniem go na podstawie art. 305 § 4 k.p.k. o wszczęciu postępowania.

Postanowieniem z dnia 9 grudnia 2022 roku przedmiotowe dochodzenie umorzono na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. wobec stwierdzenia braku znamion czynu zabronionego. Postanowienie o umorzeniu dochodzenia zostało sporządzone osobiście przez prokuratora, zawiera zwięzłe uzasadnienie. Postanowienie jest prawomocne.

W wyniku dokonanej analizy uznano, że należy rozważyć podjęcie tego postępowania oraz kontynuowanie w celu wszechstronnego wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności.

19) 3041-2.Ds.190.2023 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

Postępowanie przygotowawcze o sygn. akt 3041-2.Ds.190.2023 Prokuratury Okręgowej w Warszawie, uprzednio zarejestrowane było pod sygnaturą akt 4313-1.Ds.362.2023 w Prokuraturze Rejonowej Warszawa-Śródmieście w Warszawie.

Postępowanie przygotowawcze prowadzone było o czyn z art. 256 § 1 k.k. przeciwko R.Z. podejrzanemu o to, że w dniu 15 kwietnia 2023 r. w bliżej nieokreślonym miejscu za pośrednictwem sieci Internet, działając publicznie, w serwisie społecznościowym „Twitter”, z należącego do niego konta użytkownika o nazwie @R_A_Z...- zamieścił wpis o treści „Zaczynam się obawiać, że same puszki to za mało. Każdemu nachodzący przed wypchnięciem z powrotem do Łukaszenki powinno się spuszczać taki wpie*dol żeby mu się odechciało nawet myśleć o kolejnej próbie”, w którym nawoływał do nienawiści do grupy ludności z powodu przynależności narodowej. Wpis ten stanowił odpowiedź na informację umieszczoną na koncie Straży Granicznej o próbie nielegalnego przekroczenia granicy przez obywateli Indii, Sudanu i Afganistanu.

Postępowanie przygotowawcze w tej sprawie wszczęte zostało w formie dochodzenia o czyn z art. 256 § 1 k.k. w oparciu o zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa złożonego przez Stowarzyszenie przeciw Antysemityzmowi i Ksenofobii „Otwarta Rzeczpospolita” z dnia 17 kwietnia 2023 r.

Zawiadomienie wpłynęło do Prokuratury Okręgowej w Warszawie w dniu 23 kwietnia 2023 r. W dniu 26 kwietnia 2023 r. dekreacją Naczelnika Wydziału Organizacyjnego tamt. Prokuratury nadany został zawiadomieniu numer 3041-5. Ko. 1432.2023 i przydzielony ustalonej prokurator. W dniu 28 kwietnia 2023 r. za pismem o sygn. 3041- 5. Ko. 1432.2023 Zastępca Prokuratora Okręgowego w Warszawie przekazała zawiadomienie do Prokuratora Rejonowego Warszawa – Śródmieście w Warszawie. Pismo wpłynęło do tamt. Prokuratury Rejonowej w dniu 2 maja 2023 r. i zostało zadekretowane w dniu 4 maja 2023 r. pod sygn. akt 1432-1.Ds.362.2023.

Dnia 10 maja 2023 r. ww. prokurator referent wszczął w oparciu o zawiadomienie dochodzenie w sprawie o czyn z art. 256 § 1 k.k., a prowadzenie dochodzenia powierzył w całości KRP Warszawa I. W dniu 15 maja 2025 r. prokurator referent wraz z wytycznymi przekazał akta dochodzenia do jednostki policji polecając przedstawienie zarzutów z art. 256 § 1 k.k.

W dniu 10 maja 2023 r. prokurator przeprowadził oględziny portalu twitter.com pod kątem zapoznania się z wpisem z dnia 15 kwietnia 2023 r. użytkownika o nazwie R. A. Z. W dniu 22 czerwca 2023 r. prokurator referent zażądał od Twitter International Company udostępnienia danych osobowych użytkownika konta o nazwie @R_A_Z... Odpowiedź na żądanie jednak nie znajduje się w aktach i nie wiadomo czy w ogóle wpłynęła do prokuratury, jednakże ma to pomijalne znaczenie w kontekście wyjaśnień R.Z. który przyznał się do autorstwa wpisu. W dniu 20 lipca 2023 r. funkcjonariusz Policji realizując wytyczne prokuratora przedstawił R.Z. zarzuty popełnienia występku z art. 256 § 1 k.k. Podejrzany do zarzucanego mu czynu nie przyznał się i złożył wyjaśnienia, w których zaprzeczył, aby nawoływał do nienawiści na tle narodowościowym. Podał, że kierowało nim przekonanie, że należy surowo obchodzić się z osobami nielegalnie przekraczającymi granicę RP oraz potwierdził, iż to on osobiście zamieścił cytowany powyżej wpis.

Akta niniejszej sprawy zostały przekazane do badania Prokuraturze Okręgowej w Warszawie w ramach lustracji spraw związanych z przestępstwami na tle rasowym i ksenofobicznym.

W dniu 11 lipca 2023 r. akta zwrócono za pismem 3041-5.037.10.2023 bez jakichkolwiek uwag. Z danych zawartych w aktach podręcznych Prokuratury Okręgowej w Warszawie wynika, że w dniu 25 lipca 2023 r. została sporządzona notatka z badania akt dochodzenia, zarejestrowana pod sygn. 3041 Dsn.1722.2023. W notatce tej wizytator dokonujący analizy zauważył, iż w zachowaniu podejrzanego R.Z. nie występują znamiona występuku z art. 256 § 1 k.k. albowiem z wpisu nie wynika aby odnosił się on do jakiegokolwiek grupy narodowościowej, etnicznej, rasowej lub wyznaniowej albo bezwyznaniowej. Prokurator wskazał też, że wpis nie nawołuje do nienawiści na tym tle, a zabrany przez podejrzanego głos w debacie publicznej nie może być skwitowany stwierdzeniem o nawoływaniu do jakiegokolwiek nienawiści na jakimkolwiek tle. W przeciwnym razie naruszona musiała być swoboda ocen i wypowiedzi w kwestiach istotnych społecznie. Nadto stwierdził, że zdarzenie było przedmiotem postępowań sprawdzających o sygn. 3041-2.Ds.124.2023 i 3041-2.Ds.127.2023 prowadzonych w Prokuraturze Okręgowej w Warszawie, w których odmówiono wszczęcia postępowania przygotowawczego. Dlatego też zarekomendował przejęcie sprawy przez 2 Wydział tamt. Prokuratury. Z notatką w dniu 26 lipca 2023 r. zapoznała się Zastępca Prokuratora Okręgowego w Warszawie i dzieląc stanowisko poleciła Naczelnikowi 2 Wydziału do spraw Przestępczości Gospodarczej zarejestrowanie sprawy.

W dniu 26 lipca 2023 r. Naczelnik 2 Wydziału dokonał rejestracji sprawy pod sygn. 3041-2.Ds.190.2023 wskazując prokuratora referenta. W dniu 27 lipca 2023 r. prokurator referent umorzył postępowanie przygotowawcze przeciwko R.Z. o czyn z art. 256 § 1 k.k. wobec braku znamion czynu zabronionego. W treści uzasadnienia prokurator zaakcentował brak znamion występk z art. 256 § 1 k.k. wskazując, że sformułowanie zawarte przez podejrzanego w jego wpisie nie może być postrzegane jako nawołujące do przemocy i nienawiści wobec osób o odmiennym pochodzeniu etnicznym lub rasowym. Jak wskazał określenie „nachodźcy” nie pozwala na stwierdzenie, że dotyczy ono konkretnej grupy osób różnicowanej narodowościowo, etnicznie, rasowo czy też wyznaniowo, lecz uzasadnia stwierdzenie, że dotyczy wszystkich osób nielegalnie przekraczających granicę bez zróżnicowania ich w zakresie określonym normą art. 256 § 1 k.k.

Autor decyzji procesowej nie dopatrzył się również we wpisie treści propagujących ustrój totalitarny.

Wpis wymienionego publicysty mógłby zostać jednakże oceniony przez pryzmat normy art. 255 § 1 k.k., gdyż analiza jego treści prowadzi do następujących konkluzji.

Ww. używając wulgarnego określenia na stosowanie przemocy poprzez pobicie i to przynajmniej o charakterze na tyle dotkliwym aby wywołać, u hipotetycznie pokrzywdzonego(ych), efekt psychologiczny zniechęcający do podejmowania ponownych prób nielegalnego przekraczania granicy RP, mógł nawoływać publicznie do przestępstwa z użyciem przemocy przez funkcjonariuszy publicznych chroniących nienaruszalność granicy państwowej, zapobiegania nielegalnemu przekroczeniu granicy, a tym samym do występk z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art.157 k.k. Oczywiście do rozstrzygnięcia pozostawałaby kwestia, czy jego wpis wyrażał wyłącznie osobisty pogląd w tym zakresie, czy też towarzyszył mu zamiar nawoływania do popełnienia występów polegających na bezzasadnym używaniu przemocy, tj. pobicia takich osób. Dlatego też w uzasadnieniu decyzji końcowej, brakuje odniesienia się do kwestii ewentualnego wyczerpania, bądź nie, znamion również tego występk. W tym zakresie oceniając postanowienie o umorzeniu dochodzenia nie sposób prześledzić proces decyzyjny autora postanowienia o umorzeniu i wysnuć wniosku co do tego, czy umarzając postępowanie w zakresie art. 256 § 1 k.k. uznał, że zachowanie R.Z. nie realizuje także znamion publicznego nawoływania do popełnienia występk i czy w ogóle kwestię tę zauważył dokonując rozstrzygnięcia. Wydawałoby się jednak zasadne przynajmniej zaakcentowanie w uzasadnieniu postanowienia dlaczego i z jakich powodów nie uznano za konieczne dokonanie zmiany kwalifikacji czynu zarzucanego podejrzanemu, co z kolei pozwoliłoby na odniesienie się w niniejszym badaniu do przedstawionych argumentów przemawiających za takim rozstrzygnięciem i ewentualnej merytorycznej polemiki z nimi.

Odnosząc się do sposobu sprawowania nadzoru służbowego wskazać należy, że sprawa podlegała kontroli w ramach lustracji o przestępstwa popełnione na tle rasowym i ksenofobicznym. W dniu 11 lipca 2023 r. została zwrócona, jak wynika z akt podręcznych do Prokuratury Rejonowej Warszawa-Śródmieście w Warszawie, bez żadnych zastrzeżeń co do sposobu prowadzenia postępowania, przyjętej kwalifikacji i zasadności przedstawienia zarzutów. W aktach brak jest informacji o objęciu tego postępowania zwierzchnim nadzorem służbowym, co wszak miało miejsce, i ponownego przesłania akt dochodzenia do Prokuratury Okręgowej w Warszawie. Brak jest również jakichkolwiek odrębnych zapisków prokuratora pierwotnie nadzorującego dochodzenie lub pracownika sekretariatu o ruchu akt i jego powodach, co mogłoby wskazywać bardziej szczegółowo na okoliczności przejęcia dochodzenia przez Prokuraturę Okręgową w Warszawie. Znajduje się w tych aktach jedynie informacja z dnia 26 lipca 2023 r. o przejęciu sprawy do prowadzenia przez Prokuraturę Okręgową w Warszawie i wskazana wyżej notatka wizytatora. Odnosząc się do kwestii poszanowania zasady niezależności prokuratora wskazać należy, iż w realiach niniejszej sprawy po przedstawieniu zarzutów przejęto jej prowadzenie przez prokuraturę wyższego rzędu. Praktyka ta jest dopuszczalna w świetle przepisów regulujących ustrój prokuratury, jednakże nie sposób nie zauważyć, że dotyczyła ona sprawy o niewielkim stopniu skomplikowania materiału dowodowego, co do której decyzja ostateczna mogła zostać podjęta na szczeblu prokuratury rejonowej, gdzie pierwotnie zawiadomienie skierowano.

Z drugiej strony nie sposób uciec od konstatacji, że w niniejszej sprawie winno się rozważyć możliwość wyczerpania znamion występku z art. 255 § 1 k.k. przed podjęciem decyzji merytorycznie kończącej postępowanie przygotowawcze i udokumentować analizę stosowną notatką lub odniesieniem się do tego zagadnienia w treści orzeczenia.

Podkreślić należy, iż postępowanie od chwili jego zarejestrowania w Prokuraturze Okręgowej w Warszawie do czasu jego umorzenia trwało dwa dni wliczając datę rejestracji i wydania decyzji kończącej dochodzenie.

Z uwagi na treść przepisu art. 328 § 1 k.p.k. postanowienie w tej sprawie nie może już zostać uchylone.

Analiza sprawy wykazała konieczność rozpoznania działań prokuratorów pod kątem odpowiedzialności służbowej.

20) 3042-1.Ds 26.2021 Prokuratury Okręgowej Warszawa-Praga w Warszawie

W dniu 9 sierpnia 2021 r. prokurator Prokuratury Rejonowej Warszawa-Praga Północ w Warszawie na podstawie art. 34 § 3 k.p.k. oraz art. 326 § 3 pkt 4 k.p.k. postanowił wyłączyć z akt PR 4 Ds 1066.2021 do prowadzenia w odrębnym postępowaniu materiały w sprawie zaistniałego w nieustalonym miejscu w dniu 8 grudnia 2019 r. publicznego pochwalania stosowania przemocy wobec poszczególnych osób z powodu jej przynależności politycznej – poprzez opublikowanie w serwisie internetowym Facebook komentarzy o treści „W Chile w 1973 r. członkowie partia Razem zostaliby helikopterami przewiezieni nad ocean i tam puszczeni wolno (30 mil od brzegu) (...) To było dobre, choć zdecydowanie za mało” w ramach komentarza do udostępnienia na stronie społecznościowej „Rzeczpospolita” wywiadu z lewicowym parlamentarzystą M.K. pt. „W Skandynawii Razem znalazłoby się trochę na lewo od centrum”, tj. o czyn z art. 126a k.k.

Sprawa zarejestrowana została pod sygn. 4322-4.Ds.73.2021.

Dnia 23 sierpnia 2021 r. wystosowano wezwanie do W. M. w celu udziału w przesłuchaniu w charakterze świadka w dniu 7 września 2021 r.

W.M. przesłuchany w dniu 7 września 2021 r. w charakterze świadka odmówił odpowiedzi na pytania, czy korzysta z konta w serwisie Facebook, a także na pytanie dotyczące samej przedmiotowej wypowiedzi zamieszczonej w powyższym portalu.

W związku z powyższym w dniu 7 września 2021 r. prokurator na podstawie art. 93 § 3 k.p.k., art. 217 k.p.k., art. 219 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 220 § 1 k.p.k. postanowił zażądać od W. M. wydania wszelkich użytkowanych aparatów telefonicznych, tabletów i komputerów, które mogą być jedynym dowodem mogącym się przyczynić do poczynienia ustaleń w sprawie.

Realizacja powyższego postanowienia została zlecona do realizacji Komendzie Rejonowej Policji Warszawa VI pismem z dnia 7 września 2021 r.

Również w dniu 7 września 2021 r. prokurator postanowił na podstawie art. 327 § 3 k.p.k., art. 193 k.p.k. art. 194 k.p.k., art. 195 k.p.k., art. 198 k.p.k. powołać biegłego sądowego z listy prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie, wobec konieczności uzyskania i zabezpieczenia materiału dowodowego w postaci danych informatycznych, co wymaga wiadomości specjalnych.

Także dnia 7 września 2021 r. na podstawie art. 93 § 3 k.p.k., art. 217 k.p.k., art. 218 k.p.k. § 1 i 2 k.p.k., art. 180 § 1 k.p.k. prokurator postanowił zażądać od Facebooka udostępnienia danych dotyczących użytkownika serwisu Facebook o numerycznym ID 100017014743833, w celu wyjaśnienia okoliczności sprawy oraz ustalenia tożsamości sprawcy.

Ponadto 7 września 2021 r. zwrócono się do Dyrektora Oddziału Instytutu Pamięci Narodowej w Warszawie o informację, czy zamieszczone w dniu 8 grudnia 2019 r. wypowiedzi W.M. były przedmiotem postępowania służbowego, bądź rozmowy wyjaśniającej, a także o przesłanie kopii odpowiednich dokumentów z tych czynności, jeśli były przeprowadzone.

W aktach sprawy znajduje się datowany na dzień 7 września 2021 r. protokół oględzin treści opublikowanych w serwisie internetowym wraz z załącznikami.

W dniu 8 września 2021 r. biegły sądowy w nawiązaniu do postanowienia z dnia 7 września 2021 r. przesłał do Prokuratury Rejonowej zatrzymane rzeczy W.M. w postaci Tablet Microsoft Surface + ładowarka – 1 szt., Tablet Asus – 1 szt., Telefon marki Apple model iPhone 12 + karta SIM PLAY – 1 szt. Na załączonej do pisma karteczce znajduje się uwaga, iż biegły zwrócił zatrzymane urządzenia zanim zdążył je podłączyć do aparatury analitycznej.

W odpowiedzi na pismo z dnia 7 września 2021 r., pismem z dnia 13 września 2021 r. Dyrektora Oddziału Instytutu Pamięci Narodowej w Warszawie, poinformowano prokuratora, iż odbył z W.M. rozmowę wyjaśniającą, nie załączając do pisma żadnych dokumentów.

Pismem z dnia 27 września 2021 r. Prokuratura Rejonowa Warszawa-Praga Północ w Warszawie została poinformowana przez I Wydział Śledczy Prokuratury Okręgowej Warszawa-Praga w Warszawie o przejściu do dalszego prowadzenia powyższego postępowania.

Sprawa w Prokuraturze Okręgowej Warszawa-Praga w Warszawie została zarejestrowana pod sygn. 3042-1.Ds 26.2021.

W dniu 6 października 2021 r. prokurator sporządził notatkę urzędową, w związku z upływem terminu złożenia kopii binarnych i wydania opinii w sprawie przez biegłego.

Prokurator w dniu 6 października 2021 r. wydał wobec braku znamion czynu zabronionego postanowienie o umorzeniu śledztwa przyjmując za jego podstawę art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

W uzasadnieniu stwierdził, że komentarz zamieszczony przez W.M. nie stanowi publicznej pochwały wydarzeń w Chile z 1973 r. ani tym bardziej nawoływania do stosowania takiej bądź innej formy przemocy lub groźby bezprawnej wobec jakichkolwiek osób. Prokurator po zapoznaniu się z materiałami sprawy stwierdził, że sam wpis nie daje podstaw do przyjęcia jednoznacznie i w sposób niebudzący wątpliwości, iż autor komentarza nie dokonał pozytywnej oceny tych wydarzeń oraz nie miał zamiaru dokonać czynu określonego w art. 126a k.k. Materiał dowodowy oraz poczynione na jego podstawie ustalenia, nie pozwalają na przyjęcie, iż wpis na portalu społecznościowym miał charakter celowy, dokonywany w zamiarze bezpośrednim (lub ewentualnym) „pochwalania” tudzież „nawoływania” do popełnienia czynu zabronionego, o którym mowa w art. 119 k.k.

Analiza sprawy wykazała konieczność rozpoznania działań prokuratorów prowadzących postępowanie pod kątem odpowiedzialności służbowej.

21) PR 3 Ds 130.2017 Prokuratury Rejonowej Gdańsk-Śródmieście w Gdańsku

Przedmiotowe śledztwo wszczęto w Prokuraturze Rejonowej Gdańsk-Śródmieście w Gdańsku w dniu 5 czerwca 2017 r. w sprawie publicznego nawoływania w dniu 26 kwietnia 2017 r. w nieustalonym miejscu do popełnienia przestępstwa z art. 119 § 1 k.k. (stosowania przemocy z powodu przynależności politycznej na szkodę A.P.) za pośrednictwem portalu społecznościowego Facebook na profilu Moje Miasto Trójmiasto pod artykułem pt. „Kontrowersyjny wpis A.K. ponownie w prokuraturze” poprzez zamieszczenie komentarza o treści „Ogolić i na śmietnik w...lić czerwoną... PO maskę”, tj. o przestępstwo z art. 126a § 1 k.k..

Decyzję o wszczęciu śledztwa w niniejszej sprawie została podjęta w oparciu o zawiadomienie A.P. posłanki na Sejm RP z dnia 28 kwietnia 2017 r. skierowane do Prokuratury Okręgowej w Gdańsku, a następnie przekazane według właściwości do Prokuratury Rejonowej Gdańsk-Śródmieście w Gdańsku.

Należy wskazać, iż podjęcie decyzji o wszczęciu śledztwa było w pełni zasadne. W jego toku ustalono, iż autorem przedmiotowego wpisu pod artykułem „Kontrowersyjny wpis A.K. ponownie w prokuraturze” był F.S.

Przedmiotowe postępowanie zostało zakończone wydaniem postanowienia z dnia 30 kwietnia 2018 r. o umorzeniu śledztwa w sprawie:

1. publicznego nawoływania w dniu 26 kwietnia 2017 r. w Gdańsku do popełnienia przestępstwa z art. 119 § 1 k.k. (stosowania przemocy wobec A.P. z powodu jej przynależności politycznej) za pośrednictwem portalu społecznościowego Facebook na profilu Moje Miasto Trójmiasto pod artykułem pt. „Kontrowersyjny wpis A.K. ponownie w prokuraturze” poprzez zamieszczenie komentarza o treści „Ogolić i na śmietnik w..lić PO maskę”, tj. o czyn z art. 126a k.k.,
 - wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego (podstawa prawna art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.),
2. publicznego nawoływania w dniu 26 kwietnia 2017 r. w Gdańsku do popełnienia przestępstwa polegającego na naruszeniu nietykalności cielesnej na szkodę A.P. za pośrednictwem portalu społecznościowego Facebook na profilu Moje Miasto Trójmiasto pod artykułem pt. „Kontrowersyjny wpis A.K. ponownie w prokuraturze” poprzez zamieszczenie komentarza o treści „Ogolić i na śmietnik w..lić PO maskę”, tj. o czyn z art. 255 § 1 k.k.,

- wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego (podstawa prawna art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.),
- 3. grożenia w dniu 26 kwietnia 2017 r. w Gdańsku popełnieniem przestępstwa przeciwko nietykalności cielesnej, która to groźba wzbudziła w zagrożonej uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, poprzez zamieszczenie za pośrednictwem portalu społecznościowego Facebook na profilu Moje Miasto Trójmiasto pod artykułem pt. „Kontrowersyjny wpis A.K. ponownie w prokuraturze” poprzez zamieszczenie komentarza o treści „Ogolić i na śmietnik w..lić PO maskę” na szkodę A.P., tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.,
 - wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego (podstawa prawna art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.),
- 4. znieważenia w dniu 26 kwietnia 2017 r. w Gdańsku za pośrednictwem środków masowego komunikowania A.P., poprzez zamieszczenie komentarza zawierającego sformułowania powszechnie uznanego za obraźliwe o treści „Ogolić i na śmietnik w..lić PO maskę”, na portalu społecznościowego Facebook pod artykułem pt. „Kontrowersyjny wpis A.K. ponownie w prokuraturze” tj. o czyn z art. 216 § 2 k.k.,
 - wobec braku znamion przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego i braku interesu społecznego w kontynuowaniu ścigania z urzędu - (podstawa prawna art. 322 § 1 k.pk. w zw. z art. 60 § 1 k.pk., a contrario).

Należy zauważyć, iż prokurator referent w notatce z analizy akt sprawy z dnia 23 stycznia 2018 r. przesłanej za pismem z dnia 23 stycznia 2018 r. do Wydziału III do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Okręgowej w Gdańsku jednoznacznie wskazał (k.74 akt podręcznych), cyt: „że zgromadzony materiał dowodowy prowadzi do wniosku, że aktualnie zostały spełnione przesłanki z art. 313 § 1 k.p.k. do sporządzania zarzutów wobec F.S. z art. 126 a k.k. w zb. z art. 216 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.. Rozważyć można także zastosowanie przepisu z art. 255 § 1 k.k., zamiast art.126a k.k.” W sprawie jednak postanowienia o przedstawieniu zarzutów nie wydano.

W aktach podręcznych niniejszej sprawy brak jest jakiegokolwiek reakcji ze strony Prokuratury Okręgowej w Gdańsku na stanowisko wyrażone przez prokuratora referenta w opisanej notatce. Natomiast w piśmie Prokuratury Okręgowej w Gdańsku z dnia 24 kwietnia 2018 r. o sygn. PO III Dsn 319.2017, przesyłającym akta główne oraz podręczne sprawy o sygn. PR 3 Ds 130.2017 do Prokuratury Rejonowej Gdańsk–Śródmieście w Gdańsku zawarta jest informacja, iż projekt umorzenia niniejszego postępowania zyskał akceptację Prokuratora Okręgowego w Gdańsku. Brak jest przy tym w aktach podręcznych pisma przesyłającego akta z Prokuratury Rejonowej Gdańsk–Śródmieście w Gdańsku do Prokuratury Okręgowej w Gdańsku wraz z projektem postanowienia o umorzeniu śledztwa.

Przedmiotowe postanowienie o umorzeniu śledztwa zawiera wątpliwą ocenę karno-materialną sformułowania użytego przez F.S. o treści „Ogolić i na śmietnik w..lić PO maskę”. Jak wynika z treści uzasadnienia dano wiarę tłumaczeniom wymienionego, iż używając powyższego sformułowania nie zamierzał nawoływać do stosowania przemocy wobec A.P., jak również nie miał na celu grozić wymienionej ani jej znieważać. Autor wpisu miał się w nim ogóle nie odnosić do osoby A.P., a używając zwrotu „Ogolić i na śmietnik w...lić czerwoną... PO maskę” chodzić mu miało o maski członków Platformy Obywatelskiej. I to pod artykułem dotyczącym znieważającego wpisu radnej PiS wobec A.P. Danie przez prokuratora wiary takim tłumaczeniom przekracza wszelkie granice naiwności i budzi poważne wątpliwości co do jego intencji. Należy zauważyć, iż prokurator referent z nieznanych powodów zmienił swoją ocenę prawną, gdyż w dniu 23 stycznia 2018 r. stał na stanowisku konieczności przedstawienia zarzutów F.S., a w dniu 24 kwietnia 2018 r. wydał postanowienie o umorzeniu śledztwa. Przypomnieć należy, że treść takiego właśnie uzasadnienia zyskała także aprobatę ówczesnego Prokuratora Okręgowego w Gdańsku.

Należy zauważyć, iż sprawa o sygn. akt PR 3 Ds 265.2017 Prokuratury Rejonowej Gdańsk-Śródmieście w Gdańsku prowadzona na podstawie zawiadomienia z dnia 24 maja 2016 r. złożonego przez Klub Parlamentarny Platformy Obywatelskiej o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z art. 255 § 1 k.k. w zw. z art. 222 § 1 k.k., jakiego miała dopuścić się radna klubu PiS z Gdańska poprzez umieszczenie na portalu społecznościowym „Facebook” pod zdjęciem A.P. - posła na Sejm RP wpisu o treści trzeba to coś złapać i ogolić na łyso została szczegółowo opisana w „Raporcie z badania spraw pozostających w zainteresowaniu opinii publicznej ze względu na ich przedmiot oraz charakter, prowadzonych i zakończonych w latach 2016-2023 w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury”. Dotyczy ona podobnego zachowania do będącego przedmiotem rozstrzygnięcia w śledztwie poddanym analizie w niniejszej notatce.

Występują w tych postępowaniach analogiczne rozstrzygnięcia polegające na stwierdzeniu, iż zachowania sprawców nie zawierają znamion czynów zabronionych. Jak również doprowadzono każdorazowo do sztucznego podziału jednego zachowania na cztery odmienne czyny zabronione. Przyczyny i skutki takiego podziału jednego czynu zostały precyzyjnie opisane w cytowanym raporcie.

Należy przy tym zauważyć, iż pokrzywdzona oraz jej pełnomocnik nie złożyli zażalenia na przedmiotowe postanowienie o umorzeniu śledztwa. Pomimo merytorycznych zastrzeżeń co do sposobu rozstrzygnięć śledztwa nie można wzruszyć postanowienia o jego umorzeniu z uwagi na art. 17 § 1 pkt 5 k.p.k. Jak bowiem ustalono F.S. zmarł.

Opisane powyżej służbowe zainteresowanie przełożonych, zdecydowanie nadmierne, jak na przedmiot, zawilość i wagę sprawy, może być jedynie efektem politycznego zaangażowania stron tego postępowania.

Przesyłanie projektów postanowień prokuratora do swoistej aprobaty przez przełożonych jest z kolei dowodem braku niezależności prokuratora i przejawem wasalnych stosunków panujących wewnątrz instytucji.

Biorąc pod uwagę treść uzasadnienia postanowienia o umorzeniu śledztwa winno się dokonać oceny zachowania prokuratora przez pryzmat odpowiedzialności dyscyplinarnej. Dokonanie takiej oceny jest jednak niemożliwe z uwagi na upływ przedawnienia karalności przewinień dyscyplinarnych.

Analiza sprawy wykazała konieczność rozpoznania działań prokuratora pod kątem odpowiedzialności karnej.

22) PR 3 Ds 138.2017 Prokuratury Rejonowej Gdańsk-Śródmieście w Gdańsku

Przedmiotowe postępowanie zainicjowano zawiadomieniem Posłanki na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej A.P. z dnia 22 maja 2017 r. zarejestrowanym w biurze podawczym Prokuratury Okręgowej w Gdańsku w dniu 26 maja 2017 r., a dotyczącym możliwości popełnienia przez użytkownika portalu społecznościowego Facebook przestępstwa określonego w art. 255 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 222 § 1 k.k. Czyn ten miał polegać na publicznym nawoływaniu w dniu 18 maja 2017 r. w nieustalonym miejscu, za pośrednictwem sieci Internet, na portalu społecznościowym „Facebook” do popełnienia czynu określonego w art. 222 § 1 k.k., a polegającego na naruszeniu nietykalności cielesnej, będącej posłanką na Sejm A.P., tj. wpis o treści: „Pomaska powinna byc ogolona na łyso i zap..... po centrum. Oczywiście jej nie groze ale uważam ze to byloby sluszne dla tej zaprzanki Brawo dla tego Pana” zamieszczono pod relacją: „Hejter, który groził posłance Agnieszka Pomaska został skazany”, „Groził posłance w sieci. Hejter stanął przed Sadem”. W zawiadomieniu zawarto także tezę, że opisanym zachowaniem znieważono nadto pokrzywdzoną porównując ją do osób kolaborujących w okresie II wojny światowej z III Rzeszą Niemiecką i określając ją mianem „zaprzanki”.

Za pismem Naczelnika Wydziału Śledczego Prokuratury Okręgowej w Gdańsku z dnia 29 maja 2017 r. rzeczony zawiadomienie przesłano, zgodnie z właściwością miejscową, do Prokuratury Rejonowej Gdańsk-Śródmieście w Gdańsku, pismo wpłynęło w dniu 31 maja 2017 r.

Pismem z dnia 7 czerwca Prokurator Rejonowy Prokuratury Rejonowej Gdańsk- Śródmieście w Gdańsku poinformował o otrzymaniu sprawy i zamiarze przesłuchania w charakterze świadka A.P.

W dniu 12 czerwca 2017 r. prokurator Prokuratury Rejonowej Gdańsk-Śródmieście w Gdańsku osobiście przesłuchał pokrzywdzoną, przy czym w treści protokołu zaniechał wskazania czy tenże protokół został sporządzony z czynności ustnego zawiadomienia o przestępstwie, złożenia wniosku o ściganie czy też przesłuchania w charakterze świadka osoby zawiadamiającej.

W dniu 19 czerwca 2017 r. funkcjonariusz Komendy Miejskiej Policji w Gdańsku wszczął dochodzenie w sprawie publicznego nawoływania w dniu 18 maja 2017 r. w nieustalonym dotychczas miejscu, za pośrednictwem sieci internetowej na portalu społecznościowym facebook.com do popełnienia występku oraz pochwalania uprzednio popełnionego przestępstwa na szkodę A.P., to jest o czyn określony w art. 255 § 1 i 3 k.k.

Decyzję o wszczęciu dochodzenia w niniejszej sprawie należy ocenić jako zasadną i prawidłową.

Czynności w toku dochodzenia prowadzone były z właściwą intensywnością, a nadzorujący postępowanie na bieżąco formułował wytyczne. Brak jakichkolwiek negatywnych uwag w tym zakresie.

W dniu 18 października 2017 r. przesłuchano w charakterze świadka A.W., który przyznał się do zamieszczenia w Internecie komentarza stanowiącego przedmiot niniejszego postępowania. Ponownie przesłuchany, również w charakterze świadka, w dniu 17 maja 2018 r. ponownie przyznał się do popełnienia wskazanego wyżej czynu.

Pomimo przyznania się przez A.W. do zamieszczenia wpisu prokurator nadzorujący wystąpił do Prokuratora Okręgowego w Gdańsku, aby ten drogą służbową spowodował udzielenie pomocy prawnej przez właściwe organy wymiaru sprawiedliwości Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej celem ustalenia autora wpisu stanowiącego przedmiot postępowania. W tym celu prokurator nadzorujący jeszcze przed uzyskaniem zgody Prokuratora Okręgowego zasięgnął opinii biegłego tłumacza z języka angielskiego, uzyskał tę opinię i zatwierdził do wypłaty rachunek za jej sporządzenie.

Powyższe czynności należy uznać za niezasadne, a zasięgnięcie opinii tłumacza za dodatkowo przedwczesne. Wnioskowi o udzielenie pomocy prawnej ostatecznie nie nadano biegu z uwagi na stwierdzenie przez prokuratora Prokuratury Krajowej braku realnej groźby popełnienia przestępstwa przez sprawcę czynu stanowiącego przedmiot postępowania, co ma być warunkiem realizacji tego typu wniosków przez stronę amerykańską, które to stanowisko zostało zawarte w piśmie Prokuratury Krajowej z dnia 20 kwietnia 2018 r.

Ostatecznie postanowieniem datowanym na dzień 31 maja 2018 r. (k. 105-117 akt głównych) umorzono dochodzenie w sprawie:

1. publicznego nawoływania w dniu 18 maja 2017 r. w nieustalonym miejscu do popełnienia przestępstwa polegającego na naruszeniu nietykalności cielesnej posłanki na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej A.P. poprzez zamieszczenie wisu pod artykułem, który pojawił się na profilu www.facebook.com/dziennikbaltycki pod tytułem „groził posłance w cieci. Hejter przed sądem”, „Hejter, który groził posłance A.P. został skazany” o treści „Pomaska powinna być ogolona na łyso i zap..... po centrum. Oczywiście jej nie grożę ale uważam, że to byłoby słuszne dla tej zaprzanki, Brawo dla tego Pana”, tj. o czyn określony w art. 255 § 1 k.k. - wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego,
2. a także w sprawie publicznego pochwalania w dniu 18 maja 2017 r. w nieustalonym miejscu popełnienia przestępstwa przez oskarżonego przed Sądem w Gryfinie, który miał za pośrednictwem środków masowego komunikowania grozić popełnieniem przestępstwa przeciwko życiu na szkodę A.P. oraz jej córki jak i używaniem słów powszechnie uznawanych za obelżywe poprzez zamieszczenie wpisu pod artykułem który pojawił się na profilu www.facebook.com/dziennikbaltycki pod tytułem „groził posłance w cieci. Hejter przed sądem”, „Hejter, który groził posłance A.P. został skazany” o treści „Pomaska powinna być ogolona na łyso i zap.....po centrum. Oczywiście jej nie grożę ale uważam, że to byłoby słuszne dla tej zaprzanki, Brawo dla tego Pana”, tj. o czyn określony w art. 255 § 3 k.k.- wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego,
3. grożenia w dniu 18 maja 2017 r. w nieustalonym miejscu popełnienia przestępstwa przeciwko nietykalności cielesnej na szkodę A.P., która to groźba wzbudziła w zagrożonej uzasadnioną obawę, że będzie spełniona poprzez zamieszczenie wpisu pod artykułem który pojawił się na profilu www.facebook.com/dziennikbaltycki pod tytułem „groził posłance w cieci. Hejter przed sądem”, „Hejter, który groził posłance A.P. został skazany” o treści „Pomaska powinna być ogolona na łyso i zap.... po centrum. Oczywiście jej nie grożę ale uważam, że to byłoby słuszne dla tej zaprzanki, Brawo dla tego Pana”, tj. o czyn określony w art. 190 § 1 k.k.- wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego,
4. znieważenia funkcjonariusza publicznego A.P. w dniu 18 maja 2017 r. w nieustalonym miejscu podczas i w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych w postaci zamieszczenia wpisu zawierającego sformułowania powszechnie uznawane za obelżywe, poprzez zamieszczenie wpisu pod artykułem który pojawił się na profilu www.facebook.com/dziennikbaltycki pod tytułem „groził posłance w sieci. Hejter przed sądem”, „Hejter, który groził posłance A.P. został skazany” o treści „Pomaska powinna być

ogolona na łyso i zap..... po centrum. Oczywiście jej nie grożę ale uważam, że to byłoby słuszne dla tej zaprzanki, Brawo dla tego Pana” tj. o czyn określony w art. 226 § 1 k.k.- wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego,

5. znieważania w dniu 18 maja 2017r. w nieustalonym miejscu za pośrednictwem środków masowego komunikowania Agnieszki Pomaskiej poprzez zamieszczenie wpisu zawierającego sformułowania powszechnie uznawane za obelżywe pod artykułem, który pojawił się na profilu www.facebook.com/dziennikbaaltycki pod tytułem „groził posłance w cieci. Hejter przed sądem”, „Hejter, który groził posłance A.P. został skazany” o treści „Pomaska powinna być ogolona na łyso i zap..... po centrum. Oczywiście jej nie grożę ale uważam, że to byłoby słuszne dla tej zaprzanki, Brawo dla tego Pana” tj. o czyn określony w art. 216 § 2 k.k.- wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego i braku interesu społecznego w kontynuowaniu ścigania z urzędu.

Sformułowanie w ten sposób postanowienia o umorzeniu dochodzenia należy uznać za niezasadne, albowiem zgodnie z wyrażoną w art. 11 § 1 i 2 k.k. zasadą jedności czynu jedno zachowanie może być uznane tylko za jedno przestępstwo, a jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, wówczas powinien być kwalifikowany ze wszystkich, zbiegających się przepisów.

Co więcej brak jest przesłanek wskazujących na zasadność podzielenia stanowiska prokuratora co do braku interesu społecznego w kontynuowaniu ścigania z urzędu sprawcy czynu stanowiącego przedmiot wskazanego wyżej postępowania. Analizowana sprawa, wbrew stanowisku prokuratora ujętemu w treści uzasadnienia postanowienia o umorzeniu, była przedmiotem debaty publicznej, a jej rozstrzygnięciem zainteresowany był ogół społeczeństwa. Świadczą o tym, między innymi, artykuły dotyczące spraw o podobnym stanie faktycznym zamieszczone na internetowej stronie Dziennika Bałtyckiego, a o których mowa w sentencji umorzenia.

Dla prokuratora, jak wynika z treści uzasadnienia postanowienia, nie jest jednoznaczne, czy sformułowanie „Brawo dla tego Pana” umieszczone (jako kolejny wpis) pod zdjęciem skazanego za „mowę nienawiści” podpisanym „Hejter, który groził posłance A.P. został skazany”, „Groził posłance w sieci. Hejter stanął przed Sadem” stanowi pochwałę popełnienia przestępstwa przez hejtera.

Ta teza stała się dla prokuratora osnową uznania braku znamion przestępstwa z art. 255 § 3 k.k. polegającego na publicznym pochwalaniu przestępstwa.

Autorem opisywanego postanowienia o umorzeniu postępowania jest ten sam prokurator, który wydał postanowienie w sprawie PR 3 Ds 130.2017, także opisaną w nin. raporcie. Zaprezentowany poziom argumentacji i podnoszone w opisie tamtej sprawy wątpliwości co do jego

naiwności zachowują aktualność także w niniejszej sprawie. Decyzję o umorzeniu dochodzenia w niniejszej sprawie należy zatem ocenić jako niezasadną.

Na powyższe postanowienie pokrzywdzona nie złożyła zażalenia, w związku z czym stało się ono prawomocne.

Istotnym dla oceny prowadzenia postępowania jest także sposób sprawowania zwierzchniego nadzoru służbowego nad wymienionym wyżej dochodzeniem:

- 1) pismem z dnia 19 czerwca 2017 r. skierowanym do Prokuratora Rejonowego Gdańsk-Śródmieście w Gdańsku poinformowano o objęciu sprawy zwierzchnim nadzorem służbowym sygn. PO III Dsn 320.2017, wyznaczając termin sporządzenia planu czynności postępowania na dzień 5 lipca 2017 r. W związku z powyższym pismem z dnia 4 lipca 2017 r. Prokurator Rejonowy Gdańsk-Śródmieście przesłał do Prokuratury Okręgowej plan dochodzenia,
- 2) pismem z dnia 14 września 2017 r. zwrócono się z Prokuratury Okręgowej w Gdańsku do Prokuratury Rejonowej o przesłanie akt głównych i podręcznych, w związku z czym za pismem z dnia 30 września 2017 r. Prokurator Rejonowy przesłał akta podręczne, które to zostały zwrócone w dniu 11 października 2017 r. z poleceniem pilnego przesłania kopii postanowienia o wszczęciu dochodzenia, co uczyniono za pismem z dnia 18 października 2017 r.,
- 3) za pismem z dnia 24 listopada 2017 r. Prokurator Rejonowy Gdańsk-Śródmieście w Gdańsku cyt. „w nawiązaniu do rozmowy”, której to data, treść, strony, jak też ewentualnie wydane polecenia nie zostały w żaden sposób opisane w aktach sprawy, przesłał do Prokuratury Okręgowej w Gdańsku III Wydziału do spraw Przestępczości Gospodarczej akta główne postępowania celem zapoznania. Akta główne zostały zwrócone za pismem z dnia 5 grudnia 2017 r., w treści którego wskazano na konieczność rozważenia kwalifikacji karnej czynu poprzez pryzmat art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 231a k.k. oraz art. 216 § 1 k.k.,
- 4) pismem z dnia 4 stycznia 2018 r. prokurator Prokuratury Okręgowej w Gdańsku zwrócił się o udzielenie informacji o aktualnym stanie sprawy i w przypadku umorzenia postępowania o nadesłanie mu akt głównych i podręcznych,
- 5) za pismem z dnia 23 stycznia 2018 r. Zastępca Prokuratora Rejonowego przekazał Prokuraturze Okręgowej w Gdańsku notatkę zawierającą analizę akt sprawy,
- 6) ponownie za pismem z dnia 26 lutego 2018 r. Prokurator Rejonowy przekazał Prokuraturze Okręgowej w Gdańsku notatkę zawierającą analizę akt sprawy.

Pomimo kilkukrotnego zapoznawania się z aktami sprawy oraz regularnie otrzymywanymi sprawozdaniami z toczącego się śledztwa przez sprawującego zwierzchni nadzór służbowy, Prokuratora Okręgowego, jak też innych prokuratorów Prokuratury Okręgowej w Gdańsku

nadzorujący postępowanie prokurator jedynie raz otrzymał pisemne wskazania dotyczące dochodzenia i to jedynie w zakresie kwalifikacji czynu. Nie polecono mu też do wykonania żadnych czynności, ani nie dokonano oceny prowadzonego postępowania. Za niewłaściwe należy też uznać wydawane w drodze telefonicznej polecenia, o których jest mowa w treści pism Prokuratora Rejonowego.

Opisane powyżej służbowe zainteresowanie przełożonych, zdecydowanie nadmierne, jak na przedmiot, zawilość i wagę sprawy, może być jedynie efektem politycznego zaangażowania stron tego postępowania.

Biorąc pod uwagę treść uzasadnienia postanowienia o umorzeniu śledztwa winno się dokonać oceny zachowania prokuratora przez pryzmat odpowiedzialności dyscyplinarnej. Dokonanie takiej oceny jest jednak niemożliwe z uwagi na upływ przedawnienia karalności przewinień dyscyplinarnych.

W sprawie, przede wszystkim z uwagi na stan faktyczny, w tym niewątpliwe ustalenie osoby sprawcy, zainteresowanie opinii publicznej w rozstrzygnięciu sprawy, jak też z uwagi na treść orzeczeń Sądów zapadłych w sprawach o podobnym stanie faktycznym, każdorazowo skazujących sprawców za popełnienie zarzucanych im czynów zaistniały podstawy do rozważenia podjęcia postępowania.

Analiza sprawy wykazała konieczność rozpoznania działań prokuratora pod kątem odpowiedzialności karnej.

23) 4359-0.Ds.5153.2023 Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia-Fabryczna we Wrocławiu

Sprawa o sygn. akt 4359-0.Ds.5153.2023 Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia-Fabryczna we Wrocławiu (poprzednia sygn. akt PR 2 Ds 282.2019 Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia- Stare Miasto, PR 4 Ds 233.2020, PR 4 Ds 1191.2021, 4359-0.Ds.3171.2022 Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia-Fabryczna) - została zainicjowana materiałami przekazanymi w dniu 06 grudnia 2019 r. do Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia-Stare Miasto przez ABW Delegatura w Poznaniu, z których wynikało, że w dniu 09 listopada 2019 r. na portalu wprawo.pl umieszczono artykuł pt. *„Polska w cieniu żydostwa. O masowej zdradzie i dywersji wobec odradzającego się państwa polskiego, czyli skrywana prawda na stulecie odzyskania niepodległości”*, który zawiera treści stanowiące nawoływanie do nienawiści na tle różnic narodowościowych.

W dniu 03 grudnia 2019 r. zawiadomienie o tożsamej treści złożył Prezydent Wrocławia.

W dniu 06 grudnia 2019 r. prokurator referent wszczął śledztwo w sprawie publicznego nawoływania do nienawiści na tle różnic narodowościowych poprzez publikację w dniu 09 listopada 2019 r. na portalu internetowym wprawo.pl artykułu pt. *„Polska w cieniu żydostwa. O masowej zdradzie i dywersji wobec odradzającego się państwa polskiego, czyli skrywana prawda na stulecie odzyskania niepodległości”*, tj. o czyn z art. 256 § 1 k.k.

Podczas śledztwa dokonano oględzin zapisu na płycie zawierającej dane ze strony internetowej wprawo.pl. Załączono wydruk pełnego tekstu artykułu. Był on w całości skierowany przeciwko Żydom, zawierał cytaty z historycznych publikacji i wypowiedzi osób publicznych. Zarzucał Żydom podejmowanie wrogich działań wobec innych narodów. Nie zamieszczono danych autora publikacji, jednakże załączono wpisy z forum dyskusyjnego, w których część użytkowników zwracała się do J.M. jako autora.

Ponadto wydano postanowienie o powołaniu biegłego z zakresu lingwistyki kryminalistycznej. Z uzyskanej w dniu 09 grudnia 2019 r. opinii biegłego z zakresu lingwistyki kryminalistycznej wynikało, że poddany badaniu tekst nawoływał do nienawiści na tle narodowościowym i religijnym, a czasami także rasowym. Dodano, że został odczytany i zrozumiany przez odbiorców jako nawołujący do nienawiści na tle narodowościowym. Stanowił groźbę skierowaną przeciwko osobom narodowości żydowskiej. Biegły nadto stwierdził, że na szczególne podkreślenie zasługuje zakończenie tekstu, w którym autor zamieścił bezpośrednie apele do odbiorców, aby byli gotowi do wojny i zbroili się, jak również dążył do utrzymywania odbiorców w strachu, lęku, panice, które wywołują ogromną agresję u tych, którzy ją odczuwają. Biegły zwrócił także uwagę na propagandowy charakter całego tekstu opartego na opozycji SWÓJ - OBCY i na retoryczno-erystycznych i perswazyjno-manipulacyjnych zabiegach, środkach, metodach, które nakręcać miały spiralę nienawiści i realizowały bezalternatywny odbiór komunikatu.

W dniu 13 grudnia 2019 r. zatrzymano J.M., przeprowadzono przeszukania zajmowanych przez niego pomieszczeń, zatrzymano m.in. dwa laptopy i dwa telefony komórkowe. W dniu 13 grudnia 2019 r. prokurator referent przedstawił ww. zarzut z art. 119 k.k. i art. 256 § 1 k.k. i art. 126a k.k. i art. 255 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Przesłuchany w charakterze podejrzanego nie ustosunkował się do zarzutu i odmówił składania wyjaśnień. Wobec J.M. zastosowano środek zapobiegawczy w postaci dozoru Policji.

W dniu 13 grudnia 2019 r. Prokuratura Rejonowa dla Wrocławia Stare Miasto wystąpiła do Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu z wnioskiem o rozważenie objęcia postępowania zwierzchnim nadzorem służbowym. Tego dnia Prokuratura Okręgowa we Wrocławiu poinformowała o sprawie Prokuraturę Regionalną we Wrocławiu i Departament Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej.

W dniu 19 grudnia 2019 r. przekazano akta główne i podręczne do Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu.

Akta sprawy były przedmiotem badania w Departamencie Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej. W piśmie z dnia 27 stycznia 2020 r. skierowanym do Artura Rogowskiego ówczesnego Prokuratora Regionalnego we Wrocławiu wskazano, że decyzja o wydaniu postanowienia o przedstawieniu zarzutu J.M. była przedwczesna. Nie wykluczając, że dalej prowadzone śledztwo może potwierdzić, iż to J.M. jako redaktor naczelny portalu wprawo.pl umieścił na stronie internetowej przedmiotowy felieton, to zwrócono uwagę na zawarte w aktach informacje, iż R.P. od którego odebrano sprzęt komputerowy, współtworzył i pomagał administrować J.M. portal wprawo.pl, co mogło wskazywać na upublicznienia felietonu przez tę osobę, a nie przez redaktora naczelnego. Wskazano, że koniecznym jest ustalenie, kiedy ten felieton został umieszczony na stronie internetowej, gdyż z jego treści wynika, że został napisany z okazji stulecia odzyskania przez Polskę Niepodległości, a dodatkowo z jednego z komentarzy wynikało, że tekst był już wcześniej publikowany i jest to jego „reedycja”. Wskazano również uwagi co do prawidłowości przyjętej kwalifikacji prawnej uznając, iż art. 256 § 1 k.k. w pełni oddawał kryminalną zawartość czynu co do którego wszczęto śledztwo.

W ocenie Dyrektora Departamentu, zawarte w felietonie tezy i sądy były wyrazem szczególnych poglądów autora, które przez większość społeczeństwa mogą być odbierane jako urażające, szokujące lub przeszkadzające, jednak ich głoszenie w ramach wolności wypowiedzi jako jednej z podstawowych zasad demokratycznego społeczeństwa, nie powinno być oceniane na płaszczyźnie prawno-karnej. Ponadto wskazano, że opinię biegłego z zakresu lingwistyki cechował przymiot fachowości, to jak każdy inny dowód w sprawie podlega ocenie przez prokuratora w kontekście przydatności do stwierdzenia, czy i jakie przestępstwo popełniono. Niemniej jednak Dyrektor Departamentu wskazał, iż podziela stanowisko zawarte w opinii, iż *„tekst dowodowy nawołuje do nienawiści na tle narodowościowym i religijnym”*, co w wypadku kontynuowania postępowania przeciwko J.M. winno skutkować zmodyfikowaniem tak treści postanowienia o przedstawieniu zarzutu jak i przyjętej kwalifikacji prawnej.

W dniu 18 lutego 2020 r. na polecenie Artura Rogowskiego - Prokuratora Regionalnego we Wrocławiu z dnia 14 lutego 2020 r., Prokuratura Okręgowa we Wrocławiu na podstawie § 116 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 07 kwietnia 2016 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury przekazała akta przedmiotowej sprawy do Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia Fabryczna celem kontynuowania postępowania. Sprawa została zarejestrowana za sygn. akt PR 4 Ds 233.2020 i z dniem 18 lutego 2020 r. objęta zwierzchnim nadzorem służbowym przez Prokuraturę Okręgową we Wrocławiu.

Podczas prowadzonego postępowania przygotowawczego w dniu 01 czerwca 2020 r. uzyskano kolejną opinię biegłego z zakresu lingwistyki kryminalistycznej z której wynikało, że autorem tekstu będącego przedmiotem niniejszego postępowania był J.M., na co wskazywały cechy tożsamości kompetencji językowej, stylistycznej, identyczności kreowanej polskiej rzeczywistości, w tym i innych tekstach tego autora, identyczności cytowanych źródeł i przywoływanych analogii, podobieństwo wykorzystywanych mechanizmów i środków retoryczno-leksykalnych.

W piśmie z dnia 25 września 2020 r. Jerzego Duplaga Zastępcy Prokuratora Regionalnego we Wrocławiu wskazano, że stanowisko Dyrektora Departamentu Postępowania Przygotowawczego z dnia 27 stycznia 2020 r. w zakresie m.in. kwalifikacji prawnej czynów zarzucanych J.M. jest wiążące.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, w dniu 12 listopada 2020 r. prokurator referent sporządził projekt postanowienia o zmianie i uzupełnieniu zarzutów i przekazał go do Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu celem konsultacji. Ponadto wskazał na niezasadność formułowania wobec J.M. zarzutu z art. 241 k.k., bowiem na Twitterze umieścił on w dniu 29 lutego 2020 r. informacje dotyczące przeszukania jego miejsca zamieszkania, zatrzymania rzeczy, przedstawienia mu zarzutu. Zdaniem prokuratora referenta nie można tych informacji traktować jako „wiadomości z postępowania przygotowawczego”, a jedynie wskazanie jakie czynności były wobec niego przeprowadzone. Tej opinii nie podzielił prokurator realizujący zwierzchni nadzór służbowy w przedmiotowej sprawie.

W piśmie z dnia 23 listopada 2020 r. prokurator referent poinformował, że ostateczny kształt zarzutów odpowiada wcześniejszej ich akceptacji przez Prokuraturę Okręgową we Wrocławiu. Wskazał, że w dniu 23 listopada 2020 r. wystąpiono do Prokuratury Rejonowej w Brzegu z wnioskiem o pomoc prawną w zakresie wykonania czynności procesowych z podejrzanym.

W dniu 23 grudnia 2020 r. prokurator referent przekazał do Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu akta główne i podręczne przedmiotowej sprawy. Dodał, że jego zdaniem zebrany w sprawie materiał dowodowy daje podstawy do zamknięcia śledztwa oraz sporządzenia aktu oskarżenia. W dniu 30 grudnia 2020 r. zwracając akta postępowania, prokurator sprawujący zwierzchni nadzór służbowy wskazał, że zamierzenia co do biegu sprawy były prawidłowe.

W dniu 26 stycznia 2021 r. ponownie przekazano akta główne i podręczne do Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej.

W dniu 05 lutego 2021 r. prokurator referent wydał postanowienie o zamknięciu śledztwa, o czym tego dnia poinformowano prokuratora realizującego zwierzchni nadzór służbowy nad przedmiotowym postępowaniem. Nadto do akceptacji przekazano propozycje wniosków co kary.

W piśmie z dnia 26 marca 2021 r. podpisanym przez Barbarę Swoborowicz - Dyrektora Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej skierowanym do Bartosza Pęcherzewskiego - Prokuratora Regionalnego we Wrocławiu wskazano, że przeprowadzona analiza całości materiału dowodowego wykazała, że śledztwo cyt. „*nie dojrzało do merytorycznego rozstrzygnięcia*”. Stwierdzono, że ponowne zapoznanie się z treścią dowodowego felietonu oraz opinią biegłego z zakresu lingwistyki kryminalistycznej z dnia 09 grudnia 2019 r. skutkowało powzięciem uzasadnionych wątpliwości co do fachowości opinii (stanowiącej istotny dowód w sprawie), a tym samym co do zasadności planowanego sposobu zakończenia śledztwa. Dlatego uznano, że postępowanie przygotowawcze powinno być kontynuowane poprzez zasięgnięcie opinii innego biegłego z tej dziedziny, co pozwoli na skonfrontowanie prawidłowości dotychczas stawianych tez w kontekście odpowiedzialności karnej podejrzanego J.M. za przestępstwo z art. 256 § 1 k.k. związane z publicznym rozpowszechnianiem felietonu. Natomiast odnośnie do zarzutu przedstawionego J.M. z art. 241 § 1 k.k. wskazano, iż była to decyzja błędna, nieznajdująca oparcia tak w piśmiennictwie jak i orzecznictwie. Dodano, że prokurator referent prawidłowo ocenił materiał dowodowy w kontekście tego czynu, jednak prokurator sprawujący zwierzchni nadzór służbowy nie podzielił jego stanowiska. W ocenie Departamentu Postępowania Przygotowawczego śledztwo w tym zakresie powinno być umorzone na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. wobec braku znamion czynu zabronionego.

Zarządzeniem z dnia 27 kwietnia 2021 r. ówczesna Prokurator Okręgowa we Wrocławiu zmieniła zarządzenie z dnia 18 lutego 2020 r. i do sprawowania zwierzchniego nadzoru służbowego wyznaczyła prok. B.F.

W międzyczasie prokurator referent wydał postanowienie o uchyleniu postanowienia o zamknięciu śledztwa i powołał kolejnego biegłego z zakresu lingwistyki kryminalistycznej.

W dniu 22 czerwca 2021 r. prokurator referent przekazał do Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu akta główne i podręczne śledztwa wraz z projektem decyzji o jego umorzeniu i opinią biegłej z zakresu lingwistyki kryminalistycznej. Z jej treści wynika, że pierwsza opinia była niekompletna, opracowana niestarannie, niedokładnie i nierzetelnie. Ponadto biegła wskazała, iż treści zawarte w kwestionowanym felietonie nie nawoływały do nienawiści na tle rasowym, narodowościowym, religijnym lub innym. Zdaniem biegłej publiczne ujawnianie własnego poglądu, nawet jeżeli pogląd ten jest w odczuciu społecznym nieakceptowalny czy kontrowersyjny, nie może być kwalifikowane jako nawoływanie do nienawiści. W ww. opinii, biegła stwierdziła, że w jej ocenie J.M. nie jest autorem tego felietonu.

Prokurator sprawujący zwierzchni nadzór służbowy po zapoznaniu się z aktami sprawy, w tym opinią biegłej uznał, że materiał dowodowy jest niekompletny i nie pozwala na podjęcie

decyzji merytorycznej w niniejszej sprawie. Niezbędnym było wywołanie opinii zespołu biegłych celem wyjaśnienia rozbieżności zawartych we wnioskach dwóch opinii.

Postanowieniem z dnia 30 czerwca 2021 r. prokurator referent ze sprawy o sygn. akt 4 Ds 233.2020 wyłączył do odrębnego postępowania materiały przeciwko J.M., podejrzanemu o czyn z art. 256 § 1 k.k. - celem kontynuowania postępowania. Zostały one zarejestrowane za sygn. akt PR 4 Ds 1191.2021.

Podczas śledztwa przesłuchano świadków, dokonano protokolarnych oględzin przedmiotów zabezpieczonych podczas przeszukania, uzyskano opinie biegłych z zakresu komputerów i informatyki, z zakresu informatyki, a nadto powołano zespół biegłych z zakresu lingwistyki kryminalistycznej.

W piśmie z dnia 17 września 2021 r. skierowanym do Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu, prokurator referent wskazał, że w kontekście uzyskanej opinii zespołu biegłych z zakresu lingwistyki kryminalistycznej, planowane jest skierowanie aktu oskarżenia do sądu.

Z opinii tej wynikało, że ta sporządzona w dniu 09 grudnia 2019 r. została wydana zgodnie z zasadami lingwistyki kryminalistycznej, zastosowano w niej właściwą metodologię, sformułowano prawidłowe wnioski końcowe.

Warto podkreślić, że odpowiedzialni za merytoryczne opracowanie opinii językoznawcy pracowali nad swoimi opiniami oddzielnie, zastosowali w swoich analizach nieco odmienne metodologie badawcze, jednak wnioski końcowe były zbieżne lub niemal identyczne, co jedynie wskazywało, iż niezależnie od przyjętych podstaw metodologicznych i zastosowanego toku rozumowania sformułowano takie same konkluzje. Różnorodne metodologie badawcze weryfikują prawdziwość tez postawionych przez badaczy, a zgodna wymowa całości opinii była popierana przez wszystkich członków zespołu. Odnosząc się do opinii drugiego biegłego wywołanego w niniejszej sprawie, zespół biegłych stwierdził, że została ona tylko częściowo wydana zgodnie z zasadami lingwistyki kryminalistycznej. Dodali, że z uwagi na liczbę popełnionych błędów sformułowane konkluzje były nieuprawnione i sprzeczne z poszczególnymi analizami.

Po zapoznaniu się z aktami sprawy w dniu 21 września 2021 r. prokurator sprawujący zwierzchni nadzór służbowy stwierdził, że materiał dowodowy jest niekompletny i nie pozwala na podjęcie decyzji merytorycznej. Wskazał na konieczność przesłuchania biegłych.

W dniu 30 września 2021r. prokurator referent wydał postanowienie o sporządzeniu przez biegłych opinii uzupełniającej i zlecił ich przesłuchanie. Przesłuchani biegli podtrzymali wnioski końcowe wynikające z ich opinii.

W dniu 08 listopada 2021 r. ówczesna Prokurator Okręgowa we Wrocławiu Agnieszka Mulka w piśmie skierowanym do Prokuratora Rejonowego dla Wrocławia Fabrycznej wskazała,

że organ postępowania, zgodnie z art. 7 k.p.k., swobodnie ocenia dowody. W świetle pozyskanych w sprawie opinii specjalistycznych, za najbardziej rzetelną uznała opinię lingwistyczną jednego z biegłych, to jest tę korzystną dla podejrzanego J.M. Uważała, że z uzyskanych opinii efekty tej jednej były najbardziej przekonujące i na nich można oprzeć decyzję końcową, której projekt znajduje się w aktach podręcznych i należałoby go uzupełnić o analizę później zebranych dowodów.

W dniu 18 listopada 2021 r. prokurator referent przesłał do Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu decyzję o umorzeniu śledztwa przeciwko J.M., podejrzanemu o przestępstwo z art. 256 § 1 k.k. wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

Na powyższe końcowe rozstrzygnięcie zostało złożone zażalenie.

Postanowieniem z dnia 29 lipca 2022 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu V Wydział Karny (sygn. akt V Kp 297/22) uwzględnił zażalenie i uchylił zaskarżone postanowienie. W uzasadnieniu wskazał, że analiza akt przedmiotowej sprawy doprowadziła do wniosku, że postępowanie przygotowawcze nie zostało przeprowadzone prawidłowo i nie dostarczyło materiału do podjęcia decyzji merytorycznej. Sąd stwierdził, że prokurator referent wywołał trzy opinie biegłych z zakresu lingwistyki kryminalistycznej, przy czym dwie z nich były zbieżne we wnioskach końcowych, a dodatkowo opinia zespołu biegłych została dopuszczona celem rozstrzygnięcia powstałych pomiędzy dwoma wcześniejszymi opiniami wątpliwości i mimo uznania zasadności opinii pierwszej, to jednak druga opinia przeważała przy ocenie zaistnienia znamion przestępstwa zarzucanego J.M.

Sąd zauważył, że organ prowadzący postępowanie oceniając dopuszczone do sprawy opinie, tylko w sposób szczątkowy odniósł się do pozostałych, całkowicie poświęcając rozważania opinii wydanej przez drugiego biegłego. Sąd zaznaczył, że opinia ta była całkowicie rozbieżna z pozostałymi wywołanymi w tej sprawie. Zgodził się z tym, że większość analizowanego tekstu stanowią cytaty, jednak już ta część tekstu, której autorstwo przypisano podejrzanemu budziła wątpliwości. Dla bytu czynu z art. 256 § 1 k.k. nie ma znaczenia czy „nawoływanie do nienawiści” miało charakter kilkustronicowego manifestu, czy stanowiło zaledwie kilka zdań. Już nawet jedno zdanie, napisane lub wypowiedziane w odpowiednich okolicznościach może stanowić mowę nienawiści i słusznie wskazywał skarżący na zawarte w artykule m.in. zdanie nieobjęte cytatem: *„zbróymy się więc jak tylko możemy, w broń palną, organizujemy w szwadronach i komandach, rozpoznawajmy i inwentaryzujemy swoją lokalną V kolumnę...., bądźmy nieustraszeni, bezwzględni oraz gotowi na poświęcenie”*, które w odniesieniu do całości tekstu artykułu jawnie uderzającego w mniejszość żydowską jest co najmniej niepokojące.

Zdaniem Sądu postępowanie wymagało kontynuowania, a prokurator winien podjąć inne działania, które uzna za właściwe celem wszechstronnej oceny zebranego materiału dowodowego i wydania decyzji merytorycznej w tej sprawie.

Po uchyleniu decyzji końcowej, postępowanie przygotowawcze zostało zarejestrowane za sygn. akt 4359-0.Ds.3171.2022.

Kontynuując postępowanie przygotowawcze przesłuchano podejrzanego J.M., który wyjaśnił, że nie jest autorem kwestionowanego felietonu i odmówił odpowiedzi na pytanie, kto nim jest. Zaprzeczył aby to on opublikował niniejszy artykuł. Nie wiedział, kto go opublikował. Dodał, że jest kilkunastu administratorów portalu internetowego wpprawo.pl, nie podał ich nazwisk. Stwierdził, że artykuł był opublikowany w USA.

W pismach z dnia 13 i 21 października 2022 r. skierowanych do Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu wskazano m.in., że w opinii prokuratora referenta zasadnym będzie skierowanie aktu oskarżenia do sądu przeciwko J.M.

W piśmie z dnia 14 listopada 2022 r. skierowanym przez prokuratora sprawującego zwierzchni nadzór służbowy do Prokuratora Rejonowego dla Wrocławia Fabryczna stwierdzono, że zebrany materiał dowodowy jest niekompletny i nie pozwala na podjęcie decyzji merytorycznej w sprawie. Wskazano, że zachodzi konieczność przesłuchania w charakterze świadków 5 felietonistów portalu wpprawo.pl., jak również biegłego z zakresu informatyki celem ustalenia okoliczności dotyczących publikacji treści na stronie wPrawo.pl, a zwłaszcza, czy możliwe jest publikowanie informacji przez osoby niebędące administratorami strony.

Podczas śledztwa przesłuchani w charakterze świadków: L.M., K.P. zeznali, że swoje artykuły przesyłali bezpośrednio J.M., i prawdopodobnie on umieszczał je na portalu internetowym wPrawo.pl. Przesłuchany O.R. zeznał, że swój artykuł o papieżu Franciszku przesłał drogą mailową na portal wpprawo.pl. Artykuł ten zaakceptował J.M. Z zeznań K.S. wynikało, że posiadała ona uprawnienia administratora tego portalu i osobiście publikowała swoje artykuły, jak i innych felietonistów. Ponadto przesłuchano biegłego z zakresu informatyki, który stwierdził, że tylko osoby, które posiadały uprawnienia administratora, a więc znały login i hasło mogły publikować artykuły na portalu wPrawo.pl.

W dniu 10 maja 2023 r. prokurator referent przekazał do Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu akta główne i podręczne sprawy wraz projektem decyzji o umorzeniu śledztwa „celem oceny kompletności materiału dowodowego”.

W piśmie z dnia 15 maja 2023 r. prokurator sprawujący zwierzchni nadzór służbowy wskazał, że materiał dowodowy był kompletny i pozwalał na podjęcie decyzji merytorycznej. Dodał,

że nie pozwala on w sposób kategoriyczny stwierdzić, kto opublikował kwestionowany artykuł, a nie można wykluczyć, iż publikacji dokonała inna osoba, niż administrator strony.

W dniu 31 maja 2023 r. prokurator referent wydał postanowienie o umorzeniu śledztwa przeciwko J.M., podejrzanemu o czyn z art. 256 § 1 k.k. wobec niepopelnienia czynu przez podejrzanego na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. oraz w sprawie czynów z art. 256 § 1 k.k. wobec niewykrycia sprawcy czynu na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. Przedmiotowe rozstrzygnięcie zostało zaskarżone przez Urząd Miejski Wrocławia, Wydział Bezpieczeństwa i Zarządzania Kryzysowego.

Postanowieniem z dnia 09 listopada 2023 r. Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu zażalenie zostało uwzględnione, a decyzja o umorzeniu śledztwa uchylona. W uzasadnieniu wskazano, że Sąd Rejonowy Wydział V Karny dla Wrocławia-Śródmieścia w postanowieniu z dnia 29 lipca 2022 r. (sygn. akt V Kp 297/22) wyraźnie stwierdził, że prokurator miał podjąć działania, których celem winna być wszechstronna ocena zebranego materiału dowodowego. Analiza akt przedmiotowego postępowania wykazała, że organ je prowadzący nie wyczerpał wszystkich możliwości wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności sprawy.

W uzasadnieniu wskazano, że nie ulega żadnej wątpliwości, że treści zawarte w publikacji będącej przedmiotem tego śledztwa, nawołują do nienawiści na tle narodowościowym i religijnym, a czasem rasowym i tekst ten mógł być odczytany przez jego odbiorców i zrozumiany jako nawołujący do nienawiści, jak i jako groźbę skierowaną przeciwko osobom narodowości żydowskiej. Zdaniem prokuratora, dokonane ustalenia faktyczne wskazują na autorstwo J.M. Niemniej jednak koniecznym jest ustalenie osoby, która dokonała publikacji tego tekstu na portalu internetowym wPrawo.pl. Podczas śledztwa ustalono krąg osób, które miały taką możliwość, jednak oparto się jedynie na ich deklaracjach zaprzeczających temu faktowi pomijając okoliczność, iż z wyjaśnień podejrzanego wynika, że do publikacji doszło w USA.

Zdaniem Prokuratury koniecznym było ustalenie, czy w latach 2018-2019 którakolwiek z tych osób przebywała na terytorium tego kraju, a jeżeli tak, to w jakim okresie. Wyjaśnienie tej okoliczności było istotne, bowiem z opinii biegłego z zakresu komputerów wynikało, że na portalu internetowym wPrawo.pl nie odnaleziono opcji umożliwiającej publikowanie artykułów lub innych treści poza komentarzami do już istniejących przez dowolnych użytkowników portalu. Wskazano, że przy ponownej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego należy pamiętać, że zgodnie z art. 25 ust. 4 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe, redaktor naczelny odpowiada za treści przygotowanych przez redakcję materiałów prasowych i jest również zobowiązany do dbania o poprawność języka materiałów prasowych oraz przeciwdziałania jego wulgaryzacji.

Sprawa została zarejestrowana za sygn. akt 4359-0 Ds 5153.2023.

Podczas śledztwa przesłuchano biegłego z zakresu informatyki, który zeznał, że w celu umieszczenia określonej treści na serwerze znajdującym się w USA nie jest koniecznym wyjazd do tego kraju. Wystarczy mieć zdalny dostęp do serwera, na którym znajduje się strona internetowa, najczęściej jest to login i hasło niezbędne do zalogowania się i przesłanie danych lub ich modyfikacji, można to zrobić z dowolnego komputera i z dowolnego miejsca mając dostęp do sieci. Ponadto ustalono, że żadna z ustalonych osób, które mogły mieć możliwość publikacji artykułu nie przekraczały granicy Polski w latach 2018-2019.

W dniu 18 grudnia 2023 r. prokurator referent przekazał do Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu akta główne i podręczne wraz z projektem postanowienia o umorzeniu śledztwa „*celem oceny kompletności materiału dowodowego*”.

W piśmie z dnia 22 grudnia 2023 r. skierowanym do Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia Fabrycznej, Prokuratura Okręgowa we Wrocławiu wskazała, że materiał dowodowy jest kompletny i pozwala na podjęcie decyzji merytorycznej w niniejszej sprawie.

W dniu 27 grudnia 2023 r. prokurator referent ponownie umorzył śledztwo przeciwko J.M., podejrzanemu o czyn z art. 256 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. wobec niepopelnienia czynu przez podejrzanego na podstawie art. 322 § 1 k.p.k., oraz w sprawie czynów z art. 256 § 1 k.k. na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawcy przestępstwa. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że felieton umieszczony na portalu internetowym wPrawo.pl zawierał treści nawołujące do nienawiści w rozumieniu art. 256 § 1 k.k. Jednakże uznano, że nie wiadomo, kto opublikował na wyżej wskazanym portalu przedmiotowy felieton. Wskazano, że oprócz J.M. uprawnienia miała jeszcze K.S., stwierdzono, że nie można było wykluczyć, że miały go jeszcze inne osoby. Istotnym było, że w zabezpieczonych u J.M. urządzeniach nie odnaleziono omawianego felietonu, a także nie udało się ustalić, do kogo należy urządzenie, z którego numeru IP został artykuł opublikowany.

Decyzja została oceniona jako zasadna przez Prokuraturę Okręgową we Wrocławiu i Prokuraturę Regionalną we Wrocławiu.

Zdaniem badającego decyzja była przedwczesna. W związku z upływem terminu określonego w art. 328 § 2 k.p.k. aktualnie brak jest jednak prawnej możliwości uchylecia postanowienia dotyczącego postępowania prowadzonego w fazie *ad personam*.

Wskazać należy, że po ponad 4 latach zakończono postępowanie przygotowawcze prowadzone wobec J.M. decyzją o umorzeniu postępowania. Śledztwo prowadzone było bez koncepcji, mimo, iż objęte było zwierzchnim nadzorem służbowym Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu i stałym monitoringiem ze strony Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu. Podejmowane ze strony przełożonych działania nie zmierzały jednak do wyjaśnienia w sposób obiektywny okoliczności sprawy, a ich celem było wydłużenie czasu trwania postępowania.

Taki sposób procedowania został określony przez Departament Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej, który z jednej strony wskazywał na konieczność wywoływania opinii kolejnego biegłego, z drugiej zaś bagatelizował wypowiedzi J.M. sugerując, iż zawarte w felietonie tezy i sady były wyrazem szczególnych poglądów autora, które przez większość społeczeństwa mogą być odbierane jako urażające, szokujące lub przeszkadzające, jednak ich głoszenie w ramach wolności wypowiedzi jako jednej z podstawowych zasad demokratycznego społeczeństwa, nie powinno być oceniane na płaszczyźnie prawnokarnej.

Przedmiotowa sprawa jak w soczewce pokazuje podejście do niezależności prokuratora, który w istocie stał się narzędziem w rękach przełożonych decydujących o kierunku i sposobie prowadzenia śledztwa i jego zakończenia. Nie budzi wątpliwości, iż okoliczności wdrożenia zwierzchniego nadzoru służbowego, jego prowadzenia przez Prokuraturę Okręgową we Wrocławiu, wzmocnionego monitoringiem Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu, a przede wszystkim Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej świadczą o specyficznym wymiarze sprawy i pozamerytorycznych akcentach decydujących o jej istocie. Procedury zapoznawania się z aktami sprawy przez kilka miesięcy, aprobaty decyzji, naruszające niezależność, były tak długotrwałe, iż w sposób ewidentny zmierzały do tego, aby wydanie rozstrzygnięcia nastąpiło jak najpóźniej. Powyższe wskazuje bezsprzecznie na niespotykane zaangażowanie Prokuratury Krajowej w proces dowodowy w tym śledztwie i jego ocenę.

Trzeba zaznaczyć, że w czasie trwania śledztwa akta były analizowane i pozostawały w zainteresowaniu nie tylko Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu, Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu, Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej (PK II Dsn.549.2019, PK 1 Ko₁ 3479.2019, PK 1 Ko 1 2397.2019), ale również Wydziału Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej (PK XIV Ds.10.2020), Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego dla regionu rzeszowskiego.

Zasadnym jest ponowne zbadanie odpowiedzialności prokuratorów prowadzących i nadzorujących postępowanie poprzez podjęcie śledztwa o sygn. PK XIV Ds 10.2020.

24) PR 2 Ds 129.2018 Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia-Stare Miasto we Wrocławiu

W dniu 19 marca 2018 r. do Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu wpłynęło zawiadomienie Prezesa Ośrodka Monitorowania Zachowań Rasistowskich i Ksenofobicznych – K. D. dotyczące podejrzenia popełnienia przez J. M. przestępstw z art. 256 oraz 257 k.k. Z treści przedmiotowego zawiadomienia wynikało, iż w dniu 7 marca 2018 r. J. M. na stronie internetowej www.jacekm.pl

i innych zamieścił materiał video, w treści którego dopuścił się znieważenia osób wyznania muzułmańskiego używając określeń: „Nie ma zgody na pedofilię islamską. Nie ma zgody, by nasze dzieci były dotykane tymi brudnymi, islamskimi, zboczonymi łapskami! A dlaczego tak się dzieje moi drodzy? No, czego się spodziewać po ludziach, których autorytetem jest zwykły pedofil ? Mahomet to zwykły pedofil, który gwałcił dziewięcioletnią dziewczynkę. Swoją żonę, dwunastoletnią później już”. W ocenie zawiadamiającego, działanie J. M. było świadomym działaniem ukierunkowanym na osiągnięcie celów w postaci wzmożenia nienawiści wobec muzułmanów.

Pismem z 22 marca 2018 r. Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu przekazano zawiadomienie, według miejsca ujawnienia przestępstwa – Prokuratorowi Rejonowemu dla Wrocławia-Stare Miasto we Wrocławiu.

Postanowieniem z dnia 5 kwietnia 2018 r. funkcjonariuszka Komisariatu Policji Wrocław-Stare Miasto we Wrocławiu wszczęła dochodzenie w sprawie o przestępstwo określone w art. 256 § 1 k.k. i art. 257 k.k.

W dniu 13 lipca 2018 r. Prokurator Rejonowy dla Wrocławia-Stare Miasto we Wrocławiu przesłał do Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu akta główne postępowania wraz z planem czynności, celem podjęcia decyzji w przedmiocie wdrożenia zwierzchniego nadzoru służbowego.

Zarządzeniem Zastępcy Prokuratora Okręgowego we Wrocławiu z dnia 2 sierpnia 2018 r. postępowanie Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia-Stare Miastowe Wrocławiu o sygn. PR 2 Ds 129.2018 objęto zwierzchnim nadzorem służbowym (sygn. PO V Dsn 938.2018.Wr I).

Pismem z dnia 2 sierpnia 2018 r. prokurator nadzorujący zwrócił akta Prokuratorowi Rejonowemu polecając wykonanie oględzin płyty z filmem i udokumentowanie całości dowodowych wypowiedzi J. M. W treści ww. pisma prokurator sprawujący zwierzchni nadzór służbowy wskazał na konieczność oceny treści wskazanych w zawiadomieniu o przestępstwie w kontekście całości owej wypowiedzi, nie zaś jedynie w oparciu o fragment przytoczony w złożonym zawiadomieniu o przestępstwie. W treści przedmiotowego pisma ww. prokurator wskazał ponadto na niecelowość przesłuchiwania J. M. w charakterze świadka. Polecił on dokonać oceny zawartości kryminalnej dowodowej wypowiedzi.

Przy piśmie z dnia 18 grudnia 2018 r. Prokurator Rejonowy dla Wrocławia-Stare Miasto we Wrocławiu przesłał Prokuraturze Okręgowej we Wrocławiu akta główne postępowania PR 2 Ds 129.2018 wraz z projektem decyzji końcowej – postanowieniem o umorzeniu dochodzenia.

Postanowieniem z dnia 27 grudnia 2018 r. prokurator referent umorzyła dochodzenie w sprawie publicznego nawoływania do nienawiści na tle różnic wyznaniowych wobec społeczności muzułmańskiej oraz publicznego znieważania grupy ludności muzułmańskiej z powodu

przynależności wyznaniowej w dniu 7 marca 2018 r. we Wrocławiu przez J. M. w toku emitowanego za pośrednictwem sieci teleinformatycznej zapisu audio-video poprzez formułowanie wypowiedzi o treści wskazującej na występowanie wśród ludności muzułmańskiej preferencji seksualnych o charakterze pedofilskich, tj. o przestępstwo z art. 256 § 1 k.k. i art. 257 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. – na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. – wobec braku znamion czynu zabronionego. W treści obszernego uzasadnienia wyżej wskazanej decyzji procesowej autorka umorzenia zawarła obszerną argumentację uzasadniającą kierunek podjętej decyzji procesowej, w sposób prawidłowy przywołując stanowisko doktryny i judykatury w przedmiotowym zakresie. W treści przedmiotowego postanowienia widnieje zarządzenie prokuratora, aby na zasadzie art. 305 § 4 k.p.k. o treści przedmiotowego postanowienia zawiadomić zawiadamiającego – Prezesa Ośrodka Monitorowania Zachowań Rasistowskich – K. D.

Sekretariat Prokuratury Rejonowej Wrocław-Stare Miasto we Wrocławiu w wykonaniu zarządzenia prokuratora zawiadomił zawiadamiającego o umorzeniu postępowania.

Decyzja o wszczęciu dochodzenia w zakresie badanej sprawy była zasadna – w sprawie zachodziło uzasadnienie podejrzenie popełnienia przestępstwa, zaś dokonanie oceny prawnokarnej okoliczności wskazanych w zawiadomieniu o możliwości popełnienia przestępstwa wymagało uprzedniej realizacji czynności procesowych.

Postanowienie o umorzeniu dochodzenia w zakresie badanej sprawy sporządzone zostało osobiście przez prokuratora referenta owego postępowania. Przedmiotowe postanowienie należy ocenić jako niezasadne, pomimo obszernego i szczegółowego uzasadnienia, gdyż prokurator nie uwzględnił całego kontekstu wypowiedzi nawiązującego do współczesności oraz negatywnego zabarwienia emocjonalnego.

Postępowanie wymaga podjęcia oraz ponownej oceny zebranego materiału dowodowego.

B) Postępowania dotyczące przedstawicieli większości rządzącej w latach 2016-2023

25) PR Ds 823.2017 Prokuratury Rejonowej w Janowie Lubelskim

W dniu 4 kwietnia 2017 r. do Prokuratury Okręgowej w Lublinie wpłynęło, datowane na 28 marca 2017 r., zawiadomienie R.Z. – radnego Miasta Zamość o możliwości popełnienia przez Prezydenta Miasta Zamościa A.W. przestępstwa poświadczenia nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne na fakturze zakupowej o nr FV/CE/00055/12/2014 z dnia 15 grudnia 2014 r., wystawionej przez Spy Shop P.W., za zakup detektora cyfrowego za kwotę 1820 złotych. Poświadczenie nieprawdy miało polegać na zamieszczeniu na fakturze adnotacji, iż zakupione urządzenie służy do pomiaru natężenia dźwięku, podczas gdy w rzeczywistości służyło ono do wykrywania podsłuchów.

Pismem Prokuratora Okręgowego w Lublinie z dnia 7 kwietnia 2017 r. zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez A.W. zostało przekazane do Prokuratury Okręgowej w Zamościu, a jako uzasadnienie dla takiego postąpienia wskazano, iż ewentualne przestępstwo opisane w zawiadomieniu zostało popełnione w obszarze właściwości Prokuratury Rejonowej w Zamościu. Na podstawie decyzji Prokuratora Okręgowego w Zamościu Jerzego Ziarkiewicza z dnia 12 kwietnia 2017 r. zawiadomienie zostało zarejestrowane w Wydziale I Śledczym i tam przydzielone jednemu z prokuratorów.

Bezpośrednio po wydaniu postanowienia o wszczęciu śledztwa z dnia 4 maja 2017 r., w tej samej dacie prokurator wydał - skierowane do Urzędu Miasta Zamość – postanowienie o żądaniu wydania rzeczy (zarządzając w razie jego bezskuteczności przeszukanie) wskazując w nim detektor cyfrowy Protect 1206i, zakupiony zgodnie z fakturą FV/00055/12/2014, wraz z całością dokumentacji dotyczącej tego urządzenia, jego opakowania, instrukcji obsługi, dokumentów zakupu i eksploatacji, w tym oryginału wskazanej faktury VAT.

Czynność odebrania dobrowolnie wydanych przedmiotów została przeprowadzona w dniu 11 maja 2017 r.. W miejsce detektora cyfrowego Protect 1206i pracownik Urzędu Miasta Zamość wydał urządzenie o nazwie ABATRONIC AB-8850 z prowizorycznie naklejoną nalepką z napisem „PROTECT 1206i” na przedniej jego obudowie.

W postanowieniu wskazano, że wszczęcie śledztwa następuje w sprawie poświadczenia nieprawdy, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w dniach 18 i 19 grudnia 2014 r. w Zamościu, przez funkcjonariuszy publicznych zatrudnionych w Urzędzie Miasta Zamość, na fakturze VAT

FV/00055/12/2014 wystawionej na kwotę 1820 zł, dotyczącej detektora cyfrowego Protect 1206i, co do rodzaju i przeznaczenia zakupionego sprzętu, to jest okoliczności mającej znaczenie prawne i przekroczenie przez to uprawnień oraz niedopełnienie obowiązków na szkodę interesu publicznego, to jest o czyn z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k..

Poczynając od pierwszych czynności podejmowanych w toku postępowania karnego zauważalne było sprawne prowadzenie kolejnych czynności dowodowych, które wykonywane były bądź osobiście przez nadzorującego śledztwo prokuratora, bądź przez funkcjonariuszy Komendy Miejskiej Policji w Zamościu.

W toku postępowania ustalono, iż specjalistyczny detektor bezprzewodowych transmisji analogowych i cyfrowych Protect 1206i został zakupiony na polecenie A.W., wydane przezeń nazajutrz po objęciu urzędu Prezydenta Miasta Zamościa. Urządzenie zostało wysłane do Urzędu Miasta Zamość ze sklepu P.W. we Wrocławiu i znalazło się w posiadaniu A.W. Na odwrocie faktur pro forma i VAT z 11 grudnia 2014 r. oraz 15 grudnia 2014 r. A.W. dwukrotnie poświadczył nieprawdę w ten sposób, że zamieścił tam adnotacje, iż zakupione urządzenie służy do pomiaru natężenia dźwięku, podczas gdy w rzeczywistości służyło ono do wykrywania podsłuchów. Dokonanie niezgodnego z prawdą opisu wskazywało, że działał on w celu ukrycia faktu, że w jego posiadaniu znalazło się urządzenie do wykrywania podsłuchów, a równocześnie stworzeniu pozorów, że zakupione urządzenie służyło do mierzenia natężenia dźwięku i urządzenie to w dalszym ciągu znajduje się w dyspozycji Urzędu Miasta. Równocześnie publicznie twierdził, że na wyposażeniu Urzędu Miasta, brak jest urządzenia wykrywającego podsłuchy, a zakupione urządzenie służyło do mierzenia natężenia dźwięku i jest to sonometr Abatronic AB-8850. W rzeczywistości zakupione urządzenie Protect 1206i zostało przez A.W. przywłaszczone, zaś w celu przeprowadzenia badania natężenia dźwięku na żądanie radnych miejskich wydał podległemu sobie urzędnikowi samorządowemu w dniu 11 czerwca 2016 r. sonometr Sonometr Abatronic AB-8850 (z naklejoną nań nalepką, mającą imitować oryginalne urządzenie Protect 1206i), w którego posiadanie wszedł w nieustalonych w sprawie okolicznościach. zabezpieczony jako dowód rzeczowy przez Policję w dniu 11 maja 2017 r., nie został zakupiony ze środków publicznych należących do Miasta Zamość.

Po niezasadnym nieuwzględnieniu przez Zastępcę Prokuratora Regionalnego w Lublinie Ireneusza Łyszcz wniosku o przekazanie sprawy poza okręg zamojski i przekazaniu sprawy Prokuratury Rejonowej w Janowie Lubelskim wyznaczony w niej prokuratora referent w dniu 15 listopada 2017 r. wydał postanowienie o przedstawieniu A.W. zarzutów o to, że:

I. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w Zamościu, województwa lubelskiego, pełniąc funkcję Prezydenta Miasta Zamościa, w dniu 11 grudnia 2014 r., poświadczył nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, na fakturze pro forma FPRO/CE/00003/12/2014 z dnia 11 grudnia 2014 r., a następnie w dniu 18 grudnia 2014 r. na fakturze VAT FV/CE/00055/12/2014 z dnia 15 grudnia 2014 r., wystawionych przez Spy Shop P.W. dla Miasta Zamość za zakup detektora cyfrowego Protect 1206i za kwotę 1820 zł, w ten sposób, że na odwrotnych stronach powyższych faktur zamieścił stwierdzenie, iż zakupione urządzenie służy do pomiaru natężenia dźwięku, podczas gdy w rzeczywistości służyło ono do wykrywania podsłuchów, przez co przekroczył swoje uprawnienia, czym działał na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

II. w okresie od 11 grudnia 2014 r. do 11 czerwca 2016 r., daty bliżej nieustalonej, w Zamościu, woj. lubelskiego, pełniąc funkcję Prezydenta Miasta Zamościa, przywłaszczył sobie powierzone mu urządzenie – detektor cyfrowy Protect 1206i o wartości 1820 zł służący do wykrywania podsłuchów, zakupiony przez Miasto Zamość w dniu 11 grudnia 2014 r., czym działał na szkodę Miasta Zamość, tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k.

Postanowienie to, w zakresie określenia zarzutu mogło budzić istotne wątpliwości co do przyjęcia także realizacji czynu znamion czynu z art. 231 § 1 k.k., zwłaszcza w świetle poglądów części doktryny o konieczności przyjęcia reguły kolizyjnej *lex specialis derogat legi generali* w sytuacji tylko jednego czynu, niemniej wątpliwości te nie miałyby miejsca w sytuacji, gdyby przyjęto prawidłowo typ kwalifikowany z art. 231 § 2 k.k., albowiem taki był cel działania związany z pokryciem kosztów zakupu nie ze środków prywatnych, a publicznych – z założeniem jego przejęcia do wyłącznej dyspozycji przez A.W. na co wskazywały poczynione, nieprawdziwe adnotacje i zamiana sprzętu. Innym zagadnieniem zaś jest, iż w sposób niewłaściwy opisano znaczenie prawne tych adnotacji, albowiem nie stanowiły one elementu faktur, a procesu jej rozliczania. W tym aspekcie trudno też przyjąć, aby przywłaszczenie nastąpiło w stosunku do mienia powierzonego i we wskazanym okresie, a nie w dniu naniesienia ostatniej z adnotacji, a to na fakturze VAT.

W toku śledztwa A. W. był przesłuchany w charakterze podejrzanego dwukrotnie. Po raz pierwszy, po ogłoszeniu mu postanowienia o przedstawieniu zarzutów, nastąpiło to w dniu 27 listopada 2017 r. i wówczas skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Bezpośrednio po zakończeniu tego przesłuchania obrońca A. W. złożył wniosek o wyrażenie zgody na dokonanie wglądu do akt sprawy i wykonanie fotokopii całości akt, na co prokurator

niezwłocznie wyraził zgodę. Fotokopie zostały przez obrońcę wykonane zaraz po udzieleniu zgody, co wykonujący je potwierdził osobistą adnotacją na swoim wniosku.

Następnie prokurator zdecydował się przeprowadzić czynność zaznajomienia podejrzanego wspólnie z obrońcą w dniu 21 grudnia 2017 r., do czego nie doszło wobec oświadczenia podejrzanego o bezcelowości takiego działania, za to złożył on wyjaśnienia, przedstawiając w nich, w sposób wyjątkowo niewiarygodny, własną wersję przebiegu zdarzeń związanych z zakupem i wykorzystywaniem detektora cyfrowego.

W postępowaniu przygotowano, dwie diametralnie wobec siebie rozbieżne decyzje procesowymi i uczynił to ten sam prokurator.

Początkowo sporządził w dniu 22 grudnia 2017 r. (bezpośrednio po powtórnych przesłuchaniu podejrzanego A.W.) akt oskarżenia z zarzutami w pełni odpowiadającymi treści postanowienia o przedstawieniu zarzutów z dnia 15 listopada 2017 r., który następnie przekazał jako projekt do akceptacji.

Bez wyrażenia żadnego formalnego stanowiska wobec tego aktu oskarżenia (określonego zresztą w kolejnej korespondencji sprawującego nadzór służbowy mianem „nadesłanych materiałów”) w piśmie z daty 27 grudnia 2017 r. polecono prokuratorowi przeprowadzenie kolejnych czynności procesowych mających służyć „sprawdzeniu linii obrony przedstawionej przez podejrzanego”. Zarówno te czynności dowodowe, jak i wszystkie kolejne, które były z racji sprawowania zwierzchniego nadzoru służbowego nakazywane do wykonania, były najzupełniej zbędne i całkowicie bezużyteczne dla poczynienia istotnych ustaleń faktycznych.

Po przeprowadzeniu nakazanych w trybie nadzorczym kolejnych czynności dowodowych w dniu 21 lutego 2017 r. w siedzibie Prokuratury Okręgowej w Zamościu odbyła się narada z udziałem: Jerzego Ziarkiewicza – Prokuratora Okręgowego w Zamościu, Bartosza Wójcika – Naczelnika Wydziału I Śledczego PO w Zamościu, prokuratora sprawującego zwierzchni nadzór służbowy oraz prokuratora prowadzącego śledztwo, w celu dokonania oceny materiału dowodowego zgromadzonego w ramach śledztwa. Jak wynikało z treści notatki służbowej, dokumentującej przebieg tego wyjątkowego zdarzenia, uczestnicy narady zgodnie ustalili, że w sprawie nie pozostały już żadne czynności do wykonania, zaś stan materiału dowodowego uprawdopodobnia przyjęcie, iż A.W. dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów.

Podobne stanowisko wyraził prokurator Jerzy Ziarkiewicz w swoim piśmie z dnia 5 marca 2018 r., skierowanym do prokuratora Prokuratury Regionalnej w Lublinie, w którym stwierdził, m.in. „Osobiście dokonana przeze mnie analiza całej sprawy (...) pozwala na przyjęcie, iż w niniejszej sprawie wyczerpano wszystkie możliwe źródła dowodowe”. Zarazem w tym samym piśmie prokurator Jerzy Ziarkiewicz zawarł zastanawiające zdanie w następującym brzmieniu –

„Przeprowadzona narada z prokuratorem referentem, prokuratorem sprawującym zwierzchni nadzór służbowy, Naczelnikiem Wydziału I doprowadziła do wniosków, które z uwagi na charakter sprawy i zebrany materiał dowodowy przedstawię w terminie ewentualnie wskazanym przez Pana Prokuratora”.

Następnie przez blisko półtora miesiąca w śledztwie nie dokonywano żadnych czynności, a akta główne tej sprawy pozostawały do wyłącznej dyspozycji Prokuratora Okręgowego w Zamościu.

Następnie Prokurator Okręgowy w Zamościu, Jerzy Ziarkiewicz pismem datowanym 16 kwietnia 2018 r., zwrócił je Prokuratorowi Rejonowemu w Janowie Lubelskim oraz powołując się na osobiste zapoznanie się z tymi aktami, polecił przeprowadzenie – w terminie do dnia 30 kwietnia 2018 r. – enumeratywnie wskazanych czynności i poczynienie wskazanych ustaleń.

Czynności nakazane w tym piśmie również nie miały znaczenia dla dokonywania istotnych ustaleń i w żadnej mierze nie podważały prawdziwości tych, które wcześniej zostały poczynione.

Z całą pewnością rezultaty tych czynności, które prokurator skrupulatnie, w określonym mu terminie, przeprowadził nie dostarczały najmniejszych nawet podstaw dla korekty zgodnej oceny czterech prokuratorów wyrażonej podczas narady w dniu 21 lutego 2018 r. odnośnie materiału dowodowego zgromadzonego w śledztwie przeciwko A.W.

Po przeprowadzeniu tych czynności prokurator referent wydał datowane na 8 maja 2018 r. postanowienie o umorzeniu śledztwa, przyjmując:

1. w odniesieniu do czynu z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., brak znamion czynu zabronionego;

2. w odniesieniu do czynu z art. 284 § 2 k.k., brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia.

Jako uzasadnienie przyjęcia pierwszej ze wskazanych przesłanek umorzenia prokurator wskazał niemożność przyjęcia, że A.W. działał umyślnie, bo mógł sądzić, że faktury dokumentują zakup urządzenia służącego do badania natężenia dźwięku. Nadto, iż Prezydent Miasta podpisuje codziennie znaczną liczbę dokumentów i nie jest w stanie ze wszystkimi szczegółowo się zapoznać.

W odniesieniu do drugiego z czynów przesłanka umorzenia wynikać miała z niemożności uczynienia jednoznacznych ustaleń, jakie rzeczywiście urządzenie zostało zakupione w dniu 11 grudnia 2014 r., co się działo z tym urządzeniem po dostarczeniu do Urzędu Miasta Zamość, a „(...) w szczególności czy w dalszym ciągu znajduje się ono w posiadaniu określonej osoby, czy też zostało na przykład zagubione albo zniszczone”.

Podpisane przez prokuratora postanowienie o umorzeniu śledztwa przeciwko A.W. z dnia 8 maja 2018 r. nie było pierwszym dokumentem w tym przedmiocie.

Poprzedzało go wcześniejsze, sporządzone przez tego samego prokuratora w dniu 2 maja 2018 r. (którego dwa egzemplarze zalegają na kartach 173-182 oraz 193 – 202 akt podręcznych). Zostało ono przesłane drogą faxową „Dla szefa J. Ziarkiewicza”. Drugi z egzemplarzy postanowienia z daty 2 maja 2018 r. cechuje się nie tylko zmienioną odręcznie (na 7 maja 2018 r.) datą wydania, ale też znaczącą liczbą odręcznie naniesionych zmian, skreśleń i poprawek w tekście uzasadnienia, przy czym nie są to zapisy czynione przez prokuratora referenta. Wszystkie te korekty zostały wprowadzone do finalnego tekstu postanowienia o umorzeniu śledztwa wydanego w dniu 8 maja 2018 r..

Jedyne wytłumaczenie dla wydania takiej decyzji kończącej postępowanie przygotowawcze, zawiera lakoniczna notatka urzędowa prokuratora referenta datowana 8 maja 2018 r., wpięta jako karta nr 204 w aktach podręcznych, w następującym, wręcz kuriozalnym brzmieniu:

„W dniu 30 kwietnia 2018 r. uzgodniłem z Prokuratorem Okręgowym w Zamościu Jerzym Ziarkiewiczem zakończenie niniejszej sprawy umorzeniem postępowania. Następnie w dniu dzisiejszym uzgodniłem z nim, że niniejsza sprawa zostanie zakończona postanowieniem o umorzeniu śledztwa z datą 8 maja 2018 r. bez przedłużania postępowania na dalszy czas oznaczony – powyżej roku. W dniu dzisiejszym uzgodniłem ponadto z Prokuratorem Okręgowym w Zamościu treść postanowienia o umorzeniu śledztwa. Notatkę sporządziłem celem dołączenia do akt podręcznych nadzorowanego śledztwa”.

Na powyższe postanowienie w ustawowym terminie zażalenie złożył R.Z. jako przewodniczący Komisji Rewizyjnej Rady Miasta Zamościa.

Postanowieniem z dnia 3 grudnia 2018 r. Sąd Rejonowy w Zamościu, sygn. akt sąd II Kp 242/18, zmienił zaskarżone postanowienie prokuratora o umorzeniu śledztwa PR Ds 823.2017 przeciwko A.W. w ten sposób, że jako podstawę umorzenia postępowania o czyn z pkt II przyjął okoliczność niewykrycia sprawcy. W pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

Sąd całkowicie zaprzeczył prawidłowości stanowiska prokuratora, który wykluczył umyślność działania podejrzanego, kategorycznie stwierdzając, że całkowicie wadliwe było ustalenie, iż A. W. nie miał świadomości, iż wpisuje niewłaściwej treści adnotacje na fakturach dotyczących zakupu urządzenia. Powodem utrzymania przez Sąd w mocy postanowienia o umorzeniu, był pogląd prawny, iż poświadczenie nieprawdy można popełnić tylko na dokumencie, który wypływa „na zewnątrz” danego podmiotu, a takiego atrybutu z pewnością nie miały faktury vatowskie, skoro „... adnotacja Prezydenta na fakturze na zakup sprzętu elektronicznego na potrzeby Urzędu Miasta, nie wypływa na zewnątrz tego podmiotu, lecz służy jedynie do wewnętrznego obiegu Urzędu Miasta, tj. do użytku księgowego (ta adnotacja podejrzanego była przeznaczona dla

pracowników księgowości urzędu miasta). Tym adnotacjom Prezydenta, których dotyczy niniejsze postępowanie karne, nie przysługuje cecha zaufania publicznego i nie posiadają waloru rozstrzygnięcia publicznoprawnego”. Uczynienie przez Sąd z dokumentów obrazujących sposób wydatkowania środków publicznych (w rozumieniu obecnie obowiązującej Ustawy o finansach publicznych) „faktur dla księgowości”, niezdatnych z natury swej do bycia przedmiotem przestępstwa z art. 271 § 1 k.k. trudno podzielić, ale najistotniejsze jest pominięcie możliwości przypisania A.W. czynu z art. 231 § 2 k.k.

W odniesieniu do czynu z art. 284 § 2 k.k. Sąd w ogóle nie odniósł się w swoim orzeczeniu do możliwości sprawstwa podejrzanego, co także trudno uznać za prawidłowe, zwłaszcza przy zmianie ujemnej przesłanki procesowej na niewykrycie sprawcy czynu.

W pierwszej kolejności należy więc stwierdzić, iż zwierzchni nadzór służbowy nad tą sprawą doprowadził do całkowitego pozbawienia niezależności prokuratora odpowiedzialnego bezpośrednio za prowadzenie postępowania przygotowawczego. Dotyczy to zwłaszcza etapu, który nastąpił po wydaniu postanowienia o przedstawieniu zarzutów i sporządzeniu w dniu 22 grudnia 2017 r. aktu oskarżenia, a właściwie jego projektu.

Należy także zauważyć, iż w dniu 12 października 2017 r. Prokurator Okręgowy w Zamościu wystąpił do Prokuratora Regionalnego w Lublinie z wnioskiem o wyłączenie Prokuratury Okręgowej w Zamościu oraz podległych jej prokurator rejonowych, w związku z przewidywanym wydaniem postanowienia o przedstawieniu zarzutów Prezydentowi Miasta Zamościa A.W. – dla uniknięcia wątpliwości co do zachowania bezstronności przez organ prokuratorski. Wniosku tego nie uwzględnił w dniu 27 października 2017 r. Zastępca Prokuratora Regionalnego w Lublinie Ireneusz Łyszcz argumentując krótko i w sposób trudny do uznania za możliwy do przyjęcia za zasadny, że „...użyta we wniosku argumentacja, to nic innego jak antycypacja ewentualnych przyszłych opinii, których pojawienie się w tym wypadku jest założeniem czysto hipotetycznym”. Bez wątpienia inicjatywa Prokuratora Okręgowego w Zamościu, zmierzająca do wyłączenia podległych prokuratur od prowadzenia sprawy A.W. była bowiem słuszna i w podobnych sprawach zazwyczaj zapadały decyzje uwzględniające wnioski.

Po braku akceptacji wniosku pismem z dnia 7 listopada 2017 r. Prokurator Okręgowy w Zamościu Jerzy Ziarkiewicz przesłał akta sprawy do dalszego prowadzenia, z pominięciem właściwości miejscowej, Prokuratorowi Rejonowemu w Janowie Lubelskim, co również trudno uznać za decyzję prawidłową skoro wcześniej sprawa była zarejestrowana w Prokuraturze Okręgowej w Zamościu. Jedynym zaś uzasadnieniem mógł być zamiar większego wpływania na bieg i czynności postępowania co potwierdziły później podejmowane działania. W tym samym piśmie powiadomił bowiem Prokuratora Rejonowego w Janowie Lubelskim o objęciu sprawy

zwierzchnim nadzorem służbowym (sprawowanym przez wskazanego w nim prokuratora) oraz nakazał – w sposób oczywisty przekraczając dostępne sobie, jako prokuratorowi przełożonemu, uprawnienia – nadesłanie projektu zarzutów oraz projektu końcowej decyzji merytorycznej. Projekt pisma był autorstwa prokuratora wyznaczonego do sprawowania zwierzchniego nadzoru służbowego.

W dniu 15 listopada 2017 r. prokurator referent przekazał drogą faxową projekt postanowienia o przedstawieniu zarzutów do Prokuratury Okręgowej w Zamościu, a także sporządził zapisek dokumentujący fakt, że prokurator sprawujący zwierzchni nadzór służbowy telefonicznie wyraził akceptację dla projektu tego orzeczenia.

Na dzień 21 grudnia 2017 r. prokurator referent wyznaczył termin końcowego zaznajomienia z materiałami śledztwa, do którego nie doszło, bowiem jeszcze w dniu 27 listopada 2017 r. na pisemny wniosek obrońcy podejrzanego udostępniono mu całość akt sprawy. W miejsce zaznajomienia z aktami odbyło się powtórne przesłuchanie podejrzanego, który zdecydował się złożyć wyjaśnienia.

Do Prokuratury Okręgowej w Zamościu przesłano faxem także kopię protokołu drugiego przesłuchania podejrzanego i to jeszcze tego samego dnia, tym razem z odręcznym dopiskiem o adresacie – „Dla Szefa J. Ziarkiewicza”. Następnie, na polecenie prokuratora, przesłano też faxem do Prokuratury Okręgowej w Zamościu projekt aktu oskarżenia przeciwko A.W.

W odpowiedzi pismem z dnia 27 grudnia 2017 r. prokurator sprawujący zwierzchni nadzór służbowy, przekraczając swoje uprawnienia, wydał polecenie wykonania czynności procesowych różnej treści. To samo dotyczyło pisma z dnia 23 stycznia 2018 r.

Uprawnionym jest zatem wniosek, że po sporządzeniu projektu aktu oskarżenia podejmowane czynności zmierzały do uwolnienia od odpowiedzialności A.W. – Prezydenta Miasta Zamościa, członka ówczesnie rządzącej partii politycznej. Spostrzeżenie to dotyczy także działań podejmowanych osobiście przez Prokuratora Okręgowego w Zamościu Jerzego Ziarkiewicza.

Aktualnie brak jest możliwości podjęcia lub wznowienia postępowania z uwagi na uwarunkowania prawne. Niemniej sprawa została przekazana do Wydziału Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej, celem uwzględnienia w wielowątkowym śledztwie dotyczącym niedopełniania obowiązków i przekraczania uprawnień przez prokuratora Jerzego Ziarkiewicza.

26) PO V Ds 28/11 Prokuratury Okręgowej w Sieradzu

Postanowieniem z 4 lipca 2011 r. prokurator z akt śledztwa o sygn. V Ds 84/09 Prokuratury Okręgowej w Sieradzu wyłączył do odrębnego postępowania materiał dowodowy w zakresie dotyczącym mającego miejsce w okresie od 30 listopada 2009 r. do 30 maja 2010 r. w Pajęcznie i Łodzi, przedłożenia przez osoby uprawnione do reprezentowania Starostwa Powiatowego w Pajęcznie w Urzędzie Marszałkowskim w Łodzi nierzetelnych dokumentów w postaci wniosku o dofinansowanie projektu „Termomodernizacja obiektów oświatowych powiatu pajęczańskiego” w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Łódzkiego na lata 2007-2013, a także faktur VAT dokumentujących wykonanie zadania w celu uzyskania dotacji ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w kwocie 4 779 660,09 złotych, podczas gdy w rzeczywistości inwestycja ta została sfinansowana przez Starostwo Powiatowe w Pajęcznie ze środków pochodzących z Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w Łodzi na podstawie umowy pożyczki nr 70/OA/P/2008 z dnia 30 września 2008 r. i umowy pożyczki nr 97/OA/P.2008 z dnia 4 listopada 2008 r., tj. o czyn z art. 297 § 1 k.k. Materiały wyłączono ze śledztwa prowadzonego przeciwko osobie podejrzanej o przestępstwo z art. 258 § 3 k.k. i in.

Śledztwo w tej sprawie wszczęto w tej samej dacie, 4 lipca 2011 r. O wydaniu postanowienia zawiadomiono pokrzywdzonego – Urząd Marszałkowski w Łodzi. Prowadzenie śledztwa Powierzono Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu, zakreślając przedmiot i kierując w wytycznych czynności do wykonania.

Podstawą wszczęcia były ustalenia w sprawie V Ds 84/09, które wskazywały na szereg nieprawidłowości związanych z zamówieniami publicznymi.

Na podstawie wcześniej dokonanych ustaleń, prokurator przedmiotem śledztwa objął cztery inwestycje w powiecie pajęczańskim, a to:

- 1/ termomodernizację obiektów oświatowych w Zespole Szkół w Pajęcznie,
- 2/ termomodernizację obiektów oświatowych w Zespole Szkół w Działoszynie,
- 3/ modernizację i remont zespołu budynków sali gimnastycznej i krytej pływalni przy Zespole Szkół w Pajęcznie, współfinansowanego ze środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej,
- 4/ realizację projektu budowy kotłowni na biomasę na terenie Zespołu Szkół w Pajęcznie.

W dniu 13 lipca 2011 r. Centralne Biuro Antykorupcyjne przedstawiło plan śledztwa, zatwierdzony przez prokuratora referenta. Plan ten był wielokrotnie aneksowany.

Czynności w sprawie cechowała duża dynamika, materiał dowodowy w sprawie, zarówno osobowy jak i rzeczowy, jest bardzo obszerny.

W celu wyjaśnienia sprawy powołani zostali biegli z zakresu budownictwa i instalacji sanitarnych, którym zlecono wydanie kompleksowej opinii dla oceny faktycznie wykonanych robót instalacyjno-budowlanych w związku z inwestycją dot. zastosowania kolektorów słonecznych dla podgrzewania wody w basenie pływalni oraz remontu i modernizacji budynków sali gimnastycznej i krytej pływalni przy Zespole Szkół w Pajęcznie.

Finalnie, Staroście Powiatu Pajęczańskiego, Sekretarzowi Powiatu, Naczelnikowi Wydziału Rolnictwa, Leśnictwa i Ochrony Środowiska Starostwa Powiatowego w Pajęcznie i Podinspektorowi do spraw Inwestycji i Remontów w Starostwie Powiatowym w Pajęcznie, prowadzący śledztwo przedstawił zarzuty popełnienia przestępstw przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez powiat pajęczański oraz przestępstw przeciwko obrotowi gospodarczemu i dokumentom. Zarzutami objął również reprezentującego przedsiębiorstwo będące głównym wykonawcą, zarzucając mu m. in. wyłudzenie kwoty 184.047,99 zł poprzez poświadczenie nieprawdy w wystawionych fakturach VAT. Zarzuty popełnienia występku przeciwko dokumentom i obrotowi gospodarczemu postawił prokurator także osobom odpowiedzialnym za realizację projektów, a to dwóm inspektorom nadzoru inwestorskiego i kierownikowi budowy. Przyjął konstrukcję działania wspólnie i w porozumieniu, w ramach czynu ciągłego.

Na żadnym etapie postępowania tak prokurator, jak i sąd wobec podejrzanych nie stosował środków zapobiegawczych.

Trzykrotnie w toku śledztwa prokurator wydawał postanowienia o umorzeniu śledztwa w części. Postanowieniem z 16 maja 2012 r. umorzył śledztwo w części dotyczącej przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. i art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. wskazując, że ustalony urzędnik w Starostwie Powiatowym w Pajęcznie nie wydał CBA dokumentów objętych postanowieniem prokuratora, czym utrudnił postępowanie, z powodu głównie wyraźnego i jednoznacznego polecenia służbowego ze strony Starosty, w obawie przed utratą pracy.

Postanowieniem z 17 września 2012 r. o częściowym umorzeniu śledztwa rozstrzygnął prokurator wątek dotyczący zaniechania ze strony Starosty i Wicestarosty powiatu pajęczańskiego, którzy będąc odpowiedzialnymi za prawidłowe zajmowanie się sprawami majątkowymi powiatu i sprawując nadzór nad inwestycją budowy kotłowni na biomasę dla Zespołu Szkół w Pajęcznie oraz kotłowni dla Przychodni Rejonowo-Specjalistycznej, zaniechali wyegzekwowania od projektanta prawidłowej i terminowej realizacji wszystkich postanowień umowy oraz należnych

kar umownych, co wyrządziło szkodę majątkową powiatowi pajęczańskiemu w kwocie 51 606,00 złotych, tj. o przestępstwo z art. 296 § 1 k.k. z powodu braku znamion czynu zabronionego.

Wreszcie, w dniu 17 września 2012 r. rozstrzygnął wątek i umorzył częściowo śledztwo w sprawie niepowiadomienia Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w Łodzi przez ustalone osoby reprezentujące powiat pajęczański o podpisaniu umowy z Łódzkim Urzędem Marszałkowskim, dotyczącej dofinansowania z Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Łódzkiego na lata 2007-2013 realizacji inwestycji „Termomodernizacja obiektów oświatowych w powiecie pajęczańskim w Zespole Szkół w Pajęcznie oraz Termomodernizacja obiektów oświatowych w Zespole Szkół w Działoszynie – Specjalny Ośrodek Szkolno-Wychowawczy w Działoszynie” w łącznej kwocie 5 790 597,72 złotych brutto, tj. o przestępstwo z art. 297 § 2 k.k., wobec stwierdzenia, iż przedmiotowy czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

Po zamknięciu śledztwa w dniu 24 stycznia 2013 r. do Sądu Rejonowego w Wieluniu VI Zamiejscowy Wydział Karny w Pajęcznie, wniesiono akt oskarżenia przeciwko:

1. J.S., reprezentującemu głównego wykonawcę, zarzucając mu przedłożenie podrobionych i nierzetelnych dokumentów w celu uzyskania dla wskazanego przedsiębiorstwa zamówienia publicznego udzielonego przez Starostwo Powiatowe w Pajęcznie w ramach przetargu nieograniczonego, tj. o przestępstwo z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. art. 12 k.k. oraz poświadczenie nieprawdy w protokole odbioru i przekazania obiektu do użytku potwierdzającym zakończenie prac budowlano-remontowych na obiekcie sali gimnastycznej, poświadczenie nieprawdy w wystawionych fakturach VAT oraz kosztorysach powykonawczych dokumentujących wykonanie całości prac objętych kosztorysem ofertowym, czym wprowadził on w błąd pracowników Starostwa Powiatowego w Pajęcznie w zakresie rzeczywistych kosztów realizowanej inwestycji oraz montażu instalacji solarnej i doprowadził Starostwo Powiatowe w Pajęcznie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 184 047,99 złotych, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 271 § 1 i § 3 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.
2. J.D., pełniącemu funkcję inspektora nadzoru inwestorskiego inwestycji „Termomodernizacja Obiektów Oświatowych w powiecie pajęczańskim - Zespół Szkół w Pajęcznie”, oskarżając go o przestępstwo z art. 271 § 1 i § 3 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. i z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.
3. J.W., pełniącemu funkcję kierownika budowy w zakresie robót instalacyjnych w ramach inwestycji „Termomodernizacja Obiektów Oświatowych w powiecie pajęczańskim – Zespół Szkół

w Pajęcznie", zarzucając mu przestępstwo z art. 271 § 1 i § 3 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., 18 § 3 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

4. K.B., zatrudnionemu na stanowisku Podinspektora do spraw Inwestycji i Remontów w Starostwie Powiatowym w Pajęcznie, posiadającym w zakresie obowiązków uczestniczenie w procesie realizacyjnym inwestycji, organizowanie odbioru inwestycji, oskarżając go o przestępstwo z art. 231 § 1 i § 2 k.k. i art. 271 § 1 i § 3 k.k. i 18 § 3 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

5. M.B., kierownikowi budowy inwestycji, zarzucając mu przestępstwo z art. 271 § 1 i § 3 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

6. M.J., zatrudnionemu na stanowisku Naczelnika Wydziału Rolnictwa, Leśnictwa i Ochrony Środowiska Starostwa Powiatowego w Pajęcznie, oskarżając go o przestępstwo z art. 231 § 1 i § 2 k.k. i art. 271 § 1 i § 3 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz o czyn z art. 231 § 1 i § 2 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

7. B.M.-P., pełniącej funkcję Starosty Pajęczańskiego, która stanęła pod zarzutem czterech występków:

- z art. 231 § 1 i § 2 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.;
- z art. 231 § 1 i § 2 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. i art. 90 ustawy z dnia 7.07.1994 roku Prawo budowlane /Dz. U. Nr 243 z 2010 roku poz. 1623 t.j. z późn. zm/ i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;
- z art. 231 § 1 i § 2 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.

8. G.O., zatrudnionym na stanowisku sekretarza powiatu pajęczańskiego, pełniącego również obowiązki Naczelnika Wydziału Promocji, Rozwoju, Zamówień Publicznych i Inwestycji, którego oskarżono o przestępstwo z art. 231 § 1 i § 2 k.k. i art. 271 § 1 i § 3 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

9. R. P., inspektorowi nadzoru inwestorskiego w zakresie montażu instalacji solarnej, oskarżając go o przestępstwo z art. 271 § 1 i § 3 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. i w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

W obszernym akcie oskarżenia prokurator starannie przedstawił nieprawidłowości w procesie inwestycyjnym, tak po stronie funkcjonariuszy publicznych, jak i wykonawców oraz inspektorów nadzoru, wskazując na działania niezgodne z przepisami prawa, w tym Prawa zamówień publicznych. Wskazał na przedkładanie nierzetelnych dokumentów w celu otrzymania dotacji ze środków unijnych i dofinansowania ze środków krajowych, brak dbałości

w wydatkowaniu środków publicznych, które doprowadziło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wskutek zapłaty za zdublowane faktury VAT, poświadczające nieprawdę, które kolejno przedkładano w celu rozliczenia dotacji udzielonej przez Wojewódzki Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w Łodzi. Szczegółowo rozprawił się z przekroczeniem uprawnień i niedopełnieniem przez Starostę i podległych jej urzędników obowiązków związanych z prawidłowym przygotowaniem inwestycji modernizacji obiektów oświatowych, sprawowaniem nad nią właściwej pieczy, prawidłowym przeprowadzeniem i zakończeniem prac, właściwym zgromadzeniem rzetelnej dokumentacji, niezbędnej do uzyskania wsparcia finansowego i prawidłowym jego rozliczeniem.

Wniesiony akt oskarżenia prokurator aktywnie popierał przed Sądem, który wyrok w sprawie wydał po 9 latach, w dniu 22 lipca 2022 r. W wyroku Sąd uznał winę przedsiębiorcy, skazując go na karę pozbawienia wolności z warunkowym zwieszeniem wykonania kary, co do pozostałych oskarżonych postępowanie umorzył przyjmując, że społeczna szkodliwość czynów im zarzuconych jest znikoma, na podstawie art. 17 § 1 pkt. 3 k.p.k.

W Prokuraturze Regionalnej w Łodzi sprawę zarejestrowano 24 października 2019 r. na podstawie informacji Zastępcy Prokuratora Okręgowego w Sieradzu, przekazanej na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy z 9 maja 1996 roku o wykonywaniu mandatu posła i senatora. Pismem z 23 października 2019 r. Zastępca Prokuratora Okręgowego w Sieradzu Jolanta Szkilnik zawnioskowała o poinformowanie Prokuratora Generalnego o toczącym się przed Sądem Rejonowym w Wieluniu Wydział VI Zamiejscowy w Pajęcznie, sygn. akt VI K 28/13 postępowaniu karnym przeciwko B.M.-P., która w wyborach do Sejmu przeprowadzonych w dniu 13.10.2019 r. uzyskała mandat poselski. W poprzedniej kadencji Sejmu, posłanka B.M.-P. nie wnosiła o zawieszenie postępowania w trybie art. 9 ust. 3 cyt. ustawy.

Lektura akt nadzoru wskazuje, że ograniczano się w nim do żądania informacji o stanie sprawy. Cyklicznie żądano informacji, czy postępowanie przeciwko posłowi na Sejm RP zostało ukończone, a jeśli tak, dołączenie kopii orzeczenia. W odpowiedzi Prokurator Okręgowy w Sieradzu udzielała zwięzłych informacji. Finalnie, w dniu 25 lipca 2022 r., po ogłoszeniu wyroku w sprawie przesłała do Prokuratury Regionalnej informację o zakończeniu postępowania przeciwko posłance, dołączając kopię wyroku. Zaznaczyła w piśmie, że ocena jego słuszności nastąpi po zapoznaniu się z jego pisemnym uzasadnieniem.

W dniu 27 lipca 2022 r. zażądano w terminie 3 dni informacji odnośnie zakresu wniosku o uzasadnienie orzeczenia oraz nadesłania wniosków o wymiar kary, której zażądał oskarżyciel na rozprawie. Pismem z 28 lipca 2022 r. udzielono odpowiedzi.

W dniu 15 grudnia 2022 r., nawiązując do poprzedniej korespondencji, Prokurator Okręgowy w Sieradzu przesłała do Prokuratury Regionalnej w Łodzi kopię wyroku wraz z uzasadnieniem. Jednocześnie podała, że projekt apelacji prokuratora zostanie przesłany niezwłocznie po jego sporządzeniu.

W aktach brak jest polecenia przedstawienia projektu środka zaskarżenia do konsultacji. Sporządzoną apelację od całości wyroku co do wszystkich oskarżonych, bez podpisu prokuratora, przesłano do Prokuratury Regionalnej w Łodzi pismem z dnia 21 grudnia 2022 r.

W dniu 28 grudnia 2022 r., bez zapoznania się z aktami sprawy, wyłącznie na podstawie lektury wyroku wraz z uzasadnieniem oraz projektu apelacji, Prokurator Regionalny w Łodzi Jarosław Szubert przesłał do Prokuratora Okręgowego w Sieradzu stanowisko, w którym zakwestionował zasadność zarzutów postawionych w apelacji. Podniósł, że trafność argumentów przywołanych w środku odwoławczym przez prokuratora, który obszernie polemizował z opinią Sądu w zakresie znikomego stopnia społecznej szkodliwości czynów, budzi wątpliwości.

Wskazać należy, że autor apelacji, przywołując wielość naruszonych dóbr, popełnienie przestępstwa w warunkach czynu ciągłego, współdziałanie sprawców, długotrwałość przestępczego działania, wielość zachowań, wagę naruszonych obowiązków związanych z dbałością o finanse powiatu, lekceważenie zasad rzetelności przedkładanych dokumentów, rozmiar wyrządzonej i grożącej szkody, nie podzielił oceny Sądu, że „cel uświęca środki”, a oskarżeni działali dla dobra społeczności lokalnej.

Prokurator Regionalny w Łodzi podkreślił, że podniesione zarzuty apelacyjne nie znajdują odzwierciedlenia w treści zarzutów postawionych oskarżonym, w ich opisie i przyjętej kwalifikacji prawnej. Wskazał, że oskarżonym zarzucono przestępstwa o charakterze formalnym, a zagrożenie surową karą w realiach sprawy postrzegać można jako abstrakcyjne. Finalnie zwrócił się o rozważenie odstąpienia od skierowania „zapropozowanego środka odwoławczego od opisanego w części początkowej przedmiotowego pisma wyroku Sądu Rejonowego w Wieluniu”.

Fragment ten jest istotny jeśli zważy się fakt, że autor apelacji poza zarzutami w zakresie umorzenia wobec znikomej społecznej szkodliwości czynu, wyrokowi zarzucił także, w części dotyczącej oskarżonego przedsiębiorcy, obrazę prawa materialnego – wyeliminowanego przez Sąd zarzuconego mu aktem oskarżenia art. 271 § 1 i § 3 k.k. oraz art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k., błędy w ustaleniach faktycznych odnoszące się do zachowania tegoż oskarżonego, wreszcie, rażącą niewspółmierność wymierzonej mu kary. Tymczasem pismo Prokuratora Regionalnego zawiera ocenę zarzutów apelacji tylko w zakresie umorzonego postępowania przeciwko pięciu oskarżonym.

W dniu 28 grudnia 2022 r. Prokurator Okręgowy w Sieradzu, Marzanna Monwid-Olechnowicz, pismo Prokuratora Regionalnego w Łodzi zadekretowała „zmiana referenta – prok. J. Sz. do decyzji”.

Kolejno, pod dekretacją Prokuratora Okręgowego w Sieradzu widnieje odręczny zapis Zastępcy Prokuratora Okręgowego w Sieradzu J. Sz., że ze względu na „zakres konsultacji z P. Prokuratorem Regionalnym w Łodzi oraz treść pisma RP III 1 Ko 625.2019 odstąpić od skierowania środka odwoławczego w niniejszej sprawie”. W wykonaniu jej polecenia starszy referent odnotowała odstąpienie od apelacji w systemie.

Działania podjęte przez przełożonych prokuratora referenta sprawy ocenić należy krytycznie, naruszyły one bowiem reguły prawne nakazujące respektowanie zasady niezależności prokuratora wykonującego czynności w sprawie.

Ingerencja poprzez żądanie do konsultacji projektu środka odwoławczego, po czym ocena ich tylko na podstawie pisemnego uzasadnienia wyroku, bez znajomości akt sprawy, pozbawiła prokuratora referenta możliwości popierania apelacji, sporządzonej po wieloletnim procesie, w którym aktywnie uczestniczył jako oskarżyciel publiczny. Co więcej, zmiana referenta w sprawie na tym etapie i odstąpienie od wniesienia środka odwoławczego w całości uniemożliwiło kontrolę instancyjną wyroku także w zakresie nie dotyczącym posłanki na Sejm, w części obejmującej innego oskarżonego, co do którego Sąd I instancji dopuścił się, w ocenie referenta, obrazy prawa materialnego, błędnych ustaleń i rażącej niewspółmierności kary.

27) PR 2 Ds 1190.2016 Prokuratury Rejonowej Kraków Śródmieście–Wschód w Krakowie

Sprawa zainicjowana została pisemnym zawiadomieniem o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, o którym mowa w art. 233 § 1 k.k., skierowanym w dniu 12 października 2016 r. przez R. L. do Prokuratury Rejonowej Kraków Śródmieście–Wschód w Krakowie.

Z treści zawiadomienia wynikało, iż R. L., J. L. i J. D. zostali oskarżeni w sprawie zawisłej przed Sądem Okręgowym w Krakowie o czyny z art. 296 § 1 i 2 k.k. popełnione na szkodę Elektroplast Sp. z o.o. Na rozprawie przed Sądem Okręgowym w Krakowie, w sprawie III K 383/12, która odbyła się w dniu 12 grudnia 2014 r. przesłuchiwany był w charakterze świadka były pracownik Elektroplast Sp. z o.o. – D. O. Świadek składał zeznania na okoliczność kontaktów i relacji z konkurentem ww. spółki, tj. TT Plast T. Fortuna, T. Bugaj s.j. Zdaniem zawiadamiającego D. O. zeznał nieprawdę co do tego, iż po 2006 r., tj. po objęciu funkcji Wójta Gminy Pcim nie zarządzał już spółką TT Plast i nie pełnił w niej jakiegokolwiek funkcji, a jej siedzibę odwiedzał

wyłącznie ze względu na prywatną znajomość z właścicielami ww. spółki. Zeznał nadto, że nigdy nie udzielał przedstawicielom TT Plast informacji o klientach, asortymencie i marży jej konkurenta, tj. Elektroplast, a także nie udzielał konsultacji w zakresie posunięć biznesowych, mających działać na szkodę Elektroplastu. D. O. podał również, że zna Sz. P., który był wieloletnim pracownikiem TT Plast średnio i nigdy z nim nie współpracował. Zdaniem R. L. ww. zeznania D.O. były niezgodne z prawdą.

Jako dowód swoich twierdzeń zawiadamiający wskazał treść rozmów telefonicznych przeprowadzanych przez D. O. z Sz. P. w okresie od 17 lutego do 26 sierpnia 2009 r., a do zawiadomienia załączył transkrypcję rozmów przeprowadzonych rzekomo pomiędzy D.O. i Sz. P. oraz kopię protokołu z rozprawy z dnia 12 grudnia 2014 r. Przy czym w treści zawiadomienia wskazano, iż załączona została również płyta CD z zapisem rozmów telefonicznych, której jednak nie stwierdzono w aktach sprawy.

W dniu 18 listopada 2016 r. w ramach czynności sprawdzających przesłuchany został R. L., który w pełni potwierdził okoliczności pisemnego zawiadomienia. W jego ocenie stanowisko Sądu pozostaje w sprzeczności z zapisem rozmów pomiędzy D. O. a Sz. P., które przekazane zostały świadkowi przez przedstawiciela spółki TT Plast – W. S., za pośrednictwem J. L. – syna R. L. Zdaniem świadka z nagrań rozmów wynika, iż D. O. faktycznie zarządzał spółką TT Plast. Wydawał polecenia dyrektorowi sprzedaży - Sz. P. oraz kierownikom sprzedaży TT Plast, rozliczał ich z pracy, a nadto pozyskiwał informacje od pracowników firmy Elektroplast. Składając zeznania w charakterze świadka, przed Sądem Okręgowym w Krakowie D. O. wielokrotnie zaprzeczył jakoby współpracował z firmą TT Plast, co wskazuje na złożenie przez niego fałszywych zeznań. R. L. wskazał przy tym, iż w dacie składania przez D. O. ww. zeznań nie był on w posiadaniu zapisów rozmów, które miały odbywać się pomiędzy ww. świadkiem a Sz. P., który to dowód otrzymał w okresie późniejszym od W. S. W świetle posiadanej przez R. L. wiedzy nagrania te zostały zamieszczone na twardym dysku komputera będącego w posiadaniu W. S.

W dniu 24 października 2016 r. asesor K. M. zwróciła się do Sądu Okręgowego w Krakowie z zapytaniem czy postępowanie III K 383/12 zostało zakończone. W dniu 4 listopada 2016 r. do akt postępowania PR 2 Ds 1190.2016 wpłynęło pismo Sądu Okręgowego w Krakowie z treści którego wynika, iż akta główne sprawy III K 383/12, w której to sprawie D. O. miał składać fałszywe zeznania przekazane zostały do Sądu Apelacyjnego w Krakowie wraz z apelacjami wniesionymi przez obrońców oskarżonych oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego.

W dniu 29 listopada 2016 r. K. M. – asesor Prokuratury Rejonowej Kraków Śródmieście-Wschód w Krakowie nie czekając na akta sprawy wydała decyzję o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie PR 2 Ds 119.2016 dotyczącej zeznania nieprawdy w dniu 12 grudnia 2014 r. w Krakowie,

w toku postępowania karnego przed Sądem Okręgowym w Krakowie Wydział III Karny, sygnatura akt III K 383/12 podczas składania zeznań mających służyć jako dowód w tym postępowaniu, po uprzednim pouczeniu świadka o odpowiedzialności karnej grożącej za składanie fałszywych zeznań, tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k. wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego, tj. na podstawie art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k.

W uzasadnieniu decyzji wskazano, iż w sprawie nie zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa, które skutkowałoby wydaniem postanowienia o wszczęciu śledztwa. Podniesiono, iż w toku czynności sprawdzających ustalono, iż w sprawie III K 383/12 prowadzonej między innymi przeciwko R. L., w dniu 15 grudnia 2015 r. zapadł wyrok, od którego oskarżeni wnieśli apelacje. W toku dalszej argumentacji podniesiono, iż złożone w przez D. O. zeznania zostały uznane przez Sąd I Instancji za wiarygodne, a Sąd poczynił na ich podstawie ustalenia faktyczne i to Sąd jest organem władnym do dokonywania oceny wiarygodności zeznań świadków, zaś w toku odrębnego postępowania przygotowawczego nie jest możliwe ocenianie prawdziwości lub fałszywości zeznań złożonych w niezakończonym prawomocnie postępowaniu. Niedopuszczalne jest zdaniem Pani asesora wyprzedzanie dokonania oceny wiarygodności składanych przez świadków zeznań, która to ocena winna zostać dokonana przez organ, przed którym zeznania te zostały złożone.

W dniu 29 listopada 2016 r. postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa, które wydane zostało przez asesora prokuratorskiego zostało zaaprobowane przez Prokurator Rejonową Małgorzatę Tyżuk.

Analiza akt głównych i podręcznych sprawy PR 2 Ds 1190.2016 Prokuratury Rejonowej Kraków Śródmieście-Wschód w Krakowie skutkować musi uznaniem, iż decyzja o odmowie wszczęcia śledztwa z dnia 29 listopada 2016 r. nie jest zasadna.

Podnieść należy, iż już samo pisemne zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa uzasadniało podejrzenie, iż analizowany stan faktyczny wypełnia znamiona przestępstwa składania fałszywych zeznań. R. L. załączył do złożonego zawiadomienia kopię protokołu rozprawy z dnia 12 grudnia 2014 r., w toku której D. O. składał zeznania w charakterze świadka oraz stenogramy rozmów telefonicznych, które miały być przeprowadzane pomiędzy świadkiem a Sz. P. w okresie od 17 lutego 2009 r. do 28 sierpnia 2009 r.

Treść złożonych przez D. O. zeznań pozostaje w sprzeczności z załączonymi do zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa stenogramami rozmów telefonicznych. Wskazać należy nadto, iż przesłuchany jako zawiadamiający R. L. podniósł, iż otrzymał nagranie z rozmowami telefonicznymi, które miały być przeprowadzane pomiędzy D. O. a Sz. P. od swojego syna J. L., które on miał otrzymać od W. S. Przy czym zaznaczył, iż otrzymał je już po złożeniu

w dniu 12 grudnia 2014 r. zeznań przez D. O. Powyższe pozwala na przypuszczenie, iż Sąd Okręgowy w Krakowie nie posiadał wiedzy o ww. dowodzie.

Treść zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa oraz przeprowadzone czynności sprawdzające uzasadniały więc konieczność wszczęcia w sprawie postępowania przygotowawczego o czyn z art. 233 § 1 k.k.

W dalszej kolejności należało zabezpieczyć nośnik, na którym miała zostać zarejestrowana treść rozmów przeprowadzanych rzekomo pomiędzy D. O. a Sz. P., tj. twardy dysk komputera, który miał się znajdować w posiadaniu W. S. oraz przesłuchać go w charakterze świadka na okoliczność wejścia w posiadanie ww. zapisu. Niezbędnym wydaje się również przesłuchanie w charakterze świadków J. L., a w szczególności Sz. P., celem weryfikacji treści przeprowadzanych z D. O. rozmów.

Należy w tym miejscu zaznaczyć, że z akt tego postępowania zaginęły nośniki przedstawione przez R. L. Prokurator Regionalny w Krakowie Marek Woźniak pismem z dnia 9 marca 2021 r. skierowanym do Prokurator Okręgowej w Krakowie Marii Zębali zażądał odebrania od referenta sprawy RP 2 Ds 1190.2016 wyjaśnień dotyczących braku nośników z zapisem treści rozmów telefonicznych. W toku prowadzonych czynności nie ustalono, gdzie znajdują się te nośniki. Nie wdrożono w tej materii postępowania karnego.

W chwili obecnej brak jest prawnej możliwości wzruszenia zapadłej w sprawie decyzji kończącej postępowanie. Wskazać należy, iż w dniu 12 grudnia 2014 r., tj. w dacie czynu objętego zawiadomieniem czyn z art. 233 § 1 k.k. zagrożony był karą do 3 lat pozbawienia wolności. Tym samym, w świetle przepisu art. 101 § 1 pkt. 4 k.k., przedawnienie jego karalności następowało po upływie 5 lat od daty jego popełnienia, tj. z upływem 14 grudnia 2019 r.

Z uwagi na fakt, iż w przedmiotowej sprawie nie zostało wszczęte śledztwo, okres upływu terminu przedawnienia karalności czynu nie uległ przedłużeniu, zgodnie z przepisem art. 102 § 2 k.k. na mocy zmiany od dnia 15 kwietnia 2016 r. wprowadzonej ustawą z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2016, poz. 437).

Mając na uwadze powyższe uznać należy, iż w analizowanej sprawie, wobec zastosowania reguły kolizyjnej z art. 4 § 1 k.k. należy brać pod uwagę treść przepisu art. 233 § 1 k.k. obowiązującą w dniu 12 grudnia 2014 r. W konsekwencji, wobec niewszczęcia w sprawie postępowania przygotowawczego, czyn objęty postępowaniem uległ przedawnieniu z upływem dnia 12 grudnia 2019 r. (2024)

28) PO I Ds 150.2019 Prokuratury Okręgowej w Zamościu

29) PO I Ds 167.2019 Prokuratury Okręgowej w Zamościu

W dniu 10 września 2019 r. do Prokuratury Okręgowej w Zamościu wpłynęło zawiadomienie radnych miejskich S. Ć. i R. Z. przekazane Prokuraturze Rejonowej w Zamościu przez Krajowe Biuro Wyborcze Delegaturę w Zamościu, gdzie zostało złożone przez w/wym. w dniu 6 września 2019 r.

Zawiadomienie dotyczyło podejrzenia złamania zakazu agitacji wyborczej (art. 108 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. Kodeks wyborczy) i nieoznaczenia komitetu wyborczego (art. 108 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. Kodeks wyborczy), do których doszło w dniu 4 września 2019 r. w siedzibie Urzędu Miasta Zamość, czyli na terenie urzędu administracji samorządowej podczas konferencji prasowej organizowanej przez Ministra Sprawiedliwości Zbigniewa Ziobry i Wiceministra Sprawiedliwości M. R.

Według zawiadamiających w trakcie wspomnianej konferencji Minister Sprawiedliwości Zbigniew Ziobro prowadził agitację wyborczą na rzecz M. R., przedstawiając go jako kandydata na posła z listy Komitetu Wyborczego Prawa i Sprawiedliwości. Prowadzenie takiej agitacji odbywało się również poprzez prezentowanie materiałów wyborczych (tablic z nazwiskiem kandydata i numerem na liście wyborczej, koszulek z logo Prawa i Sprawiedliwości, flag z imieniem i nazwiskiem kandydata oraz informacji o kandydacie wyświetlanych za pomocą rzutnika) kandydata na posła M. R. przez obecne na konferencji nieustalone osoby stojące obok polityków. Zawiadamiający podkreślali, że opisana agitacja odbywała się w najbardziej reprezentacyjnej sali zamojskiego ratusza, która kojarzona jest powszechnie przez lokalną społeczność jako teren urzędu administracji samorządowej. W zawiadomieniu wskazano również linki do artykułów w lokalnych mediach opisujących przedmiotowe wydarzenie.

W dniu 12 września 2019 r. prokurator referent, w ramach postępowania sprawdzającego zwrócił się do Komendy Miejskiej Policji w Zamościu o zabezpieczenie materiałów prasowych, w tym plików video dokumentujących przedmiotowe zdarzenie, które otrzymał w dniu 23 września 2019 r. Jednocześnie zawnioskował, aby prokuratura zwróciła się do Wiceministra Sprawiedliwości M. R. z zapytaniem o dane osób uczestniczących w konferencji i prezentujących jego materiały wyborcze.

Ponadto Komenda Miejska Policji w Zamościu wystąpiła do Komitetu Wyborczego Prawa i Sprawiedliwości z zapytaniem dotyczącym osób organizujących przedmiotowe wydarzenie.

W dniu 30 września 2019 r. uzyskano odpowiedź od Pełnomocnika Finansowego Komitetu Wyborczego Prawa i Sprawiedliwości T. Sz., informującą, że przedmiotowe spotkanie nie było organizowane przez KW PiS, a tym samym zostało ono zorganizowane bez zgody i wiedzy KW PiS.

W dalszej kolejności, 27 września 2019 r. prokurator referent wystąpił do Komisarza Wyborczego w Zamościu z pytaniami, czy w ocenie Komisarza Wyborczego wypowiedzi Zbigniewa Ziobro i M. R. podczas przedmiotowej konferencji mają charakter agitacji wyborczej, czy też spotkanie to miało charakter informacyjny związany z planowanym utworzeniem centrum informatycznego w Zamościu, czy osoby prezentujące na konferencji tablice można uznać za osoby prowadzące agitację wyborczą i czy umieszczone na nich napisy stanowią materiał wyborczy w rozumieniu Kodeksu wyborczego.

W dniu 4 października 2019 r. prokurator referent wydał postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie zaistniałego w dniu 4 września 2019 r. w Zamościu wywierania przez Ministra Sprawiedliwości oraz Wiceministra Sprawiedliwości, podczas publicznego wystąpienia w sali Urzędu Miasta w Zamościu, przez nadużycie stosunku zależności, wpływu na sposób głosowania osób uprawnionych – wyborców uczestniczących w przedmiotowym spotkaniu w wyborach parlamentarnych zarządzonych na dzień 13 października 2019 r, tj. o czyn z art. 250 k.k., wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

Prokurator referent uzasadniając swoją decyzję ocenił, iż przedmiotowe spotkanie miało charakter *stricte* informacyjny i dotyczyło utworzenia na terenie Zamościa wydzielonej placówki funkcjonującej w ramach Ministerstwa Sprawiedliwości. Dodał, iż wprawdzie Zbigniew Ziobro poinformował zgromadzonych o tym, że jego współpracownik M. R. jest kandydatem w wyborach do Sejmu RP, ale uznać to jednak należy za okoliczność poboczną. Prokurator ocenił, iż główną treścią przekazu adresowanego do zgromadzonej publiczności oraz za pośrednictwem dziennikarzy lokalnych mediów było przedstawienie osoby M. R. jako urzędnika odpowiedzialnego za kwestie informatyzacji organów wymiaru sprawiedliwości.

W dniu 17 października 2019 r. Prokurator Okręgowy w Zamościu zadekretował materiały wyłączone z postępowania o sygn. PO I Ds. 150.2019 w kierunku art. 494 i art. 496 Kodeksu wyborczego i tak zadekretowane wyłączone materiały zostały zarejestrowane za sygn. PO I Ds 167.2019.

Następnie, 12 listopada 2019 r. prokurator referent, w trybie art. 54 § 1 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia odstąpił od skierowania do sądu rejonowego wniosku o ukaranie w sprawie:

I. zaistniałego w dniu 4 września 2019 r. w Zamościu, woj. lubelskiego prowadzenia Ministra Sprawiedliwości Zbigniewa Ziobro oraz Wiceministra Sprawiedliwości M.R. i inne

nieustalone osoby, podczas publicznego wystąpienia w sali Consulaturs Urzędu Miasta w Zamościu, agitacji wyborczej na terenie urzędu administracji samorządu terytorialnego w związku z wyborami parlamentarnymi zarządzonymi na dzień 13 października 2019 r., to jest o czyn z art. 494 § 1 Kodeksu wyborczego wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion wykroczenia

II. zaistniałego w dniu 4 września 2019 r. w Zamościu, woj. lubelskiego, podczas publicznego wystąpienia Ministra Sprawiedliwości Zbigniewa Ziobro i Wiceministra Sprawiedliwości M. R. w sali Consulaturs Urzędu Miasta w Zamościu, przez nieustalone osoby w związku z wyborami, nieumieszczenia w materiałach wyborczych wyraźnego oznaczenia komitetu wyborczego od którego pochodzą, tj. o czyn z art. 496 Kodeksu wyborczego wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion wykroczenia.

Prokurator uznał, że spotkanie w dniu 4 września 2019 r. z dziennikarzami w Urzędzie Miasta Zamościa miało tylko charakter informacyjny. Jednocześnie podkreślił, że wprawdzie pojawia się tam wzmianka o kandydowaniu Wiceministra Sprawiedliwości M. R. w wyborach do Sejmu, ale był to tylko „wtreć” do ogólnego przekazu jakim było udzielenie informacji o planowanych inwestycjach w zakresie informatyzacji wymiaru sprawiedliwości, w tym inwestycjach na terenie Zamościa. Ponadto uznał, że podmiotem wykroczenia z art. 105 § 1 Kodeksu wyborczego może być jedynie osoba posiadająca pisemne upoważnienie pełnomocnika właściwego komitetu wyborczego, w tym przypadku komitetu wyborczego Prawa i Sprawiedliwości, a przecież, pełnomocnik wskazanego komitetu wyborczego nie upoważniał żadnej osoby, ani też nie wyrażał zgody na organizowania spotkania wyborczego w dniu 4 września 2019 r.

W dniu 10 stycznia 2020 r. Prokurator Regionalny w Lublinie postanowił uwzględnić zażalenie w zakresie odstąpienia od kierowania wniosku o ukaranie po przeprowadzeniu czynności wyjaśniających w sprawie o sygn. PO I Ds 167.2019 i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania Prokuraturze Okręgowej w Zamościu

W dniu 15 stycznia 2020 r. prokurator referent zarządził przekazanie akt sprawy o sygn. PO I Ds 167.2019 Komendzie Miejskiej Policji w Zamościu celem przeprowadzenia postępowania w kierunku art. 494 § 1 i 496 Kodeksu wyborczego.

Postanowienie Prokuratury Okręgowej w Zamościu z dnia 4 października 2019 r. o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie o sygn. PO 1 Ds. 150.2019 należy ocenić jako niewłaściwe, a zastrzeżenia budzi sposób prowadzenia postępowania sprawdzającego. Błędne było wystąpienie przez prokuratora referenta do Komisarza Wyborczego w Zamościu z prośbą o dokonanie prawnej oceny przedmiotowego zdarzenia z udziałem Ministra Sprawiedliwości w kontekście przepisów Kodeksu wyborczego odnoszących się do agitacji wyborczej. Słusznie zatem Komisarz Wyborczy w Zamościu odpowiadając prokuratorowi zauważył, iż ocena taka, zarówno w zakresie ustalenia

stanu faktycznego, jak i znamion czynu zabronionego należy do wyłącznej kompetencji organów ścigania i sądów. Nie sposób zgodzić się z treścią uzasadnienia tej decyzji w zakresie oceny analizowanego stanu faktycznego pod kątem wypełnienia znamion wykroczenia z art. 494 § 1 Kodeksu wyborczego, to jest agitacji wyborczej na terenie urzędu administracji samorządu terytorialnego w związku z wyborami parlamentarnymi zarządzonymi na dzień 13 października 2019 r. Mylnie bowiem prokurator ocenił, że spotkanie w dniu 4 września 2019 r. z dziennikarzami w Urzędzie Miasta Zamościa miało charakter informacyjny i stanowiło tylko „wtręt” do ogólnego przekazu na temat planowanych inwestycji na terenie Zamościa. Z całą bowiem pewnością oprawa wystąpienia Ministra Sprawiedliwości Zbigniewa Ziobro, a mianowicie obecność młodzieży w koszulkach z logo Prawa i Sprawiedliwości, tablice z cyfrą 7 (siedem), z którego to miejsca na liście wyborczej KW PiS kandydował M. R. w nadchodzących wyborach parlamentarnych, flagi z imieniem i nazwiskiem kandydującego M. R., tablice imitujące fragment karty do głosowania z imieniem i nazwiskiem kandydującego, wreszcie materiał prezentowany z rzutnika – nosi typowe cechy standardowego spotkania przedwyborczego. Wątpliwości nie budzi również sama treść wystąpienia Ministra Sprawiedliwości Zbigniewa Ziobro, której fragmenty powinny zostać ocenione jako agitacja wyborcza.

W chwili obecnej sprawy uległy przedawnieniu.

30) RP II Ds 2.2017 Prokuratury Regionalnej w Krakowie

W dniu 4 stycznia 2017 r. w Prokuraturze Okręgowej w Tarnowie pod sygnaturą PO I Ds. 3.2017 została zarejestrowana sprawa dotycząca podejrzenia oszustwa i usiłowania oszustwa na szkodę zawiadamiającej w związku z wykonywaniem przez kontrahenta spółki T. Cz., prowadzącego działalność gospodarczą jako „Grupa Tomami”, umów zawartych ze spółką, przy czym oszustwo miało polegać na wprowadzeniu spółki w błąd co do zamiaru przeniesienia na nią autorskich praw majątkowych do utworów wykonanych na zlecenie spółki. Pokrzywdzoną spółkę Grupa Azoty S.A. i T. Cz. łączyły trzy umowy: z 16.08.2012 r. na świadczenie usług w zakresie wizerunku korporacyjnego (w tym opracowania nowego logotypu), z 1.07.2013 r. na stałą obsługę graficzną i techniczną portalu spółek z Grupy Azoty i z 28.01.2014 r. na doradztwo i świadczenie usług w zakresie budowania wizerunku korporacyjnego. Po wypowiedzeniu tych umów przez spółkę, do czego doszło 29 marca 2016 r. pełnomocnik T. Cz. poinformował spółkę, że T. Cz. odpłatnie przeniesie autorskie prawa majątkowe do wykonanych utworów, a także odpłatnie sceduje na spółkę zarejestrowane przez siebie domeny internetowe.

W notatce urzędowej z 25 listopada 2016 r. Naczelnik Wydziału Śledczego Prokuratury Okręgowej w Tarnowie wskazał, że „T. Cz. jest synem Posłanki na Sejm RP z Tarnowa A. Cz.”

Jednocześnie w dniu 25 listopada 2016 r. do Prokuratury Okręgowej w Tarnowie wpłynęło zawiadomienie Centralnego Biura Antykorupcyjnego (Delegatury w Lublinie) o podejrzeniu popełnienia czynów z art. 296 § 1 k.k. przez osoby zobowiązane do zajmowania się sprawami majątkowymi spółki Grupa Azoty S.A. w związku z zawarciem i wykonywaniem umów, których stroną był T.Cz prowadzący działalność gospodarczą jako „Grupa Tomami”.

Zawiadomienie CBA oparte zostało m. in. na raporcie z kontroli wewnętrznej nr 1/2016 „Ocena prawidłowości zawarcia i wykonania umów z Panem T. Cz. prowadzącym działalność gospodarczą Grupa TOMAMI z siedzibą w Krakowie”, obejmującej okres od 01.01.2013 r. do 24.03.2016 r., przeprowadzonej na zlecenie Prezesa Zarządu Grupy Azoty S.A. oraz opinii prawnej sporządzonej na zlecenie zarządu spółki Grupa Azoty S.A.

Zarządzeniem Prokuratora Regionalnego w Krakowie z 23 stycznia 2017 r. sprawa została „przejęta do dalszego prowadzenia”, a następnie zarejestrowana pod sygnaturą RP II Ds 2.2017.

Po przejęciu sprawy przez Prokuraturę Regionalną w Krakowie 23 stycznia 2017 r. i powierzeniu śledztwa do prowadzenia CBA, toczyło się ono bardzo dynamicznie .

Do czerwca 2017 r. przesłuchiowano po kilku świadków miesięcznie, w marcu 2017 r. dokonano licznych przeszukań i zebrano bardzo obszerną dokumentację, która następnie do maja 2018 r. poddawana była procesowym oględzinom. W drugiej połowie 2017 r. uzupełniano materiał dowodowy żądając dokumentów i informacji od różnych podmiotów i instytucji.

W połowie 2017 r. nastąpiło spowolnienie w przesłuchaniach świadków (jeden świadek w miesiącu), a pomiędzy marcem 2018 r. a czerwcem 2019 r. nie przesłuchano żadnego świadka.

Od maja 2018 r. (protokół oględzin akt) do września 2018 r. (wpływ analizy kryminalnej) nie miały miejsca żadne czynności w niniejszej sprawie. W roku 2019 trzykrotnie powołano biegłego, ponadto uzupełniano analizę kryminalną, a prokurator przesłuchiwała dwóch świadków. Śledztwo zostało zamknięte postanowieniem z 11 marca 2020 r., a dopiero 12 czerwca 2020 r. (po trzech miesiącach) zostało ono umorzone.

Analiza przebiegu śledztwa prowadzi do wniosku, że prawie w całości skupiało się ono na wątku niedopełnienia obowiązków w zakresie ochrony interesów spółki Grupa Azoty S.A. przez osoby zobowiązane do zajmowania się sprawami majątkowymi tej spółki w związku z zawarciem umów z T. Cz. i nadzorem nad świadczeniem przez Grupę Tomami usług na rzecz Grupy Azoty S.A., tj. czynu z art. 296 § 1 i 3 k.k., określonego w punkcie 1 postanowienia o wszczęciu śledztwa.

Kwestia doprowadzenia spółki do niekorzystnego rozporządzenia mieniem oraz usiłowania doprowadzenia jej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez T. Cz. stanowiła niejako wątek

uboczny. Świadczy o tym chociażby przebieg przesłuchania ww. osoby, gdzie nie dążono w sposób wystarczający do wyjaśnienia kwestii roszczeń, z którymi T. Cz. wystąpił wobec spółki po wypowiedzeniu mu umów, w szczególności żądania rynkowej wyceny domen (co świadczyło o tym, że T. Cz. zamierzał sprzedać te domeny spółce po cenach rynkowych). Nie dążono kwestii wystawienia domen na sprzedaż.

W efekcie podjętych działań doszło do zamknięcia śledztwa postanowieniem z 11 marca 2020 r.

Postanowieniem 12 czerwca 2020 r. zostało umorzone śledztwo w sprawie:

1. niedopełnienia, w okresie od dnia 16 sierpnia 2012 r. do dnia 30 czerwca 2016 r. w Tarnowie przez osoby zobowiązane na podstawie ustawy – Kodeks spółek handlowych do zajmowania się sprawami majątkowymi Grupy Azoty S.A., obowiązków związanych z zawarciem i realizacją umów dotyczących świadczenia na rzecz Spółki usług stałej obsługi graficznej i technicznej portalu Grupy Azoty w domenie „grupaaazoty”, a także w zakresie wizerunku korporacyjnego, polegających na ochronie interesów materialnych i niematerialnych Spółki oraz nadzorze nad prawidłowością sporządzania, zawierania i wykonywania umów łączących Grupę Azoty S.A. z „Grupą Tomami” i wyrządzenia przez to Spółce szkody majątkowej w wielkich rozmiarach w kwocie 9 327 002,34 zł brutto, tj. o czyn z art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1 k.k. wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.),
2. usiłowania doprowadzenia, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w okresie od dnia 19 maja 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. w Tarnowie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Grupy Azoty S.A. znacznej wartości w kwocie 2 583 000,00 zł brutto, po uprzednim wprowadzeniu w błąd pracowników tej spółki co do zamiaru wywiązania się z umowy ramowej z dnia 16 sierpnia 2012 r. na świadczenie usług w zakresie wizerunku korporacyjnego i zawartego w jej wykonaniu zamówienia o numerze 4500038367, dotyczącego opracowania nowego logotypu marki Grupa Azoty S.A. poprzez nieprzekazanie praw do posługiwania się tym logotypem przez spółki zależne, które to działania nie doprowadziły do osiągnięcia zamierzonego celu z uwagi na niewyrażenie zgody przez zarząd Grupy Azoty S.A. na wypłatę dodatkowego wynagrodzenia na rzecz „Grupy Tomami”, tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. zw. z art. 12 § 1 k.k. wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.),
3. usiłowania w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w okresie od dnia 19 maja 2016 r. do dnia 3 stycznia 2017 r. w Tarnowie nałożenia na Grupę Azoty

S.A. obowiązku niewspółmiernego świadczenia w kwocie 492 000 zł brutto w związku z koniecznością wykupu przez pokrzywdzoną spółkę domen internetowych zawierających w nazwie rozszerzenie „grupaazoty”, przy wykorzystaniu jej przymusowego położenia, tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 304 k.k. zw. z art. 12 § 1 k.k. wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.).

Oceniając decyzję merytoryczną należy stwierdzić, że umorzenie w zakresie pkt 1 dotyczącego czynu z art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1 k.k. na szkodę spółki Grupa Azoty S.A. jest uzasadnione i znajduje oparcie w dowodach uzyskanych w śledztwie, w tym opinii biegłego, z której wynika, że wynagrodzenie zapłacone T. Cz. za świadczone przez niego usługi było adekwatne do wartości rynkowej tych usług.

Natomiast odnośnie czynu opisanego w punkcie 2 postanowienia o umorzeniu śledztwa w zakresie, którego sentencja odnosi się do usiłowania oszustwa w okresie od 19 maja 2016 r. do 31 grudnia 2016 r., czyli w okresie po wypowiedzeniu T. Cz. umów przez zarząd Grupy Azoty S.A., tj. czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. zw. z art. 12 § 1 k.k. popełnionego poprzez nieprzekazanie spółce praw do posługiwania się logotypem budzi zastrzeżenia. Czas popełnienia tego czynu określony został nieprawidłowo, ponieważ do nieprzekazania spółce praw do posługiwania się logotypem przez spółki zależne doszło przed majem 2016 r., czyli przed wypowiedzeniem umów T. Cz. Ponadto zauważyć należy, że śledztwo wszczęto nie tylko w kierunku usiłowania oszustwa, ale także oszustwa dokonanego, które miało mieć miejsce od 2012 r. (oba czyny w punkcie 2 postanowienia o wszczęciu śledztwa), a sentencja decyzji kończącej śledztwo nie obejmuje czynu z art. 286 § 1 k.k. Sentencja decyzji jest niespójna z jej uzasadnieniem.

W tej części uzasadnienia, w której prezentowany jest stan faktyczny stwierdzono co prawda, że zakresem postępowania objęte zostały także zachowania T. Cz. podjęte przez niego po wypowiedzeniu przez pokrzywdzoną spółkę ww. umów, które zmierzały do zobligowania Grupy Azoty S.A. do wypłacenia mu dodatkowego wynagrodzenia (usiłowanie) i jest to prawdą, bo zgromadzono dowody dotyczące tych okoliczności (w postaci przesłuchań świadków oraz dokumentów), natomiast w uzasadnieniu decyzji nie dokonano żadnej oceny tych dowodów przez pryzmat znamion czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

Relacje T. Cz. z Grupą Azoty S.A. skwitowano stwierdzeniem, że pomiędzy stronami zaszedł spór cywilnoprawny, co zdaniem referenta śledztwa pozwoliło mu na zwolnienie się od oceny działań T. Cz. przez pryzmat znamion czynu z m.in. 286 § 1 k.k. oraz z m.in. 13 § 1 k.k. w zw. z m.in. 286 § 1 k.k.

Tymczasem ze zgromadzonych dowodów wynika między innymi, że wykonując zawarte ze spółką umowy T. Cz. nabywał na jej rzecz liczne domeny internetowe, mające w nazwie kombinację nazwy Grupa Azoty. Robił to jako zleceniobiorca działający na zlecenie spółki i otrzymywał za swoją pracę wynagrodzenie (spółka płaciła faktury). Jednocześnie w sposób świadomy zaniechał działań koniecznych do przeniesienia na spółkę praw autorskich do tworzonych przez siebie utworów, przez długi czas korzystając z niekompetencji pracowników spółki, którzy nie ujawnili jego zaniedbań. Intencje T. Cz. uwidoczniły się po wypowiedzeniu mu umów przez spółkę, kiedy wraz ze swoim pełnomocnikiem podjął działania, które powinny zostać przez nadzorującego śledztwo szczegółowo zbadane przez pryzmat znamion czynu z m.in. 13 § 1 k.k. w zw. z m. in. 286 § 1 k.k. Chodzi tutaj o takie działania jak: żądanie „odpowiedniego honorarium” determinowanego ich wartością rynkową za przekazanie spółce domen wykupionych w wykonaniu umowy zlecenia na rzecz spółki, oczekiwanie dodatkowego wynagrodzenia za przekazanie prawa do dysponowania logotypem powstałym na zamówienie Grupy Azoty S.A. (prawdopodobnie umyślnie nie przeniesionego), a przede wszystkim wystawienie na sprzedaż domen zawierających słowa „Grupa Azoty” i innych powiązanych z działalnością spółki. Oceniając ewentualne znamiona oszustwa na szkodę ww. spółki należy mieć także na uwadze warunki zawartej pomiędzy stronami ugody, obejmującej zapłatę na rzecz T. Cz. kwoty 615 000 zł brutto.

Odnosząc się do czynu opisanego w punkcie 3 postanowienia o umorzeniu śledztwa należy wskazać, że kwalifikowanie działań polegających na próbie wymuszenia odkupienia domen przez spółkę z m. in. 13 § 1 k.k. w zw. z m.in. 304 k.k. penalizującego przestępstwo wyzysku było nieprawidłowe i musiało doprowadzić do wniosku o braku znamion tego czynu. Próba postawienia spółki przed koniecznością wykupu przez nią domen internetowych zawierających w nazwie rozszerzenie „grupaaazoty” powinna być rozpoznana łącznie z innymi działaniami T. Cz., które świadczą o tym, że co najmniej od 2012 r. wykonywał on umowy ramowe zawarte ze spółką w sposób taki, by zabezpieczyć kosztem spółki swoje interesy gospodarcze na wypadek rozwiązania z nim umów i podjął określone działania wówczas, kiedy do tego wypowiedzenia umów doszło.

Nie przesądzając o tym, czy faktycznie możliwe będzie udowodnienie, że T. Cz. dopuścił się czynów z m. in. 286 § 1 k.k. oraz z m.in. 13 § 1 k.k. w zw. z m.in. 286 § 1 k.k., konieczna jest ponowna, prawidłowa ocena dowodów zebranych w tej sprawie pod kątem znamion oszustwa, ponieważ uzasadniając postanowienie z 12 czerwca 2020 r. prokurator nie sprostала temu zadaniu.

31) PO II Ds 39.2019 Prokuratury Okręgowej w Kielcach

Przedmiotowa sprawa została zainicjowana pisemnym zawiadomieniem o podejrzeniu popełnienia przez A. P. – Dyrektorki Centrum Animacji Kultury Gminy Tarnów oraz Radnej Sejmiku Województwa Małopolskiego przestępstwa z art. 233 § 1 k.k., w związku ze składaniem oświadczeń majątkowych, skierowanym przez Bank BPS w Warszawie, w dniu 30 maja 2018 r. do Prokuratury Okręgowej w Tarnowie.

Jak wynika z zawiadomienia bank podejmując czynności analityczne powziął wątpliwości co do operacji bankowych podejmowanych przez jego klientkę, tj. A. P. Wątpliwe transakcje polegały na dokonywaniu przez A. P. w dniach 30 grudnia 2013 r. oraz 28 grudnia 2015 r. wypłat środków w łącznej wysokości 171 820,00 zł, które w dalszej kolejności były przekazywane w gotówce pracownikowi banku – A. K., która następnie wpłacała pieniądze w otrzymanej wysokości na własny rachunek bankowy, a ostatecznie, już w nowym roku kalendarzowym, zwrotnie przelewała je na rachunek bankowy A. P.

W ramach czynności sprawdzających do akt postępowania dołączono kopię oświadczeń majątkowych składanych przez radną A. P. w dniach 29.12.2014 r., 30.04.2015 r., 2.11.2015 r., 27.04.2016 r., 26.04.2018 r.,

W dniu 9 lipca 2018 r. prokurator Prokuratury Okręgowej w Tarnowie wydał decyzję o wszczęciu śledztwa o czyn z art. 233 § 1 i 6 k.k., w związku z podejrzeniem składania w okresie od 30 grudnia 2013 r. do dnia 24 kwietnia 2018 r., w Tarnowie fałszywych oświadczeń majątkowych przez osobę zobowiązaną do ich składania, tj. Radną Sejmiku Województwa Małopolskiego, poprzez zatajenie rzeczywistej wysokości oszczędności na rachunkach bankowych.

W ramach czynności dowodowych przesłuchano niezbędnych świadków, a także uzyskano dane objęte tajemnicą bankową, w tym w szczególności historię przepływów na rachunkach bankowych prowadzonych dla A. P. od dnia 30 grudnia 2013 r. do dnia 3 stycznia 2014 r. oraz od dnia 28 grudnia 2015 r. do dnia 4 marca 2016 r., a następnie wysokości sald na rachunkach bankowych prowadzonych dla A.P. w dniach 31 grudnia 2013 r. i 31 grudnia 2015 r.

W dniu 9 lipca 2019 r. Zastępca Prokuratora Regionalnego w Krakowie działając na podstawie § 116 ust. 5 Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury przekazał Prokuraturze Okręgowej w Kielcach przedmiotowe śledztwo, celem jego dalszego prowadzenia. Jako przesłankę ww. przekazania wskazano, iż śledztwo dotyczy A. P., która przez lata zaangażowana była w działalność społeczną i samorządową miasta Tarnowa. W ocenie Prokuratury Regionalnej w Krakowie dalsze prowadzenie

przedmiotowego śledztwa przez prokuratorów Prokuratury Okręgowej w Tarnowie mogłoby powodować w przyszłości formułowanie w stosunku do nich zarzutów braku bezstronności.

Decyzja ta zapadła po złożeniu przez Prokuraturę Okręgową w Tarnowie wniosku o przedłużeniu okresu trwania śledztwa, w którym to wniosku wskazano na planowane przedstawienie A. P. zarzutów popełnienia przestępstwa, o którym mowa w art. 233 § 1 i 6 k.k.

Ważne w tym aspekcie jest również to, że przedmiotowa sprawa pozostawała w bieżącym zainteresowaniu zarówno Prokuratury Regionalnej w Krakowie, jak i Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej.

Począwszy od dnia 14 lutego 2019 r. Prokuratura Okręgowa w Tarnowie, działając na żądanie Prokuratury Regionalnej w Krakowie (RP III WOS 037.122.2017) przedstawiała kilkakrotnie informacje dotyczące biegu sprawy. W informacji z dnia 17 kwietnia 2019 r. wskazano, iż analiza zgromadzonych w sprawie dowodów prowadzi do uznania, iż bezpodstawne transfery środków dokonywane przez A. P. miały celowy i zaplanowany charakter i zmierzały do ukrycia tych środków przed koniecznością ich wykazania w oświadczeniach majątkowych.

W piśmie z dnia 25 czerwca 2019 r. poinformowano Prokuraturę Regionalną w Krakowie, że śledztwo nie zostało ukończone w związku z oczekiwaniem na dokumentację bankową. W piśmie ponownie wskazano na istnienie podstaw do przekształcenia postępowania w fazę *in personam*. Podkreślono jednak, iż z uwagi na przedłużający się okres oczekiwania na dokumentację bankową zasła konieczność złożenia wniosku o przedłużenie okresu trwania śledztwa na okres powyżej roku.

W dniu 9 lipca 2019 r. sprawa przekazana została do prowadzenia Prokuraturze Okręgowej w Kielcach, gdzie zarejestrowano ją pod sygnaturą akt PO II Ds 36.2019, o czym pismem z dnia 15 lipca 2019 r. poinformowano Prokuraturę Krajową.

W dniu 17 lipca 2019 r. akta główne i podręczne sprawy przesłane zostały, na telefoniczne polecenie, do Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej.

Akta sprawy zwrócono w dniu 24 lipca 2019 r. w ślad za pismem Prokuratury Krajowej o sygnaturze PK II Dsn 284.2019. W piśmie wskazano na konieczność zintensyfikowania czynności. W szczególności jednak polecono przesłuchanie A. P. w charakterze świadka, w trybie art. 183 k.p.k., celem wyjaśnienia wątpliwości powstałych na tle interpretacji jej oświadczeń majątkowych. Przede wszystkim zlecono wyjaśnienie jaki był powód transferów środków w 2013 i 2015 r.

Prokuratura Regionalna w Krakowie wydała polecenie dotyczące bieżącego (co 2 miesiące) informowania o biegu śledztwa. W dniu 8 sierpnia 2019 r. przekazano informację o aktualnych ustaleniach śledztwa do sygnatury RP I Ko 248.2019. W dniu 12 sierpnia 2019 r. przesłano do Prokuratury Regionalnej w Krakowie kopię protokołu przesłuchania w charakterze świadka A. P.

Wkrótce po przejęciu sprawy przez Prokuraturę Okręgową w Kielcach w dniu 12 sierpnia 2019 r. L. J. – prokurator Prokuratury Okręgowej w Kielcach, pełniący ówczesnie funkcję Naczelnika II Wydziału ds. Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Okręgowej w Kielcach przesłuchał A. P. w charakterze świadka, pouczając ją o treści art. 183 k.p.k.

W toku dalszego postępowania przesłuchano w charakterze świadków pracowników banku BPS S.A., a także realizowano czynności, które z punktu widzenia potrzeb merytorycznych nie były uzasadnione. Przeprowadzono także konfrontację pomiędzy A.K, a A.P.

W dniu 21 kwietnia 2020 r. prokurator L. J. wydał decyzję o umorzeniu postępowania przygotowawczego w oparciu o przepis art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k., tj. wobec braku znamion czynu zabronionego. Przy czym podjęta decyzja dotyczyła oświadczeń majątkowych składanych w okresie od 1 marca 2014 r. do 26 kwietnia 2018 r. w Tarnowie przez A. P. w związku z pełnieniem funkcji Dyrektora Centrum Animacji Kulturalnej Gminy Tarnów oraz składanych w okresie od 29 grudnia 2014 r. do 26 kwietnia 2018 r. przez A. P w związku z pełnieniem funkcji Radnej Sejmiku Województwa Małopolskiego.

Odnosząc się do kwestii transferów finansowych, które miały miejsce w latach 2013-2015 pomiędzy A. P., a A. K. w uzasadnieniu postanowienia o umorzeniu śledztwa wskazano, iż nie można wykluczyć, iż A. P. udzieliła A. K. pożyczek. Uznano, iż samego faktu, że wypłaty środków dokonywane były pod koniec roku kalendarzowego, nie można założyć, iż były to działania mające na celu zaniżenie stanu posiadania Radnej do Sejmiku Wojewódzkiego, w kontekście składanych przez nią oświadczeń majątkowych.

Analiza treści decyzji wskazuje, iż nie sposób zgodzić się z bezkrytycznym uznaniem za wiarygodne zeznań złożonych przez A. K. w dniu 27 lutego 2020 r., w których przyznała, iż A. P. przekazywała jej pieniądze w ramach pożyczek. Przypomnieć bowiem należy, iż uprzednio, przesłuchana dwukrotnie, w tym osobiście przez prokuratora wskazała, iż nie zna powodów dla których A. P. przekazywała jej pieniądze. Przyjęła je, a następnie wpłaciła na własny rachunek bankowy i ostatecznie przelała zwrotnie na rachunek bankowy A. P. na jej prośbę, w ramach przysługi. Prokurator, wobec oczywistych sprzeczności w zeznaniach A. K. nie podjął jakichkolwiek działań zmierzających do weryfikacji wersji przedstawionej przez nią w dniu 27 lutego 2020 r. Wskazać należy w tym miejscu, iż świadek podniosła, iż była ówczesnie, tj. w grudniu 2013 r., a następnie w grudniu 2015 r. w trudnej sytuacji osobistej i finansowej. Planowała rozstać się z mężem i wyprowadzić z ich wspólnego mieszkania. Należało więc przesłuchać w charakterze świadka męża A. K., a nadto zweryfikować jaka była ówczesnie jej faktyczna sytuacja finansowa. W tym aspekcie działania prokuratora uznać należy za absolutnie tendencyjne i zmierzające do umorzenia postępowania.

Niezależnie od powyższego w analizowanej sprawie za zupełnie nieuzasadnioną należy uznać decyzję Prokuratora Regionalnego w Krakowie z dnia 9 lipca 2019 r. o przekazaniu w oparciu o § 116 ust. 5 Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury przedmiotowego śledztwa, poza właściwością miejscową, do prowadzenia Prokuraturze Okręgowej w Kielcach. W szczególności decyzja ta jest niezrozumiała wobec faktu, iż uprzednio, przy tożsamym stanie faktycznym, Prokurator Regionalny w Krakowie nie znalazł ku temu podstaw. Nie sposób zgodzić się z argumentacją, iż fakt, że prowadzone śledztwo dotyczyło mieszkanki Tarnowa, która pełniła funkcję Dyrektorki Centrum Animacji Kultury Gminy Tarnów, a następnie Radnej Sejmiku Województwa Małopolskiego uzasadniał możliwość podnoszenia zarzutu braku obiektywizmu po stronie prokuratorów z Prokuratury Okręgowej w Tarnowie. Tak postawione założenie uniemożliwiałoby prokuratorom z danej jednostki organizacyjnej prokuratury prowadzenie postępowań przygotowawczych dotyczący osób zamieszkujących na obszarze jej właściwości, co uznać należy za sprzeczne z zasadami prowadzenia postępowań przygotowawczych, w tym w szczególności regułami określającymi ich właściwość miejscową.

Co istotne, po przekazaniu sprawy do prowadzenia Prokuraturze Okręgowej w Kielcach doszło do oczywistej zmiany kierunku prowadzonego śledztwa. Uprzednio wskazywano bowiem na konieczność wydania w sprawie postanowienia o przedstawieniu A. P. zarzutów popełnienia przestępstwa. Tymczasem po przejęciu sprawy do prowadzenia przez Prokuraturę Okręgową w Kielcach prokurator podjął decyzję o przesłuchaniu jej w charakterze świadka. Następnie przeprowadzono szereg dalszych czynności dowodowych, które jednak nie skupiały się na weryfikacji okoliczności dokonywania kwestionowanych przesunięć finansowych.

Należy nadto zwrócić uwagę na bezpodstawne przekazanie w dniu 2 kwietnia 2020 r. przez Prokuraturę Okręgową w Kielcach do Prokuratury Krajowej projektu postanowienia o umorzeniu postępowania przygotowawczego w sprawie

W chwili obecnej wydano rekomendację podjęcia i kontynuowania przedmiotowej sprawy w kierunku wskazanym wcześniej przez Prokuraturę Okręgową w Tarnowie.

Analiza sprawy wykazała konieczność rozpoznania działań prokuratora pod kątem odpowiedzialności karnej.

32) 4311-7.Ds.1222.2023 Prokuratury Rejonowej Warszawa-Mokotów w Warszawie

33) 4311-7.Ds.1638.2023 Prokuratury Rejonowej Warszawa-Mokotów w Warszawie

Postępowanie przygotowawcze w obu sprawach zostało zainicjowane zawiadomieniem Senatora K. B., który wskazał, że w dniu 09 lipca 2023 r. na Jasnej Górze Minister Aktywów Państwowych J. S. oraz Prezes Grupy Enea P. M. przekazali o. Tadeuszowi Rydzykowi miecz z czasów Mieszka I. Zawiadamiający, powołując się na doniesienia medialne, wskazał, że miecz miał zostać nabyty przez Fundację Enea za kwotę 250 000 zł ze zbiorów antykwarycznych. Z uwagi na pojawiające się w przestrzeni medialnej wypowiedzi ekspertów podważających autentyczność miecza, m. in. „ten miecz jest najdelikatniej podejrzany”, „wystarczy mi ogląd telewizyjny, żeby nabrać pewności, że to na 90% falsyfikat” i inne. K. B. wskazał, że mogło dojść do popełnienia przestępstw z art. 286 k.k., art. 109a i art. 109b Ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. Poza tym wskazał, że podrabianie lub przerabianie zabytku w celu użycia go w obrocie, jak też zbywanie podrobionego, przerobionego zabytku jest przestępstwem i zachowanie może być rozpatrywane przez pryzmat czynu z art. 296 k.k.

Przedmiotowe zawiadomienie przy piśmie z dnia 20 lipca 2023 r. zostało przekazane do rozpoznania Prokuraturze Rejonowej Warszawa-Mokotów w Warszawie przez Prokuraturę Okręgową w Warszawie, sygn. 3041-5 Ko 2355.2023, a następnie w dniu 24 lipca 2023 r. Zastępca Prokuratora Rejonowego Piotr Mączka zadekretował sprawę do rejestru 4311-0.Ko wskazując imiennie prok. A. S.

W dniu 25 lipca 2023 r. prokurator A.S. za sygn. 4311-0.Ko1185.2023 przekazała zawiadomienie do KRP Warszawa II w celu przyjęcia zawiadomienia o przestępstwie.

W aktach sprawy znajduje się pieczęć urzędowa KRP Warszawa II wskazująca na to, że akta sprawy wpłynęły do KRP Warszawa II w dniu 26 lipca 2023 r., po czym jeszcze tego samego dnia zostały one zwrócone do Prokuratury. W aktach podręcznych znajduje się pismo KRP Warszawa Mokotów z datą 26.07.2023 r., sygn. WPG II 6675/23 adresowane na Zastępcę Prokuratora Rejonowego Julię Pęciak-Kiełbus, z którego wynika, że akta zostały przekazane na polecenie tej prokurator. Pokwitowanie odbioru akt winno znajdować się w aktach kontrolnych policji, co wskazuje, że zostały odebrane osobiście.

W dniu 28 lipca 2023 r. Zastępca Prokuratora Rejonowego Piotr Maczka zadekretował sprawę do repertorium 7 Ds. imiennie na prokuratora referenta.

W dniu 1 sierpnia 2023 r. przygotowane zostało postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia, które zawiera podpis asesora, jednak na tej podstawie sprawa nie została wykreślona.

Na piśmie tym znajdują się adnotacje i przekreślenia atramentowe, nie wiadomo przez kogo naniesione. Decyzja nie została wykonana i nie została aprobowana. Postępowanie było nadal kontynuowane

Postępowanie było ukierunkowane w sposób dość specyficzny. Przede wszystkim w niezatwierdzonym postanowieniu o odmowie wszczęcia postępowania z dnia 1 sierpnia 2023 r. wskazano kwalifikację z art. 109a Ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków o opiece nad zabytkami w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Ostatecznie sprawę rozdzielono przyjmując w sprawie 4311-7Ds.1222.2023 następujący opis czynu: „w sprawie zaistniałego w dniu 09 lipca 2023 r. na Jasnej Górze, w Częstochowie, nieodpłatnego zbycia eksponatu w postaci miecza jako zabytku ruchomego pochodzącego z przełomu X/XI wieku wiedząc, że jest on podrobiony, poprzez przekazanie go podczas uroczystości związanej z XXXII Pielgrzymką Rodziny Radia Maryja na Jasnej Górze o. Tadeuszowi Rydzikowi w celu przekazania go do Muzeum Pamięć i Tożsamość im. Św. Jana Pawła II w Toruniu, to jest o czyn z art. 109b Ustawy z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami”.

Rozdzielenie zawiadomienia związane było z przyjęciem dodatkowej koncepcji określenia czynu z art. 286 § 1 k.k. na szkodę podmiotu fundującego zakup. W tym przypadku, w dniu 28 września 2023 r. dokonano kopii materiałów, tj. zawiadomienia o przestępstwie oraz materiałów zawierających Statut Muzeum „Pamięć i Tożsamość” oraz Statutu Fundacji ENEA i zarejestrowano sprawę za sygn. 4311-7 Ds.1638.2023 w sprawie:

- doprowadzenia w nieustalonym miejscu, w bliżej nieustalonym czasie, nie później jednak niż w dniu 09 lipca 2023 r. Fundacji Enea z siedzibą w Poznaniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 250 000 zł, poprzez zbycie rzeczy ruchomej w postaci miecza, po uprzednim podrobieniu go w celu użycia w obrocie zabytkami, nadając mu pozory zabytku pochodzącego z obszaru Europy Środkowej i liczącego około tysiąca lat, wprowadzając tym samym pokrzywdzonego w błąd co do autentyczności miecza, czym działano na szkodę Fundacji Enea z siedzibą w Poznaniu w kwocie 250 000,00 zł stanowiącej mienie znacznej wartości, tj. o czyn z art. 109a Ustawy z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

W toku postępowania w dniu 2 sierpnia 2023 r. asesor zapoznała się i dokonała wydruku zarządzenia Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 29 czerwca 2018 r. w sprawie nadania statutu Muzeum „Pamięć i Tożsamość” oraz statutu Fundacji ENEA. Były to jedyne działania podjęte w tej sprawie.

W dniu 20 października 2023 r. w obu postępowaniach wydane zostało postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania. Dokonując prawnokarnej analizy okoliczności wskazanych w zawiadomieniu asesorka skoncentrowała się głównie na przepisach Ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. Tymczasem istota zawiadomienia sprowadzała się do wskazania, że doszło do oszustwa na szkodę Fundacji ENEA, która została wprowadzona w błąd co do autentyczności zakupionego miecza, a z drugiej strony dość lekkomyślnie dokonała jego zakupu, co mogło być rozpatrywane przez pryzmat oszustwa menadżerskiego określonego w art. 296 § 1 k.k. Przekazanie wątpliwego miecza w dniu 9 lipca 2023 r. księdzu Tadeuszowi Rydzyskiemu samo w sobie nie stanowiło przestępstwa i nie było zasadniczym celem zawiadomienia, a jedynie kanwą do oceny zachowania Prezesa Fundacji ENEA, a w pewnym kontekście także Ministra Aktywów Państwowych. Z tego też względu przyjęcie w sprawie 4311-7 Ds.1228.2023 kwalifikacji z art. 109b Ustawy z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami w odniesieniu do przekazania подарunku było błędem merytorycznym i co za tym idzie błędne było zarejestrowanie kolejnej sprawy za sygn. 4311-7 Ds.1668.2023, w ramach której rozpoznano czyn z art. 286 § 1 k.k. na szkodę Fundacji ENEA, który oczywiście mógł pozostawać w zbiegu rzeczywistym z czynem art. 109b Ustawy z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami.

Pominięto przy tym intencjonalnie wątek związany z wydatkowaniem środków przez Fundację ENEA na zakup miecza (w mediach podawano kwotę 250 000 zł i taką przyjęto w treści rozstrzygnięcia), która w żaden formalny sposób nie została potwierdzona.

Trzeba podkreślić, iż autorka decyzji dostrzegła pokrywanie się zakresów normatywnych wskazanych przepisów. Wskazała bowiem, że w przepisach karnych przewidziano odpowiedzialność karną za fałszerstwo zabytku, czyli podrobienie lub przerobienie zabytku w celu użycia go w obrocie zabytkami (art. 109a) oraz za zbycie fałszyfikatu, czyli zbycie jako zabytek ruchomy albo zbycie zabytku jako inny zabytek, wiedząc, że są one podrobione lub przerobione (art. 109b). Gdy sprawca podrobił lub przerobił zabytek, a następnie go zbył, należy uznać, że dopuścił się dwóch, pozostających w realnym zbiegu, przestępstw fałszerstwa zabytku – art. 109a Ustawy i zbycia fałszyfikatu – art. 109b Ustawy. Zakresy działania przepisu art. 109b Ustawy i art. 286 § 1 k.k. pokrywają się, gdyż zazwyczaj sprawca (sprzedawca obiektu), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (uzyskania zapłaty za obiekt), doprowadzi nabywcę (kupującego obiekt) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (zawarcia umowy sprzedaży obiektu) poprzez zbycie rzeczy ruchomej jako zabytku ruchomego albo zbycie zabytku jako innego zabytku, wiedząc, że są one podrobione lub przerobione, i wprowadzając w błąd nabywcę albo wyzyskując błąd nabywcy co do autentyczności obiektu.

Odnosząc się do doniesień medialnych asesor zaprzeczyła, aby mogło dojść do oszustwa stwierdzając jednocześnie, że Minister Aktywów Państwowych w dniu 09 lipca 2023 r. na portalu społecznościowym Twitter, opublikował post, w którym wskazał, że „wraz z P. M. Prezesem Grupa Enea wręczyliśmy o. Tadeuszowi Rydzikowi miecz z czasów Mieszka I. Trafi on do Muzeum „Pamięć i Tożsamość” im. św. Jana Pawła II w Toruniu”. Ponadto na stronie internetowej Fundacji Enea www.enea.pl/fundacja, opublikowano informacje dotyczące zakupu przedmiotowego miecza, wskazując, że „Miecz pochodzi z obszaru Europy Środkowej i ma około tysiąca lat. W tym zakresie dywagacje okazały nadzwyczaj jednostronne, albowiem w swej istocie nie podjęto żadnych działań zmierzających do potwierdzenia autentyczności „zabytku”. Zaniechano zwrócenia się do Fundacji ENEA o przekazania informacji co do okoliczności nabycia, certyfikatu autentyczności, zapłaconej ceny i sprzedawcy.

Jednocześnie w treści decyzji prokurator w sposób dość jednostronny i bez opisu czynu w treści dyspozytywnej odniosła się do ewentualności zaistnienia czynu z art. 296 k.k.

Przywołanie zapisu dającego kompetencje organom Fundacji do wydatkowania środków stało się w tym przypadku wystraszające do umorzenia postępowania. Pominęto zaś najistotniejszy z punktu widzenia istoty sprawy aspekt związany z celowością wydatkowania środków i zgodności z celami Fundacji. Nie ustalono, czy zachowano reguły ostrożności zarówno w aspekcie pochodzenia (autentyczności przedmiotu), jak i jego wartości. Nie sposób podzielić argumentacji, że nabycie eksponatu, celem wzbogacenia zbiorów muzealnych mieściło się w założeniach statutowych Fundacji. Fundacja Enea podała, że wsparła zakup eksponatu dla Muzeum „Pamięć i Tożsamość”, który będzie można podziwiać na wystawie w powstającym Muzeum. Zarządzeniem Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 29 czerwca 2018 r., poz. 43 nadano statut Muzeum „Pamięć i Tożsamość” im. św. Jana Pawła II (w organizacji). Zgodnie z Ustawą z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach, muzeum jest jednostką organizacyjną nienastawioną na osiągnięcie zysku, której celem jest gromadzenie i trwała ochrona dóbr naturalnego i kulturalnego dziedzictwa ludzkości o charakterze materialnym i niematerialnym, informowanie o wartościach i treściach gromadzonych zbiorów, upowszechnianie podstawowych wartości historii, nauki i kultury polskiej oraz światowej, kształtowanie wrażliwości poznawczej i estetycznej oraz umożliwianie korzystania ze zgromadzonych zbiorów.

Postępowania w tej sprawie wymagają podjęcia i przeprowadzenia postępowania dowodowego, które doprowadziłoby do usunięcia wątpliwości przedstawionych w niniejszej ocenie.

34) 3041-1.Ds.4.2022 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

W dniu 5 stycznia 2022 r. do Prokuratury Rejonowej Warszawa-Śródmieście w Warszawie wpłynęło zawiadomienie posłów na Sejm RP W. Sz. i P. K. z dnia 04 stycznia 2022 r. o podejrzeniu popełnienia przestępstwa na szkodę interesu prywatnego i publicznego przez P.P., pełniącego funkcję Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych, polegającego na niedopełnieniu powierzonych mu obowiązków funkcjonariusza publicznego i wyrządzeniu Skarbowi Państwa szkody majątkowej w wielkich rozmiarach, tj. o czyny z art. 231 § 1 k.k. i art. 296 § 3 k.k. W zawiadomieniu wskazano, że ww. działając jako Główny Rzecznik Dyscypliny Finansów, pomimo tego, że podzielił wiele uwag Najwyższej Izby Kontroli odnośnie tego, że zakupu systemu „Pegasus” z pieniędzy pochodzących z Funduszu Sprawiedliwości na podstawie umowy z dnia 29 września 2017 r. mógł naruszyć dyscyplinę finansów publicznych odmówił wszczęcia postępowania.

W dniu 10 stycznia 2022 r. do Prokuratury Rejonowej Warszawa-Śródmieście w Warszawie wpłynęło zawiadomienie, A. D.-B. oraz K. Ś. – posłów na Sejm RP, z dnia 7 stycznia 2022 r. o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez M. W., pełniącego funkcję Sekretarza Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości, na szkodę interesu prywatnego i publicznego, polegającego na niedopełnieniu powierzonych mu obowiązków funkcjonariusza publicznego i wyrządzeniu Skarbowi Państwa szkody majątkowej w wielkich rozmiarach, tj. o czyny z art. 231 § 1 k.k. i art. 296 § 3 k.k. Zawiadomienie dotyczyło podpisania przez M. W. – Sekretarza Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości umowy z dnia 29 września 2017 r. z Szefem CBA na zakup techniki specjalnej o wartości ok. 25 mln zł, finansowanej z Funduszu Sprawiedliwości – Funduszu Pomocy Poszkodowanym i Pomocy Postpenitencjarnej.

W dniu 10 stycznia 2022 r. do Prokuratury Regionalnej w Warszawie wpłynęło zawiadomienie, M. K. i J. K.-R. – posłów na Sejm RP, z dnia 05 stycznia 2022 r. o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstw przez Szefów Centralnego Biura Antykorupcyjnego pełniących swoje funkcje w okresie od dnia 1 grudnia 2015 r. i innych nieustalonych osób będących ich podwładnymi, zatrudnionymi w Centralnym Biurze Antykorupcyjnym oraz osób nadzorujących ich pracę na podstawie ustawy, w szczególności Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji, Koordynatora Służb Specjalnych, Sekretarza Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji, Sekretarza Kolegium ds. Służb Specjalnych, a także Ministra Sprawiedliwości w zakresie dotyczącym nabycia programu „Pegasus” i innych bezprawnych działań.

W dniu 29 grudnia 2021 r. do Prokuratury Rejonowej w Piasecznie wpłynęło zawiadomienie Sz. A. o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z art. 130 k.k. (szpiegostwa) przez funkcjonariuszy Centralnego Biura Antykorupcyjnego, a zwłaszcza przez kierownictwo tejże instytucji, czyli pułkownika A. S. oraz jego bezpośrednich podwładnych, którzy do inwigilacji różnych funkcjonariuszy publicznych i osób ważnych dla bezpieczeństwa publicznego używają oprogramowania „Pegasus”, które nadzorują i kontrolują władze Izraela. Zawiadomienie zostało zarejestrowane pod sygn. 4809-0.Ko.1050.2021.

Mając na uwadze, iż w sprawie wpłynęło wiele zawiadomień o popełnieniu przestępstwa połączono je do jednego postępowania o sygn. 3041-1.Ds.4.2022, którego referentem została prokurator A.C.

W toku prowadzonego postępowania przesłuchano w charakterze świadków zawiadamiających. Pismem z dnia 27 kwietnia 2022 r. prokurator M. K. zwróciła się do Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego o udostępnienie materiałów w postaci kopii umowy z dnia 29 września 2017 r. zawartej pomiędzy Ministerstwem Sprawiedliwości, a CBA. Nadto o wskazanie, czy przed zawarciem umowy CBA zasięgało opinii w zakresie możliwości sfinansowania zakupu środków techniki specjalnej ze środków Funduszu Sprawiedliwości oraz ich ewentualnej klasyfikacji budżetowej. Przesłania kopii umowy zawartej za pośrednictwem firmy Matix skutkującej nabyciem przez CBA środka techniki specjalnej – tzw. „Pegasusa” wraz z jej tłumaczeniem i wskazanie, czy przed zawarciem ww. umowy CBA zasięgało opinii prawnych lub innych dotyczących bezpieczeństwa danych gromadzonych w wyniku zastosowania ww. środka techniki specjalnej.

Prokurator sporządziła notatkę urzędową dokumentującą zapoznanie się z aktami sprawy o sygn. PO I Ds 131.2018 dotyczącą przekroczenia uprawnień służbowych przez funkcjonariuszy publicznych zatrudnionych i wykonujących obowiązki służbowe w Ministerstwie Sprawiedliwości w Warszawie, poprzez zawarcie w dniu 29 września 2017 r. umowy o sygn. DSRiN-IV-024/17 z Centralnym Biurem Antykorupcyjnym, w wykonaniu której przekazano temu podmiotowi, wbrew przepisom prawa, w dwóch transzach w dniach 9 października oraz 17 listopada 2017 r. łączną kwotę 25 000 000 zł pochodzącą ze środków Funduszu Sprawiedliwości, czym działano na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Do notatki załączono kopie materiałów z akt postępowania.

Po trwającym wiele miesięcy postępowaniu sprawdzającym postanowieniem z dnia 12 maja 2023 r., sygn. 3041-1.Ds.4.2022 odmówiono wszczęcia śledztwa w sprawie:

I. niedopełnienia obowiązków w dniu 14 września 2020 r. w Warszawie przez Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych poprzez błędne rozpoznanie zażalenia

Najwyższej Izby Kontroli z dnia 29 listopada 2018 r. na postanowienie Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych właściwego w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych rozpoznawanych przez Komisję Orzekającą w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Szefie Kancelarii Prezesa Rady Ministrów z dnia 7 listopada 2018 r. o odmowie wszczęcia postępowania w sprawie naruszenia dyscypliny finansów publicznych przez dysponenta Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej, o którym mowa w art. 11 ust. 1 Ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (dalej: uondfp) i nie wszczęcie postępowania wyjaśniającego w ww. sprawie, czym działał na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.

II. przekroczenia uprawnień w okresie od dnia 29 września 2017 r. do 17 listopada 2017 r. w Warszawie przez Podsekretarza Stanu polegających na tym, że pełniąc z upoważnienia Ministra Sprawiedliwości funkcję dysponenta Funduszu Sprawiedliwości w dniu 29 września 2017 r. zawarł umowę z ówczesnym Szefem Centralnego Biura Antykorupcyjnego skutkującą przekazaniem w dniu 9 października 2017 r. i dniu 17 listopada 2017 r. środków w łącznej kwocie 25.000.000 zł ww. jednostce budżetowej z Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej, czym działał na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.

III. przekroczenia uprawnień w dniu 29 września 2017 r. w Warszawie przez ówczesnego Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego polegających na uzyskaniu z Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej kwoty 25 000 000 zł przeznaczonych na dokonanie zakupu środków techniki służących do uzyskania nieuprawnionego dostępu do urządzeń elektronicznych celem inwigilacji ich użytkowników oraz kwoty 8 000 000 zł przeznaczonej na jego wdrożenie i utrzymanie, czym działał na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.

Warto podkreślić, iż decyzja ta została poprzedzona trzema projektami, które znajdują się w aktach podręcznych i były analizowane i poprawiane przez przełożonych prokuratora referenta.

Postanowienie w tej materii obejmuje 46 stron analiz i argumentacji referenta, które jednak nie zasługują w pełni na akceptację, przede wszystkim w zakresie działania Szefa CBA i Podsekretarza Stanu w MS.

Po analizie sprawy wydano postanowienie o podjęciu postępowania w zakresie czynów z punktów II i III. Materiały postępowania w tym zakresie zostały dołączone do śledztwa Prokuratury Krajowej o sygn. 1001-22.Ds.I.2024.

35) PR Ds 2241.2019 (PR Ds 652.2021) Prokuratury Rejonowej w Oleśnicy

Postępowanie zostało zainicjowane złożeniem w dniu 27 sierpnia 2019 r. przez Ośrodek Monitorowania Zachowań Rasistowskich i Ksenofobicznych z/s w Warszawie pisemnego zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia szeregu przestępstw związanych z prowadzeniem akcji humanitarnej o nazwie „Plecak dla Aleppo”. Wiedzę o zachowaniach mogących stanowić przestępstwa zawiadamiający pozyskali z doniesień medialnych. Na tej podstawie stwierdzono, że patronująca akcji B. K. zobowiązała się publicznie do przekazania zebranych przez młodzież szkolną darów dzieciom z ogarniętego wojną Aleppo i z tego zobowiązania nie wywiązała się, wprowadzając w błąd wiele osób, w tym darczyńców. Zdaniem zawiadamiającego wyjaśnienia wymagał udział w akcji humanitarnej przedstawicieli Kancelarii Prezesa Rady Ministrów oraz księży, którzy mieli wraz z B. K. zacierać ślady swoich zachowań i w tym celu starali się wyekspediować część plecaków, jednak nie wszystkie, albowiem część darów zaginęła w trakcie ich rocznego ukrywania.

W ramach realizowanych czynności sprawdzających przesłuchany w charakterze świadka Prezes Zarządu Fundacji Ośrodek Monitorowania Zachowań Rasistowskich i Ksenofobicznych podtrzymał treść pisemnego zawiadomienia wskazując, że swoją wiedzę o sprawie opiera na doniesieniach medialnych. Dodał, że z zebranych 80 plecaków udokumentowano przekazanie odbiorcom jedynie 5 plecaków i że w akcję zaangażowanych było kilkaset osób – dzieci wraz z rodzicami.

W toku czynności sprawdzających prowadzonych za sygn. PR Ds 2241.2019 przesłuchano w sprawie trzy osoby, a mianowicie A. G. – pracownicę Biura Poselskiego B. K., a także A. M. i jej męża B. M., którzy transportowali plecaki do Warszawy. Następnie pomimo wykonania czynności procesowych, z naruszeniem art. 307 k.p.k., wydano postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa z dnia 30 grudnia 2019 r. Podkreślić należy, iż decyzja w tej formie wydana została mimo, że nie istniały ku temu prawne podstawy, albowiem w sprawie zostali już przesłuchani świadkowie.

W dnia 5 lutego 2021 r. Sąd Rejonowy w Oleśnicy w Wydziale II Karnym, sygn. akt II Kp 418/20 uchylił postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa zlecając wykonanie czynności dowodowych, w tym przesłuchanie B. K.

W dniu 23 lutego 2021 r. funkcjonariusz Komisariatu Policji w Sycowie wszczął dochodzenie w sprawie sygn. PR Ds 652.2021 w zakresie ujawnionego w dniu 18 grudnia 2019 r. w miejscowości Syców zaboru w celu przywłaszczenia tornistrów szkolnych wraz z wyposażeniem, zebranych przez uczniów szkół podstawowych w Sycowie podczas akcji humanitarnej „Tornister

dla Aleppo” na szkodę zawiadamiającego Fundacji Ośrodka Monitorowania Zachowań Rasistowskich i Ksenofobicznych, tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

W ramach postępowania zaniechano przesłuchania B. K., która jako świadek została wskazana w wiążącym postanowieniu Sądu Rejonowego w Oleśnicy, sygn. II Kp 418/20, a także wykonania innych czynności wskazanych w tym postanowieniu. Sąd polecił prokuratorowi, m.in. przeprowadzenie analizy artykułów prasowych, dotyczących akcji humanitarnej „Plecak dla Aleppo”, a także przesłuchanie w charakterze świadków osób wskazanych w zażaleniu pełnomocnika zawiadamiającego.

W aktach sprawy brak jest jakiegokolwiek dowodu na przeprowadzenie analizy artykułów prasowych, dotyczących ww. akcji humanitarnej. Zgodnie z zaleceniem Sądu prokurator przesłuchał jedynie w charakterze świadków: Dyrektor Szkoły Podstawowej nr 1 w Sycowie, J.N., księdza A.M i A.N. – Dyrektor Szkoły Podstawowej nr 3 w Sycowie. Prokurator Rejonowy w Oleśnicy nie wykonał też uprzednio wskazanych przez prokuratora nadrzędnego czynności w postaci przesłuchania osoby, której przekazano plecaki i która potwierdzała ich przyjęcie, a następnie przekazanie do Syrii, to jest księdza W.C., nie ustalił szacunkowej wartości mienia, które mogło ulec zniszczeniu, bądź utracie, jak również zaniechał ustalenia osoby lub osób, które zostały pokrzywdzone (np. darczyńcy) i mogłyby złożyć wniosek o ściganie czynu z art. 288 § 1 k.k.

W tym aspekcie zrozumiałe jest stanowisko prokuratora nadrzędnego, który dokonując w dniu 26 lutego 2020 r. badania aktowego wytknął Prokuratorowi Rejonowemu szereg uchybień i zaniechań w postaci nieprzeprowadzenia niezbędnych czynności dowodowych (nie wytknął nieprzeprowadzenia czynności z udziałem B. K. ani nie zaakcentował konieczności przesłuchania wymienionej w charakterze świadka).

Postanowieniem z dnia 28 czerwca 2021 r. prokurator T.S. umorzył dochodzenie w sprawie.

1. ujawnionego w dniu 18 sierpnia 2019 r. w miejscowości Syców zaboru w celu przywłaszczenia tornistrów szkolnych wraz z wyposażeniem, zebranych przez uczniów szkół podstawowych w Sycowie podczas akcji humanitarnej „Tornister dla Aleppo”, to jest o czyn z art. 278 § 1 k.k. – wobec tego, że czynu nie popełniono.

2. ujawnionego w dniu 18 sierpnia 2019 r. w miejscowości Syców zniszczenia rzeczy w postaci tornistrów szkolnych wraz z wyposażeniem, zebranych przez uczniów szkół podstawowych w Sycowie podczas akcji humanitarnej „Tornister dla Aleppo”, to jest o czyn z art. 288 § 1 k.k. – wobec tego, że czynu nie popełniono.

W uzasadnieniu omawianego postanowienia jego autor uznał, że nie potwierdzono okoliczności podnoszonych przez zawiadamiających. Zdaniem autora postanowienia zgromadzone w toku dochodzenia dowody w postaci zeznań świadków, nagrań audiowizualnych oraz

dokumentacji fotograficznej nie wykazały, aby doszło do zniszczenia, czy też przywłaszczenia plecaków zebranych podczas akcji humanitarnej „Tornister dla Aleppo”.

Warto podkreślić, że decyzja pierwotna o odmowie wszczęcia dochodzenia była badana w Prokuraturze Okręgowej we Wrocławiu i prokurator dokonująca analizy uznała ją za przedwczesną i dostrzegła konieczność wszczęcia dochodzenia oraz przeprowadzenia postępowania dowodowego. Stanowiska tego nie podzieliła Prokurator Okręgowa we Wrocławiu Agnieszka Mulka-Sokołowska stwierdzając, iż w ramach art. 307 k.p.k. przeprowadzono czynności wystarczające do podjęcia decyzji merytorycznej (stosowne adnotacje znajdują się na notatce z badania akt z dnia 26 lutego 2020 r.). Następnie poinformowano Prokuraturę Rejonową w Oleśnicy oraz Prokuraturę Regionalną we Wrocławiu o uznaniu decyzji Prokuratury Rejonowej w Oleśnicy z dnia 30 grudnia 2019 r. za zasadną (pismo z dnia 5 marca 2020 r.).

W dniu 9 kwietnia 2020 r. poinformowano o decyzji Departament Przystępczości Gospodarczej (PK VII Ko 997.2019).

W dniu 7 października 2020 r. przekazano do Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu (w związku z poleceniem Zastępcy Dyrektora Departamentu Przystępczości Gospodarczej), notatkę z dnia 26 lutego 2020 r. zawierającą krytyczne uwagi co do sposobu prowadzenia postępowania. Nie spowodowało to jednak reakcji ze strony Prokuratury Krajowej.

Mając na uwadze, że decyzja była przedwczesna postępowanie w dniu 2 września 2024 r. zostało podjęte, a od października 2024 r. sprawa została przejęta przez Prokuraturę Okręgową we Wrocławiu i prowadzona za sygn. 3047-1.Ds.93.2024. Po przeprowadzeniu wszechstronnego postępowania dowodowego, w tym przesłuchaniu B. K. w dniu 14 kwietnia 2025 r. wydano decyzję o umorzeniu sprawy z uwagi na brak danych dostatecznie uzasadniających popełnienie przestępstwa. W ramach tego postępowania wyjaśniono wszystkie wątki zawiadomienia dokonując rzetelnej i bezstronnej oceny dowodów, czego zabrakło w latach 2019-2023, gdy czynniki pozamerytoryczne decydowały o sposobie prowadzenia postępowań.

36) PO I Ds 35.2019 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

Postępowanie prowadzone było w sprawie niedopełnienia obowiązków w okresie od dnia 31 stycznia 2019 r. do dnia 5 lutego 2019 r. w Warszawie przez funkcjonariuszy Centralnego Biura Antykorupcyjnego poprzez niewszczęcie kontroli oświadczeń majątkowych posła J.K. i tym samym działanie na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.

W dniu 12 lutego 2019 r. do Prokuratury Rejonowej Warszawa-Śródmieście wpłynęło zawiadomienie z dnia 12 lutego 2019 r., nadesłane przez członków Klubu Parlamentarnego Platforma Obywatelska, o możliwości popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. Z zawiadomienia wynikało, że w dniu 31 stycznia 2019 r. zawiadamiający – po przeanalizowaniu powszechnie dostępnych informacji na temat udziału posła J.K. w przedsięwzięciu biznesowym zmierzającym do realizacji inwestycji przy ul. Srebrnej 16 w Warszawie, złożyli do Szefa CBA wniosek o przeprowadzenie czynności sprawdzających w zakresie legalności, prawidłowości oraz zgodności z prawdą oświadczeń majątkowych złożonych przez posła J.K. w VIII kadencji Sejmu RP.

W dniu 21 marca 2019 r. wydane zostało merytoryczne rozstrzygnięcie pod postacią postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa o czyn z art. 231 § 1 k.k.

Prokurator odnosząc się w uzasadnieniu decyzji do działania CBA wskazała, że przypisanie sprawcy popełnienie przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. wymaga ustalenia strony podmiotowej w odniesieniu do całości jego zachowania, a zatem funkcjonariusz publiczny musi obejmować swoim zamiarem zarówno przekroczenie uprawnień, czy też niedopełnienie obowiązków, jak i to, że działa na szkodę interesu publicznego lub prywatnego. Innymi słowy – niewykonanie konkretnego obowiązku przez funkcjonariusza publicznego może stanowić przestępstwo stypizowane w art. 231 § 1 k.k. wówczas, gdy funkcjonariusz ten w ramach czynności i kompetencji służbowych był rzeczywiście zobowiązany do jego wykonania oraz miał tego świadomość (LEX nr 2046083, KZS 2016/9/13, KZS 2016/7/31, Prok. i Pr.-wkł. 2016/9/6).

Dla przyjęcia, że sprawca dopuścił się czynu z art. 231 § 1 k.k., istotne znaczenie miało zatem ustalenie zakresu i rodzaju (treści) uprawnień, które funkcjonariusz publiczny przekroczył, lub obowiązków, jakich nie dopełnił. W tym aspekcie do takiego zachowania nie doszło. Stosownie do treści art. 2 ust. 1 pkt 5 Ustawy o CBA do zadań CBA należy między innymi kontrola prawidłowości i prawdziwości oświadczeń majątkowych lub oświadczeń o prowadzeniu działalności gospodarczej osób pełniących funkcje publiczne, o których mowa w art. 115 § 19 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny. W granicach tychże zadań, zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy funkcjonariusze CBA wykonują, m. in. czynności kontrolne w celu ujawniania przypadków korupcji w instytucjach państwowych i samorządzie terytorialnym oraz nadużyć osób pełniących funkcje publiczne, a także działalności godzącej w interesy ekonomiczne państwa.

Według autorki decyzji funkcjonariusze Centralnego Biura Antykorupcyjnego nie naruszyli jakiegokolwiek normy płynącej z ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r., co nie do końca jest zgodne z rzeczywistością. Nie przesądzając bowiem końcowego rozstrzygnięcia prokurator *de facto* oparła się na pisemnej informacji oraz załączonych do niej dokumentacji, która wskazuje w sposób

jednoznaczny, iż działania CBA zmierzały do wykazania prawnych i faktycznych powodów, które pozwoliłyby na zaniechanie realizacji obowiązku kontrolnego.

W sprawie oświadczeń majątkowych J. K. w kontekście doniesień medialnych, jeszcze przed wpływem pisma zatytułowanego „wniosek o przeprowadzenie czynności sprawdzających”, funkcjonariusze CBA w pierwszej kolejności sporządzili notatkę analityczną, a po dokonaniu analizy zagadnienia przez radcę prawnego stwierdzono, iż nie ma podstaw do prowadzenia dalszych działań w sprawie, a tym samym nie jest zasadne wszczynanie ewentualnej kontroli.

W tym zakresie działania podjęte przez funkcjonariuszy CBA miały wymiar niezwykle ostrożny i nie koncentrowały się na wyjaśnieniu informacji przekazywanych opinii publicznej i zarejestrowanych na upublicznionym nagraniu.

Zdaniem prokurator, funkcjonariusze mieli działać zgodnie z wypracowanymi procedurami i przyjętą metodyką, co nie odpowiada realiom. Na końcu zaznaczono, że sprawa oświadczeń majątkowych posła J. K. jest nadal monitorowana, zaś CBA nie wykluczyło, iż w razie uzyskania informacji potwierdzających możliwość zaistnienia nieprawidłowości przedmiotowa kontrola zostanie zainicjowana.

Powyższa argumentacja wydanego rozstrzygnięcia pokazuje, iż faktycznym celem postępowania było jego szybkie zakończenie, a zarówno CBA, jak i prokurator nie podjęli czynności zmierzających do rzetelnego zbadania oświadczeń oraz podnoszonych zastrzeżeń.

Prokurator oparła się jedynie na pozyskanej ze służby informacji, która miała wskazywać na prawidłową reakcję. Tymczasem analiza przesłanych materiałów wraz z treścią informacji pokazuje, że podejmowane czynności w istocie rzeczy koncentrowały się na zaniechaniu podjęcia czynności kontrolnych i znalezienia ku temu podstaw. Z tego też względu wywoływano opinię radcy prawnego, który wskazywał na brak podstaw do działań ze strony służby. Wystarczy wskazać, że w dniu 19 lutego 2019 r. radca prawny sporządził kolejną notatkę, z którą zapoznał się Dyrektor DPK odnoszącą się do wywiadu J. K. w tygodniku „Sieci”. Zwracał on wówczas uwagę, że gdyby J. K. miał pełnomocnictwo do podejmowania czynności w tej sprawie, to winno to zostać odzwierciedlone w oświadczeniu o prowadzeniu działalności gospodarczej. Wymieniony opierał się na wypowiedziach medialnych i uznał, że czynności te należy traktować jako upoważnienie do reprezentowania w konkretnej sprawie. Nie dokonano zatem żadnych realnych sprawdzeń, a jedynie skoncentrowano się na analizie informacji prasowych. Powyższe potwierdzają załączniki do pisma CBA, które składały się wyłącznie z informacji prasowych, których nie poddano analizie w ramach uprawnień jakie ten organ posiadał. W tym aspekcie ocena dokonana przez prokuratora była nadzwyczaj pobieżna i jednostronna, a w swej istocie wpisywała się w sekwencję zachowań zmierzających do zaniechania podjęcia tego zagadnienia. Oceny prawnokarne w tej materii były

formułowane w oparciu o materiały CBA zawierające informacje o prezentowanym kontrolnym oportunizmie i zaniechaniu czynności w oparciu o opinię prawną.

W tym kontekście decyzja referenta o odmowie wszczęcia śledztwa z uwagi na to, że funkcjonariusze CBA wywiązali się ze swoich zadań, w sytuacji ewidentnego zaniechania, jawi się jako niezasadna.

Postępowanie w tej sprawie nie może zostać podjęte z uwagi na upływ terminu przedawnienia, o którym mowa w art. 101 § 1 pkt 4 k.p.k.

37) 3002-1.Ds.42.2024 Prokuratury Okręgowej w Łomży

W dniu 9 czerwca 2022 r. do Prokuratury Okręgowej w Suwałkach wpłynęło zawiadomienie Delegatury Centralnego Biura Antykorupcyjnego w Białymstoku z dnia 19 maja 2022 r. (sygn. sprawy PL/1/21) o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez C. C., ówczesnego radnego województwa podlaskiego.

Przedmiotem postępowania było złożenie fałszywych oświadczeń majątkowych: (1) w dniu 27 kwietnia 2016 r. zaniżając zasoby pieniężne na poziomie 307 037, 90 zł; (2) w dniu 28 kwietnia 2017 r. zaniżając zasoby pieniężne na poziomie 291 981,19 zł; (3) w dniu 25 kwietnia 2018 r. zaniżając zasoby pieniężne na poziomie 173 022, 57 zł; (4) w dniu 16 września 2018 r. zaniżając zasoby pieniężne na poziomie 202 909,99 zł; (5) w dniu 20 grudnia 2018 r. zaniżając zasoby pieniężne na poziomie 240 835,29 zł; (6) w dniu 24 kwietnia 2019 r. zaniżając zasoby pieniężne na poziomie 233 461,76 zł; (7) w dniu 24 kwietnia 2020 r. zaniżając zasoby pieniężne na poziomie 372 215,54 zł, tj. o przestępstwa z art. 233 § 1 i 6 k.k.

Postępowanie zostało zarejestrowane w Prokuraturze Okręgowej w Suwałkach pod sygn. akt 3005-1.Ds.59.2022 w dniu 9 czerwca 2022 r. Referentem sprawy wyznaczona została prokurator Prokuratury Okręgowej w Suwałkach B. Ł.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w Suwałkach B. Ł postanowieniem z dnia 10 czerwca 2022 r. wszczęła śledztwo, m. in. w sprawie złożenia pod rygorem odpowiedzialności karnej określonej w art. 233 § 1 k.k. w dniu 27 kwietnia 2016 r. w Suwałkach przez C. C., jako osobę pełniącą funkcję Radnego Województwa Podlaskiego, fałszywego oświadczenia majątkowego poprzez pominięcie w treści oświadczenia i nie wykazanie wszystkich zasobów pieniężnych, tym samym zaniżenie zasobów pieniężnych na poziomie 307 037, 90 zł, wchodzących w skład małżeńskiej wspólności majątkowej akcji nabytych przez małżonkę D. C. oraz samochodu osobowego m-ki Toyota Corolla, tj. czynu z art. 233 § 6 k.k.

Wszczęte śledztwo obejmowało 7 czynów opisanych w podobny sposób. Powierzono je do prowadzenia Delegaturze CBA w Białymstoku. Ocenic należy, że już na tym etapie śledztwa zasadnym było bardziej wnikliwe podejście do zagadnienia i opracowanie planu śledztwa adekwatnego do charakteru sprawy. Plan czynności w istocie nie wskazywał jakie zagadnienia wymagają wyjaśnienia, jakie czynności będą ku temu potrzebne, jakie znaczenie dla dalszego kierunku postępowania będą miały wyniki tych czynności. Po zgromadzeniu w sprawie materiału dowodowego obejmującego między innymi zbędne przesłuchanie byłych funkcjonariuszy Urzędu Kontroli Skarbowej w Białymstoku, a także zgromadzeniu informacji objętych tajemnicą bankową dot. rachunków bankowych D. C. w bankach: BNP PARIBAS, SANTANDER, mBank S.A, Bank Pekao S.A. przesłuchano w charakterze świadka C. C.

Czynność ta została jednak zrealizowana przez innego prokuratora Prokuratury Okręgowej w Suwałkach, to jest C. G. W karcie nadzoru wewnętrznego, pod datą 18.05.2023 r. widnieje polecenie Naczelnika 1 Wydziału skierowane do wymienionego prokuratora, aby wykonał tę czynność, zamiast referenta sprawy.

Przesłuchanie zostało przeprowadzone w sposób dość lakoniczny, a z zeznań wynikało, że C. C. poszczególne uchybienia tłumaczy w następujący sposób:

- nie wykazanie działki mogło wynikać z opisu pól w formularzu oświadczenia,
- nie wykazanie dochodu z najmu uważał za przychód z nieruchomości, a nie osobisty,
- samochód Toyota Corolla kupiła dla siebie żona, dlatego nie uważał go za swój majątek,
- zaniżenie wartości kredytu we frankach szwajcarskim wynikało z braku dostępu do internetowej obsługi tego kredytu - wartość podał na podstawie szacunku z pamięci,
- w zakresie podanych dochodów korzystał z zasobów pamięci, a nie dokumentów,
- nie pamięta faktu prowadzenia kilka lat wcześniej, postępowania przygotowawczego dot. jego oświadczeń majątkowych.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w Suwałkach C. G. postanowieniem z dnia 9 czerwca 2023 r. (omyłkowa data na postanowieniu 9 maja) umorzył śledztwo w sprawie.

Akta zakończonego śledztwa zostały poddane analizie w Prokuraturze Regionalnej w Białymstoku. Jej efektem było pismo Zastępcy Prokuratora Regionalnego w Białymstoku z dnia 3 sierpnia 2023 r., sygn. 2001-4.Dsn.105.2023, wskazujące na wadliwość wydanego w sprawie postanowienia o umorzeniu śledztwa. Oceniono, że błędnym było ustalenie, iż C. C. mógł działać w usprawiedliwionym przekonaniu, że jego oświadczenia są prawidłowe. W ocenie Prokuratury Regionalnej ustalone okoliczności strony podmiotowej odpowiadają postaci zamiaru ewentualnego.

W tej sytuacji wskazano na zasadność podjęcia umorzonego postępowania, a także wcześniej prowadzonego postępowania Prokuratury Rejonowej w Suwałkach.

Postanowieniem prokurator B. Ł. Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Suwałkach z dnia 23 sierpnia 2023 r. podjęto umorzone śledztwo w sprawie złożenia w okresie od 27 kwietnia 2016 r. do 24 kwietnia 2020 r. fałszywych oświadczeń majątkowych przez C. C., pełniącego funkcje Radnego Województwa Podlaskiego, tj. o czyn z art. 233 § 6 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. i sprawę zarejestrowano pod nowym numerem 3005-l.Ds.72.2023.

Prokurator Okręgowy w Suwałkach pismem z dnia 8 stycznia 2024 r. zwrócił się do Prokuratora Regionalnego w Białymstoku o przekazanie niniejszej sprawy do innej jednostki z powodu osobistej znajomości prokuratorów tej jednostki z C. C.

Treść pisma może rodzić podejrzenie braku obiektywizmu prokuratorów w toku uprzednio prowadzonego, przez okres prawie 1,5 roku, śledztwa.

Nadto w aktach podręcznych sprawy znajduje się wniosek H. L. – Prokurator Prokuratury Regionalnej w Białymstoku, delegowanej do Prokuratury Okręgowej w Suwałkach o jej wyłączenie od prowadzenia sprawy z uwagi na osobistą znajomość z C. C. We wcześniejszym toku śledztwa prokurator H. L. wykonywała incydentalnie czynności procesowe.

Poziom pierwotnej decyzji merytorycznej budzi poważne zastrzeżenia, podobnie jak fakt, że sprawę prowadziła jednostka, której prokuratorzy pozostawali w bliskich relacjach z C. C.

Kolejno sprawa została przekazana do Prokuratury Okręgowej w Łomży. Od lutego 2024 r. sprawa była prowadzona w tej jednostce. Postanowieniem M. K. – prokuratora Prokuratury Okręgowej w Łomży z dnia 27 czerwca 2024 r. umorzono postępowanie w sprawie.

Postanowienie M. K. – prokuratora Prokuratury Okręgowej w Łomży z dnia 27 czerwca 2024 r. o umorzeniu postępowania, sygn. akt 3002-l.Ds.42.2024 na podstawie art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k. niewątpliwie przedstawia wyższy poziom, aniżeli decyzja pierwotna. W treści uzasadnienia odniesiono się do wcześniej prowadzonego postępowania i wątpliwości związanych z realizacją obowiązku składania oświadczeń majątkowych przez C. C., Zaniechano jednak wyciągnięcia wniosków co do jego stosunku wobec wskazanego obowiązku i zachowania rzetelności w tym zakresie. Odnosząc się do zaprezentowanego stanowiska przez C. C. zaakceptowano dość swobodne podejście wymienionego nie zwracając należytej uwagi na różnorodność pominiętych, czy nieprecyzyjnie określonych składników majątkowych i dochodowych. Argumentacja w tym zakresie miała wymiar bardzo ogólny i pozbawiona była refleksji, że ujawnione uchybienia nie mogły być traktowane w kategorii nieumyślności, czy też braku winy. Ustalenie strony podmiotowej w rozpatrywanym przypadku wymaga precyzyjnego odtworzenia nastawienia C. C. do wytwarzanych przez niego treści i podejścia do ustawowego obowiązku.

Ocena decyzji prokuratora Prokuratury Okręgowej w Łomży, sygn. 3002- 1.Ds.42.2024 z dnia 27 czerwca 2024 r. o umorzeniu postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k. nie może być pozytywna, albowiem sprowadza się do mało krytycznej oceny depozycji C. C. W kontekście stwierdzonych uchybień w oświadczeniach majątkowych, a także nastawienia osoby zobowiązanej do prawnego obowiązku nie można bowiem sprowadzać jego zawinienia do niefrasobliwości, czy też ignorancji. Osoby składające oświadczenia majątkowe zobowiązane są do starannego podejścia do tego obowiązku i w tym aspekcie winna ich cechować rzetelność oraz wnikliwość. W treści decyzji nie umotywowano w stopniu wystarczającym uzasadnienia wskazującego na brak strony podmiotowej i w konsekwencji wydania decyzji o umorzeniu śledztwa. Z tego też względu decyzja winna zostać ponownie przeanalizowana w aspekcie oceny, czy rzeczywiście zachodzą przesłanki do umorzenia postępowania.

W wyniku dokonanej analizy uznano, że zachodzi konieczność rozpoznania zachowań prokuratorów pod kątem odpowiedzialności służbowej.

38) PO I Ds 110.2019 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

39) PO I Ds 71.2021 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

W dniu 31 marca 2021 r. do Prokuratury Okręgowej w Warszawie wpłynęło, przekazane przez Prokuraturę Rejonową Warszawa-Śródmieście w Warszawie, zawiadomienie posła na Sejm RP A. Sz. dotyczące możliwości popełnienia przez byłego Ministra Cyfryzacji – M. Z. przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. Przedmiotowe zawiadomienie w dniu 6 kwietnia 2021 r. zostało zarejestrowane w Wydziale I Śledczym tut. Prokuratury pod sygn. PO I Ds 71.2021.

W zawiadomieniu podniesiono, iż były Minister Cyfryzacji M. Z., działając bez podstawy prawnej, na rzecz partii politycznej Prawo i Sprawiedliwość, przekazał Poczcie Polskiej dane obywateli z bazy PESEL, które były potrzebne do organizacji wyborów korespondencyjnych w maju 2020 r. Przekazane dane obejmowały: numer PESEL, imię (imiona), nazwisko oraz w zależności od tego jakie dane osoba ma zarejestrowane w rejestrze PESEL - aktualny adres zameldowania na pobyt stały, a w przypadku jego braku ostatni adres zameldowania na pobyt czasowy.

Zawiadamiający podkreślił, iż Minister naruszył rozporządzenie RODO, które pozwala na przetwarzanie danych osobowych wyłącznie, gdy jest to niezbędne do wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na administratorze lub przetwarzanie jest niezbędne do wykonania zadania realizowanego w interesie publicznym lub w ramach sprawowania władzy publicznej powierzonej administratorowi. W ocenie zawiadamiającego takiej podstawy prawnej nie było, co potwierdził

wyrok z dnia 26 lutego 2021 r. Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. W uzasadnieniu bowiem przedmiotowego wyroku wskazano, iż „decyzja (o przekazaniu danych Poczcie Polskiej) została wydana z naruszeniem przepisów prawa obowiązujących w dacie jej wykonania”. Sąd stwierdził także, że Poczta Polska w ogóle nie miała prawa organizowania wyborów korespondencyjnych.

W dniu 21 maja 2021 r. do Prokuratury Okręgowej w Warszawie wpłynęło, przekazane za pośrednictwem Prokuratury Krajowej, zawiadomienie przesłane z adresu e-mailowego janek2445@int.pl, dotyczące możliwości popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. przez byłego Ministra Cyfryzacji – M. Z. Zawiadomienie w dniu 7 czerwca 2021 r. zostało zarejestrowane w Wydziale I Śledczym tut. Prokuratury pod sygn. PO I Ds 110.2021.

Zawiadomienie zostało złożone elektronicznie i odnosiło się do orzeczenia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, który uznał, iż Minister Cyfryzacji przekazując w kwietniu 2020 r. dane Polaków Poczcie Polskiej w celu przygotowania wyborów korespondencyjnych, naruszył przepisy Konstytucji.

W ramach prowadzonego postępowania sprawdzającego w dniu 7 kwietnia 2021 r. asystent prokuratora sporządziła notatkę, że wyszukała w sieci Internet (na stronie WSA oraz Rzecznika Praw Obywatelskich) wyrok z dnia 26 lutego 2021 r. Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie o sygn. IV SA/Wa 1817/2020, który załączyła do akt. W dniu 27 kwietnia 2021 r. prokurator referent wydała postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa. Analogiczną notatkę sporządzono w dniu 18 czerwca 2021 r., dołączając wyrok z dnia 26 lutego 2021 r. Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie o sygn. IV SA/Wa 1817/2020, po czym w dniu 21 czerwca 2021 r. wydano postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie przekroczenia uprawnień przez funkcjonariusza publicznego – Ministra Cyfryzacji w dniu 22 kwietnia 2020 r. w Warszawie, poprzez udostępnienie, bez podstawy prawnej, Poczcie Polskiej S.A., danych wrażliwych zgromadzonych w rejestrze PESEL, w związku z zarządzonymi na dzień 10 maja 2020 r. wyborami Prezydenta RP w trybie korespondencyjnym, czym działano na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.

Uzasadniając swoje stanowisko prokurator skoncentrowała się na analizie wspomnianego wyroku. Podkreśliła jednak, że ocena administracyjno-prawna nie pokrywa się z ocenami formułowanymi na gruncie prawa karnego i w tym zakresie odwołała się do art. 8 § 1 k.p.k., tj. zasady samodzielności jurysdykcyjnej sądów karnych. W jej przekonaniu stwierdzenie przez WSA w Warszawie bezskuteczności czynności Ministra Cyfryzacji z dnia 22 kwietnia 2020 r. nie może być tożsame z uznaniem, że doszło do popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 k.k.

Prokurator jako własne potraktowała stanowisko Ministra Cyfryzacji zaprezentowane w jego odpowiedzi opisanej w wyroku, gdzie jego zdaniem art. 99 u.s.i.w. bezsprzecznie legitymował Poczta Polska do złożenia wniosku o udostępnienie danych z rejestru PESEL. Zgodnie z brzmieniem obowiązującym w dniu 22 kwietnia 2020 r. art. 99 u.s.i.w. stanowił, iż operator wyznaczony w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe, po złożeniu przez siebie wniosku w formie elektronicznej, otrzymuje dane z rejestru PESEL, bądź też z innego spisu lub rejestru będącego w dyspozycji organu administracji publicznej, jeżeli dane te są potrzebne do realizacji zadań związanych z organizacją wyborów Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej bądź w celu wykonania innych obowiązków nałożonych przez organy administracji rządowej. Dane, o których mowa w zdaniu pierwszym, przekazywane są operatorowi wyznaczonemu, w formie elektronicznej, w terminie nie dłuższym niż 2 dni robocze od dnia otrzymania wniosku. Czynność podjęta przez Ministra Cyfryzacji – M. Z. była następstwem przyjętej wykładni przepisów prawa, a nie celowym działaniem ukierunkowanym na świadome przekroczenie swoich uprawnień i tym samym działaniem na szkodę interesu publicznego. Przyjęcie rażąco błędnej wykładni przepisów w orzeczeniu sądowym nie można zakwalifikować jako przestępstwa z art. 231 k.k. tak w typie umyślnym, jak i nieumyślnym (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2007 r., sygn. SNO 67/07).

Należy jednak stwierdzić, iż w omawianym kontekście prawnym i faktycznym argumentacja prokurator nie zasługuje na akceptację, zaś ocena zachowania Ministra Cyfryzacji M. Z. wymaga przeprowadzenia merytorycznej oceny po przeprowadzeniu postępowania dowodowego. Podkreślenia wymaga, iż niezasadne jest stwierdzenie, że naruszenie prawa stwierdzone przez Wojewódzki Sąd Administracyjny nie przekłada się na ocenę prawnokarną zachowania Ministra Cyfryzacji. Oczywiście istnieje samodzielność jurysdykcyjna i sąd karny ocenia charakter przekroczenia uprawnień oceniając jego umyślność, a także skutek w postaci działania na szkodę interesu publicznego, jednak nie może absolutnie pominąć stanowiska zaprezentowanego przez orzeczenie sądu, także w kontekście art. 8 § 2 k.p.k.

Tymczasem wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie o sygn. IV SA/Wa 1817/2020 z dnia 26 lutego 2021 r. stwierdza bezskuteczność czynności z dnia 22 kwietnia 2020 r., polegającej na udostępnieniu spółce Poczta Polska S.A. danych osobowych z Rejestru PESEL, dotyczących żyjących obywateli polskich, którzy uzyskali pełnoletność dnia 10 maja 2020 r. i których krajem zamieszkania jest Polska.

W uzasadnieniu powyższego wyroku wskazano, iż w dniu 22 kwietnia 2020 r. Minister Cyfryzacji udostępnił spółce Poczta Polska S.A. dane osobowe z prowadzonego przez Ministra rejestru PESEL, dotyczących żyjących obywateli polskich, którzy uzyskali pełnoletność dnia

10 maja 2020 r. i których krajem zamieszkania jest Polska. Udostępnienie ww. danych nastąpiło poprzez wydanie nośnika informatycznego (1 płyta CD).

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w uzasadnieniu prawnym podkreślił, iż zaskarżona czynność jest wadliwa, albowiem została podjęta z naruszeniem przez art. 99 u.s.i.w. W dacie dokonania zaskarżonej czynności (tj. w dniu 22 kwietnia 2020 r.) spółce tej nie przysługiwały żadne własne kompetencje w zakresie organizacji wyborów Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, do wykonania których potrzebne były udostępnione dane. Na żadnym etapie sprawy Poczta Polska S.A. nie wykazała, iż udostępnione dane miałyby jej być potrzebne w celu wykonania innych obowiązków nałożonych przez organy administracji rządowej (tj. innych niż obowiązki związane z organizacją wyborów prezydenckich). Sąd wskazał, iż rekonstrukcja przez organ normy prawnej, mającej wynikać z art. 99 u.s.i.w., konieczna do ustalenia precyzyjnego zakresu uprawnień Poczty Polskiej S.A. i kompetencji Ministra, które ewentualnie mogłyby być realizowane w oparciu o art. 99 u.s.i.w., nie mogła opierać się na założeniu, iż przepis ten samodzielnie i arbitralnie, tj. w oderwaniu od innych uregulowań systemu prawa, upoważniał Ministra do udostępnienia Poczcie Polskiej S.A. danych z rejestru PESEL, czy też, że był wystarczającą podstawą do udostępnienia tych danych.

Konkludując Sąd wskazał, iż wniosek Poczty Polskiej winien był zostać rozpatrzony odmownie, a czynność Ministra, polegająca na udostępnieniu ww. danych Poczcie Polskiej S.A. była zatem wadliwa w aspekcie administracyjno-prawnym. W tym kontekście dokonując oceny charakteru owej wadliwości w aspekcie prawno-karnym należało uwzględnić determinanty odnoszące się do okoliczności przekazania danych Poczcie Polskiej S.A.

Przede wszystkim nie poczyniono żadnych ustaleń odnoszących się do okoliczności przekazania danych i motywów takiego zachowania ze strony M. Z. Nie poczyniono żadnych ustaleń w Ministerstwie Cyfryzacji, nie ustalono czym kierował się Minister Cyfryzacji, czy korzystał z analiz prawnych, opinii, czy kontaktował się z innymi organami państwa. W tym aspekcie nie zwrócono się o przekazanie jakichkolwiek informacji zarówno z Poczty Polskiej S.A., jak i Ministerstwa Cyfryzacji. Zaniechano uwzględnienia kontekstu faktycznego i prawnego, który towarzyszył podejmowanym działaniom, a przede wszystkim procedurze legislacyjnej mającej umożliwić przeprowadzenie wyborów kopertowych.

Trzeba zaś mieć na względzie, że decyzja o odmowie wszczęcia śledztwa podjęta została po upływie 14 miesięcy od decyzji Ministra Cyfryzacji, co pozwalało w sposób kompleksowy dokonać oceny jego zachowania. W tym przypadku decyzja podjęta została w sposób jednokierunkowy z uwzględnieniem tych okoliczności, które nie wynikały nawet z pozyskanych dokumentów, a jedynie treści wyroku WSA (ustalenia pierwotne).

W takim kształcie postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa w obu sprawach nie mogą zostać uznane za zasadne, a sprawy wymagają podjęcia i oceny w ramach postępowania dotyczącego wyborów kopertowych prowadzonego w Prokuraturze Okręgowej w Warszawie.

W tym zakresie wydano stosowne rekomendacje o konieczności podjęcia postępowań w obu sprawach.

40) 3041-1.Ds.49.2021 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

W dniu 13 października 2020 r. do Prokuratury Okręgowej w Warszawie wpłynęło pismo Ośrodka Monitorowania Zachowań Rasistowskich i Ksenofobicznych oraz K. D. i R. G. z dnia 5 października 2020 r. zatytułowane „Zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa składane przez organizację pozarządową i pokrzywdzonych”.

W uzasadnieniu przedmiotowego pisma zawiadamiający podnieśli, że w 2020 r. M. M. i J. S. oraz współpracujący z nimi pracownicy i członkowie zarządu oraz rady nadzorczej Poczty Polskiej oraz współpracujący z nimi członkowie i zwolennicy partii Prawo i Sprawiedliwość, w tym również prezes partii – dopuścili się przestępstwa polegającego na nadużyciu uprawnień i zlecieli bezprawne przygotowania do wyborów prezydenckich i w ten sposób doprowadzili do powstania szkody wielkich rozmiarów, w której pokrzywdzony został Skarb Państwa oraz Poczta Polska (231 k.k. oraz 286 k.k. oraz 296 k.k. i inne). Zawiadamiający podnieśli, że sprawcy działali wspólnie i w porozumieniu, oszukując i wprowadzając w błąd opinię publiczną oraz przedstawicieli Poczty Polskiej oraz liczne organy państwa, wykorzystywali do popełnienia przestępstwa zajmowane stanowiska i pełnione funkcje – by zdefraudować 70 000 000 zł w celu osiągnięcia korzyści politycznych. W opinii zawiadamiających sprawcy dopuścili się również fałszerstwa dokumentów państwowych pod postacią kart wyborczych, które mogły być drukowane wyłącznie na polecenie PKW.

Sprawa w dniu 14 października 2020 r. została zarejestrowana w Wydziale I Śledczym Prokuratury Okręgowej w Warszawie pod sygn. PO I Ds. 249.2020. Decyzją Zastępcy Prokuratora Okręgowego w Warszawie z dnia 3 listopada 2020 r. wydaną na podstawie § 45 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury sprawa została przekazana do referatu Pani M.P.D - prokuratora Prokuratury Okręgowej w Warszawie.

W ramach postępowania sprawdzającego w trybie art. 307 § 1 k.p.k., w dniach 17 i 18 listopada 2020 r. prokurator referent zapoznała się z materiałami zawartymi na stronach

internetowych Kancelarii Sejmu, Państwowej Komisji Wyborczej, jak również regulacjami prawnymi mającymi znaczenie dla oceny prawnokarnej w niniejszej sprawie.

Po analizie uzyskanych materiałów, postanowieniem z dnia 23 listopada 2020 r. prokurator odmówiła wszczęcia śledztwa w sprawie:

I. przekroczenia uprawnień, w bliżej nieustalonym czasie, jednakże nie wcześniej niż w kwietniu 2020 r. i nie później niż 10 maja 2020 r. przez Prezesa Rady Ministrów, Ministra Aktywów Państwowych oraz innych funkcjonariuszy publicznych, polegającego na poleceniu przedsięwzięcia działań mających na celu podjęcie i realizację niezbędnych czynności zmierzających do przygotowania i przeprowadzenia wyborów Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w trybie korespondencyjnym zarządzonych na dzień 10 maja 2020 r., bez podstawy prawnej mającej umocowanie w przepisach powszechnie obowiązujących, czym działano na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.

II. nadużycia uprawnień, w nieustalonym czasie, nie wcześniej niż w kwietniu 2020 r. i nie później niż w dniu 5 października 2020 r. w Warszawie, udzielonych członkom Zarządu Poczty Polskiej S.A., obowiązanych do zajmowania się sprawami majątkowymi tej spółki, poprzez podjęcie działań zmierzających do zorganizowania wyborów prezydenckich w formie korespondencyjnej zaplanowanych na dzień 10 maja 2020 r., czym wyrządzono ww. spółce szkodę majątkową w wielkich rozmiarach w kwocie ok. 70 000 000 zł, tj. o czyn z art. 296 § 1 i 3 k.k.

III. przekroczenia uprawnień, w bliżej nieustalonym czasie, jednakże nie wcześniej niż w kwietniu 2020 r. i nie później niż 10 maja 2020 r. przez Prezesa Rady Ministrów, Ministra Aktywów Państwowych oraz innych funkcjonariuszy publicznych, poprzez doprowadzenie, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Skarbu Państwa o znacznej wartości, tj. w kwocie 70 000 000 zł, za pomocą wprowadzenia w błąd przedstawicieli Poczty Polskiej S.A. oraz innych organów państwa co do okoliczności przeprowadzenia wyborów Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, czym działano na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

IV. podrobienia, przez bliżej nieustalone osoby, w bliżej nieustalonym miejscu i czasie, jednakże nie później niż 10 maja 2020 r., w celu użycia za autentyczne, kart do głosowania w wyborach na Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej zarządzonych na dzień 10 maja 2020 r., tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k.

Postanowieniem z dnia 29 września 2021 r., sygn. VII Kp 707/21 Sąd Okręgowy w Warszawie uwzględnił zażalenie zawiadamiających i uchylił zaskarżone postanowienie w całości.

W uzasadnieniu postanowienia z dnia 29 września 2021 r., Sąd zauważył, że przedmiotem postępowania były decyzje podejmowane w związku z wyborem Prezydenta RP, między innymi przez osoby pełniące najwyższe funkcje w państwie.

Zdaniem Sądu już z tego powodu należałoby oczekiwać, że w sprawie zostanie przeprowadzone szczególnie wnikliwe postępowanie. Tymczasem czynności Prokuratury ograniczyły się jedynie do uzyskania wydań internetowych Kancelarii Sejmu, Państwowej Komisji Wyborczej, Państwowej Wytwórni Papierów Wartościowych S.A. i Centralnej Bazy Orzeczeń Administracyjnych oraz dostępnych w Internecie skanów pism i innych dokumentów. Tak zgromadzony materiał dowodowy pozwolił na ustalenie bardzo zawężonego stanu faktycznego, który następnie został poddany jednostronnej ocenie prawnej. W ocenie Sądu, Prokuratura powinna przeprowadzić postępowanie w celu ustalenia jakie czynności poprzedziły wydanie w dniu 16 kwietnia 2020 r. przez Prezesa Rady Ministrów decyzji nr. BPRX1.4820.2.32020 i nr BPRM.4820.2.4.2020. Konieczne było zatem sprawdzenie, czy dokonywano prawnych analiz, jak również przeprowadzenie czynności dowodowych na okoliczność skutków finansowych decyzji z dnia 16 kwietnia 2020 r. W ocenie Sądu niezbędnym było również ustalenie wszystkich aktów prawnych regulujących zasady wyborów Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w dacie wydania decyzji przez Prezesa Rady Ministrów.

Należy przy tym mieć na uwadze, że w treści uzasadnienia postanowienia zostały wskazane akty prawne, które weszły w życie już po 16 kwietnia 2020 r., a więc nie mogły stanowić podstawy prawnej omawianych decyzji. Przyjęta w treści uzasadnienia postanowienia chronologia aktów prawnych wprowadza w błąd, stwarzając wrażenie, że ustawy z 6 kwietnia 2020 r. i z 16 kwietnia 2020 r. obowiązywały w dacie wydania decyzji. Dopiero po dokonaniu powyższych ustaleń, będzie możliwe przeprowadzenie właściwej oceny stanu faktycznego. W konsekwencji w ocenie Sądu zaskarżone postanowienie należało uchylić. Sprawę tę zarejestrowano w dniu 12 października 2021 r. za sygn. 3 041-I.Ds.49.2021.

W toku dalszych czynności kontynuowano postępowanie sprawdzające uzupełniając je o akty prawne regulujące zasady wyborów Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, obowiązujące w dniu 16 kwietnia 2020 r., opinie i informację Państwowej Komisji Wyborczej dotyczące wyborów korespondencyjnych oraz stanowiska Rzecznika Praw Obywatelskich. Dołączono również informację o wynikach kontroli Najwyższej Izby Kontroli nr KAP.430.015.2021. Ponadto uzyskano dotyczące przedmiotu postępowania informacje z Poczty Polskiej S.A., Polskiej Wytwórni Papierów Wartościowych S.A. oraz informacje od M. D. Szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów i J. S. Wiceprezesa Rady Ministrów Ministra Aktywów Państwowych.

Postanowieniem z dnia 23 sierpnia 2022 r. z przedmiotowego postępowania wyłączono materiały w sprawie nadużycia uprawnień, w nieustalonym czasie, nie wcześniej niż w kwietniu 2020 r. i nie później niż w dniu 5 października 2020 r. w Warszawie, udzielenia członkom Zarządu Poczty Polskiej S.A., obowiązanych do zajmowania się sprawami majątkowymi tej spółki, poprzez podjęcie działań zmierzających do zorganizowania wyborów prezydenckich w formie korespondencyjnej zaplanowanych na dzień 10 maja 2020 r., czym wyrządzono ww. spółce szkodę majątkową w wielkich rozmiarach w kwocie ok. 70 000 000 zł, tj. o czyn z art. 296 § 1 i 3 k.k. Materiały dołączono do sprawy 3041-l.Ds.75.2022.

Ponadto postanowieniem z dnia 21 września 2022 r. z przedmiotowego postępowania wyłączono materiały w sprawie przekroczenia uprawnień, w bliżej nieustalonym czasie, jednakże nie wcześniej niż w kwietniu 2020 r. i nie później niż 10 maja 2020 r. przez Prezesa Rady Ministrów, Ministra Aktywów Państwowych oraz innych funkcjonariuszy publicznych, polegającego na poleceniu przedsięwzięcia działań mających na celu podjęcie i realizację niezbędnych czynności zmierzających do przygotowania i przeprowadzenia wyborów Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w trybie korespondencyjnym zarządzonych na dzień 10 maja 2020 r., bez podstawy prawnej mającej umocowanie w przepisach powszechnie obowiązujących, czym działano na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. oraz w sprawie przekroczenia uprawnień, w bliżej nieustalonym czasie, jednakże nie wcześniej niż w kwietniu 2020 r. i nie później niż 10 maja 2020 r. przez Prezesa Rady Ministrów, Ministra Aktywów Państwowych oraz innych funkcjonariuszy publicznych, poprzez doprowadzenie, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Skarbu Państwa o znacznej wartości, tj. w kwocie 70 000 000 zł, za pomocą wprowadzenia w błąd przedstawicieli Poczty Polskiej S.A. oraz innych organów państwa co do okoliczności przeprowadzenia wyborów Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, czym działano na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Materiały dołączono do sprawy 3041-l.Ds. 172.2022 Prokuratury Okręgowej w Warszawie prowadzonej w sprawie o czyn z art. 231 § 1 k.k. i inne z uwagi na łączność przedmiotową.

Postanowieniem z dnia 16 listopada 2022 r., prokurator Prokuratury Okręgowej w Warszawie ponownie odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie podrobienia przez Prezesa Rady Ministrów, Ministra Aktywów Państwowych, w bliżej nieustalonym miejscu i czasie, jednakże nie później niż 10 maja 2020 r., w celu użycia za autentyczne, kart do głosowania w wyborach na Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej zarządzonych na dzień 10 maja 2020 r., tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. stwierdzając, że zachodzi inna okoliczność wyłączająca ściganie, na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k.

Rozstrzygnięcie to zaskarżył pełnomocnik Fundacji Ośrodek Monitorowania Zachowań Rasistowskich i Ksenofobicznych. Postanowieniem z dnia 16 lutego 2023 r., sygn. 2010-5.Dsn.278.2022 Zastępca Prokuratora Regionalnego w Warszawie zażalenia nie uwzględnił i zaskarżone postanowienie utrzymał w mocy.

W tym przypadku zadziałały wszystkie mechanizmy, które pozwalały na zaniechanie kontynuowania postępowania i zakończenia go odmową wszczęcia. Przede wszystkim wyłączono wątki wymagające wyjaśnienia procesowego do odrębnego postępowania, po czym wydano ponownie oportunistyczną decyzję wykorzystując już mechanizm wewnętrznej kontroli instancyjnej wynikający ze zmiany art. 330 k.p.k.

Sposób ukierunkowania postępowania budzi wątpliwości. Prokurator referent nie widząc ponownie podstaw do wszczęcia dochodzenia w kierunku przestępstwa określonego w art. 270 § 1 k.k. już po wyłączeniu szeregu czynów do odrębnych postępowań, odniósł się do innego rozstrzygnięcia o odmowie wszczęcia śledztwa z dnia 16 września 2020 r. w sprawie o sygn. PO I Ds 74.2020 dotyczącego podrobienia przez Ministra Aktywów Państwowych, w nieustalonym miejscu i czasie, w celu użycia za autentyczne, kart do głosowania w wyborach na Prezydenta RP zarządzonych na dzień 10 maja 2020 r. poprzez nie umieszczenie na nich pieczęci Państwowej Komisji Wyborczej, daty oraz czerwonych pasków, tj. czynu z art. 270 § 1 k.k., na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k., które nie było właściwe. Zakres tego postanowienia i charakter samej decyzji nie dawały bowiem ku temu podstaw. Z punktu widzenia merytorycznego postanowienie to było wadliwe. Ważniejsze wszakże jest to, że po uchyleniu rozstrzygnięcia przez Sąd wyłączono najistotniejsze materiały do odrębnego postępowania, po czym pozostawiono jeden wątek, który z punktu widzenia istoty zawiadomienia ma mniejsze znaczenie.

Mając na uwadze, iż aktualnie w Prokuraturze Okręgowej w Warszawie prowadzone jest postępowanie dotyczące „wyborów kopertowych” należy dokonać jego analizy w kontekście podjęcia i dołączenia opisanego wyżej postępowania do śledztwa sygn. 3041-1.Ds.172.2022 Prokuratury Okręgowej w Warszawie.

41) PO I Ds 80.2018 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

W dniu 14 października 2016 r. do Prokuratury Okręgowej w Warszawie wpłynęły akta główne postępowania o sygn. PR 1 Ds. 1193.2016, nadesłane przez Prokuratora Rejonowego Warszawa-Śródmieście w Warszawie przy piśmie z dnia 14 października 2016 r. zawierające zawiadomienie B. Cz. datowane na 10 października 2016 r. o podejrzeniu popełnienia przestępstwa

poprzez poświadczenie nieprawdy na kopercie zawierającej ofertę konkursową, złożonej przez Prezesa TVP J. K. – do Rady Mediów Narodowych – w konkursie na nowego Prezesa TVP S.A.

Z zawiadomienia wynika, że w dniu 15 września 2016 r. w Wydziale Podawczym Kancelarii Sejmu, gdzie przyjmowane były oferty konkursowe, kilka minut przed godziną 16:00 stawiał się J. K. wraz ze swoimi asystentami, w celu złożenia oferty. Według zawiadamiającego, wymieniony nie miał przygotowanej oferty i przez około 30 minut wraz ze współpracownikami kompletował wymagane dokumenty, które były mu w międzyczasie dostarczane przez asystentów. Zgodnie z wymogiem zapisanym w regulaminie konkursu, oferty konkursowe winny zostać złożone w zaklejonej kopercie do godz. 16.00 w dniu 15 września 2016 r. W ocenie zawiadamiającego, który był świadkiem zdarzenia, oferta J. K. została skompletowana i złożona w zaklejonej kopercie – nie wcześniej niż po godz. 16:20. Powyższe wskazuje, iż ze względów formalnych oferta winna zostać odrzucona.

Pismem z dnia 14 października 2016 r. zwrócono się do Kancelarii Sejmu o przekazanie zapisu monitoringu z daty zdarzenia. Następnie w dniu 20 października 2016 r., wystąpiono do Kancelarii Sejmu o przekazanie poświadczonej za zgodność z oryginałem kopii oferty konkursowej na stanowisko Prezesa TVP złożonej przez J. K. Uzyskano także ogłoszenie dotyczące konkursu.

Postępowanie sprawdzające prowadzone za sygn. PO I Ds 129.2026 zostało zakończone w dniu 13 grudnia 2016 r. postanowieniem o odmowie wszczęcia śledztwa sporządzonym przez prokuratora M. H. w sprawie:

- poświadczenia nieprawdy w dniu 15 września 2016 r. w Warszawie przy ul. Wiejskiej 4/6/8 przez pracownika Wydziału Podawczego Kancelarii Sejmu RP poprzez naniesienie prezentaty na kopercie z napisem „Zgłoszenie udziału w konkursie na stanowisko Prezesa Zarządu Telewizji Polskiej S.A.” złożonej przez kandydata, tj. o czyn z art. 271 § 1 k.k. – na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., wobec braku znamion czynu zabronionego,
- użycia dokumentu poświadczającego nieprawdę w bliżej nieustalonym okresie, nie wcześniej niż w dniu 15 września 2016 r. w Warszawie przy ul. Wiejskiej 4/6/8 przez kandydata na stanowisko Prezesa Zarządu Telewizji Polskiej S.A., tj. o czyn z art. 273 k.k. – na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., wobec braku znamion czynu zabronionego.

Zażalenie w sprawie zostało złożone przez B. Cz. W wyniku kontroli odwoławczej Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie w dniu 6 listopada 2017 r. zażalenie uwzględnił i uchylił zaskarżone postanowienie wskazując w uzasadnieniu orzeczenia, iż przeprowadzenie czynności sprawdzających, w tak wąskim zakresie, nie uprawniało prokuratora do odmowy

wszczęcia postępowania przygotowawczego. W ocenie Sądu prokurator winien zapoznać się ze wszystkimi dostępnymi nagraniami z monitoringu obejmującego Biuro Podawcze Sejmu RP w dniu 15.09.2016 r. pomiędzy godz. 15:00 a 16:00, aby ponad wszelką wątpliwość ustalić czas złożenia oferty konkursowej przez J. K., który to czas miał mieć istotne znaczenie dla przebiegu konkursu. W ocenie Sądu w dalszej kolejności zasadne było ustalenie, jaka data i godzina widnieją na prezentacie potwierdzającej złożenie dokumentacji przez kandydata J. K. W przypadku ustalenia, że kandydatura ww. została złożona po wymaganym terminie, prokurator winien ustalić osoby odpowiedzialne za prezentatę na dokumentacji i przesłuchać je w charakterze świadków na tę okoliczność, w tym na okoliczność motywacji jaka nimi kierowała, tudzież ewentualnego podżegania przez inne osoby do opatrzenia dokumentacji niezgodną ze stanem rzeczy prezentatą. Zdaniem Sądu dopiero ustalenie takich osób będzie uprawniało do czynienia dalszych ustaleń odnośnie wypełnienia znamion czynu z art. 271 § 1 k.k., alternatywnie z art. 270 § 1 k.k. Sąd zwrócił również uwagę na zasadność przesłuchania w charakterze świadka J. K. na okoliczność złożonej oferty konkursowej, w tym dokładnego czasu, w jakim została ona złożona i istnienia po jego stronie świadomości konieczności złożenia jej w określonym terminie, również jego świadomości odnośnie opatrzenia dokumentacji niezgodną z rzeczywistością prezentatą i przyczyn tego.

Po uchyleniu przez Sąd postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia, postępowanie zostało zarejestrowane w dniu 23 marca 2018 r., pod sygn. PO I Ds 80.2018.

W toku postępowania zwrócono się do Kancelarii Sejmu o zabezpieczenie i przesłanie płyty CD z zapisem monitoringu z Biura Podawczego z dnia 15 września 2016 r., a także podanie danych osobowych pracowników Biura Podawczego, którzy przyjmowali oferty konkursowe na stanowisko Prezesa TVP, a następnie także regulamin pracy pracowników. Przesłuchano także w charakterze świadków pracowników Sejmu, a także TVP S.A. Nie wykonywano czynności z udziałem kandydata na prezesa TVP S.A.

Po 6 miesiącach postępowania wydano postanowienie o umorzeniu dochodzenia z dnia 14 grudnia 2018 r. w sprawie:

I. poświadczenia nieprawdy w dniu 15 września 2016 r. w Warszawie przy ul. Wiejskiej 4/6/8 przez pracownika Wydziału Podawczego Kancelarii Sejmu RP poprzez naniesienie prezentaty na kopercie z napisem „Zgłoszenie udziału w konkursie na stanowisko Prezesa Zarządu Telewizji Polskiej S.A.” złożonej przez kandydata, tj. o czyn z art. 271 § 1 k.k. – na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. – wobec braku znamion czynu zabronionego,

II. użycia dokumentu poświadczającego nieprawdę, w bliżej nieustalonym okresie nie wcześniej niż w dniu 15 września 2016 r. w Warszawie przy ul. Wiejskiej 4/6/8 przez kandydata

na stanowisko Prezesa Zarządu Telewizji Polskiej S.A., tj. o czyn z art. 273 k.k. – na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. – wobec braku znamion czynu zabronionego,

III. podrobienia w dniu 15 września 2016 r. w Warszawie przy ul. Wiejskiej 4/6/8 nieustalonego dokumentu w celu użycia jako autentycznego przez asystenta kandydata na stanowisko Prezesa Zarządu Telewizji Polskiej S.A., tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. – na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. – wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu.

Decyzja w tym przedmiocie została zaskarżona, jednak w dniu 5 kwietnia 2019 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w sprawie II Kp 314/19 nie uwzględnił środka odwoławczego i utrzymał w mocy postanowienie.

W chwili obecnej brak jest podstaw do kwestionowania tej decyzji, niemniej jednak sposób procedowania w tej sprawie, a przede wszystkim zaniechanie podjęcia nawet czynności sprawdzających i wydanie natychmiastowe postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa jest znamienne. Pokazuje bowiem dążenie do zaniechania zbadania sprawy i jedynie kontrola sądowa doprowadziła do jej wnikliwej analizy i prawnej oceny.

42) RP II Ds 11.2020 Prokuratury Regionalnej w Lublinie

W dniu 1 lipca 2020 r. do Prokuratury Regionalnej w Lublinie wpłynęły materiały kontroli skarbowej przeprowadzonej wobec spółek Optisale oraz Proardev przez Lubelski Urząd Celno–Skarbowy w Białej Podlaskiej. Sprawę zarejestrowano w Prokuraturze Regionalnej w Lublinie za sygn. RP II Ds 11.2020.

W dniu 7 lipca 2020 r. wszczęła śledztwo w sprawie zaistniałego w okresie od dnia 1 października 2019 r. do dnia 30 kwietnia 2020 r. w Lublinie, Ćmiłowie i innych miejscowościach na terenie Polski, wystawiania faktur VAT poświadczających nieprawdę, co do wykonania wskazanych w nich usług, służących do pomniejszenia należności podatkowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością Optisale i Proardev, a także w sprawie narażenia na nienależny zwrot należności podatkowych z tytułu podatku VAT, w łącznej kwocie 63 935 017 złotych, wskutek wystawienia nierzetelnych faktur kosztowych przez te spółki.

Zakres przedmiotowy śledztwa dotyczył także wyłudzenia środków z Regionalnych Programów Operacyjnych na lata 2014-2020, wyłudzenia dotacji na rozpoczęcie działalności gospodarczej, działania na szkodę spółki Nowa S. A., poprzez wyprowadzanie pieniędzy z tej spółki oraz obciążenie jej majątku.

Do w/w śledztwa wobec łączności przedmiotowo-podmiotowej dołączono także sprawy z innych jednostek prokuratur, tj. Prokuratury Okręgowej w Katowicach o sygn. PO II Ds 86.2020, Prokuratury Rejonowej Warszawa–Żoliborz w Warszawie o sygn. PR 3 Ds 458.2021, Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu o sygn. PO II Ds 46.2020, Prokuratury Rejonowej Lublin–Północ w Lublinie o sygn. 4160-1.Ds.86.2022, Prokuratury Rejonowej Warszawa–Wola w Warszawie o sygn. 4316-7.Ds.143.2023, Prokuratury Rejonowej Warszawa–Mokotów w Warszawie o sygn. 4311-1.Ds.652.2020, Prokuratury Rejonowej w Lublinie o sygn. 4158-1.Ds.18.2023, Prokuratury Rejonowej w Chorzowie o sygn. 4105-4.Ds.1035.2023, Prokuratury Rejonowej Warszawa–Wola w Warszawie o sygn. 4316-7.Ds.557.2023, Prokuratury Rejonowej Warszawa–Wola w Warszawie o sygn. 4316-0.Ko.1679.2023.

W toku śledztwa zarzuty o przest. z art. 258 § 3 k.k. 286 § 1 w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 277a § 1 k.k. w zw. z art. 271a § 1 k.k. i in. przedstawiono kilku podejrzanym.

W dniu 24 listopada 2022 r. Sąd Rejonowy III Wydział Karny w Lublinie nie uwzględnił wniosku o zastosowanie tymczasowego aresztowania wobec A.K., G. K. i Ł. Sz., wskazując na brak zaistnienia przesłanki ogólnej z art. 249 k.p.k., a ponadto wobec Ł. Sz. wskazał na zachodzącą okoliczność z art. 259 k.p.k. Na powyższe postanowienia dotyczące A. K. i G. K. złożono zażalenie. Wobec wymienionych podejrzanych Sąd Okręgowy w Lublinie uwzględniając zażalenie prokuratora, zastosował tymczasowe aresztowanie na okres 3 miesięcy.

Decyzja o niezastosowaniu aresztu wobec podejrzanego Ł. Sz. nie została zaskarżona mimo jednoznacznego stanowiska referenta sprawy o jej niezasadności i konieczności złożenia środka zaskarżenia. Mimo przygotowania zażalenia nie został mu nadany bieg, a wobec stanowiska referenta i na jego żądanie w trybie art. 7 ustawy Prawo o prokuraturze wydano polecenie na piśmie o odstąpieniu od kierowania zażalenia. Referent sporządził notatkę urzędową przedstawiającą informacje o procedowaniu i wywieraniu na postępowanie bezprawnego wpływu (utrudnianiu) przez prokuratora Regionalnego w Lublinie Jerzego Ziarkiewicza z inicjatywy ustalonego funkcjonariusza Policji nie tylko w zakresie środka zapobiegawczego, ale także w szerszym aspekcie działań dotyczących podejrzanego Ł. Sz. Śledztwo w dalszym ciągu pozostaje w toku.

Wskazać należy, iż w zakresie wielowątkowego śledztwa prowadzonego w WSW PK dotyczącego bezprawnego wpływania przez byłego Prokuratora Regionalnego w Lublinie na prowadzone w Prokuraturze Regionalnej w Lublinie oraz podległych jednostkach prokuratury postępowania karne, rozpoznawany jest także wątek utrudniania tego postępowania, w tym poprzez odstąpienie od kierowania zażalenia na niezastosowanie aresztu tymczasowego wobec Ł. Sz.

43) 4053-13.Ds.32.2022 Prokuratury Rejonowej w Gdyni

Sprawa zainicjowana z urzędu przez Policję na podstawie notatki patrolu, który na jednym z parkingów w dzielnicy Gdynia-Oksywie w dniu 12.01.2022 r. ujawnił zaparkowanego, pustego busa „oklejonego” wizerunkami ówczesnego Premiera RP, Prezesa PIS, Ministra Sprawiedliwości, Ministra MSWiA i J. G. z napisami o treściach krytycznych do promocji przez rząd programu tzw. „Nowego ładu”, sformułowaniami obelżywymi i wulgarnymi skierowanymi przeciwko ww. politykom.

Dochodzenie wszczęte w dniu 17 stycznia 2022 r. w przedmiocie pomówienia nie później niż 12.01.2022 r. w Gdyni poprzez oklejenie pojazdu o właściwości mogące narazić na utratę zaufania społecznego, tj. o czyn z art. 212 § 1 k.k. Materiały po przedłożeniu do Prokuratury Rejonowej w Gdyni uzupełniono notatką referenta z oględzin załączników, tj. dołączonych kserokopii zdjęć ww. busa i w dniu 11 lutego 2022 r. prokurator referent wydał postanowienie o umorzeniu dochodzenia na podstawie art. 17 § 1 pkt.2 k.p.k., art. 322 k.p.k. oraz art. 60 § 1 k.p.k.

Rozstrzygnięcie o umorzeniu i uzasadnienie tej decyzji nie budzi zastrzeżeń, zostało sporządzone na bardzo dobrym poziomie merytorycznym z przywołanym orzecznictwem i szeroko wyargumentowanymi rozważaniami prawnymi dotyczącymi kwalifikacji prawnej ujawnionego zdarzenia, konstytucyjnych gwarancji obywateli do swobody wypowiedzi, a także prywatno–skargowym trybem postępowania ewentualnie przysługującym pokrzywdzonym, którzy nie korzystają w tym wypadku z ochrony prawnej jako organy państwa.

Na uwagę zasługuje jednak wynikająca z akt podręcznych sprawy nieformalna aprobata, która poprzedziła opisaną decyzję procesową. Z projektem umorzenia pierwotnie w dniu 25.01.2022 r. zapoznał się Z-ca Prokuratora Rejonowego w Gdyni ds. Wojskowych mjr Marcin Domagała, który następnie przekazał ją za własnym pismem do III Wydziału Prokuratury Okręgowej w Gdańsku celem „zajęcia stanowiska co do zasadności umorzenia i jego podstaw”.

Zgodnie z wnioskiem i za pismem z dnia 08.02.2022 r. stanowisko zajęła Z-ca Prokuratora Okręgowego w Gdańsku Anna Braun, która nie zgłosiła zastrzeżeń co do istoty rozstrzygnięcia i jego podstawy, jednak wskazała na konieczność ograniczenia treści uzasadnienia i potraktowania uprawnień formalno–prawnych J. G. tożsamo z innymi pokrzywdzonymi.

W aktach podręcznych brak wskazań (dekretacji) w jakim trybie projekt postanowienia o umorzeniu został poddany ocenie Z-ców PR w Gdyni i PO w Gdańsku. Praktyka powyższa poza oceną wątpliwej pragmatyki służbowej, noszącej cechy naruszania niezależności samodzielnej

decyzji prokuratora i jej zupełności bez ingerencji o charakterze nieformalnym, nie daje wystarczających podstaw do rekomendacji w zakresie postępowania służbowego.

44) PR 1 Ds 1042.2019 Prokuratury Rejonowej w Świebodzinie

W dniu 15 listopada 2019 r. Komenda Powiatowa Policji w Świebodzinie wszczęła dochodzenie w związku z zawiadomieniem K. C. dotyczącym podrobienia, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, podpisu „C. K.” na umowie nr 216/11/2019 o realizację zadania publicznego zleconego w ramach Programu Fundusz Inicjatyw Obywatelskich na lata 2014-2020 z dnia 8 sierpnia 2019 r. zawartej w Warszawie pomiędzy Dyrektorem Narodowego Instytutu Wolności-Centrum Rozwoju Społeczeństwa Obywatelskiego – W. K., a Stowarzyszeniem Integracji i Rozwoju Społecznego Per Pedes z siedzibą w Zawisze, reprezentowanym przez K.C. i B.Z., a także podpisu „K. C.” na Ofercie Organizacji Pozarządowej/Podmiotu, o którym mowa w art. 14 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2016 r. poz. 1817 ze zm.) realizacji zadania publicznego składania w 2018/2019 roku na podstawie Programu Fundusz Inicjatyw Obywatelskich – Konkurs FIO 2019, wystawionej na dane Oferenta Narodowy Instytut Wolności-Centrum Rozwoju Społeczeństwa Obywatelskiego, datowanej na dzień 21 stycznia 2019 r., tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k.

Zachodziło uzasadnione podejrzenie popełnienia tego czynu w związku z przypuszczeniem, że rzeczona umowa faktycznie nie została podpisana przez K. C., zaś jego podpis na dokumencie został podrobiony przez J. K. – posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej.

Zawiadamiający K. C. przesłuchany w charakterze świadka zaprzeczył, by składał ofertę w dniu 21.01.2019 r. i aby złożył podpis na w/w umowie nr 216/11/2019 o realizację zadania publicznego zleconego w ramach Programu Fundusz Inicjatyw Obywatelskich na lata 2014-2020 z dnia 8 sierpnia 2019 r. w imieniu Stowarzyszenia Integracji i Rozwoju Społecznego Per Pedes z siedzibą w Zawiszy.

K. C. zeznał, że od ponad 4 lat zamieszkuje w Niemczech, z tej też przyczyny działalność Stowarzyszenia Per Pedes, którego był prezesem nie była prowadzona. W 2018 r. J. K. dzwonił do niego, z propozycją spotkania dotyczącego przejęcia Stowarzyszenia Per Pedes. Ustalili, że zostanie zwołane Walne Zebranie Stowarzyszenia dla dokonania wyboru nowych władz. W trakcie zwołanego zebrania J. K. poinformował zgromadzonych, że złożył wniosek na realizację zadania publicznego. W dniu 17 lipca 2019 r. zadzwonił do K. C. z informacją, że ma umowę

na dofinansowanie zadania publicznego, prosząc jednocześnie, żeby tą umowę podpisał. K. C. odmówił podpisu z uwagi na to, że jak uznał były już nowe władze Stowarzyszenia. Złożony przez J.K. wniosek „Reintegracja Społeczna Rówieśników” dotyczył przeciwdziałania uzależnieniom i patologiom społecznym. Jako osobę upoważnioną do składania wyjaśnień i uzupełnień dotyczących oferty wskazano B. Z. i J. K.

J. K. przesłuchany w charakterze świadka, z pouczeniem o treści art. 183 k.p.k., zeznał, że „pomaga wielu Stowarzyszeniom, a „Per Pedes” znał od lat, pomógł również im. Pomoc polegała na napisaniu projektu, przygotowaniu jego części merytorycznej i skoncentrowany był on na pomoc dla młodych ludzi z obszaru gminy Skąpe. (...) Były to pieniądze, które miały wspomóc realizację projektu wyprowadzającego młodych ludzi z przestępczości. K.C. odmówił podpisania umowy pomimo faktu, że nadal był Prezesem Stowarzyszenia. Miał jednak zaproponować, by podpisać umowę za niego.”

J. K. zeznał, że zdaje sobie sprawę jak wielki błąd popełnił, ale czynił to w dobrej wierze nie mając jakiegokolwiek prywatnego interesu w takim swoim postępowaniu. Umowę podpisał za K. C. na początku sierpnia 2019 r., gdy był w Warszawie, w swoim mieszkaniu. W sytuacji gdy K. C. zakwestionował ten podpis, po nieudanych próbach mediacji i próby porozumienia poinformowali Narodowy Instytut Wolności, że Stowarzyszenie ze względu na konflikt w zarządzie nie jest w stanie zrealizować projektu, a pieniądze które wpłynęły na konto Stowarzyszenia w kwocie 180 000 zł zostały zwrócone. Karę umowną z tytułu niewywiązania się z realizacji projektu w wysokości 2600 zł pokrył z własnych prywatnych środków finansowych.

W dniu 12 lutego 2020 r. Prokurator Rejonowy w Świebodzinie wystąpił do Prokuratora Okręgowego w Zielonej Górze z prośbą o zajęcie stanowiska w kwestii skierowania wniosku o wyrażenie zgody na pociągnięcie posła do odpowiedzialności karnej w sprawie o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego (art. 270 § 1 k.k.), ewentualnie rozważenie przejęcia sprawy do Prowadzenia przez Prokuraturę Okręgową w Zielonej Górze.

Pismem z dnia 18 lutego 2020 r. Marcin Chrzanowski – Zastępca Prokuratora Okręgowego w Zielonej Górze przed podjęciem decyzji o dalszym kierunku postępowania, bądź ewentualnym przejęciu sprawy przez Prokuraturę Okręgową w Zielonej Górze polecił pogłębienie materiału dowodowego, m. in. poprzez ponowne przesłuchanie zawiadamiającego czy nakłaniał J. K. do podpisania jakiegokolwiek dokumentu swoim imieniem i nazwiskiem, „czyli podrobienia jego podpisu”.

W dniu 29 maja 2020 r. Prokurator Rejonowy w Świebodzinie ponownie skierował wniosek do Prokuratora Okręgowego w Zielonej Górze, referując w nim stan postępowania, i prosząc o zajęcie stanowiska w kwestii skierowania wniosku o wyrażenie zgody na pociągnięcie posła

do odpowiedzialności karnej w sprawie o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego (art. 270 § 1 k.k.), ewentualnie rozważenie przejęcia sprawy do prowadzenia przez Prokuraturę Okręgową w Zielonej Górze.

W dniu 10 czerwca 2020 r. Zastępca Prokuratora Okręgowego w Zielonej Górze – Marcin Chrzanowski skierował o sygn. PO IV Dsn 203.2020 pismo do Prokuratora Regionalnego w Poznaniu informujące o przedmiocie dochodzenia Prokuratury Rejonowej w Świebodzinie o sygn. PR 1 Ds 1042.2019, podnosząc, m.in., że zawiadamiający składając swoje zeznania podał, iż zadzwonił do niego J. K. informując, iż uzyskał umowę na dofinansowanie zadania publicznego i poprosił o jej podpisanie. K. C. jednak odmówił stwierdzając, że było dużo czasu na zmianę władz Stowarzyszenia i on nie czuje się już jego prezesem. W informacji przekazane zostało, iż pieniądze stanowiące dotację zostały zwrócone, karę umowną z tytułu niewywiązania się z umowy J. K. pokrył z prywatnych środków finansowych. Zwrócono uwagę, iż J. K. nie uzyskał żadnych korzyści z tytułu przygotowania projektu, ani też z faktu przyznania dofinansowania dla realizacji tego projektu, nie naraził również innych osób na powstanie jakiegokolwiek szkody.

Również w dniu 10 czerwca 2020 r. Prokurator Okręgowy w Zielonej Górze objął zwierzchnim nadzorem służbowym sprawę PR 1 Ds. 1042.2019 Prokuratury Rejonowej w Świebodzinie. Do sprawowania zwierzchniego nadzoru służbowego wyznaczony został prokurator – Marcin Chrzanowski.

W piśmie z dnia 17 czerwca 2020 r. skierowanym do Prokuratora Rejonowego w Świebodzinie, Zastępca Prokuratora Okręgowego w Zielonej Górze zwracając akta sprawy, wytknął referentowi dochodzenia z Prokuratury Rejonowej w Świebodzinie dwie kwestie. Po pierwsze zarzucił błędne przyjęcie, że K. C. jest pokrzywdzonym w tej sprawie i wydanie zarządzenia o udzieleniu zgody na udostępnienie mu akt. Po drugie, odniósł się do oceny społecznej szkodliwości czynu, uznając że w badanej sprawie zaistniała ta negatywna przesłanka procesowa. Okoliczności te powodują, iż postępowanie przygotowawcze w tej sprawie należy umorzyć na podstawie art. 17 § 1 pkt. 3 k.p.k.. Jednocześnie w związku z objęciem sprawy zwierzchnim nadzorem służbowym poproszono o przesłanie projektu decyzji merytorycznej kończącej postępowanie, przed jej wydaniem

Projekt decyzji końcowej – co naruszało zasadę niezależności prokuratorskiej – został przesłany przez Prokuratora Rejonowego w Świebodzinie przy piśmie z dnia 29 czerwca 2020 r. Zgodnie z treścią przekazanego projektu postanowienia, jego autorem był sam Prokurator Rejonowy w Świebodzinie.

Pismem z dnia 30 czerwca 2020 r. Zastępca Prokuratora Okręgowemu w Zielonej Górze Marcin Chrzanowski przekazał Prokuratorowi Rejonowemu w Świebodzinie uwagi, że „po myśli

art. 306 k.p.k. K. C. nie przysługuje zażalenie na postanowienie o umorzeniu dochodzenia, albowiem nie jest on pokrzywdzonym, a jedynie zawiadamiającym. Prawo do zaskarżania decyzji prokuratora przysługiwałoby mu jako zawiadamiającemu, jedynie w wypadku naruszenia jego praw, co w przedmiotowej sprawie nie nastąpiło. Dlatego też w ocenie autora pisma brak jest podstaw do przesyłania zawiadamiającemu odpisu postanowienia, zaś o umorzeniu dochodzenia należy jedynie zawiadomić go”.

Gotowy, uwzględniający uwagi przełożonych służbowych, podpisany egzemplarz postanowienia o umorzeniu dochodzenia z dnia 30 czerwca 2020 r. został przesłany nadzorującemu przy piśmie z dnia 3 lipca 2020 r.

Decyzję merytoryczną o umorzeniu dochodzenia z uwagi na znikomy stopień społecznej szkodliwości czynu zabronionego należy ocenić jako wydaną bez wyjaśnienia wszystkich ujawnionych istotnych okoliczności sprawy. Zdumiewająca jest bezkrytyczna akceptacja tezy, iż powodem do przyjęcia zaistnienia negatywnej przesłanki procesowej było stwierdzenie, że w sytuacji chęci uniknięcia rezygnacji z realizacji projektu J. K. podrobił podpis K. C., albowiem został do tego nakłoniony przez samego zawiadamiającego.

W oparciu o akta podręczne i zwierzchniego nadzoru służbowego można stwierdzić, że zwierzchnik służbowy prokuratorów – referentów, w osobie Zastępcy Prokuratora Okręgowego w Zielonej Górze dwukrotnie ingerował w tok postępowania. Pierwszy raz, gdy naruszając zasadę niezależności prokuratorskiej polecił w dniu 17 czerwca 2020 r. Prokuratorowi Rejonowemu w Świebodzinie umorzenie postępowania przy przyjęciu podstawy umorzeniowej z art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k., wytykając dopuszczenie zawiadamiającego do akt sprawy i żądając jednocześnie nadesłania projektu decyzji do oceny przed jej formalnym podpisaniem i ekspediowaniem. Drugi raz, gdy oceniając projekt decyzji końcowej błędnie polecił Prokuratorowi Rejonowemu w Świebodzinie odmówić K. C. – po myśli art. 306 k.p.k. – prawa do przyznania złożenia zażalenia na postanowienie o umorzeniu dochodzenia, albowiem - w jego ocenie - nie był on pokrzywdzonym, a jedynie zawiadamiającym. Jest to stanowisko błędne albowiem K.C. był osobą składającą zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego i naruszenie jego praw nie tylko wynikało bezpośrednio z przestępstwa, ale również z treści samej umowy cywilnoprawnej, która nakładała kary umowne na osoby, które nie wywiązały się z treści tej umowy.

Bez wątpienia czynności w ramach zwierzchniego nadzoru służbowego sprawowanego przez Zastępcę Prokuratora Okręgowego w Zielonej Górze naruszały elementarne reguły prawne nakazujące respektowanie zasady niezależności prokuratora wykonującego czynności określone w przepisach Kodeksu postępowania karnego, bowiem w miejsce uprawnienia określonego w postanowieniach art. 8 ustawy Prawo o prokuraturze, najzupełniej bezprawnie dokonywano

władczych ingerencji w prawo prokuratora do samodzielnego podejmowania czynności procesowych (decyzji) o treści przez niego samego uznanych za właściwe i uzasadnione.

Analiza sprawy wykazała konieczność rozpoznania działań prokuratorów prowadzących i nadzorujących postępowanie pod kątem odpowiedzialności służbowej.

45) PO I Ds 274.2018 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

Postępowanie pierwotnie zarejestrowano w Prokuraturze Okręgowej w Warszawie pod sygn. akt PO I Ds 176.2018 w dniu 24 sierpnia 2018 r. na podstawie materiałów przekazanych stosownie do polecenia telefonicznego z Prokuratury Rejonowej Warszawa-Żoliborz w Warszawie o sygn. akt PR 2.Ds.1500.2018. W aktach głównych znajduje się pismo Komendanta Głównego Policji z dnia 22 sierpnia 2018 r., sygn. KR-DŚ-2238/2018/MK skierowane do Prokuratora Krajowego Bogdana Świączkowskiego informujące o ujawnieniu na stronie zespołu MASHAA na portalu Facebook nagrania z koncertu wskazanego zespołu, na którym jeden z członków zespołu podcina gardło lalce z twarzą pokrzywdzonego, a pod nagraniem znajduje się wpis o charakterze wulgarnym. Informacja ta jest przekazywana celem dokonania oceny prawnokarnej i rozważenia możliwości wszczęcia postępowania w kierunku art. 119 § 1 k.k. Prokurator Krajowy zadekretował to pismo Panu Prokuratorowi Krzysztofowi Sierakowi, który przekazał je w dniu 28.08.2018 roku Zastępcy Dyrektora Departamentu Postępowania Przygotowawczego celem pilnego przekazania do Prokuratury Okręgowej w Warszawie.

W międzyczasie, w dniu 23 sierpnia 2018 r., na podstawie tylko wydruku ze strony internetowej (nie przeprowadzono żadnych czynności sprawdzających), wszczęte zostało dochodzenie w sprawie *„publicznego nawoływania w dniu 18 sierpnia 2018 r. w Warszawie w Klubie „Potok” przy ul. Potockiej 14 podczas koncertu „Bloody Industrial Party”, do popełnienia zbrodni poprzez zainscenizowanie zabójstwa J. K. przy użyciu lalki z wizerunkiem twarzy wyżej wymienionego, tj. o czyn z art. 255 § 2 k.k.”.*

W dniu 23 sierpnia 2018 r. Prokurator Rejonowy Warszawa-Żoliborz w Warszawie w nawiązaniu do telefonicznych uzgodnień, przesłał materiały postępowania do Prokuratora Okręgowego w Warszawie, celem rozważenia przejęcia postępowania do dalszego prowadzenia.

W dniu 24 sierpnia 2018 r. sprawa została zarejestrowana w Prokuraturze Okręgowej w Warszawie pod sygn. akt PO I Ds 176.2018.

O wszczęciu dochodzenia w dniu 5 września 2018 r. Zastępca Prokuratora Okręgowego w Warszawie prok. Paweł Szpringer zawiadomił pisemnie pokrzywdzonego. Zawiadomienie

to z uwagi na swą formę nie jest standardowym pismem stosowanym w postępowaniu przygotowawczym. Podobne w formie i treści są inne pisma kierowane do pokrzywdzonego przez wskazanego prokuratora, który „Szanownego Pana Prezesa” „uprzejmie informuje” „z wyrazami szacunku” o innych decyzjach procesowych w sprawie.

Jakość wykonywanych czynności nie nasuwa krytycznych uwag.

W toku śledztwa wykonano czynności oględzin zapisu nagrania oraz strony na portalu Facebook, której użytkownikiem był zespół MSHAA oraz przesłuchano J. K. w charakterze świadka i pokrzywdzonego.

W dniu 23 listopada 2018 r. wydano postanowienie o umorzeniu śledztwa na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. wobec braku znamion czynu zabronionego w odniesieniu do dwóch czynów: pierwszego kwalifikowanego jako czyn z art. 255 § 2 k.k. oraz drugiego jako przest. z art. 119 § 1 k.k.

Zauważyć należy, że postępowanie przygotowawcze prowadzono na tym etapie w formie dochodzenia zamiast śledztwa.

Postanowienie to było prawidłowo umotywowane i bez uwag ze strony bezpośredniego przełożonego (co potwierdził stosownymi wpisami w aktach sprawy).

W dniu 5 grudnia 2018 r. Zastępca Prokuratora Okręgowego w Warszawie Paweł Szpringer na podstawie art. 8 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze uchylił wskazane powyżej postanowienie o umorzeniu dochodzenia. W uzasadnieniu wskazano, że w toku postępowania nie przeprowadzono czynności dowodowych pozwalających na określenie strony podmiotowej, a zatem za niezbędne uznano przesłuchanie osoby dokonującej utrwalonego na nagraniu czynu.

Postępowanie kontynuowano, przesłuchano członków zespołu i osoby dysponujące i zarządzające lokalem, w którym odbył się koncert.

Po wykonaniu tych czynności w dniu 24 lipca 2019 r. ponownie umorzono postępowanie. Dotyczyło ono czterech czynów kwalifikowanych z art. 255 § 2 k.k. i art. 119 § 1 k.k. Podstawą umorzenia w odniesieniu do wszystkich czynów był przepis art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k. W treści umorzenia powielono argumentację z pierwszej decyzji końcowej uzupełniając ją o dodatkowe, przytaczające argumenty wynikające z przeprowadzonych nowych dowodów.

Treść tej decyzji nie budzi zastrzeżeń. Jako prawidłową i zasadną ocenili ją także bezpośredni przełożeni referenta w Prokuraturze Okręgowej w Warszawie.

W sprawie ujawniono zapisy świadczących o sprawowaniu wewnętrznego nadzoru służbowego. Jego sprawowanie nie budzi zastrzeżeń. Natomiast wydanie decyzji uchylającej postanowienie o umorzeniu postępowania takie uwagi nasuwa. Przed wydaniem tej decyzji nie podjęto jakichkolwiek działań zmierzających do wyjaśnienia przez referenta podjętej decyzji

i nie prowadzono żadnych czynności w tym zakresie (brak jest w tym zakresie jakichkolwiek zapisów w aktach sprawy). Nadto powody podjęcia takiej władczej decyzji nie były uzasadnione, w kontekście wyników prowadzonych dalszych czynności, czego dowodem jest ponowne umorzenie postępowania w oparciu o te same przesłanki.

W sprawie nie prowadzono zwierzchniego nadzoru służbowego. Natomiast do Prokuratury Regionalnej w Warszawie do sprawy o sygn. akt RP IV Ko 993.2018 przekazywano, także na skutek telefonicznych poleceń, informacje o sprawie. Nadto w Prokuraturze Regionalnej w Warszawie pod sygn. akt RP IV Dsn 28.2019 przeprowadzono badanie akt sprawy i w dniu 15 lutego 2019 r. sformułowano pismo zawierające wyliczenie uchybień postępowania, wskazujące zasadność uchylenia postanowienia o umorzeniu i dodatkowe czynności do wykonania. Wśród nich wskazano potrzebę przesłuchania organizatorów koncertu, członków zespołu oraz jego wszystkich uczestników, a nadto powołania biegłego celem dokonania oceny artystycznej przedmiotowego zdarzenia oraz jego odbioru przez widzów. Pismo to zawierało także sformułowania wskazujące na intencjonalne i emocjonalne dokonywanie oceny zdarzenia. Pismo to podpisał ówczesny Zastępca Prokuratora Regionalnego w Warszawie Jakub Romelczyk. Należy zaznaczyć, że w odniesieniu do przedmiotu postępowania oraz znamion czynów z art. 255 § 2 k.k. oraz 119 § 1 k.k. ustalenia w zakresie tego w jaki sposób zdarzenie zostało odebrane przez uczestników koncertu, czy też jaką wartość artystyczną prezentowało nie miało znaczenia dla oceny prawnokarnej. Zasadnie zatem referent postępowania czynności tych nie wykonał, powody takiego postępowania wyjaśnił w swej notatce znajdującej się w aktach podręcznych. Nadto należy zauważyć, że już w dniu 14 stycznia 2019 roku referent sprawy w swej notatce, z której treścią zapoznał się Zastępca Prokuratora Okręgowego w Warszawie, wskazał, że postępowanie zostanie umorzone. Zatem jego prowadzenie przez kolejne 6 miesięcy i wykonywanie dalszych czynności nie miało racjonalnych przesłanek.

46) PO I Ds 115.2016 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

Postępowanie zarejestrowano w Prokuraturze Okręgowej w Warszawie pod sygn. akt PO I Ds 115.2016 w dniu 15 września 2016 r., w oparciu o przekazane przez Prokuraturę Rejonową Warszawa-Śródmieście w Warszawie zawiadomienie posła na Sejm RP C.T. datowane na dzień 9 września 2016 r., informujące o możliwości popełnienia przestępstw towarzyszących wyborowi B.M. na stanowiska członków rad nadzorczych spółek: Polska Grupa Zbrojeniowa S.A. i ENERGA Ciepło Ostrołęka sp. z o.o. oraz powierzeniu mu funkcji Szefa Gabinetu Politycznego Ministra Obrony Narodowej Antoniego Macierewicza. Pismem z dnia 23 września 2016 r. poseł C. T.

uzupełnił złożone zawiadomienie o przestępstwie, do którego dołączył odpis aktualny z Krajowego Rejestru Sądowego dotyczący spółki Polska Grupa Zbrojeniowa, zawierający dane na dzień 9 września 2016 r. Wynika z niego, że w dniu wyboru B. M. na członka rady nadzorczej spółki nie została jeszcze wpisana do rejestru sądowego zmiana statutu dotycząca wymogów jakie powinni spełniać członkowie tego organu spółki.

W niniejszej sprawie przeprowadzono w trybie art. 307 § 1 k.p.k. postępowanie sprawdzające, w ramach którego prokurator referent osobiście zebrał niepełny materiał dowodowy wyłącznie o charakterze dokumentacyjnym z Polskiej Grupy Zbrojeniowej i ENERGA Ciepło Ostrołęka sp. z o.o.

Postępowanie sprawdzające przeprowadzono z naruszeniem terminu wynikającego z art. 307 § 1 k.p.k.

W dniu 15 listopada 2016 r. wydano postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie:

- I. zaistniałego w dniu 16 listopada 2015 r. w Warszawie w siedzibie Ministra Obrony Narodowej przy ul. Klonowej 1 przekroczenia uprawnień służbowych przez działającego na szkodę interesu publicznego funkcjonariusza publicznego – Ministra Obrony Narodowej w związku z zawarciem przez niego z B. M. w dniu 16 listopada 2015 r. umowy o pracę na stanowisku Szefa Gabinetu Politycznego Ministra Obrony Narodowej pomimo nie posiadania przez B. M. wymaganych przez przepisy prawa kompetencji zawodowych, to jest o czyn z art. 231 § 1 k.k. - na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., wobec ustalenia, że czyn ten nie zawiera znamion czynu zabronionego.
- II. sprowadzenia w okresie od dnia 1 kwietnia 2016 r. do dnia 8 września 2016 r. w Ostrołęce i Elblągu bezpośredniego niebezpieczeństwa wyrządzenia znacznej szkody majątkowej ENERGA Ciepło Ostrołęka spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ostrołęce przez działających wspólnie i porozumieniu przedstawicieli jedyne go wspólnika tej spółki, to jest ENERGA Kogeneracja spółki z o.o. z siedzibą w Elblągu, którzy niedopełniając ciężących na nich z mocy przepisów prawa obowiązków powołali w dniu 1 kwietnia 2016 r. do składu rady nadzorczej wskazanej spółki B. M. i dopuścili do sprawowania przez niego tej funkcji do dnia 8 września 2016 r., pomimo nie posiadania przez niego wymaganych przez przepisy prawa kwalifikacji, to jest o czyn z art. 296 § 1a k.k. – na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., wobec ustalenia, że czyn ten nie zawiera znamion czynu zabronionego.
- III. sprowadzenia w okresie od dnia 31 sierpnia 2016 r. do dnia 19 września 2016 r. w Warszawie i Radomiu bezpośredniego niebezpieczeństwa wyrządzenia znacznej szkody

majątkowej Polskiej Grupie Zbrojeniowej Spółce Akcyjnej z siedzibą w Radomiu przez działających wspólnie i porozumieniu przedstawicieli akcjonariuszy tej spółki, to jest: Skarbu Państwa, Agencji Rozwoju Przemysłu S.A. z siedzibą w Warszawie i Polskiego Holdingu Obronnego sp. z o.o., którzy niedopełniając ciążących na nich z mocy przepisów prawa obowiązków, w tym również jako funkcjonariusze publiczni działający na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego Polskiej Grupy Zbrojeniowej S.A., powołali w dniu 31 sierpnia 2016 r. do składu rady nadzorczej wskazanej spółki B.M. i dopuścili do sprawowania przez niego tej funkcji do dnia 19 września 2016 r., pomimo nie posiadania przez niego wymaganych przez przepisy prawa kwalifikacji, to jest o czyn z art. 296 § 1a k.k. w zb. z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. – na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., wobec ustalenia, że czyn ten nie zawiera znamion czynu zabronionego.

- IV. zaistniałego w okresie od dnia 1 kwietnia 2016 r. do dnia 8 września 2016 r. w Warszawie przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków służbowych przez funkcjonariusza publicznego - Szefa Gabinetu Politycznego Ministra Obrony Narodowej działającego na szkodę interesu publicznego w związku z wyrażeniem przez niego zgody na powołanie na stanowisko członka Rady Nadzorczej ENERGA Ciepło Ostrołęka spółki z o. o. z siedzibą w Ostrołęce i pełnieniem przez niego tej funkcji do dnia 8 września 2016 r. pomimo nie posiadania wymaganych przez przepisy prawa kwalifikacji, to jest o czyn z art. 231 § 1 k.k. – na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., wobec ustalenia, że czyn ten nie zawiera znamion czynu zabronionego.
- V. zaistniałego w okresie od dnia 31 sierpnia 2016 r. do dnia 19 września 2016 r. w Warszawie przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków służbowych przez funkcjonariusza publicznego – Szefa Gabinetu Politycznego Ministra Obrony Narodowej działającego na szkodę interesu publicznego w związku z wyrażeniem przez niego zgody na powołanie na stanowisko członka Rady Nadzorczej Polskiej Grupy Zbrojeniowej S.A. z siedzibą w Radomiu pomimo nie posiadania wymaganych przez przepisy prawa kwalifikacji, to jest o czyn z art. 231 § 1 k.k. - na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., wobec ustalenia, że czyn ten nie zawiera znamion czynu zabronionego.

Decyzji o odmowie wszczęcia śledztwa nie można uznać za zasadną, albowiem nie zgromadzono kompletnego materiału dowodowego, który pozwoliłby w sposób wszechstronny wyjaśnić okoliczności zdarzeń objętych złożonym zawiadomieniem o przestępstwie, co z kolei skutkowałoby dokonaniem pełnej, prawidłowej oceny prawnej na gruncie przepisów statuujących odpowiedzialność karną za przestępstwo z art. 231 § 1 i § 2 k.k., a także 296 § 1a k.k. i inne. Trzeba bowiem podkreślić, że postępowanie sprawdzające ograniczyło się wyłącznie do pozyskania

określonych dokumentów, w tym opinii prywatnej wykonanej na rzecz Polskiej Grupy Zbrojeniowej, do której to składu rady nadzorczej został powołany B. M. Nie uzyskano relacji procesowej od osób, funkcjonariuszy publicznych, którzy podejmowali decyzje o powierzeniu B. M. stanowiska szefa gabinetu politycznego Ministra Obrony Narodowej, jak również powołaniu go do składu rad nadzorczych strategicznych spółek z udziałem Skarbu Państwa – bez wymaganych przepisami prawa kwalifikacji, celem zweryfikowania towarzyszących temu procesowi decyzyjnemu okoliczności, dowolnie interpretowanych przez autora decyzji odmawiającej wszczęcia w tej sprawie postępowania przygotowawczego w kontekście art. 231 § 1 i 2 k.k.

W sprawie nie sprawowano zwierzchniego nadzoru służbowego, realizowany był wewnętrzny nadzór służbowy, który sprowadzał się wyłącznie do tego, a przynajmniej tak wynika z zapisów znajdujących się w aktach podręcznych sprawy, że z projektem odmowy wszczęcia śledztwa datowanym na 21 października 2016 r. zapoznawał się Kierownik Działu Wydziału I Śledczego Prokuratury Okręgowej w Warszawie (w dacie 24.10.2016 r.) oraz Zastępca Prokuratora Okręgowego w Warszawie, który polecił po zapoznaniu się w dniu 24.10.2016 r. z projektem decyzji, przedłożyć ją Prokuratorowi Okręgowemu w Warszawie. Z postanowieniem o odmowie wszczęcia śledztwa datowanym na 15.11.2016 r. zapoznawał się Naczelnik Wydziału I Śledczego Prokuratury Okręgowej w Warszawie oraz Zastępca Prokuratora Okręgowego w Warszawie.

Mając na uwadze sposób przeprowadzenia postępowania sprawdzającego i charakter pozyskanego materiału dowodowego zasadnym wydaje się podjęcie na nowo postępowania zakończonego odmową wszczęcia śledztwa celem wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności zdarzeń objętych złożonym zawiadomieniem o przestępstwie, w tym poczynienia adekwatnych ustaleń faktycznych i dokonania prawidłowej oceny prawnej inkryminowanych zdarzeń.

47) Ap V Ds 4/10 byłej Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi

Badania aktowego dokonano w związku z publicznie podnoszonymi wątpliwościami co do zasadności cofnięcia aktu oskarżenia przez prokuratora w sprawie przeciwko J. P. oskarżonemu o czyn z art. 228 § 1 i 4 k.k. i z art. 228 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k. i D. S. oskarżonemu o czyn z art. 228 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k.

Z analizy akt wynika, że w dniu 25 marca 2016 r. (a więc bezpośrednio po zmianach organizacyjnych i kadrowych w jednostkach prokuratury) do sekretariatu Prokuratora Krajowego wpłynął wniosek J. P. o zbadanie sprawy pod kątem możliwości cofnięcia aktu oskarżenia. Prokurator Krajowy Bogdan Świeczkowski umieścił w dniu 30 marca 2016 r. na piśmie

wnioskodawcy adnotację skierowaną do Zastępcy Prokuratora Generalnego Marka Pasionka i Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej – Mieczysława Śledzia z prośbą o rozmowę.

W dniu 11 kwietnia 2016 r. prokurator Marek Pasionek zlecił prokuratorowi Mieczysławowi Śledziowi przygotowanie opinii. W dniu 4 maja 2016 r. prokurator Mieczysław Śledź wyznaczył w Departamencie prokuratora referenta, którego zobowiązał do zapoznania się z aktami i przedstawienia opinii. W dniu 4 czerwca 2016 r. prokurator referent sporządził notatkę z badania akt i ocenił, że wyniki postępowania sądowego (sądu I instancji) nie potwierdziły zarzutów oskarżenia, w tym, m. in. w punktach dotyczących żądania korzyści przez J. P. w postaci remontu gabinetu Dyrektora Instytutu, jak też przyjęcia korzyści przez niego i przez D. S. Prokurator referent wskazał na zmienność depozycji przesłuchiowanych osób wręczających korzyści (zarówno co do kwot jak i okoliczności wręczania). W końcowej części notatki wnioskował o przekazanie analizy Naczelnikowi Łódzkiego Wydziału Zamiejscowego Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej w celu rozważenia możliwości cofnięcia aktu oskarżenia.

W dniu 7 czerwca 2016 r. prokurator referent sprawy (i jednocześnie autor aktu oskarżenia) po zapoznaniu się z notatką sporządzoną w Prokuraturze Krajowej wyraził pisemne stanowisko, że nie widzi podstaw do cofnięcia aktu oskarżenia wobec J. P. i D. S. i planuje odczytanie aktu oskarżenia na rozprawie. Jednocześnie powołał się na wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie IX Wydział Karny Odwoławczy, który uchylił wyrok Sądu I instancji w zakresie J. P. i D. S. przekazując sprawę do ponownego rozpoznania (po uwzględnieniu apelacji oskarżyciela publicznego).

Pisemne stanowisko prokuratora referenta wraz z aktami podręcznymi sprawy zostało przekazane przez Naczelnika Łódzkiego Wydziału Zamiejscowego Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji – Beatę Marczak Prokuratorowi Regionalnemu w Łodzi – Jarosławowi Szubertowi.

W dniu 14 czerwca 2016 roku Zastępca Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji – C. K. skierował do Prokuratora Regionalnego w Łodzi pismo wraz z notatką podległego prokuratora Departamentu stanowiącą polemikę ze stanowiskiem zajęтым przez prokuratora referenta – autora aktu oskarżenia. Zastępca Dyrektora podkreślił przy tym, że wnioski z analizy polemicznej przeprowadzonej w Departamencie przez podległego mu prokuratora zostały zaakceptowane przez Prokuratora Krajowego.

W odpowiedzi na pismo z dnia 14 czerwca 2016 r., Prokurator Regionalny w Łodzi Jarosław Szubert podkreślił, że sprawa Ap V Ds. 4/10 przeciwko J. P. i D. S. pozostaje w fazie postępowania

jurysdykcyjnego, bezpośrednio przed jej ponownym rozpoznaniem przez Sąd I instancji. Jest ona fragmentem pewnej całości, z której sukcesywnie wyłączano materiał dowodowy, a następnie podejmowano decyzje o zakończeniu śledztw kierując akty oskarżenia. Spośród zakończonych już prawomocnie postępowań sądowych co do 26 oskarżonych zapadły wyroki skazujące, a co do 5 osób – wyroki uniewinniające. W przypadku wyroków uniewinniających, trzy z nich dotyczyły sytuacji, w której osoby oskarżone nie posiadały w chwili popełnienia zarzuconych im czynów zabronionych przymiotu pełnienia funkcji publicznej z racji tego, że jeszcze lub już nie zajmowały odpowiednich stanowisk w strukturze jednostek organizacyjnych publicznej opieki zdrowotnej. Prokurator Regionalny podkreślił, że postępowania sądowe pozostają w toku co do dalszych 28 osób oskarżonych. Wobec 20 podejrzanych (w tym wobec J. P.) stosowane było tymczasowe aresztowanie. Odnosząc się do materiału dowodowego wskazał, że przy kierowaniu aktu oskarżenia wobec J. P. i D. S. dominujące znaczenie miały zeznania trzech świadków, na których opierały się też akty oskarżenia wobec innych osób, później skazanych przez sądy. Prokurator Regionalny w Łodzi zwrócił uwagę na pewne konsekwencje wynikające z cofnięcia aktu oskarżenia, a mianowicie na możliwość podnoszenia wobec prokuratury zarzutu braku obiektywizmu i nierównego traktowania oskarżonych. Podjęcie takiej decyzji wymagałoby bowiem cofnięcia aktów oskarżenia w innych sprawach, w których oskarżono osoby na podstawie tego samego materiału dowodowego.

W tym miejscu należy zgodzić się ze stanowiskiem prezentowanym przez Prokuratora Regionalnego w Łodzi, że cofnięcie aktu oskarżenia może skutkować trudnościami w uzyskaniu wyroków skazujących w stosunku do osób, co do których toczą się postępowania. Łatwo bowiem sobie wyobrazić sytuację, gdzie oskarżeni będą podważać wiarygodność materiału dowodowego, w który wątpi sam prokurator cofając akt oskarżenia.

Cofnięcie aktu oskarżenia niewątpliwie będzie też skutkowało koniecznością zasądzenia odszkodowań za niesłuszne tymczasowe aresztowania podejrzanych.

W dniu 22 czerwca 2016 r. Dyrektor Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji – Mieczysław Śledź odpowiadając na pismo Prokuratora Regionalnego w Łodzi stwierdził, że nie podziela obaw związanych z cofnięciem aktu oskarżenia i polecił zajęcie kategorycznego stanowiska w zakresie skorzystania z tej instytucji.

Prokurator Regionalny w Łodzi odnosząc się do pisma prokuratora Mieczysława Śledzia, odpowiedział w dniu 24 czerwca 2016 r., że wobec odmowy cofnięcia aktu oskarżenia przez prokuratora referenta, konieczne jest wydanie polecenia na podstawie art. 7 § 3 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze. Z uwagi na fakt, że autor aktu oskarżenia jest prokuratorem delegowanym do Prokuratury Krajowej, wykonującym obowiązki służbowe

w Łódzkim Wydziale Zamiejscowym Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej, uprawnienie takie Prokuratorowi Regionalnemu nie przysługuje, gdyż nie jest on jego przełożonym.

W dniu 30 czerwca 2016 roku Dyrektor Departamentu – Mieczysław Śledź wydał pisemne polecenie cofnięcia aktu oskarżenia przeciwko J. P. i D. S.

Prokurator referent realizując polecenie przełożonego cofnął w dniu 14 lipca 2016 roku akt oskarżenia. W dniu 15 lipca 2016 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie III Wydział Karny umorzył postępowanie karne wobec cofnięcia aktu oskarżenia.

Decyzję o cofnięciu aktu oskarżenia należy ocenić krytycznie z następujących powodów:

- została podjęta po bardzo powierzchownej i jednostronnej analizie materiału dowodowego, o czym świadczy sporządzona notatka prokuratora referenta w Prokuraturze Krajowej (skoncentrowano się głównie na ustaleniach i ocenie Sądu I instancji, którego wyrok został przecież uchylony w postępowaniu odwoławczym);
- prokurator z Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej nie odniósł się w sposób rzetelny w swojej notatce polemicznej z dnia 13 czerwca 2016 r. do uwag prokuratora referenta (autora aktu oskarżenia),
- nie wzięto pod uwagę konsekwencji procesowych związanych z innymi postępowaniami zakończonymi aktami oskarżenia opartymi na tym samym materiale dowodowym (odnosi się to zarówno do postępowań zakończonych prawomocnymi wyrokami, jak i będących w toku),
- Prokuratura Krajowa zlekceważyła słuszne uwagi Prokuratora Regionalnego w Łodzi w tym zakresie,
- wycofanie aktu oskarżenia wyłącznie wobec J. P. i D. S., bez podobnej analizy materiału dowodowego w odniesieniu do innych oskarżonych w innych sprawach naraziło prokuraturę na zarzut braku obiektywizmu i nierównego traktowania oskarżonych.

Z uwagi na cofnięcie aktu oskarżenia przez prokuratora, nie jest możliwe ponowne jego wniesienie do sądu.

Analiza sprawy wykazała konieczność rozpoznania działań prokuratorów pod kątem odpowiedzialności karnej.

48) PO I Ds 5.2017 Prokuratury Okręgowej w Białymstoku

Postępowanie w niniejsze sprawie zostało zainicjowane zawiadomieniem złożonym w dniu 14 września 2015 r. przez L. S. odnośnie jego zdaniem bezprawnego działań posła na Sejm RP J. Ż., który wykorzystując wpływy polityczne, uzyskał informacje od Redaktor Naczelnej – Dyrektor PAP S.A. Oddział Foto w Warszawie A.B.-S., a następnie rozpowszechnił je wykorzystując do toczącego się procesu o prawa autorskie w Sądzie Okręgowym w Białymstoku.

Z przedłożonych do zawiadomienia dokumentów wynikało, że pełnomocnik J. Ż., reprezentujący go w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Białymstoku, przedłożył w dniu 15 lipca 2015 r. szereg dokumentów z PAP S.A., dotyczących rozwiązania umowy z L. S.

Wśród załączonych dokumentów znajdowało się między innymi oświadczenie Redaktor Naczelnej Dyrektor PAP S.A. Oddział Foto z dnia 22 czerwca 2015 r. odnośnie powodów rozwiązania umowy w dniu 18 kwietnia 2005 r. pomiędzy PAP, a firmą prowadzoną przez L.S. Tym powodem miało być dokonanie fotomontażu przy wykorzystaniu zdjęcia nie swojego autorstwa.

W powyższej sprawie prowadzonej przez Komendę Miejską Policji w Białymstoku początkowo wydano postanowienie z dnia 8 października 2015 r. o odmowie wszczęcia dochodzenia. Następnie postanowienie o odmowie wszczęcia zostało uchylone i wszczęto dochodzenie o czyn z art. 266 § 1 k.k.

Kolejno umorzono dochodzenie uznając, że pokrzywdzonym ww. czynem jest Polska Agencja Prasowa S.A., której przedstawiciel nie złożył wniosku o ściganie.

W wyniku zażalenia wniesionego przez L. S. Prokurator Prokuratury Rejonowej Białystok-Południe w Białymstoku przychylił się do zażalenia.

W toku kontynuowanego pod sygn. akt PR Ds 535.2016 dochodzenia ustalono, iż jedynymi osobami mogącymi reprezentować Polska Agencję Prasową S.A. są członkowie Zarządu. W wyniku przesłuchania jednego z członków Zarządu ustalono, że Zarząd nie posiada wiedzy w zakresie przekazywania jakichkolwiek dokumentów ze zbioru Spółki posłowi na Sejm RP J.Ż. Nie ujawniono również wpływu pisemnego zapytania posła na Sejm J. Ż., w zakresie okoliczności nawiązania i rozwiązania współpracy z L. S. Ujawniono natomiast adnotacje z których wynika, że odnotowano fakt udzielenia odpowiedzi Panu posłowi na Sejm RP J.Ż. Odpowiedz przesłano na adres jego Biura Poselskiego w Białymstoku.

W dniu 12 października 2015 r. sformułowano zarzut wobec A.B.-S. zarzucając jej popełnienie przestępstwa z art. 266 § 1 i k.k.

Pismem z dnia 15 grudnia 2016 r. Prokurator Rejonowy Białystok-Południe w Białymstoku poinformował Prokuratora Okręgowego w Białymstoku o prowadzonym w niniejszej sprawie postępowaniu oraz tym, że L. S. złożył również zawiadomienie o popełnieniu tożsamego przestępstwa przez posła na Sejm RP J. Ż.

W dniu 21 grudnia 2016 r. Zastępca Prokuratora Okręgowego w Białymstoku Andrzej Puryski poinformował Prokuratora Rejonowego Białystok-Południe w Białymstoku, iż postępowanie w niniejszej sprawie zostaje objęte zwierzchnim nadzorem służbowym.

Z dniem 5 stycznia 2017 r. powyższa sprawa została przejęta do dalszego prowadzenia przez Prokuraturę Okręgową w Białymstoku i prowadzona była pod sygn. PO I Ds 5.2017.

Pismem z dnia 5 stycznia 2017 r. Prokurator Okręgowy w Białymstoku Marek Czeszkiewicz poinformował Panią Prokurator Regionalną w Białymstoku o fakcie przejęcia postępowania oraz o jego zakresie. W szczególności poinformował, że zachodzi konieczność procesowego rozstrzygnięcia w przedmiocie ewentualnej odpowiedzialności karnej posła na Sejm RP, co niewątpliwie może wywołać znaczny oddźwięk społeczny. Przy piśmie z dnia 10 stycznia 2017 r. akta główne i podręczne sprawy zostały przesłane do Prokuratury Regionalnej w Białymstoku. Nastąpiło to na żądanie tej jednostki.

Prokurator Regionalna w Białymstoku pismem z dnia 19 stycznia 2017 roku poinformowała Prokuratora Okręgowego w Białymstoku, iż dochodzenie prowadzone pod sygn. PO I Ds 5.2017 zostało objęte zwierzchnim nadzorem służbowym Prokuratury Regionalnej w Białymstoku. Zwracając akta sprawy wyznaczony do nadzoru prokurator wskazał czynności, które jego zdaniem należy przeprowadzić w toku kontynuowanego śledztwa. Zasadność przeprowadzenia wskazanych czynności nie budzi wątpliwości.

W dniu 19 kwietnia 2017 r. zostało skierowane z Prokuratury Okręowej w Białymstoku do Prokuratury Regionalnej w Białymstoku pismo. Było ono podpisane przez Prokuratora Okręgowego, ale z adnotacji wynika, że autorem pisma był referent sprawy PO I Ds 5.2017. W piśmie zawarto opis przeprowadzonych czynności, poczynione w oparciu o nie ustalenia, oraz ocenę prawną zdarzeń objętych postępowaniem. W szczególności wskazano, iż brak jest po stronie osoby reprezentującej podmiot, do którego zwraca się poseł na Sejm z żądaniem informacji, możliwości oceny, czy jest to dokonywane w ramach sprawowanego mandatu posła. Tym samym zachowanie podejrzanej A.B.-S. można traktować jako pozostawanie w usprawiedliwionym błędnym przekonaniu, że jest zobowiązana do udzielenia informacji. W takiej sytuacji uznać należałoby, iż wyłącza to po jej stronie umyślność.

Jak wskazano takie stanowisko rodzi konsekwencje rozważenia, czy działania posła na Sejm RP J.Ż nie stanowi realizacji dyspozycji przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 266 § 1 k.k.

Odpowiadając na powyższe pismo, prokurator wyznaczona do sprawowania zwierzchniego nadzoru służbowego, w piśmie z dnia 21 kwietnia 2017 r. wskazała, że podziela zaprezentowany pogląd. Jednocześnie poprosiła, aby po zgromadzeniu wszystkich dokumentów, a przed ostatecznym podjęciem decyzji w przedmiocie wydania postanowienia o przedstawieniu zarzutów J. Ż. przesłano jej do wglądu akta sprawy.

W dniu 5 czerwca 2017 r. zostało w niniejszej sprawie wszczęte śledztwo. W punkcie drugim postanowienia o wszczęciu śledztwa ujęto zachowanie zakwalifikowane jako przestępstwo przewidziane w art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 266 § 1 k.k. w zb. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Zachowanie to miało polegać między innymi na przekroczeniu uprawnień w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez funkcjonariusza publicznego – posła na Sejm RP w wykonywaniu mandatu poselskiego i uzyskanie w ten sposób od A.B.-S. informacji dotyczących okoliczności nawiązania i rozwiązania współpracy z L. S. przez PAP S.A.

W aktach podręcznych sprawy znajduje się przygotowany projekt wniosku do Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej o wyrażenie zgody na pociągnięcie posła do odpowiedzialności karnej.

Szata graficzna wniosku oraz liczba odpisów wskazuje na to, że wniosek w stosownej liczbie egzemplarzy miał być przedłożony Prokuratorowi Okręgowemu w Białymstoku do podpisu.

Argumentacja prawna zawarta w uzasadnieniu wniosku zasługuje zdaniem badającego na pełną akceptację.

Jak wynika z dokumentów znajdujących się w aktach podręcznych sprawy projekt wniosku został przesłany drogą faxową bezpośrednio Prokurator Regionalnej w Białymstoku Elżbiecie Pieniążek. Powyższy wniosek musiał zostać przekazany następnie do Prokuratury Krajowej albowiem pismem z dnia 16 sierpnia 2017 r. Zastępca Dyrektora Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej Sebastian Chmielewski uznał, iż wniosek jest przedwczesny i niezbędnym jest przesłuchanie w charakterze świadka posła na Sejm RP J.Ż., aby poznać jego wersję zdarzeń. Poleciał również uzupełnienie śledztwa poprzez przesłuchanie dalszych świadków. Powyższe czynności zostały zrealizowane. Przesłuchany w charakterze świadka J. Ż. przyznał, że „rozmawiał z A.B.-S. jako poseł”. Podał, że dokumenty jakie przedstawił w sądzie uzyskał w inny sposób, przy czym nie pamięta, czy osobiście, czy uzyskał je jego pełnomocnik. Nie potrafił precyzyjnie wskazać jak to nastąpiło. Oświadczenie A.B.-S. potrzebne było mu natomiast do potwierdzenia autentyczności pozyskanych dokumentów. Analogiczna sytuacja miała miejsce w zakresie zeznań ww. co do wykorzystania pozyskanych materiałów. Zauważyć należy, iż niektóre depozycje J. Ż. pozostawały w sprzeczności z innymi dowodami, w szczególności wyjaśnieniami A. B.-S.

W ocenie badającego nie zmieniły one znacząco ustaleń postępowania.

W dniu 10 października 2017 r. Prokuratura Regionalna w Białymstoku zwróciła się do Prokuratury Okręgowej w Białymstoku z zapytaniem dot. aktualnego biegu śledztwa PO I Ds 5.2017. Jak zaznaczono w piśmie było ono wynikiem zapytania Prokuratury Krajowej. W odpowiedzi na powyższe pismo Prokurator Okręgowy w Białymstoku poinformował przełożonych o realizacji zlecony czynności. Przesłał również akta sprawy z prośbą o zaopiniowanie zasadności wystąpienia z wnioskiem o wyrażenie zgody na pociągnięcie posła do odpowiedzialności karnej. Treść powyższego pisma (przygotowanego przez referenta sprawy) może wskazywać, iż podobnie jak aktualnie badający sprawę uznawał on, iż stan dowodowy sprawy nie uległ istotnej zmianie i należy skierować stosowny wniosek.

Pismem z dnia 14 listopada 2017 r. prokurator wyznaczona do wykonywania zwierzchniego nadzoru nad sprawą w Prokuraturze Regionalnej w Białymstoku poinformowała Prokuraturę Okręgową w Białymstoku, iż w jej ocenie opiniowanie zasadności wniosku o wyrażenie zgody na pociągnięcie J. Ż. do odpowiedzialności karnej jest przedwczesne.

Wskazała na konieczność przesłuchania świadków na okoliczność wiedzy w środowisku o plagiacie L. S. oraz przesłuchanie w charakterze świadka adwokata reprezentującego w procesie cywilnym J. Ż. na okoliczność od kogo otrzymał przedłożone następnie w sądzie dokumenty.

W powyższym piśmie jego autorka wskazała na konieczność szerokiej oceny zdarzeń związanych z przekazaniem przedmiotowych dokumentów do sądu.

Z niektórymi uwagami zawartymi w powyższym piśmie nie sposób się zgodzić.

Nie było bowiem żadnych wątpliwości w zakresie tego, czy w trakcie spotkania z A.B.-S., J.Ż. działał jako poseł, czy też jako osoba prywatna. Nie było wątpliwości, że pozyskane dokumenty wykorzystał on w prywatnej sprawie, nie zaś w ramach działalności poselskiej.

Ustalenia w zakresie tych okoliczności były jednoznaczne.

Powyższe pismo i zawarte w nim uwagi, należy odczytać jako próbę uchylecia się od zajęcia jednoznacznego stanowiska w zakresie zasadności wniosku o wyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej J.Ż. Zważyć należy, iż prokurator będąca autorką pisma była w tym czasie jedynie delegowaną do Prokuratury Regionalnej.

Prokurator referent postępowania przeprowadził część zleconych czynności, to jest przesłuchał jednego świadka (zaniechał przesłuchania w charakterze świadka pełnomocnika J. Ż.), a następnie postanowieniem z dnia 29 grudnia 2017 r. umorzył śledztwo zarówno w odniesieniu do podejrzanej A.B.-S., jak też zdarzeń opisanych w pkt 2 postanowienia o wszczęciu śledztwa, a odnoszących się do zachowań z udziałem J. Ż.

O ile decyzja o umorzeniu śledztwa przeciwko A.B.-S. jest zasadna, takiego waloru nie ma postanowienie w odniesieniu do zdarzeń opisanych w punkcie drugim sentencji postanowienia o umorzeniu.

Autor decyzji, w uzasadnieniu postanowienia o umorzeniu postępowania, powołuje w dość wybiórczy sposób dowody zebrane w sprawie. Uzasadniając, np. brak możliwości wykazania po stronie J. Ż. realizacji znamion przest. z art. 266 § 1 k.k., brakiem zapoznania się przez niego z informacjami na temat L. S. w związku z pełnioną funkcją, nie dostrzega możliwości realizacji przez J. Ż. znamion przest. podżegania do tego przestępstwa A.B.-S.

Uzasadniając decyzje o umorzeniu śledztwa jej autor tłumaczy zachowanie J. Ż. możliwością przekonania ww., że działał w związku z działalnością poselską. Pozostaje to w sprzeczności nawet z zeznaniami samego J. Ż., co do wykorzystania pozyskanych materiałów. Dodatkowo należy wskazać, iż gdyby taka sytuacja miała miejsce to J.Ż. zwróciłby się oficjalnym pismem do PAP S.A., nie zaś umawiał się na spotkanie z A.B.-S.

Wydaje się, iż wskazane wyżej stanowiska przełożonych mogły wpłynąć na decyzję referenta sprawy. Wyżej wymienione w tym czasie był prokuratorem delegowanym do Prokuratury Okręgowej w Białymstoku z podległej jej jednostki.

Postanowienie o umorzeniu śledztwa zostało zaskarżone przez pokrzywdzonego L. S. Postanowieniem z dnia 26 marca 2018 r. Sąd Rejonowy w Białymstoku utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie powyższej decyzji w zakresie pkt. 2 postanowienia o umorzeniu śledztwa sprowadza się do jednego stwierdzenia, iż Sąd przychylił się do rozważań prokuratora, że zagrożenie dla interesu publicznego nie uzasadniało odpowiedzialności karnej.

Postępowanie w zakresie czynu określonego w punkcie 2 postanowienia o umorzeniu śledztwa winno zostać podjęte i kontynuowane.

49) PR Ds 2259.2019 Prokuratura Rejonowa w Suwałkach

Prokuratura Rejonowa w Suwałkach nadzorowała postępowanie PR Ds 2259.2019, gdzie w dniu 29 lipca 2019 r. wszczęto dochodzenie w sprawie uprzejmego nękania J. Z. w okresie od dnia 27 lipca godzina 21.20 do dnia 28 lipca 2019 r. godzina 18.29 przez nieznaną kobietę, która używając telefonu komórkowego wielokrotnie wysyłała wiadomości tekstowe sms oraz wykonywała połączenia na numer abonencki pokrzywdzonego, czym wzbudziła u pokrzywdzonego

uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia i istotnie naruszyła jego prywatność, tj. o czyn z art. 190a § 1 k.k.

Postępowanie zostało wszczęte na skutek złożonego przez J. Z. w dniu 29 lipca 2019 r. protokolarnego zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa uporczywego nękania. W zeznaniach zostało opisane zachowanie kobiety wykonującej połączenia i wysyłającej wiadomości tekstowe. Do protokołu pokrzywdzonego załączono wydruki wiadomości tekstowych. Z treści wiadomości wynikało, że kobieta domaga się, aby J. Z. podjął czynności związane z remontem dachu po pożarze hotelu Necko w Augustowie.

Ustalono, że osobą, wobec której złożone zostało zawiadomienie to K. A.

Pismem z dnia 2 sierpnia 2019 r. Zastępca Prokuratora Rejonowego w Suwałkach stosownie do § 70 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. – Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury – w sprawach dużej wagi ze względu na rodzaj, charakter, skutek lub społeczny oddźwięk poinformował o tym fakcie Prokuraturę Okręgową w Suwałkach.

W dniu 2 sierpnia 2019 r. dokonano zatrzymania rzeczy – telefonu należącego do K. A., z którego wykonywane były połączenia oraz wysyłano wiadomości tekstowe. Uzyskano też wykaz bilingów z sieci Orange.

Telefon został w dniu 5 sierpnia 2019 r. przesłany do badań przez biegłego informatyka celem zabezpieczenia danych.

W dniu 7 sierpnia 2019 r. uzyskano opinię.

W dniu 12 sierpnia 2019 r. do sprawy przesłuchano w charakterze świadka L. Z., albowiem widziała treść sms-ów oraz przeprowadzała rozmowy z telefonu J.Z. z K. A.

Przesłuchano w charakterze świadka K. Z. (syna pokrzywdzonego) albowiem świadek nagrał jedną z rozmów K. A. Nagranie zabezpieczono.

W toku dochodzenia uzyskano z Prokuratury Rejonowej w Olecku akta sprawy PR Ds 349.2019 (zakończonych umorzeniem). Analiza akt wskazała, że przedmiotem sprawy było ustalenie przyczyn pożaru hotelu Necko w Augustowie w nocy 28 stycznia 2019 r. na szkodę Z. A., tj. o czyn z art. 163 § 1 pkt 1 k.k. Śledztwo prowadzone było też w kierunku niedopełnienia obowiązków przez funkcjonariuszy Państwowej Straży Pożarnej w Augustowie poprzez niewłaściwe prowadzenie akcji pożarniczej, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.

W dniu 30 września 2019 r. wydano postanowienie o przedstawieniu K. A. zarzutu z art. 190a § 1 k.k.

Zarzut ogłoszono w dniu 9 października 2019 r. K. A. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i odmówiła składania wyjaśnień.

Pismem z dnia 14 października 2019 r. Zastępca Prokuratora Rejonowego w Suwałkach poinformował Prokuraturę Okręgową w Suwałkach, że zgromadzony w sprawie materiał został poddany analizie, stwierdzono, że był on wystarczający do przedstawienia K. A. zarzutu z art. 190a § 1 k.k. Czynności z udziałem podejrzanej zlecono, zgodnie z właściwością miejscową zamieszkania podejrzanej – Komendzie Powiatowej Policji w Augustowie.

W dniu 30 października 2019 r. zatwierdzony akt oskarżenia przeciwko K. A. został przesłany do Sądu Rejonowego w Augustowie.

Postanowieniem z dnia 5 grudnia 2019 r. o sygn. II K 481/19, Sąd Rejonowy w Augustowie II Wydział Karny po rozpoznaniu sprawy K. A. oskarżonej o to, że w okresie od 27 lipca 2019 r. do 29 lipca 2019 r. w Augustowie uporczywie nękała J. Z. w ten sposób, że wielokrotnie kontaktowała się z nim za pośrednictwem połączeń telefonicznych oraz wysyłała wiadomości tekstowe sms, co wzbudziło u pokrzywdzonego uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia i istotnie naruszyło jego prywatność, tj. o czyn z art. 190a § 1 k.k. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. art. 230 § 2 k.p.k., art. 632 pkt 2 k.p.k. postanowił umorzyć postępowanie.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd stwierdził, że w jego ocenie, wynikające z zebranego materiału dowodowego zachowanie oskarżonej nie wyczerpuje znamion wyżej wymienionego czynu zabronionego. Udowodnione zachowania oskarżonej, aczkolwiek wielokrotne, wystąpiły w bardzo krótkim okresie czasu. Z materiału dowodowego, a w szczególności zeznań pokrzywdzonego, nie wynika, aby podczas tych zachowań oskarżona była wzywana przez oskarżonego lub inne osoby do zaniechania tych zachowań, a wręcz przeciwnie – z utrwalonej rozmowy telefonicznej prowadzonej w dniu 28 lipca 2019 r., gdy według świadka K. Z. wszyscy byli w domu, z inicjatywy żony pokrzywdzonego obie panie umówiły się na spotkanie następnego dnia.

Niewątpliwie zachowanie oskarżonej nie było właściwe, z całą pewnością mogło wywołać u pokrzywdzonego poczucie zaniepokojenia i zaburzyć poczucie komfortu. Z materiału dowodowego nie wynika natomiast, aby w wyniku zachowania oskarżonej pokrzywdzony został doprowadzony do stanu załamania nerwowego, próby samobójczej lub wymagał istotnej pomocy. Zachowanie oskarżonej naruszyło prywatność, ale nie w stopniu istotnym, ponieważ nie były to kontakty osobiste (np. śledzenie, fotografowanie w sytuacjach intymnych), a jedynie telefoniczne, a telefon można było wyłączyć lub nie odbierać połączeń. Wprawdzie zachowanie oskarżonej w subiektywnym odczuciu pokrzywdzonego mogło wzbudzić poczucie zagrożenia, ale z materiału dowodowego nie wynika, aby to poczucie było uzasadnione okolicznościami, tj. aby było zobiektywizowane w odczuciu przeciętnego obywatela.

Sąd stwierdził, że nie ma realnych podstaw do twierdzenia, że oskarżona dysponuje, np. nagraniami kompromitującymi pokrzywdzonego lub mogłaby ujawnić jakieś fakty realnie niekorzystne dla pokrzywdzonego, które społeczeństwo uznałoby za bezspornie wiarygodne, zwłaszcza że pozycja pokrzywdzonego w odbiorze społecznym jest niezachwiana, o czym świadczy wynik ostatnich wyborów parlamentarnych.

Prokurator Rejonowy w Suwałkach w dniu 11 grudnia 2019 r. zaskarżył przedmiotowe postanowienie, o czym pismem z dnia 16 stycznia 2020 r. poinformował Prokuraturę Okręgową w Suwałkach.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 3 k.p.k. prokurator zarzucił postanowieniu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mających wpływ na treść tego orzeczenia polegający na niezasadnym uznaniu że zachowanie oskarżonej nie wyczerpało znamienia uzasadnionego okolicznościami poczucia zagrożenia, podczas gdy prawidłowa ocena całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie, przede wszystkim intensywności nawiązywania połączeń telefonicznych oraz wiadomości tekstowych, a przede wszystkim treść tych wiadomości oraz zeznania pokrzywdzonego, który oświadczył, że zachowanie to spowodowało u niego uczucie zagrożenia, a tym samym zachowanie to wyczerpało znamiona przestępstwa z art. 190a § 1 k.k.

Postanowieniem z dnia 28 lutego 2020 r., Sąd Okręgowy w Suwałkach II Wydział Karny w sprawie K. A. oskarżonej o przestępstwo z art. 190a § 1 k.k., na skutek zażalenia Prokuratora Rejonowego w Suwałkach, na postanowienie Sądu Rejonowego w Augustowie z dnia 5 grudnia 2019 r. sygn. akt II K 481/19 w przedmiocie umorzenia postępowania, na zasadzie art. 437 § 2 k.p.k. postanowił uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę oskarżonej K. A. przekazać Sądowi Rejonowemu w Augustowie do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, że postanowienie Sądu I instancji o umorzeniu postępowania karnego wobec oskarżonej K. A. nie mogło się ostać, jednak z innych powodów niż wskazano w zażaleniu Prokuratora Rejonowego w Suwałkach. Sąd I instancji, choć nie wskazał tego w treści zaskarżonego postanowienia, decyzję o umorzeniu postępowania karnego podjął w trybie art. 339 § 3 pkt 1 k.p.k.

W ocenie Sądu Okręgowego decyzja Sądu I instancji o umorzeniu postępowania karnego wobec oskarżonej K. A. podjęta w oparciu o treść art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. była co najmniej przedwczesna. Zauważył, że merytoryczne zakończenie postępowania w trybie art. 339 § 3 pkt 1 k.p.k. winno być zastrzeżone tylko do przypadków jednoznacznych i nie budzących wątpliwości, gdy z okoliczności sprawy w sposób oczywisty wynika ziszczenie jednej z negatywnych przesłanek procesowych.

Przyjęcie występowania przesłanki umorzenia postępowania na posiedzeniu nie może być następstwem oceny dowodów w aspekcie ich wiarygodności. Tymczasem z uzasadnienia postanowienia Sądu I instancji wynikało, że już na tym etapie postępowania, we wstępnej fazie kontroli aktu oskarżenia Sąd dokonał wszechstronnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pod kątem znamion zarzucanego oskarżonej czynu i ziszczenia przesłanki wskazanej w art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. Sąd Rejonowy ocenił wyjaśnienia oskarżonej, analizę wykazu połączeń, jak też treść zabezpieczonej rozmowy telefonicznej, pomijając trafność, bądź też nie, argumentacji wskazanej w zaskarżonym postanowieniu. Wszechstronna ocena materiału dowodowego mogła zostać dokonana tylko po przeprowadzeniu przewodu sądowego.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy podzielił co do zasady wnioski skarżącego o konieczności uchylenia zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu w Augustowie do merytorycznego rozpoznania.

Prokurator Rejonowy w Suwałkach pismem z dnia 28 lutego 2020 r. poinformował o tym rozstrzygnięciu Prokuraturę w Suwałkach.

Na rozprawie przed Sądem Rejonowym w Augustowie w dniu 16 września 2020 r. prokurator wniósł o uznanie oskarżonej za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i wymierzenia kary grzywny w wysokości 100 stawek po 20,00 zł oraz zasądzenie opłat i kosztów postępowania.

Sąd Rejonowy w Augustowie w II Wydział Karny wyrokiem z dnia 28 września 2020 r. o sygn. II K 481/19 po rozpoznaniu sprawy K.A. oskarżonej o czyn z art. 190a § 1 k.k., w ramach zarzucanego jej aktem oskarżenia czynu uznał za winną tego, że w okresie od godzin nocnych dnia 28 lipca 2019 r. do końca dnia 29 lipca 2019 r. w Augustowie, działając w celu dokuczenia innej osobie, wykonywała wielokrotnie połączenia telefoniczne oraz wysyłała wiadomości tekstowe, tj. sms i mms o różnych porach dnia, w tym w nocy i wczesnym rankiem, przez co złośliwie niepokoiła J. Z., tj. czynu, który zakwalifikował jako wykroczenie z art. 107 k.w. i za to na podstawie art. 107 k.w. w zw. z art. 24 § 1 § 3 k.w. wymierzył jej karę grzywny w wysokości 250 00 zł. i zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30,00 zł tytułem opłaty.

W ocenie Sądu, wynikające z zebranego materiału dowodowego zachowanie oskarżonej nie wyczerpywało znamion czynu zabronionego z art. 190a § 1 k.k.

Zgromadzone w sprawie dane wskazują, że nie zostały wyczerpane znamiona przestępstwa z art. 190a § 1 k.k. Występek ten polega na tym, że sprawca, przez uporczywe nękanie innej osoby lub osoby jej najbliższej, wzbudza u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia lub istotnie narusza jej prywatność. Na podstawie zeznań świadków J. Z. i L. Z. i ich syna nie można uznać, że zachowanie K. A. wyczerpało znamiona występkę uporczywego nękania. Jej zachowanie nie przybrało bowiem formy „uporczywego nękania”. Jakkolwiek znamię to jest ocenne i nieostre,

bezsporne jest, że zachowanie sprawcy nie może mieć charakteru jednorazowego, lecz winno być powtarzalne w określonym przedziale czasu. K. A. usiłowała około kilkadziesiąt razy nawiązać kontakt z pokrzywdzonym, ale rozmawiała z jego żoną L.Z.

Przed wszystkim Sąd zauważył, że zdarzenia te miały miejsce w ciągu 2 dni, a później nie były kontynuowane w kolejnych dniach i strony nie żywiły urazy do siebie skoro, jak wynika z nagranej rozmowy umówiły się na kolejny telefon lub spotkanie, zwracały się do siebie po imieniu. Zachowanie to w tych warunkach w żaden poważny sposób nie zdestabilizowało życia pokrzywdzonego, który normalnie funkcjonował, brał udział we wszystkich zaplanowanych uroczystościach.

Niezależnie od powyższych ustaleń, w zakresie niespełnienia znamion przestępstwa uporczywego nękania (stalkingu), Sąd wskazał, że zachowanie opisane przez pokrzywdzoną wyczerpało niewątpliwie znamiona wykroczenia z art. 107 k.w., które polega na tym, że sprawca, w celu dokuczenia innej osobie, w sposób złośliwy ją niepokoi. W tym konkretnym przypadku telefonami, sms i mms wykonywanymi od godzin nocnych dnia 28 lipca 2019 r. do ostatniego połączenia telefonicznego dnia 29 lipca 2019 r. oskarżona dopuściła się wykroczenia z art. 107 k.w.

Pora nocna dwóch mms i dużej części sms oraz części telefonów była nieodpowiednia do kontaktu i niewątpliwie miała charakter złośliwy i mogła niepokoić pokrzywdzonego.

Na podstawie art. 107 k.w. w zw. z art. 24 § 1 § 3 k.w. wymierzono oskarżonej karę grzywny w wysokości 250,00 zł ustawowego zagrożenie karą za przypisany czyn stanowiący wykroczenie, biorąc pod uwagę nieznaczny stopień zawinienia sprawcy, społeczną szkodliwość czynu, niekaralność, dochody sprawcy, jego warunki osobiste i rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe.

Od powyższego wyroku w dniu 10 listopada 2020 r. Prokurator Rejonowy w Suwałkach wywiódł apelację.

Na podstawie art. 444 k.p.k. i art. 425 § 1 i 2 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonej.

Na zasadzie art. 425 § 1 i 2 k.p.k., art. 444 k.p.k. i art. 438 pkt 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na niezasadnym uznaniu, iż czyn zarzucany oskarżonej nie nosi znamion przestępstwa określonego w art. 190a § 1 k.k., w szczególności wobec krótkiego okresu trwania działań oskarżonej i skutków jakie doznał pokrzywdzony, podczas gdy całościowa analiza materiału dowodowego prowadziła do wniosku, iż czyn ten stanowi przestępstwo określone w art. 190a § 1 k.k., w szczególności ze względu na znaczną intensywność działań oskarżonej i istotne naruszenie prywatności pokrzywdzonego oraz wywołanie w nim poczucia zagrożenia.

Na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie oskarżonej winnej popełnienia czynu z art. 190a § 1 k.k. i wymierzenie jej kary, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Wyrokiem z dnia 29 grudnia 2020 r. o sygn. II Ka 316/20 Sąd Okręgowy w Suwałkach. po rozpoznaniu sprawy K. A. oskarżonej z art. 190a § 1 k.k., na skutek apelacji wniesionej przez Prokuratora Rejonowego w Suwałkach od wyroku Sądu Rejonowego w Augustowie z dnia 28 września 2020 r., o sygn. akt II K 481/19 zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy zważył, że apelacja nie była zasadna a tym samym nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazał, iż niewątpliwie zgromadzony w sprawie materiał dowodowy (w szczególności zeznania świadków: J. Z., L. Z., K. Z., utrwalone procesowo zapisy rozmów i połączeń telefonicznych, nadto częściowo wyjaśnienia samej obwinionej) nie pozostawiały wątpliwości, iż w okresie od godzin nocnych dnia 28 lipca 2019 r. do końca dnia 29 lipca 2019 r. w Augustowie K. A. wielokrotnie wykonywała połączenia telefoniczne oraz wysyłała wiadomości tekstowe, tj. sms i mms o różnych porach dnia, w tym w nocy i wczesnym rankiem, przez co złośliwie niepokoiła J.Z. Wątpliwości co do zaistnienia samego zdarzenia, nie miał również Sąd I instancji.

Jednakże uznanie powyższego nie dało podstaw do przypisania obwinionej popełnienia przestępstwa z art. 190a § 1 k.k.

Wbrew wyrażonemu w apelacji stanowisku skarżącego, ocena Sądu I instancji w tym zakresie, zaprezentowana w pisemnych motywach wyroku korzystała w pełni z ochrony przewidzianej w art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w., ponieważ dokonana została w oparciu o reguły wskazane w tym przepisie.

Sąd Odwoławczy podkreślił, iż kontrola instancyjna oceny dowodów nie może wkraczać w sferę przekonania sędziowskiego. Może się ona jedynie odnosić do sprawdzenia, czy taka ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej w postaci niezgodności z treścią dowodów, czy też z pominięciem części materiału dowodowego, bądź też logicznej w postaci błędności rozumowania i wnioskowania albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy.

Wbrew stanowisku skarżącego, ani intensywność działań obwinionej, ani ich charakter, nie pozwalają uznać, iż stopień naruszenia prywatności pokrzywdzonego oraz wywołanie w nim poczucia zagrożenia pozostawały w takim natężeniu, iż popełniony przez nią czyn należało zakwalifikować jako przestępstwo określone w art. 190a § 1 k.k.

Jednocześnie jak wynika z zeznań pokrzywdzonego, jedynie natarczywość zachowania obwinionej, a nie wypowiedziane w rozmowach treści, doprowadziły do zawiadomienia o zdarzeniu organów ścigania.

Nadto z zapisów rozmów prowadzonych przez obwinioną z żoną pokrzywdzonego wynika okazywane obwinionej przez świadka L. Z. zrozumienie, rady, życzliwość (wskazujące na charakter znajomości opisany przez obwinioną), w żadnym razie zaś obaw i stawianie granic „stalkerowi”.

Trudno też uznać, aby deklaracje obwinionej co do zawiadomienia mediów o toku postępowania w jej sprawie i domniemanej roli w niej pokrzywdzonego, w kontekście zbliżających się wyborów, wywołało u pokrzywdzonego realne poczucie zagrożenia i niebezpieczeństwa dla jego osoby, kiedy jedyną negatywną konsekwencją powyższego mogłaby być utrata mandatu poselskiego. Do tego, nie jest niczym nadzwyczajnym, iż pokrzywdzony, jako osoba publiczna, wieloletni polityk, poseł, członek rządu w dzisiejszej dobie wszechobecnych mediów i ich wielorakiej roli (informacyjnej, interwencyjnej), jest narażony na ich zainteresowanie i oceny z uwagi na podejmowane w ramach pełnionych ról zadania.

W konsekwencji, zdaniem Sądu Okręgowego, ustalenia faktyczne, jak też prawne poczynione przez Sąd I instancji, co do braku w zachowaniu obwinionej znamion przestępstwa z art. 190a § 1 k.k. są prawidłowe, a odmienne stanowisko przedstawione w apelacji jest wynikiem subiektywnej oceny dowodów i nie mogło zostać ono podzielone przez Sąd Okręgowy.

Reasumując, w ocenie Sądu argumenty podnoszone przez Prokuratora w apelacji nie dały podstawy do skutecznego podważenia ustaleń Sądu I instancji, stanowiąc tylko dowolną polemikę z prawidłowo zgromadzonym i ocenionym materiałem dowodowym.

Nic znajdując zatem podstaw do uwzględnienia apelacji Sąd Okręgowy na podstawie art. 109 § 2 k.p.w. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Pismem z dnia 5 lutego 2021 r. Prokurator Rejonowy w Suwałkach poinformował Prokuraturę Okręgową w Suwałkach, że Sąd Rejonowy w Augustowie nie uznał za winną zarzucanego jej czynu z art. 190a § 1 k.k. i zakwalifikował go jako wykroczenie z art. 107 k.w., następnie w dniu 10 listopada 2020 r. wniesiono apelację i zaskarżono powyższy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonej, a kolejno Sąd Odwoławczy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Prokurator Rejonowy w Suwałkach stwierdził brak podstaw do wywiedzenia kasacji w przedmiotowej sprawie.

Oceniając zapadłe orzeczenie w kontekście ewentualnego wniesienia kasacji Prokurator Prokuratury Rejonowej w Suwałkach wskazał, iż zgodnie z art. 523 § 3 k.p.k. kasację na niekorzyść można wnieść jedynie w razie uniewinnienia oskarżonego albo umorzenia postępowania.

W niniejszej zaś sprawie nie doszło ani do uniewinnienia ani do umorzenia postępowania. Prokurator nie dostrzegł także w zapadłym orzeczeniu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k.

Wobec powyższego kasacja mogłaby być wniesiona tylko w trybie art. 521 § 1 k.p.k. przez Prokuratora Generalnego na podstawie przesłanki rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

W ocenie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Suwałkach zapadłe orzeczenie Sądu nie cechowało się rażącym naruszeniem prawa. O ile w apelacji został podniesiony zarzut niezasadnego uznania przez sąd, iż czyn zarzucany oskarżonej nie nosi znamion przestępstwa określonego w art. 190a § 1 k.k., w szczególności wobec krótkiego okresu trwania działań oskarżonej i skutków jakie doznał pokrzywdzony, to uznać należy, iż taka interpretacja normy prawnej dokonana przez Sąd nie jest rażącym naruszeniem prawa. Znamiona czynu z art. 190 a § 1 k.k. są ocenne i każdorazowo podlegają ocenie w stosunku do danego stanu faktycznego. Dokonaną przez Sąd ocenę znamion czynu w kontekście ustalonego prawidłowo stanu faktycznego nie można uznać za zrealizowaną z rażącym naruszeniem prawa.

Mając na uwadze powyższe Prokurator Prokuratury Rejonowej w Suwałkach uznał za niezasadne podejmowanie działań w kierunku wniesienia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 29 grudnia 2020 r.

50) RP I Ds 5.2017 Prokuratury Regionalnej w Lublinie

W dniu 8 lipca 2016 r. do Prokuratora Generalnego zostało złożone zawiadomienie Prezesa Zarządu PKP Cargo S.A. o możliwości popełnienia przestępstwa z art. 296 k.k. na szkodę PKP Cargo, przy wycenie przedsiębiorstwa AWT B.V., stanowiącej podstawę do nabycia udziałów tego podmiotu przez PKP Cargo. Szkoda z tego powodu miała osiągnąć 250 000 000 zł. W zawiadomieniu powołano się na ekspertyzę wykonaną na zlecenie Zarządu PKP Cargo, po objęciu stanowiska przez nowy Zarząd Spółki w 2016 r.

Dyrektor Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej w dniu 21 lipca 2016 r. skierował to zawiadomienie do Prokuratury Regionalnej w Warszawie, gdzie została zarejestrowana za sygn. RP I Ds 62.2016.

Postanowieniem z 22 sierpnia 2016 r. prokurator Prokuratury Okręgowej delegowana do Prokuratury Regionalnej wszczęła śledztwo w sprawie podejrzenia popełnienia przestępstwa nadużycia uprawnień lub niedopełnienia obowiązków przez osoby obowiązane

do zajmowania się sprawami majątkowymi lub działalnością gospodarczą PKP Cargo S.A. z siedzibą w Warszawie, w związku z nabyciem w dniu 30 grudnia 2014 r. przez PKP Cargo S.A. udziałów w spółce AWT B.V. w wyniku czego PKP Cargo SA została wyrządzona szkoda majątkowa w wielkich rozmiarach do 250 mln zł, tj. o przestępstwo z art. 296 § 1 i 2 k.k.

Jak wynika z tego postanowienia: „W toku przeprowadzonego w sprawie postępowania sprawdzającego zwrócono się do zawiadamiającego o nadesłanie rzeczowej ekspertyzy. Ekspertyza ta, datowana na dzień 30 czerwca 2016 r., dotyczy poprawności metodycznej raportu z wyceny AWT B.V., sporządzonej na potrzeby nabycia tego przedsiębiorstwa przez PKP Cargo SA. Według zapisów ekspertyzy, wycena AWT B.V. została wykonana przez Dom Maklerski PKO BP SA (dalej DM PKO) i rekomendowała przedział wartości wynoszący 108,5-147,5 mln euro za 100% udziałów. PKP Cargo SA w dniu 30 grudnia 2014 r. nabyła 80 % udziałów spółki AWT B.V. za cenę 103 mln euro. W ocenie autorów ekspertyzy z 30 czerwca 2016 r. przy wycenie AWT B.V. przez DM PKO doszło do szeregu nieprawidłowości i gdyby je skorygować zgodnie z propozycją przedstawioną w ekspertyzie, to rekomendowana wartość AWT kształtowałaby się w przedziale 39,6 mln. euro-56,6 mln. euro czyli byłaby odpowiednio 70,0-85,1 mln euro niższa niż wartość oszacowana przez DM PKO. Oznaczałoby to, że błędy w wycenie AWT spowodowały zawyżenie rekomendowanej wartości tego przedsiębiorstwa w granicach 176,% - 150,5%.

Śledztwo powierzono w całości Wydziałowi do Walki z Przestępczością Gospodarczą Komendy Stołecznej Policji.

Sprawa została objęta zwierzchnim nadzorem służbowym Prokuratury Krajowej, pismo Prokuratora Krajowego z 21 września 2016 r., sygn. PK VII Dsn 358.2016.

Pismem z 19 października 2016 r. Dyrektor Departamentu do Spraw PG PK zgodził się z przyjętymi w planie śledztwa wersjami śledczymi oraz zaplanowanymi czynnościami. Natomiast skrytykował zaplanowany czas realizacji czynności i zlecił przeprowadzenie niektórych czynności osobiście przez prokuratora.

Śledztwo w terminach przedłużano. W toku śledztwa przesłuchano świadków, dołączano żądane dokumenty, zwolniono z zachowania tajemnicy zawodowej w zakresie wszelkich informacji dotyczących świadczenia przez Dom Maklerski PKO usług jako

doradca zewnętrzny PKP Cargo S.A. w procesie nabycia udziałów AWT B.V., w szczególności tworzenia arkusza kalkulacyjnego wyceny i uwzględnieniu w nim wyceny transportu węgla z kopalni OKD oraz wpływu tego czynnika na wartość udziałów AWT B.V., wystąpiono z wnioskami o zwolnienie do Sądu Okręgowego w Warszawie o zwolnienie z obowiązku zachowania tajemnicy służbowej.

Decyzją Prokuratora Krajowego z 12 kwietnia 2017 r. sprawa została przekazana do Prokuratury Regionalnej w Lublinie.

W toku śledztwa przesłuchano 44 świadków, zgromadzono dokumentację dotyczącą umowy, zasięgnięto opinii biegłych.

W oparciu o te dowody przedstawiono zarzut popełnienia przestępstwa prezesowi i członkom zarządu PKP Cargo S.A., oraz członkom rady nadzorczej, którzy głosowali za wyrażeniem zgody dla Zarządu na zawarcie tej umowy.

Po zebraniu całokształtu materiału dowodowego, w tym wyjaśnień podejrzanych, zasięgnięto kompleksowej opinii biegłych z Uniwersytetu Ekonomicznego w Katowicach.

Po uzyskaniu opinii (w tym uzupełniającej) zmieniono podejrzany zarzuty wskazując wynikające z opinii wartości wyrządzonej szkody i dodając czyny określone w art. 296 § 1a k.k. (narażenie na szkodę majątkową).

W toku postępowania stosowano wobec podejrzanych środki zapobiegawcze w postaci dozoru policji i poręczenia majątkowego oraz zabezpieczenia majątkowe, w tym w postaci hipoteki przymusowej.

Skierowano też wnioski o zastosowanie tymczasowego aresztowania wobec Prezesa i członków zarządu spółki PKP Cargo, które nie zostały uwzględnione przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie.

Akt oskarżenia został w tej sprawie w dniu 11 stycznia 2024 r. skierowany do Sądu Okręgowego w Warszawie.

Członkowie Zarządu Spółki zostali oskarżeni o to, że:

I. w okresie od dnia 17 grudnia 2014 r. do dnia 30 grudnia 2014 r. w Warszawie, działając jako Prezes i Członkowie Zarządu PKP Cargo S.A. z siedzibą w Warszawie i będąc w związku z tym obowiązany na podstawie art. 371 § 1 Kodeksu spółek handlowych oraz § 15, § 16 ust. 1, 2 i 3 statutu PKP Cargo S.A., przyjętego uchwałą nr 62/2013 Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia PKP Cargo S.A. z dnia 18 października 2013 r. do zajmowania się sprawami majątkowymi PKP Cargo S.A. z siedzibą w Warszawie,

w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowych przez inne podmioty, działając wspólnie i w porozumieniu, poprzez nadużycie udzielonych im uprawnień i niedopełnienie ciążących na nich obowiązków polegających na:

braku jakiegokolwiek merytorycznej oceny i weryfikacji wyceny spółki AWT B.V., sporządzonej przez Dom Maklerski PKO BP S.A., dokonanej samodzielnie – pomimo zajmowania stanowiska wymagającego niezbędnych kwalifikacji do dokonania takiej oceny i weryfikacji, a co za tym idzie bezrefleksyjnym przyjęciu błędnie sporządzonej wyceny,

nie zleceniu podległym pracownikom PKP Cargo S.A. dokonania merytorycznej oceny i weryfikacji wyceny spółki AWT B.V., sporządzonej przez Dom Maklerski PKO BP S.A.,

przyjęciu formuły wynagrodzenia z tytułu doradztwa dla Domu Maklerskiego PKO BP S.A., zgodnie z którą część zmienna wynagrodzenia za sporządzenie wyceny spółki AWT B.V. uzależniona była od skuteczności transakcji (tzw. *success fee* w wysokości 0,5% wartości transakcji pod warunkiem, że transakcja dojdzie do skutku), co skutkowało konfliktem interesów pomiędzy PKP Cargo S.A. a Domem Maklerskim PKO BP S.A., ponieważ przyjęta formuła wynagrodzenia mogła forsować pozytywne zamknięcie transakcji nabycia spółki AWT B.V. przez PKP Cargo S.A. bez względu na inne okoliczności,

przyjęciu formuły ubezpieczenia transakcji nabycia spółki AWT B.V. przez PKP Cargo S.A., zgodnie z którą wysokość składki wyniosła 2,05 % sumy ubezpieczenia, a całe ubezpieczenie obejmowało ponad 50% oszacowanej wartości nabywanego podmiotu, co w sytuacji niewskazania ryzyk, jakie zostały ubezpieczone oraz powielenia wskazanym ubezpieczeniem ochrony przed ryzykiem, która została podjęta w drodze zlecenia wyceny spółki AWT B.V. podmiotom zewnętrznym skutkowało nieuzasadnionym wydatkowaniem kosztów na ubezpieczenie transakcji,

doprowadzili do wyrządzenia PKP Cargo S.A. szkody majątkowej w wielkich rozmiarach w kwocie nie mniejszej niż 8,77 mln zł,

w ten sposób, że:

w dniu 17 grudnia 2014 r. w Warszawie, działając jako Prezes i Członkowie Zarządu PKP Cargo S.A., wspólnie i w porozumieniu podjęli uchwałę nr 476/2014, na mocy której

Zarząd wyraził zgodę na zawarcie przez PKP Cargo S.A. ze Z.B. i T. B. T. z siedzibą w USA, umowy nabycia 80% udziałów w spółce AWT B.V. z siedzibą w A., Holandia za cenę nieprzekraczającą kwoty 103 200 000 euro oraz postanowił wystąpić z wnioskiem do Rady Nadzorczej PKP Cargo S.A., o wyrażenie zgody na zawarcie umowy sprzedaży i porozumienia wspólników,

w dniu 30 grudnia 2014 r. w Warszawie, działając jako Prezes i Członkowie Zarządu PKP Cargo S.A., wspólnie i w porozumieniu podjęli uchwałę nr 477/2014, na mocy której Zarząd wyraził zgodę na zawarcie przez PKP Cargo S.A., ze Z. B. i T. B. T., umowy nabycia 80% udziałów w spółce AWT B.V., za cenę nieprzekraczającą kwoty 103 200 000 euro, na podstawie której w dniu 30 grudnia 2014 r. w Warszawie działając jako Prezes Zarządu PKP Cargo S.A., zawarł umowę nabycia 80% udziałów w spółce AWT B.V. za kwotę 103 200 000 euro, w sytuacji, gdy powyższe czynności oparł na wycenie spółki AWT B.V., sporządzonej przez Dom Maklerski PKO BP S.A., która to wycena:

w zakresie wyceny DCF zawierała liczne błędy pisarskie i merytoryczne, co ostatecznie zaburzyło przedział cenowy i tylko błędy wzajemnie się znoszące spowodowały, że wycena nie odbiegała w wynikach od faktycznej wartości AWT B.V.,

w zakresie wyceny mnożnikowej była błędna w całości, a nieścisłości w metodyce i obliczeniach sugerowały, że wycena mnożnikowa mogła podlegać manipulacji,

rekomendowała przedział cenowy bez sugestii, by dążyć do uzyskania jak najniższej ceny (dolna wartość przedziału), a więc ceny niższej od transakcyjnej o 16,4 mln euro (103,2 mln euro minus 86,8 mln euro) i nie zawierała argumentów na potrzeby negocjacji ceny,

posiadała nieokreślony charakter – nie rozróżniono rodzajów wartości, przede wszystkim inwestycyjnej i godziwej, przez co popełniono wiele błędów w procesie wyceny, w wyniku czego - pomimo wskazanych błędów wyceny - doszło do zawarcia umowy nabycia 80% udziałów w spółce AWT B.V. za kwotę 103,2 mln euro oraz przyznania wynagrodzenia na rzecz Domu Maklerskiego PKO BP S.A. za sporządzenie wyceny w łącznej kwocie 2,53 mln zł, w sytuacji gdy wynagrodzenie nie powinno przekraczać 2,25 mln zł, z czego 2,1 mln zł było wynagrodzeniem nienależnym i kwota ta stanowi szkodę majątkową wyrządzoną PKP Cargo S.A., nieuzasadnionego ubezpieczenia transakcji zakupu spółki AWT B.V. przez PKP Cargo S.A. na poziomie 76,272 mln euro w zamian za łączną składkę ubezpieczeniową

na poziomie 1,565 mln euro (6,67 mln zł według kursu euro na dzień 31 grudnia 2014 r.), która to składka była świadczeniem nienależnym i kwota ta stanowi szkodę majątkową wyrządzoną PKP Cargo S.A.,

- tj. o przestępstwo określone w art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.,

II. w czasie i miejscu jak w pkt I, działając jako Prezes i Członkowie Zarządu PKP Cargo S.A. z siedzibą w Warszawie i będąc w związku z tym obowiązany na podstawie art. 371 § 1 kodeksu spółek handlowych oraz § 15, § 16 ust. 1, 2 i 3 statutu PKP Cargo S.A., przyjętego uchwałą nr 62/2013 Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia PKP Cargo S.A. z dnia 18 października 2013 r. do zajmowania się sprawami majątkowymi PKP Cargo S.A. z siedzibą w Warszawie, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowych przez inne podmioty, działając wspólnie i w porozumieniu, poprzez nadużycie udzielonych im uprawnień i niedopełnienie ciążących na nich obowiązków polegające na:

braku jakiejkolwiek merytorycznej oceny i weryfikacji wyceny spółki AWT B.V., sporządzonej przez Dom Maklerski PKO BP S.A., dokonanej samodzielnie - pomimo zajmowania stanowiska wymagającego niezbędnych kwalifikacji do dokonania takiej oceny i weryfikacji, a co za tym idzie bezrefleksyjnym przyjęciu błędnie sporządzonej wyceny,

nie zleceniu podległym pracownikom PKP Cargo S.A. dokonania merytorycznej oceny i weryfikacji wyceny spółki AWT B.V., sporządzonej przez Dom Maklerski PKO BP S.A., spowodowali bezpośrednie niebezpieczeństwo wyrządzenia PKP Cargo S.A. szkody majątkowej w wielkich rozmiarach w kwocie nie mniejszej niż 1 mln zł, w ten sposób, że:

w dniu 17 grudnia 2014 r. w Warszawie, działając jako Prezes i Członkowie Zarządu PKP Cargo S.A., wspólnie i w porozumieniu, podjęli uchwałę nr 476/2014, na mocy której Zarząd wyraził zgodę na zawarcie przez PKP Cargo S.A. ze Z.B. i T. B. T. z siedzibą w USA, umowy nabycia 80% udziałów w spółce AWT B.V. z siedzibą w A., Holandia za cenę nieprzekraczającą kwoty 103 200 000 euro oraz postanowił wystąpić z wnioskiem do Rady Nadzorczej PKP Cargo S.A., o wyrażenie zgody na zawarcie umowy sprzedaży i porozumienia wspólników,

w dniu 30 grudnia 2014 r. w Warszawie, działając jako Prezes i Członkowie Zarządu PKP Cargo S.A., wspólnie i w porozumieniu, podjęli uchwałę nr 477/2014, na mocy której

Zarząd wyraził zgodę na zawarcie przez PKP Cargo S.A., ze Z. B. i T. B. T., umowy nabycia 80% udziałów w spółce AWT B.V., za cenę nieprzekraczającą kwoty 103 200 000 euro, na podstawie której w dniu 30 grudnia 2014 r. w Warszawie, zawarli umowę nabycia 80% udziałów w spółce AWT B.V. za kwotę 103 200 000 euro,

w sytuacji, gdy powyższe czynności oparł na wycenie spółki AWT B.V., sporządzonej przez Dom Maklerski PKO BP S.A., która to wycena:

w zakresie wyceny DCF zawierała liczne błędy pisarskie i merytoryczne, co ostatecznie zaburzyło przedział cenowy i tylko błędy wzajemnie się znoszące spowodowały, że wycena nie odbiegała w wynikach od faktycznej wartości AWT B.V.,

w zakresie wyceny mnożnikowej była błędna w całości, a nieścisłości w metodyce i obliczeniach sugerowały, że wycena mnożnikowa mogła podlegać manipulacji,

rekomendowała przedział cenowy bez sugestii, by dążyć do uzyskania jak najniższej ceny (dolna wartość przedziału), a więc ceny niższej od transakcyjnej o 16,4 mln euro (103,2 mln euro minus 86,8 mln euro) i nie zawierała argumentów na potrzeby negocjacji ceny,

posiadała nieokreślony charakter - nie rozróżniono rodzajów wartości, przede wszystkim inwestycyjnej i godziwej, przez co popełniono wiele błędów w procesie wyceny,

w wyniku czego - pomimo wskazanych błędów wyceny - doszło do zawarcia umowy nabycia 80% udziałów w spółce AWT B.V. za kwotę 103,2 mln euro oraz:

sprowadzenia bezpośredniego niebezpieczeństwa wyrządzenia PKP Cargo S.A. szkody majątkowej w kwocie nie mniejszej niż 1 mln zł, która to kwota mogła wynikać z faktu zaakceptowania wyceny spółki AWT B.V., sporządzonej przez Dom Maklerski PKO BP S.A., w sytuacji gdyby przedmiotowa wycena w stopniu wysoce prawdopodobnym zawierała inne błędy i odchylenia i nie zniosłyby się one tak, jak stało się w niniejszym przypadku,

- tj. o przestępstwo określone w art. 296 § 1a k.k. w zw. z art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.;

Większość członków Rady Nadzorczej została oskarżona o popełnienie w związku zasiadaniem w Radzie Nadzorczej podobnie opisanych przestępstw zakwalifikowanych z art. 296 § 1a k.k. w zw. z art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 2 k.k.

O skierowaniu aktu oskarżenia przeciwko Przewodniczącemu Rady Nadzorczej PKP Cargo S.A. zawiadomiono m.in. Urząd Komisji Nadzoru Finansowego.

Po wniesieniu aktu oskarżenia do Sądu, obrońca J.K., dołączając obszerną dokumentację, w tym opinie dotyczące ciężących na oskarżonych zarzutów, analizy sytuacji na rynku usług kolejowych, publikacje prasowe zawierające opis sytuacji PKP Cargo i jej pozycji na europejski rynku przewoźników kolejowych, wniósł o cofnięcie aktu oskarżenia.

W toku rozpoznawania tegoż wniosku autor aktu oskarżenia prokurator Prokuratury Regionalnej w Lublinie B. W., w obszernej notatce z 23 maja 2024 r. podtrzymał swoją ocenę zgromadzonego materiału dowodowego i wynikającą z niego decyzję o skierowaniu aktu oskarżenia.

Wobec treści tej notatki Naczelnik 2 Wydziału ds. Przestępczości Finansowo-Skarbowej Prokuratury Regionalnej w Lublinie, w dniu 20 czerwca 2024 r. stwierdzając, że przedstawione w notatce i podczas spotkania, stanowisko referenta sprawy nie było przekonujące, uznała, że niezbędne jest dokonanie wnikliwej analizy opinii i materiałów z akt sprawy, pod kątem ustalenia, czy argumenty przedstawione we wniosku o cofnięcie aktu oskarżenia są zasadne, a zatem czy były podstawy do skierowania aktu oskarżenia.

W dniach od 7 do 21 czerwca 2024 r. z aktami sprawy zapoznawał się inny prokurator (P. B.), który w notatce zawarł odmienne wnioski.

W analizie tej czytamy m.in.:

„Realizując strategię spółki PKP Cargo S.A., przewidującą ekspansję na rynki zagraniczne, spółka przystąpiła do procesu nabycia podmiotu gospodarczego – AWT B.V.

Pierwszą czynnością inicjującą powyższy proces było wystosowanie przez PKP Cargo S.A. do AWT B.V. listu intencyjnego, datowanego na 23 kwietnia 2014 roku, wyrażającego zainteresowanie zakupem ww. spółki.

W dniu 21 maja 2014 r. miało miejsce spotkanie przedstawicieli PKP Cargo S.A. z głównym udziałowcem AWT B.V., na którym strony ustaliły gotowość do dalszych rozmów dotyczących transakcji pod warunkiem uzgodnienia treści listu o zachowaniu poufności (NDA) i prowadzenia prac przy zachowaniu ścisłej poufności. NDA zostało podpisane w dniu 4 czerwca 2014 r.. Udostępniona została wstępna dokumentacja, a na dzień 4 lipca 2014 r. wyznaczono termin złożenia przez PKP Cargo S.A. niewiążącej oferty nabycia AWT. Ze względu na tak oznaczone terminy i wymóg poufności Biuro Strategii PKP Cargo S.A. podjęło czynności wyboru doradcy inwestycyjnego.

W dniach 17 i 19 czerwca 2014 r. zostały sporządzone przez Dom Maklerski Banku PKO BP S.A. oferty na świadczenie usług doradztwa finansowego dla PKP Cargo S.A.

W dniu 3 lipca 2014 r. Zarząd PKP Cargo S.A. podjął uchwałę Nr 263/2014 w sprawie złożenia przez PKP Cargo S.A. wstępnej oferty niewiążącej panu Z.B. (wspólnikowi pośrednio kontrolującemu AWT B.V. z siedzibą w Amsterdamie) nabycia 100% udziałów w spółce AWT B.V. z siedzibą w A. Powyższa uchwała została podjęta podczas posiedzenia Zarządu ww.

Zarząd PKP Cargo S.A. wyraził zgodę na zaciągnięcie zobowiązania z tytułu zawarcia umowy z DM PKO BP w kwocie nieprzekraczającej 3.050.000 złotych.

Zmodyfikowana oferta DM PKO BP z dnia 4 lipca 2014 r., złożona w wyniku dalszych negocjacji opiewała na kwotę 2.250.000 złotych i była znacznie niższa niż konkurencyjna oferta Banku Societe Generale. Oferta DM PKO BP obejmowała wynagrodzenie za przygotowanie wstępnej oferty, z chwilą jej przyjęcia w kwocie 150.000 złotych, wynagrodzenie za doradztwo na etapie due dilligence i sporządzenie wyceny DCF oraz rekomendowanie strategii cenowej w kwocie 150.000 złotych, wynagrodzenie za sukces w wysokości 0,5 % transakcji, z oznaczeniem łącznego limitu wynagrodzenia niezależnego od wynagrodzenia za sukces w minimalnej kwocie 1 250 000 złotych i nie wyższego niż 2 250 000 złotych.

W związku z pilną potrzebą uzyskania wsparcia doradców przy pracach nad ofertą wstępną oraz poufny charakter prowadzonych rozmów, PKP Cargo S.A. zwróciło się o udzielenie doraźnego wsparcia przez Dom Maklerski Banku PKO BP S.A. W tym okresie trwały negocjacje wysokości wynagrodzenia ww. doradcy oraz przeprowadzone zostało badanie rynku. Dom Maklerski Banku PKO został wybrany na doradcę finansowego z uwagi na przedstawienie najbardziej korzystnej oferty cenowej. W związku z powyższym Dom Maklerski Banku PKO BP S.A. przy udziale pracowników PKP Cargo S.A. przygotował ofertę wstępną nabycia akcji AWT B.V., datowaną na 3 lipca 2014 r.

Wskazanie propozycji ceny za 100% akcji AWT B.V. na potrzeby wstępnej niewiążącej oferty nabycia spółki, oscylowało w przedziale 170-205 mln EUR, w górnym zakresie wstępnej wyceny dokonanej na podstawie ograniczonych danych. Wycena mieściła się w przedziale 140-200 mln euro. Według stanowiska doradcy proponowany poziom

cenowy powinien być akceptowalny dla sprzedającego w kontekście dopuszczenia PKP Cargo do drugiej rundy procesu due dilligence.

Biuro Strategii PKO Cargo S.A. zarekomendowało złożenie oferty wstępnej nabycia 100% udziałów AWT B.V. za cenę wskazaną w ofercie niewiążącej w zakresie kwoty 140 000 000 - 220 000 000 euro.

Korespondencją datowaną na 4 lipca 2014 r. PKP Cargo S.A. złożyła wstępną ofertę niewiązącą nabycia 100% udziałów w spółce AWT B.V. za kwotę 193,5 mln euro.

PKP Cargo S.A. z siedzibą w Warszawie w trakcie trwania procesu nabycia spółki AWT B.V. zawarła umowy na świadczenia usług doradczych z Weil, Gotshal & Manges – P. R. sp. k. (na świadczenie usług prawnych) z dnia 12 maja 2014 r., Multiconsult Polska sp. z o.o. w dniu 16 września 2014 r., Stowarzyszeniem Inżynierów i Techników Komunikacji Rzeczpospolitej Polskiej Zarząd Kolejowy w dniu 16 września 2014 r. EY (Ernst & Young) sp. z o.o. w dniu 18 września 2014 r., Venire sp. z o.o. w dniu 15 października 2014 r. (zakres prac zgodnie z zawartą umową obejmował: współpracę z PKP Cargo i wskazanymi przez niego osobami przygotowującymi i przeprowadzającymi proces due dilligence grupy kapitałowej AWT, polegającą na udzieleniu im konsultacji, wyjaśnień i szczegółowych informacji (ustnych i pisemnych) związanych z opracowywanymi przez zewnętrzne firmy doradcze raportami z badania poszczególnych obszarów działalności grupy kapitałowej AWT, a także koordynację po stronie PKP Cargo procesu due dilligence i wsparcie PK Cargo (merytoryczne i organizacyjne) w prowadzeniu tego procesu. Podkreślenia wymaga, że podstawą rozliczenia były cotygodniowe raporty przedstawiane przez Venire sp. z o.o., które zostały dołączone do akt sprawy.

Dom Maklerski PKO Banku Polskiego w toku trwania procedury nabycia udziałów spółki AWT B.V., przedstawiał - w związku z sukcesywnym gromadzeniem dodatkowych danych i informacji oraz stosownie do etapu zaawansowania procedury - propozycje ceny za 100% akcji AWT B.V.

W toku negocjacji trwały spotkania, w których uczestniczyli przedstawiciele doradców oraz PKP Cargo S.A., w tym członkowie zarządu, gdzie były omawiane warunki wyceny, wskaźniki, identyfikowane ryzyka.

W dniu 28 listopada 2014 r. została zawarta umowa pomiędzy PKP Cargo S.A. z siedzibą w Warszawie, reprezentowaną przez A.P. - Prezesa Zarządu i Ł.S. - Dyrektora

Zarządzającego (Zleceniodawca), a PKO BP S.A. z siedzibą w Warszawie Oddział - Dom Maklerski, reprezentowaną przez P.R. i A.Z. - Zastępców Dyrektora Domu Maklerskiego (Wykonawca), na świadczenie kompleksowych usług doradztwa z zakresu bankowości inwestycyjnej w związku z analizą i ewentualną realizacją transakcji nabycia pakietu akcji spółki, pozwalający na sprawowanie kontroli nad działalnością podstawową prowadzona przez spółki wchodzące w skład grupy kapitałowej AWT B.V.

Zawarcie ww. umowy zostało poprzedzone sporządzoną w tym zakresie notatką służbową, z treści której wynika, że zawarcie przedmiotowej umowy zostało poprzedzone otrzymaniem przez PKP Cargo projektem umowy, która była przedmiotem długotrwałych negocjacji. Powodem długotrwałych rozmów były między innymi dalsze negocjacje struktury i wielkości wynagrodzenia.

Podczas spotkania w dniu 5 grudnia 2014 r. zostały poruszone kwestie statusu prac nad ubezpieczeniem oraz dostępem doradców ubezpieczyciela oraz brokera do VDR, co zostało potwierdzone sporządzoną w tym zakresie notatką.

W dniu 17 grudnia 2014 r. DM PKO BP, uwzględniając raporty pozostałych doradców przedstawił propozycję ceny za 100 % akcji AWT B.V. na potrzeby oferty wiążącej nabycia spółki.

W dniu 17 grudnia 2014 r. Zarząd PKP Cargo S.A. (w osobach: A.P. - Prezes Zarządu, J.N., Ł.H., W.D., D.B. - członkowie Zarządu) podjął uchwałę numer 476/2014, na mocy której Zarząd wyraził zgodę na zawarcie przez PKP Cargo S.A. ze Z.B. i T. B. T. z siedzibą w USA, umowy nabycia 80% udziałów w spółce AWT B.V. z siedzibą w A., Holandia za cenę nieprzekraczającą kwoty 103 200 000 euro oraz postanowił wystąpić z wnioskiem do Rady Nadzorczej PKP Cargo S.A., o wyrażenie zgody na zawarcie umowy sprzedaży i porozumienia wspólników.

Następnie na posiedzeniu w dniu 18 grudnia 2014 r. Zarząd przedstawił Radzie Nadzorczej prezentację dotyczącą zakupu AWT B.V. przez PKP Cargo S.A.

W dniu 18 grudnia 2014 r. Rada Nadzorcza PKP Cargo S.A. (w osobach: J.K. - Przewodniczący Rady, P.C. - Wiceprzewodniczący Rady, J.L., S.B., K.A., P.R. J.P., S.K. - członkowie Rady; M.P., K.C. i K.J. - członkowie Rady z ramienia pracowników głosowali przeciwko podjęciu uchwały) uchwałą numer 1369/2014 wyraziła zgodę na zawarcie przez PKP Cargo S.A. ze Zdenkiem Bakalą i The Bakala Trust z siedzibą w USA, umowy nabycia

80 % udziałów w spółce Advanced World Transport B.V. z siedzibą w Amsterdamie, Holandia za cenę nieprzekraczającą kwoty 103 200 000 euro.

W dniu 30 grudnia 2014 r. Zarząd PKP Cargo S.A. (w osobach: A.P. - Prezes Zarządu, J.N., Ł.H., W.D., D.B. - członkowie Zarządu) podjął uchwałę nr 477/2014, na mocy której Zarząd wyraził zgodę na zawarcie przez PKP Cargo S.A. ze Z. B. i T. B. T., umowy nabycia 80% udziałów w spółce A.W.T. B.V., za cenę nieprzekraczającą kwoty 103 200 000 euro, na podstawie której w dniu 30 grudnia 2014 r. w Warszawie A.P. działając jako Prezes Zarządu PKP Cargo S.A., zawarł umowę nabycia 80% udziałów w spółce AWT B.V. za kwotę 103 200 000 euro.

W związku z transakcją kupna spółki AWT B.V., PKP Cargo S.A. zawarła umowy ubezpieczenia W&I:

- Polisa podstawowa (polisa nr 30150002),
- pierwsza dodatkowa polisa (polisa nr ANV102571 A),
- druga dodatkowa polisa (polisa nr AMB01632),
- trzecia dodatkowa polisa (polisa nr 30150003). (...)

Finalizacja transakcji nabycia AWT B.V. nastąpiła w maju 2015 r., po uzyskaniu niezbędnych zgód banków i Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Odnosząc się do zarzutów sformułowanych w treści aktu oskarżenia, należy je ocenić jako niezasadne, zarówno w zakresie w jakim zostały sformułowane wobec członków zarządu, jak i rady nadzorczej spółki PKP Cargo S.A.

Punkt wyjścia dla takiej oceny stanowi zgromadzony materiał dowodowy, obrazujący cele transakcji, jej szczegółowy przebieg i skutki, na który składają się dokumenty źródłowe oraz zeznania świadków - osób uczestniczących w przygotowaniu transakcji. Ważna pozostaje również treść opinii biegłych, która wymaga pogłębionej analizy i oceny w zestawieniu z pozostałym materiałem dowodowym.

Otóż biegli w przedstawionej opinii wskazali, że w całym procesie przejęcia, PKP Cargo S.A. korzystało ze wsparcia zewnętrznych doradców dobranych adekwatnie do specyfiki transakcji i zgodnie z przyjętą praktyką rynkową. Ponadto dobrani doradcy legitymowali się odpowiednim doświadczeniem i kompetencjami oraz dawali rękojmię należytego wywiązywania się z powierzonych im do wykonania czynności. Zaprezentowane w opinii zakresy wsparcia udzielonego PKP Cargo przez poszczególnych doradców,

świadczą o ostrożnym, a nawet przezornościowym (umowa ubezpieczenia) podejściu do transakcji przejęcia, jakie prezentowała PKP Cargo. Według biegłych proces badania spółki AWT B.V. przebiegał w miarę prawidłowo i był zgodny z praktyką rynkową, zarówno pod względem zakresu czynności wykonywanych przez doradców oraz czasu ich wykonania. Uwagi do jakości wyceny sporządzonej przez DM PKO BP oraz merytoryczna jej weryfikacja ze strony Zespołu Projektowego i współpracujących z nim komórek PKP Cargo nie wpłynęły w sposób istotny na wielkość ewentualnej szkody poniesionej przez PKP Cargo poniesionej w związku z transakcją przejęcia AWT.

Podkreślić należy, że finalnie według oceny biegłych cena 103,2 mln euro zapłacona przez PKP Cargo S.A. za 80% udziałów AWT nie była ceną zawyżoną i mieściła się w przedziale zgodnym z wyceną spółki. Dlatego też z tego tytułu nie wyrządzono PKP Cargo szkody. Szkoda nie została także wyrządzona w wyniku zmiany sytuacji finansowej PKP Cargo na skutek nabycia AWT B.V.

Już te wskazania i wnioski opinii przekonują, że oskarżeni w zarzuconych im czynach nie wypełnili znamion przestępstw z art. 296 § 3 k.k. oraz z art. 296 § 1a k.k. powiązanych z innymi przepisami zawartymi w przyjętej kwalifikacji prawnej.

Efekty wyceny spółki AWT B.V. dokonane przez biegłych, tożsame w istocie z wyceną dokonaną przez DM PKO BP, doprowadziły do nieuprawnionego wnioskowania biegłych, niemającego oparcia w treści opinii, jak też pozostającego w sprzeczności z innym materiałem dowodowym, że PKP Cargo S.A. poniosło szkodę na skutek zapłacenia ustalonego uprzednio wynagrodzenia dla DM PKO BP oraz zawarcia umów ubezpieczenia transakcji nabycia udziałów w AWT B.V.

Jak wynika z opisanych wyżej dokumentów, co również odnotowali biegli (strona 10 opinii z dnia 2 czerwca 2022 r.), PKP Cargo w procesie akwizycji AWT B.V. na dużą skalę korzystała z usług doradców, w tym Domu Maklerskiego PKO BP - którego celem było oszacowanie wartości spółki AWT B.V. i zarekomendowanie ceny nabycia udziałów.

Oceniając wycenę przedstawioną przez DM PKO BP biegli wskazali, że ogólne podejście do metody wyceny było prawidłowe, podjęto właściwą decyzję o zastosowaniu wyceny metodą DCF oraz metodę porównawczą. Niemniej biegli ocenili, że raport zawierał liczne błędy, które zidentyfikowali jako nieprawidłowe określenie wycenianej wartości

(godziwa czy inwestycyjna), nieprawidłowo przyjętą stopę dyskontową, niezgodność założeń z obliczeniami, błędy w odczytaniu i interpretacji wyników.

Pomimo takich wskazań na nieprawidłowości wyceny, odnosząc się do poszczególnych jej elementów biegli uznali, że:

- parametr narzutu kosztu kapitału własnego w wysokości 2 p.p. odnoszący się do zależności wyników AWT B.V od poziomu przewozów i usług bocznicowych na rzecz OKD i jej trudnej sytuacji finansowej został poprawnie zastosowany,

- założenia dotyczące usług świadczonych na rzecz OKD zostały uznane za prawidłowe,

- ryzyko upadłości OKD zostało częściowo uwzględnione w wycenie i upadłość OKD była jedynie potencjalną okolicznością postrzeganą w perspektywie kilkuletniej,

- sposobu dyskontowania zastosowanego przez DM PKO BP nie można dyskredytować,

- podejście zastosowane przez wyceniającego do wydatków inwestycyjnych można uznać za poprawne i ostrożnościowe,

- przyjęte stawki inflacyjnego wzrostu za usługi bocznicowe zawyżały wycenę jedynie w marginalnym stopniu,

- pomimo niezdefiniowania parametrów wartości takich jak: stopy wolne od ryzyka oraz premia za ryzyko rynkowe, parametry te były bliskie parametrom wyliczonym przez biegłych,

- metodyka zastosowana przez DM PKO BP dotycząca przyjętego oprocentowania długu może być uznana za prawidłową,

- oszacowanie struktury finansowania zostało uznane za poprawne,

- przyjęta wartość długu netto była bliska wartości rzeczywistej, zidentyfikowane ryzyka środowiskowe nie miały wpływu na wycenę wartości AWT,

prawidłowo uwzględniono ryzyko związane z ograniczeniem działalności kopalni OKD,

- poprawnie nie uwzględniono w wycenie wartości taboru kolejowego.

Po wprowadzeniu odpowiednich korekt, biegli oszacowali wartość 100% udziałów AWT z synergią w przedziale 113,9-132,8 mln euro oraz nabytych przez PKP Cargo 80% udziałów w AWT na poziomie 92,7 - 107,9 mln euro.

Zdaniem biegłych zakup czeskiego przewoźnika należy traktować jak środek umożliwiający osiągnięcie celu zdefiniowanego w strategiach, jakim był wzrost udziału PKP Cargo w przewozach międzynarodowych.

Wnioski biegłych sprowadzają się do tego, że DM PKO BP nie zdefiniował precyzyjnie jaką wartość spółki AWT B.V. wyznaczył na zlecenie PKP Cargo. Opierając się na bliżej niesprecyzowanym charakterze wyceny biegli wskazali, że powinna to być wartość inwestycyjna. Przy takim założeniu niektóre parametry wyceny nie spełniały jej wymogów. Pomimo tego, przyjęte przez biegłych teoretyczne założenia prowadziły do błędnych wniosków. Otóż zadaniem Domu Maklerskiego PKO BP było oszacowanie wartości spółki AWT B.V. i zarekomendowanie ceny jej nabycia oraz udział i wsparcie w negocjacjach, które zmierzały do osiągnięcia zamierzonego przez PKP Cargo celu, jakim było nabycie spółki AWT. Powyższe wskazuje, że wycena miała wykazać przedział wartości rynkowej AWT, w terminologii użytej przez biegłych jako wartości godziwej, która byłaby korzystna dla PKP Cargo. Potwierdzeniem trafności wyceny DM PKO BP, jest nie tylko cena wyliczona przez biegłych, ale również przebieg negocjacji, dzięki którym osiągnięto porozumienie na poziomie istotnie niższym niż wstępna niewiążąca oferta.

Wbrew treści opinii, wyceniający DM PKO BP określił kluczową metodę wyceny DCF i zastosował korektę obniżającą dolną wartość wyceny na podstawie innych metod. Do powyższego sposobu postępowania wyceniających wprost odnoszą się zeznania osób biorących udział w wycenie, których biegli nie brali pod uwagę (świadczą o tym zapisy w opinii wskazujące na brak wiedzy biegłych o źródłach takiego postępowania).

Dokonane przez biegłych założenia co do przyjęcia innych parametrów wyceny doprowadziły do, ich zdaniem, koniecznej korekty założeń, w zakresie:

- innego wskaźnika wartości rezydualnej (przyjęty wskaźnik w wycenie DM PKO BP na poziomie 0% obniżał wartość spółki AWT) i jego przyjęcia na poziomie 1%, prowadzącym do podniesienia wartości AWT,
- innego wskaźnika WACC na poziomie 8,27% właściwego dla PKP Cargo, zamiast 8,7% przyjętego dla AWT (przyjęty w wycenie DM PKO BP wskaźnik zwiększał wartość AWT o 0,43 %),
- uwzględnienia w wycenie kosztów ubezpieczenia transakcji oraz wynagrodzenia success fee dla DM PKO BP (pomimo, że wartości te nie były aktualne na czas wykonania

wyceny oraz z nieznanych powodów biegli nie brali pod uwagę kosztów pracy pozostałych doradców),

- efektu synergii (DM PKO BP zwiększył wartość synergii o 0,5 mln euro w stosunku do założeń biegłych i wskazań doradcy Ernst&Young), przy czym według biegłych DM PKO BP wykorzystał efekt synergii wyznaczony przez innego doradcę Ernst&Young do korekty końcowego wyniku wyceny, stosując ostrożnościowe podejście, nie uwzględniając całego efektu synergii.

W rezultacie wskazanych zmian założeń i po dokonaniu korekty wyników teoretyczna wycena spółki AWT B.V. dokonana przez biegłych dała wyższe wartości w dolnym przedziale niż wycena przedstawiona w toku procesu negocjacji przez DM PKO BP. Przydatność takiej wyceny, proponowanej przez biegłych, na potrzeby negocjacji ceny mogłaby prowadzić do pogorszenia pozycji negocjacyjnej PKP Cargo S.A.

Nie sposób też zgodzić się z oceną biegłych, że umowy ubezpieczenia transakcji nabycia udziałów w AWT B.V. były zbędne. Należy bowiem odróżnić fakty zidentyfikowania poszczególnych ryzyk i ich ujęcia w wycenie wartości AWT B.V. od możliwości ubezpieczenia PKP Cargo S.A. przed skutkami ich zmaterializowania się i przeniesienia odpowiedzialności za możliwe z tego tytułu szkody na ubezpieczyciela. W zakresie ubezpieczenia transakcji wnioski biegłych należy ocenić jako dowolne, pozbawione jakiegokolwiek bliższej analizy umów ubezpieczenia i zakresu ochrony.

O ile zgodzić się można z wnioskami opinii, że zarówno obowiązki DM PKO BP określone w umowie na rzecz PKP Cargo, jak i zakres udzielonego Spółce wsparcia ze strony wiodącego doradcy transakcyjnego odpowiadały praktyce rynkowej oraz, że DM PKO BP zrealizował czynności przewidziane w umowie, to analiza opinii nie pozwala na uznanie za zasadne twierdzeń, że wątpliwa jest zawartość merytoryczna kluczowego dokumentu jakim była wycena spółki AWT B.V. Zresztą nieprawidłowości wskazywane jako błędy wyceny, zdaniem biegłych nie zmaterializowały się pod postacią szkody rzeczywistej. Opisane wyżej uchybienia wyceny, poza nieistotnymi omyłkami pisarskimi, czy przeniesieniami z wcześniejszych wersji wyceny (wykorzystywanych na bieżąco w toku trwających negocjacji) jedynie **potencjalnie** narażały spółkę PKP Cargo S.A. na szkodę (*stwierdzenie biegłych ze strony 197 opinii*). Ponadto sugerowane przez biegłych błędy wyceny opracowanej przez DM PKO BP wynikały z przyjęcia przez biegłych odmiennych założeń

co do sposobu wyceny, a owe odmiennie założenia prowadziły faktycznie do zwiększenia wartości spółki AWT B.V. w wycenie biegłych.

Dlatego, przy uwzględnieniu treści wyceny DM PKO BP, ścisłej współpracy wyceniających z przedstawicielami PKP Cargo S.A. oraz pozostałymi doradcami, których wspólnym celem było doprowadzenie do zawarcia transakcji na warunkach najbardziej korzystnych dla kupującego, jako całkowicie dowolne, oderwane od praktyki i treści pozostałych dowodów pozostają stwierdzenia biegłych, że tylko przypadek sprawił, że potencjalna szkoda wynikająca z błędów wyceny się nie zmaterializowała. Dowolna była także ocena biegłych, że kwota wynagrodzenia DM PKO BP za wykonaną wycenę i podejmowane czynności w zakresie wykraczającym ponad 150.000 złotych (pierwszy składnik wynagrodzenia umownego) była nienależna i stanowiła szkodę wyrządzoną PKP Cargo.

Przedstawiona argumentacja prowadzi do wniosku, że stawiane członkom zarządu PKP Cargo S.A. oraz członkom rady nadzorczej spółki zarzuty są nieuzasadnione. Nie znajdują oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym ze względów merytorycznych. Zarzucone oskarżonym zachowanie nie wypełniło bowiem znamion przestępstwa wyrządzenia szkody w rozumieniu art. 296 § 3 w zw. z art. 296 § 1 k.k., jak również nie naraziło spółki na szkodę w rozumieniu art. 296 § 1a w zw. z art. 296 § 2 k.k.

Ponadto z powodów formalnych nie można zarzucić oskarżonym członkom rady nadzorczej PKP Cargo S.A. popełnienia czynów o znamionach opisanych w treści zarzutów. Zakresem swoich decyzji rada nadzorcza nie obejmowała bowiem umowy o doradztwo inwestycyjne zawartej z DM PKO BP, ani umów ubezpieczenia transakcji. Wywodzenie odpowiedzialności członków rady nadzorczej z ogólnej kompetencji nadzorczej rady, bądź pośrednio poprzez odwołanie do zezwolenia na nabycie akcji spółki AWT B.V., pozostawało nieuprawnione i rozszerzało zakres odpowiedzialności ponad dopuszczalne ramy. Według też piśmiennictwa: „Do osób, których obowiązek zajmowania się sprawami majątkowymi lub działalnością gospodarczą wynika bezpośrednio z przepisu ustawy, zaliczyć należy w szczególności: członka rady nadzorczej w spółce akcyjnej w odniesieniu do spraw, które w Kodeksie spółek handlowych albo w statucie spółki zaliczone zostały do czynności wymagających uzyskania zezwolenia rady nadzorczej (art. 384 k.s.h.)” - *tak Wróbel Włodzimierz (red.), Zoll Andrzej (red.), Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz*

do art. 296 k.k., wyd. V. Zezwolenia takiego nie wymagało zawarcie umowy z DM PKO BP oraz umów ubezpieczenia transakcji.”

Z treścią tej analizy zapoznał się autor aktu oskarżenia, który w notatce z 9 lipca 2024 r. odniósł się do niej, podtrzymując swoją ocenę co do zasadności skierowania aktu oskarżenia.

Pismem z dnia 10 lipca 2024 r. Zastępca Prokuratora Regionalnego w Lublinie na podstawie art. 14 § 2 k.p.k. cofnął w całości akt oskarżenia z dnia 10 stycznia 2024 r. w sprawie XII K 7/24.

Sąd Okręgowy w Warszawie wobec cofnięcia aktu oskarżenia, postanowieniem z dnia 4 października 2024 r. sygn. XII K 7/24 na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 14 § 2 k.p.k. umorzył postępowanie w sprawie.

Oceniając to postępowanie, już sam kształt zarzutów, które celowo zostały przytoczone w niniejszym opracowaniu w całości, wskazuje na rozszerzające interpretowanie przepisów karnych w odniesieniu do członków ciał kolegialnych podmiotów gospodarczych. Zawilość sformułowanych zarzutów i brak jednoznacznych stwierdzeń czego mieli się dopuścić podejrzani (oskarżeni), a także moment, w którym kontrakt ten został poddany weryfikacji, daje podstawy do doszukiwania się innego poza prawno-karnym powodu prowadzenia tego śledztwa.

Analiza dokonana w Prokuraturze Regionalnej w istocie opiera się na tej samej opinii biegłych, która jak twierdzi autor aktu oskarżenia, stanowiła podstawę oskarżenia.

Już tylko to stwierdzenie nakazuje odwołać się do jednej z podstawowych zasad procesu karnego, zawartej w art. 5 § 2 k.p.k. – niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego (podejrzanego).

Opisana powyżej odmienna interpretacja opinii nie ma jednak charakteru niedających się usunąć wątpliwości, a wręcz wątpliwości te usuwa na korzyść oskarżonych, i jedyne wątpliwości dotyczące podejmowanych decyzji pozostają w granicach swobody gospodarczej i związanego z tym ryzyka.

Wszczęcie postępowania mogło mieć na celu wykazanie nieudolności, czy wręcz działania na szkodę spółki jej poprzedniego zarządu. Nie zważając na utratę reputacji znanego na rynku europejskim przewoźnika, wdrożono postępowanie, a co gorsza, bez uzasadnienia postawiono w stan oskarżenia Zarząd i część członków Rady Nadzorczej spółki, co niewątpliwie doprowadziło do utraty wartości tego podmiotu gospodarczego.

Przy tak drastycznej różnicy w ocenie materiału dowodowego, postępowanie prokuratorów, w tym z Departamentu ds. Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej, powinien ocenić Rzecznik Dyscyplinarny.

51) PO I Ds 29.2017.S Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu

W dniu 20 kwietnia 2017 r. Prokuratura Okręgowa w Tarnobrzegu wszczęła śledztwo w sprawie zaistniałego w okresie od 13 lutego 2017 r. do dnia 26 lutego 2017 r. w Warszawie publicznego rozpowszechniania na portalach internetowych - „TVN24”, „wPolityce.pl”, w materiałach prasowych publikowanych w tygodnikach „Do Rzeczy” oraz „wSieci”, a także w programie informacyjnym - głównym wydaniu „Wiadomości” wyemitowanym w Programie Pierwszym Telewizji Polskiej, bez zezwolenia informacji z postępowania przygotowawczego o sygnaturze PO I Ds 11.2017 prowadzonego przez Wydział I Śledczy Prokuratury Okręgowej w Krakowie, zanim wiadomości te zostały ujawnione w postępowaniu sądowym, tj. o przestępstwo z art. 241 § 1 k.k.

Podstawą wszczęcia tej sprawy było postanowienie z dnia 8 marca 2017 r. o wyłączeniu materiałów ze sprawy o sygn. akt PO I Ds 11.2017 Prokuratury Okręgowej w Krakowie.

Postanowienie wydała prokurator referent, natomiast poprzedzała je notatka kierownika zespołu prowadzącego śledztwo z dnia 28 lutego 2017 r., z którego wynikało, iż od 13 do 17 lutego 2017 r. zapoznała się z artykułami zamieszczonymi w Internecie na portalach TVN 24 i w Polityce.pl, w wyniku którego stwierdziła, że ujawniono dokumenty lub ich fragmenty w postaci protokołu zatrzymania podejrzanego (TVN 24) oraz protokołu pobrania krwi i protokołu przesłuchania podejrzanego (wPolityce.pl). Z niezrozumiałych jednak powodów nie uwzględniono wcześniejszego ujawnienia wiadomości ze śledztwa, w tym przez polityków.

Po przeprowadzeniu czynności procesowych zasadniczo w oparciu o osobowe źródła dowodowe, postanowieniem z 17 stycznia 2018 r. wydanym przez prokuratora referenta, umorzono śledztwo w sprawie:

I. zaistniałego w dniu 13 lutego 2017 r. w Warszawie publicznego rozpowszechnienia na portalu internetowym „TVN 24” w artykule J. P. pod tytułem „Wypadek premier Szydło-protokół rozbieżności” bez zezwolenia informacji z postępowania przygotowawczego o sygnaturze PO I Ds. 11.2017 prowadzonego przez Wydział I Śledczy Prokuratury Okręgowej w Krakowie w postaci protokołu zatrzymania Sebastiana K. z dnia 10 lutego 2017 r. zanim wiadomości te zostały ujawnione w postępowaniu sądowym, tj. o czyn z art. 241 § 1 k.k. - wobec stwierdzenia znikomej społecznej szkodliwości czynu na podstawie art. 1 § 2 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k.

II. zaistniałego w dniu 13 lutego 2017 r. w Warszawie publicznego rozpowszechnienia w programie informacyjnym „Fakt” wyemitowanym o godz. 19.00 na kanale TVN bez zezwolenia informacji z postępowania przygotowawczego o sygn. akt PO I Ds 11.2017 prowadzonego przez Wydział I Śledczy Prokuratury Okręgowej w Krakowie w postaci protokołu zatrzymania Sebastiana K. z dnia

10 lutego 2017 r., zanim wiadomości te zostały ujawnione w postępowaniu sądowym, tj. o czyn z art. 241 § 1 k.k. - wobec stwierdzenia znikomej społecznej szkodliwości czynu na podstawie art. 1 § 2 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k.

III. zaistniałego w dniu 15 lutego 2017 r. w Warszawie publicznego rozpowszechnienia na portalu internetowym „wPolityce.pl” w artykule W. B. pod tytułem „Platforma kłamie ws. wypadku premier Szydło. Sebastian K. był przebadany przez lekarza i mógł prosić o adwokata” bez zezwolenia informacji z postępowania przygotowawczego o sygnaturze PO I Ds. 11.2017 prowadzonego przez Wydział I Śledczy Prokuratury Okręgowej w Krakowie w postaci protokołu pobrania krwi od Sebastiana K. z dnia 10 lutego 2017 r. oraz protokołu jego przesłuchania w charakterze podejrzanego z dnia 11 lutego 2017 r., zanim wiadomości te zostały ujawnione w postępowaniu sądowym, tj. o czyn z art. 241 § 1 k.k. - wobec stwierdzenia znikomej społecznej szkodliwości czynu na podstawie art. 1 § 2 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k.

IV. zaistniałego w dniu 16 lutego 2017 r. w Warszawie publicznego rozpowszechnienia w głównym wydaniu programu informacyjnego „Wiadomości” wyemitowanego o godz. 19.30 w Programie I Telewizji Polskiej bez zezwolenia informacji z postępowania przygotowawczego o sygnaturze PO I Ds. 11.2017 prowadzonego przez Wydział I Śledczy Prokuratury Okręgowej w Krakowie w postaci protokołu pobrania krwi od Sebastiana K. z dnia 10 lutego 2017 r., zanim wiadomości te zostały ujawnione w postępowaniu sądowym tj. o czyn z art. 241 § 1 k.k. - wobec stwierdzenia znikomej społecznej szkodliwości czynu na podstawie art. 1 § 2 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k.

V. zaistniałego w bliżej nieustalonym dniu w okresie od 11 lutego 2017 r. do 16 lutego 2017 r. w bliżej nieustalonym miejscu ujawnienia wbrew przepisom ustawy, w związku z pełnioną funkcją, informacji z postępowania przygotowawczego prowadzonego przez I Wydział Śledczy Prokuratury Okręgowej w Krakowie o sygn. PO I Ds. 11.2017, dotyczących treści protokołu pobrania krwi od Sebastiana K. z dnia 10 lutego 2017 r., treści protokołu jego przesłuchania w charakterze podejrzanego z dnia 11 lutego 2017 r. oraz protokołu jego zatrzymania z dnia 11 lutego 2017 r., które to skany dokumentów zostały publicznie rozpowszechnione w środkach masowego przekazu tj. o czyn z art. 266 § 1 k.k. - wobec niewykrycia sprawcy przestępstwa na podstawie art. 322 § 1 k.p.k.

VI. zaistniałego w dniu 20 lutego 2017 r. w Warszawie publicznego rozpowszechnienia na portalu internetowym „wSieci” w artykule M. P. i M. W. pod tytułem „Jazda z VIP-ami” bez zezwolenia informacji z postępowania przygotowawczego o sygnaturze PO I Ds. 11. 2017 prowadzonego przez Wydział I Śledczy Prokuratury Okręgowej w Krakowie zawartych w notatkach służbowych sporządzonych przez funkcjonariuszy BOR-u w związku z podjętymi przez Biuro Ochrony Rządu czynnościami mającymi na celu wyjaśnienie okoliczności wypadku drogowego z udziałem Prezesa

Rady Ministrów RP, zanim wiadomości te zostały ujawnione w postępowaniu sądowym tj. o czyn z art. 241 § 1 k.k. - wobec stwierdzenia braku znamion czynu zabronionego na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

VII. zaistniałego w bliżej nieustalonym dniu w okresie od 11 lutego 2017 r. do 20 lutego 2017 r. w bliżej nieustalonym miejscu ujawnienia wbrew przepisom ustawy oraz przyjętemu na siebie zobowiązaniu, informacji z postępowania prowadzonego przez Biuro Ochrony Rządu w zakresie bezpieczeństwa wewnętrznego w związku ze zdarzeniem drogowym z dnia 10 lutego 2017 roku w postaci treści notatek służbowych z przyjęcia ustnych oświadczeń od kpt. J. D., mł. chor. P. K. oraz st. sierż. Ł. F. sporządzonych w okresie od 11 lutego do 13 lutego bieżącego roku przez funkcjonariuszy Biura Ochrony Rządu, które to dokumenty zgromadzono w teczce „Akta sprawy podjętej w zakresie bezpieczeństwa wewnętrznego nr SW 1/17 w sprawie okoliczności zdarzenia drogowego z dnia 10 lutego 2017 roku”, z których to notatek informacje zostały publicznie rozpowszechnione na portalu internetowym „wSieci” w artykule prasowym autorstwa M. P. i M. W. pod tytułem „Jazda z VIP-ami” tj. o czyn z art. 266 § 1 k.k. - wobec niewykrycia sprawcy przestępstwa na podstawie art. 322 § 1 k.p.k.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, że wyłączenie materiałów było spóźnione, albowiem powinno nastąpić niezwłocznie po ukazaniu się pierwszych wiarygodnych wiadomości ze śledztwa i wówczas mogłoby się także przyczynić do zaprzestania dalszych ich publikacji. Z akt nie wynika również dlaczego, zarówno w postanowieniu o wyłączeniu, jak i wszczęciu śledztwa oraz jego umorzeniu w taki, a nie inny sposób zawężono czas ujawniania wiadomości, a postanowienie o wyłączeniu zostało wydane z datą 8 marca 2017 r., zaś pierwsze wiadomości ze śledztwa były już ujawniane dnia następnego po zdarzeniu. Nadto uzasadnienie postanowienia o umorzeniu nie jest wskazaniem ustalonego stanu faktycznego i ewentualnych wątpliwości związanych z niektórymi jego zdarzeniami lub zachowaniami, a relacją z przeprowadzonych czynności, co trudno uznać za konstrukcję prawidłową.

Z kolei odnosząc się do prowadzenia postępowania, zarówno kierunek postępowania, jak również sposób jego zakończenia nie można uznać za prawidłowy. W pierwszej kolejności należy wskazać, że już na następny dzień były przedstawiane wiadomości ze śledztwa, w tym dotyczące przyznania się rzekomego sprawcy do popełnienia czynu. Prokurator nie podjął jednak żadnych czynności, które zmierzałyby do ustalenia, czy te informacje nie miały wywierać wpływ nie tylko na opinię publiczną i w tym zakresie przesądzać sprawstwa, ale także na decyzje podejmowane przez organy procesowe. Nie tylko to, ale także brak wskazania w zakresie trzech czynów, co do których postępowanie umorzono przyjmując znikomy stopień społecznej szkodliwości kto miał być ich sprawcą, nie pozwalał na przyjęcie takiej przesłanki, zwłaszcza w aspekcie wektorów niezbędnych

do uwzględnienia przy określaniu społecznej szkodliwości czynu (pkt I-II i IV). Stosownie do art. 115 § 2 k.k. należy do nich m.in. postać zamiaru i motywacja sprawcy. Należy zaznaczyć, iż w zakresie jednego z czynów wskazano dane osobowe autora tekstu (pkt III). Zresztą przyjęcie takiej konstrukcji przedmiotu postępowania tych trzech czynów musiało wpływać także na decyzje podejmowane w zakresie czynów pozostałych i zakres realizowanych w tym zakresie czynności, zwłaszcza, iż inaczej należałoby ocenić przekazanie przez stronę procesową dokumentów z postępowania, w przypadku braku zastrzeżenia prokuratora dotyczącego ich ujawnienia i ewentualnej jego skuteczności w świetle obowiązujących przepisów prawa, a inaczej przekazywanie takich informacji przez prowadzących czynności bez zgody prokuratora prowadzącego lub nadzorującego postępowanie, czy też w świetle przepisów zmienionych w 2016 r. przez Prokuratora Generalnego. Na konieczność właściwej oceny stopnia społecznej szkodliwości wskazano też w uzasadnieniu tego postanowienia. Dla oceny stopnia społecznej szkodliwości istotnym są również okoliczności w jakich doszło do ich ujawnienia. Bezsporne jest, iż po wypadku z udziałem Pani Premier Beaty Szydło, w środkach masowego przekazu rozgorzała ożywiona dyskusja na temat przedmiotowego zdarzenia. W ferworze medialnego przekazu zaczęły pojawiać się różne opinie, czy też sugestie dotyczące prawidłowości działania służb po wypadku, na dowód czego pojawiły się na portalach internetowych, czy też programach telewizyjnych różne wersje przebiegu zdarzeń mających miejsce już po wypadku. Celem potwierdzenia, czy też zanegowania pojawiających się często sprzecznych ze sobą wersji, zostały opublikowane skany trzech dokumentów. Niewątpliwie świadczy to o tym, że nie zostały one upublicznione w celu wywarcia negatywnego wpływu na bieg śledztwa, lecz miały na celu przedstawienie opinii publicznej, która była przecież żywo zainteresowana tymi wydarzeniami, rzeczywistego przebiegu czynności podejmowanych wobec osoby zatrzymanej. Podniesione wyżej okoliczności wskazują na zamiar i motywację dziennikarzy, którzy zdecydowali się opublikować w/w materiały. Niemniej nie wskazano, których dziennikarzy zachowania były przedmiotem tych rozważań, co także powinno znaleźć swoje odzwierciedlenie w części dyspozytywnej i opisach czynów określających przedmiot postępowania, tak jak w przypadku czynu opisanego w pkt III tego orzeczenia.

Trudno też przyjąć za prawidłowe odstąpienie od doręczenia odpisu postanowienia Sebastianowi K., albowiem niezależnie od zbyt wąsko przyjętej kwalifikacji prawnej czynów, niewątpliwie miał on interes prawny w możliwości jego kwestionowania, szczególnie w zakresie w jakim wiadomości te odwoływały się do jego danych osobowych, w tym danych wrażliwych (J. Zagrodnik na przykładzie właśnie art. 241 § 1 k.k. pokazuje, że przedmiotem ochrony przepisu z części szczególnej k.k. może być - obok wyróżnionego w tytule rozdziału wymiaru sprawiedliwości - także dobro indywidualne osoby, której dotyczą wiadomości z postępowania przygotowawczego.

Tak więc mimo że w tytule rozdziału wymienione jest dobro o charakterze abstrakcyjnym, to dobrem prawnie chronionym przez ten przepis może być także dobro indywidualne - w tym przypadku dobre imię czy prywatność).

Na uwagę też zasługuje posługiwanie się w uzasadnieniu zwrotem grzecznościowym „Pani” tylko w stosunku do ówczesnej Prezes Rady Ministrów Beaty Szydło, albowiem w orzeczeniu odwołanie się do niej nie znajduje uzasadnienia, ale może wskazywać na brak obiektywizmu w aspekcie równości wszystkich wobec prawa.

Analiza akt sprawy wykazała, iż niezbędne jest przekazanie jej akt do zespołu powołanego do przeprowadzenia postępowania w sprawie wypadku zaistniałego 10 lutego 2017 r. w Oświęcimiu z udziałem Sebastiana K. w celu rozważenia, czy wobec braku doręczenia odpisu postanowienia o umorzeniu jest ono prawomocne oraz podjęcia śledztwa w zakresie niektórych czynów w aspekcie materiałów zebranych we wszystkich postępowaniach dotyczących tego zdarzenia i w tej sprawie prowadzonych czynności, a także uwzględnienia poczynionych ustaleń w ocenie prawidłowości postępowania funkcjonariuszy publicznych.

52) 3017-2.Ds.43.2023 Prokuratury Okręgowej w Krakowie

Przedmiot sprawy został określony przez prokuratora w następujący sposób – podjęcie się, w bliżej nieustalonym dniu w okresie od 11 do 12 września 2023 r., ze skutkiem w Krakowie, w zamian za bliżej nieustaloną korzyść majątkową lub osobistą, pośrednictwa w załatwieniu sprawy polegającej na spowodowaniu dalszego wydzierżawienia gruntów będących w dyspozycji Instytutu Zootechniki Państwowego Instytutu Badawczego w Krakowie przez spółkę prawa handlowego, a to poprzez wywołanie u osoby zarządzającej wskazanym Instytutem, mylnego przekonania o istnieniu wpływów w instytucji państwowej to jest o istnieniu polecenia Ministra Infrastruktury w przedmiocie konieczności takiej dzierżawy, to jest o przestępstwo z art. 230 § 1 k.k.

Została ona zainicjowana zawiadomieniem z dnia 14 września 2023 r. Ministra Andrzeja Adamczyka, sporządzonego na papierze firmowym Ministra Infrastruktury o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez przedstawiciela spółki z siedzibą w Krakowie, polegającego na powoływaniu się w rozmowie z Zastępcą Dyrektora Instytutu Zootechniki Państwowego Instytutu Badawczego w Krakowie, na rzekome polecenie Ministra Infrastruktury Andrzeja Adamczyka dotyczące wznowienia procedury dotyczącej wydzierżawienia gruntów należących do Instytutu Zootechniki Państwowego Instytutu Badawczego w Krakowie pod budowę instalacji fotowoltaicznej tej spółki, co mogło wypełniać znamiona czynu z art. 230 § 1 k.k.

Postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa zostało wydane dnia 15 stycznia 2024 r. przez prokuratora referenta delegowanego do Prokuratury Okręgowej w Krakowie wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k.).

W uzasadnieniu prokurator m.in. podniósł:

Postępowanie nie może zostać wszczęte z dwóch zasadniczych przesłanek.

Po pierwsze, nie uzyskano we właściwej formie - zeznań Zawiadamiającego. Mimo podejmowania wielu prób, wszystkie okazały się nieskuteczne. Jak wyżej już wskazano Pan Andrzej Adamczyk pozostaje Posłem na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, a zatem podlega ochronie z art. 105 ust 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Niezależnie od powyższego, wskazać należy, że przedstawiony w zawiadomieniu stan faktyczny, nie dowodzi istnienia znamion czynu z art. 230 § 1 k.k. albowiem nie miało miejsca działanie „w zamian za korzyść majątkową lub osobistą”. W tym zakresie treść zawiadomienia nie uprawdopodobnia nawet istnienia takiej czynności. W istocie stan faktyczny mógł sprowadzać się do tego, że przedstawiciel podmiotu prywatnego próbował wprowadzić w błąd IZPIB wskazując na istnienie jakiegoś polecenia Ministra Infrastruktury. Takie zestawienia faktów stawia także pod wątpliwość kwestię zaistnienia znamion „pośrednictwa”. Skoro bowiem to bezpośrednio zainteresowany miał wnioskować do drugiej strony o przeprowadzenie negocjacji w przedmiocie dalszej dzierżawy - to w tej relacji brakuje ogniwa „pośrednictwa”. Podjęcie się pośrednictwa w załatwieniu określonej sprawy polega na zadeklarowaniu przez sprawcę tego rodzaju gotowości (Chybiński, Łapownictwo, s. 17). Przez pojęcie sprawy należy rozumieć wszelkie kwestie załatwiane w określonej instytucji, na których pozytywnym rozstrzygnięciu zależy zainteresowanemu (Popek, Przestępstwo, s. 64). Pośrednictwo zachodzi wtedy, gdy sprawca stanowi ogniwo między osobą, która chce załatwienia sprawy, a tym, kto może ją załatwić. Dla odpowiedzialności za omawiane przestępstwo jest bez znaczenia, czy pośrednictwo w istocie miało miejsce (Popek, Przestępstwo, s. 53 i n.).

Niezależnie od istotnego przekroczenia, chociaż instrukcyjnego, to jednakże ustawowego terminu do przeprowadzenia postępowania sprawdzającego oraz używanie w orzeczeniu formy grzecznościowej w stosunku do jednego uczestnika zdarzeń (Pan) i postępowania, jak należy przyjąć, z uwagi na pełnione funkcje publiczne, wskazać należy, iż podjęta decyzja była przedwczesna, albowiem niezbędne było co najmniej rozpytanie Zastępcy Dyrektora Instytutu Zootechniki Państwowego Instytutu Badawczego w Krakowie, którego informacje miały być podstawą do skierowania zawiadomienia.

Niezbędnym jest uzyskanie podjęcie czynności procesowych zmierzających do weryfikacji informacji uzyskanych od zawiadamiającego.

53) 4293-O.Ds.132.2021 Prokuratury Rejonowej w Wałczu

Sprawa dotyczyła braku podjęcia czynności związanych z podejrzeniem realizacji znamion - wykroczenia z art. 494 § 1 ustawy Kodeksu wyborczy przez Mateusza Morawieckiego i Pawła Szefernakera poprzez prowadzenie agitacji wyborczej dnia 5 lipca 2020 r. w Koszalinie na terenie Zachodniopomorskiego Urzędu Wojewódzkiego w Szczecinie Delegatura w Koszalinie oraz Samorządowego Kolegium Odwoławczego na rzecz kandydata na urząd Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Andrzeja Dudy.

Zawiadomienie złożył 29 lipca 2021 r. Senator RP Stanisław Gawłowski.

Bez przeprowadzenia jakichkolwiek czynności, postanowieniem z dnia 2 sierpnia 2021 r. prokurator Prokuratury Rejonowej w Wałczu odmówił wszczęcia śledztwa w sprawie:

„1) niedopełnienia 30 października 2020 r. w Koszalinie swoich obowiązków przez Zastępcę Naczelnika Wydziału Kryminalnego Komendy Miejskiej Policji w Koszalinie poprzez nieskierowanie wniosku o ukaranie do Sądu Rejonowego w Koszalinie w sprawie popełnienia wykroczenia o czyn z art. 494 § 1 ustawy „kodeks wyborczy” przez Prezesa Rady Ministrów i Sekretarza Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji z zawiadomienia Senatora Rzeczypospolitej Polskiej Stanisława Gawłowskiego pomimo, iż okoliczności sprawy jednoznacznie wskazują na popełnienie czynów zabronionych, a przez to działanie na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k., wobec tego, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.).

2) w sprawie niedopełnienia 4 maja 2021r. w Koszalinie swoich obowiązków przez Komendanta Komisariatu Policji I w Koszalinie poprzez nieskierowanie wniosku o ukaranie do Sądu Rejonowego w Koszalinie w sprawie popełnienia wykroczenia o czyn z art. 494 § 1 ustawy „kodeks wyborczy” przez Prezesa Rady Ministrów i Sekretarza Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji z zawiadomienia Senatora Rzeczypospolitej Polskiej Stanisława Gawłowskiego pomimo, iż okoliczności sprawy jednoznacznie wskazują na popełnienie czynów zabronionych, a przez to działanie na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k., wobec tego, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.).

3) w sprawie niedopełnienia 11 czerwca 2021r. w Koszalinie swoich obowiązków przez Komendanta Miejskiego Policji w Koszalinie poprzez wydanie postanowienia o utrzymaniu w mocy rozstrzygnięcia organu I instancji o odstąpieniu od skierowania wniosku o ukaranie do sądu w sprawie popełnienia wykroczeń z art. 494 § 1 ustawy „kodeks wyborczy” przez Prezesa Rady Ministrów i Sekretarza Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji, pomimo

zasadności zażalenia, a przez to działania na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k., wobec tego, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.)”.

W uzasadnieniu, w zakresie w jakim można je odnieść do przedmiotu sprawy prokurator referent stwierdził – „Zebrany materiał dowodowy wskazuje, iż z zawiadomienia Senatora Rzeczypospolitej Polskiej Stanisława Gawłowskiego toczyło się postępowanie w trybie „kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenie”. Prowadzono je w oparciu o przepisy prawa i dokonywano czynności zgodnie z prawem.

Brak jakichkolwiek przesłanek do przyjęcia, że zawiadomienie zlekceważono i działano w celu ukrycia popełnionych wykroczeń. Zapadłe decyzje merytoryczne zawierają uzasadnienia z podaniem ich podstaw.

Brak jest więc przesłanek prawnych i faktycznych do uznania, aby zachodziło uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 k.k.”

Także późniejsze wnioski Stanisława Pawłowskiego o podjęcie postępowania spotykały się tylko z ogólnym odniesieniem do braku wskazania nowych informacji lub dowodów, które mogłyby być podstawą do podjęcia postępowania i zmiany oceny ustalonego stanu faktycznego.

Jako załącznik do akt dołączono uwierzytelnione kopie akt Komisariatu Policji I w Koszalinie związane z zawiadomieniem Stanisława Gawłowskiego z dnia 6 lipca 2020 r. dotyczącym prowadzenia agitacji w dniu 5 lipca 2020 r., niemniej nastąpiło to po wydaniu wskazanego orzeczenia, albowiem z uwierzytelnień wynika, iż zostały sporządzone 22 września 2021 r. Z akt tych wynikało, iż pismem z dnia 30 października 2020 r. Zastępca Naczelnika Wydziału Kryminalnego KMP w Koszalinie poinformował Stanisława Gawłowskiego, iż brak jest podstaw do skierowania wniosku o ukaranie, albowiem organy administracji państwowej mają obowiązek udostępniania lokalu na czas doraźnego dyżuru parlamentarzysty w miejscowości, w której poseł nie otworzył biura. Nadto, iż zgodę na spotkanie wyraził Dyrektor Delegatury UW, gdzie spotkanie się odbywało.

Po wniesieniu zażalenia przez Stanisława Gawłowskiego dokonano dalsze czynności, a następnie, pismem z dnia 4 maja 2021 r. Komendant Komisariatu Policji I w Koszalinie skierował do Stanisława Gawłowskiego pismo informujące, że „brak jest znamion” wykroczenia, a nadto, iż w „wyniku przeprowadzonych czynności nie uzyskano żadnych informacji mogących przyczynić się do ukierunkowania prowadzonego postępowania na osobę sprawcy”. Z kolei zarządzeniem z dnia 21 maja 2021 r. nie uwzględnił zażalenia wskazując, iż w wyniku „dodatkowych czynności procesowych ustalono, że czyn nie zawiera znamion wykroczenia”. Z kolei postanowieniem z dnia 11 czerwca 2021 r. Komendant Miejski Policji w Koszalinie postanowił utrzymać w mocy rozstrzygnięcie organu I instancji wskazując w uzasadnieniu m.in., iż celem spotkania „było

przekazanie mieszkańcom Koszalina i okolic informacji o działalności Rządu w rejonie dawnego województwa koszalińskiego oraz o współpracy Rządu z Prezydentem RP”.

Postanowienie było niewątpliwie przedwczesne, a uzasadnienie nie odnosiło się do podniesionych w zawiadomieniu okoliczności. W szczególności Stanisław Gawłowski został poinformowany pismami z dnia:

- 30 października 2020 r. (sygn. WK KMP XXI 2450/20, RSOW- 1228/20), na zasadzie art. 5 § 1 pkt 2 k.p.s.w., że czynności wyjaśniające nie dostarczyły podstaw do skierowania wniosku o ukaranie do sądu, gdyż czyn nie zawiera znamion wykroczenia. W pisemnych motywach rozstrzygnięcia wydający powołał się na art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora, zgodnie z którym organy administracji rządowej i samorządu terytorialnego są obowiązane udzielać posłom i senatorom wszechstronnej pomocy w wykonywaniu ich funkcji, a także udostępnić posłowi lub senatorowi lokal na czas odbycia doraźnego dyżuru poselskiego lub senatorskiego w miejscowości, w której poseł lub senator nie otworzył biura określonego w art. 23 ust. 1;

- 4 maja 2021 r., że czynności wyjaśniające nie dostarczyły podstaw do skierowania wniosku o ukaranie, albowiem brak jest znamion wykroczenia. W przeciwieństwie jednak do pierwszego negatywnego rozstrzygnięcia Policji z dnia 30 października 2020 r. funkcjonariusz Policji uzasadniając brak znamion wykroczenia nie powoływał się już na art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora i na okoliczność, że Mateusz Morawiecki i Paweł Szefernaker podejmowali w dniu 5 lipca 2020 r. w Koszalinie działania w związku z wykonywaniem mandatu posła na Sejm RP. Funkcjonariusz Policji uzasadniając pisemnie wydane rozstrzygnięcie wskazał, że w wyniku przeprowadzonych czynności nie uzyskano żadnych informacji mogących przyczynić się do ukierunkowania prowadzonego postępowania na osobę sprawcy.

Nadto nie dokonano jakichkolwiek czynności mających na celu weryfikację okoliczności przytoczonych w zawiadomieniu i dalszych pismach Stanisława Gawłowskiego.

Analiza akt sprawy wykazała, iż należy je przesłać do Prokurator Regionalnej w Szczecinie celem ich przekazania wyznaczonej jednostce organizacyjnej spoza okręgu koszalińskiego oraz rozważenia niezwłocznego przeprowadzenia czynności sprawdzających lub wszczęcia postępowania przygotowawczego, a nadto wyjaśnienia czasu i okoliczności utworzenia załącznika nr 1, albowiem brak jest w tym zakresie stosownych informacji.

54) PR Ds 2699.2020 Prokuratury Rejonowej w Oświęcimiu

Postępowanie dotyczyło umieszczenia przed Biurem Poselskim PiS Posłów na Sejm RP Beaty Szydło, Rafała Bochenka i Krzysztofa Kozika w Oświęcimiu zniczy, wieszaka i części szarych kartonów z napisami. Były na nich umieszczone następujące napisy *Na górze róże, na dole akacje i konfederacje, Macie krew na rękach, Rząd nie ciąży, można usunąć - wieszak, Bosak ogląda porno do końca, bo myśli, że będzie ślub, Wybór nie zakaz, Kaczyński ch... przestań mi mamę prześladować*. Plakaty były oparte o elewację budynku, natomiast wieszak zawieszony na rynnie.

Sytuacja nie była przedmiotem zawiadomienia, a na te elementy zwrócił uwagę zmotoryzowany patrol Policji w dniu 27 października 2020 r. o godz. 23:25. Do oględzin przystąpiono jeszcze w tym samym dniu o godz. 23.45. Czynność trwała do 28 października 2020 r. godz. 00:05. W toku oględzin wykonano szczegółową dokumentację fotograficzną oraz zabezpieczono wieszak i 5 kawałków szarego kartonu ze wskazanymi wyżej napisami. Z protokołu i wykazu dowodów rzeczowych zaś nie wynikało co zrobiono ze zniczami.

Dochodzenie zostało wszczęte na podstawie postanowienia funkcjonariusza Policji z 30 października 2020 r. w sprawie zaistniałego w dniu 27 października 2020 r. w Oświęcimiu na ul. Górnickiego 1, woj. małopolskiego, publicznego znieważenia osoby, poprzez umieszczenie obraźliwych plakatów przed wejściem do biura poselskiego, tj. o przestępstwo określone w art. 216 § 1 k.k., pomimo braku objęcia przez prokuratora ściganiem z urzędu czynu ściganego z oskarżenia prywatnego i to na szkodę niewskazanych w opisie czynie pokrzywdzonych.

Nie stwierdzono też, aby ktokolwiek złożył wniosek o zabezpieczenie dowodów.

Podczas dochodzenia dokonano oględzin zapisów utrwalonych na płytach CD-R, na których zapisano dane z monitoringu budynku i monitoringu miejskiego. W dniu 15 grudnia 2020 r. przesłuchano też asystenta dwóch posłów, których biuro obsługiwał. Stwierdził, iż takie sytuacje zdarzały się wcześniej w związku z marszami kobiet i po prostu takie przedmioty sprzątał, wrzucając je do kosza. Nie wniósł też żadnych skarg i nie formułował pretensji. Nadto o zaistniałej sytuacji powiadomił posłów na Sejm RP Beatę Szydło i Rafała Bochenka, którzy oświadczyli, że nie czują się pokrzywdzeni i nie będą składali zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa. Nadto stwierdził, że zna „osobiście prezesa Kaczyńskiego” i jest przekonany, że w tej sprawie nie złożyłby zawiadomienia o przestępstwie.

Pomimo tego prokurator referent postanowieniem z dnia 22 grudnia 2020 r. przedłużył okres dochodzenia do 27 stycznia 2021 r. wskazując, iż działanie było „na szkodę Beaty Szydło, Rafała Bochenka, Krzysztofa Kozika i Jarosława Kaczyńskiego”. W uzasadnieniu zaś wskazał, iż należy ustalić sprawców, wykonać czynności z ich udziałem i inne, w zależności od dokonanych ustaleń.

Niemniej prokurator podjął tylko czynności i to w drodze rozmowy telefonicznej zmierzające do uzyskania oświadczenia Jarosława Kaczyńskiego dotyczącego przedmiotowej. sprawy, który takie oświadczenia, datowane 11 stycznia 2021 r. - przesłał. Z jego treści wynikało, że nie jest zainteresowany udziałem i jakąkolwiek aktywnością w prowadzonym postępowaniu oraz nie czuje się pokrzywdzonym.

W dniu, w którym prokurator uzyskał skan dokumentu, to jest 12 stycznia 2021 r. umorzył dochodzenie w sprawie zaistniałego w dniu 27 października 2020 r. w Oświęcimiu na ul. Górnickiego 1, woj. małopolskiego, publicznego znieważenia osoby, poprzez umieszczenie obraźliwych plakatów przed wejściem do biura poselskiego o przestępstwo określone w art. 216 § 1 k.k., wobec stwierdzenia, iż czyn nie wyczerpuje znamion przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego, a brak jest interesu społecznego w objęciu przestępstwa prywatnoskargowego ściganiem z urzędu, tj. na zasadzie art. 322 § 1 k.p.k.

W uzasadnieniu zaś wskazał m.in., iż w „*sprawie o przestępstwo ścigane z oskarżenia prywatnego akt oskarżenia może wnieść także prokurator, pod warunkiem stwierdzenia z jego strony, iż wymaga tego interes społeczny. Po analizie zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego stwierdzić należy, że brak jest interesu społecznego w ściganiu przestępstwa prywatnoskargowego przez oskarżyciela publicznego*”, chociaż faktyczną podstawę stanowił brak zainteresowania dalszym prowadzeniem postępowania przez posłów na Sejm RP.

Prokurator zarządził doręczenie odpisu postanowienia wszystkim czterem Posłom na Sejm RP, a postanowieniem z dnia 7 grudnia 2021 r., na wniosek KPP w Oświęcimiu z 2 grudnia 2021 r. dowody rzeczowe w postaci kart kartonowych, wieszaka i dwóch płyt CD-R polecił przechowywać do czasu przedawnienia karalności przyjmując, iż nastąpi to 27 października 2028 r. (8 lat), podczas, gdy zastosowanie mógł mieć tylko art. 100 § 2 k.k. przewidujący maksymalny okres przedawnienia dla przestępstw ściganych z oskarżenia prywatnego - na 3 lata. Więcej, prokurator w zakresie archiwizacji akt wyznaczył pierwotnie okres ich przechowywanie na 10 lat, a następnie - aż na 15 lat.

Podjęta decyzja była zasadna. Niemniej bezpodstawnie wszczęto dochodzenie, albowiem w sprawie nie zachodziło uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego, a prokurator nie objął takim ściganiem czynu z art. 216 § 1 k.k. Zbędne było też zabezpieczanie jako dowodów rzeczowych wskazanych wyżej przedmiotów, albowiem trudno sobie wyobrazić jakim badaniom miałyby zostać poddane.

Trudno też uzasadnić odstępianie od czynności mających na celu zajęcie stanowiska przez innego z polityków, a to posła na Sejm RP partii opozycyjnej i to wymienionego z nazwiska, chociaż

czyniono to także w stosunku do posłów na Sejm RP z partii Prawo i Sprawiedliwość, z których dwóch nie wskazano w napisach.

W tej sytuacji niezbędne jest zwrócenie akt sprawy Prokuratorowi Regionalnemu w Krakowie ze wskazaniem na potrzebę wykonania niezbędnych czynności w zakresie rozstrzygnięć o dowodach rzeczowych.

55) PO II Ds 128.2017 Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu

Przedmiotem postępowania była prowadzona w okresie od marca 2013 r. do 26 czerwca 2017 r. działalność pracowników Dolnośląskiego Oddziału Okręgowego Polskiego Czerwonego Krzyża (dalej DOO PCK) oraz osób z nimi współpracujących: J. G., B. Ł-T., A. H., G. R., D. J., Ł. G., M. W., J. S., R. H. i P. B., polegająca na działaniu na szkodę do DOO PCK, tj.:

- przywłaszczeniu odzieży używanej należącej do DOO PCK, a pochodzącej ze zbiorów publicznych odzieży używanej oraz zbiorów takiej odzieży do kontenerów oznaczonych logo PCK. Mechanizm przywłaszczeń polegał na zakładaniu podmiotów nie prowadzących realnej działalności gospodarczej i umieszczania na stanowiska zarządcze w tych firmach podstawionych osób, pracowników DOO PCK, w charakterze tzw. „słupów”. Stworzone w ten sposób firmy, przy wykorzystaniu kadry pracowniczej z innego podmiotu – Fundacji „S.”, zbierały zebraną odzież używaną, a następnie ją odsprzedawały do DOO PCK lub profesjonalnej hurtowni – W. sp. z o.o. czy punktom handlu detalicznego,
- zawarciu umów o pracę z wynagrodzeniem zawyżonym w stosunku do faktycznie wypłacanego celem odprowadzania nadwyżki wypłacanego wynagrodzenia na konto J. G.,
- wystawianiu przez pracowników DOO PCK podrobionych faktur VAT za firmy zarządzane przez tzw. „słupy”, które obciążały konto DOO PCK,
- wystawianiu faktur VAT w imieniu DOO PCK za fikcyjne usługi, obciążające firmę „Transport G. R.” w celu wykazania w sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy nierzetelnego wyniku finansowego,
- nieewidencjonowaniu rozdziału żywności pochodzącej z programów pomocowych od Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa i Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa i sposobu prowadzenia gospodarki magazynowej, co spowodowało niemożność ustalenia faktycznego rozchodu w DOO PCK ponad 45 ton żywności.

Sprawa została zarejestrowana w Prokuraturze Rejonowej Wrocław-Śródmieście we Wrocławiu w dniu 2 czerwca 2017 r. pod sygnaturą PR 3 Ds 148.2017 w związku ze zgłoszeniem

się do prokuratury R.H., który zawiadomił o nieprawidłowościach w funkcjonowaniu i finansowaniu DOO PCK. Według zawiadomienia pracownicy DOO PCK doprowadzili do wyłudzenia 1.174.000,00 zł na szkodę stowarzyszenia. Zawiadomienie dotyczyło czynu zabronionego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Na skutek powyższego zawiadomienia o przestępstwie prokurator referent wydał w dniu 9 czerwca 2017 r. postanowienie o wszczęciu śledztwa w sprawie doprowadzenia w okresie od stycznia 2015 r. do maja 2017 r. we Wrocławiu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wielkiej wartości w kwocie nie mniejszej niż 1.174.000,00 zł Dolnośląskiego Oddziału Polskiego Czerwonego Krzyża we Wrocławiu, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Po wszczęciu śledztwa do Prokuratury Rejonowej Wrocław-Śródmieście we Wrocławiu wpłynęły kolejne liczne pisemne zawiadomienia o przestępstwach, które zostały włączone do sprawy PR 3 Ds 148.2017.

O prowadzonym postępowaniu, Prokuratura Rejonowa Wrocław-Śródmieście we Wrocławiu powiadomiła Prokuraturę Okręgową i Regionalną we Wrocławiu.

W dniu 18 lipca 2017 r. śledztwo zostało przejęte do Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu z uwagi na skomplikowany oraz wielowątkowy i wieloosobowy charakter sprawy, które zarejestrowano za sygn. akt PO II Ds 128.2017.

Jednym z wątków prowadzonego postępowania przygotowawczego było udzielenie w dniu 10 października 2014 r. w D. Komitetowi Wyborczemu Prawo i Sprawiedliwość (dalej KW PiS) w związku z wyborami do organów jednostek samorządu terytorialnego w 2014 r. korzyści majątkowych w kwocie 10.000 zł w ten sposób, że dokonano zapłaty gotówką kwoty 10.000 zł za druk materiałów wyborczych kandydata J. G. w postaci plakatów wyborczych i ulotek w drukarni Wydawnictwa „Studio E.” z siedzibą w D. z pominięciem funduszu wyborczego w/w komitetu wyborczego, tj. o czyn z art. 506 pkt 7 Kodeksu Wyborczego z dnia 5 stycznia 2011 r. Kolejnym wyodrębnionym wątkiem śledztwa było udzielenie przez pracowników DOO PCK, Komitetowi Wyborczemu PiS pomocy w prowadzeniu kampanii wyborczej do Sejmu w 2015 r. poprzez zamawianie, potencjalne opłacenie oraz roznoszenie materiałów wyborczych w postaci plakatów, ulotek i banerów kandydatów: J. K., A. Z., A. K. i R. C.

W toku śledztwa, pomimo wyjaśnień J. G., B. Ł-T. wskazujących na wpłaty środków finansowych na fundusz wyborczy A. Z. - nie podjęto czynności procesowych mających na celu ustalenie, ile faktycznie wpłacono środków na kampanię oraz czy środki te stanowiły korzyści majątkowe pochodzące z przestępstwa przywłaszczenia używanej odzieży na szkodę DOO PCK Wrocław.

W dniu 19 kwietnia 2018 r. wydano postanowienie o częściowym umorzeniu śledztwa w sprawie o 3 czyny mające wyczerpywać znamiona przestępstw z art. 506 pkt 7 i inne Kodeksu wyborczego z dnia 5 stycznia 2011 r. (Dz.U. z 2017, poz. 15, t.j. z późn. zm.), tj. w sprawie:

- 1) udzielenia w dniu 10 października 2014 r. w D. Komitetowi Wyborczemu Prawo i Sprawiedliwość w związku z wyborami do organów jednostek samorządu terytorialnego w 2014 r. korzyści majątkowej w kwocie 10.000 zł w ten sposób, że dokonano zapłaty gotówką kwoty 10.000 zł za druk materiałów wyborczych kandydata J. G. w postaci plakatów wyborczych i ulotek w Drukarni Wydawnictwo „Studio E.” z siedzibą w D. z pominięciem funduszu wyborczego tej partii, to jest o czyn z art. 506 pkt 7 Kodeksu wyborczego,
- 2) przyjęcia w okresie od 27 sierpnia 2014 r. do 14 listopada 2014 r. w D. i innych miejscowościach województwa dolnośląskiego w imieniu Komitetu Wyborczego Prawo i Sprawiedliwość w związku z wyborami do organów jednostek samorządu terytorialnego w 2014 r. korzyści majątkowej o charakterze niepieniężnym poprzez odbieranie, przewożenie i roznoszenie ulotek wyborczych oraz rozwieszanie plakatów wyborczych kandydata w tych wyborach J. G. przez pracowników Dolnośląskiego Oddziału Okręgowego Polskiego Czerwonego Krzyża we Wrocławiu, tj. o czyn z art. 507 Kodeksu wyborczego,
- 3) przyjęcia w okresie od 22 lipca 2015 r. do 23 października 2015 r. we W. i innych miejscowościach województwa dolnośląskiego w imieniu Komitetu Wyborczego Prawo i Sprawiedliwość w związku z wyborami do Sejmu i Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w 2015 r. korzyści majątkowej o charakterze niepieniężnym poprzez roznoszenie ulotek wyborczych oraz rozwieszanie plakatów wyborczych kandydata w tych wyborach P. B. przez pracowników Dolnośląskiego Oddziału Okręgowego Polskiego Czerwonego Krzyża we Wrocławiu, tj. o czyn z art. 507 Kodeksu Wyborczego.

Zgodzić się należy ze stanowiskiem Zastępcy Prokuratora Okręgowego we Wrocławiu zawartym w *„Notatce z analizy akt postępowania PO II Ds 128.2017 pod kątem oceny wykonania wszystkich czynności przed podjęciem decyzji o częściowym umorzeniu śledztwa z dnia 19 kwietnia 2018 r.”*, że nie podjęto czynności procesowych odnośnie ustalenia pochodzenia i sposobu finansowania oraz druku na rzecz pozostałych kandydatów, poza J. G., ujawnionych podczas oględzin piwnicy siedziby DOO PCK materiałów wyborczych dotyczących J. K., A. Z., A. K. oraz R. C.

Brak ustaleń w tym zakresie winien skutkować podjęciem na nowo postępowania przygotowawczego w trybie art. 327 § 1 k.p.k. w tym wątku.

Jednak, jak trafnie wskazano w powyższej notatce - w sprawie doszło już do przedawnienia karalności występków wskazanych w Kodeksie wyborczym.

Niemniej jednak w śledztwie został ujawniony inny wątek, bezpośrednio związany z wyżej opisanym finansowaniem kampanii wyborczych wymagający procesowego zbadania. Odnośnie tego wątku prokurator referent nie dokonał jakiegokolwiek procesowego rozstrzygnięcia, a jedynie zawarł w postanowieniu o częściowym umorzeniu śledztwa z dnia 19 kwietnia 2018 roku dodatkowe rozważania „na marginesie” uzasadnienia. Prokurator referent dostrzegł bowiem możliwość zaistnienia czynu zabronionego z art. 299 § 1 k.k. związanego z przekazywaniem środków pieniężnych stanowiących korzyść majątkową pochodzącą z przestępstwa przywłaszczenia używanej odzieży.

W związku z tym zastrzeżenia budzi zasadność zakończenia procesowego wątku dotyczącego dokonywania wpłat przez J. G. na swoją kampanię wyborczą oraz innych polityków. Według ustaleń śledztwa PO II Ds 128.2017 Jerzy G., wbrew zasadom określonym przez ustawę Kodeks Wyborczy, wpłacił do drukarni „Studio E.” kwotę 10.000 zł na drukowanie materiałów wyborczych z pominięciem KW PiS. Wpłacił też kwotę 5.000 zł na kampanię A. Z. w 2015 roku. Również B. Ł-T. wpłacił na fundusz wyborczy kandydatki A. Z. kwotę 7.000 zł.

W śledztwie stwierdzono, iż B. Ł-T. kwotę 7.000 zł uzyskał z rachunku firmowego przedsiębiorcy pod nazwą „A. H.”. Firma ta, zgodnie z ustaleniami faktycznymi przyjętymi w wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu, była wykorzystywana do przywłaszczania używanej odzieży zebranej na rzecz POO PCK i bez tytułu prawnego odsprzedawała ją do profesjonalnych podmiotów. Zatem, na rachunkach firmowych tego podmiotu gospodarczego znajdowały się środki finansowe stanowiące korzyść pochodzącą z przestępstwa. Wypłacanie tych środków i dalsze przekazywanie na rachunki innych podmiotów, w tym na rachunki związane z prowadzeniem kampanii wyborczych poszczególnych kandydatów do Sejmu (czy też do sejmiku województwa), mogło wyczerpywać znamiona przyjmowania, posiadania, używania, przekazywania, ukrywania, pomocy do przenoszenia własności lub posiadania w rozumieniu art. 299 § 1 k.k.

Zasadnym jest zatem, w świetle dowodów, które zostały zgromadzone w toku śledztwa o sygn. akt PO II Ds 128.2017 zainicjowanie z urzędu nowego postępowania przygotowawczego w związku z podejrzeniem popełnieniem czynów zabronionych z art. 299 § 1 k.k. w latach 2014 -2015.

Merytoryczne rozstrzygnięcia końcowe, przejawiające się w skierowaniu do sądu aktu oskarżenia względem J. G., B. Ł-T., A. H., G. R., D. J., Ł. G., M. W., J. S., R. H. i P. B. za zarzucone im przestępstwa związane z przywłaszczaniem majątku DOO PCK, podrabianiem faktur, nie prowadzenia wymaganej ewidencji z rozchodu żywności, były zasadne.

Wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 17 maja 2023 r. (sygn. akt III K 22/10), oskarżeni zostali uznani za winnych zarzucanych im czynów, poza R. H., który został uniewinniony.

Prokurator skierował apelację do Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, która do chwili obecnej nie została rozpoznana.

Zapewne w związku z tym, że podejrzanymi w sprawie byli politycy kandydujący do sejmiku województwa dolnośląskiego w 2014 r. oraz do Sejmu w 2015 r. z Komitetu Wyborczego Prawo i Sprawiedliwość, tj. radny dolnośląskiego sejmiku województwa Jerzy G., poseł na Sejm RP P. B. (a w związku z ujawnionymi okolicznościami faktycznymi na późniejszym etapie śledztwa - także kandydaci: J. K., A. Z., A. K. i R. C.), na polecenie Prokuratora Krajowego Bogdana Świączkowskiego z dnia 31 sierpnia 2017 r. sprawa została objęta zwierzchnim nadzorem służbowym przez prokuratora wykonującego czynności służbowe w Departamencie do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej.

Nadzór służbowy polegał na zbieraniu przez prokuratora nadrzędnego regularnych informacji dotyczących istotnych ustaleń w sprawie, zobowiązaniu prokuratora referenta do przesyłania kopii protokołów przesłuchań kluczowych świadków, planów śledztwa i ich każdorazowej aktualizacji oraz postanowień o zastosowanych środkach zapobiegawczych i zabezpieczających. Nie stwierdzono ingerencji w niezależność prokuratora.

Zasadnym jest zatem, w świetle dowodów, które zostały zgromadzone w toku śledztwa o sygn. akt PO II Ds 128.2017 zainicjowanie z urzędu nowego postępowania przygotowawczego w związku z podejrzeniem popełnieniem czynów zabronionych z art. 299 § 1 k.k. w latach 2014 -2015.

56) PR Ds 913.2018 Prokuratury Rejonowej w Brzozowie

Postępowanie zostało zainicjowane na podstawie czynności realizowanych w trybie art. 308 k.p.k. na miejscu zdarzenia drogowego zaistniałego w dniu 28 października 2018 r. około godz. 20:00 na drodze w m. Z. (województwo podkarpackie). Czynności realizowali funkcjonariusze z KPP w B. pod nadzorem prokuratora Prokuratury Rejonowej w Brzozowie.

W zdarzeniu drogowym uczestniczyli P. B. - poseł na Sejm VIII kadencji (PiS) kierujący pojazdem mechanicznym marki Opel oraz trzech małoletni: H. B. lat 15, J. G. lat 16 oraz K. M. lat 15.

Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego kierowany przez posła samochód marki Opel na łuku drogi w miejscowości Z. na terenie niezabudowanym z ograniczeniem prędkości do 30 km/h, przemieścił się na przeciwległy pas jezdni, wjeżdżając w poruszających się lewą stroną jezdni małoletnich pieszych, prowadzących rowery, po czym wjechał do przydrożnego rowu. Do utraty panowania nad pojazdem przez kierującego doszło najprawdopodobniej w wyniku niedostosowania prędkości pojazdu do panujących warunków atmosferycznych i drogowych.

Pokrzywdzonym oraz kierowcy samochodu marki Opel udzielono pomocy medycznej. P. B., który doznał najpoważniejszych obrażeń został przewieziony do Szpitala w B. w. piesi zostali także przewiezieni do Szpitala w B., gdzie po wykonaniu badań zostali zwolnieni do domu.

Na miejscu zdarzenia wykonano oględziny miejsca wypadku drogowego, oględziny pojazdów: trzech rowerów prowadzonych przez małoletnich pieszych oraz samochodu Opel.

W aktach sprawy znajduje się notatka urzędowa sporządzona przez funkcjonariusza policji z której wynika, że wspólnie z drugim funkcjonariuszem ok. godz. 21:00 udał się do Szpitala w B. celem przebadania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu uczestników zdarzenia drogowego. W obecności opiekunów prawnych w pierwszej kolejności przebadano pieszych. Następnie wymienieni funkcjonariusze podjęli nieskuteczną próbę przebadania na zawartość alkoholu Piotra B. Według notatki był bez kontaktu, a lekarz oświadczył, że ze względu na działanie podanych leków z badaniem należy poczekać. Z treści notatki wynika nadto, że po uzyskaniu informacji, dotyczącej możliwości przeprowadzenia badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, ponownie udano się do szpitala gdzie w obecności lekarza poddano kierowcę temu badaniu.

Z adnotacji zamieszczonej w protokole wynika, że P. B. ze względu na stan zdrowia nie złożył podpisu pod protokołem.

Po badaniach stwierdzono, że kierujący samochodem marki Opel oraz małoletni piesi mieli negatywny wynik badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu.

W dniu 29 października 2018r. prokurator referent wszczął śledztwo w sprawie wypadku drogowego zaistniałego w dniu 28 października 2018 r. w Z., w wyniku którego obrażeń ciała doznał kierujący pojazdem marki Opel poseł na Sejm RP P. B., tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k.

Zastrzeżenia budzi fakt, że we wszczęciu jako osoba, która doznała obrażeń ciała wykazono P. B. z podkreśleniem, że był on posłem na Sejm, a pominięto całkowicie małoletnich pieszych, którym udzielano pomocy medycznej. Ponadto o wszczęciu śledztwa nie powiadomiono przedstawicieli ustawowych małoletnich pieszych, których należało traktować jako pokrzywdzonych.

W toku postępowania przygotowawczego zabezpieczono dokumentację medyczną kierującego pojazdem, jak i trzech małoletnich pieszych. W oparciu o opinię biegłego z zakresu medycyny sądowej ustalono, iż małoletni pokrzywdzeni doznali lekkich obrażeń ciała naruszających czynności narządów na czas poniżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k.

W śledztwie uzyskano opinię biegłego z zakresu techniki samochodowej w zakresie stanu technicznego pojazdu marki Opel.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Prokurator Rejonowy w Brzozowie postanowieniem z dnia 30 listopada 2018 r. umorzył śledztwo o czyn z art. 177 § 1 k.k. wobec stwierdzenia braku znamion czynu zabronionego na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.pk..

Postanowienie nie zostało zaskarżone przez przedstawicieli ustawowych pokrzywdzonych.

Materiały postępowania przekazano do KPP w Brzozowie celem prowadzenia postępowania o wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. Z informacji uzyskanej z tej jednostki policji wynika, iż kierujący samochodem osobowym marki Opel P. B. został ukarany grzywną w wysokości 500 zł w drodze mandatu karnego nałożonego na podstawie art. 97 § 1 k.p.s.w.

Sprawa objęta była zwierzchnim nadzorem służbowym przez Prokuraturę Okręgową w Krośnie.

Badający uznał decyzję za zasadną. Pewne uwagi sformułował odnośnie opisu komparycji rozstrzygnięcia, do której wpisano P. B. jako osobę, która doznała obrażeń ciała, podczas gdy należało traktować go jako sprawcę przedmiotowego zdarzenia drogowego.

Analiza akt śledztwa budzi pewne zastrzeżenia w zakresie zwłoki pobrania krwi od kierującego pojazdem P. B. celem przeprowadzenia badań na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Badanie przeprowadzono w dniu 28 października 2018 r. o godz. 23:51.

W przypadku zdarzeń drogowych standardem jest zabezpieczenie krwi od osoby podejrzewanej o popełnienie przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Należy podkreślić, że z zabezpieczonej do sprawy dokumentacji medycznej P. B. wynika, że został przyjęty do Szpitala Specjalistycznego w B. „w stanie ogólnym dobrym, leżący, przytomny, prawidłowo zorientowany”, zatem nie było przeciwwskazań do pobrania krwi od w/w.

57) 3041-O.Ds.182.2023 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

Zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa w przedmiotowej sprawie, autorstwa R.G., datowane na dzień 7 października 2022 r. wpłynęło do Prokuratury Okręgowej w Warszawie w dniu 13 października 2022 r.

Przedmiotem zawiadomienia było uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa przez:

- Prezesa Rady Ministrów M.M.,
- Ministra i Szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów M.D.,
- Sekretarza Stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów J.C.,
- Podsekretarza Stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów I. A.,
- Wiceministra i Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych P.J.,

- Ministra Rozwoju i Technologii W.B.,
- Posłankę M.S.- R.,
- członka Trybunału Stanu M.W.,
- Dyrektora Biura Komunikacji Korporacyjnej Agencji Rozwoju Przemysłu M.Ch.,

oraz inne nieustalone osoby, polegającego na tym, że co najmniej w okresie od dnia 31 maja 2020 r. do dnia 1 czerwca 2020 r. Warszawie, w ramach kierowanej przez M.M. zorganizowanej grupy mającej na celu popełnienie na szkodę R.G. przestępstwa z art. 235 k.k. i art. 267 § 4 k.k., kierowali przeciwko niemu ściganie o przewinienie dyscyplinarne, które w rzeczywistości nigdy nie miało miejsca, posługując się przy tym podstępnymi zabiegami.

Ponadto w dniu 25 października 2022 r. do Prokuratury wpłynęło również zawiadomienie posła na Sejm RP A. Sz. o możliwości popełnienia przestępstwa, które w zakresie punktu 4 zostało dołączone do przedmiotowej sprawy celem procesowego rozpoznania. Zawiadamiający podniósł, iż zachowanie Szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów - M.D. oraz M.W., polegające na przesłaniu na pocztę mailową sędziego Trybunału Stanu projektu wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec adwokata R.G. a następnie jego opracowanie, na podstawie uzyskanych nielegalnie materiałów objętych tajemnicą adwokacką, czym działano na szkodę interesu prywatnego w/w, wypełnia znamiona w szczególności czynu stypizowanego w art. 231 § 1 k.k.

Prokurator referent przeprowadził w sprawie czynności sprawdzające.

W dniu 31 stycznia 2023 r. zostało wydane postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie:

- podstępnych zabiegów, tj. wymiany w nieustalonym okresie czasu jednak nie później niż w dniu 1 czerwca 2020 r., w nieustalonym miejscu za pośrednictwem sieci internetowej korespondencji e-mail pomiędzy M.D., M.W., P. J., I.A., J.C. mającej na celu skierowanie przeciwko R.G. postępowania dyscyplinarnego poprzez sporządzenie projektu zawiadomienia o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko niemu, tj. o czyn z art. 235 k.k., na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego,

- w sprawie tworzenia fałszywych dowodów i innych podstępnych zabiegów podejmowanych w okresie od dnia 31 maja 2020 r. do dnia 1 czerwca 2020 r. w nieustalonym miejscu w celu skierowania przeciwko R.G. ścigania o przewinienie dyscyplinarne poprzez ogłoszenie w czasie konferencji prasowej w dniu 1 czerwca 2020 r., iż wykorzystał informacje stanowiące tajemnicę adwokacką i tajemnicę korespondencji pomiędzy adwokatem a jego klientem, tj. o czyn z art. 235 k.k., na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego,

- w sprawie kierowania i udziału przez ustalone i nieustalone osoby w nieustalonym okresie czasu jednak nie później niż do dnia 1 czerwca 2020 r. w Warszawie w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie na szkodę R.G. przestępstw z art. 235 k.k. i art. 267 § 4 k.k., tj. o czyn z art. 258 § 1 i 3 k.k., na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. wobec stwierdzenia, iż czynu nie popełniono,

- w sprawie uzyskania w nieustalonym okresie czasu jednak nie później niż do dnia 1 czerwca 2020 r. w nieustalonym miejscu za pośrednictwem sieci internetowej bez uprawnienia dostępu do całości lub części systemu informatycznego, tj. informacji nieprzeznaczonych dla osób, do których dotarły, pochodzących z poczty elektronicznej należącej do prowadzonej przez R.G. Kancelarii Adwokackiej, poprzez posługiwanie się urządzeniem podsłuchowym, wizualnym albo innym urządzeniem lub oprogramowaniem, tj. o czyn z art. 267 § 1, 2 i 3 k.k., na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu,

-w sprawie ujawnienia w nieustalonym okresie czasu jednak nie później niż do dnia 1 czerwca 2020 r. w nieustalonym miejscu P.J., I.A., J.C., M.D., i M.W. informacji, uzyskanych w sposób bezprawny, pochodzących z korespondencji znajdującej się na poczcie elektronicznej Kancelarii Adwokackiej prowadzonej przez R.G., które posłużyły do publikacji w dzienniku Super Express, a następnie wykorzystane podczas konferencji prasowej, tj. o czyn 267 § 4 k.k., na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu,

- w sprawie zaistniałego w nieustalonym okresie czasie jednak nie później niż do dnia 21 października 2022 r. w nieustalonym miejscu przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy publicznych: Szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów oraz sędziego Trybunału Stanu, poprzez przesłanie na pocztę mailową sędziego Trybunału Stanu projektu wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec mecenas R.G., a następnie jego opracowanie, na podstawie uzyskanych nielegalnie materiałów objętych tajemnicą adwokacką, czym działano na szkodę interesu prywatnego ww., tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k., na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

Na powyższe rozstrzygnięcie zażalenie złożył pełnomocnik pokrzywdzonego R.G. W dniu 3 marca 2024 r. prokurator referent wydał zarządzenie o odmowie przyjęcia zażalenia w części dotyczącej punktu 3 postanowienia z dnia 31 stycznia 2023 r. o odmowie wszczęcia śledztwa - jako wniesionego przez osobę nieuprawnioną.

Postanowieniem z dnia 23 października 2023 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie XIV Wydział Karny (sygn. akt XIV Kp 919/23) uchylił postanowienie w zaskarżonej części i przekazał Prokuraturze Okręgowej w Warszawie do dalszego prowadzenia.

Sprawa została zarejestrowana za sygn. akt 3041-1.Ds.182.2023, w której w dniu 4 stycznia 2024 r. wszczęto śledztwo o czyny z art. 235 k.k., 267 § 1, 2, i 3 k.k., 267 § 4 k.k.

Postępowanie aktualnie pozostaje w toku.

Jak wynika z akt podręcznych sprawy, prokurator referent swoje stanowisko wypracował jedynie w oparciu o analizę zgromadzonej dokumentacji, bez podejmowania jakichkolwiek prób pozyskania depozycji procesowych. Nie odebrano w szczególności zeznań od zawiadamiającego R.G., jak również nie podjęto próby wyjaśnienia okoliczności i zdarzeń wskazanych w zawiadomieniu w/w.

Badający ocenił decyzję za przedwczesną, aktualnie postępowanie jest w toku.

Sprawa była przedmiotem zainteresowania Prokuratury Regionalnej w Warszawie. Regularnie była informowana o wykonywanych czynnościach oraz poczynionych w sprawie ustaleniach.

W aktach podręcznych sprawy znajdują się liczne postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa w przedmiotowej sprawie z naniesionymi poprawkami przełożonych. Ujawniono również pismo, bez daty i podpisu oznaczone jako „*Uwagi do projektu postanowienia o odmowie dochodzenia 3041-1.Ds.187.2022 Prokuratury Okręgowej w Warszawie*”.

Decyzje prokuratora referenta, bez żadnej podstawy prawnej, poddawane były swoistej aprobacie polegającej na konieczności uzyskania przez referenta akceptacji dla wydania projektowanych decyzji procesowych. Sytuacja taka nie powinna mieć miejsca, stanowi ona w istocie ingerencję w podstawowy atrybut prokuratora jakim winna być jego niezależność.

58) PO I Ds 83.2017 Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu

Śledztwo w przedmiotowej sprawie wszczęto postanowieniem z dnia 29 grudnia 2017 r. Podstawę wszczęcia postępowania stanowiło pisemne zawiadomienie Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego z dnia 16 listopada 2017 r., wskazujące na nieprawidłowości w procesie zawierania umów dotyczących usług szkoleniowych, targów przemysłu obronnego i umów zawieranych w 2016 r. przez członków zarządu Polskiej Grupy Zbrojeniowej S.A.

Zawiadomienie poprzedzone było przeprowadzoną w okresie od 27 września 2016 r. do dnia 27 lipca 2017 r. kontrolą przeprowadzoną przez CBA Departament Postępowań Kontrolnych w PGZ S.A. dotyczącą określonych przepisami prawa procedur podejmowania i realizacji decyzji w przedmiocie rozporządzenia mieniem w zakresie umów na wybrane usługi zlecane przez Polską Grupę Zbrojeniową S.A. Wynikiem przeprowadzonej kontroli był protokół załączony do pisemnego

zawiadomienia. W toku czynności kontrolnych wykryto i opisano postępowania członków zarządu, pracowników, podmiotów prowadzących działalność gospodarczą oraz innych osób, które to działania doprowadziły do niekorzystnego rozporządzenia mieniem spółki PGZ S.A. i wskazywały na istnienie uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., art. 296 § 1, § 1a, § 2 i § 3 k.k. Nadto, przeprowadzona kontrola pozwoliła na wykrycie licznych powiązań personalnych pomiędzy przedstawicielami spółki PGZ S.A., a podmiotami realizującymi zlecenia na rzecz spółki.

Zawiadomienie niejawne z dnia 16 listopada 2017 r. zostało skierowane do Prokuratora Generalnego. W dniu 11 grudnia 2017 r. przekazano je do Prokuratury Regionalnej w Rzeszowie, zgodnie z decyzją Prokuratora Krajowego z dnia 28 listopada 2017 r. o wyznaczeniu tamtejszej jednostki do prowadzenia postępowania. Decyzją Prokuratora Regionalnego w Rzeszowie z dnia 15 grudnia 2017 r. materiały sprawy przekazano celem przeprowadzenia postępowania do Wydziału I Śledczego Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu.

Śledztwem objęto następujące czyny - zachowania osób wchodzących w skład organów spółki Polska Grupa Zbrojeniowa S.A. i innych jej pracowników:

- działania członka zarządu PGZ S.A. (R. O.) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez Stowarzyszenie dla D. Rz., za pomocą wprowadzenia w błąd pozostałych członków Zarządu PGZ S.A., poprzez zaakceptowanie i przedłożenie w dniu 20 czerwca 2016 r. w Warszawie na posiedzeniu Zarządu PGZ S.A. wniosku w sprawie zawarcia z wymienionym podmiotem umowy nr PGZ/266/2016, zawierającej nieprawdziwe informacje co do okoliczności istotnych dla wyrażenia zgody na zawarcie przedmiotowego kontraktu, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem PGZ S.A. - podpisania umowy, której przedmiot nosił znamiona pozorności, a jej faktycznym celem było wyprowadzenie z PGZ S.A. środków pieniężnych w wysokości 491 964, 33 zł, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.,
- działania członka zarządu PGZ S.A. (R. O.) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez Stowarzyszenie dla D. Rz., za pomocą wprowadzenia w błąd pozostałych członków Zarządu PGZ S.A., poprzez zaakceptowanie w dniu 7 lipca 2016 r. w Warszawie i skierowanie na posiedzenie Zarządu PGZ S.A. wniosku w sprawie zawarcia z wymienionym podmiotem umowy, sporządzonego z naruszeniem obowiązujących w spółce procedur, zawierającego nieprawdziwe informacje co do okoliczności istotnych dla wyrażenia zgody na zawarcie przedmiotowego kontraktu, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem PGZ S.A. - podpisania umowy, której przedmiot nosił znamiona pozorności, a jej faktycznym

celem było wyprowadzenie z PGZ S.A. środków pieniężnych w wysokości 221 347,73 zł, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.,

- zachowania członka zarządu PGZ S.A. (R. O.), który będąc obowiązany na podstawie ustawy z dnia 15 września 2000 r. - kodeks spółek handlowych, Statutu PGZ S.A., Regulaminu Organizacyjnego PGZ S.A. oraz Regulaminu Zarządu PGZ S.A. do zajmowania się sprawami majątkowymi Spółki, działając w wykonaniu z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla E.M. S.A. oraz E. P. Sp. z o.o. poprzez nadużycie udzielonych mu uprawnień oraz niedopełnienie ciążących na nim obowiązków doprowadził do zawarcia aneksu nr 1 do umowy PGZ/94/2016 z E.M. S.A., którego przedmiotem było wykonanie zabudowy stoiska Grupy PGZ S.A. na Targach Pro Defense 2016, poprzez zaakceptowanie i skierowanie na posiedzenie Zarządu PGZ S.A. wniosku w sprawie zawarcia przedmiotowego aneksu na kwotę 3 355 717,37 zł brutto, a następnie jego podpisanie w dniu 25 maja 2016 r., pomimo braku jakiejkolwiek weryfikacji zakresu oraz wartości przedmiotu umowy oraz braku wymaganego zapisami umowy projektu stoiska wraz ze szczegółową listą wyposażenia, zawierającego kluczowe z punktu widzenia rozporządzenia mieniem informacje, określające faktyczny przedmiot objętych umową usług i dostaw, a nadto w dniu 1 czerwca 2016 roku w Warszawie podpisał aneks nr 2 do umowy PGZ/94/2016 z E.M. S.A., na kwotę 135 300,00 zł brutto, którego przedmiotem było wykonanie zabudowy komercyjnej stoiska grupy PGZ oraz przeprowadzenie ćwiczeń szkoleniowych na Targach Pro Defense 2016, pomimo braku jakiejkolwiek weryfikacji zakresu oraz wartości przedmiotu umowy, braku uchwały Zarządu PGZ SA. w tej sprawie oraz braku wymaganych zapisami umowy dokumentów - kosztorysu, projektu zabudowy stoiska wraz ze szczegółową listą wyposażenia - zawierających kluczowe z punktu widzenia rozporządzenia mieniem informacje, określające faktyczny przedmiot objętych umową usług i dostaw oraz w okresie od 17 maja 2016 r. do 28 czerwca 2016 r. w Warszawie, poprzez brak należytego nadzoru nad podległymi mu komórkami organizacyjnymi, pomimo braku dokumentacji, której wymóg wynikał z treści zawartych umów, a także zaniechania weryfikacji wartości oraz zakresu realizacji usług i dostaw, doprowadził do wypłaty na rzecz E.M. S.A. kwoty 3 491 017,37 zł z tytułu aneksów nr 1 i 2 do umowy PGZ/94/2016 z E.M. Mazury S.A., czym spowodował bezpośrednie niebezpieczeństwo wyrządzenia znacznej szkody majątkowej w mieniu PGZ S.A. w wysokości 3 491 017, 37 zł, tj. o czyn z art. 296 § 1 a § 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,
- zachowania członka zarządu PGZ S.A. (R. O.), polegający na tym, że będąc zobowiązanym na podstawie przepisów kodeks spółek handlowych, Statutu PGZ S.A., Regulaminu

Organizacyjnego PGZ S.A. oraz Regulaminu Zarządu PGZ S.A. do zajmowania się sprawami majątkowymi Spółki, przez nadużycie udzielonych mu uprawnień oraz niedopełnienie ciążących na nim obowiązków, w okresie od 24 lutego 2016 r. do 12 sierpnia 2016 r. w Warszawie, poprzez brak należytego nadzoru nad podległymi mu komórkami organizacyjnymi, doprowadził do wyłonienia wykonawcy zabudowy stosika Grupy PGZ na Targach Międzynarodowego Salonu Przemysłu Obronnego w Kielcach 2016, w sposób uniemożliwiający dokonanie wyboru oferty ekonomicznie najkorzystniejszej, odzwierciedlającej ceny rynkowej tego typu usług, wyłonionej na zasadach uczciwej konkurencji, czym spowodował bezpośrednie niebezpieczeństwo wyrządzenia znacznej szkody majątkowej w mieniu PGZ, tj. o czyn z art. 296 § 1a i § 2 k.k.,

- zachowania członka zarządu PGZ S.A. (R. O.), polegający na tym, że będąc zobowiązanym na podstawie kodeks spółek handlowych, Statutu PGZ S.A., Regulaminu Organizacyjnego PGZ S.A. oraz Regulaminu Zarządu PGZ S.A. do zajmowania się sprawami majątkowymi Spółki, przez nadużycie udzielonych mu uprawnień oraz niedopełnienie ciążących na nim obowiązków, pomiędzy 22 czerwca 2016 r. a 7 lipca 2016 r. w Warszawie zaakceptował i przedłożył wniosek na posiedzenie Zarządu PGZ S.A. sporządzony z naruszeniem obowiązujących w Spółce procedur, dotyczący wyrażenia zgody władz Spółki na poniesienie kosztów wydarzenia, które już się odbyło, a mimo to zawierający nieprawdziwe informacje co do okoliczności istotnych z punktu rozporządzania mieniem Spółki, czym doprowadził do podjęcia uchwały Zarządu PGZ S.A. nr 363/1/2016 z 7 lipca 2016 r., a następnie uchwały Rady Nadzorczej PGZ S.A. nr 79/11/2016 z 5 września 2016 r., w konsekwencji których zawarta została 26 września 2016 r. umowa nr PGZ/328/2016, czym spowodował bezpośrednie niebezpieczeństwo wyrządzenia znacznej szkody majątkowej w mieniu PGZ S.A. w wysokości 516 600,00 zł, tj. o czyn z art. 296 § 1a i § 2 k.k.,
- działania pracownika PGZ S.A., pełniącego w okresie od 1 czerwca 2016 r. do 11 września 2016 r. obowiązki Dyrektora Biura Marketingu PGZ SA., (R. K.) w dniu 20 czerwca 2016 r. w Warszawie, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla Stowarzyszenia dla D. Rz. poprzez przygotowanie przedłożonego tego samego dnia przez R. O. na posiedzeniu Zarządu PGZ S.A. wniosek w sprawie zawarcia z wymienionym podmiotem umowy nr PGZ/266/2016, zawierający nieprawdziwe informacje co do okoliczności istotnych dla wyrażenia zgody na zawarcie przedmiotowego kontraktu, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem PGZ S.A. - podpisania umowy, której przedmiot nosił znamiona pozorności, a faktycznym jej celem było wyprowadzenie z PGZ SA. środków pieniężnych w wysokości 491 964, 33 zł, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.,

- działania wskazanego powyżej pracownika, który w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla Stowarzyszenia dla D.Rz. pomiędzy 22 czerwca 2016 r. a 7 lipca 2016 r. w Warszawie wprowadził w błąd członków Zarządu PGZ S.A., w ten sposób, że przygotował przedłożony przez R. O. na posiedzeniu Zarządu PGZ S.A. w dniu 7 lipca 2016 r. wniosek w sprawie zawarcia z wymienionym podmiotem umowy dotyczącej realizacji wystawy multimedialnej w Kielcach, sporządzony z naruszeniem obowiązujących w Spółce procedur, zawierający nieprawdziwe informacje co do okoliczności istotnych dla wyrażenia zgody na zawarcie przedmiotowego kontraktu, a następnie działając wspólnie i w porozumieniu z G. K., w dniu 10 września 2016 r. w Warszawie podpisał protokół należytego wykonania wymienionej umowy, pomimo że usługa nie została zrealizowana, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem PGZ S.A. w wysokości 221 347, 73 zł, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,
- działania wskazanego powyżej pracownika, który będąc obowiązany na podstawie Regulaminu Organizacyjnego PGZ S.A. oraz umowy do zajmowania się sprawami majątkowymi PGZ S.A., w okresie przed 12 sierpnia 2016 r. w Warszawie, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przez nadużycie udzielonych mu uprawnień oraz niedopełnienie ciążących na nim obowiązków, przeprowadził proces wyłonienia wykonawcy zabudowy stoiska Grupy PGZ na Targach Międzynarodowego Salonu Przemysłu Obronnego w Kielcach 2016, w sposób uniemożliwiający dokonanie wyboru oferty ekonomicznie najkorzystniejszej, odzwierciedlającej ceny rynkowe tego typu usług, wyłonionej na zasadach uczciwej konkurencji, czym spowodował bezpośrednie niebezpieczeństwo wyrządzenia znacznej szkody majątkowej w mieniu PGZ S.A., tj. o czyn z art. 296 § 1a i § 2 k.k.,
- działania wskazanego powyżej pracownika, który będąc obowiązany na podstawie Regulaminu Organizacyjnego PGZ S.A. oraz umowy do zajmowania się sprawami majątkowymi PGZ S.A., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przez nadużycie udzielonych mu uprawnień oraz niedopełnienie ciążących na nim obowiązków, pomiędzy 22 czerwca 2016 r. a 7 lipca 2016 r. w Warszawie przygotował przedłożony przez R. O. na posiedzeniu Zarządu PGZ S.A. w dniu 7 lipca 2016 r. wniosek, dotyczący wyrażenia zgody władz Spółki na poniesienie kosztów wydarzenia, które już się odbyło, a mimo to zawierający nieprawdziwe informacje co do okoliczności istotnych dla wyrażenia zgody na zawarcie przedmiotowego kontraktu, w konsekwencji czego w dniu 26 września 2016 r. zawarta została umowa nr PGZ/328/2016 (na podstawie uchwały Zarządu PGZ S.A. nr 363/1/2016 i

uchwały Rady Nadzorczej PGZ S.A. nr 79/11/2016), czym spowodował bezpośrednie niebezpieczeństwo wyrządzenia znacznej szkody majątkowej w mieniu PGZ S.A. w wysokości 16 600,00 zł, tj. o czyn z art. 296 § 1a i § 2 k.k.,

- zachowania przedstawiciela Stowarzyszenia dla D.Rz. (G. K.), który działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez wymieniony podmiot, wprowadził w błąd przedstawicieli PGZ S.A., w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu co do okoliczności istotnych z punktu rozporządzenia mieniem, w konsekwencji czego 26 września 2016 r. zawarta została umowa nr PGZ/328/2016 (na podstawie uchwały Zarządu PGZ S.A. nr 363/1/2016 i uchwały Rady Nadzorczej PGZ S.A. nr 79/11/2016), czym spowodował bezpośrednie niebezpieczeństwo wyrządzenia znacznej szkody majątkowej w mieniu PGZ S.A. w wysokości 516 600,00 zł, tj. o czyn z art. 296 § 1a i § 2 k.k.,
- zachowania M. B., pełniącego od 4 stycznia 2016 r. do chwili obecnej obowiązki Dyrektora Wykonawczego PGZ S.A., będącego obowiązany na podstawie Regulaminu Organizacyjnego PGZ S.A. oraz umowy do zajmowania się sprawami majątkowymi PGZ S.A., który w dniu 24 października 2016 r. w Warszawie, przez nadużycie udzielonych mu uprawnień oraz niedopełnienie ciążących na nim obowiązków, zaakceptował wypłatę środków pieniężnych PGZ S.A. tytułem płatności za fakturę 02/09/2016/PBR z dnia 28 września 2016 r. wystawioną przez Stowarzyszenie dla D.Rz. za usługi będące przedmiotem umowy nr PGZ/328/2016 w zakresie realizacji wystawy multimedialnej w Kielcach, co do których zaniechano weryfikacji ich realizacji, a które nie zostały zrealizowane, czym wyrządził PGZ S.A. znaczną szkodę majątkową w wysokości 221 347, 74 zł, tj. o czyn z art. 296 § 1 k.k.

W przedmiotowej sprawie stosowano wobec B. M., R. O., R. S. oraz R. K. izolacyjne środki zapobiegawcze.

Postępowanie zakończono skierowaniem w dniu 29 czerwca 2021 r. aktu oskarżenia do Sądu Okręgowego w Warszawie przeciwko: B. M. (byłemu pracownikowi Ministerstwa Obrony Narodowej, zatrudnionemu na stanowisku Szefa Gabinetu Politycznego i Rzecznika Prasowego MON, a także byłemu członkowi Rady Nadzorczej Spółki PGZ S.A.) oskarżonemu o przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k. i w zw. z art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz z art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. M. A. K. (byłemu posłowi VI i VII kadencji Sejmu o oskarżonemu o przestępstwo z art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., A. M. (byłej pracownicy Ministerstwa Obrony Narodowej, zatrudnionej w MON na stanowisku Dyrektora Departamentu Edukacji, Kultury i Dziedzictwa) oskarżonej o przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k. i w zw. z art. 296 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw.

z art. 11 § 2 k.k. oraz z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. R. O. (byłemu członkowi Zarządu w Spółce Polska Grupa Zbrojeniowa S.A.) oskarżonemu o przestępstwa z art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 12 § k.k. i z art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. R. S. (byłemu Dyrektorowi Wykonawczemu w Spółce Polska Grupa Zbrojeniowa S.A.) oskarżonemu o przestępstwa z art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i z art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., R. K. (byłemu Dyrektorowi Biura Marketingu w Spółce Polska Grupa Zbrojeniowa S.A.) oskarżonemu o przestępstwa z art. 270 § 1 k.k., z art. 296 § 2 k.k. w zw. z art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 296 § 2 k.k. w zw. z art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

Aktualnie sprawa pozostaje w toku.

Przedmiotowe śledztwo objęte było nadzorem służbowym Prokuratury Krajowej oraz Prokuratury Regionalnej w Rzeszowie, którym przekazywano informacje dotyczące wykonanych i zaplanowanych czynności, w tym przeszukaniach i zatrzymaniach wytypowanych osób ze wskazaniem daty realizacji.

59) 4122-1.Ds.167.2023 Prokuratury Rejonowej Kielce-Zachód w Kielcach

Zawiadomienie w przedmiotowej sprawie zostało złożone w dniu 31 marca 2022 r. przez Prezydenta Miasta N.S. oraz grupę radnych Miasta N.S. i dotyczyło przekroczenia w okresie od 26 maja 2020 r. do 4 maja 2022 r. w N.S., uprawnień i niedopełnienia obowiązków przez funkcjonariusza publicznego - ówczesną Przewodniczącą Rady Miasta N.S. I. M. (małżonkę posła PiS A. M.) poprzez zaniechanie poddania pod głosowanie wniosku formalnego o uzupełnienie porządku obrad o projekt uchwały druk numer 711 w sprawie odwołania z funkcji Przewodniczącego Rady Miasta N.S., zaniechanie zwoływania tzw. „sesji nadzwyczajnych”, samowolnego przerywania obrad sesji rady miasta i wyznaczania ich kolejnych terminów bez poddawania tej kwestii pod głosowanie Rady Miasta, prowadzenie bez uprawnienia obrad Komisji Infrastruktury i Środowiska Rady Miasta Nowy Sącz, czym działała na szkodę interesu publicznego, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.

Zawiadomienie przesłane do Prokuratury Regionalnej w Krakowie, za pośrednictwem Prokuratury Okręgowej w Kielcach, przekazano w dniu 2 maja 2022 r. do Prokuratury Rejonowej Kielce-Zachód w Kielcach celem przeprowadzenia postępowania.

Sprawę zarejestrowano pod sygn. akt 4122-1.Ds.157.2022.

Po przeprowadzeniu postępowania sprawdzającego, postanowieniem z dnia 18 sierpnia 2022 r. odmówiono wszczęcia śledztwa o czyn z art 231 § 1 k.k. wobec braku znamion czynu zabronionego na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

Na powyższe rozstrzygnięcie zostało złożone zażalenie w dniu 7 września 2022 r., zostało jednak przekazane do sądu dopiero w dniu 20 grudnia 2022 r., co należy potraktować jako nieuzasadnioną zwłokę w procedowaniu środka odwoławczego.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu postanowieniem z dnia 20 lipca 2023 r. (sygn. akt II Kp 8/23) uchylił zaskarżoną decyzję i przekazał sprawę prokuraturze celem kontynuowania postępowania.

Badający uznał podjętą przez prokuratora referenta końcową decyzję merytoryczną za przedwczesną. Wskazał, że zawiadomienie w tej sprawie dotyczyło kilku zdarzeń historycznych jakich miała dopuścić się radna i ówczesna Przewodnicząca Rady Miasta Nowego Sącza I. M. Tymczasem prokurator nie dokonał odrębnej oceny każdego z nich, do części z nich nie odniósł się wyraźnie w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia. Nie wskazał też jakie obowiązki ciążyły na Przewodniczącej Rady Miasta. Z końcowych fragmentów uzasadnienia uchylonego postanowienia można się jedynie domyślać, że obowiązki takie nie zostały przez nią dopełnione, przy czym nie jest jasne, czy i które znamiona opisane w art. 231 § 1 lub § 3 k.k. zostały zrealizowane, a które nie.

Badający zgodził się ze stanowiskiem Sądu, że postanowienie z dnia 18 sierpnia 2022 r. nie znajdowało oparcia w materiale zgromadzonym w toku czynności sprawdzających, który był niepełny i nie pozwalał na ustalenie, czy w przypadku każdego ze zdarzeń ujętych w sentencji tego postanowienia zaistniało, czy też nie uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa.

Aktualnie postępowanie jest w toku.

W toku analizy akt nie dopatrzono się uchybień w zakresie sposobu prowadzenia nadzoru służbowego. Nie stwierdzono, aby sposób jego prowadzenia odbywał się z naruszeniem poszanowania niezależności prokuratora referenta sprawy.

60) RP II Ds 6.2019 Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu

W dniu 8 maja 2019 r. prokurator Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu po zapoznaniu się z aktami śledztwa sygn. akt RP II Ds. 2.2018 przeciwko M.P., podejrzanemu o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i inne oraz o przestępstwo z art. 296a § 2 k.k. na podstawie art. 34 § 3 k.p.k. postanowił z akt śledztwa RP II Ds. 2.2018 wyłączyć do odrębnego prowadzenia materiały dotyczące złożenia wniosku 2013 r. w Warszawie w imieniu Banku BZ – WBK przez jego ówczesnego Prezesa Zarządu

Mateusza Morawieckiego w rozmowie z prezesami państwowych spółek obietnicy udzielenia finansowego wsparcia w kwocie do 100.000 zł byłemu Ministrowi Skarbu Aleksandrowi Gradowi, to jest czyn z art. 296a § 2 k.k. i prowadzić jako odrębną sprawę pod sygn. akt RP II Ds. 6.2019.

Postępowanie zainicjowane zostało zawiadomieniem z dnia 5 października 2018 r. złożonym w imieniu partii politycznej Nowoczesna przez posłów Katarzynę Lubnauer i Adama Szłapkę. Materiały w tej sprawie, zgromadzone w toku czynności sprawdzających Prokuratury Okręgowej w Warszawie, oznaczone sygn. PO I Ds. 225.2018 dołączono do śledztwa RP II Ds 2.2018 w dniu 22 listopada 2018 r.

Zawiadomienie opierało się o treść nagrania z zapisem rozmowy, w której brali udział M. M., K. K., Z. J. i B. M. Plik dźwiękowy zawierający nagranie rozmowy tych osób został opublikowany w Internecie przez portal Onet.pl, a następnie przez TVN24 w dniu 4 października 2018 r.

Pismem z dnia 5 grudnia 2018 r. prokurator zwrócił się do Prezesa Zarządu Santander Bank Polska S.A. o informację czy były Bank Zachodni BZ – WBK w okresie od 1 marca 2013 r. do końca 2015 r. udzielał w jakiegokolwiek formie darowizny, dotacji, grantów, umów sponsorskich, pomocy finansowej różnym wymienionym podmiotom. W dniu 18 grudnia 2018 r. powyższy bank przesłał odpowiedź, w której wskazał, iż w okresie od 1 marca 2013 r. do końca 2015 r. nie udzielał żadnych świadczeń pieniężnych ww. podmiotom.

W toku prowadzonych czynności przesłuchany w charakterze świadka w dniu 11 grudnia 2018 r. został Adam Szłapka, który zeznając przedstawił motywów złożenia zawiadomienia z dnia 5 października 2018 r.

Prokurator Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu w dniu 4 stycznia 2019 r. w sprawie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. popełnionego na szkodę Fundacji SOS dla Życia, na podstawie art. 143 § 1 pkt 3 k.p.k. i art. 207 § 1 k.p.k. przeprowadził oględziny wykonanych w systemie SDA kopii akt sprawy V Ds 74/14 Prokuratury Okręgowej Warszawa-Praga nadesłanych wraz z pismem tej Prokuratury z dnia 4 grudnia 2018 r. W materiałach ww. sprawy znajdował się sporządzony przez funkcjonariuszy ABW stenogram rozmowy zatytułowany „Jagiello Morawiecki, Kilian, Matuszewska 5.4”. Prokurator stwierdził, że jest on tożsamy z kopią stenogramu przesłanego przez Prokuraturę Okręgową Warszawa-Praga wraz z pismem tej jednostki z dnia 25 października 2018 r. Do akt śledztwa z akt sprawy V Ds 74/14 dołączono kopie protokołów przesłuchań w charakterze świadka na okoliczności nielegalnie nagranej rozmowy Z.J. – ówczesnego Prezesa Zarządu Banku PKO BP (17 lipca 2014 r.), M.M. – ówczesnego Prezesa Zarządu Banku BZ-WBK (8 grudnia 2014 r.), K.K. – byłego Prezesa Polskiej Grupy Energetycznej (11 grudnia 2014 r.) oraz B.M. – byłą pracownicę PGE (11 grudnia 2014 r.).

Pismem z dnia 22 stycznia 2019 r. prokurator zwrócił się do Prezesa Zarządu Santander Bank Polska S.A. o informację czy były Bank Zachodni BZ – WBK w okresie od 1 marca 2013 r. do końca 2015 r. udzielał w jakiegokolwiek formie darowizny, dotacji, grantów, umów sponsorskich, pomocy finansowej podmiotowi gospodarczemu Doradztwo i Zarządzanie Aleksander Grad. Bank pismem z dnia 31 stycznia 2019 r. odpowiedział, że nie udzielał żadnego wsparcia finansowego wskazanemu podmiotowi gospodarczemu.

Centralne Biuro Antykorupcyjne Delegatura we Wrocławiu przy piśmie z dnia 29 stycznia 2019 r. nadesłało do Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu: protokół przesłuchania świadka B.M. z dnia 25 stycznia 2019 r. wraz z załącznikami, protokół przesłuchania świadka Z.J. z dnia 25 stycznia 2019 r. wraz z załącznikami oraz protokół przesłuchania świadka K.K. z dnia 29 stycznia 2019 r. wraz z załącznikami.

Prokurator Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu pismem z dnia 1 lutego 2019 r. zwrócił się do Prokuratury Regionalnej w Warszawie o uzyskany w toku śledztwa sygn. RP I Ds 49.2017 dowód z opinii Instytutu Ekspertyz Sądowych w Krakowie, dotyczącej odczytania treści nielegalnie nagranych rozmów prowadzonych przez różne osoby w restauracji „Sowa i Przyjaciele”.

W dniu 11 marca 2019 r. odbyło się przesłuchanie świadka A.G., w którym zeznał m.in.: „Nigdy nie zwracałem się do w/w osób, w tym także p. M.M., o jakiegokolwiek wsparcie finansowe dla mnie, czy mojej działalności gospodarczej, czy załatwienie jakiegokolwiek kredytu. Nie miałem ani takiej potrzeby, ani ochoty. Satysfakcjonująca była dla mnie praca w branży projektowej jeśli chodzi o energetykę jądrową. Nigdy też osoby wymienione wyżej nie zwracały się do mnie z ofertą udzielenia jakiegokolwiek pomocy finansowej w jakiegokolwiek postaci. Jeszcze raz podkreślam, że takiej pomocy nie potrzebowałem. O tym, że takie rozmowy były prowadzone dowiedziałem się po ujawnieniu nagrań rozmów prowadzonych w restauracji „Sowa i przyjaciele”. Ja treść tych rozmów oceniłbym jako tzw. fałszywą troskę, bowiem ja żadnej takiej pomocy nie potrzebowałem i miałem swoją pozycję zawodową. Te rozmowy nigdy nie przekształciły się w jakikolwiek konkret, czy ofertę. Moim zdaniem te rozmowy były prowadzone na użytek innej kwestii. Moim zdaniem intencją osób prowadzących rozmowy w restauracji „Sowa i przyjaciele” odnośnie mojej osoby było zdyskredytowanie mnie jako prezesa spółki zależnej od Polskiej Grupy Energetycznej, w której prezesami byli p. K. i p. M. mający negatywny stosunek do projektu związanego z decyzją o przyszłym ewentualnym uruchomieniu elektrowni jądrowej”.

W dniu 23 oraz 24 maja 2019 r. prokurator Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu dokonał oględzin przesłanego wraz z pismem Prokuratury Okręgowej Warszawa-Praga wydruku stenogramu z rozmowy zarejestrowanej w pliku ”Jagiełło, Morawiecki, Kilian, Matuszewska 5.4”, a także kopii

opinii fonoskopijnej Instytutu Ekspertyz Sądowych w Krakowie nr 4190/2018/18/F, przesłanej wraz z pismem Prokuratury Regionalnej w Warszawie z dnia 18 marca 2019 r., sygn. RP I Ds 49.2017.

Oględziny przeprowadzono w celu ustalenia czy treść obu stenogramów wskazuje na uzasadnione podejrzenie popełnienia czynów zabronionych przez uczestników przedmiotowej rozmowy, objętej zawiadomieniem o przestępstwie w sprawie nielegalnie nagranej rozmowy, która odbyła się w restauracji „Sowa i Przyjaciele” lub przez inne osoby oraz czy między treścią obu stenogramów zachodzą istotne procesowe różnice. Prokurator po przeprowadzeniu oględzin i analizy fragmentów nagrań rozmowy stwierdził, iż: „Analiza różnic w zapisach prowadzi do wniosku, że nie mają one istotnego znaczenia dowodowego, wynikają z niskiej jakości nagrania oraz prawdopodobnie z różnego sprzętu, programów do odsłuchiwania mowy i cech indywidualnych osób, które dokonywały przekładu zapisów. Powoduje to, że w opinii IES odczytano nieco więcej wypowiedzianych treści i z większą dokładnością niż w stenogramie sporządzonym przez ABW. Żaden z nich nie wskazuje na podejrzenie popełnienia przestępstwa z art. 296a § 2 k.k., ani też innego czynu zabronionego”.

Prokurator w dniu 12 czerwca 2019 r. wydał wobec braku znamion czynu zabronionego postanowienie o umorzeniu dochodzenia.

W uzasadnieniu stwierdził, że fragmenty nagrań nie mają istotnego znaczenia dowodowego w kontekście przedmiotowego zakresu sprawy wynikającego z zawiadomienia o przestępstwie i nie wskazują na uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa. Utrwalona rozmowa, nie wskazuje, że ewentualna chęć pomocy A.G. przez M.M. lub inne osoby mogła mieć związek z jakimikolwiek korzyściami o charakterze osobistym czy majątkowym dla rozmówców, a także wiązać się ze stratami materialnymi dla podmiotu, który miałby A.G. zatrudnić, czy też udzielić mu wsparcia finansowego. Brak jest dowodów na to, że wsparcie to miałoby wiązać się z naruszeniem przyjętych w banku i zatwierdzonych przez odpowiednie jego władze procedur, a tym samym z nadużyciem uprawnień lub zaniedbaniem obowiązków przez pracowników Banku, poniesieniem przez ten podmiot strat oraz z jakimikolwiek korzyściami dla M.M. Zarejestrowane wypowiedzi nie mają charakteru działania bezprawnego i nie wypełniają znamion ustawowych żadnego przestępstwa.

Sprawa dotyczy zawiadomienia skierowanego przeciwko M.M., a źródłem jest zapis rozmów z restauracji „Sowa i Przyjaciele”.

Widoczna jest różnica w podejściu do spraw wynikających z tych nielegalnych nagrań. Gdy nagrania dotyczą rozmów np. Pawła Wojtunika, Bartłomieja Sienkiewicza czy innych przedstawicieli opozycyjnej wówczas części sceny politycznej, postępowania były inicjowane i trwały latami, jak to opisano w innych miejscach raportu. Natomiast w tym przypadku postępowanie trwało około 1 roku.

61) PK IX WZ Ds 34/2021 Prokuratury Krajowej

Powyższe postępowanie było pierwotnie prowadzone w Małopolskim Wydziale Zamiejscowym Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji pod sygn. PK IV WZ Ds. 2.2020. Zostało ono wszczęte w dniu 21 stycznia 2020 r. w oparciu o materiały wyłączone ze śledztwa oznaczonego sygn. PK IV WZ Ds. 37.2019. Podstawą takiej decyzji stały się depozycje podejrzanego Patryka J., który podał szereg okoliczności wskazujących na możliwość dopuszczenia się korupcyjnych czynów przez osoby zatrudnione w organach samorządowych. Śledztwo zostało wszczęte o przestępstwa z art. 228 § 1 i 3 k.k. oraz 230 § 1 k.k. do których miało dochodzić w okresie 2017 - 2018.

Decyzją Zastępcy Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej Daniela Lermana z dnia 15 lipca 2017 r. zostało ono przekazane do dalszego prowadzenia Śląskiemu Wydziałowi Zamiejscowemu DPZIK Prokuratury Krajowej. Zasadność wszczęcia śledztwa nie budzi zastrzeżeń.

Przedmiotem postępowania karnego było szereg zachowań, korupcyjnych jakich miały dopuścić się osoby zatrudnione w organach samorządowych na terenie M., a w szczególności przyjmowanie korzyści majątkowych za zachowania stanowiące naruszenie prawa. Udzielającym korzyści miał być Patryk J.

Sposób prowadzenia czynności w ramach głównego wątku sprawy ocenić należy jako właściwy. Dotyczy to zarówno etapu gdy śledztwo było prowadzone przez Małopolski Wydział Zamiejscowy DPZIK Prokuratury Krajowej, jak też Śląski Wydział Zamiejscowy DPZIK Prokuratury Krajowej.

Znamienną pozostaje okoliczność, iż z chwilą pojawienia się zeznań Patryka J., w których w/w wskazuje na możliwość przestępnych działań, czy to bezpośrednio D.O., czy też osób z nim związanych towarzysko, sposób sprawowania zwierzchniego nadzoru służbowego ulega zmianie. Wcześniejsze uwagi kierowane w ramach sprawowania powyższego nadzoru, koncentrowały się w zasadzie na sposobie prowadzenia czynności dowodowych w kontekście koncentracji materiału dowodowego oraz taktyki prowadzenia czynności procesowych. Dotyczy to również późniejszych uwag w zakresie innych wątków sprawy. Po zapoznaniu się z przesłanymi materiałami z czynności dokonanej w dniu 22 czerwca 2020 r. z udziałem Patryka J. oraz planem śledztwa sporządzonym przez referenta sprawy w dniu 5 stycznia 2021 r. prokurator sprawujący zwierzchni nadzór służbowy, w sporządzonej notatce wyraził pogląd, iż zeznania Patryka J. dotyczące zachowań D.O., *wynikają*

w głównej mierze z jego własnych przemyśleń i relacji zasłyszanych od innych osób ” . Zdaniem prokuratora należało oceniać z dużą dozą ostrożności ich wiarygodność i wartość dowodową .

O ile pogląd w zakresie oceny wiarygodności wskazanych wyżej zeznań bez wątpienia był dopuszczalny, to już jako wątpliwy jawi się pogląd o braku przesłanek do procesowego wyjaśniania wskazanych przez świadka okoliczności. Zdaniem prokuratora sprawującego zwierzchni nadzór służbowy w pierwszej kolejności należało w bliżej nieokreślonym trybie przeprowadzić weryfikację zeznań Patryka J. a następnie, w sytuacji co najmniej częściowego ich potwierdzenia, podjęcie czynności procesowych w tej sprawie. Powyższa teza jest co najmniej dyskusyjna. Skoro w ramach śledztwa w formie procesowej pozyskano dane o możliwości zaistnienia innych przestępstw, forma procesowej weryfikacji tych okoliczności jest w pełni uzasadniona.

Stanowisko prokuratora sprawującego zwierzchni nadzór służbowy zostało zaakceptowane przez Zastępcę Dyrektora DPZIK Prokuratury Krajowej Daniela Lermana oraz zostało omówione z Zastępcą Prokuratora Generalnego do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji. Wcześniej tożsamy pogląd został stosownym pismem z dnia 18 listopada 2020 r. przedstawiony Naczelnikowi Małopolskiego Wydziału Zamiejscowego DPZIK w Krakowie.

W dniu 5 stycznia 2021 r. w ramach niniejszej sprawy skierowano wniosek o przedłużenie śledztwa. Wniosek został opracowany przez referenta sprawy w którym wskazał m.in. na rozpoczęcie działań zmierzających do weryfikacji zeznań Patryka J. z dnia 22 czerwca 2020 r. W planie śledztwa wyodrębnił okoliczności jakie zamierza weryfikować w ramach śledztwa w zakresie opisanego wyżej wątku. Z adnotacji zawartych na powyższych dokumentach wynika, że zapoznali się z nimi prokurator sprawujący zwierzchni nadzór służbowy, Daniel Lerman oraz Zastępca Prokuratora Generalnego .

W dniu 23 lutego 2021 r. miała miejsce narada służbowa z udziałem Zastępcy Prokuratora Generalnego oraz prokuratorów Daniela Lermana, sprawującego zwierzchni nadzór służbowy i innych. Ze sporządzonej notatki nie wynika, aby w jej trakcie omawiano kwestię związaną z wątkami śledztwa wynikającymi z zeznań Patryka J. złożonymi w dniu 22 czerwca 2020 r. Prokurator referent sprawy miał stwierdzić jedynie, iż uznaje generalnie zeznania w/w za wiarygodne.

Pismem z dnia 21 maja 2021 r. Naczelnik Małopolskiego Wydziału Zamiejscowego DPZIK Prokuratury Krajowej Piotr Krupiński poinformował Dyrektora Daniela Lermana o planowanym przeprowadzeniu czynności zmierzających do weryfikacji jednego z wątków śledztwa wynikającego z zeznań Patryka J. złożonych w dniu 22 czerwca 2020 r. Pismem z dnia 7 czerwca 2021 r. Dyrektor Daniel Lerman polecił przekazanie informacji o wynikach zaplanowanych czynności. W odpowiedzi na powyższe pismo w dniu 21 czerwca 2021r. Naczelnik Piotr Krupiński poinformował w/w o

wynikach przeprowadzonych czynności procesowych oraz o dalszych planowanych w tym względnie działaniach.

Powyższe pismo zostało przedłożone Zastępcy Prokuratora Generalnego z prośbą o rozmowę. Następnie w/w poleciła zbadanie sprawy między innymi pod kątem *”zasadności podejmowanych czynności ”*.

W dniu 2 lipca 2021 r. prokurator sprawujący zwierzchni nadzór służbowy otrzymał akta główne i podręczne przedmiotowej sprawy. Z przeprowadzonego badania w dniu 12 lipca 2021 r. sporządził notatkę służbową, z której wynikało, że nie zgłosił uwag co do prawidłowości prowadzenia postępowania przygotowawczego w zakresie czynów objętych wszczęciem śledztwa. Natomiast za nieprawidłowe uznał wdrożenie czynności procesowych zmierzających do weryfikacji okoliczności wynikających z zeznań Patryka J. z dnia 22 czerwca 2020 r. Zdaniem prokuratora zeznania te nie dawały podstaw do przyjęcia istnienia uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa przez D. O. Jego zdaniem protokoły zeznań w/w *„należało przekazać właściwym służbom wyspecjalizowanym w ściganiu przestępczości korupcyjnej celem podjęcia stosownych działań weryfikacyjnych. Dopiero pozytywna co najmniej częściowa weryfikacja treści zeznań mogła uzasadniać podjęcie działań procesowych”*. Prowadzenie czynności procesowych w tym wątku w ramach śledztwa PK IV WZ Ds. 2.2020 uznał za decyzję błędną. Powyższe stanowisko zostało zaaprobowane przez przełożonych.

Jak wynika ze stosownych dekretacji sprawa była następnie omówiona przez Dyrektora Daniela Lermana z Zastępcą Prokuratora Generalnego i w konsekwencji dalsze prowadzenie śledztwa zostało przekazane Śląskiemu Wydziałowi Zamiejscowemu DPZIK Prokuratury Krajowej.

Z powyższych ustaleń wynika jednoznacznie, iż jedynym powodem takowej decyzji był fakt rozpoczęcia w ramach śledztwa przez dotychczasowego referenta, czynności procesowych zmierzających do zweryfikowania zeznań Patryka J. złożonych w dniu 22 czerwca 2020 r.

W dniu 12 października 2021 roku w Prokuraturze Krajowej miało miejsce spotkanie Daniela Lermana i S. K. z Naczelnikiem Śląskiego Wydziału DPZIK T. T. i nowym referentem sprawy. Jak wynika ze stosownej notatki, w trakcie spotkania nowy prokurator referent miał wyrazić pogląd, że jego ocena wskazanego newralgicznego wątku śledztwa jest zbieżna ze stanowiskiem Kierownictwa Prokuratury Krajowej. Tym niemniej z uwagi na wdrożenie czynności procesowych uznała za niezbędne ich kontynuowanie.

W sporządzonym w dniu 13 grudnia 2021 r. niezwykle obszernym planie śledztwa, wątek dotyczący okoliczności ujawnionych w zeznaniach Patryka J. z dnia 22 czerwca 2020 r. roku miał marginalny charakter, a niektóre zagadnienia do wyjaśnienia, wskazywane przez poprzedniego

referenta sprawy, zostały całkowicie pominięte. W kontynuowanym śledztwie wątek ten był weryfikowany w sposób bardzo pobieżny.

W głównym wątku śledztwo zostało zakończone skierowaniem w dniu 30 kwietnia 2024 r. aktu oskarżenia przeciwko szeregu osobom o przestępstwa o charakterze korupcyjnym (po wyłączeniu materiałów do odrębnego postępowania ze śledztwa oznaczonego sygn. PK IX WZ Ds.34.2021). Analogiczna sytuacja miała miejsce w odniesieniu do czynu z art. 230a § 1 k.k. zarzuconego Patrykowi J. Natomiast śledztwo oznaczone sygn. PK IX WZ Ds.34.2021 finalnie zostało zakończone postanowieniem z dnia 4 września 2024 r. o jego umorzeniu.

Powyższą decyzją zostały umorzone 2 zarzuty przedstawione jednemu z podejrzanych, to jest o czyn z art. 229 § 3 k.k. oraz w sprawie 16 przestępstw o charakterze korupcyjnym. Umorzenie nastąpiło na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. po uznaniu, iż brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstw. W zakresie jednego czynu dotyczącego udzielenia przez Patryka J. korzyści majątkowej umorzono postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 229 § 6 k.k. po uznaniu, iż sprawca nie podlega karze. Znamionym jest, iż w odniesieniu do zdarzeń opisanych w zeznaniach Patryka J. w trakcie przesłuchania w dniu 22 czerwca 2020 r. autor decyzji merytorycznej nie ujął ich w sentencji postanowienia o umorzeniu, ograniczając się do omówienia niektórych z tych wątków w uzasadnieniu końcowego rozstrzygnięcia. Stało się tak pomimo, iż w tym zakresie wykonywano czynności procesowe.

W notatce sporządzonej w dniu 16 września 2024 r. oceniający zasadność umorzenia śledztwa, prokurator sprawujący zwierzchni nadzór służbowy uznał powyższą sytuację za nieprawidłową wskazując, iż w sentencji postanowienia o umorzeniu śledztwa należało ująć również czyny ujawnione po jego wszczęciu. Uznał jednocześnie, że niecelowym jest konwalidowanie ujawnionego uchybienia mając na uwadze *„iż prokurator z Krakowa zbyt pochopnie uznał za potrzebne, procesowe wyjaśnianie sugestii Patryka J.”*.

O ile decyzja o umorzeniu postępowania w zakresie głównych wątków śledztwa nie budzi zastrzeżeń, albowiem prokurator referent w obszerny sposób ją uzasadnił, to umorzenie postępowania w zakresie zdarzeń opisanych przez Patryka J., a związanych w jakiś sposób z osobą D.O., może budzić zastrzeżenia w kontekście braku wyczerpania inicjatywy dowodowej przy ustalaniu, czy nie doszło w tych przypadkach do przestępstw.

Dotyczy to w szczególności zdarzenia związanego z przeniesieniem siedziby Biura Powiatowego ARiMR na teren M. i zawarcia umowy wynajmu lokalu na powyższe biuro w budynku należącym do G.F. Sposób przeprowadzenia czynności dowodowych w zakresie tego wątku śledztwa uznać należy za co najmniej pobieżny, na co bez wątpienia wpływ miało nastawienie Kierownictwa Prokuratury Krajowej do wiarygodności zeznań Patryka J.

Oczywistym jest, że zeznania jakie złożył w dniu 22 czerwca 2020 r. Patryk J. opisywały zdarzenia, o których w/w wiedział jedynie ze słyszenia. Tym niemniej opisane przez niego transakcje miały miejsce, a ich kontekst związany z pośrednimi powiązaniami personalnymi ich uczestników, wymagał szczegółowego wyjaśnienia.

Abstrahując nawet od ewentualnego i niepotwierdzonego jednoznacznie udziału w tych zdarzeniach D. O., to sytuacja gdy dochodzi do podpisania umowy przez Oddział Regionalny ARiMR z mężem osoby zatrudnionej w tym Oddziale, a dodatkowo jest ona współwłaścicielem gruntu na którym znajduje się budynek, powinna być bardzo szczegółowo wyjaśniona w kontekście prawidłowości wszystkich procedur związanych z podpisaniem takiej umowy. Czynności dowodowe przeprowadzone w powyższym zakresie na etapie prowadzenia śledztwa przez Śląski Wydział Zamiejscowy DPZIK Prokuratury Krajowej uznać należy za co najmniej niepełne. Być może przypadkowo w trakcie przesłuchiwania osób z Oddziału Regionalnego ARiMR nie zadano im pytania czy znają one J.G.-F.

Również liczba osób zajmujących się powyższą sprawą w ARiMR, w porównaniu do tych które zostały przesłuchane w ramach niniejszego śledztwa budzi zastrzeżenie.

Analiza akt postępowania wskazuje na ponadprzeciętne zainteresowanie osób zajmujących kierownicze stanowiska w Prokuraturze Krajowej wątkiem śledztwa w którym pojawiły się sugestie, iż mogło dochodzić do przestępnych zdarzeń z udziałem osób będących w kręgu znajomych D. O. Oczywiście jest, iż każde tego rodzaju informacje winny być oceniane z dużą ostrożnością, w szczególności gdy pochodzą od osoby, której wiarygodność może budzić wątpliwości z uwagi na popełnienie przez nią przestępstwa. Tym niemniej w sytuacji potwierdzenia zdarzeń związanych z przedsięwzięciami gospodarczymi realizowanymi pomiędzy podmiotami, w których istotną rolę pełnią osoby powiązane towarzysko, niezbędnym jest wnikliwe zbadanie takowych przedsięwzięć. Nieprofesjonalnym jest opieranie ustaleń faktycznych jedynie na depozycjach osób bezpośrednio związanych z takimi przedsięwzięciami.

Działania podejmowane przez osoby wykonujące obowiązki w DPZIK Prokuratury Krajowej, zmierzające do wstrzymania wykonywania czynności procesowych w zakresie zdarzeń opisanych przez Patryka J. uznać należy za niestandardowe. Decyzję o przekazaniu tak zaawansowanego śledztwa do innego Wydziału Zamiejscowego uznać należy za niezasadną i wpływającą niekorzystnie na szybkość jego zakończenia. Wydaje się, że kluczowym motywem tej decyzji było uniemożliwienie dotychczasowemu referentowi postępowania kontynuowanie wyjaśniania wątków związanych z opisanymi wyżej zdarzeniami.

Tym samym, mając również na uwadze nieprawidłową redakcję postanowienia o umorzeniu śledztwa, niezbędnym jest wyłączenie z umorzonego śledztwa materiałów dotyczących zdarzeń

opisanych przez Patryka J. w protokole z dnia 22 czerwca 2020 r. i kontynuowanie czynności dowodowych w powyższym zakresie. Umożliwi to jednoznaczne wyjaśnienia czy doszło do przestępnych zdarzeń związanych w szczególności z najmem pomieszczeń biurowych dla Oddziału Powiatowego ARiMR w M.

62) 4095-O.Ds.865.2024 (4095-O.Ds.2185.2023) Prokuratury Rejonowej w Raciborzu

Sprawa dotyczyła fałszywego oskarżenia w dniu 22 września 2023 r. w Raciborzu G.L. o popełnienie przestępstwa sprzedajności oraz przekroczenia uprawnień w związku z jej działalnością w latach 2008 - 2014 jako Prezesa Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w Katowicach przez P.J. - poprzez wskazanie przedstawicielom mediów przed siedzibą Prokuratury Rejonowej w Raciborzu, a następnie złożenie w tej jednostce pisemnego zawiadomienia o przestępstwie. Zachowanie to związane było z kampanią wyborczą do Sejmu i Senatu RP. P.J. w tym czasie pełnił funkcję podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych ds. Polityki Afrykańskiej i Bliskowschodniej oraz kontynuacją zarzutów podniesionych podczas debaty z w dniu 19 września 2023 r.

Zawiadomienie pokrzywdzonej z dnia 26 września 2023 r. zostało skierowane do Prokuratury Rejonowej w Raciborzu i wpłynęło 28 września 2023 r.

Po przyjęcia do protokołu zawiadomienia i przesłuchaniu w charakterze świadka G. L., postanowieniem z 30 października 2023 r. funkcjonariusz Policji odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie fałszywego oskarżenia w dniu 22 września 2023 r. w Raciborzu G. L. o popełnienie przestępstwa sprzedajności oraz przekroczenia uprawnień w związku z jej działalnością w latach 2008 - 2014 jako Prezesa Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w Katowicach poprzez złożenie zawiadomienia do Prokuratury Rejonowej w Raciborzu, tj. o przestępstwo z art. 234 k.k., wobec tego, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego, tj. na podstawie art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k. odstępując od sporządzenia uzasadnienia. Orzeczenie to zostało zatwierdzone przez prokuratora w dniu 31 października 2023 r.

Wskutek zażalenia, postanowieniem Sądu Rejonowego w Raciborzu Wydział II Karny z 9 kwietnia 2024 r. (sygn. akt II Kp 537/23) orzeczenie zostało uchylone. W uzasadnieniu sąd podniósł szereg dowodów do przeprowadzenia, jak również okoliczności niezbędnych do wyjaśnienia, w tym m.in. stwierdził, iż - *Nie ulega także wątpliwości, że możliwy jest zbieg przepisu art. 234 k.k. z art. 212 § 1 k.k., przy czym ten ostatni nie pozostaje w zbiegu rzeczywistym. Te uwagi są istotne o tyle, że zachowania Posła P. J. miały niejako charakter dwuetapowy - przed siedzibą Prokuratury Rejonowej oraz wewnątrz siedziby, gdzie miało dojść do złożenia zawiadomienia o*

popelnieniu przestępstwa. W tym kontekście wydaje się zasadne zbadanie stosunku wykluczania między zniesławieniem i fałszywym oskarżeniem, zwłaszcza że pokrzywdzona akcentuje pomawiający, zniesławiający element zachowania P. J., który oczywiście miałby charakter prywatnoskargowy. Pierwszy medialny etap mający miejsce przed siedzibą Prokuratury Rejonowej w Raciborzu sprawia, że dziennikarzy mediów czy czasopism nie można uznać za organ w rozumieniu art.234 k.k., ergo czyn polegający na pomawianiu konkretnej osoby o różne przestępstwa nie może być traktowany jako fałszywe oskarżenie, a może ewentualnie wypełniać znamiona czynu z art.212 § 1 k.k.

Po przeprowadzeniu dochodzenia, które sprowadziło się do ponownego przesłuchania zawiadamiającej i P.J. (początkowo nie stawiał się na wezwania), postanowieniem z 30 września 2024 r. funkcjonariusz Policji umorzył postępowanie, wobec przyjęcia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego, tj. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. Postanowienie to zostało zatwierdzone przez prokuratora dnia 30 września 2024 r., który nie zastosował się do wskazań sądu co do właściwego opisu zachowań, które powyżej zostały przytoczone (art. 330 § 1 k.p.k.). Nie odniesiono się także do tych wskazań w uzasadnieniu, które wbrew przepisom sprowadzało się do relacji z przeprowadzonych czynności, nie zaś uzasadnienia faktycznego i prawnego.

Także i to postanowienie zostało zaskarżone niemniej środek odwoławczy, pomimo prawidłowego wskazania w nim organu II instancji, Prokurator Rejonowy w Raciborzu skierował do prokuratora nadzrędnego, który je rozpoznał i zaskarżone orzeczenie utrzymał w mocy. W postanowieniu z dnia 12 listopada 2024 r., sygn. akt 3014-3.Dsn.405.2024 rozpoznający zażalenie prokurator Prokuratury Okręgowej w Gliwicach m.in. wskazał, iż stosownie do art. 330 § 2 k.p.k. zażalenie na postanowienie prokuratora o ponownym umorzeniu postępowania przygotowawczego służy tylko do prokuratora nadzrędnego, uznając, iż wcześniejsze orzeczenie dotyczyło także umorzenia dochodzenia, chociaż było postanowieniem o odmowie wszczęcia dochodzenia, co wyraźnie wskazał w uzasadnieniu. Nie było to więc wynikiem omyłki, a oczywistą obrazą przepisów postępowania. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż w świetle przepisu art. 330 § 2 k.p.k. nie można utożsamiać tych dwóch rodzajów decyzji procesowych – m.in. uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2014 r., SNO 44/14 (...). Przepis art. 330 § 2 k.p.k. nie obejmuje zatem przypadku, gdy w sprawie początkowo odmówiono wszczęcia postępowania, a następnie po jego wszczęciu na skutek uwzględnienia środka zaskarżenia na odmowę wszczęcia, postępowanie zostało prawomocnie umorzone.

Podsumowując należy wskazać, iż decyzja o odmowie była oczywiście **przedwczesna**. Podobnie i o umorzeniu, niezależnie od tego, że nie jest prawomocna, bo zażalenie zostało rozpoznane przez organ nieuprawniony. Uzyskano bowiem tylko informacje oraz kopie

zawiadomienia P.J. i decyzji końcowej, z których wynikało, iż na podstawie zawiadomienia P. J. z dnia 22 września 2023 r. w Prokuraturze Okręgowej w Katowicach prowadzone było postępowanie sprawdzające, zarejestrowane pod sygn. 3015-I.Ds.64.2023 w kierunku zaistnienia przestępstwa z art. 228 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., art. 229 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. jak również art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. Zostało ono zakończone wydaniem postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa. Podstawą wydania decyzji o odmowie wszczęcia śledztwa w dwóch punktach dotyczących przestępstw z art. 228 § 1 k.k. oraz dwóch punktach dotyczących przestępstw z art. 229 § 1 k.k. było przyjęcie braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego, tj. art. 17 § 1 pkt. 1 k.p.k., a w odniesieniu do czynu z art. 231 § 1 k.k. za podstawę odmowy wszczęcia śledztwa przyjęto przesłankę braku w czynie znamion czynu zabronionego z art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k. Nie bez znaczenia jest także nagłośnienie i złożenie zawiadomienia w czasie bezpośrednio poprzedzającym wybory parlamentarne, zwłaszcza w aspekcie czasu jakiego miały dotyczyć rzekome czyny zabronione pokrzywdzonej, albowiem wskazuje to wprost na intencje zawiadamiającego, czyli tylko obniżenie szans wyborczych konkurentki.

Akta sprawy przekazano Prokuratorowi Regionalnemu w Katowicach, celem rozważenia podjęcia dochodzenia, co także spowoduje nieistotność orzeczenia wydanego przez organ nieuprawniony oraz zapoznania się z całością akt sprawy zarejestrowanej pod sygn. 3015-I.Ds.64.2023 w Prokuraturze Okręgowej w Katowicach. Niezbędne jest także odniesienie się do debaty w dniu 19 września 2023 r., której kontynuacją było złożenie zawiadomienia o przestępstwie oraz wyjaśnienie powodów przekazania zażalenia do prokuratora nadrzędnego i przez niego rozpoznania tego środka odwoławczego, w tym także dotyczących braku reakcji przełożonych na oczywistą obrazę przepisów prawa procesowego.

63) 3041-8.Ds.139.2023 Prokuratury Okręgowej w Warszawie – Wydział ds. Wojskowych

Postępowanie zainicjowane zawiadomieniem z dnia 10 października 2023 r. złożonym przez B. G., dotyczącym możliwości popełnienia przestępstwa przez Ministra Obrony Narodowej - Mariusza B. z art. 265 § 1 k.k.

Sprawa została zarejestrowana w dziale ds. Wojskowych w Prokuraturze Okręgowej w Warszawie za sygn. akt 3041-8.Ds.139.2023.

Prokurator referent w dniu 08 listopada 2023 r. przesłuchał zawiadamiającego w charakterze świadka.

W dniu 11 grudnia 2023 r. wydał postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa o dwa czyny z art. 265 § 1 k.k. Podstawa prawna odmowy pierwszego z czynów - art. 17 § 1 pkt 2 k.pk. - czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego; drugi - art. 17 § 1 pkt 1 k.pk. - czynu nie popełniono.

Decyzję oceniono jako oczywiście niezasadną. W dniu 14 sierpnia 2024 r. podjęto to postępowanie i zarejestrowano pod sygn. akt 3041-8.Ds.126.2024.

Postanowieniem z dnia 20 sierpnia 2024 r. połączono podjęte postępowanie o sygn. 3041-8.Ds.126.2024 z toczącym się śledztwem o sygn. 3041- 8 Ds. 115.2024 wszczętym w dniu 23 lipca 2024 r. w sprawie przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków w okresie od 28 lipca 2023 r. do 17 września 2023 r. w Warszawie przez funkcjonariuszy publicznych - żołnierzy i pracowników cywilnych Ministerstwa Obrony Narodowej w Warszawie poprzez doprowadzenie do podjęcia decyzji: nr 224/DOIN z dnia 28 lipca 2023 r. i nr 225/DOIN z dnia 31 lipca 2023 r. o zniesieniu klauzul tajności „Ścisłe tajne” i „Tajne” z fragmentów dokumentu planowania operacyjnego „Plan użycia Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej WARTA-00101 Samodzielna Operacja Obronna Część główna” pomimo, że nie ustały ustawowe przesłanki ochrony zawartych w nich informacji niejawnych, a następnie ich ujawnienie i wykorzystanie poprzez upublicznienie w dniu 17 września 2023 r. w sieci internetowej oraz działania tym samym na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art 265 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

W toku tego postępowania w dniu 21 marca 2025 r. ogłoszono byłemu Ministrowi Obrony Narodowej - Mariuszowi B. zarzut określony w art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 265 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k..

Wobec faktu, że niniejsze postępowanie toczy się oraz w części jest postępowaniem niejawnym wskazano jedynie informacje niezbędne.

W wyniku dokonanej analizy uznano, że zachodzi konieczność rozpatrzenia zachowania prokuratora referenta postępowania o sygn. 3041-8.Ds.139.2023 pod kątem odpowiedzialności służbowej.

64) 3042-1.Ds.56.2023 Prokuratury Okręgowej Warszawa-Praga w Warszawie

Prokuratura Okręgowa Warszawa-Praga w Warszawie prowadziła postępowanie o sygn. 3042-1.Ds.56.2023 przejęte do dalszego prowadzenia z Prokuratury Okręgowej w Kielcach o sygn. 3016-1.Ds.6.2023 w sprawie przedłożenia umowy dzierżawy nieruchomości rolnej oraz zawarcia umowy poddzierżawy tej nieruchomości z Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

O przekazaniu śledztwa do prowadzenia Prokuratura Okręgowa Warszawa-Praga w Warszawie dowiedziała się z pisma Prokuratora Regionalnego w Warszawie z dnia 10 maja 2023 r., które informowało, iż Zastępca Prokuratora Generalnego pismem o sygn. 1001-2.Dsn.185.2023 z dnia 26 kwietnia 2023 r., przekazał Prokuraturze Regionalnej akta w/w postępowania wskazując, że procesowej weryfikacji wymagają między innymi okoliczności związane z wyrażeniem zgody na przedłużenie umowy poddzierżawy będącej przedmiotem postępowania, mające miejsce na obszarze działania Prokuratury Regionalnej w Warszawie.

Wcześniej przedmiotowe postępowanie prowadzone było w regionie krakowskim.

Prokuratura Rejonowa Kraków-Krowodrza w Krakowie pismem z dnia 16 września 2022 r. z Prokuratury Okręgowej w Krakowie, sygn. 3017-2.ko.242.2022, otrzymała pisemne zawiadomienie z 8 września 2022 r., złożone przez M.K. – Posła na Sejm RP, dotyczące podejrzenia popełnienia przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. w związku z poddzierżawą pola o powierzchni 140 ha przez K.K. – brata byłego wiceministra rolnictwa i rozwoju wsi – N.K., do którego doszło we wsi K. w woj. małopolskim w listopadzie 2020 r. Podstawę zawiadomienia stanowił artykuł prasowy opublikowany na portalu www.wp.pl z dnia 7 września 2022 r. autorstwa S. J. i P. F. „Jak minister z bratem ponad 140 hektarów upolowali”. Postępowanie w Prokuraturze Rejonowej zostało zarejestrowane pod sygn. 4133-1.Ds.175.2022.

Prokuratura Rejonowa Kraków-Krowodrza w Krakowie pismem z dnia 29 września 2022 r. zwróciła się do Prokuratury Rejonowej w Rybniku o przyjęcie od M.K. - Posła na Sejm RP ustnego zawiadomienia o przestępstwie oraz jego przesłuchanie. Przyjęcie ustnego zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchanie w charakterze świadka odbyło się w dniu 23 listopada 2022 r.

W dniu 9 grudnia 2022 r. Prokurator Rejonowy postanowił wszcząć śledztwo w sprawie przekroczenia w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uprawnień w okresie od 1 maja 2020 r. do 31 grudnia 2022 r. w Krakowie i Warszawie, przez funkcjonariuszy publicznych - pracowników Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa poprzez: bezzasadne udzielenie osobom trzecim informacji na temat złożonej przez dzierżawcę nieruchomości rolnych z zasobu Skarbu Państwa rezygnacji z ich dzierżawy, namowę dzierżawcy do jej kontynuowania, udzielenie dzierżawcy zgody na wycofanie rezygnacji, a wreszcie przez udzielenie zgody na poddzierżawę przez tego ostatniego nieruchomości rolnych osobie trzeciej i w ten sposób ominięcie przepisów zobowiązujących Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa do przeprowadzenia przetargu w przedmiocie dzierżawy nieruchomości rolnych z zasobu Skarbu Państwa, a przez to działanie na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

Pismem z dnia 12 grudnia 2022 r. zawiadomiono o wszczęciu śledztwa M.K. - Posła na Sejm RP.

Również pismem z dnia 12 grudnia 2022 r. Prokurator Rejonowy Kraków-Krowodrza w Krakowie zwrócił się do Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi o informacje dotyczące zatrudnienia w instytucji N.K.- Posła na Sejm RP.

Przesłuchano w charakterze świadków pracowników Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa w Krakowie oraz Oddziału Terenowego Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa w Krakowie, a także rolnika G.G.

Prokurator Rejonowy Kraków-Krowodrza w Krakowie w dniu 21 lutego 2023 r. przekazał informację do Prokuratury Okręgowej w Krakowie, w której przedstawiono aktualny stan śledztwa, poczynione w trakcie niego czynności oraz wskazano kolejne działania jakie podejmie prokurator.

Decyzją Prokuratora Regionalnego w Krakowie z dnia 9 marca 2023 r., sygn. 2004-4.Dsn.4.2023, postępowanie to przekazano do Prokuratury Okręgowej w Kielcach gdzie sprawa została zarejestrowana pod sygn. 3016-1.Ds.6.2023.

W dniu 17 marca 2023 r. prokurator wydał postanowienie o przedłużeniu okresu śledztwa do dnia 9 czerwca 2023 r. Tego samego dnia postanowił również uznać za dowody rzeczowe, dobrowolnie przekazane przez przesłuchanego w charakterze świadka G.G., dokumenty dotyczące poddzierżawy gospodarstwa rolnego w K.

W aktach podręcznych sprawy sygn. 3016-1.Ds.6.2023 znajduje się datowana na dzień 30 marca 2023 r. analiza zgromadzonego materiału dowodowego oraz planowane czynności do wykonania. Powyższa analiza została przesłana do Prokuratury Regionalnej w Krakowie w dniu 30 marca 2023 r.

Prokurator Regionalny w Krakowie pismem z dnia 31 marca 2023 r. poinformował Prokuratora Okręgowego w Kielcach o objęciu zwierzchnim nadzorem służbowym śledztwa.

W dniu 12 kwietnia 2023 r. Prokurator Okręgowy w Kielcach skierował pismo do Prokuratora Regionalnego w Krakowie informujące o aktualnym przebiegu śledztwa.

W aktach podręcznych sprawy znajduje się notatka z analizy śledztwa Prokuratury Okręgowej w Kielcach sporządzona przez prokuratora Prokuratury Regionalnej w Krakowie na polecenie Prokuratora Regionalnego w Krakowie.

Pismem z dnia 13 kwietnia 2023 r. Departament Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej w nawiązaniu do pisma Prokuratora Regionalnego w Krakowie, sygn. 2004-4.Dsn.4.2023 zwrócił się o pilne nadesłanie akt głównych i podręcznych postępowania Prokuratury Okręgowej w Kielcach o sygn. 3016-1.Ds.6.2023.

Decyzją Zastępcy Prokuratora Generalnego Krzysztofa Sieraka z dnia 26 kwietnia 2023 r. przekazano postępowanie Prokuratorowi Regionalnemu w Warszawie.

Pismem z dnia 22 maja 2023 r. Prokuratura Okręgowa Warszawa-Praga w Warszawie poinformowała Prokuraturę Okręgową w Kielcach, że przejmuje do dalszego prowadzenia postępowanie, sprawa została zarejestrowana pod sygn. 3042-1.Ds.56.2023.

Prokuratura Okręgowa w Kielcach w związku z przejęciem do dalszego prowadzenia postępowania przez Prokuraturę Okręgową Warszawa-Praga w Warszawie w dniu 24 maja 2023 r. przesłała materiały w sprawie celem załączenia do akt.

Dnia 9 czerwca 2023 r. prokurator wydał postanowienie o przedłużeniu okresu śledztwa do dnia 9 sierpnia 2023 r.

Prokurator Okręgowy w dniu 15 czerwca 2023 r. przesłuchał w charakterze świadka M.D. - przedstawiciela handlowego.

Prokurator referent w dniu 28 lipca 2023 r. wydał postanowienie o umorzeniu śledztwa w sprawie przekroczenia uprawnień, w okresie od nieustalonego dnia, nie wcześniej niż od 20 maja 2020 r. do 23 września 2021 r. w Krakowie i Warszawie, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przez funkcjonariuszy publicznych - pracowników Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa, poprzez: bezpodstawne udzielenie innym osobom informacji o złożeniu przez dzierżawcę nieruchomości rolnej z zasobu Skarbu Państwa oświadczenia o rezygnacji z dzierżawy, nakłonienie dzierżawcy do jej kontynuowania, udzielenie dzierżawcy zgody na cofnięcie ww. rezygnacji, zawarcie z dzierżawcą umowy o przedłużeniu dzierżawy, udzielenie zgody na poddzierżawę przedmiotowej nieruchomości osobie trzeciej oraz na przedłużenie okresu tej poddzierżawy i w ten sposób naruszenie przepisów zobowiązujących Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa do przeprowadzenia przetargu w przedmiocie dzierżawy nieruchomości rolnych z zasobu Skarbu Państwa, a przez to działanie na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. – na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

W uzasadnieniu prokurator przedstawił stan faktyczny, zrelacjonował szereg czynności przeprowadzonych w trakcie prowadzonego postępowania oraz przytoczył orzecznictwo. W konkluzji wskazał, że: *„Przenosząc powyższe rozważania na realia niniejszej sprawy stwierdzić należy, że czyn opisany w sentencji nie realizował znamion czynu zabronionego stypizowanego w art. 231 § 1 k.k. w szczególności z uwagi na to, że osoby podejmujące w imieniu KOWR decyzje w przedmiocie oddawania gruntów Skarbu Państwa w dalszą dzierżawę na rzecz G.G., a następnie ich poddzierżawy na rzecz K.K., nie przekroczyły swoich uprawnień, a nadto brak jest podstaw do przyjęcia, iż uchybiły swoim obowiązkom. W szczególności zauważyć trzeba, że zgromadzony*

material dowodowy nie potwierdził, aby pracownicy KOWR udzielali braciom N. i K. K. informacji o złożeniu oświadczenia o rezygnacji z dalszej dzierżawy gospodarstwa rolnego znajdującego się pod adresem (...). Jak wynika bowiem z zeznań K.K. i M.D., to ostatni z wymienionych poinformował K.K., iż G.G. chce zrezygnować z dzierżawienia tej nieruchomości, a nadto, wiedza ta była powszechna wśród lokalnych rolników. Okoliczności te nie budzą wątpliwości co do swojej wiarygodności, jako że znajdują również oparcie w pozostałych dowodach”.

Prokurator uznał, że brak jest dowodów potwierdzających, aby G.G. był nakłaniany przy udziale pracowników Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa do cofnięcia oświadczenia o rezygnacji z dalszej dzierżawy nieruchomości rolnych. G.G. zeznał, iż to K.K. skłonił go do podjęcia decyzji o dalszej dzierżawie. Pracownicy Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa w działaniach tych nie uczestniczyli, a jedynie wykonywali swoje obowiązki zgodnie z przepisami. Poczynione ustalenia co do ustanowienia dzierżawy, a następnie poddzierżawy przedmiotowej nieruchomości, wykonywane były w sposób prawidłowy i realizowały cele ustawy, zaś czynsz dzierżawny uiszczany był na rzecz Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa w należytą wysokość. W sprawie nie doszło do przekroczenia uprawnień lub niedopełnienia obowiązków, a podjęte działania przez pracowników Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa nie prowadziły do zaistnienia niebezpieczeństwa powstania szkody w prawnie chronionych dobrach.

Uwagę prokuratora zwróciło udzielenie zgody na poddzierżawę przedmiotowej nieruchomości osobie trzeciej oraz na przedłużenie okresu tej poddzierżawy przez Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa. Jednakże poczynione w sprawie ustalenia, doprowadziły do konkluzji, iż dzierżawa, a następnie poddzierżawa przedmiotowej nieruchomości, wykonywane były w sposób prawidłowy i realizowały cele ustawy. Wyrażanie przez pracowników Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa zgody na dzierżawę oraz na poddzierżawę nieruchomości, jak również na jej przedłużenie, nie stanowiły w realiach niniejszej sprawy działania na szkodę interesu publicznego lub prywatnego.

W dniu 28 lipca 2023 r. do Prokuratury Regionalnej w Warszawie przesłano postanowienie o umorzeniu śledztwa, natomiast pismem z dnia 31 lipca 2023 r. poinformowano Prokuratora Regionalnego w Warszawie o wydaniu postanowienia o umorzeniu śledztwa i wobec braku osób uprawnionych do jego zaskarżenia o jego prawomocności.

Zawiadomienie o umorzeniu śledztwa zostało również przesłane w dniu 2 sierpnia 2023 r. do M.K. – Pośła na Sejm RP.

We wspomnianej powyżej analizie sprawy sporządzonej w Prokuraturze Okręgowej w Kielcach oraz w notatce sporządzonej w Prokuraturze Regionalnej w Krakowie wskazano na konieczność przeprowadzenia szeregu czynności, których jednak nie dokonano a sprawę decyzją

Zastępcy Prokuratora Generalnego przekazano Prokuratorowi Regionalnemu w Warszawie, który wyznaczył do prowadzenia śledztwa Prokuratorę Okręgową Warszawa-Praga w Warszawie.

Wobec powyżej wskazanych okoliczności, należy zwrócić się do Prokuratora Regionalnego w Warszawie o rozważenie podjęcia śledztwa celem wykonania zaniechanych czynności i następnie dokonanie oceny całego materiału dowodowego.

65) PR Ds 409.2019 Prokuratury Rejonowej w Muszynie

Postanowieniem z dnia 10 lipca 2019 r. ówczesny Prokurator Rejonowy w Muszynie Rafał Gruszka wszczął dochodzenie w sprawie pomówienia i znieważenia I.M. i A.M. za pomocą środków masowego przekazu przez nieustalone osoby poprzez sporządzenie i rozpowszechniania ulotki „List otwarty ...” oraz innych artykułów opublikowanych na stronie internetowej „demokracja-na-fali.pl” w okresie od września do listopada 2018 r. w Nowym Sączu, tj. o przestępstwa z art. 212 § 2 k.k. i art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Zawiadomienie adw. K. L. dotyczące m.in. pomówienia I.M. i A.M. za pomocą środków masowego przekazu przez nieustalone osoby, poprzez sporządzenie i rozpowszechniania ulotki „List otwarty ...” oraz innych artykułów opublikowanych na stronie internetowej „demokracja-na-fali.pl” w okresie od września do listopada 2018 r. w Nowym Sączu, tj. o przestępstwa z art. 212 § 2 k.k. i inne zostało przez Prokuratorę Okręgową w Nowym Sączu przekazane Prokuraturze Rejonowej w Muszynie. Uzasadnieniem była znajomość Prokuratora Rejonowego w Nowym Sączu z zawiadamiającymi. Wskazano też, że pokrzywdzeni rzekomo nie są w stanie sami ustalić sprawców czynów prywatnoskargowych, a nadto istnieje uzasadnione podejrzenie popełnienia czynów z art. 212 § 2 k.k.

Postanowieniem tym prokurator nie objął jednak ściganiem przestępstwa prywatnoskargowego, a przeprowadzenie dochodzenia powierzył do przeprowadzenia w całości Komendzie Miejskiej Policji w Nowym Sączu.

Następnie, postanowieniem z dnia 31 grudnia 2020 r. (sygn. akt Ds 409.2019), ten sam Prokurator Rejonowy w Muszynie umorzył dochodzenie w sprawie pomówienia i znieważenia I.M. i A.M. za pomocą środków masowego przekazu przez nieustalone osoby poprzez sporządzenie i rozpowszechnianie ulotki „list otwarty” oraz innych artykułów opublikowanych na stronie internetowej „demokracja-na-fali.pl” w okresie od września do listopada 2018 r. w Nowym Sączu, tj. o czyn z art. 212 § 2 k.k. i 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., wobec stwierdzenia braku interesu społecznego w ściganiu przestępstwa prywatnoskargowego z oskarżenia publicznego.

W uzasadnieniu podniósł, iż w wyniku przeprowadzonych w toku postępowania czynności ustalono, że list otwarty, zgodnie z przewidywaniami pokrzywdzonych został sporządzany przez E.B., a z przeprowadzonych w toku postępowania czynności, w tym z zeznań świadków oraz przedstawionych przez nich dokumentów wynika, że zlecenie na wydruk ulotki zatytułowanej „list otwarty” drukarz otrzymał od E.B., jako osoby fizycznej. Z uzyskanych informacji wynika ponadto, że abonentem domeny demokracja-na-fali.pl jest ww.

Nadto wskazał, iż E.B. sporządziła list otwarty samodzielnie z pobudek o charakterze prywatnym, a sami pokrzywdzeni występują w obrocie prawnym, mając w tym przedmiocie bogate doświadczenie, a co za tym idzie, nie mają trudności w prowadzeniu swoich spraw, a także co wymaga zaznaczenia - reprezentowani są przez profesjonalnego pełnomocnika - mogą samodzielnie dochodzić swoich ewentualnych dalszych praw przed Sądem, składając prywatny akt oskarżenia.

Postanowienie to zostało zaskarżone, tak w zakresie kwalifikacji prawnej, jak i nie objęcia ściganiem z urzędu przestępstwa prywatnoskargowego. W każdym z tych zakresów orzeczenie zostało utrzymane w mocy, a to postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 12 listopada 2020 r. (sygn. akt II Kp 149/20) oraz postanowieniem prokuratora Prokuratury Okręgowej w Nowym Sączu z 16 grudnia 2020 r. (sygn. akt PO I Dsn 349.2020), w którym zasadnie odwołano się do wytycznych Prokuratora Generalnego z dnia 22 września 2015 r., znak PG VII G 021/42/15 w sprawie udziału prokuratora w sprawach o przestępstwa prywatnoskargowe.

Postanowienia o umorzeniu i organów II instancji były w pełni uzasadnione, niemniej wszczynanie dochodzenia, w celu ustalenia osoby, która nie ukrywała swoich danych, natomiast krytyka dotyczyła działalności politycznej - było oczywiście nieuzasadnione.

66) 4124-0.Ds.749.2023 Prokuratury Rejonowej w Opatowie

Sprawa została zarejestrowana na podstawie pisma mieszkańca Opatowa datowanego 2 marca 2023 r., skierowanego do radnych i komisji rewizyjnej Rady Powiatu w Opatowie, a do wiadomości Prokuratury Rejonowej w Opatowie. Do pisma tego dołączone było zestawienie nadużyć jakich miał się dopuścić Starosta Powiatu. Były to informacje szczegółowe i dotyczyły organizowania balu, warsztatów terapii zajęciowej i wykorzystywania samochodu służbowego.

Postanowieniem funkcjonariusza Policji datowanym 30 sierpnia 2023 r., zatwierdzonym przez prokuratora Prokuratury Rejonowej w Opatowie w dniu 6 września 2023 r. odmówiono wszczęcia śledztwa w sprawach:

- *mającego mieć miejsce w dniu 15 stycznia 2023 r. w Opatowie, woj. świętokrzyskie przekroczenia uprawnień przez Dyrektora Domu Pomocy Społecznej w Z, i jego pracowników przy*

organizacji Balu Starosty opłacanego z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych czym działali na szkodę interesu publicznego tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k., wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia na zasadzie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k.,

- poświadczenia nieprawdy w okresie od 10 lutego do 25 lutego 2023 r. w Opatowie, woj. świętokrzyskie w dokumentacji dotyczącej rocznej oceny postępów uczestników Warsztatów Terapii Zajęciowej nr 2 w Opatowie i realizacji IPR przez kierownika Warsztatów Terapii Zajęciowej i jej pracowników tj. o przestępstwo z art. 271 § 1 k.k. wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia na zasadzie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k.,

- przekroczenia uprawnień przez Starostę Powiatowego w O. przy wykorzystaniu pojazdu służbowego do celów prywatnych w dacie bliżej nieustalonej roku 2023 w O., woj. świętokrzyskie czym działał na szkodę interesu publicznego tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. wobec nie popełnienia czynu na zasadzie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k.

Niezależnie od przekroczenia instrukcyjnego, ale jednak procesowego terminu do przeprowadzenia postępowania sprawdzającego, postanowienie to należało uznać za co najmniej przedwczesne, albowiem podjęte czynności nie doprowadziły do właściwej weryfikacji podnoszonych i dość dokładnie opisanych okoliczności. W szczególności niezbędne było przesłuchanie w charakterze świadków osób wskazanych w zawiadomieniu, albowiem fakty w nim wskazane uzasadniały podejrzenie popełnienia przestępstw z art. 231 § 1 k.k..

W tej sytuacji niezbędne jest przekazanie akt sprawy Prokuratorowi Okręgowemu w Kielcach, celem rozważenia wszczęcia śledztwa i jego przeprowadzenia.

67) 4113-5.Ds.1169.2022 Prokuratury Rejonowej w Mysłowicach

68) 4113-5.Ds.751.2024 Prokuratury Rejonowej w Mysłowicach

69) II W 793/23/N Sądu Rejonowego dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie

Postępowania dotyczyły naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym w dniu 24 października 2021 r. w M. na autostradzie A4 - 351,9 km w kierunku Katowic co doprowadziło do zderzenia pojazdów marki Hyundai Tucson i Toyota RAV 4, w wyniku czego pasażerka samochodu Toyota RAV 4 doznała obrażeń ciała powodujących naruszenie czynności narządów ciała na czas powyżej dni 7-miu.

Początkowo zdarzenie było ocenione, jako wykroczenie, niemniej pasażerka samochodu Toyota RAV 4 została przewieziona transportem sanitarnym do szpitala. Więcej, wbrew obowiązującym przepisom czynności nadal były prowadzone na podstawie kodeksu postępowania

w sprawach o wykroczenia pomimo uzyskania opinii lekarskiej z dnia 25 marca 2022 r. dotyczącej obrażeń ciała jakich doznała pasażerka Toyoty RAV 4 skutkujących koniecznością oceny zdarzenia w aspekcie art. 177 § 1 k.k. Także w oparciu o przepisy tego kodeksu, a nie kodeksu postępowania karnego, uzyskano opinię biegłego R. R. i to dopiero 22 sierpnia 2022 r.

Wniosek o ukaranie Komendanta Miejskiego Policji w Mysłowicach podinsp. Piotra Migacza sporządzony przez funkcjonariusz Policji z dnia 16 września 2022 r. został wniesiony pierwotnie do Sądu Rejonowego w Mysłowicach i zarejestrowany pod sygn. akt II W 793/23, przy czym załączono niewiarygodne kopie zgromadzonych materiałów, albowiem oryginały przekazano przy piśmie datowanym 16 września 2021 r. do Wydziału Kryminalnego, celem przeprowadzenia postępowania z art. 177 § 1 k.k. wobec kierującej pojazdem Toyota RAV4. To co jednak istotniejsze, to fakt, iż pierwotnie ta sama funkcjonariusz Policji wniosła z datą 14 września 2022 r. o odstąpienie od kierowania wniosku o ukaranie do sądu wskazując na brak znamion wykroczenia, albowiem postępowanie powinno być prowadzone w kierunku art. 177 § 1 k.k. Wniosek ten został zatwierdzony także przez Komendanta Miejskiego Policji w Mysłowicach podinsp. Piotra Migacza, niemniej został umieszczony tylko w aktach sprawy prowadzonej w kierunku art. 177 § 1 k.k.

W tej sprawie dochodzenie wszczęto 20 września 2022 r. To postępowanie zostało zarejestrowane pod sygn. 4113-5.Ds.1169.2022 Prokuratury Rejonowej w Mysłowicach, a nadzorowała je ówczesna Zastępca Prokuratora Rejonowego w Mysłowicach Marta Bińkowska. Akt oskarżenia został skierowany dnia 2 grudnia 2022 r. i zarejestrowany w Sądzie Rejonowym w Mysłowicach pod sygn. II K 715/22. Podstawę do wniesienia wniosku o ukaranie i aktu oskarżenia stanowiła wskazana wyżej opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego, techniki motoryzacyjnej oraz wyceny maszyn i urządzeń inż. R. R.

Następnie w sprawie o:

1) wykroczenie

- wyrokiem nakazowym z dnia 9 listopada 2022 r., sygn. akt II W 911/22 (zarządzenie o przydziale sprawy Przewodniczącego Wydziału z 22 września 2022 r.) Sąd Rejonowy w Mysłowicach II Wydział Karny uznał obwinioną A.P. za winną zarzuconego jej czynu i skazał na karę 1.000 zł grzywny oraz zasądził 70 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 100 zł tytułem opłaty, od którego obwiniona wniosła sprzeciw;
- na wniosek Sądu Rejonowego w Mysłowicach, na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w Katowicach, VII Wydział karny Odwoławczy z dnia 17 maja 2023 r., sygn. akt VII Ko 72/23 sprawa została przekazana do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie i zarejestrowana pod sygn. II W 793/23, czyli kilka miesięcy po wpłynięciu

aktu oskarżenia do wnioskującego Sądu o to samo zachowanie niemniej zakwalifikowane jako przestępstwo;

- wyrokiem z dnia 28 maja 2024 r. Sądu Rejonowego dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie, sygn. jw. A.P. uznana została za winną tego, że w dniu 24 października 2024 r. ok. godz. 9.30 w M. na autostradzie A4 - 351,9 km, kierując pojazdem marki Toyota RAV 4, w wyniku wykonania nieprawidłowego manewru zmiany pasa ruchu z prawego na lewy skrajny, nie udzieliła pierwszeństwa przejazdu kierującemu pojazdem marki Hyundai Tucson, jadącemu nadmierną prędkością pasem ruchu na który wjechała, przy ustaleniu, że w ten sposób przyczyniła się do zaistnienia zdarzenia drogowego, a tym samym przyczyniła się do powstania zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, co stanowi wykroczenie z art. 86 § 1 kodeksu wykroczeń w związku z art. 22 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Na mocy art. 86 § 1 kodeksu wykroczeń obwinionej wymierzono 500 zł grzywny. Równocześnie zasądzono od niej 170 zł zryczałtowanych wydatków i 50 złotych tytułem opłaty od wymierzonej kary.
- wskutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionej, wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie, IV Wydział Karny Odwoławczy z dnia 1 października 2024 r., sygn. akt IV K 1527/24;

2) przestępstwo

- wyrokiem nakazowym z dnia 8 lutego 2023 r., sygn. akt II K 715/22 Sądu Rejonowego w Mysłowicach, Wydział II Karny kierująca samochodem Toyota RAV 4 została uznana winną zarzucanego jej czynu, tj. tego, że w dniu 24 października 2021 r. ok. godz. 9.30 w M. na autostradzie A4 - 351,9 km w kierunku K. nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa obowiązujące w ruchu drogowym, w ten sposób, że kierując pojazdem marki Toyota RAV 4 nie zachowała szczególnej ostrożności przy wykonywaniu manewru zmiany pasa ruchu z prawego na lewy skrajny i nie udzieliła pierwszeństwa przejazdu kierującemu pojazdem marki Hyundai Tucson, poruszającego się lewym pasem ruchu w tym samym kierunku, czym doprowadziła do zderzenia obu pojazdów, w wyniku czego obrażeń ciała w postaci skręcenia kręgosłupa szyjnego, bez utraty przytomności wymagającego unieruchomienia w kołnierzu ortopedycznym, utrzymujących się dolegliwości bólowych kręgosłupa szyjnego, głowy w okolicy potylicznej, okresowych zwrotów głowy, nudnościach, drętwienia kończyny górnej prawej, mrowienia kończyn górnych. W badaniu neurologicznym ograniczenia ruchomości kręgosłupa szyjnego ze wzmożonym napięciem mięśniowym i dodatnim objawem szczytowym – testem kompresyjnym doznała pasażerka z pojazdu Toyota RAV 4 A.M., które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia na

okres powyżej siedmiu dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k., tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k. i skazana na karę grzywny w wysokości 100 stawek jedna po 30 zł. Tytułem nawiązki zasądzone też 5.000 zł na rzecz pokrzywdzonej A.M. Nadto zasądzone koszty w kwocie 1.500 zł i opłatę w wysokości 300 zł. Od tego wyroku też został wniesiony sprzeciw przez obwinioną;

- w tej sprawie Sąd Rejonowy w Mysłowicach nie wystąpił jednak o przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Krakowa-Nowej Huty, chociaż zachodziły tożsame przesłanki, jak w przypadku wykroczenia, czyli miejsce zamieszkanie większości uczestników postępowania;
- wyrokiem z dnia 21 maja 2024 r., sygn. akt II K 715/22 Sądu Rejonowego w Mysłowicach, Wydział II Karny postępowanie wobec kierującej samochodem Toyota RAV 4 zostało warunkowo umorzone z okresem próby na 1 rok oraz orzeczeniem świadczenia pieniężnego na rzecz FPPoPP w kwocie 500 zł. Nadto zasądzone koszty w kwocie 1.000 zł i opłatę w wysokości 60 zł. W tym postępowaniu została uznana za winną tego, że w M. na autostradzie A4 - 351,9 km w kierunku K. nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa obowiązujące w ruchu drogowym, w ten sposób, że kierując pojazdem marki Toyota RAV 4 nie zachowała szczególnej ostrożności wymaganej przy wykonywaniu manewru zmiany pasa ruchu z prawego na lewy skrajny i nie udzieliła pierwszeństwa przejazdu kierującemu pojazdem marki Hyundai Tuscon poruszającemu się lewym pasem w tym samym kierunku, czym doprowadziła do zderzenia obu pojazdów, w wyniku czego obrażeń ciała, w postaci skręcenia kręgosłupa szyjnego, bez utraty przytomności wymagającego unieruchomienia w kołnierzu ortopedycznym, utrzymujących się dolegliwościach bólowych kręgosłupa szyjnego, głowy w okolicy potylicznej, okresowych zawrotów głowy, nudności, drętwienia kończyny górnej prawej, mrowienia kończyn górnych, w badaniu neurologicznym ograniczenia ruchomości kręgosłupa szyjnego ze wzmożonym napięciem mięśniowym i dodatnim objawem szczytowym - testem kompresyjnym doznała pasażerka pojazdu Toyota RAV4 A. M., które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia na okres powyżej siedmiu dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k., tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k.;
- wyrok wydano po ustaleniu w dniu 19 kwietnia 2024 r., iż w sprawie o sygn. akt II W 793/23/N Sądu Rejonowego dla Krakowa-Nowej Huty wyrok jeszcze nie zapadł;
- od wyroku została wniesiona apelacja przez obrońcę oskarżonej, która wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 21 października 2024 r., sygn. akt VI Ka 641/24 nie została uwzględniona. Wyrok Sądu I instancji został utrzymany w mocy.

Tym samym obie sprawy dotyczyły naruszenia tych samych zasad bezpieczeństwa. Nadto w wyniku badania akt tych spraw stwierdzono, iż w zakresie sprawy o:

3) wykroczenie

- Sąd Rejonowy dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie nie uznał opinii R. R. za rzetelną, albowiem nie była oparta o badania wszystkich utrwalonych na fotografiach śladów oraz za jasną, ponieważ nie wskazywała jaki pasem jechała prowadząca Toyotę, a tym samym w jaki sposób doszło do „zajechania” toru jazdy. Powołując innego biegłego w zakresie techniki samochodowej oraz technicznej i kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków, a to inż. S. P., z którego opinii wynikało m.in., iż obydwój uczestników ruchu naruszyło przepisy ustawy Prawo o ruchu drogowym, obwiniona realizując manewr skrętu w lewo z wjazdem na część autostrady przeznaczonej do jazdy w przeciwnym kierunku, przy czym naruszenie to miało charakter formalny, bez związku przyczynowo-skutkowego z zaistnieniem zdarzenia oraz kierujący samochodem marki Hyundai, bo uderzył w Toyotę z prędkością nieco wyższą niż dozwolona – 50 km/h;
- w uzasadnieniu wyroku opinię inż. R. R. Sąd uznał jako niepełną, wewnętrznie sprzeczną i nielogiczną, pomijając ją w dokonywaniu ustaleń faktycznych, natomiast za jasną, spójną i niesprzeczną uznał opinię S. P. (z tych względów jej wnioski uznał jako własne);
- Sąd nie zapoznał się z aktami sprawy prowadzonej o to samo zdarzenie i zachowania przed Sądem Rejonowym w Mysłowicach;
- oskarżyciel publiczny nie brał udziału w rozprawie apelacyjnej;
- w uzasadnieniu prawnym Sądy nie odniosły się do sprawy prowadzonej przed Sądem Rejonowym w Mysłowicach, zwłaszcza w części dotyczącej uzasadnienia prawnego;

4) przestępstwo

- Sąd Rejonowy w Mysłowicach dał tylko w części wiarę depozycjom oskarżonej i pokrzywdzonej, albowiem miały się skupiać tylko na zmianie oceny zaistniałego zdarzenia przez funkcjonariuszy Policji oraz w całości kierującego samochodem Hyundai Tuscon bo były zwięzłe, logiczne oraz pokrywały się z pozostałym, zebrany w sprawie materiale dowodowym, a co bardziej istotne w całości uwzględnił opinie obu biegłych, chociaż były sprzeczne np. w zakresie prędkości samochodu Hyundai Tuscon,
- Sąd nie zapoznał się z aktami sprawy prowadzonej o to samo zdarzenie i zachowania przed Sądem Rejonowym dla Krakowa-Nowej Huty,
- na rozprawie apelacyjnej oskarżyciel publiczny nie podnosił jakichkolwiek wątpliwości dotyczących prowadzenia dwóch odrębnych postępowań w tej samej sprawie,

- w uzasadnieniu prawnym sądy nie odniosły się do sprawy prowadzonej przed Sądem Rejonowym dla Krakowa-Nowej Huty, zwłaszcza w części dotyczącej uzasadnienia prawnego.

W pismach, które wpłynęły do Prokuratury Krajowej, kierowanych przez syna obwinionej i zarazem oskarżonej wynikało, iż początkowo funkcjonariusze Policji wskazywali na winę kierującego samochodem Hyundai Tuscon, ale zdanie zmienili, gdy ten kierujący oraz przybyły tam jego współpracownik pokazali funkcjonariuszom Policji jakieś dokumenty. Wówczas mieli zaniechać dokonania istotnych czynności, w szczególności pomiarów drogi hamowania samochodu Hyundai Tuscon oraz wykonania zdjęć odłamków samochodów, których usunięcie polecili obsłudze technicznej autostrady. Jako przyczynę wskazywał on na fakt, iż kierujący samochodem Hyundai Tuscon był doradcą Prezydenta RP, co w czasie badania sprawy potwierdzono na podstawie powszechnie dostępnych danych.

W tym też aspekcie dokonano szczegółowej analizy dokumentów sporządzonych przez funkcjonariuszy Policji. Pierwszym dokumentem jest notatka datowana dnia „20.08.2021 r.” sporządzona przez funkcjonariusza Policji z Referatu Kontroli Ruchu Drogowego i Obsługi Zdarzeń Drogowych Komisariatu Autostradowego Policji w Krakowie. O ile data może być wynikiem użycia szablonu z wcześniejszego zdarzenia, to nie może to dotyczyć dalszych danych, a to godziny zgłoszenia 9:40; godz. przybycia („prz.”) 17:35 oraz godz. zakończenia („zak.”) 18:55. Możliwość jednak właściwego ustalenia czasu realizacji czynności utrudnia i to w sposób istotny powołanie się w notatce na oględziny pojazdów, które były dokonywane przez innego funkcjonariusza Policji. Protokoły były sporządzane od godz. 11.10 do 11.30 i od 11.35 do 12.00. Analizatory wydechu były zaś używane o 10.05 i 10.06, jednak nie załączono stosownych wydruków. Do notatki dotyczącej zdarzenia dołączono dwa szkice sytuacyjne, z których jeden wskazuje, że Toyota RAV 4 tuż przed samochodem Hyundai Tucson wjechała na lewy pas skrajny z sąsiedniego – po prawej stronie, za rozszerzeniem jezdni z trzech na cztery pasy oraz drugi zakładający, że oba pojazdy poruszały się skrajnym lewym pasem, a samochód m-ki Toyota RAV4 skręcał na pas, bądź do poruszania się w odwrotnym kierunku, bądź awaryjny.

Nie wpłynęło to jednak na orzeczenia sądów, a Sąd Rejonowy dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie w uzasadnieniu nawet wskazał, iż oparł się na materiałach pochodzących z interwencji Policji na miejscu zdarzenia drogowego, przyjmując, że zostały sporządzone zgodnie z obowiązującymi wymogami i wydane zostały przez odpowiednie organy.

Niezależnie od opisanych, istotnych uchybień związanych ze sporządzeniem dokumentacji dotyczącej zdarzenia, prowadzenia czynności na podstawie przepisów dotyczących wykroczeń, zamiast przestępstw, dwoma sprzecznymi dokumentami, a to zatwierdzonymi wnioskami o

odstąpieniu od kierowania wniosku o ukaranie (z powiadomieniem strony i brakiem jego kopii w drugiej sprawie) oraz o ukaraniu, pominięciem sprzeczności w opiniach oraz brakiem odniesienia się do drugiego z prowadzonych postępowań podjęto czynności związane z pismami syna kierującej samochodem Toyota RAV 4 zwracając uwagę Prokuratorom Regionalnym w Katowicach i Krakowie na wątpliwości dotyczące prowadzonych spraw, niemniej odwoływali się do zbiegu idealnego z art. 10 k.w., chociaż m.in. z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2017 r. (IV KK 447/16) wynika jednoznacznie, iż „Idealny zbieg przestępstwa z wykroczeniem, o którym mowa w art. 10 § 1 k.w., zachodzi wówczas gdy jakiś element, określający zabronione zachowanie, nie należy do znamion dokonanego przestępstwa, przez co jakby wykracza poza znamiona tego przestępstwa, a przy tym element ten jest karalny jako wykroczenie. Wówczas element ten nie może być pochłonięty przez znamiona przestępstwa właśnie z tej przyczyny, że do znamion tych w ogóle nie należy. Zbieg ten musi być przy tym rzeczywisty (realny), a nie jedynie pozorny”.

Wskutek zapadłych wyroków sądów II instancji odstąpili także od jakichkolwiek innych czynności.

Trzecią ze spraw, była sprawa zainicjowana pismem syna kierującej samochodem Toyota RAV 4, związana z wnioskami opinii inż. S. P. i dotycząca umyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym w dniu 24 października 2021 r. w M. na autostradzie A4 - 351,9 km w kierunku K., przez kierującego pojazdem marki Hyundai Tucson polegającego na prowadzeniu pojazdu z nadmierną prędkością co doprowadziło do zderzenia z pojazdem marki Toyota RAV 4, w wyniku czego pasażerka samochodu Toyota RAV 4 doznała obrażeń ciała powodujących naruszenie czynności narządów ciała, tj. o przestępstwo z art. 177 § 1 k.k.

Została ona zarejestrowana 29 lipca 2024 r. w Prokuraturze Rejonowej w Mysłowicach pod sygn. 4113-5.Ds.751.2024. Już następnego dnia, to jest 30 lipca 2024 r. prokurator Prokuratury Rejonowej w Mysłowicach wydał postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia wobec braku w czynie znamion czynu zabronionego, tj. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

Powyższa decyzja została wydana na podstawie kopii dokumentów załączonych do pisma syna kierującej samochodem Toyota RAV 4 oraz wydrukach zdigitalizowanych akt, ale tylko postępowania karnego przed Sądem Rejonowym w Mysłowicach.

W aktach poręcznych znajduje się notatka prokuratora podejmującego decyzję, z której wynikało, iż z aktami tego postępowania w sekretariacie Wydziału II Sądu Rejonowego w Mysłowicach zapoznał się dopiero - w dniu 5 sierpnia 2024 r.

Decyzja o odmowie wszczęcia dochodzenia była oczywiście przedwczesna.

Niezbędnym było przyjęcie do protokołu ustnego zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchanie zawiadamiającego w charakterze świadka w sprawie aktualnie zarejestrowanej w

Prokuraturze Rejonowej w Mysłowicach pod sygn. 4113-5.Ds.751.2024 oraz zapoznania się z aktami w sprawie o wykroczenie, a także podjęcia czynności związanych z ujawnionymi nieprawidłowościami, w tym zwłaszcza dokumentem w postaci zatwierdzonego wniosku o odstąpienie od kierowania wniosku o ukaranie i zawiadomienia o tym pokrzywdzonej. Niewątpliwie skutkowało to działaniem na szkodę interesu prywatnego związanego z prowadzeniem dwóch odrębnych spraw o to samo zdarzenie i te same zachowania oraz multiplikowanie związanych z tym kar, świadczeń, kosztów i opłat, a także publicznego - świadkowie byli bowiem wzywani w zakresie jednego zdarzenia do dwóch spraw, jednej toczącej się w Krakowie, a drugiej w Mysłowicach; doszło do zwłoki we właściwym rozstrzygnięciu sprawy oraz nieuwzględnienia ewidentnych braków i błędów w dokumentacji związanej ze zdarzeniem.

W tej sytuacji sprawę 4113-5.Ds.751.2024 oraz pozostałe dwie przekazano Prokuratorowi Regionalnemu we Wrocławiu, celem wyznaczenia jednostki do rozważania jej podjęcia oraz przeprowadzenia czynności w kierunku art. 231 § 1 k.k. Następnie, po dokonaniu niezbędnych odpisów, konieczne będzie przekazanie akt spraw zakończonych wyrokami do Departamentu Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej, celem przedstawienia Prokuratorowi Generalnemu stanowiska dotyczącego możliwości i zasadności wzruszenia prawomocnych orzeczeń.

70) PO III Ds 3.2017 Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim

71) PO I Ds. 42.2018 Prokuratury Okręgowej w Łodzi

72) PR 3 Ds 121.2019 Prokuratury Rejonowej w Ostrowie Wielkopolskim

73) PR 2 Ds 1079.2019 Prokuratury Rejonowej w Sieradzu

74) PO I Ds 67.2020 Prokuratury Okręgowej w Łodzi

75) PO I Ds 131.2019 Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim

76) PR 4 Ds 742.2017 Prokuratury Rejonowej Kraków–Śródmieście Wschód w Krakowie

Sprawy prowadzone w oparciu o materiały objęte wnioskiem z dnia 2 września 2016 r. Zastępcy Prokuratora Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim o zwrot sprawy zarejestrowanej pod sygn. II K 52/13, która przed Sądem Okręgowym w Sieradzu, a zainicjowanej aktem oskarżenia Prokuratury Okręgowej w Ostrowie Wielkopolskim, sygn. akt V Ds. 3/12 dot. m.in. D.O. i została opisana w I części raportu (pkt 46) Oczyszczanie z zarzutów przyszłej kadry menadżerskiej spółek Skarbu Państwa).

Należy przypomnieć, iż Prokuratura Okręgowa w Piotrkowie Trybunalskim, po zwrocie sprawy V Ds. 3/12 Prokuratury Okręgowej w Ostrowie Wielkopolskim z Sądu Okręgowego w Sieradzu, na mocy postanowienia z 11 października 2016 r., sygn. II K 52/13 została wyznaczona do dalszego prowadzenia na mocy pisma ówczesnego Prokuratora Regionalnego w Łodzi Jarosława Szuberta (RP II Dsn 425.2016, przekazanego do sygn. PO V Ko 26.2016). W uzasadnieniu tego pisma m.in. wskazano, że 6 miesięczny termin do ponownego wniesienia aktu oskarżenia biegnie od daty zwrotu akt przez sąd. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt PO III Ds 3.2017 w Prokuraturze Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim. Postępowanie, w zakresie w jakim nie obejmowało je postanowienie z dnia 15 lutego 2017 r. o wyłączeniu materiałów, które następnie zostały przekazane do Małopolskiego Wydziału Zamiejscowego Departamentu Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji w Krakowie (sygn. PK IV WZ Ds 10.2027) i umorzone w zakresie zarzutów przedstawionych D.O., a także czynów innych osób z nimi związanych - zakończyła się ponownym wniesieniem akt oskarżenia. Zapadły w niej wyroki skazujące z 26 października 2018 r., sygn. akt II K 12/18 (1 oskarżony i 3 czyny) oraz z 6 grudnia 2024 r., sygn. akt II K 25/17 Sądu Okręgowego w Sieradzu (2 oskarżonych i 17 czynów), w tym R.J. W pozostałym zakresie postępowanie zawieszono.

Z kolei inne ze wskazanych spraw miały uzasadnić postanowienie o umorzeniu postępowania przeciwko D.O. i innym osobom. Zostały zarejestrowane na podstawie materiałów wyłączonych ze śledztwa PK IV WZ Ds 10.2017 Wydziału Zamiejscowego Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej w Krakowie, niemniej podjęte decyzje nie potwierdziły zasadności tego orzeczenia, nawet w sytuacji podjęcia czynności zmierzających do wpływania na proces ich podejmowania.

PR 4 Ds 742.2017

Sprawa została zarejestrowana na podstawie postanowienia o wyłączeniu materiałów ze śledztwa PK IV WZ Ds 10.2017 Wydziału Zamiejscowego Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej w Krakowie. W dniu 1 września 2017 r. zostało wszczęte dochodzenie w sprawie przywłaszczenia w dniu 28 sierpnia 2014 r. w Krakowie przez ustalonego członka zarządu spółki E. sp. z o.o. w S. będącej pokrzywdzoną w ramach postępowania o sygnaturze V Ds. 3/12 Prokuratury Okręgowej w Ostrowie Wielkopolskim, a następnie o sygnaturze II K 52/13 Sądu Okręgowego w Sieradzu II Wydziału Karnego, będącego uprawnionym do jej jednoosobowego reprezentowania, powierzonej mu na tej podstawie sumy pieniędzy w kwocie 172,028 zł, jako stanowiącej realizację obowiązku naprawienia szkody w ramach powyższego postępowania na rzecz tej spółki, a pochodzących od ówczesnie oskarżonego w ww. postępowaniu M. C. tj. o przestępstwo określone w art. 284 § 2 k.k.

Postanowieniem funkcjonariusza Policji datowanym dnia 20 listopada 2017 r., zatwierdzonym przez prokuratora 23 listopada 2017 r. postępowanie zostało umorzone wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego, czyli na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

PO I Ds. 42.2018

Sprawa także została zarejestrowana na podstawie materiałów wyłączonych ze sprawy PK IV WZ Ds 10.2017 Wydziału Zamiejscowego Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej w Krakowie, które do Prokuratury Okręgowej w Łodzi wpłynęły 13 lipca 2017 r. Postanowieniem z dnia 8 września 2017 r. prokurator odmówił wszczęcia śledztwa na podstawie na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. - w sprawie:

I. przekroczenia uprawnień w dniach 4, 9 i 18 października 2013 r. w O.W. przez ustalonego funkcjonariusza publicznego - prokuratora Prokuratury Okręgowej w O.W. poprzez sugerowanie podejrzanym M. C. i R. J. treści składanych przez nich wyjaśnień w toku śledztwa o sygn. V Ds. 3/12 Prokuratury Okręgowej w Ostrowie Wielkopolskim, czym działał na szkodę interesu publicznego i prywatnego, polegającego na wytworzeniu fałszywych dowodów i skierowania ścigania przeciwko D. O., A. K., K. K., M. F. i M. C., tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 235 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

II. przekroczenia uprawnień w okresie od bliżej nieustalonego dnia 2013 r. do dnia 13 czerwca 2013 r. w O.W. i K. przez ustalonego funkcjonariusza Policji Zarządu w Poznaniu Wydziału w Kaliszu Centralnego Biura Śledczego Komendy Głównej Policji w toku śledztwa o sygn. V Ds. 3/12 Prokuratury Okręgowej w O.W., poprzez sugerowanie świadkowi A. N. treści zeznań, jakie ma złożyć podczas przesłuchania w dniu 13 czerwca 2013 r. i 5 sierpnia 2013 r., czym działał na szkodę interesu publicznego i prywatnego, polegającego na wytworzeniu fałszywych dowodów i skierowaniu ścigania przeciwko D. O., A. K., K. K., M. F. i M. C., tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

III. zeznania w dniach 13 czerwca 2013 r. i 5 sierpnia 2013 r. w Kaliszu i w Ostrowie Wielkopolskim nieprawdy przez przesłuchanego w charakterze świadka A. N. w ramach postępowania przygotowawczego o sygn. V Ds. 3/12 Prokuratury Okręgowej w Ostrowie Wielkopolskim i po pouczeniu go o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, na okoliczność charakteru współpracy pomiędzy A. N., działającym pod firmą PPHU Art. - Pol – A. N., a D. O. mającym reprezentować spółkę E. Sp. z o.o., tj. o przestępstwo z art. 233 § 1 k.k.,

IV. niedopełnienia w dniu 14 sierpnia 2013 r. w M., obowiązków przez ustalonego funkcjonariusza publicznego - funkcjonariusza Policji Zarządu w Poznaniu Wydziału w Kaliszu

Centralnego Biura Śledczego Komendy Głównej Policji przez nieuzyskanie od przesłuchiwanego świadka Z. P. posiadanych przez nią dokumentów finansowo - księgowych spółki E. Sp. z o.o. oraz norm zużycia surowców w produkcji tej spółki i działania w ten sposób na szkodę interesu publicznego, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.

Wskutek zażaleń złożonych przez M. C. i R. J. Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim postanowieniem z dnia 14 marca 2018 r., sygn. II Kp 417/17, utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

Po uzyskaniu odpowiedzi przez Naczelnika Wydziału Zamiejscowego Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej w Krakowie Piotra Krupińskiego wskazującej na prawomocność postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa, pismem z dnia 28 marca 2018 r., prokurator z tego Wydziału, który podejmował decyzje kończące śledztwo w sprawie o sygn. akt PK IV WZ Ds 10.2017, w tym o wyłączeniu materiałów, pismem datowanym 28 marca 2018 r., z powołaniem się na tę sygnaturę, zwrócił się o podanie, czy odpis postanowienia wraz ze stosownym pouczeniem został również doręczony pozostałym pokrzywdzonym wskazanym w opisie czynów o nr I i II postanowienia, na których szkodę miano również działać w zakresie interesu prywatnego, tj. D. O., A. K., K. K. i M. F. Jako uzasadnienie do żądania odpowiedzi wskazał, iż informacja jest niezbędna w związku ze złożonym wnioskiem o udostępnienie na potrzeby innego postępowania protokołów przesłuchania wskazanych osób.

Wskutek tego pisma 18 kwietnia 2018 r. wydano zarządzenie o doręczeniu odpisów także i tym osobom.

Kolejnym pismem, a to datowanym 30 kwietnia 2018 r. prokurator zwrócił się o informację, czy postanowienie jest prawomocne, przy czym akta sprawy wcześniej, bo 18 kwietnia 2018 r. zostały przesłane do Wydziału III Organizacyjno-Sądowego Prokuratury Regionalnej w Łodzi.

Pismem z dnia 7 maja 2018 r., sygn. akt RP III Dsn 191.2017 Zastępca Prokuratora Regionalnego w Łodzi Bogumiła Tarkowska wskazała, że w wyniku badania aktowego uznano, że materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania sprawdzającego nie pozwalał na podjęcie decyzji merytorycznej. Równocześnie zobowiązała do przesłania kopii postanowienia o podjęciu postanowienia lub wszczęciu śledztwa - do 21 maja 2018 r.

Wskutek tego polecenia, chociaż sformułowanego w niewłaściwej formie i z pominięciem podstawy prawnej, podjęto postępowanie i wszczęto śledztwo postanowieniem z dnia 10 maja 2018 r. Tym razem decyzja została podjęta przez prokuratora delegowanego z jednej z prokuratur rejonowych do Prokuratury Okręgowej w Łodzi i zarejestrowana pod sygn. PO 1 Ds 42.2018

Po roku i prawie pięciu miesiącach śledztwo zostało umorzono na mocy postanowienia prokuratora Prokuratury Okręgowej w Łodzi w sprawie:

I. przekroczenia uprawnień w dniu 29 listopada 2012 r. w O.W. przez prokuratora Prokuratury Okręgowej w O.W., poprzez utrudnianie w toku postępowania V Ds. 3/12, posiadającemu tam status podejrzanego M. C. kontaktu z obrońcami podczas stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, poprzez wydanie zarządzenia w przedmiocie zgody na widzenie z adwokatem K. M. z zastrzeżeniem możliwości jego realizacji od dnia 10 grudnia 2012 r., a tym samym uniemożliwienie M. C. realizacji przysługującego prawa do obrony, czym działano na jego szkodę, a także na szkodę interesu publicznego w postaci niezakłóconego przebiegu postępowania karnego, to jest o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. - wobec uznania, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego - na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.,

II. przekroczenia uprawnień w dniu 3 czerwca 2013 r. w Ostrowie Wielkopolskim przez prokuratora Prokuratury Okręgowej w Ostrowie Wielkopolskim poprzez utrudnianie w toku postępowania V Ds. 3/12, posiadającemu tam status podejrzanego Robertowi Jankowskiemu kontaktu z obrońcami podczas stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, poprzez niepowiadomienie adwokata T. K. i S. D. o terminie czynności, a tym samym uniemożliwienie R. J. realizację przysługującego mu prawa do obrony, czym działano na jego szkodę, a także na szkodę interesu publicznego w postaci niezakłóconego przebiegu postępowania karnego, to jest o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. wobec uznania, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego - na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.,

III. przekroczenia uprawnień w dniach 4, 9 i 18 października 2013 roku w O.W. przez prokuratora Prokuratury Okręgowej w O.W. w toku postępowania o sygnaturze V Ds. 3/12, przez ograniczenie swobody wypowiedzi i sugerowanie podejrzanym M. C. i R. J. treści składanych przez nich wyjaśnień, czym działano na szkodę interesu publicznego i prywatnego, a w konsekwencji tego wytworzono fałszywe dowody w postaci niezgodnych z prawdą wyjaśnień M. C. oraz R. J. i skierowano ściganie w sprawie V Ds. 3/12 przeciwko D. O., A. K., K. K., M. F. i M. C., to jest o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 235 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. - wobec uznania, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego - na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.,

IV. przekroczenia uprawnień w okresie od bliżej nieustalonego dnia - nie wcześniej niż od dnia 24 stycznia 2012 roku do dnia 13 czerwca 2013 roku w O.W. i K. przez funkcjonariusza Policji Zarządu w Poznaniu Wydziału w Kaliszu Centralnego Biura Śledczego KGP Policji poprzez ograniczanie wypowiedzi i sugerowanie świadkowi A. N. treści zeznań jakie miał złożyć w dniu 13 czerwca 2013 r. i 5 sierpnia 2013 r. w toku postępowania V Ds. 3/12, czym działano na szkodę interesu publicznego i prywatnego, a w konsekwencji tego wytworzono fałszywe dowody w postaci niezgodnych z prawdą zeznań A.N. i skierowano ściganie w sprawie V Ds. 3/12 przeciwko D. O., A. K., K. K., M. F. i M. C., to jest o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i 235 k.k. w zw. z art. 11 § 2

k.k. - wobec uznania, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego - na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

V. złożenia w dniach 13 czerwca 2013 roku i 05 sierpnia 2013 roku w K. i O. W. przez A. N., uprzedzonego o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań, mających służyć za dowód w sprawie V Ds.3/12 Prokuratury Okręgowej w O.W. nieprawdziwego zeznania, polegającego na potwierdzeniu współpracy pomiędzy A. N. działającym pod firmą PPHU A.-P. – A. N. a D. O., mającym reprezentować spółkę E. Sp. z o.o., dotyczącej wystawiania nierzetelnych faktur a także kilkunastokrotnego przekazywania pieniędzy D. O., to jest o przestępstwo z art. 233 § 1 k.k. - wobec uznania, iż brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego - na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k.,

VI. niedopełnienia w dniu 14 sierpnia 2013 roku w M. obowiązków przez funkcjonariusza Policji Zarządu w Poznaniu Wydziału w Kaliszu Centralnego Biura Śledczego KGP Policji poprzez zaniechanie pozyskania od Z. P. - występującej w charakterze świadka w sprawie V Ds. 3/12 Prokuratury Okręgowej w O.W., posiadanych przez nią danych finansowo-księgowych i norm zużycia surowców w produkcji E. Sp. z o.o., czym działano na szkodę interesu publicznego, to jest o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. - wobec uznania, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego - na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

W uzasadnieniu prokurator stwierdził m.in., iż materiał dowodowy poddano szczegółowej analizie uwzględniając wszystkie przeprowadzone dowody, ocenione swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Ich analiza prowadzi do wniosku, że zebrany materiał dowodowy jest spójny, konsekwentny i nie daje podstaw do choćby częściowego potwierdzenia zeznań R. J. i M. C., w zakresie wskazującym na przekroczenie uprawnień przez funkcjonariuszy publicznych w toku postępowania V Ds. 3/12, poprzez wywieranie wpływu na treść ich wyjaśnień czy na utrudnianie im realizacji prawa do obrony.

Z kolei do odrębnego postępowania wyłączono materiał dowodowy w sprawach:

I. mającego miejsce w dniu 31 lipca 2013 roku w O.W., w Prokuraturze Okręgowej V Wydziale Śledczym, w sprawie o sygn. akt V Ds. 3/12 zeznania nieprawdy przez J. S., co do okoliczności przebiegu spotkania z R. J. i J. R. w dniu 30 maja 2012 r., poprzez podanie, iż R. J. i J. R., używając słów wulgarnych i obraźliwych, grozili podjęciem działań bezprawnych związanych z użyciem przemocy w stosunku do w/w, to jest o czyn z art. 233 § 1 k.k.,

II. mającego miejsce w dniu 31 lipca 2013 r. w O.W., w Prokuraturze Okręgowej w sprawie o sygn. akt V Ds. 3/12 zeznania nieprawdy przez L. S., co do okoliczności przebiegu spotkania z R. J. i J. R. w dniu 30 maja 2012 roku, poprzez podanie, iż R. J. i J. R., używając słów wulgarnych i

obraźliwych, grozili podjęciem działań bezprawnych związanych z użyciem przemocy w stosunku do w/w, to jest o czyn z art. 233 § 1 k.k.,

III. mającego miejsce w dniu 2 sierpnia 2018 roku w S. w Sądzie Okręgowym w S. w sprawie o sygn. akt II K 25/17 zeznania nieprawdy przez J. S., co do okoliczności przebiegu spotkania z R. J. i J. R. w dniu 30 maja 2012 r. poprzez podanie, iż R. J. i J. R. używając słów wulgarnych i obraźliwych, grozili podjęciem działań bezprawnych związanych z użyciem przemocy w stosunku do w/w, to jest o czyn z art. 233 § 1 k.k.,

IV. mającego miejsce w dniu 2 sierpnia 2018 r. w S. w Sądzie Okręgowym, II Wydziale Karnym w sprawie o sygn. akt II K 25/17 zeznania nieprawdy przez L. S., co do okoliczności przebiegu spotkania z R. J. i J. R. w dniu 30 maja 2012 roku, poprzez podanie, iż R. J. i J. R. używając słów wulgarnych i obraźliwych, grozili podjęciem działań bezprawnych związanych z użyciem przemocy w stosunku do w/w, to jest o czyn z art. 233 § 1 k.k.,

V. w sprawie mającego miejsce w bliżej nieokreślonym czasie, nie wcześniej niż od dnia 1 czerwca 2011 roku do dnia zakończenia działalności spółki A. w C. dokonania wyłudzenia towaru przez R. R. o prowadzącego działalność gospodarczą „A.” z siedzibą w C. na szkodę nieustalonych podmiotów, to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k.,

VI. mającego miejsce w dniu 25 listopada 2012 r. w miejscowości D. przekroczenia uprawnień przez ustalonych i nieustalonych funkcjonariuszy Policji biorących udział w czynności zatrzymania R. J. w miejscu jego zamieszkania w toku postępowania V Ds. 3/12 Prokuratury Okręgowej w O.W. poprzez dokonanie zniszczenia mienia w postaci uszkodzeń sufitu oraz naruszenia czynności narządu ciała, działając w ten sposób na szkodę R.J. oraz na szkodę interesu publicznego w postaci prawidłowego przebiegu postępowania karnego, to jest o czyn z art. 231 § 1 k.k.,

VII. mającego miejsce w dniu 20 maja 2016 r. w K. poświadczenia nieprawdy w fakturze o nr 01/16 co do okoliczności mającej znaczenie prawne w postaci rzekomej usługi świadczonej na rzecz M. Ś. przez P. M. O., to jest o czyn z art. 271 § 1 k.k.

Postanowienie to zostało utrzymane w mocy na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim z dnia 14 marca 2018 r., sygn. akt II Kp 417/17. W uzasadnieniu Sąd stwierdził, iż materiał dowodowy jest kompletny, zaś analiza orzeczenia nie wykazała żadnych błędów prawnych lub merytorycznych. Zarzuty podniesione przez skarżących M. C. i R. J. stanowiły zaś próbę uchylenia się od odpowiedzialności karnej w sprawach toczących się przeciwko tym osobom, jako oskarżonym.

Wyłączone materiały zostały zarejestrowane w następujących jednostkach organizacyjnych:

- Prokuraturze Rejonowej w Ostrowie Wielkopolskim pod sygn. PR 3 Ds 121.2019 (pkt I-IV);

- Prokuraturze Rejonowej w Sieradzu pod sygn. PR 2 Ds 1079.2019 (pkt V);
- Prokuraturze Okręgowej w Łodzi pod sygn. PO I Ds 67.2020 (pkt VI);
- Prokuraturze Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim pod sygn. PO I Ds 131.2019 (pkt VII).

PR 3 Ds 121.2019

Podjęte czynności sprowadziły się do wydania postanowieniem o odmowie wszczęcia śledztwa wydanym przez funkcjonariusz Policji w dniu 29 grudnia 2019 r. w sprawie składania fałszywych zeznań przez świadków L. S. i J. S. w postępowaniu przygotowawczym nadzorowanym przez Prokuraturę Okręgową w O.W. w sprawie o sygn. akt V Ds 3/12 oraz przed Sądem Okręgowym w S. w sprawie o sygn. akt II K 25/17 w dniu 02 sierpnia 2018 r. gdzie świadkowie L. S. i J. S. mieli podać fałszywe okoliczności przebiegu spotkania z R. J. i J. R. z dnia 30 maja 2012 r., gdzie R. J. i J. R. mieli używać słów wulgarnych i obraźliwych, grozić podjęciem działań bezprawnych związanych z użyciem przemocy w stosunku do pokrzywdzonych, wobec przyjęcia, iż brak jest danych dostatecznie uzasadniających popełnienia przestępstwa, tj. na podstawie art. 17 § 1 k.p.k. W sprawie nie podejmowano dalszych czynności. Postanowienie to zostało zatwierdzone przez prokuratora 31 grudnia 2019 r., nie zostało zaskarżone i się uprawomocniło.

PR 2 Ds 1079.2019

W sprawie wydano postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa w dniu 23 stycznia 2020 r. w sprawie mającego miejsce w bliżej nieokreślonym czasie, nie wcześniej niż od dnia 1 czerwca 2011 roku do dnia zakończenia działalności spółki A.B. z/s C. dokonania wyłudzenia towaru przez ustaloną osobę w ramach działalności gospodarczej A.B. z/s w C. na szkodę nieustalonych podmiotów, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. - wobec stwierdzenia, iż czynu nie popełniono, na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. Prokurator zatwierdziła to orzeczenie w dniu 5 lutego 2020 r., które nie zostało zaskarżone i jest prawomocne.

To co istotne to oszustwa związane z prowadzeniem działalności gospodarczej pod firmą A. dokonane przez R.R. (12 czynów) i A.N. (7 czynów w ramach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 k.k.) były przedmiotem aktu oskarżenia zawierającego wnioski o wydanie wyroku skazującego na podstawie art. 335 § 1 k.p.k. z dnia 27 czerwca 2012 roku, sporządzonego po zakończeniu postępowania zarejestrowanego w Prokuraturze Rejonowej w Sieradzu pod sygn. 3 Ds 85/12. W toku tego postępowania nie ujawniono innych oszustw popełnionych przez osoby działające imieniem firmy A.

PO I Ds 131.2019

Postanowieniem z dnia 4 grudnia 2019 r. wszczęto śledztwo w sprawie, a po dokonaniu kilku czynności, w tym zasadniczo uzyskaniu niezbędnych informacji oraz przesłuchaniu osoby, która we wcześniejszych zeznaniach wskazywała na czyn, postępowanie umorzono postanowieniem z dnia 30 czerwca 2020 roku w sprawie podejrzenia poświadczenia nieprawdy w dokumencie, tj. w fakturze o nr 01/116 z dnia 20 maja 2016 roku co do okoliczności mającej znaczenie prawne dotyczącej transakcji sprzedaży towaru w postaci odzieży damskiej na kwotę 263.250,00 CZK (czeskich koron) świadczonej na rzecz firmy „SN Trade M. S. „z siedzibą w K. przez podmiot „P. M. O.” z siedzibą w Czechach, w P., które mogło mieć miejsce w maju 2016 roku w K., tj. o czyn z art. 271 § 1 k.k., wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa, na zasadzie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. Orzeczenie to nie zostało zaskarżone i jest prawomocne.

PO I Ds 67.2020

Postanowieniem z dnia 13 lipca 2020 r. wszczęte zostało śledztwo w sprawie mającego miejsce w dniu 25 listopada 2012 roku, w miejscowości Działdowo, woj. warmińsko-mazurskie, przekroczenia uprawnień przez ustalonych i nieustalonych funkcjonariuszy Policji biorących udział w czynności zatrzymania R.J. w miejscu jego zamieszkania, w związku z prowadzonym postępowaniem Prokuratury Okręgowej w Ostrowie Wielkopolskim, o sygn. V Ds 3/12, polegającego na dokonaniu nieuzasadnionego zniszczenia mienia w postaci uszkodzeń sufitu oraz na naruszeniu czynności narządu ciała R. J., tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

Po przeprowadzeniu czynności procesowych na mocy postanowienia z dnia 10 maja 2021 r. umorzono śledztwo w sprawie:

I. mającego miejsce w dniu 25 listopada 2012 roku, w miejscowości Działdowo, woj. warmińsko-mazurskie, przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy Policji Zarządu w Poznaniu Wydziału w Kaliszu Centralnego Biura Śledczego KGP oraz Nietatowej Grupy Realizacyjnej Zarządu w Olsztynie Centralnego Biura Śledczego KGP biorących udział w czynności zatrzymania R.J. w miejscu jego zamieszkania, w związku z prowadzonym postępowaniem Prokuratury Okręgowej w Ostrowie Wielkopolskim, o sygn. V Ds.3/12, poprzez dokonanie nieuzasadnionego zniszczenia mienia w postaci ramy drzwi wejściowych, elewacji budynku i bramy wjazdowej o łącznej wartości szkody co najmniej 1100 zł, czym działali na jego szkodę oraz na szkodę interesu publicznego, to jest o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k., z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. - wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.),

II. mającego miejsce w dniu 25 listopada 2012 roku, w miejscowości Działdowo, woj. warmińsko-mazurskie, przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy Policji Zarządu w Poznaniu Wydziału w Kaliszu Centralnego Biura Śledczego KGP oraz Nieetatowej Grupy Realizacyjnej Zarządu w Olsztynie Centralnego Biura Śledczego KGP, biorących udział w czynności zatrzymania R.J. w miejscu jego zamieszkania, w związku z prowadzonym postępowaniem Prokuratury Okręgowej w Ostrowie Wielkopolskim, o sygn. V Ds 3/12, poprzez dokonanie nieuzasadnionego zniszczenia mienia w postaci uszkodzeń sufitu o wartości szkody co najmniej 500 zł, na naruszeniu czynności narządu ciała R.J. znajdującego się w pozycji leżącej, poprzez przykładanie do ciała rozgrzanej lufy broni i chodzenie mu po piętach oraz zabranie w celu przywłaszczenia perfum marki Hugo Boss Home Pure o wartości 700 zł, czym działali na jego szkodę oraz na szkodę interesu publicznego, to jest o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k., art. 157 § 1 k.k., art. 288 § 1 k.k., 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. - wobec stwierdzenia, iż czynu nie popełniono (art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k.),

III. mającego miejsce w dniu 25 listopada 2012 roku, w miejscowości Działdowo, woj. warmińsko-mazurskie, przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy Policji Zarządu w Poznaniu Wydziału w Kaliszu Centralnego Biura Śledczego KGP oraz Nieetatowej Grupy Realizacyjnej Zarządu w Olsztynie Centralnego Biura Śledczego KGP, biorących udział w czynności zatrzymania R.J. w miejscu jego zamieszkania, w związku z prowadzonym postępowaniem Prokuratury Okręgowej w Ostrowie Wielkopolskim, o sygn. V Ds.3/12, poprzez przyłożenie do głowy broni M. J., czym działali na jej szkodę oraz na szkodę interesu publicznego, to jest o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. - wobec przedawnienia karalności przestępstwa (art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.).

Niezależnie, iż materiał dowodowy zebrany w tej samej sprawie pozwolił na ponowne oskarżenie tych samych osób i ich skazanie, zaś w zakresie w jakim zarzuty dotyczyły m.in. D.O. przyjęte jako podstawa umorzenia ustalenia nie znalazły potwierdzenia w sprawach zarejestrowanych na podstawie materiałów wyłączonych ze śledztwa o sygn. PK IV WZ Ds 10.2017 Wydziału Zamiejscowego Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej w Krakowie. Decyzje te, do momentu zwrotu sprawy z sądu, wpłynęły na istotną zwłokę w osądzeniu także innych czynów, angażując różnych prokuratorów do dokonywania niejednokrotnie zbędnych czynności.

Sprawy powinny być uwzględnione w zakresie śledztwa prowadzonego w ramach Prokuratury Okręgowej w Bydgoszczy.

77) PO I Ds 125.2019 Prokuratury Okręgowej w Zamościu

Sprawa o sygn. akt PO I Ds 125.2019 Prokuratury Okręgowej w Zamościu prowadzona była na podstawie materiałów Europejskiego Urzędu do Spraw Nadużyć Finansowych (OLAF) z dnia 15 maja 2019 roku, dotyczących podejrzenia naruszenia przez posła do Parlamentu Europejskiego przepisów wykonawczych do Statutu Posła do Parlamentu Europejskiego związanych ze zwrotem kosztów podróży i wypłaty dodatków pobytowych w okresie 2009-2018, przekazanych w dniu 19 czerwca 2019 r. do Prokuratury Okręgowej w Zamościu, na podstawie § 116 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, przez Prokuratora Krajowego Bogdana Świączkowskiego.

Ze złożonego zawiadomienia wynikało, że poseł do Parlamentu Europejskiego i były Wiceprzewodniczący R.C., w latach 2009 - 2018 wielokrotnie składał wnioski o zwrot kosztów dojazdów samochodem i samolotem, a także o przyznanie dodatków pobytowych. W wyniku przeprowadzonego przez OLAF dochodzenia - analizy złożonych przez posła wniosków, a także dodatkowej dokumentacji - ustalono, że mogło dojść do wyłudzenia od Parlamentu Europejskiego środków finansowych. Czynności przeprowadzone przez OLAF wykazały, że R.C. składał niezgodne z prawdą oświadczenia o miejscu zamieszkania, a nadto niezgodne z prawdą oświadczenia w odniesieniu do podróży odbywanych samochodem, tj. ilości przejechanych kilometrów i użytych środków transportu.

Z informacji jaką uzyskano podczas prowadzonego postępowania przygotowawczego wynika, że Parlament Europejski poniósł szkodę finansową z tytułu nienależnego zwrotu kosztów podróży samochodowych oraz przyznawanych dodatków związanych z odległością i czasem trwania podróży na łączną kwotę 203 167 EUR, co w przeliczeniu na polską walutę, według średniego kursu EUR na dzień 12 listopada 2013 r. dało kwotę 854.642,30 zł.

Podczas śledztwa ustalono, że w sporządzonych i podpisanych przez siebie dokumentach w postaci kwestionariusza osobowego i poufnej deklaracji R.C. podał nieprawdę co do swojego miejsca zamieszkania w Polsce, a następnie złożył 243 wnioski o zwrot kosztów podróży, w których podawał nieprawdę, co do odbywanych podróży służbowych, w tym pojazdów jakimi miał odbywać podróże i kilometrażu. W opisany sposób wprowadził w błąd osoby odpowiedzialne w Parlamencie Europejskim za podejmowanie decyzji w przedmiocie zwrotu wydatków poniesionych w związku z wykonywaniem obowiązków parlamentarnych, co do wskazanych wyżej okoliczności.

W piśmie z dnia 8 lipca 2019 roku ówczesny Prokurator Regionalny w Lublinie Jerzy Ziarkiewicz poinformował Prokuratora Okręgowego w Zamościu o objęciu sprawy zwierzchnim nadzorem służbowym, który sprawował osobiście.

W dniu 12 lipca 2019 r. prokurator referent wydał postanowienie o wszczęciu śledztwa w sprawie doprowadzenia w okresie od czerwca 2009 r. do stycznia 2018 r. na terenie Królestwa Belgii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru Parlamentu Europejskiego, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 99 595 EURO przez posła do Parlamentu Europejskiego VII i VIII kadencji oraz Wiceprzewodniczącego Parlamentu Europejskiego w okresie od 1 lipca 2014 r. do 6 lutego 2018 r. poprzez składanie wniosków o zwrot kosztów podróży służbowych oraz o przyznanie dodatku pobytowego i wprowadzenie w błąd Parlamentu Europejskiego, co do faktycznego miejsca zamieszkania w okresie od lipca 2009 r. do czerwca 2014 r., odbytych podróży służbowych, środków transportu i liczby przejechanych kilometrów, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w kwietniu 2023 roku prokurator referent przygotował projekt wniosku o uchylenie immunitetu posła do Parlamentu Europejskiego R.C. oraz projekt postanowienia o przedstawieniu zarzutów. Obydwa dokumenty przekazał Prokuratorowi Okręgowemu w Zamościu wraz z pismem przewodnim do podpisu opatrzonym datą 6 kwietnia 2023 r. Powyższe pismo nie zostało podpisane przez w/w, o czym świadczy odręczna adnotacja prokuratora referenta o treści: *"pismo wraz z załącznikami przekazano do podpisu Prokuratorowi Okręgowemu w dniu 6 kwietnia 2023 r."*

Prokurator referent wobec odmowy podpisania pisma przesyłającego projekty postanowienia o przedstawieniu zarzutu i projektu wniosku o uchylenie immunitetu R.C. przesłał je pocztą wewnętrzną e-mail do Prokuratora Okręgowego w Zamościu i Prokuratora Regionalnego w Lublinie. Na dowód przesłania projektów w/w pism procesowych dołączył do akt podręcznych wydruki z poczty e-mail.

W dniu 12 czerwca 2023 roku doszło do spotkania prokuratora referenta, Prokuratora Okręgowego w Zamościu z Prokuratorem Regionalnym w Lublinie. Podczas spotkania stwierdzono, że wniosek o uchylenie immunitetu jest przedwczesny i niezbędnym jest uzupełnienie materiału dowodowego. Prokurator Regionalny w Lublinie polecił uzyskanie analizy kryminalnej, przeprowadzenie kolejnej analizy, przesłuchań świadków w kontekście sporządzania wniosków o zwrot kosztów podróży służbowych, uzyskanie odpowiedzi z Urzędu Miasta w Jaśle, jak również wytypowanie osoby, lub osób, co do których ewentualnie należałoby wywołać opinię z zakresu badania pisma ręcznego co do wypełnienia przez nich wniosków o zwrot kosztów podróży.

Wskazać należy, że co do ostatniej kwestii prokurator referent przedstawił swoje stanowisko w notatce urzędowej z dnia 9 maja 2023 r., w której wskazał, że wywołanie takiej opinii w świetle poczynionych ustaleń było zbędne. Mimo tego, w dniu 14 czerwca 2023 roku Jerzy Ziarkiewicz Prokurator Regionalny w Lublinie w rozmowie telefonicznej polecił prokuratorowi referentowi wydanie postanowienia o zasięgnięciu opinii z zakresu badania pisma ręcznego wobec osób wytypowanych do przeprowadzenia badania.

W piśmie z dnia 19 czerwca 2023 r. Prokurator Regionalny w Lublinie w całości podtrzymał swoje polecenia co do konieczności wykonania czynności procesowych wskazanych przez niego podczas spotkania w dniu 12 czerwca 2023 r. Ponadto stwierdził, że bez ich przeprowadzenia, nie będzie możliwe sporządzenie decyzji merytorycznej w przedmiotowym śledztwie.

W dniu 14 grudnia 2023 r., Prokurator Okręgowy w Zamościu przekazując wniosek o przedłużenie czas trwania śledztwa na dalszy czas oznaczony, ponownie przesłał projekt postanowienia o przedstawieniu zarzutów i projekt wniosku o uchylenie immunitetu posła do Parlamentu Europejskiego - R.C. celem zapoznania się i akceptacji w ramach zwierzchniego nadzoru służbowego. Dodatkowo wskazał, że istnieje podstawa do wyekspediowania takiego wniosku z uwagi na dostateczne uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa przez europosła R.C.

Po upływie ponad miesiąca czasu, w dniu 24 stycznia 2024 r. akta sprawy zostały zwrócone do Prokuratury Okręgowej w Zamościu. W piśmie z dnia 19 stycznia 2024 r. skierowanym do Prokuratora Okręgowego w Zamościu przekazującym postanowienie o przedłużeniu śledztwa na dalszy czas oznaczony, Prokurator Regionalny w Lublinie wskazał, że wniosek o uchylenie immunitetu europarlamentarzysty uważa za zasadny, po wykonaniu zleconych przez niego czynności procesowych. Nadto poinformował, że przekazał go do Prokuratury Krajowej.

Faktycznie, w dniu 17 stycznia 2024 r. przekazał do Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej kopie projektów postanowienia o przedstawieniu zarzutów i wniosku o uchylenie immunitetu R.C. W odpowiedzi z dnia 30 stycznia 2024 r. wskazano, że brak jest uwag ze strony w/w Departamentu do zasadności załączonych dokumentów.

Po zmianie kierownictwa Prokuratury Regionalnej w Lublinie, w dniu 14 lutego 2024 r. Prokuratura Okręgowa w Zamościu przekazała do Prokuratury Krajowej wniosek o uchylenie immunitetu posła do PE R.C., celem nadania mu biegu i skierowanie do Przewodniczącej Parlamentu Europejskiego, co nastąpiło w dniu 4 marca 2024 r.

W dniu 17 lipca 2024 r. zostało wydane postanowienie o przedstawieniu zarzutu R.C. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. Po wykonaniu czynności procesowych z udziałem podejrzanego w dniu 17 grudnia 2024 roku został

skierowany do sądu akt oskarżenia przeciwko R.C., oskarżonemu o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Sprawa pozostawała w zainteresowaniu Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej, do którego przekazywano informacje o wykonanych i planowanych czynnościach procesowych.

Akt oskarżenia z grudnia 2024 r. jest zasadny.

Widoczna jest w niniejszej sprawie ingerencja w tok śledztwa ze strony ówczesnego Prokuratora Regionalnego w Lublinie, polegająca na niezasadnym wydłużaniu czasu trwania postępowania przygotowawczego, a w efekcie opóźnianiu skierowania wniosku do Parlamentu Europejskiego o uchylenie immunitetu posłowi R.C. Tego typu ingerencja nie znajdowała uzasadnienia w zgromadzonym materiale dowodowym, lecz w sposób ewidentny zmierzała do tego, aby wydanie rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie nastąpiło jak najpóźniej.

Działania prokuratorów w niniejszej sprawie badane są w ramach jednego z wątków śledztwa prowadzonego w Wydziale Spraw Wewnętrznych PK.

78) PR 3 Ds 61.2021 Prokuratury Rejonowej w Gdyni

Postępowanie zainicjowane zawiadomieniem z dnia 10 lipca 2018 roku Stowarzyszenia Ogólnopolskiego Komitetu Obrony przed Sektami i Przemocą w Szklarskiej Porębie. Zawiadomienie dotyczyło zamieszczenia w bliżej nieustalonym czasie, jednak nie później niż do dnia 9 maja 2018 roku, w bliżej nieustalonym miejscu, na portalu społecznościowym Facebook wpisu zawierającego określenia znieważające Jarosława Kaczyńskiego i wskazujące na jego właściwości, które mogły go poniżyć w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla prowadzonej przez niego działalności, tj. o czyn z art. 212 § 2 k.k. w zb. z art. 216 § 2 k.k.

Powyższe zawiadomienie w dniu 10 października 2018 roku zostało przekazane Prokuraturze Rejonowej w Gdyni, po rozstrzygnięciu przez Prokuraturę Okręgową w Warszawie sporu kompetencyjnego. Sprawę przydzielono do referatu prokuratora, który w dniu 24 października 2018 roku odmówił wszczęcia dochodzenia wobec braku interesu społecznego w objęciu ściganiem z urzędu powyższego czynu. W treści tej decyzji procesowej spersonalizowano osobę sprawcy czynu, wskazując z imienia i nazwiska znaną polską pisarkę. Postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia w dniu 5 listopada 2018 r. doręczono pokrzywdzonemu na adres jego Biura Poselskiego. Na powyższe postanowienie zażalenie złożył jedynie zawiadamiający.

Zażalenie w przedmiocie odmowy wszczęcia dochodzenia zostało rozpoznane w trybie art. 465 § 2a k.p.k. przez Prokuraturę Okręgową w Gdańsku. Zażalenie zostało rozpoznane w dniu 1 marca 2019 r. przez prokuratora, który go nie uwzględnił i zaskarżone postanowienie utrzymał w mocy. Pismem z dnia 19 lutego 2019 r., Prokuratura Okręgowa w Gdańsku zażądała nadesłania przez Prokuraturę Rejonową w Gdańsku akt głównych sprawy, celem dokonania ich oceny i analizy, a także zasadności podjętej decyzji i przedłożenia tej oceny Prokuraturze Regionalnej w Gdańsku. W dniu 20 maja 2019 r. akta sprawy zwrócono do Prokuratury Rejonowej w Gdyni, bez uwag.

W dniu 12 października 2020 roku prokurator Prokuratury Okręgowej w Gdańsku sporządziła notatkę, w której dokonała oceny przedmiotowego postępowania. Jak wynika z jej stanowiska, w przedmiotowej sprawie brak jest podstaw do kontynuowania postępowania. Z jej oceną nie zgodził się Michał Kierski - Prokurator Okręgowy w Gdańsku, który polecił kontynuowanie dochodzenia i uzyskanie archiwalnych danych z Facebook (wpis bez daty).

Pismem z dnia 19 marca 2021 r. (piątek) przekazano Prokuraturze Rejonowej w Gdyni polecenie Prokuratora Okręgowego w Gdańsku podjęcie postępowania i wszczęcie w tej sprawie dochodzenia. Nakazano także wystąpienie do administratora Facebook o nadesłanie archiwalnych danych dotyczących inkryminowanego wpisu internetowego. Zobowiązano Prokuraturę Rejonową w Gdyni o konieczności powiadomienia Prokuratury Okręgowej w Gdańsku w terminie do 22 marca 2021 r. godz. 10.00 (poniedziałek - sic!) o podjęciu postępowania. W piśmie nie wskazano motywów, dla których zachodzić miałyby potrzeba kontynuowania postępowania. Tego samego dnia w Prokuraturze Rejonowej w Gdyni wydano postanowienie o podjęciu sprawy i wszczęciu dochodzenia. Postanowienia wydała prokurator Prokuratury Rejonowej w Gdyni. Dochodzenie powierzono Komendzie Miejskiej Policji w Gdyni.

W dniu 22 marca 2021 r. poinformowano Prokuraturę Okręgową w Gdańsku o podjęciu dochodzenia. Postępowanie to było przedłużane wielokrotnie, aż do dnia 14 marca 2022 r., kiedy to umorzono dochodzenie, wobec niewykrycia sprawcy czynu.

W toku czynności Prokuratura Okręgowa w Gdańsku zobowiązała Prokuraturę Rejonową w Gdyni do cyklicznego pisemnego raportowania o postępach postępowania, pomimo nie objęcia go zwierzchnim nadzorem służbowym. Nadto mimo braku nadzoru w tej sprawie prokuratorzy z Prokuratury Okręgowej w Gdańsku wydawali pisemne polecenia co do czynności, jakie mają zostać wykonane w tej sprawie, jakie dokumenty mają być załączone do akt, do jakich instytucji należy wystąpić o uzyskanie informacji, jak również polecenie wystąpienia do Policji o uzyskanie w trybie operacyjnym danych informatycznych identyfikujących sprawcę tj. w trybie art. 20 c ustawy o Policji.

W przedmiotowej sprawie w dniu 9 września 2021 roku wydano niezasadne polecenie wystąpienia w drodze pomocy prawnej do USA o uzyskanie danych informatycznych z portalu Facebook. W dniu 10 stycznia 2022 roku, wobec stanowiska Biura Współpracy Międzynarodowej Prokuratury Krajowej, zrezygnowano z potrzeby kierowania wniosku o pomoc prawną do USA. Prokuratura Okręgowa w Gdańsku żądała przedstawienia kopii decyzji końcowej w przypadku jej wydania. Realizując polecenie Prokuratura Rejonowa w Gdyni przesłała za pismem z dnia 18 marca 2022 roku projekt postanowienia o umorzeniu dochodzenia „celem zapoznania”. Zachowanie takie należy traktować jako ingerencję w niezależność Prokuratora Rejonowego w Gdyni. W tym samym dniu Prokuratura Okręgowa w Gdańsku oceniła nadesłany projekt jako prawidłowy.

Przechodząc do oceny procedowania w tej sprawie zauważyć należy, że czyn będący przedmiotem postępowania należy do przestępstw ściganych z oskarżenia prywatnego. Stosownie do treści art. 101 § 2 k.k. karalność takiego czynu ustaje z upływem roku od czasu gdy pokrzywdzony dowiedział się o osobie sprawcy przestępstwa, nie później jednak niż z upływem 3 lat od czasu jego popełnienia.

W realiach niniejszej sprawy zdarzenie miało miejsce najpóźniej w dniu 9 maja 2018 roku, zaś pokrzywdzony dowiedział się o osobie sprawcy w dniu 5 listopada 2018 roku, kiedy to doręczono mu na adres biura poselskiego postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia. W tej sytuacji, wobec bierności pokrzywdzonego, który nie złożył oświadczenia o żądaniu ścigania przedmiotowego czynu, karalność tego występku ustała w dniu 5 listopada 2019 roku. Podjęcie i wszczęcie postępowania na nowo w dniu 19 marca 2021 roku dotyczyło niewątpliwie czynu już przedawnionego (art. 101 § 2 k.k.). Postępowanie w tej sprawie podjęto i wszczęto z nieustalonych powodów. Podkreślić należy, że w dacie wszczęcia postępowania aktualne były przesłanki braku interesu w kontynuowaniu dochodzenia, o których napisano w pierwotnych decyzjach merytorycznych. Zdumienie musi budzić fakt, że w sprawie o czyn prywatnoskargowy, polecano Policji realizowanie czynności w trybie art. 20 c ustawy o Policji, a także skierowano polecenie o wystąpienie do USA o pomoc prawną w celu uzyskania określonych informacji.

Analiza sprawy wykazała konieczność rozpoznania działań prokuratorów prowadzących i nadzorujących postępowanie pod kątem odpowiedzialności służbowej.

79) 3045-2.Ds.34.2022 Prokuratury Okręgowej w Opolu

Sprawa o sygn. 3045-2.Ds.34.2022 Prokuratury Okręgowej w Opolu dotyczyła działalności urzędników i pracowników samorządowych w Trzebnicy oraz osób z nimi współdziałających. Przedmiotowe śledztwo jest w toku.

Śledztwo początkowo prowadzono w Prokuraturze Rejonowej w Oławie pod sygn. PR Ds.1308.2019 i Prokuraturze Okręgowej we Wrocławiu pod sygn. PO I Ds 43.2020. Wszczęte zostało w dniu 14 października 2019 r. w oparciu o zawiadomienie radnego Rady Miejskiej w Trzebnicy. W jego toku wydano wobec 5 osób postanowienia o przedstawieniu zarzutów popełnienia przestępstw m.in. z art. 231 § 2 k.k., art. 270 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k., 271 § 1 i 3 k.k., art. 284 § 1 k.k., art. 233 § 1 i 1a k.k.

Zarządzeniem z dnia 28 kwietnia 2022 r. Prokurator Regionalny we Wrocławiu objął zwierzchnim nadzorem służbowym śledztwo o sygn. PO I Ds 43.2020 powołując się w uzasadnieniu na wagę i złożoność postępowania przygotowawczego.

Wnioskiem z dnia 16 sierpnia 2022 r. Zastępca Prokuratora Okręgowego we Wrocławiu zwrócił się do Prokuratora Regionalnego we Wrocławiu o przedłużenie okresu śledztwa o sygn. PO I Ds.43.2020 na okres przekraczający 1 rok.

Pismem z dnia 22 września 2022 r. Zastępca Prokuratora Regionalnego we Wrocławiu odniósł się co do przedstawionych zamierzeń procesowych podległej jednostki udzielając w tej mierze swojej oceny i uwagi merytoryczne.

Prokurator Regionalny we Wrocławiu postanowieniem z dnia 27 września 2022 roku przedłużył okres śledztwa do dnia 31 marca 2023 roku oraz przekazał śledztwo do dalszego prowadzenia do Prokuratury Okręgowej w Opolu. W treści pisma powołał okoliczność, iż zgromadzony materiał dowodowy uzasadnia wydanie wobec względem konkretnych osób postanowienia o przedstawieniu zarzutów. Powyższe w ocenie autora uprawniało do przyjęcia, iż w sprawie zachodzi wskazany w § 116 ust. 5 Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury szczególnie uzasadniony przypadek, który ze względu na dobro postępowania wymaga wyłączenia zasady właściwości miejscowej i przekazania sprawy do prowadzenia poza okręg wrocławski.

Przeprowadzona analiza akt podręcznych i głównych śledztwa nie daje odpowiedzi na pytanie jakimi powodami kierował się Prokurator Regionalny we Wrocławiu podejmując decyzję o przekazaniu śledztwa do innej jednostki, zwłaszcza biorąc pod uwagę kluczowy moment

postępowania, zaplanowane istotne czynności procesowe, które *de facto* co do istoty, znalazły aprobatę u Zastępcy Prokuratora Regionalnego.

Decyzja o przeniesieniu śledztwa negatywnie wpłynęła na jego dynamikę, postęp i stan zaawansowania, co stoi w opozycji do określonych w art. 297 k.p.k. celów postępowania przygotowawczego.

Lokalne media wiążą tę sytuację z koneksjami politycznymi osób, których dotyczyło zawiadomienie o przestępstwach.

Analiza sprawy wykazała konieczność rozpoznania działań prokuratorów nadzorujących postępowanie pod kątem odpowiedzialności służbowej.

80) PO I Ds 307.2020 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

Postępowanie zarejestrowane zostało pod sygnaturą PO I Ds 307.2020 Prokuratury Okręgowej w Warszawie dotyczyło czynności związanych z wyborem I Prezesa Sądu Najwyższego podejmowanych w dniach od 2 do 12 maja 2020 r. podejmowanych przez Kamila Zaradkiewicza, który został powołany na sędziego Sądu Najwyższego w związku z uchwałą 28.08.2018 r. KRS nr 330/2018 w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na siedem wolnych stanowisk sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej [M.P. z 2018 p. 633], KRS w składzie powołanym po skróceniu konstytucyjnej kadencji wcześniej powołanej KRS.

Zawiadomienie datowane 23 listopada 2020 r. złożyło Stowarzyszenie Sędziów Polskich **Iustitia**, a dotyczyło ono zachowania Kamila Zaradkiewicza polegającego na tym, że:

1) w dniach od 2 do 9 maja 2020 roku w Warszawie, jako pełniący obowiązki Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, przewodnicząc obradom Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego nie dopełnił swojego obowiązku ustalenia porządku obrad Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego, a także przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że samowolnie nie zgodził się na przyjęcie porządku obrad w brzmieniu zaproponowanym przez ponad połowę członków Zgromadzenia Ogólnego na piśmie w dniu 9 maja 2020 r., a co było konieczne do dokonania wyboru kandydatów na Pierwszego Prezesa SN, czym działał na szkodę interesu publicznego, tj. popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 k.k.,

2) w dniu 8 maja 2020 roku w Warszawie, podczas posiedzenia Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego, jako pełniący obowiązki Pierwszego Prezesa SN, przewodnicząc obradom Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że nie odebrał zgłoszenia kandydatów do komisji skrutacyjnej i samowolnie, bez decyzji

Zgromadzenia Ogólnego, które nie wyraziło woli odstąpienia od zasad wyborów kandydatów przyjętych na posiedzeniu, zarządził wydrukowanie kart do głosowania w innej niż ustalona i zaaprobowana w dniu 8 maja 2020 r. postaci, czym działał na szkodę interesu publicznego, tj. przestępstwa z art. 231 § 1 k.k.,

3) w okresie od 8 do 12 maja 2020 roku w Warszawie, jako pełniący obowiązki Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, przewodnicząc obradom Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego, nie mając upoważnienia do swobodnego dysponowania protokołami z głosowania, poświadczył w nich nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne w ten sposób, że w miejsce kandydatów do komisji skrutacyjnej upoważnionej do liczenia głosów/przeprowadzenia głosowania na kandydatów na Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, umieścił osoby, które nie uzyskały poparcia członków Zgromadzenia Ogólnego w kilku głosowaniach przeprowadzonych w dniu 8 maja 2020 r. i w ten sposób samodzielnie ustalił skład komisji skrutacyjnej upoważnionej do wyboru kandydata na Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, czym przekroczył swoje uprawnienia, działając na szkodę interesu publicznego, tj. przestępstwa z art. 271 § 1 k.k. i art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Postanowieniem z dnia 30 grudnia 2020 r. prokurator Prokuratury Okręgowej w Warszawie odmówiła wszczęcia śledztwa, po przyjęciu, że czyny nie zawierają znamion czynu zabronionego, tj. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. Z uzasadnienia wynikało, iż decyzja oparta była na wydrukach treści umieszczonych w sieci internetowej na oficjalnej stronie Sądu Najwyższego, a dotyczących przebiegu obrad Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego, zarządzeń Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, komunikatów i oświadczeń sędziów Sądu Najwyższego, jak również internetowych artykułów prasowych związanych z przebiegiem obrad Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego w maju 2020 roku, apelu kilkudziesięciu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2020 r. skierowanego do Prezydenta Andrzeja Dudy o odwołanie Kamila Zaradkiewicza z funkcji osoby pełniącej obowiązki Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, wyznaczonej do przeprowadzenia wyborów kandydatów na urząd Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego oraz materiałach postępowań zarejestrowanych w Prokuraturze Okręgowej w Warszawie, w Wydziale 1 Śledczym, które mogły mieć zbieżny lub podobny przedmiot, tj. sprawy PO I Ds 99.2020 oraz PO I Ds 116.2020.

Pierwsze z postępowań (PO I Ds 99.2020) było podjęte na podstawie zawiadomienia G.K. o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przekroczenia uprawnień w dniach 7-9 maja 2020 r. przez pełniącego obowiązki Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, przez podejmowanie czynności zmierzających do poniesienia odpowiedzialności dyscyplinarnej przez sędziego Sądu Okręgowego w Krakowie, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. oraz przestępstwa przekroczenia uprawnień w dniach

7-9 maja 2020 r. przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych, przez podjęcie czynności wyjaśniających wobec sędziego Sądu Okręgowego w Krakowie, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. Postępowanie w dniu 14 maja 2020 r. zostało zakończone decyzją o odmowie wszczęcia śledztwa, której podstawą było stwierdzenie, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

Natomiast drugie postępowanie (PO I Ds 116.2020) zostało zarejestrowane w wyniku zawiadomienia H.G. o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przekroczenia uprawnień w dniach 8, 9 i 12 maja 2020 roku w Warszawie przez osobę pełniącą obowiązki Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, Kamila Zaradkiewicza w trakcie obrad Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego poprzez nieprawidłowe ich prowadzenie i działanie na szkodę interesu publicznego, tj. czynu z art. 231 § 1 k.k. oraz przestępstwa poświadczenia nieprawdy w dokumencie, tj. w protokole głosowania co do okoliczności mającej znaczenie prawne, w dniu 12 maja 2020 r. w Warszawie przez osobę pełniącą obowiązki Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, Kamila Zaradkiewicza, w trakcie obrad Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego, tj. czynu z art. 271 § 1 k.k. Postępowanie w dniu 26 czerwca 2020 r. zostało zakończone decyzją o odmowie wszczęcia śledztwa, której podstawą było stwierdzenie, że czyny nie zawierają znamion czynu zabronionego.

Postanowienie zostało zaskarżone i na mocy postanowienia z dnia 20 października 2023 r., sygn. akt III Kp 176/21, Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie utrzymał w mocy orzeczenie prokuratora, co do czynów z dwóch pierwszych punktów, natomiast uchylił odnośnie trzeciego z czynów. Z uzasadnienia, którego motywy należy podzielić wynikało, iż decyzja prokuratora była zdecydowanie przedwczesna, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie uzasadnił jej słuszności. Wyjaśnienia wymaga ogłoszenie przez sędziego Kamila Zaradkiewicza 12 maja 2020 roku, że na podstawie protokołu głosowania z 9 maja 2020 roku zostali wybrani członkowie komisji skrutacyjnej, albowiem na podstawie tego samego protokołu 9 maja 2020 roku przewodniczący komisji liczącej głosy - sędzia P.W. ogłosił, że żaden z kandydatów nie otrzymał większości głosów, a zatem, że nie zostali wybrani kandydaci do komisji skrutacyjnej, co poprzedził szczegółowym przytoczeniem liczby głosów otrzymanych przez poszczególnych sędziów. Wskazywało to bowiem w sposób oczywisty na możliwość popełnienia przestępstwa. Niezbędne więc było, celem ustalenia rzeczywistego stanu faktycznego sprawy, uzyskanie protokołu głosowania z 9 maja 2020 roku, celem zweryfikowania jego wyników, a następnie rozważanie przesłuchania w charakterze świadków członków komisji liczącej głosy oraz sędziego Kamila Zaradkiewicza, celem wyjaśnienia powodów ogłoszenia dwóch - przeczących sobie wyników głosowania w oparciu o ten sam protokół.

Skutkowało to koniecznością wszczęcia śledztwa, co nastąpiło w dniu 7 lutego 2024 r., w sprawie przekroczenia uprawnień w okresie od 8 do 12 maja 2020 r. w Warszawie, przez pełniącego obowiązki Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, podczas przewodniczenia obradom Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego, polegającego na poświadczeniu nieprawdy w protokołach z głosowania, bez upoważnienia do swobodnego dysponowania tymi protokołami, co do okoliczności mających znaczenie prawne w ten sposób, że w miejsce kandydatów do komisji skrutacyjnej upoważnionej do liczenia głosów/przeprowadzenia głosowania na kandydatów na Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, umieścił osoby, które nie uzyskały poparcia członków Zgromadzenia Ogólnego w kilku głosowaniach przeprowadzonych w dniu 8 maja 2020 r. i w ten sposób samodzielnie ustalił skład komisji skrutacyjnej upoważnionej do wyboru kandydata na Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, czym działano na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

W czasie badania śledztwo było prowadzone pod sygn. akt 3041-1.Ds29.2024 Prokuratury Okręgowej w Warszawie i były realizowane czynności procesowe niezbędne do wyjaśnienia sprawy.

Wskazane wyżej pochapne podjęcie decyzji prokuratora spowodowało znaczny upływ czasu od zdarzenia do podjęcia czynności, który nie tylko mógł mieć wpływ na zakres uzyskanych informacji, zwłaszcza w oparciu o osobowe źródła dowodowe, ale także na kształtowanie się poczucia stabilności systemu prawnego w kraju.

W zaistniałej sytuacji niezbędne jest zapewnienie prokuratorowi prowadzącemu sprawę możliwości podjęcia decyzji opartej tylko na zebranych materiale dowodowym i swobodnej ocenie dowodów, a także wyjaśnienie, niezależnie od przedawnienia odpowiedzialności dyscyplinarnej, czy takie warunki zostały zapewnione także w czasie podejmowania decyzji o odmowie wszczęcia śledztwa. Niezbędna jest także w ramach nadzoru wewnętrznego analiza innych spraw dotyczących czynności związanych z wyborami Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego w 2020 r. oraz rozważenie objęcia sprawy zwierzchnim nadzorem służbowym w Prokuraturze Regionalnej w Warszawie.

81) 4119-0.Ds.777.2022 Prokuratura Rejonowa w Busku – Zdroju

Przedmiot postępowania został określony przez prokuratora, jako przekroczenie w dniu 3 czerwca 2022 roku w Pacanowie, województwa świętokrzyskiego, uprawnień przez posła na Sejm RP IX kadencji oraz członka Rady Ministrów poprzez skierowanie pisma zawierającego wniosek o rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z Naczelniczką Oddziału Poczty Polskiej

w Pacanowie z powodu ciężkiego naruszenia przez nią podstawowych obowiązków pracowniczych, działając na szkodę jej interesu prywatnego, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.

Czynności podjęto na podstawie zawiadomienie Posła A.S. z dnia 10 czerwca 2022 r.

Postanowieniem z 25 lipca 2022 roku prokurator odmówiła wszczęcia śledztwa, wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

W uzasadnieniu podniosła, że wniosek M.C. o rozwiązanie umowy o pracę z A.G. z jej winy bez wypowiedzenia miał charakter wyłącznie postulatywny i w związku z jego sformułowaniem, nie odwoływał się on do żadnych władczych kompetencji przysługujących mu jako posłowi na Sejm RP oraz członkowi Rady Ministrów, w szczególności nie zawierał informacji, że w sytuacji postąpienia niezgodnie z nim podejmie on działania mające na celu zmianę decyzji osób reprezentujących Poczte Polską S.A., albo wyciągnięcia wobec nich konsekwencji. W świetle powyższego uznać należy, że pismo M.C. z dnia 3 czerwca 2022 roku stanowiło wyłącznie wyraz niezadowolenia z zachowania A.G., które w jego ocenie winno być zakwalifikowane jako ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych. Niniejsze działanie nie było zatem bezprawne, a tym samym nie wyczerpało znamion przekroczenia uprawnień, o jakim mowa w art. 231 § 1 k.k.

Decyzję ta była niewątpliwie przedwczesna, albowiem nie uwzględniała tego, iż sam, że M.C. skierował skargę do prezesa Poczty Polskiej S.A., jako poseł na Sejm RP IX kadencji oraz członek Rady Ministrów, a nie klient mogło wpływać na czas podjęcia i ukierunkowanie czynności. Skargę zaś cofnął dopiero wskutek nagłośnienia spawy, niemniej doprowadziła ona do niezwłocznego podjęcia czynności przez Biuro Kontroli i Zarządzania Bezpieczeństwem Poczty Polskiej S.A. oraz Okręgowej Inspekcji Pracy Oddział w Kielcach.

Niezależnie od przekroczenia instrukcyjnego, to jednak procesowego terminu do przeprowadzenia postępowania sprawdzającego, w tej sytuacji niezbędne było wszczęcie śledztwa, przesłuchanie wszystkich osób biorących udział w zdarzeniu, jak również podejmujących czynności kontrolne, z ustaleniem, czy w przypadku każdej skargi podejmowane były takie lub podobne czynności, w tym także na podstawie dokumentów z innych spraw, które były w tym czasie przedmiotem skarg.

Należy bowiem podkreślić, iż pismo zakwalifikowane jako skarga wskazywała, że Naczelnik Placówki Pocztovej miała i to przez 10 minut zwracać się do M.C. w sposób wulgarny, używając inwektyw, a tym samym zamiarem było wszczęcie postępowania dyscyplinarnego. Nadto pismo zostało podpisane tylko maszynowo z powołaniem się na fakt, iż M.C. był wówczas Ministrem – Członkiem Rady Ministrów i Posłem na Sejm RP IX kadencji, ze wskazaniem w treści pisma Pani G. „była świadoma, iż zwraca się do urzędnika państwowego najwyższej rangi – Ministra oraz Posła na Sejm RP”, a nadto wnosił „o dyscyplinarne zwolnienie” A.G. „w trybie natychmiastowym”, co

trudno uznać za skargę obywatelską, bowiem było próba wywarcia i to bezprawnego nacisku na czynności pracodawcy, w celu dyscyplinarnego i natychmiastowego zwolnienia pracownika.

W badanych aktach stwierdzono pismo ówczesnego Naczelnika Wydziału I do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Regionalnej w Krakowie polecające przekazywanie informacji o ustaleniach postępowania z dnia 5 lipca 2022 r. Pismo zostało skierowane do ówczesnego Prokuratora Okręgowego w Kielcach z powołaniem się na polecenie ówczesnego Prokuratora Regionalnego w Krakowie.

W tej sytuacji niezbędny jest zwrot akt Prokuratorowi Regionalnemu w Krakowie, celem przekazania sprawy do jednostki spoza okręgu kieleckiego.

82) PR Ds 230.2019 Prokuratury Rejonowej w Sandomierzu

Sprawa dotyczyła opóźnienia w realizacji zapłaty za jabłka w ramach interwencyjnego skupu tych owoców zainicjowanego przez Ministra Rolnictwa K.A., które zostało zakwalifikowane przez prokuratora jak czyn z art. 286 § 1 k.k.

Czynności zainicjowało zawiadomienie z dnia 19 lutego 2019 r. M.D. prowadzącego działalność pod firmą DRA-FOR PH-U, albowiem nie otrzymał on zapłaty 550.050.00 zł od Eskimos S. A., która realizowała skup.

W toku czynności sprawdzających dwa razy przesłuchano zawiadamiającego oraz rozpytano przedstawiciela firmy Eskimos S.A., który wskazał na trudności w regulowaniu należności: *Na interwencyjny skup jabłek Ministerstwo Rolnictwa gwarantowało uzyskanie kredytów w Banku Ochrony Środowiska. Każda transza na podstawie zawartej umowy miała wynosić 100 milionów złotych. Kredyt udzielony miał zostać na skup pół miliona ton jabłek. Najpierw spółka otrzymała jednak tylko 30 milionów zł. Eskimos S.A. ogłosił, że skupuje jabłka (...). Eskimos S.A. w sumie otrzymało w 3-4 transzach kredyt w wysokości 100 mln złotych. Jego gwarantem był KOWR, który zgodnie z prawem mógł gwarantować kwotę tylko do tej wysokości. Tymczasem spółka potrzebowała około 300 mln zł dla kontynuowania akcji. Aktualnie spółka ma otrzymać kolejną transzę kredytu, która ma zostać odblokowana. Nadzór ma Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa. Sprawdza on poprawność wypełnienia dokumentów, zgodność ze stanem faktycznym, zgodność przyjętej ilości surowca z wyprodukowanym towarem.*

Postanowienie o odmowie wszczęcia sporządził funkcjonariusz Policji z datą 8 maja 2019 r. – w sprawie *doprowadzenia Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowego "DRA-FOR" M.D. z siedzibą w Głazowie, w okresie od 18 października 2018 r. do 15 stycznia 2019 r. w Dębianach*

woj. świętokrzyskiego, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 550.050 zł, poprzez wprowadzenie w błąd, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, co do uregulowania należności z tytułu podpisanej w dniu 18 października 2018 r. umowy na prowadzenie skupu i transportu jabłek przemysłowych we własnym imieniu na rzecz odbiorcy jabłek przemysłowych od producentów w ilościach określonych w umowach kontraktacyjnych, zawartych z producentami na rzecz firmy ESKIMOS S.A. z siedzibą w Konstancinie Jeziorna ul. Podgórska 4, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., na zasadzie art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k. - wobec braku znamion czynu zabronionego.

W uzasadnieniu m.in. podniesiono, iż - Według dokumentów dostarczonych przez Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa w Warszawie wynika, że M.D. łącznie dostarczył firmie Eskimos S.A. jabłka przemysłowe na kwotę 1.807.963,22 zł, zaś otrzymał zapłatę w wysokości 1.545.982.63 zł. Firma Eskimos stara się uruchomić pozostałą część kredytu w wysokości 20 mln zł celem pokrycia m.in. zaległości wobec M.D. Powodem niewypłacenia transzy kredytu były fakt nie zlecenia przez KOWR udzielenia gwarancji przez BGK, co skutkowało niemożnością wypłaty kredytu przez BOS S.A. Wiązało się to m.in. z uchwaleniem budżetu KOWR, co przy braku wiążącego ustalenia tego budżetu i planu finansowego zasobu miało związek z powstaniem zlecenia udzielenia gwarancji, przesunięciem niektórych płatności, a także ze względu na kontrole zewnętrzną akcji skupu jabłka przemysłowego. Środki na pokrycie zobowiązań wobec M.D. pochodzić miały z kredytu udzielonego w kwocie 100 mln zł przez Bank Ochrony Środowiska S.A. udzielonego przed zawarciem umowy z panem M.D. Jak wynika z udzielonej pisemnej informacji przez Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa zaległa kwota w wysokości 261.953,59 zł zostanie wypłacona niezwłocznie po wypłacie Spółce transzy kredytu w wysokości 20 mln zł przez BOS S.A. lub wcześniej, w wyniku spływu kwot ze zwrotów zaliczek udzielonych skupom. Jednocześnie stwierdzono, że Zarząd Spółki nie ucieka od odpowiedzialności, a jedynie stara się znaleźć w trudnej sytuacji związanej głównie z opóźnionym finansowaniem i w chwili spływu środków, zaległość zostanie uregulowana.

Orzeczenie zostało zatwierdzone przez prokurator Prokuratury Rejonowej w Sandomierzu w dniu 15 maja 2019 r.

Postanowienie było przedwczesne, albowiem z poczynionych ustaleń wynikało, iż przedmiotem oceny powinna być nie tylko działalność Eskimos S.A. w tym jednym przypadku. Nadto przedmiotem czynności powinien być również sposób wdrożenia i zasady związane z interwencyjnym skupem jabłek.

Wobec toczącego się postępowania w Prokuraturze Regionalnej w Warszawie, należy polecić Prokuratorowi Okręgowemu w Kielcach podjęcia czynności celem przekazania sprawy do łącznego prowadzenia.

83) PR Ds 504.2020 Prokuratury Rejonowej w Sławnie

Sprawa dotyczyła publicznego w Sławnie w dniu 6 lipca 2020 r. znieważenia przez Mateusza Morawieckiego wyborców kandydata na Prezydenta RP, Rafała Trzaskowskiego słowami: „Drodzy mieszkańcy Koszalina, oprzyjcie swoje myśli, swoje wybory o fakty, nie o mistyfikację, kuglarstwo, oszustwa pana Trzaskowskiego, który rano zapomina, kim był wczoraj, a wieczorem nie poznaje samego siebie w lustrze”, a następnie opisując fałszywy i obraźliwy wizerunek osoby Rafała Trzaskowskiego „szalbierską polityką, kuglarstwem, farbowanymi lisami, mowa trawa, sypanie piachem w oczy, to, co robi Trzaskowski”. Sprawa została zainicjowana wiadomości e-mailową ze wskazaniem danych i miejsca zamieszkania zawiadamiającego i zarejestrowana pod sygn. akt PR Ds 504.2020 Prokuratury Rejonowej w Sławnie.

Bez dokonywania jakichkolwiek czynności, asesor Prokuratury Rejonowej w Sławnie, w dniu 27 sierpnia 2020 r., wydała postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie *pomówienia w dniu 6 lipca 2020 r. w Sławnie Rafała Trzaskowskiego przez Mateusza Morawieckiego o takie postępowanie lub właściwości, które mogą, poniżyć go w opinii publicznej lub narazić go na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności — kandydowania w wyborach na Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, tj. o czyn z art. 212 § 1 k.k. - wobec tego, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt. 2 k.pk.).*

W postanowieniu odstąpiono od sporządzenia uzasadnienia.

W toku podejmowanych czynności nie wezwano zawiadamiającego do uzupełnienia braku formalnego w postaci podpisu (art. 120 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.k.). Nie podjęto także czynności, celem przyjęcia ustanego zawiadomienia do protokołu lub zajęcia stanowisko przez pokrzywdzonego co do ewentualnego złożenia wniosku o objęcie ściganiem z urzędu czynu prywatnoskargowego.

Ze względu na przyjętą przesłankę i podstawę prawną (czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego: art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.), a także wobec braku uzasadnienia postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia nie można uznać za zasadne.

W tej sytuacji niezbędne jest rozważenie podjęcie postępowania.

84) PO I Ds 64.2016 Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu

Sprawa dotyczyła nieprawidłowości w oświadczeniach majątkowych składanych przez ówczesnego Starosty Rzeszowskiego.

Postępowanie prowadzone na podstawie materiałów wyłączonych ze sprawy PO V Ds 13.2016.Sp(c) Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu na podstawie postanowienia prokurator Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu z dnia 30 grudnia 2016 r. zarejestrowanego na mocy anonimowego zawiadomienia, które wpłynęło 28 lipca 2016 r. do Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu, a dotyczyło przyjmowania korzyści majątkowych przez osobę pełniącą funkcję w jednostce samorządu terytorialnego, w związku z pełnieniem tej funkcji, w okresie od 16 października 2015 roku do 16 stycznia 2016 roku w Rzeszowie, tj. o przest. z art. 228 § 1 k.k. oraz o popełnione w tym samym miejscu i czasie przestępstwa z art. 230 § 1 k.k., 230 a § 1 k.k. oraz 229 § 1 k.k., a także zatajenia prawdy i podania nieprawdy w oświadczeniach majątkowych składanych przez Starostę Rzeszowskiego w latach 2012 - 2016 - tj. o przestępstwa z art. 233 § 1 k.k.

W zakresie pierwszych dwóch czynów postanowieniem z dnia 13 grudnia 2016 r., sygn. PO V Ds 13.2016.Sp(c) prokurator Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu odmówiła wszczęcia śledztwa.

W pozostałym zakresie śledztwo zostało wszczęte na mocy postanowienia prokurator Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu z dnia 17 stycznia 2017 r., sygn. akt PO I Ds 64.2016, a następnie umorzone na mocy postanowienia z dnia 12 lutego 2017 r. w sprawie:

I. zatajenia prawdy w oświadczeniu majątkowym Starosty Rzeszowskiego, sporządzonym w Rzeszowie z datą 30 kwietnia 2012 roku, złożonym dnia 30 kwietnia 2012 roku w Podkarpackim Urzędzie Wojewódzkim w Rzeszowie poprzez niewykazanie w nim, w pozycji zasoby pieniężne, środków pieniężnych zgromadzonych w walucie obcej, w wysokości 223,48 USD, tj. to jest o przestępstwo z art. 233 § 6 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k., wobec braku znamion czynu zabronionego,

II. zatajenia prawdy w oświadczeniu majątkowym Starosty Rzeszowskiego sporządzonym w Lubeni z datą 29 kwietnia 2013 roku, złożonym dnia 30 kwietnia 2013 roku w Podkarpackim Urzędzie Wojewódzkim w Rzeszowie poprzez niewykazanie w nim, w pozycji zasoby pieniężne, środków pieniężnych zgromadzonych w walucie obcej, w wysokości 213,30 USD. tj. to jest o przestępstwo z art. 233 § 6 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k., wobec braku znamion czynu zabronionego,

III. zatajenia prawdy w oświadczeniu majątkowym Starosty Rzeszowskiego sporządzonym w Lubeni z datą 29 kwietnia 2014 roku, złożonym dnia 29 kwietnia 2014 roku w Podkarpackim

Urzędzie Wojewódzkim w Rzeszowie poprzez niewykazanie w nim, w pozycji zasoby pieniężne, środków pieniężnych zgromadzonych w walucie obcej, w wysokości 203,11 USD oraz dochodu w kwocie 6 tysięcy złotych uzyskanego w roku 2013 z tytułu najmu mieszkania , a nadto podania nieprawdy poprzez wykazanie dochodu z tytułu wynagrodzenia uzyskanego w 2013 roku wyższego aniżeli rzeczywista jego wysokość wynikająca ze złożonej przez niego deklaracji PIT-37, to jest o przestępstwo z art. 233 § 6 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k., tj. wobec braku znamion czynu zabronionego,

IV. zatajenia prawdy w oświadczeniu majątkowym Starosty Rzeszowskiego sporządzonym w Lubeni z datą 28 listopada 2014 roku, złożonym dnia 1 grudnia 2014 roku w Podkarpackim Urzędzie Wojewódzkim w Rzeszowie poprzez niewykazanie w nim, w pozycji zasoby pieniężne, środków pieniężnych zgromadzonych w walucie obcej, w wysokości 194,62 USD, to jest o przestępstwo z art. 233 § 6 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k., wobec braku znamion czynu zabronionego,

V. zatajenia prawdy w oświadczeniu majątkowym Starosty Rzeszowskiego sporządzonym w Lubeni z datą 3 grudnia 2014 roku, złożonym dnia 3 grudnia 2014 roku w Podkarpackim Urzędzie Wojewódzkim w Rzeszowie poprzez niewykazanie w nim, w pozycji zasoby pieniężne, środków pieniężnych zgromadzonych w walucie obcej , w wysokości 193,77 USD, to jest o przestępstwo z art. 233 § 6 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k., wobec braku znamion czynu zabronionego,

VI. zatajenia prawdy w oświadczeniu majątkowym Starosty Rzeszowskiego, sporządzonym w Lubeni z datą 29 kwietnia 2015 roku, złożonym dnia 30 kwietnia 2015 roku w Podkarpackim Urzędzie Wojewódzkim w Rzeszowie poprzez niewykazanie w nim, w pozycji zasoby pieniężne, środków pieniężnych zgromadzonych w walucie obcej , w wysokości 192,92 USD, to jest o przestępstwo z art. 233 § 6 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k., wobec braku znamion czynu zabronionego,

VII. zatajenia prawdy w oświadczeniu majątkowym Starosty Rzeszowskiego, sporządzonym w Lubeni z datą 29 kwietnia 2016 roku , złożonym dnia 29 kwietnia 2016 roku w Podkarpackim Urzędzie Wojewódzkim w Rzeszowie poprzez niewykazanie w nim , w pozycji zasoby pieniężne, środków pieniężnych zgromadzonych w walucie obcej, w wysokości 182,73 USD, to jest o przestępstwo z art. 233 § 6 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k., tj. wobec braku znamion czynu zabronionego.

W uzasadnieniu orzeczenia prokurator m.in. stwierdziła, iż wyjaśnienia Starosty w wyżej wskazanym zakresie zostały uwzględnione przez dokonujących kontroli funkcjonariuszy CBA, którzy nie dopatrzyli się jego celowego działania, zmierzającego do ukrycia środków pieniężnych zgromadzonych w walucie obcej, ukrycia dochodów z tytułu najmu bądź celowego zawyżenia przychodów i ocenę tę należy w pełni podzielić.

Niezależnie od przekroczenia terminu do przeprowadzenia czynności sprawdzających należy wskazać, iż wskazane przyczyny i podstawy umorzenia trudno uznać za prawidłowe, albowiem nawet uznając, że nie doszło do popełnienia przestępstwa, to tylko skutek uznania, iż czyny cechowała znikoma społeczna szkodliwość.

Akta powinny zostać przekazane Prokuratorowi Regionalnemu w Rzeszowie celem rozważenia podjęcia śledztwa i uzupełnienia materiału dowodowego, pozwalającego na podjęcie decyzji przez prokuratora nie na podstawie przekonania funkcjonariuszy CBA, a własnej, swobodnej oceny dowodów. Nadto ocenie tej powinna towarzyszyć sprawa objęta postanowieniem o odmowie wszczęcia śledztwa z dnia 13 grudnia 2016 r., sygn. PO V Ds 13.2016.Sp(c).

C) Postępowania dotyczące Trybunału Konstytucyjnego

85) PO I Ds 215.2017 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

W dniu 1 września 2017 roku do Prokuratury Okręgowej w Warszawie przesłane zostało z Prokuratury Regionalnej w Warszawie zawiadomienie T.K. dotyczące podejrzenia popełnienia przestępstwa przez sędziów Trybunału Konstytucyjnego: J.P. oraz M.M. związanych z przeprowadzeniem wyboru na Prezesa Trybunału Konstytucyjnego, pomimo braku pełnego składu Trybunału Konstytucyjnego wymaganego dla przeprowadzenia Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Trybunału Konstytucyjnego i przedstawieniem Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej dwóch kandydatur na Prezesa Trybunału Konstytucyjnego oraz braku stosownej uchwały w tym przedmiocie. Zawiadamiający podkreślił, iż na Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów Trybunału Konstytucyjnego nie był obecny sędzia S.R., gdyż przebywał na urlopie. Sędzia informowany w dniu zgromadzenia o jego terminie elektronicznie oraz telefonicznie, wyrażał wolę wzięcia w nim udziału, gdyby odbyło się ono dnia następnego. J.P. nie zgodziła się wówczas na zmianę terminu posiedzenia, ani też na głosowanie w tej kwestii, twierdząc, że w/w został powiadomiony elektronicznie.

Zawiadamiający zaznaczył przy tym, że w w/w głosowaniu nie uczestniczyli sędziowie: S.B., L.K., P.P., M.P.-S., P.T, S.W.-J., A.W. i M.Z., gdyż odmówili wzięcia w nim udziału. W związku z powyższym, w głosowaniu wzięło udział tylko 6 z 15 sędziów Trybunału Konstytucyjnego, a to: J.P., M.M., H.C., L.M., M.W. i Z.J., wobec czego podnoszone były m.in. uwagi co do braku quorum spowodowanego nieobecnością jednego z sędziów wyrażone w formie aneksu do protokołu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Trybunału Konstytucyjnego złożonego przez sędziego P.P.

W ramach realizowanych czynności sprawdzających w dniu 14 września 2017 roku prokurator sporządził notatkę i uzyskał materiały ze strony internetowej Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka.

Ponadto wystąpił do Trybunału Konstytucyjnego, w wyniku czego uzyskał kopie dokumentów w postaci: protokołu obrad Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2016 roku wraz z załącznikami, uchwały zapadłej w trakcie w/w zgromadzenia wraz z pismem do Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, listy obecności Sędziów Trybunału Konstytucyjnego na Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów, wzoru zawiadomienia Sędziów Trybunału Konstytucyjnego o terminie zgromadzenia, pełnomocnictwa nr 1/2016 z dnia 21 grudnia 2016 roku dla sędziego M.M. wraz z aneksem, dokumentacji dotyczącej wyznaczania sędziów Trybunału Konstytucyjnego do składów orzekających w sprawach: U 1/17, K 3/17, K 5/17, K 10/17 wraz z informacjami dotyczącymi daty wpływu tych spraw oraz oświadczenia majątkowego sędziego Trybunału Konstytucyjnego – M.M.

W dniu 8 grudnia 2017 roku prokurator referent wydał merytoryczne rozstrzygnięcie o odmowie wszczęcia śledztwa na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

I. zaistniałego w dniu 20 grudnia 2016 roku w Warszawie przy Al. Szucha 12A przekroczenia uprawnień przez sędziego Trybunału Konstytucyjnego pełniącego obowiązki Prezesa Trybunału Konstytucyjnego, przewodniczącego posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Trybunału Konstytucyjnego w sprawie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydatów na stanowisko Prezesa Trybunału Konstytucyjnego poprzez przeprowadzenie tego posiedzenia i zarządzenie głosowania na kandydatów na stanowisko Prezesa Trybunału Konstytucyjnego oraz dokonanie ich wyboru w sposób sprzeczny z art. 21 ust. 2 i ust. 7 ustawy z dnia 13 grudnia 2016 roku Przepisy wprowadzające ustawę o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym oraz ustawę o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego (Dz.U. z 2016 poz. 2074), a następnie przedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej dwóch kandydatów na stanowisko Prezesa Trybunału Konstytucyjnego w osobach: M.M. i J.P., czym działano na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.,

II. zaistniałego w dniu 21 grudnia 2016 roku w Warszawie przy Al. Szucha 12A przekroczenia uprawnień przez Prezesa Trybunału Konstytucyjnego poprzez sporządzenie bez podstawy prawnej pełnomocnictwa nr 1/2016 z dnia 21 grudnia 2016 roku i upoważnienie sędziego Trybunału Konstytucyjnego – M.M. do zastępowania w realizacji uprawnień Prezesa Trybunału Konstytucyjnego wynikających z ustawy z dnia 13 grudnia 2016 roku - Przepisy wprowadzające ustawę o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym oraz ustawę

o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego (Dz. U. z 2016 poz. 2074), czym działano na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.;

III. zaistniałego w okresie od dnia 12 stycznia 2017 roku do dnia 6 lipca 2017 roku w Warszawie przy Al. Szucha 12A przekroczenia uprawnień przez Prezesa Trybunału Konstytucyjnego poprzez wydanie zarządzeń o wyznaczeniu składów orzekających do spraw: U 1/17, K 3/17, K 5/17, K 10/17 w sposób sprzeczny z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 roku o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2016 poz. 2072), czym działano na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.;

IV. zaistniałego w dniu 30 maja 2017 roku w Warszawie przy Al. Szucha 12A podania nieprawdy przez sędziego Trybunału Konstytucyjnego w oświadczeniu o stanie majątkowym złożonym na podstawie art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 roku o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego (Dz. U. z 2016 poz. 2073) poprzez pominięcie w pkt 1 przedmiotowego oświadczenia informacji o działce budowlanej, na której położony był wskazany w oświadczeniu budynek mieszkalny oraz o jej powierzchni, tj. o czyn z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 roku o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego (Dz. U. z 2016 poz. 2073)

Poziom rozstrzygnięcia merytorycznego w tej sprawie budzi zastrzeżenia zarówno w aspekcie trafności merytorycznej, jak i prawidłowości przedstawionej argumentacji. Przedmiotem prawnokarnej oceny było zachowanie sędziego Trybunału Konstytucyjnego – J.P., pełniącej obowiązki Prezesa Trybunału Konstytucyjnego, której zadaniem było przeprowadzenie w dniu 20 grudnia 2016 roku posiedzenia Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Trybunału Konstytucyjnego. Uczyniła to pomimo faktu, iż nie uczestniczyli w nim wszyscy sędziowie Trybunału Konstytucyjnego, a następnie - po głosowaniu na kandydatów na stanowisko Prezesa Trybunału Konstytucyjnego przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Trybunału Konstytucyjnego - zaniechano podjęcia uchwały w tym zakresie i przedstawienie wybranych kandydatów Prezydentowi RP.

W tym aspekcie nie sposób podzielić założenia prokuratora co do możliwych różnic w interpretacji treści art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 13 grudnia 2016 roku. Przepisy wprowadzające ustawę o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym oraz ustawy o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego jasno określają, że w posiedzeniu „uczestniczą sędziowie Trybunału, którzy złożyli ślubowanie wobec Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej”, a ponadto wybór cechuje „dwufazowość”, a zatem najpierw głosowania na kandydatów na Prezesa Trybunału Konstytucyjnego, a następnie odrębnego podejmowania uchwały za ich przedstawieniem Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej. W takiej sytuacji nie można uznać za usprawiedliwione stanowiska prezentowanego na posiedzeniu przez sędziego J.P. i M.M.

Odwołanie się do pozornych rozbieżności interpretacyjnych i wątpliwości prawnych, stanowiło w tym przypadku jedynie wybieg, aby uzasadnić niezaistnienie występku z art. 231 § 1 k.k.

Konsekwencją takiego rozumowania było usprawiedliwianie zachowania Prezes Trybunału Konstytucyjnego - polegającego m.in. na udzieleniu w dniu 21 grudnia 2016 roku upoważnienia sędziemu Trybunału Konstytucyjnego – M.M. do zastępowania w realizacji uprawnień Prezesa Trybunału Konstytucyjnego. Prokurator dostrzegł, że Prezes Trybunału Konstytucyjnego podpisał pełnomocnictwo w dniu 21 grudnia 2016 roku, a więc w dacie, kiedy art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 roku o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym jeszcze nie obowiązywał, albowiem przepis wszedł w życie w dniu 3 stycznia 2017 roku, jednak nie wyprowadził prawidłowych i logicznych wniosków.

Analogicznie brak znamion czynu zabronionego w zachowaniu Prezesa Trybunału Konstytucyjnego dostrzegł w sytuacji wydawania zarządzeń o wyznaczeniu składów orzekających do spraw: U 1/17, K 3/17, K 5/17, K 10/17. Do kompetencji Prezesa Trybunału Konstytucyjnego - na podstawie art. 38 ustawy z dnia 30 listopada 2016 roku o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym - należy wyznaczanie sędziów Trybunału Konstytucyjnego do składu orzekającego, w tym przewodniczącego składu i sędziego sprawozdawcę.

Zgodnie z powołanym przepisem Prezes Trybunału Konstytucyjnego wyznaczając składy, czyni to według kolejności alfabetycznej, uwzględniając przy tym jednak rodzaje, liczbę oraz kolejność wpływu spraw do Trybunału. Jakkolwiek zatem podstawowym kryterium wyznaczania składów orzekających jest kolejność alfabetyczna sędziów Trybunału Konstytucyjnego, tak jednak kryteriami realnie wpływającymi na wyznaczenie składu są także rodzaje spraw, ich liczba oraz kolejność ich wpływu do Trybunału Konstytucyjnego. Jednocześnie zasygnalizowania wymaga, iż ustawodawca w ust. 2 wspomnianego przepisu przewidział, że w uzasadnionych przypadkach Prezes Trybunału Konstytucyjnego, zwłaszcza ze względu na przedmiot rozpoznawanej sprawy może wyznaczyć sędziego sprawozdawcę odstępując od wskazanych kryteriów. Nie oznacza to jednak całkowitej dowolności. Prokurator dostrzegł powyższą okoliczność w postaci wadliwego wyznaczania przez Prezesa Trybunału Konstytucyjnego składów do rozpatrywanych spraw. Jednak w tym przypadku także uznał, że ten fakt nie może być rozpatrywany jako godzący w interes publiczny w rozumieniu art. 231 k.k. W tym zakresie zabrakło jakichkolwiek rozważań, a stanowisko było przejawem autorytarnej stwierdzenia.

W odniesieniu do sędziego Trybunału Konstytucyjnego – M.M., w zakresie znamion stypizowanego w art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 roku o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego występkę, stwierdzenia wymaga, że przepis ten penalizuje zachowanie polegające

na złożeniu przez sędziego Trybunału Konstytucyjnego fałszywego oświadczenia („podania nieprawdy”) w oświadczeniu o działalności gospodarczej prowadzonej przez małżonka - przed objęciem stanowiska, a także o zamiarze podjęcia przez małżonka takiej działalności lub zmianie jej charakteru - w trakcie zajmowania stanowiska (art. 13 ust. 1 w/w ustawy) lub też w oświadczeniu o swoim stanie majątkowym (art. 14 ust. 1 w/w ustawy) prokurator uznał, że fałszywe oświadczenie było złożone nieświadome, albowiem było to efektem przeoczenia i zostało skorygowane. Sam fakt dokonania korekty i okoliczności temu towarzyszące pozwalają na akceptację stanowiska, iż nie doszło do realizacji znamion przestępstwa. Niemniej jednak biorąc pod uwagę wadliwość argumentacyjną i prawną w zakresie trzech pierwszych punktów postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania decyzję należy uznać za chybioną.

Mając jednak na uwadze, iż od czynów stanowiących przedmiot rozpoznania upłynęło już 5 lat i doszło do przedawnienia brak jest prawnej możliwości wzruszenia decyzji.

86) PO I Ds 38.2016 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

W dniu 15 czerwca 2016 roku do Prokuratury Okręgowej w Warszawie przesłane zostały z Prokuratury Rejonowej Warszawa Śródmieście-Północ materiały postępowania sprawdzającego sygn. PR 4 Ds 528.2016 prowadzonego z zawiadomień z dnia 18 marca 2016 roku oraz 7 kwietnia 2016 roku złożonych przez osoby fizyczne. Zawiadomienia te odnosiły się do zaniechania powołania przez Prezydenta RP trzech prawidłowo wybranych sędziów Trybunału Konstytucyjnego. Wskazywano, iż Prezydent w ten sposób „łamie Konstytucję Polskiej Rzeczypospolitej”, zaś w ocenie zawiadamiających działanie to jest celowe i bezprawne, gdyż blokuje pracę Trybunału Konstytucyjnego, co w konsekwencji stanowi przestępstwo.

Prokurator referent nie przeprowadził w tej sprawie postępowania, a jedynie po analizie przepisów, która zawarł w rozstrzygnięciu wydał po dwóch tygodniach w dniu 30 czerwca 2016 roku postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa.

W swojej decyzji prokurator skoncentrował się na analizie przepisów prawa opisując przebieg procesu legislacyjnego, który doprowadził do uchwalenia w dniu 25 czerwca 2015 roku ustawy o Trybunale Konstytucyjnym (obowiązującej od 30 sierpnia 2015 roku). Przedmiotowa ustawa w art. 19 ust. 1 zawierała zapis, iż „prawo zgłaszania kandydata na sędziego Trybunału przysługuje Prezydium Sejmu oraz grupie co najmniej 50 posłów”, natomiast w ust. 2 stanowiła, iż „wniosek w sprawie zgłoszenia kandydata na sędziego Trybunału składa się do Marszałka Sejmu nie później niż 3 miesiące przed dniem upływu kadencji sędziego Trybunału”, przy czym według

umieszczonego w przepisach końcowych i dostosowujących art. 137 w/w ustawy, „w przypadku sędziów Trybunału, których kadencja upływa w roku 2015, termin na złożenie takiego wniosku, wynosi 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy”, co oznaczało, że upływał w dniu 29 września 2015 roku, a więc przypadał na VII kadencję Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej.

Podczas ostatniej sesji plenarnej w dniu 8 października 2015 roku Sejmu RP VII kadencji, wydał pięć uchwał, które opublikowane zostały w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” z dnia 23 października 2015 roku. Ich przedmiotem był dokonany na podstawie art. 194 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 17 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 roku o Trybunale Konstytucyjnym „wybór na stanowisko sędziów Trybunału Konstytucyjnego”: R.H. (poz. 1038), A.J. (poz. 1039) oraz K.Ś. (poz. 1040) z jednoczesnym wskazaniem początku kadencji w/w „nowo wybranych sędziów Trybunału Konstytucyjnego” na dzień 7 listopada 2015 roku oraz B.S. (poz. 1041) i A.S. (poz. 1042), których początek kadencji został określony odpowiednio na dzień 3 grudnia 2015 roku i 9 grudnia 2015 roku.

Nowy Sejm RP VIII kadencji w dniu 25 listopada 2015 roku przyjął z kolei pięć uchwał w sprawie stwierdzenia braku mocy prawnej uchwał Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 8 października 2015 roku w sprawie wyboru wskazanych sędziów. Jednocześnie w każdej z w/w uchwał Sejm zwrócił się do Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o powstrzymanie się od odbioru ślubowania od osób wskazanych w przedmiotowych uchwałach. Uchwały z dnia 25 listopada 2015 roku zostały opublikowane w „Monitorze Polskim” w dniu 26 listopada 2015 roku.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, nie odebrał ślubowania od żadnej z wybranych na stanowisko sędziego Trybunału Konstytucyjnego osób uznając, iż u podstaw ich podjęcia legł przepis, który stojąc w sprzeczności z regulaminem Sejmu, dopuścił do wyboru sędziów Trybunału Konstytucyjnego w innym trybie.

Mając powyższe na uwadze prokurator uznał, że kwestia dopuszczalności nieodebrania ślubowania od osób wybranych uchwałami Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 8 października 2015 roku na stanowisko sędziego Trybunału Konstytucyjnego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej pozostaje niejednoznaczna pod względem prawnym.

Wydając w tej sprawie rozstrzygnięcie prokurator oparł swoje zapatrywania na opinii prof. dr hab. B.B., wykonanej na zlecenie Biura Analiz Sejmowych. Według tej opinii procedura obsadzania stanowiska sędziego TK nie jest zakończona przed złożeniem ślubowania przed Prezydentem, a zatem należy uznać, że podlega zasadzie dyskontynuacji, wedle której upływ kadencji Sejmu i Senatu pociąga za sobą przerwanie rozpatrywania spraw będących przedmiotem prac parlamentu. Oznacza to, że wraz z końcem kadencji wszystkie sprawy, wnioski i przedłożenia, w których nie doszło do zamknięcia prac parlamentarnych, uznaje się za ostatecznie załatwione.

W tym układzie Prezydentowi przysługiwała możliwość wstrzymywania się z odebraniem ślubowania w przypadku występowania wątpliwości dotyczących prawidłowości wyboru. W tym kontekście odmienne wybrzmiała opinia dr. hab. J.Sz., który wskazał między innymi na istnienie przeciwstawnych stanowisk dotyczących roli Prezydenta związanej z odebraniem ślubowania. Pierwszego – pasywnego i sprowadzającego Prezydenta do „notariusza” decyzji podjętej wcześniej przez Sejm albo stanowiska „aktywnego”, które wiąże się z przypisaną Prezydentowi RP funkcją strażnika konstytucji (art. 126 Konstytucji RP), który w tej materii powinien wykazywać się aktywnością.

W konsekwencji prokurator uznał, że w sytuacji rozbieżności prawnych i różnie formułowanych ocen nie ma przesłanek do wszczęcia postępowania i prowadzenia czynności wyjaśniających zaznaczając, iż działanie Prezydenta RP o ile nawet nie mieściło się w przepisach prawa, nie skutkowało naruszeniem interesu publicznego lub prywatnego.

Dokonując analizy treści wydanego postanowienia trzeba wskazać, iż powyższe opinie nie zostały poddane krytycznej analizie i skonfrontowane z innymi stanowiskami w tym przedmiocie. Prokurator przyjął odpowiadającej postawionej pierwotnie tezie opinie, która miała pozwolić na wydanie decyzji o odmowie wszczęcia śledztwa. Abstrahując zupełnie od kwestii rozważań w zakresie zasad odpowiedzialności Prezydenta RP za naruszenie Konstytucji, ustaw prokurator nie dostrzegł realizacji znamion występku stypizowanego w art. 231 § 1 k.k. Uznał, że w realiach niniejszej sprawy brak jest znamion czynu zabronionego, szczególnie zaś w aspekcie istnienia zamiaru wyrządzenia szkody interesowi publicznemu. W swej istocie skoncentrował się tylko na jednej przesłance, pomijając kwestie legalności działania Prezydenta (przekroczenia uprawnień lub niedopełnienia obowiązków).

Rozstrzygnięcie trudno zatem uznać za słuszne, skoro od samego początku zmierzało do zakończenia postępowania na etapie postępowania sprawdzającego. Poczynione ustalenia w tym zakresie nie zostały pogłębione w aspekcie konstytucyjnym i oparto się na jednokierunkowej opinii prof. B., pomijając i inne zapatrywania i poglądy prawne. Zupełnie nieprzekonywująca pozostaje kwestia oceny naruszenia interesu publicznego lub w zasadzie jego braku. W tym zakresie w sposób zupełnie niezrozumiały przyjęto, że brak zaprzysiężenia prawidłowo wybranych sędziów Trybunału Konstytucyjnego nie rodzi szkody dla interesu publicznego, co jednak wydaje się stanowiskiem nie znajdującym uzasadnienia w zaprezentowanych ocenach. Nie budzi wątpliwości, iż ówczesnie istniały możliwości przewidzenia skutków wadliwego obsadzenia Trybunału Konstytucyjnego i konsekwencji wynikających dla systemu prawnego. W sposób jednoznaczny doszło bowiem do naruszenia art. 21 ust. 1 ustawy o TK zawierającego obowiązek Prezydenta TP niezwłocznego odebrania ślubowania od sędziego Trybunału Konstytucyjnego. W rezultacie argumentacja

przedstawiona w decyzji nie może być uznana za słuszną, zaś postępowanie nie powinno się opierać jedynie na gromadzeniu i analizie zgromadzonych opinii prawnych, ale przede wszystkim zbadaniu okoliczności determinujących podejmowane działania i w tym celu niezbędne było wszczęcie w tej sprawie postępowania przygotowawczego.

W chwili obecnej z uwagi na upływ terminu przedawnienia, o którym mowa w art. 101 § 1 pkt 4 k.p.k. brak jest możliwości wzruszenia postępowania.

D) Postępowania dotyczące inicjowania postępowań karnych dla osiągnięcia celów politycznych

87) RP I Ds 98.2016 Prokuratury Regionalnej w Szczecinie

Postępowanie w niniejszej sprawie zainicjowane zostało pierwotnie dwoma zawiadomieniami rozpoznanymi w Prokuraturze Okręgowej w Warszawie w roku 2015 (w obu wypadkach odmówiono wszczęcia postępowania przygotowawczego). Pierwszym z nich było zawiadomieniem złożone przez Posła na Sejm RP Przemysława Wiplera z dnia 19 marca 2015 roku. Wskazywało ono na podejrzenie popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. przez członków organu kolegialnego – Komisji Nadzoru Finansowego. W jego treści wskazano, że Komisja Nadzoru Finansowego co najmniej od czerwca 2013 roku miała świadomość istnienia realnego zagrożenia bezpieczeństwa powierzonych SKOK Wołomin depozytów, zaś zgodnie z art. 73 ust. 1 ustawy z dnia 5 listopada 2009 roku o spółdzielczych kasach oszczędnościowo – kredytowych okoliczność ta jest przesłanką podjęcia decyzji o ustanowieniu w kasie zarządcy komisarycznego. Decyzja taka została podjęta dopiero w dniu 5 listopada 2014 roku. Jak podał zawiadamiający, od dnia, w którym sama KNF złożyła zawiadomienie do prokuratury o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez osoby związane ze SKOK Wołomin do dnia, w którym ustanowiono zarządcę komisarycznego, wartość depozytów w SKOK Wołomin wzrosła o 700 milionów zł.

Zawiadomienie to zarejestrowano w Prokuraturze Okręgowej w Warszawie za sygnaturą VI Ds 328/15.

Postępowanie to pozostawało w zainteresowaniu Departamentu Postępowania Przygotowawczego ówczesnej Prokuratury Generalnej – za sygnaturą PG II Ko1 775/15.

W dniu 12 maja 2015 roku w sprawie tej wydano postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania przygotowawczego.

W dniu 12 kwietnia 2016 roku, p.o. Zastępcy Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej – Andrzej Reczka, zwrócił się do Prokuratora Okręgowego w Warszawie o nadesłanie akt postępowania o sygn. VI Ds 328/15.

W piśmie o sygn. PK VII Dsn 17.2016, z dnia 26 kwietnia 2016 roku p.o. Zastępca Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej Andrzej Reczka wskazał, że postanowienie z dnia 12 maja 2015 roku było przedwczesne, wymieniając przy tym okoliczności, które powinny zostać wyjaśnione.

W dniu 1 lipca 2016 roku postępowanie w tej sprawie podjęto na nowo i w tej samej dacie wszczęto śledztwo o czyn z art. 231 § 1 k.k. Sprawa zarejestrowana została pod sygn. PO III Ds 69.2016. Także w tej samej dacie do omawianego postępowania połączono inne śledztwo prowadzone w Prokuraturze Okręgowej w Warszawie o sygn. PO III Ds 56.2016. Dotyczyło ono tego samego zagadnienia, a wywołane zostało uprzednio rozpoznaniem (za sygn. VI Ds 858/15) zawiadomieniem Posła na Sejm RP Jerzego Szmita z dnia 19 października 2015 roku, skierowanym do Prokuratora Generalnego Andrzeja Seremeta. Uprzednio, postanowieniem z dnia 24 listopada 2015 roku, odmówiono wszczęcia śledztwa w tej sprawie.

Akta sprawy o sygn. VI Ds 858/15 także podlegały wcześniej badaniu w Departamencie do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej. W piśmie z dnia 16 maja 2016 roku skierowanym do Prokuratora Okręgowego w Warszawie, p.o. Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej – p. prok. Michał Ostrowski wskazał, że przedmiot postępowania o sygn. VI Ds 858/15 jest praktycznie tożsamy z przedmiotem postępowania o sygn. VI Ds 328/15. Decyzję o odmowie wszczęcia postępowania w tej sprawie oceniono jako przedwczesną i opartą na niekompletnym materiale dowodowym. Wyrażono nadto pogląd, że zasadne byłoby łączne rozpoznanie obu zawiadomień (Przemysław Wiplera i Jerzego Szmita).

W związku z poleceniem z dnia 16 sierpnia 2016 roku, podpisanym przez prokuratora z Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej, akta sprawy sygn. PO III Ds 69.2016 przekazano do tegoż Departamentu w dniu 17 sierpnia 2016 roku. Po dokonaniu badania akt, zwrócono je Prokuraturze Okręgowej w Warszawie przy piśmie Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej – Michała Ostrowskiego z dnia 26 sierpnia 2016 roku. W treści pisma wskazano, że od momentu wszczęcia śledztwa wykonano w nim jedynie jedną czynność procesową, nie wystąpiono do KNF o nadesłanie dokumentów jak również nie ustalono osób, które należy przesłuchać. W dalszej części pisma wskazano, jakie inne dokumenty należy uzyskać w toku śledztwa.

Sprawa pozostawała także w nadzorze Prokuratury Regionalnej w Warszawie prowadzonym za sygn. RP II Dsn 2.2016.

Kolejnym pismem z dnia 23 września 2016 roku prokurator z PK zwrócił się do Prokuratury Okręgowej w Warszawie o pilne nadesłanie akt głównych i podręcznych sprawy sygn. PO III Ds 69.2016 do Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej, celem służbowego wykorzystania.

W dniu 30 września 2016 roku Prokurator Krajowy w oparciu o treść § 116 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku – regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury przekazał niniejszą sprawę do dalszego prowadzenia Prokuraturze Regionalnej w Szczecinie.

W Prokuraturze Regionalnej w Szczecinie sprawę zarejestrowano za sygn. RP I Ds 98.2016. Początkowo sprawa pozostawała w referacie prok. K.G., następnie zaś od dnia 22 lutego 2017 roku jej referentem został prokurator A.G.

Zakres zgromadzonych w toku śledztwa materiałów był nadzwyczaj obszerny.

Co do zasady zakres gromadzonych materiałów oraz tempo prowadzenia czynności nie może budzić zastrzeżeń, poza uzyskanymi w 2018 roku danymi dotyczącymi ówczesnie posiadanych numerów telefonów przez osoby podejrzewane pracowników KNF, uczestniczących w procesie podejmowania decyzji związanej z ustanowieniem zarządcy komisarycznego w SKOK Wołomin.

W dniu 15 listopada 2018 roku wydano postanowienia o przedstawieniu zarzutów z art. 231 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. wobec:

1. A.J. – byłego Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego,
2. W.K. – byłego Zastępcy Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego,
3. D.T. – byłego Dyrektora Departamentu Bankowości Spółdzielczej i Spółdzielczych Kas Oszczędnościowo Kredytowych Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego,
4. Z.L. – byłego Zastępcy Dyrektora Departamentu Bankowości Spółdzielczej i Spółdzielczych Kas Oszczędnościowo Kredytowych Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego,
5. H.M. - byłej Zastępcy Dyrektora Departamentu Bankowości Spółdzielczej i Spółdzielczych Kas Oszczędnościowo Kredytowych Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego,
6. A.O. – byłego Naczelnika Wydziału Spółdzielczych Kas Oszczędnościowo Kredytowych Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego,
7. D.Ch. - byłej Naczelnik Wydziału Spółdzielczych Kas Oszczędnościowo Kredytowych Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego II.

W dniu 16 listopada 2018 roku prokurator A.G. wydał postanowienia o zatrzymaniu i przymusowym doprowadzeniu w/w podejrzanych i przeszukaniu. Realizację tych czynności powierzono funkcjonariuszom CBA – Delegatura w Szczecinie.

Czynności związane z zatrzymaniem oraz ogłoszeniem postanowień o przedstawieniu zarzutów przeprowadzono w dniach 6 i 7 grudnia 2018 roku. Wobec wszystkich podejrzanych postanowieniami z dnia 7 grudnia 2018 roku zastosowano wolnościowe środki zapobiegawcze.

W związku ze złożonymi wnioskami, prokurator w dniach 20 oraz 27 grudnia 2018 roku wydał w stosunku do wszystkich podejrzanych postanowienia o wstrzymaniu wykonania postanowień o zastosowaniu środków zapobiegawczych i poręczenia majątkowego.

W dalszym toku postępowania kontynuowano gromadzenie materiału dowodowego.

Rozpoznając zażalenia podejrzanych i ich obrońców, Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże w Szczecinie:

1. postanowieniem z dnia 26 lutego 2019 roku uznał zatrzymanie A.J. za niezasadne oraz uchylił postanowienie o zastosowaniu wobec niego środków zapobiegawczych,
2. postanowieniem z dnia 26 lutego 2019 roku uznał zatrzymanie W. K. za niezasadne oraz uchylił postanowienie o zastosowaniu wobec niego środków zapobiegawczych,
3. postanowieniem z dnia 16 maja 2019 roku uznał zatrzymania H.M., D.Ch., D.T. i Z.L. za prawidłowe, legalne, ale niezasadne, a także uchylił w całości postanowienia o zastosowaniu środków zapobiegawczych wobec H.M., D.Ch., D.T., A.O. i Z.L.

Po uzyskaniu postanowień z dnia 26 lutego 2019 roku (wskazanych w pkt 1 i 2) prokurator skierował wnioski o wyłączenie sędziego wydającego te postanowienia od orzekania w przedmiocie zażeń innych podejrzanych w analizowanej sprawie. Wnioski te zostały uwzględnione, postanowienie opisane w punkcie 3. wydał sąd w innym składzie.

W dalszym toku postępowania, w dniu 25 listopada 2019 roku wydano postanowienia o przedstawieniu zarzutów wobec:

1. M.D. – o czyny z art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz o czyn z art. 230 § 1 k.k.,
2. P.M. – o czyn z art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. (popelniony wspólnie i w porozumieniu z M.D.),
3. K.B. – o czyn z art. 230a § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz o czyn z art. 230a § 1 k.k.

Zarzucone tym podejrzany czynny związane z płatną protekcją, dotyczyły zagadnień związanych z bezprawnym wywieraniem wpływu na decyzje i działania Komisji Nadzoru Finansowego w związku z prowadzoną procedurą zmierzającą do ustanowienia zarządcy komisarycznego SKOK Wołomin.

Czynności związane z zatrzymaniem i ogłoszeniem zarzutów M.D., P.M. oraz K.B. przeprowadzono w dniach 16 i 17 grudnia 2019 roku.

Wobec K.B. postanowieniem z dnia 19 grudnia 2019 roku zastosowano dozór Policji oraz poręczenie majątkowe. Wobec M.D. oraz P.M. wystąpiono o zastosowanie tymczasowego aresztowania. Sąd zastosował tymczasowe aresztowanie wobec M.D.

W wyniku rozpoznania zażaleń podejrzanego i obrońców, Sąd Okręgowy w Szczecinie utrzymał w mocy postanowienie o zastosowaniu tymczasowego aresztowania wobec M.D. Nie zostało natomiast uwzględnione zażalenie prokuratora na decyzję Sądu I Instancji o nieuwzględnieniu wniosku o zastosowanie tymczasowego aresztowania wobec P.M. Uzasadniając swe stanowisko sąd wskazał, że nie ziściła się przesłanka ogólna umożliwiająca stosowanie środków zapobiegawczych określona w art. 249 § 1 k.p.k. Tymczasowe aresztowanie stosowane wobec podejrzanego M.D. uchylono postanowieniem prokuratora z dnia 27 lutego 2020 roku.

W dniu 3 stycznia 2020 roku prokurator wydał wobec J.R. postanowienie o przedstawieniu zarzutu popełnienia czynu z art. 230a § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., zarzucając mu popełnienie tego czynu wspólnie i w porozumieniu z K.B.

Czynności związane zatrzymaniem tegoż podejrzanego nie powiodły się, w związku z czym w dniu 24 stycznia 2020 roku prokurator zarządził poszukiwanie podejrzanego w celu ustalenia jego miejsca pobytu i zatrzymania podejrzanego na 48 godzin. Podejrzanym został zatrzymany w dniu 3 lutego 2020 roku. Postanowieniem z dnia 4 lutego 2020 roku Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód nie uwzględnił wniosku prokuratora o zastosowanie tymczasowego aresztowania. Postanowienie to zostało utrzymane w mocy przez sąd odwoławczy.

W dalszym toku śledztwa m.in. w dniu 29 maja 2020 roku wydano postanowienie o zmianie postanowienia o przedstawieniu zarzutów Z.L., modyfikując opis czynu poprzez wpisanie w jego treści nazwisk osób pokrzywdzonych oraz przyjmując kwalifikację prawną czynu jedynie z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. Takie same decyzje w tej samej dacie podjęto wobec A.O., D.Ch., D.T. oraz H.M. W dniu 29 maja 2020 roku wydano także postanowienia o uzupełnieniu zarzutów przedstawionych A.J. oraz W.K., także i w ich przypadku eliminując z kwalifikacji prawnej czynu § 2 artykułu 231 k.k. Zarzuty te nie zostały jednak ogłoszone podejrzanym. Postanowieniami z dnia 30 października 2020 roku oraz 10 listopada 2020 roku wydanymi przez Prokuratora Regionalnego w Szczecinie Artura Maludego, decyzje te zostały uchylone.

W dniu 9 czerwca 2020 roku wydano postanowienie o uzupełnieniu zarzutów wobec K.B. oraz J.R., jak również P.M. i M. D.

W dniu 13 stycznia 2021 roku zakończono postępowanie w całości wydając w tym dniu postanowienie o umorzeniu śledztwa w części w zakresie podejrzenia popełnienia czynów z art. 231

§ 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. przez Generalnego Inspektora Informacji Finansowej oraz przez osoby zobowiązane do zajmowania się sprawami majątkowymi Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej, jak również – kierując do Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie akt oskarżenia przeciwko wskazanym powyżej 11 osobom.

Zwierzchni nadzór służbowy nad niniejszym śledztwem, realizowany był w Departamencie do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej. Nadzór ten był realizowany intensywnie, z dużym zaangażowaniem sprawującego nadzór prokuratora, wyrażającym się m. in. w osobistym nanoszeniu poprawek w przesyłanych projektach postanowień o przedstawieniu zarzutów, sporządzaniu licznych i szczegółowych analiz materiału dowodowego (w tym analizy wskazującej na zasadność opracowanych zarzutów wraz z wyszczególnieniem dowodów je uzasadniających – notatka z dnia 4 grudnia 2018 roku), czy też projektu informacji dla prasy (nieopatrzonego datą). Z zapisów zawartych w aktach „Dsn” wynika, iż prokurator J.G. pozostawał w bieżącym kontakcie z referentem śledztwa, przekazując mu informacje mogące być wykorzystane w postępowaniu, lub dotyczące osób, czy przedmiotu postępowania. Miały miejsce bezpośrednie spotkania z referentem śledztwa, w tym związane z omówieniem projektów zarzutów (udokumentowane notatką z dnia 14 listopada 2018 roku). W dniu 20 grudnia 2017 roku odbyło się spotkanie konsultacyjne. W naradzie uczestniczył nadto Prokurator Krajowy – Bogdan Święczkowski, Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej – Michała Ostrowskiego, Prokuratora Regionalnego w Szczecinie – Artura Maludego. W aktach nadzoru gromadzono także kopie materiałów z akt śledztwa – w tym protokoły przesłuchań świadków i podejrzanych. Zdumienie budzi obszerne opracowanie niewiadomego pochodzenia przekazane mailem w dniu 22 czerwca 2019 roku dotyczące szeregu tematów, osób i postępowań, w którym – poza informacjami dotyczącymi KNF oraz m. in. D.T. zawartych jest szereg innych informacji nie dotyczących prowadzonego śledztwa. O niespotykanej intensywności nadzoru świadczy także fakt, że przed skierowaniem aktu oskarżenia prokurator sprawujący nadzór zapoznał się z jego projektem i poinformował referenta o braku uwag do przedstawionego projektu. Sposób realizacji w/w czynności stanowi ewidentne naruszenie niezależności prokuratorskiej.

Analiza akt podręcznych wskazuje na to, że w dniu 1 czerwca 2020 roku Prokurator Regionalny w Szczecinie – Artur Maludy skierował do Prokuratury Regionalnej w Warszawie pismo zawierające wniosek o przeprowadzenie czynności związanych z ogłoszeniem A.J. zmienionego postanowienia o przedstawieniu zarzutów (wydanego w dniu 29 maja 2020 roku). Podobnie, zwrócono się także o ogłoszenie zmienionego postanowienia W.K. W aktach podręcznych, podobnie jak w aktach „Dsn” brak jest informacji dotyczących powodów późniejszego uchylecia tych postanowień przez Prokuratora Regionalnego w Szczecinie.

Analiza materiałów sprawy prowadzi do wniosku, że postępowanie niniejsze od kwietnia 2016 roku pozostawało w szczególnym zainteresowaniu Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej. Doprowadzono do podjęcia postępowań, w których pierwotnie wydano postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa, a następnie wszczęto śledztwo w niniejszej sprawie (co aktualnie publicznie podnoszone jest przez W.K.). Po wyrażeniu krytycznego stanowiska co do sposobu prowadzenia postępowania w prokuraturze warszawskiej, śledztwo przekazano do Prokuratury Regionalnej w Szczecinie. Zakres wykonywanych czynności oraz podejmowane decyzje były w zasadzie uzgadniane przez referenta śledztwa z prokuratorem sprawującym zwierzchni nadzór służbowy.

Wskazać należy, że możliwość przedstawienia zarzutów aktualnym oskarżonym referent śledztwa sygnalizował już we wniosku o przedłużenie śledztwa z dnia 15 czerwca 2018 roku, a wprost informację o tym, iż planowane jest przedstawienie zarzutów z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. A.J., W.K., D.T., Z.L., H.M., D.Ch. i A.O. zawarto we wniosku o przedłużenie śledztwa z dnia 14 września 2018 roku oraz planie czynności śledczych z dnia 13 września 2018 roku. Jak wynika z zapisów zawartych w aktach nadzoru, z projektami postanowień o przedstawieniu zarzutów prokurator J.G. zapoznał się w dniu 5 listopada 2018 roku. W dniu 14 listopada 2018 roku odbyło się spotkanie z referentem śledztwa, podczas którego omówiono projekty zarzutów. Postanowienia o przedstawieniu zarzutów wydane zostały w dniu 15 listopada 2018 roku, zaś w dniu 20 listopada 2018 roku Prokurator Regionalny w Szczecinie poinformował Prokuraturę Krajową, że w dniu 22 listopada 2018 roku planowane jest zatrzymanie i wykonanie czynności procesowych, w tym przeszukanie miejsc zamieszkania z udziałem wskazanych wyżej podejrzanych o czyn z art. 231 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. W dniu 26 listopada 2018 roku skierowano wniosek o przedłużenie śledztwa, w którym wskazano, że niezbędne jest ogłoszenie zarzutów. W dniu 4 grudnia 2018 roku Prokurator Regionalny w Szczecinie ponownie poinformował Prokuraturę Krajową o planowanych czynnościach związanych z „realizacją” w omawianej sprawie – w terminie od 6 do 12 grudnia 2018 roku.

Jak wskazano powyżej, do zatrzymań w niniejszej sprawie doszło w dniu 6 grudnia 2018 roku, w tym samym dniu media poinformowały o tym fakcie (komunikat o dokonanych zatrzymaniach przekazało CBA), w dniu 7 grudnia 2018 komunikat w tej sprawie opublikowano także na stronie internetowej Prokuratury Krajowej, w tym dniu miała też miejsce konferencja prasowa z udziałem Prokuratora Krajowego Bogdana Świączkowskiego, podczas której padły słowa, iż „to jest prawdziwa afera KNF”. Było to odniesienie do zatrzymania kilka dni wcześniej byłego Przewodniczącego KNF M.Ch. w związku z zarzutami przekroczenia uprawnień podczas rozmowy z L.C., właścicielem Getin Noble Banku.

Niewątpliwie koincydencja czasowa czynności realizowanych w obu sprawach może budzić wątpliwości u osób niemających wiedzy o planowanych wcześniej w analizowanej sprawie czynnościach. Niemniej jednak wyżej przytoczona wypowiedź ówczesnego Prokuratora Krajowego może wskazywać na chęć odwrócenia uwagi opinii publicznej od mniej wygodnej dla ówczesnej ekipy rządzącej sprawy M.Ch. i tym samym instrumentalne wykorzystanie informacji o czynnościach wykonywanych w niniejszej sprawie w sposób wykraczający poza obiektywny i rzetelny przekaz informacji o bieżących działaniach i wykonywanych czynnościach procesowych.

W debacie publicznej pojawiło się i nadal pojawia, szereg komentarzy sugerujących polityczne i instrumentalne tło decyzji podjętych w niniejszej sprawie, w związku z powyżej opisanymi zdarzeniami związanymi z zatrzymaniami podejrzanych i treścią ogłoszonych im zarzutów, a także komentarzami o ich politycznym tle i instrumentalnym charakterze wykonanych czynności, wskazujących wręcz na całkowitą niezasadność przedstawionych w tej sprawie zarzutów.

Z tego też względu zasadne jest przedstawienie ustalone w śledztwie kalendarium zdarzeń, jakie w ocenie prokuratora wskazuje na istniejącą świadomość sytuacji w SKOK Wołomin osób, którym przedstawiono zarzuty związane z zaniechaniem podjęcia działania dotyczącego decyzji o ustanowieniu zarządu komisarycznego w tejże SKOK.

I tak:

- w dniu 25 września 2012 r. KNF otrzymuje od Kasy Krajowej SKOK raport z kontroli przeprowadzonej w SKOK Wołomin, stwierdzającej liczne nieprawidłowości, stanowiące zagrożenie dla bezpieczeństwa zgromadzonych w niej środków, stanowiący podstawę do podjęcia intensywnych czynności nadzorczych z dniem objęcia skoków nadzorem. Pismo wpłynęło do KNF w dniu 27 września 2012 roku i zostało zadekretowane na Departament Bankowości Spółdzielczej z prośbą o analizę i ocenę przesłanych materiałów w świetle zidentyfikowanych ryzyk. Adnotacja na piśmie wskazuje, że w tym dniu otrzymał je W.K., a sekretariat DBS potwierdził wpływ w dniu 28 września 2012 r.;
- w dniu **27 września 2012 r.** spotkanie w siedzibie KNF z przedstawicielami Kasy Krajowej SKOK, podczas którego poinformowali o ustaleniach dotyczących SKOK Wołomin, wynikających z przeprowadzonej kontroli w SKOK w Wołominie przez Kasę Krajową w dniach od 28 maja 2012 r. do 6 czerwca 2012 r., która zakończyła się sporządzeniem protokołu z dnia 9 sierpnia 2012 r.;
- w dniu **9 października 2012 r.** - posiedzenie KNF, podczas którego H.M. - Zastępca Dyrektora Departamentu Bankowości Spółdzielczej poinformowała członków posiedzenia o odbytym spotkaniu z przedstawicielami Kasy Krajowej w dniu 27 września 2012 r. i uzyskanej od nich informacji, że w 6 Kasach w tym w SKOK w Wołominie szacowane

straty wynoszą ponad 1 mln zł. W protokole jest wypowiedź Z.L., z której wynika, iż olbrzymią stratę, prawie 1 mln zł może wykazać SKOK w Wołominie, który według Kasy Krajowej ma straty wynikające z „rolowania kredytów balonowych”. Z oświadczenia D.T. złożonego w trakcie posiedzenia KNF wynika, iż są to szacunki dokonane przez Kasę Krajową, przy czym mechanizm rolowania polega na tym, iż jest grupa współdziałających ze sobą osób, która bierze kredyty z kasy, a z kolejnych kredytów są spłacane poprzednie i jest to rodzaj „oscylatora kredytowego”. A.J. stwierdził wówczas, iż należałoby zebrać jak najwięcej informacji o strukturze i ilości depozytów skok, aby mieć wiedzę o potencjalnej kwocie środków gwarantowanych w razie upadłości i wypłaty przez BFG. W posiedzeniu brał udział także W.K. Z protokołu oględzin nagrania powyższego posiedzenia wynika, iż podczas jego trwania zarejestrowano głos kobiety, która po wypowiedzi D.T. na temat oscylatora kredytowego wypowiada słowa „grupa przestępcza”. Z zeznań W.K. wynika, że podczas spotkania W.K. miał oświadczyć, iż KNF będzie musiał sam przeprowadzić inspekcję w SKOK w Wołominie, ponieważ musi się opierać na swoich ustaleniach;

- w dniu **11 października 2012 r.** – D.T. - Dyrektor Departamentu Bankowości Spółdzielczej i SKOK zwrócił się pismem wewnętrznym do T.P. - Dyrektora Departamentu Inspekcji Bankowych Instytucji Płatniczych i SKOK z wnioskiem o uwzględnienie w planie inspekcji na 2013 r. kontroli w skokach, co ma charakter nadzwyczajny i wynika z faktu dotychczas niezidentyfikowanego ryzyka w systemie, w stosunku do którego nie były prowadzone przez KNF żadne działania nadzorcze oraz, że inspekcja w I półroczu 2013 r. powinna odbyć się w SKOK w Wołominie, gdyż jest to kasa istotna systemowa i została wskazana przez Kasę Krajową jako mogąca rodzić problemy z uwagi na jakość portfela kredytowego i możliwe powiązania o charakterze przestępczym. Pismo przesłano do wiadomości Wiceprzewodniczącej KNF W.K. Z zeznań T.P. wynika, iż podstawą wszczęcia kontroli w SKOK w Wołominie była informacja uzyskana z Departamentu Bankowości Spółdzielczej i SKOK, a przekazana przez Kasę Krajową, zgodnie z którą w SKOK Wołomin mogą występować pewne nieprawidłowości związane z dużą koncentracją wysokokwotowych pożyczek;
- w dniu **17 października 2012 r.** – KNF zwraca się pisemnie do R.M. - prezesa Zarządu Krajowej Spółdzielczej Kasy z prośbą o przekazanie dodatkowych informacji i materiałów na temat kas o wysokim ryzyku, w tym dotyczących SKOK Wołomin, a zwłaszcza czy wobec SKOK Wołomin został wdrożony program naprawczy i czy zostało złożone zawiadomienie o przestępstwie do prokuratury. Pismo sporządził A.O. – Naczelnik Wydziału SKOK (DBS

VI, a podpisali je Zastępca Przewodniczącego KNF W.K., Dyrektor DBS – D.T. oraz jego zastępcy Z.L. oraz H.M.;

- w dniu **27 października 2012 r.** - weszła w życie ustawa z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych, obejmująca SKOK-i nadzorem KNF-u;
- w dniu **8 listopada 2012 r.** - Kasa Krajowa przekazała pismo zawierające tabelaryczne zestawienie wszystkich skok, ze wskazaniem kas, w których prowadzono postępowania naprawcze, od września do października 2012 roku Kasa Krajowa przyjmowała od poszczególnych kas informację z realizacji zaleceń i programów naprawczych, odrzucono tylko program naprawczy przedstawiony przez SKOK Wołomin i zobowiązano go w terminie 30 dni do przedstawienia korekty w przedmiocie restrukturyzacji pożyczek. Z treści pisma wynikało, iż zdaniem Kasy Krajowej w SKOK w Wołominie występuje portfel pożyczek i kredytów obarczonych wysokim ryzykiem, z uwagi na powiązania pomiędzy osobami zaciągającymi te zobowiązania, a także z uwagi na zaobserwowane operacje kasowe. Przedmiotowe pismo wpłynęło do KNF w dniu 12 listopada 2012 r. i w tym samym dniu nastąpiła dekretacja pisma na rzecz DBS dokonana przez W. K. W dniu 13 listopada 2012 r. pismo wpłynęło do sekretariatu DBS;
- w dniu **28 grudnia 2012 r.** do Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego wpływa raport z badania przeprowadzonego w SKOK Wołomin przez biegłego rewidenta na podstawie art. 87 ustawy o SKOK. Zgodnie z jego treścią Kasa na dzień 30 września 2012 r. uzyskała zysk w kwocie 30 123 448 zł, a wskaźnik wypłacalności został określony na poziomie 8,3 %. W tym samym dniu przedmiotowe dokumenty wpłynęły do sekretariatu DBS;
- w dniu **25 stycznia 2013 r.** – pisemna informacja ABW o nieprawidłowościach w funkcjonowaniu SKOK Wołomin, przekazana Przewodniczącemu KNF – A.J., a dodatkowo również m. in. Wiceprzewodniczącemu – W.K. oraz Dyrektorowi DBS – D.T.;
- w dniu **25 stycznia 2013 r.** - KNF informuje SKOK w Wołominie o planowanej kontroli w okresie od 18 lutego 2013 r. do 15 marca 2013 r., której zakresem objęto badanie jakości aktywów i zobowiązań, sytuacji finansowej oraz ocenę poziomu kapitału SKOK w Wołominie na dzień 31 grudnia 2012 r. Upoważnienie do przeprowadzenia kontroli podpisał w dniu 14 lutego 2013 r. W.K. Wiceprzewodniczący KNF. Kontrola została przeprowadzona w siedzibie SKOK w Wołominie w zaplanowanym okresie;
- w dniu **18 marca 2013 r.** – wszczęcie z urzędu postępowania administracyjnego (d/rz 1111/18) w przedmiocie ustanowienia zarządcy komisarycznego w SKOK Wołomin,

z uwagi na prawdopodobieństwo występowania rażącego lub uporczywego naruszenia przepisów prawa w działalności SKOK Wołomin. W dniu 26 czerwca 2013 r. rozszerzono prowadzone postępowanie o powstanie groźby zaprzestania spłacania zobowiązań. Zawiadomienia SKOK Wołomin z dnia 18 marca 2013 r. o wszczęciu postępowania oraz z dnia 26 czerwca 2013 r. o rozszerzeniu zakresu prowadzonego postępowania zostały podpisane przez W. K., dodatkowo widnieją na nich podpisy Z.L. i A.O.

- w dniu **4 – 22 marca 2013 r.**- kontrola GIIF w SKOK Wołomin w zakresie przestrzegania przepisów ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy w okresie od 1 stycznia 2010 r. do 1 marca 2013 r., której wynikiem było sporządzenie protokołu kontroli z dnia 17 kwietnia 2013 r., wskazującego, że SKOK nie analizował, zgodnie z obowiązkiem ustawowym, wszystkich przeprowadzanych transakcji oraz nie dokumentował i nie przechowywał wyników bieżące analiz. W wyniku kontroli skierowano stosowne zalecenia do SKOK Wołomin;
- w dniu **26 marca 2013 r.**- pełnomocni SKOK Wołomin zapoznaje się z aktami postępowania administracyjnego prowadzonego przez KNF;
- w dniu **29 marca 2013 r.** – zawiadomienie skierowane przez GIIF do Prokuratury Okręgowej Warszawa – Praga w Warszawie o popełnieniu przestępstwa z art. 299 § 2 k.k. przez członków zarządu SKOK Wołomin;
- w dniu **2 kwietnia 2013 r.** – pisemne powiadomienie KNF przez GIIF o wstępnych wynikach przeprowadzonej kontroli, wskazując, że wobec zarządu SKOK Wołomin oraz jego pracowników zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa z art. 299 § 2 k.k.;
- w dniu **5 kwietnia 2013 r.** – pisemny wniosek pełnomocnika SKOK Wołomin o umorzenie postępowania administracyjnego;
- w dniu **26 kwietnia 2013 r.** – sporządzenie protokołu kontroli SKOK w Wołominie, z którego wynikało, że sytuacja ekonomiczno-finansowa na datę badania, to jest 31 grudnia 2012 r., nie była stabilna i stanowiła zagrożenie dla bezpieczeństwa środków pieniężnych zgromadzonych

w Kasie, o czym decydował w głównej mierze sposób prowadzenia działalności przez Zarząd oraz niewystarczający nadzór Rady Nadzorczej, wskazując, że struktura organizacyjna SKOK, jak również stosowany w praktyce podział zadań nie zapewniały rozdzielania funkcji operacyjnych od zarządczych i kontrolnych. Z protokołu wynika również, że w trakcie kontroli zidentyfikowano szereg naruszeń przepisów prawa. Zanim formalnie sporządzono protokół

z kontroli, sporządzono dokument „Ustalenia z kontroli w SKOK w Wołominie, przeprowadzonej na datę badania 31 grudnia 2012 r.”, celem przedłożenia na spotkanie dotyczące prezentowania ustaleń kontroli. W rubryce „proponowane działania” wskazano, że biorąc pod uwagę skalę i istotność nieprawidłowości stwierdzonych w działalności SKOK w Wołominie, w tym rażące naruszenie przepisów prawa, zagrożenie bezpieczeństwa środków zgromadzonych w Kasie oraz potencjalną groźbę zaprzestania spłacania długów przez Kasę, proponuje się rozważenie ustanowienia zarządcy komisarycznego, na podstawie art. 73 ustawy o skok. Uczestnikami spotkania, w trakcie którego prezentowano ustalenia z kontroli, była m. in. H.M. – Zastępca Dyrektora DBS i SKOK oraz A.O. – Naczelnik Wydziału SKOK (DBS VI). Z zeznań świadka M.K. wynika, że notatka z ustaleń przedmiotowej kontroli, zawierająca syntetyczne ustalenia kontroli została przedstawiona także W.K., zaś skala nieprawidłowości w SKOK Wołomin, stwierdzonych w wyniku kontroli, wymagała wszczęcia postępowania administracyjnego w celu ustanowienia zarządcy komisarycznego;

- w dniu **8 maja 2013 r.** – pisemne zapytanie z Prokuratury Okręgowej Warszawa – Praga w Warszawie, skierowane do KNF o wszczęcie procedury administracyjnej w celu ustanowienia zarządcy komisarycznego w SKOK Wołomin, na które KNF udzielił odpowiedzi w dniu 17 maja 2013 r., że postępowanie jest w toku;
- w dniu **21 maja 2013 r.** – pismo SKOK w Wołominie skierowane do KNF, zawierające obszerne zastrzeżenia do protokołu kontroli z 26 kwietnia 2013 r.;
- w dniu **24 maja 2013 r.** – zawiadomienie skierowane przez KNF o podejrzeniu popełnienia przez SKOK Wołomin przestępstwa z art. 77 pkt 1 ustawy o rachunkowości. Pierwotnie opracowane zawiadomienie przez Departament Inspekcji Bankowych Instytucji Płatniczych i SKOK i podpisane przez T.P., poza art. 77 pkt 2 ustawy o rachunkowości wskazywało także na art. 296 § 1 k.k., popełnione przez członków zarządu SKOK Wołomin, ale ostatecznie nie złożono zawiadomienia w takim zakresie;
- w dniu **18 czerwca 2013 r.** – ponowne pismo GIIF do KNF, opisujące szczegółowo ustalenia kontroli GIIF z marca 2013 r. w SKOK Wołomin, z uwagi na brak jakiegokolwiek reakcji ze strony KNF na pismo z dnia 2 kwietnia 2013 r. Przesłuchana M.M. zeznała, że GIIF poinformował KNF pisemnie o wynikach przeprowadzonej kontroli, gdyż skala stwierdzonych nieprawidłowości w SKOK Wołomin była tak duża, że nadzorca powinien o tym fakcie wiedzieć;

- w dniu **15 lipca 2013 r.** – ponowny wniosek pełnomocnika SKOK Wołomin o umorzenie postępowania administracyjnego w przedmiocie ustanowienia zarządcy komisarycznego;
- w dniu **16 lipca 2013 r.** – pismne Stanowisko Przewodniczącego KNF, podpisane przez A.J., nieuwzględniające zastrzeżeń SKOK Wołomin do protokołu kontroli, pismo skierowane do SKOK w Wołominie, podpisane przez W.K., przesyłające łącznie 107 zaleceń pokontrolnych. Proces formułowania zaleceń oraz ich ostatecznej treści odbywał się przy udziale Departamentu Bankowości Spółdzielczej i SKOK oraz jego Dyrektora D.T.;
- **lipiec – sierpień 2013 r.** – prowadzenie rozmów przez przedstawicieli KNF z kandydatami na zarządcę komisarycznego. Przesłuchany W.W., który w pierwszych projektach decyzji z sierpnia 2013 r. był wskazywany jako zarządca komisaryczny w SKOK Wołomin, a także osoby, których dane ujawniono w trakcie oględzin danych teleinformatycznych, a które miały przesyłać swoje życiorysy do KNF i być zapraszane na spotkania, potwierdzili, że zarządca miał być powołany w ciągu najwyżej miesiąca;
- w dniu **5 sierpnia 2013 r.** - utworzenie pierwszego projektu decyzji (datowanego na 8 sierpnia 2013 r.) o ustanowieniu zarządcy komisarycznego w SKOK w Wołominie na podstawie art. 73a ust. 1 i art. 73 ust. 1 ustawy o skok, czyli 2 przesłanki wszczęcia postępowania administracyjnego. Ostatni ujawniony projekt decyzji utworzono 1 października 2013 r.

W uzasadnieniu decyzji, jako rażące naruszenie przepisów prawa, wskazano szereg przepisów ustawy Prawo bankowe, Prawo spółdzielcze oraz ustawy o skok, a jako groźbę zaprzestania spłacania zobowiązań przez SKOK w Wołominie wskazano stosowanie przez Kasę na szeroką skalę renegocjacji warunków umów kredytowo-pożyczkowych, bez zabezpieczenia ryzyka płynności, wynikającego z krótkich terminów wymagalności depozytów, opóźniając tym dokonywanie klasyfikacji należności do kategorii przeterminowane i tworzenie odpisów aktualizujących, co finalnie mogło prowadzić do powstania groźby niespłacania zobowiązań przez SKOK w Wołominie;

- w dniu **14 sierpnia 2013 r.** – pismo Przewodniczącego KNF A.J. skierowane do Ministra Finansów o nadesłanie protokołu kontroli GIIF z dnia 17 kwietnia 2013 roku, celem stwierdzenia poziom ryzyka w SKOK Wołomin związanego z nieprawidłowościami przy udzielaniu kredytów w ramach prowadzonego postępowania administracyjnego, dotyczącego ustanowienia zarządcy komisarycznego. Na przedmiotowym piśmie widnieją także podpisy D.T., H.M. i A.O.;

- w dniu **22 sierpnia 2013 r.** – pismo GIIF zaadresowane do A.J. – Przewodniczącego KNF, przesyłające protokół kontroli GIIF w SKOK Wołomin z 17 kwietnia 2013 roku, stanowisko do zastrzeżeń z dnia 4 czerwca 2013 r. oraz pismo SKOK Wołomin z 29 maja 2013 r. informujące o stosowaniu zaleceń pokontrolnych. Przesłane dokumenty wpłynęły do DBS w dniu 26 sierpnia 2013 r.;
- w dniu **6 września 2013 r.** – pismo T.P. - Dyrektora Departamentu Informacji Finansowej GIIF, skierowane do A.J., które wpłynęło do KNF dnia 16 września 2013 r., a do DBS dnia 17 września 2013 r., informujące, że aktualne dane uzyskane przez GIIF sugerują, iż nieprawidłowości w SKOK Wołomin, wskazane w protokole kontroli z dnia 17 kwietnia 2013 r., nadal mogą mieć miejsce. Przesłuchany T.P. zeznał, że pismo było wyrazem niepokoju GIIF, że KNF nie podejmuje żadnych działań nadzorczych względem SKOK w Wołominie, a GIIF posiadało na bieżąco z Urzędu Skarbowego w Mińsku Mazowieckim, informującego o podejrzanych transakcjach. Zastanawiano się w GIIF nad przyczyną wyczekiwania przez KNF i nieustanowienia zarządcy komisarycznego. Zdaniem świadka nie było konieczne oczekiwanie na ustalenia prokuratury, gdyż KNF miała ustalenia własne, a także Krajowej Kasy, a zakres ujawnionych przez GIIF w trakcie kontroli w marcu 2013 roku bardzo szeroki zakres nieprawidłowości świadczył o działaniu zorganizowanej grupy przestępczej;
- w dniu **25 września 2013 r.** - pismo Departamentu Bankowości Spółdzielczej (nr DBS/DBS_W6/078/251/12013) przesyłające projekt decyzji o ustanowienie zarządcy komisarycznego w SKOK w Wołominie do zaopiniowania przez Departament Prawny;
- w dniu **2 października 2013 r.** - wniosek SKOK w Wołominie skierowany do KNF o umorzenie postępowania administracyjnego oraz wniosek o przeprowadzenie rozprawy administracyjnej;
- w dniu **9 października 2013 r.** - pismo DBS do DPP o ustosunkowanie się do potrzeby przeprowadzania rozprawy administracyjnej przed wydaniem decyzji w sprawie ustanowienie zarządcy komisarycznego w SKOK w Wołominie;
- w dniu **21 października 2013 r.** – pismo DPP przesłane do A.O. – Naczelnika Wydziału SKOK i P.W. - analityka, prowadzącego postępowanie oraz D.T. - Dyrektora DBS, sporządzone przez radcę prawnego M.G., odmawiające zaopiniowania przesłanego projektu decyzji o ustanowienie zarządcy komisarycznego w SKOK w Wołominie, jako przedwczesnego, z uwagi na złożony wniosek o umorzenie postępowania administracyjnego oraz o przeprowadzenie rozprawy administracyjnej, gdyż projekt decyzji DBS o

ustanowienie zarządcy komisarycznego powinien zawierać stosowne informacje na temat tych wniosków. W opinii prawnej DPP zawarto także ustosunkowanie się do pisma DBS, dotyczącego zasadności przeprowadzania rozprawy administracyjnej oraz wzór wezwania na rozprawę administracyjną;

- w dniu **26 listopada 2013 r.** – pismo KNF zawiadamiające SKOK w Wołominie o zamiarze przeprowadzenia kontroli w dniach 9-20 grudnia 2013 r. w zakresie przestrzegania obowiązków wynikających z ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy za okres od 1 stycznia 2013 r. do 20 grudnia 2013 r. Upoważnienie do kontroli zostało podpisane w dniu 27 listopada 2013 r. przez W.K. Notatka z dnia 30 grudnia 2013 r. ze wstępnych ustaleń przeprowadzonej kontroli, wskazała, że SKOK Wołomin nie realizuje obowiązków z ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy, w kontrolowanym okresie skierował tylko jedno zawiadomienie o przestępstwie, pomimo większej liczby spornych transakcji;
- w dniu **21 stycznia 2014 r.** – podpisanie przez W.K. upoważnienia do kontroli problemowej, zaplanowanej w okresie 27 stycznia 2014 r. – 21 lutego 2014 r. w SKOK Wołomin w zakresie oceny realizacji zaleceń wydanych po kontroli kompleksowej zrealizowanej w 2013 r.
- w dniu **24 stycznia 2014 r.** - sporządzono protokół z kontroli przeprowadzonej w SKOK Wołomin w zakresie realizacji obowiązków z ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy, wskazujący, że zalecenia GIIF w tym zakresie nie zostały przez SKOK Wołomin zrealizowane;
- w dniu **14 lutego 2014 r.** – zastrzeżenia do protokołu kontroli z przestrzegania zaleceń GIIF, wniesione przez SKOK Wołomin;
- w dniu **31 marca 2014 r.** – sporządzono protokół z kontroli przeprowadzonej w SKOK Wołomin w zakresie oceny realizacji zaleceń wydanych po kontroli kompleksowej zrealizowanej w 2013 r., z którego wynika, że spośród 107 zaleceń, SKOK Wołomin nie zrealizował 35 zaleceń, a realizacja 32 budzi zastrzeżenia, pozostałe 26 zaleceń zrealizowano, w przypadku 14 zaleceń nie upłynął termin ich realizacji. Z treścią protokołu oraz ustaleniami kontroli zapoznali się: D.T., H.M., Z.L. oraz A.O.;
- w dniu **2 kwietnia 2014 r.** – pismne Stanowisko Przewodniczącego KNF, podpisane przez A.J., nieuwzględniające zastrzeżeń SKOK Wołomin do protokołu kontroli, pismo skierowane do SKOK w Wołominie, przesyłające szereg zaleceń pokontrolnych oraz udzielające upomnienia J.P. - Wiceprezes zarządu SKOK w Wołominie, z uwagi na skalę i rodzaj stwierdzonych nieprawidłowości, związanych z naruszeniem przepisów prawa, regulujących zagadnienia związane z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy;

- w dniu **17 kwietnia 2014 r.** – nastąpiło pobicie W.K. – Wiceprzewodniczącego KNF
- w dniu **25 kwietnia 2014 r.** - zastrzeżenia oraz wyjaśnienia do protokołu kontroli z realizacji zaleceń pokontrolnych, wniesione przez SKOK Wołomin;
- w dniu **23 kwietnia 2014 r.** – zatrzymanie J.P. wiceprezesa zarządu Skok Wołomin oraz P.P. w sprawie o sygn. VI Ds 22/13 Prokuratury Okręgowej w Gorzowie Wlkp., celem przedstawienia zarzutów z art. 258 § 1 k.k., art. 296 § 1, 2 i 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 1a i 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., z art. 299 § 2 i 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., w dniu 25 kwietnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Gorzowie Wlkp. zastosował wobec nich środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy;
- w dniu **23 czerwca 2014 r.** – pismne Stanowisko Przewodniczącego KNF, podpisane przez A.J., nieuwzględniające zastrzeżeń SKOK Wołomin do protokołu kontroli oraz udzielające upomnienia zarządowi SKOK w Wołominie, to jest M.G., M.G. i J.P. za szereg stwierdzonych nieprawidłowości, w tym brak realizacji zaleceń pokontrolnych;
- w dniu **7 maja 2014 r.** – pismo wewnętrzne Departamentu Inspekcji Bankowych, przesłane do wiadomości D.T., adresowane do Departamentu Prawnego, zawierające projekt zawiadomienia kierowanego do Prokuratury Okręgowej Warszawa – Praga w Warszawie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z art. 296 § 1a k.k. przez członków zarządu SKOK Wołomin;
- w dniu **27 sierpnia 2014 r.** - KNF poinformował SKOK w Wołominie o możliwości zapoznania się z aktami sprawy przed rozstrzygnięciem i zgłoszenie swojego stanowisko w terminie 7 dni;
- w dniu **29 sierpnia 2014 r.** – sporządzenie przez T.P. Dyrektora Departamentu Inspekcji Bankowych, na polecenie W.K., dokumentu dotyczącego ryzyka koncentracji zidentyfikowanego w SKOK Wołomin podczas kontroli przeprowadzonych przez KNF w 2013 i 2014 r. Na przedmiotowym dokumencie znajduje się dekretacja W.K. z dnia 1 września 2014 roku na D.T., dotycząca wykorzystania pisma w postępowaniu administracyjnym, a także podpis A.J.;
- w dniu **3 września 2014 r.** pełnomocnik SKOK w Wołominie zwrócił o wyznaczenie ponownego terminu na wypowiedzenie się, a 5 września 2014 r. zgłosił wniosek o wyznaczenie rozprawy administracyjnej;
- w dniu **25 września 2014 r.** - SKOK w Wołominie odniósł się do braku przesłanek, co do istnienia podstaw do ustanowienia zarządcy komisarycznego wskazując, iż ustanowieni

przez KNF zarządcy w innych SKOK-ach faktycznie nie doprowadzili do poprawy sytuacji zarządzanych kas;

- w dniu **20 października 2014 r.** - postanowienie KNF o nieuwzględnieniu wniosku o wyznaczenie rozprawy administracyjnej;
- w dniu **29 października 2014 r.** – zatrzymanie prezesa i wiceprezesa zarządu SKOK Wołomin (M.G. i M.G.) w sprawie o sygn. VI Ds 22/13 Prokuratury Okręgowej w Gorzowie Wlkp., celem przedstawienia zarzutów z art. 258 § 1 k.k., art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 1, 2 i 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 1a i 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., w z art. 299 § 1, 2 i 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. W dniu **31 października 2014 r.** Sąd Rejonowy w Gorzowie Wlkp. zastosował wobec nich środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy;
- w dniu **29 października 2014 r.** - KNF zwróciła się do Rady Nadzorczej SKOK w Wołominie o przedstawienie do końca dnia szczegółowej informacji o sposobie sprawowania nadzoru i dokonanie oceny sytuacji kasy, gdyż pozyskali informacje o zatrzymaniu prezesa i wiceprezesa zarządu;
- w dniu **29 października 2014 r.** - KNF poinformowała o zakończeniu postępowania administracyjnego, określając 3-dniowy termin do składania wniosków dowodowych, a pełnomocnicy SKOK w Wołominie wniosli o wydłużenie przedmiotowego terminu;
- w dniu **3 listopada 2014 r.** - KNF nie uwzględniła wniosku o wydłużenie terminu;
- w dniu **4 listopada 2014 r.** – posiedzenie Komisji Nadzoru Finansowego, w trakcie którego podjęta zostaje decyzja o ustanowieniu zarządcy komisarycznego w SKOK Wołomin.

Przechodząc do dalszych rozważań stwierdzić należy, iż prowadząc rzeczne postępowanie należało tak je ukierunkować aby zebrać dowody pozwalające na ustalenie modelu nadzoru państwowego nad działalnością instytucji parabankowych jaki miał być realizowany przez osoby odpowiedzialne w tym czasie w KNF za ten sektor, czy model ustalony przeprowadzonymi dowodami był zgodny z modelem nadzoru państwowego nad działalnością instytucji parabankowych oraz ustalenie celu i funkcji nadzoru na działalnością tych instytucji. Ustawowy model i cele zostały opisane w ustawie z dnia 5 listopada 2009 roku o spółdzielczych kasach oszczędnościowo – kredytowych. Jest to o tyle istotne albowiem właśnie to ten akt prawny definiował cele państwowego nadzoru nad działalnością depozytowo-kredytową. Ustawa stanowi wprost, iż celem takim jest przede wszystkim zapewnienie bezpieczeństwa wkładów powierzonych

instytucji depozytowo-kredytowej oraz, co jest z tym związane, zgodności działalności takiej instytucji z określonymi przepisami prawa. Znajduje to odzwierciedlenie w treści art. 61 ustawy z dnia 5 listopada 2009 roku o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych.

Zgodnie z zapisami tego przepisu celem nadzoru nad kasami jest zapewnienie:

- stabilności finansowej kas,
- prawidłowości prowadzonej przez kasy działalności finansowej oraz bezpieczeństwa środków pieniężnych gromadzonych w kasach.

Właśnie całokształt tych działań składał się na cel, jakim jest wspomniane już bezpieczeństwo wkładów powierzonych kasom. Celem nadzoru nad kasami jest oczywiście zapewnienie zgodności działalności kas z przepisami w/w ustawy.

Odpowiedzialna Komisja Nadzoru Finansowego dla realizacji tego celu, w sytuacji stwierdzenia nieprawidłowości, czy też innych zagrożeń wyposażona została w odpowiednie instrumentarium, zestaw szerokich i jakże skutecznych w praktyce uprawnień, cechujących się rygiorem natychmiastowej wykonalności. Uprawnienia te nadał KNF przepis art. 71 cytowanej ustawy.

Do wspomnianego instrumentarium należy możliwość zalecenia Kasie lub Kasie Krajowej w szczególności:

1. podjęcia środków koniecznych do przywrócenia płynności lub osiągnięcia i przestrzegania norm;
2. usunięcia w wyznaczonym terminie stwierdzonych uchybień;
3. zwiększenia funduszy własnych;
4. zaniechania określonych form reklamy;
5. usunięcia w wyznaczonym terminie nieprawidłowości w zakresie przestrzegania obowiązków wynikających z przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;

W przypadku stwierdzenia przez Komisję Nadzoru Finansowego, że Kasa albo Kasa Krajowa nie realizuje zaleceń (co ewidentnie stwierdzono), a także gdy działalność kasy albo Kasy Krajowej wykonywana jest z naruszeniem przepisów prawa lub statutu, lub stwarza zagrożenie dla interesów członków kasy albo Kasy Krajowej (co również stwierdzono), Komisja Nadzoru Finansowego, po uprzednim upomnieniu na piśmie, mogła:

1. wystąpić do właściwego organu kasy lub Kasy Krajowej o odwołanie członków zarządu kasy lub Kasy Krajowej bezpośrednio odpowiedzialnych za stwierdzone uchybienia;
2. zawiesić w czynnościach poszczególnych członków zarządu kasy lub Kasy Krajowej, o których mowa w pkt 1, do czasu rozpatrzenia wniosku o ich odwołanie;

3. nakazać kasie lub Kasie Krajowej ograniczenie zakresu działalności;
4. nakazać kasie lub Kasie Krajowej zaprzestania prowadzenia określonej działalności.

Dalsze zapisy normatywne wskazują, że zawieszenie w czynnościach polega na wyłączeniu poszczególnych członków zarządu kasy lub Kasy Krajowej z podejmowania decyzji przez kasę albo Kasę Krajową w zakresie jej praw i obowiązków majątkowych.

Nie dostrzeżono w zabezpieczonym materiale dowodowym żadnych tego rodzaju działań, a nawet prób podejmowanych przez osoby odpowiedzialne z KNF - w związku z monitami, interwencjami, czy też zawiadomieniami kierowanymi przez różne, jakże istotne w obrocie finansowym instytucje, aby KNF faktycznie i skutecznie skorzystała z przypisanych jej ustawowo jakże pryncypialnych i skutecznych na rynku finansowym uprawnień.

Niezależnie jednakże od wyżej przedstawionej informacji, uzasadniającej stanowisko wyrażone w treści zarzutów, iż oskarżeni posiadali wiedzę na temat rzeczywistej sytuacji SKOK Wołomin, zaś przebieg prowadzonego przez KNF postępowania był niezwykle niezasadnie długotrwały, by nie rzec wręcz, że przewlekły (co potwierdziła też późniejsza kontrola NIK), zauważyć należy jednak, że opracowane w analizowanej sprawie zarzuty mogą budzić wątpliwości w zakresie pewnych swoich ułomności i niedoskonałości, które jednak do momentu zamknięcia przewodu sądowego w tej sprawie mogą zostać konwalidowane, abstrahując od uzyskania odpowiedzi na pytanie czy zgromadzone dowody dają wystarczający asumpt do twierdzenia, iż można będzie skutecznie wykazać w toku postępowania jurysdykcyjnego umyślność zachowań oskarżonych, nadto zaś – czy wszyscy spośród siedmiorga oskarżonych w niniejszej sprawie urzędnicy KNF w istocie mogą ponieść indywidualną odpowiedzialność za zaniechania związane z opóźnieniem podjęcia decyzji o ustanowieniu zarządu komisarycznego w SKOK Wołomin.

Niedopełnienie obowiązków przez A.J. i W.K. polegać miało bowiem – zgodnie z treścią zarzutów na niewłaściwym kierowaniu pracą KNF oraz Departamentu Bankowości Spółdzielczej i SKOK KNF przejawiającym się niezakończeniem prowadzonego postępowania administracyjnego o ustanowieniu zarządcy komisarycznego w SKOK w Wołominie i nie przedłożeniem go na posiedzenie Komisji Nadzoru Finansowego wraz z wnioskiem o ustanowienie takiego zarządcy w sytuacji powstania w SKOK w Wołominie groźby niespłacenia zobowiązań wobec jej klientów oraz stwierdzenia, iż działalność SKOK w Wołominie wykazywała rażące i uporczywe naruszenie przepisów prawa, co stwierdzone zostało przeprowadzonymi kontrolami, w wyniku czego decyzja wydana przez KNF dopiero w dniu 4 listopada 2014 roku o ustanowieniu zarządcy komisarycznego była spóźniona i nie pozwalała na realizację programu postępowania naprawczego w Kasie. Oskarżonym (aktualnie) tym zarzucono, iż działali w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez

członków Zarządu SKOK w Wołominie oraz przez inne osoby, które wyludzały pożyczki w SKOK Wołomin.

Jak wynika z uzasadnienia aktu oskarżenia, okoliczności uzasadniające przyjętą kwalifikację z art. 231 § 2 k.k. znajdować się mają m. in. w niejawnej części uzasadnienia aktu oskarżenia. Po zapoznaniu się z częścią niejawną aktu nadzoru, w tym w szczególności z uzasadnieniem aktu oskarżenia należy stwierdzić, iż argumentacja tam przedstawiona nie wywołuje przekonania, iż działania podejmowane były z zamiarem bezpośrednim uzyskania korzyści majątkowych przez inne osoby. Materiał ten może co najwyżej wskazywać na szerszy zakres posiadanych przez nich informacji o nieprawidłowościach w SKOK Wołomin.

W odniesieniu do A.T., Z.L., H.M. (Dyrektor i Zastępcy Dyrektora Departamentu) niedopełnienie obowiązków miało polegać na niewłaściwym kierowaniu pracą Departamentu, wobec A.O. i D.Ch. – na niewłaściwym nadzorowaniu pracy odpowiedniego Wydziału SKOK KNF (stosownie do okresu pełnionej funkcji Naczelnika Wydziału). Wobec tych osób prokurator złagodził pierwotnie przyjętą kwalifikację prawną – nie uczynił tego ostatecznie wobec A.J. oraz W.K., mimo że wydane zostały wobec nich także postanowienia o zmianie zarzutów (później – z niejasnych powodów) – uchylone przez Prokuratora Regionalnego w Szczecinie. Okoliczność ta osłabia wydźwięk zarzutów, którymi objęto ostatecznie A.J. i W.K., tym bardziej, że w aktach śledztwa zawarte są uchylone postanowienia, w oparciu o które ich odpowiedzialność ulegałaby złagodzeniu z typu kwalifikowanego przestępstwa urzędniczego do jego typu podstawowego).

Analiza wskazanych w treści postanowień o przedstawieniu zarzutów przepisów, z których wynikać mają obowiązki, których niedopełnienie zarzuca się oskarżonym prowadzi do wniosku, iż w istocie, poza zmianami wynikającymi z usytuowania danej osoby w strukturze KNF, są one tożsame, przy czym Przewodniczącemu i Wiceprzewodniczącemu Komisji zarzuca się popełnienia przestępstwa urzędniczego w jego typie kwalifikowanym. Analiza zgromadzonych materiałów prowadzi do wniosku, iż – w oparciu o regulacje wewnętrzne KNF – obowiązek przygotowania materiałów na posiedzenia Komisji w tym wraz z projektami decyzji administracyjnych ciążył na Dyrektorze Departamentu. On również był zobowiązany do przedkładania wniosków i materiałów nadzorującemu Departament Zastępcy Przewodniczącego albo Przewodniczącemu Komisji, w przypadku, gdy ten sprawuje bezpośredni nadzór, do rozpatrzenia na posiedzeniu Komisji. Zatwierdzenie materiałów na posiedzenie Komisji oraz przedkładanie wniosków i materiałów do rozpatrzenia na posiedzeniu Komisji mieściło się także w kompetencjach Przewodniczącego oraz Zastępcy Przewodniczącego Komisji.

Specyfika czynu stypizowanego w art. 231 k.k. nakazuje jednak precyzyjnie ustalić – w sytuacji, gdy zarzuca się niedopełnienie pewnych standardów w zachowaniu funkcjonariusza

publicznego – źródło obowiązków, których niewypełnienie stanowiłoby o realizacji znamion czynu zabronionego. W realiach niniejszej sprawy niewątpliwie urzędnicy zobowiązani byli w szczególności do właściwego realizowania czynności nadzoru nad SKOK, określonego w szczególności w art. 61 ustawy o SKOK, zauważyć jednak należy, że opisane w art. 73 ust 1 i art. 73a ust. 1 tejże ustawy okoliczności uprawniają, a nie obligują Komisję do ustanowienia zarządcy komisarycznego. Równolegle do tego, zobowiązani byli do właściwego przeprowadzenia postępowania administracyjnego, stosownie do wymogów k.p.a. Z uwagi na to, iż oskarżeni zajmowali różne stanowiska w hierarchii Urzędu KNF, aby skutecznie przypisać im popełnienie przestępstwa niezbędne jest zatem precyzyjne określenie ich kompetencji, posiadanego władztwa w takim ukształtowaniu postępowania administracyjnego, aby istotnie wykazać, że co najmniej godzili się oni ze skutkiem w postaci zwłoki w wydaniu decyzji o ustanowieniu zarządcy komisarycznego w SKOK Wołomin. Niezbędne jest dokonanie, w odniesieniu do każdego z oskarżonych szczegółowej oceny, jak winien przebiegać prawidłowo prowadzony proces administracyjny w tej sprawie – i czy w realiach niniejszego postępowania zachowania poszczególnych oskarżonych odbiegały od wskazywanego w doktrynie i orzecznictwie „wzorca normatywnego modelowego dobrego funkcjonariusza publicznego”, przy uwzględnieniu zapisów ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych.

Na ocenę powyższą wpływ powinien mieć również fakt, iż kontrola w SKOK Wołomin oraz następnie wdrożone postępowanie administracyjne miało miejsce w okresie bezpośrednio następującym po objęciu SKOK-ów nadzorem KNF, SKOK Wołomin był jedną z największych kas, zaś w okresie tym w KNF nie istniał model (procedura) prowadzenia postępowania w przedmiocie ustanowienia zarządcy komisarycznego w SKOK. Nie ulega przy tym wątpliwości – w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, że od początku 2013 roku przedstawiciele KNF mieli wiedzę o złej kondycji SKOK Wołomin. Informacje te pochodziły zarówno z informacji uzyskanych od Kasy Krajowej SKOK, potwierdzone zostały one ustaleniami pierwszej kontroli prowadzonej przez KNF, zakończonej w marcu 2013 roku, której wynik dał asumpt do wszczęcia postępowania administracyjnego w celu ustanowienia zarządcy komisarycznego. O sytuacji SKOK Wołomin wiedzieli wszyscy z oskarżonych w wątku urzędniczym sprawy. Nadto zaznaczyć należy, iż Przewodniczący KNF i Wiceprzewodniczący posiadali także wiedzę pochodzącą z przekazywanych informacji niejawnych. Postępowanie administracyjne prowadzone w sprawie ustanowienia zarządcy komisarycznego SKOK Wołomin trwało - obiektywnie na to patrząc – długo (od marca 2013 roku do listopada 2014 roku) i to właśnie brak jego wcześniejszego zakończenia i wcześniejszego wydania decyzji o powołaniu zarządcy komisarycznego w SKOK Wołomin przez KNF jest główną osią zarówno zawiadomień, na podstawie których wszczęto postępowanie, jak

i postawionych zarzutów. Należy jednak ustalić, czy po stronie oskarżonych doszło do zachowań, mogących wskazywać na celowe przedłużanie prowadzonego postępowania, czy też zaniechanie wydania decyzji administracyjnej mimo zgromadzenia kompletnego materiału dowodowego.

W kontekście oceny zasadności przedstawionych zarzutów podkreślenia wymaga fakt, iż rozpoznający zażalenia na podjęte przez prokuratora decyzje w przedmiocie środków zapobiegawczych Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże, w odniesieniu do wszystkich podejrzanych, w dość obszernych uzasadnieniach przedstawił swój pogląd o braku dużego prawdopodobieństwa, iż podejrzani swym zachowaniem wyczerпали znamiona zarzucanego im przestępstwa. Decyzje te wydane były w lutym i maju 2019 roku. W uzasadnieniu postanowienia z dnia 16 maja 2019 roku (dotyczącego oskarżonych H.M., D.Ch., D.T., A.O., Z.L.) sąd zawarł *passus* o ewentualnej możliwości przyjęcia, że zgromadzony materiał dowodowy (hipotetycznie) mógłby przemawiać za możliwością ustalenia znamion nieumyślnego przestępstwa z art. 231 § 3 k.k., wskazując, że nie jest rolą sądu na ówczesnym etapie postępowania, by prowadzić rozważania w tym kierunku. Jak wskazano powyżej, wątpliwości podniesione przez sąd w opisanej powyżej decyzji sądu nie zostały rozwiane, co – idąc wprost za tokiem rozumowania sądu może prowadzić do konieczności rozważenia, czy w takiej sytuacji dowodowej należałoby rozważyć zmianę kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonym na wskazany powyżej art. 231 § 3 k.k.

Krytycznie należy ocenić także decyzje prokuratora o zatrzymaniu podejrzanych związanych z Komisją Nadzoru Finansowego. Wobec żadnej z tych osób nie planowano wystąpić z wnioskiem o zastosowanie tymczasowego aresztowania, można było zatem poprzestać na równoczesnym przeprowadzeniu przeszukań oraz wyznaczeniu terminów ogłoszenia zarzutów. W konsekwencji sąd uznał dokonane zatrzymania za niezasadne, zaś podejrzani W.K., D.Ch. i A.J. w późniejszym okresie uzyskali z tego tytułu odszkodowanie.

Wskazano także powyżej, że nie było niezbędne pozyskiwanie danych od operatorów sieci komórkowych.

Tempo postępowania – zwłaszcza w jego początkowej fazie – należy uznać za prawidłowe. Wątpliwość budzi jednak zasadność łącznego finalizowania obu wątków sprawy (dot. przestępstw urzędniczych oraz ujawnionego znacznie później wątku płatnej protekcji). Po przeprowadzeniu pierwszych czynności w wątku dotyczącym płatnej protekcji można było dostrzec, iż pozyskane materiały nie pogłębią w istotny sposób ustaleń wątku podstawowego, można było go zatem zakończyć nieco szybciej. Tempo postępowania zdecydowanie spadło w końcowym okresie jego prowadzenia, jednakże mogło być to związane z dokonywanymi, żmudnymi w istocie czynnościami związanymi z oględzinami i analizą zabezpieczonych przedmiotów jak również opracowywaniem i weryfikowaniem listy osób pokrzywdzonych.

Nie budzi natomiast wątpliwości zasadność umorzenia śledztwa w części dotyczącej wątków związanych z odpowiedzialnością GIIF czy Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej, w związku z rozpoznawaną w tym aspekcie kwestią podejrzenia popełnienia przestępstwa art. 231 § 1 k.k.

Reasumując, o ile nie można mieć – co do zasady – uwag co do tempa prowadzenia śledztwa oraz zakresu gromadzonych dowodów, o tyle wątpliwości budzi dokonana w niniejszej sprawie ocena materiału dowodowego w kontekście sformułowanych ostatecznie zarzutów. Krytycznie ocenić należy podjęte decyzje o zatrzymaniu podejrzanych w wątku urzędniczym. Oceniając zaangażowanie i zakres działań w ramach zwierzchniego nadzoru służbowego można również mieć wątpliwości co pełnej samodzielności referenta sprawy przy podejmowaniu decyzji w niniejszej sprawie.

Aktualnie sprawa podlega rozpoznaniu na etapie postępowania przed sądem pierwszej instancji. Sąd na kolejnych terminach odbiera obszerne wyjaśnienia od oskarżonych. Aktualnie terminy rozprawy wyznaczono do końca czerwca 2025 roku, na wszystkich przewidziano odbieranie wyjaśnień od oskarżonych. Jest to zatem nadal początkowy etap rozpoznania sprawy.

Wskazać należy, że przed rozpoczęciem rozprawy sąd rozpoznawał szereg wniosków, w tym m. in. wnioski oskarżonych W.K., A.J., A.O., D.T. i H.M. o umorzenie postępowania. Sąd wniosków tych nie uwzględnił.

Z uwagi na aktualny etap postępowania (rozpoczęty przewód sądowy, uczestnictwo w procesie oskarżycieli posiłkowych, znaczna liczba osób, które posiadają status pokrzywdzonego), ewentualna weryfikacja zarzutów stawianych oskarżonym, lub też ocena ich zasadności może nastąpić dopiero po zamknięciu przewodu sądowego. Jakakolwiek inna ingerencja oskarżyciela publicznego (prokuratora) w chwili obecnej w tok postępowania jurysdykcyjnego nie ma uzasadnienia procesowego. Jak wskazano powyżej, stanowisko prokuratora co do zasadności i kształtu zarzutów może zostać przedstawione dopiero w końcowej fazie procesu.

Odnosząc się zaś do pojawiających się w przestrzeni medialnej uwag o możliwości cofnięcia aktu oskarżenia wobec niektórych oskarżonych, wskazać należy, że – z uwagi na aktualny etap postępowania oraz obowiązujące przepisy prawa – podjęcie decyzji o wycofaniu skargi publicznej nie znajduje procesowego ani merytorycznego uzasadnienia.

Przewód sądowy w niniejszej sprawie został otwarty podczas rozprawy w dniu 14 września 2023 roku. Aktualnie – na kolejnych terminach rozprawy – sąd odbiera wyjaśnienia od oskarżonych.

Aby wyjaśnić zawilości procedury karnej wskazać należy, że przepisy Kodeksu postępowania karnego nie przewidują możliwości wystąpienia w aktualnym stadium postępowania

o zwrot sprawy do postępowania przygotowawczego, celem dokonania ponownej analizy zasadności zarzutów sformułowanych wobec oskarżonych.

Z kolei, co do funkcjonującej w przestrzeni medialnej koncepcji o możliwości cofnięcia aktu oskarżenia, wskazać należy, iż decyzja taka – na obecnym etapie – wymagałaby zgody oskarżonych. Zważyć należy także, że tego rodzaju rozwiązanie skutkować będzie definitywnym odstąpieniem od oskarżenia i brakiem możliwości wniesienia aktu oskarżenia przeciwko tej samej osobie i o ten sam czyn (z uwagi na konsumpcję skargi uprawnionego oskarżyciela).

Analiza stanowisk doktryny prowadzi do wniosku, że cofnięcie aktu oskarżenia możliwe jest nie tylko w odniesieniu do całego zakresu skargi, ale także w odniesieniu do pewnej jej części – określonej podmiotowo lub przedmiotowo, a zatem – w odniesieniu do określonej osoby lub określonego zarzutu aktu oskarżenia. (tak np.: Michał Kurowski w „Rezygnacja z oskarżania w toku postępowania sądowego w polskim procesie karnym” – Wolters Kluwer, Warszawa 2019, Jan Kil „Częściowe cofnięcie skargi zasadniczej przez oskarżyciela w polskim procesie karnym” – Roczniki Administracji i Prawa nr XIX (1), Jacek Kosonoga w „R. A. Stefański (red.), Stanisław Zabłocki(red.) - Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz do art. 1 – 166”)

Wziąć trzeba także pod uwagę, że w realiach niniejszej sprawy, zarzuty postawione oskarżonym urzędnikom dotyczą zachowania zakwalifikowanego jako działanie na szkodę m.in. interesu prywatnego 272 wskazanych w treści zarzutów osób. Osoby te mają w omawianym postępowaniu status pokrzywdzonego, 11 osób zostało przez sąd dopuszczonych do działania w charakterze oskarżyciela posiłkowego. Zgodnie z treścią art. 54 § 2 k.p.k., cofnięcie aktu oskarżenia przez oskarżyciela publicznego (prokuratora) nie pozbawia uprawnień oskarżyciela posiłkowego, a zatem, nawet cofnięcie skargi publicznej (aktu oskarżenia) w analizowanej sprawie nie musi spowodować umorzenia postępowania karnego w zakresie objętym oświadczeniem woli o cofnięciu aktu oskarżenia. Co więcej, w związku z podjętą przez sąd decyzją o łącznym prowadzeniu sprawy wszystkich oskarżonych objętych aktem oskarżenia z dnia 13 stycznia 2021 roku, w przypadku jego cofnięcia w zakresie dotyczącym niektórych oskarżonych, przy kontynuowaniu tego procesu prokurator występowałby jako oskarżyciel publiczny jedynie w odniesieniu do części postępowania, w odniesieniu do której skargi nie cofnął, w odniesieniu do pozostałej części postępowanie byłoby kontynuowane, przy czym prokurator nie byłby uprawniony do uczestnictwa w prowadzonym postępowaniu dowodowym (np. zadawania pytań czy zgłaszania wniosków). Analiza materiałów zgromadzonych na etapie postępowania jurysdykcyjnego wskazuje na istniejącą aktywność po stronie oskarżycieli posiłkowych jak również innych pokrzywdzonych, co może prowadzić do wniosku, że mimo cofnięcia aktu oskarżenia przez oskarżyciela publicznego

realizowaliby oni swe uprawnienia oskarżycieli posiłkowych w dalszym toku procesu (zgodnie z przysługującymi im i gwarantowanymi im przepisami prawa uprawnieniami).

Przeprowadzone badania doprowadziło do jednoznacznego wniosku, iż w sposób nieuzasadniony na etapie postępowania przygotowawczego wątek dotyczący urzędników KNF został połączony z postępowaniem obejmującym M.D. i innych prowadzonym o czyny z art. 230 k.k. i inne w ramach śledztwa RP w Krakowie.

Nie budzi wątpliwości, iż działanie to miało szerszy kontekst, którego nie ukrywał ówczesny Prokurator Bogdan Świączkowski, który w zwołanej konferencji stwierdził:

„Mam nadzieję, że państwo dostrzegacie, że to jest prawdziwa afera, to jest prawdziwa afera KNF”.

Poinformował także, że postanowienie o postawieniu zarzutów w śledztwie w sprawie nadzoru KNF nad SKOK Wołomin zapadło na dwa miesiące przed ujawnieniem rozmowy Cz.-Ch. Tłumaczył, że zatrzymań dokonano dopiero w zeszłym tygodniu, bo prokuratura działała zgodnie z planem śledztwa. Postanowienie o zarzutach było gotowe we wrześniu, jednak trzeba było zorganizować ze służbami akcję zatrzymań wszystkich osób.

Podczas konferencji prasowej Bogdan Świączkowski przedstawił projekt decyzji KNF-u z września 2013 roku o powołaniu zarządu komisarycznego. Właśnie ten projekt powstał we wrześniu 2013 roku i we wrześniu, na początku października zarząd komisaryczny w SKOK Wołomin powinien zostać powołany. Od tego czasu do ustanowienia zarządu komisarycznego 4 listopada 2014 roku, ze SKOK-u Wołomin wyprowadzono 1,7 miliarda złotych. Na szkodę zwykłych, prostych, uczciwych Polaków i na szkodę Bankowego Funduszu Gwarancyjnego. Gdyby we wrześniu 2013 roku KNF podjął tę decyzję, nie byłoby tak olbrzymich strat - powiedział szef Prokuratury Krajowej.

Konsekwencją włączenia wątku urzędników KNF do śledztwa Prokuratury Regionalnej w Szczecinie było objęcie jednym aktem oskarżenia urzędników oraz innych osób, których zarzuty dotyczyły działań korupcyjnych.

Takie postąpienie także oceniono jako błędne i determinujące konieczność złożenia przez prokuratora wniosku o wyłączenie do odrębnego rozpoznania wątku obejmującego urzędników KNF, co będzie miało pełne uzasadnienie procesowe (odrębność zarzutów, brak związku przedmiotowo-podmiotowego) i przede wszystkim pozwoli zgodnie z zasadami ekonomiki procesowej na rozpoznanie przez sąd w rozsądnym terminie z zachowaniem wszelkich gwarancji procesowych.

Wniosek taki składany przez obrońców urzędników został rozpoznany negatywnie, przy czym powyższe oceny w wyniku badań wskazują na konieczność jego ponowienia i złożenia przez oskarżyciela publicznego.

Należy w tym miejscu zaznaczyć, że w dniu 7 kwietnia 2025 roku Prokurator Regionalny w Szczecinie skierowała do Prokuratury Krajowej wniosek w sprawie sygn. 3041-6.Pc.709.2024 Prokuratury Okręgowej w Warszawie, przekazanej, zgodnie z właściwością w dniu 12 marca 2025 r. Prokuraturze Okręgowej w Szczecinie o wytoczenie wobec oskarżyciela publicznego prowadzącego to postępowanie na etapie postępowania przygotowawczego powództwa o roszczenie zwrotne na rzecz Skarbu Państwa w związku z wykonaniem przez Sąd Okręgowy w Warszawie prawomocnego wyroku z dnia 19 maja 2021 r., sygn. akt XII Ko 14/20, zasądającego od Skarbu Państwa na rzecz W.K. zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie w sprawie prowadzonej przez Prokuraturę Regionalną w Szczecinie o sygn. RP I Ds 98.2016.

Postępowanie to związane jest z decyzją tegoż prokuratora w sprawie RP I Ds 98.2016 roku z dnia 29 listopada 2018 roku o zatrzymaniu i przymusowym doprowadzeniu W.K. do Prokuratury Regionalnej w Szczecinie, które zostało zrealizowane w dniu 6 grudnia 2018 r.

Postanowieniem z dnia 26 lutego 2019 r. Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, po rozpoznaniu zażalenia obrońcy podejrzanego W.K., uznał zatrzymanie za niezasadne i uchylił postanowienie o zastosowaniu środków zapobiegawczych.

W dniu 9 grudnia 2019 r. W.K. złożył w Sądzie Okręgowym w Szczecinie wniosek o zasądzenie na jego rzecz od Skarbu Państwa kwoty 250.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 40 957,77 zł tytułem odszkodowania za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie w dniach od 6 do 7 grudnia 2018 r.

Wyrokiem z dnia 19 maja 2021 r., sygn. akt XII Ko 14/20, działając w oparciu o art. 552 § 4 k.p.k. Sąd Okręgowy w Warszawie zasądził od Skarbu Państwa na rzecz W.K. kwotę 15.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od uprawomocnienia się wyroku, tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną z powodu niewątpliwie niesłusznego zatrzymania w dniach od 6 do 7 grudnia 2018 r. w sprawie Prokuratury Regionalnej w Szczecinie, sygn. RPI Ds 98.2016. Wyrok ten został utrzymany przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w dniu 18 maja 2023 r., przy czym zwiększył wysokość odszkodowania do 20 tys. zł.

W świetle opisanego faktu, a także wątpliwości co do prawidłowego kształtowania skargi oskarżycielskiej, należy rozważyć kontynuowanie funkcji oskarżycielskiej przez prokuratora, szczególnie, że po wyłączeniu materiałów zostanie ukształtowana nowa sytuacja procesowa.

Nie budzi wątpliwości, iż okoliczności towarzyszące zatrzymaniu członków zarządu KNF i pracowników UKNF w dniu 6 grudnia 2018 roku w powiązaniu z przedstawionymi wypowiedziami

Prokuratora Krajowego i przywołanymi orzeczeniami sądów podważają bezstronność i obiektywizm referenta i w konsekwencji dają podstawę do formułowania stanowiska o zmianie referenta, zwłaszcza, że powinien on złożyć wniosek o wyłączenie wątku urzędników KNF.

88) PO I Ds 61.2020 Prokuratury Okręgowej Warszawa – Praga w Warszawie

Postępowanie w tej sprawie zostało zainicjowane pismem Naczelnika Wydziału I Ds Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Regionalnej w Łodzi z dnia 23 grudnia 2019 r. (data wpływu w dniu 30 grudnia 2019 r. do Prokuratury Rejonowej Warszawa Praga – Południe w Warszawie) informującym o publicznym rozpowszechnianiu bez zezwolenia wiadomości z postępowania przygotowawczego Prokuratury Regionalnej w Łodzi, sygn. akt RP I Ds 3.2018.

W treści przedmiotowego pisma zawiadamiający wskazał, że na portalu internetowym wpolityce.pl w dwóch artykułach, tj. z dnia 4 września 2019 roku „Ujawniamy. Szokujące kulisy przekrętów byłego szefa Orlenu! W szajce wyłudzającej olbrzymie pieniądze działa jego żona, a jemu fundowano prywatne wycieczki” oraz z dnia 9 września 2019 roku „Ujawniamy. Tak koledzy byłego prezesa Orlenu okradali koncern! W tle dwa miliony złotych i wielki przekręt na znanej imprezie sportowej!” ujawnione zostały objęte tajemnicą śledztwa wiadomości z postępowania przygotowawczego Prokuratury Regionalnej w Łodzi sygn. akt RP I Ds. 3.2018. W cytowanych publikacjach zawarte zostały szczegółowe informacje wykraczające poza zakres informacji udzielonych przez Prokuraturę Regionalną w Łodzi, Prokuraturę Krajową i Centralne Biuro Antykorupcyjne. Nadto informacje ze śledztwa zawierał wyemitowany w dniu 12 września 2019 r. na antenie TVP 1 Magazyn Śledczy A.G.

Sprawa została zarejestrowana w Prokuraturze Rejonowej Warszawa Praga-Południe w Warszawie w dniu 2 stycznia 2020 r. pod sygn. PR 1 Ds 36.2020 w kierunku przestępstwa określonego w art. 241 § 1 k.k. Postanowieniem z dnia 23 stycznia 2020 r. za sygn. 1 Ds 36/20 wszczęto w tej sprawie dochodzenie.

W toku postępowania uzyskano wyemitowany na antenie TVP 1 program Magazyn Śledczy A.G. i dokonano oględzin strony internetowej Fratria Sp. z o.o., celem ustalenia czy w/w artykuły nadal znajdują się na stronie wydawcy oraz wykonanie innych niezbędnych czynności. Uzyskano z Prokuratury Regionalnej w Łodzi szczegółowe dane dotyczące śledztwa RP I Ds 3.2018. Następnie zaś systematycznie przesłuchiowano autorów artykułów i programu na okoliczności od kogo i kiedy pozyskali materiały.

W dniu 2 kwietnia 2020 r. dochodzenie na wniosek Prokuratora Rejonowego Warszawa Praga-Południe w Warszawie zostało przejęte do dalszego prowadzenia przez Wydział I Śledczy Prokuratury Okręgowej Warszawa-Praga w Warszawie. Postępowanie zostało zarejestrowane pod sygn. PO I Ds 61.2020. W dniu 27 czerwca 2022 r. przesłuchano autorkę programu Magazyn Śledczy A.G. wyemitowanego w dniu 12 września 2019 roku na antenie TVP 1.

W dniu 8 sierpnia 2022 r. wydano postanowienie o umorzeniu śledztwa sygn. akt PO I Ds 61.2020 w sprawie:

I. publicznego rozpowszechniania bez zezwolenia w Warszawie, w dniach 4 oraz 6 września 2019 r. w opublikowanych na portalu internetowym wpolityce.pl dwóch artykułach zatytułowanych „Ujawniamy. Szokujące kulisy przekrętów byłego szefa Orlenu! W szajce wyłudzającej olbrzymie pieniądze działa jego żona, a jemu fundowano prywatne wycieczki” oraz „Ujawniamy. Tak koledzy byłego prezesa Orlenu okradali koncern! W tle dwa miliony złotych i wielki przekręt na znanej imprezie sportowej!”, wiadomości z postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Regionalną w Łodzi o sygn. akt RP I Ds 3.2018 zanim zostały ujawnione w postępowaniu sądowym, tj. o czyn z art. 241 § 1 k.k., na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. - wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

II. publicznego rozpowszechniania bez zezwolenia w Warszawie, w dniu 12 września 2019 r. w wyemitowanym na antenie TVP 1 reportażu w Magazynie Śledczym A.G., wiadomości z postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Regionalną w Łodzi o sygn. akt RP I Ds 3.2018 zanim zostały ujawnione w postępowaniu sądowym, tj. o czyn z art. 241 § 1 k.k., na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. - wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

III. ujawnienia, w bliżej nieustalonym okresie czasu, nie wcześniej niż w dniu 30 kwietnia 2018 r., a nie później niż w dniu 12 września 2019 r., w nieustalonym miejscu, osobie nieuprawnionej, przez funkcjonariusza publicznego, informacji stanowiących tajemnicę postępowania przygotowawczego uzyskanych w związku z wykonywaniem czynności służbowych, w toku postępowania o sygn. akt RP I Ds 3.2018 Prokuratury Regionalnej w Łodzi i narażenia przez to na szkodę prawnie chronionego interesu, tj. o czyn z art. 266 § 2 k.k., na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. - wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa.

Analizując treść wydanego w tej sprawie rozstrzygnięcia merytorycznego należy wskazać, że prokurator w swoich ocenach był niekonsekwentny, albowiem przez okres ponad dwóch lat prowadził postępowanie wykonując czynności z wieloma osobami prowadzącymi śledztwo RP I Ds 3.2018 Prokuratury Regionalnej w Łodzi i mającymi kontakt ze sprawą, aby w końcu stwierdzić w oparciu o enigmatyczne zeznania dziennikarzy, że materiały, którymi dysponowali nie musiały

pochodzić ze śledztwa. W swej istocie stwierdzenie to podważa zarówno stanowisko Prokuratury Regionalnej w Łodzi, jak i zasadność wykonywania tak wielu czynności dowodowych. Co istotniejsze, w sprawie nie przeprowadzono efektywnych sprawdzeń, czy rzeczywiście informacje, które pojawiły się w artykułach w portalu wpolityce.pl, jak i programie Magazyn Śledczy A.G. w TVP 1 pochodziły z akt postępowania, czy też realnie mogły zostać pozyskane z innych źródeł. W tym aspekcie nie poczyniono żadnych ustaleń, dając całkowitą wiarę twierdzeniom dziennikarzy. Powyższe znalazło swoje odzwierciedlenie w błędnej konstrukcji podstaw umorzenia, bo o ile prokurator uznała, że materiały nie pochodziły z postępowania przygotowawczego i zostały pozyskane z innych źródeł to w takiej sytuacji w sposób jednoznaczny powinna stwierdzić, że nie doszło do ujawnienia tajemnicy postępowania o sygn. RP I Ds 3.2018 Prokuratury Regionalnej w Łodzi. Tymczasem podstawa umorzenia wskazuje, że takiej pewności nie ma, a co za tym idzie podważa to zasadność całości przyjętej koncepcji umorzenia.

W tym stanie rzeczy nie sposób uznać zasadności decyzji w warstwie formalno-merytorycznej. Należałoby podjąć przedmiotowe dochodzenie i na nowo przeanalizować materiał dowodowy w zakresie ustalenia, czy rzeczywiście materiały pochodzą z akt sprawy RP I Ds 3.2018, a następnie ocenić zachowanie konkretnych osób.

89) PO I Ds 9.2020 Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu

Sprawa zarejestrowana została w Prokuraturze Okręgowej w Tarnobrzegu w dniu 10 lutego 2020 roku na podstawie dekretacji Zastępcy Prokuratora Okręgowego w Tarnobrzegu w związku z postanowieniem o wyłączeniu materiałów do odrębnego postępowania zatwierdzonym przez prokuratora dnia 7 lutego 2020 roku (datowane na 31 stycznia 2020 r.) z akt śledztwa PO I Ds 13.2017.S prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową w Tarnobrzegu, a zakończoną w dniu 21 kwietnia 2021 roku postanowieniem o umorzeniu śledztwa. Sprawa z której wyłączono materiały dotyczyła usiłowania w okresie od 1998 roku do 2016 roku w Warszawie i innych miejscach, doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem m.st. Warszawy poprzez reaktywowanie spółki Nowe Dzielnice SA na podstawie akcji na okaziciela, w celu podjęcia działań zmierzających do przejęcia bez tytułu prawnego mienia wielkiej wartości nie niższej niż 42.136.550,00 zł w postaci prawa użytkowania wieczystego nieruchomości (...) położonej w Warszawie przy ul. Klonowej, Al. Waszyngtona i Al. Stanów Zjednoczonych i wpisane pierwotnie do księgi wieczystej pod nazwą „Dobra Kamionek C. Lit. C Izabelin tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Wyłączone materiały obejmowały wątki korupcyjne oraz wyłudzenie poświadczenia nieprawdy podczas rejestracji w KRS Zakładów Amunicyjnych Pocisk S.A. Akta zawierały materiały śledztwa Ap V Ds 89/11 Prokuratury Apelacyjnej w Warszawie wszczętego w sprawie usiłowania w Warszawie w okresie od 1999 r. do 2011 r. doprowadzenia Miasta St. Warszawy do niekorzystnego rozporządzenia poprzez reaktywowanie spółki Nowe Dzielnice celem przejęcia bez tytułu prawnego nieruchomości tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. Do akt dołączono kopię zawiadomienia z dnia 12 lipca 2016 roku skierowane do CBA z załącznikami (bez dekretacji, ale z prezentatą CBA z dnia 21 lipca 2016 r.), materiały sprawy o sygn. RP II Ds5.2017 obejmujące dwa czyny: usiłowania doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Miasta st. Warszawa poprzez reaktywację Nowe Dzielnice i wyłudzenia poświadczenia nieprawdy przy rejestracji spółki „Pocisk” SA.

W dniu 6 lutego 2017 roku w prokuraturze stawili się przedstawiciele spółki Echo Investment S.A., którzy dowiedziawszy się z doniesień medialnych o sprawie, deklarując pełną współpracę, jednocześnie przekazując do sprawy dokumenty, które mogą być przydatne w śledztwie dotyczącym R.P m.in. w postaci wyroków skazujących R.P za zniesławienie MS i P.G (przedstawicieli spółki Echo Investment) w publikacjach internetowych, spraw prowadzonych przez jednostki prokuratury, gdzie m.in. wydano postanowienie o przedstawieniu zarzutów R.P. dot. zmuszania P.G. do określonego zachowania się przy zastosowaniu groźby bezprawnej polegającej na rozgłoszeniu wiadomości uwłaczającej czci pokrzywdzonego, na podłożu sporu o charakterze finansowym, którego nie zdołano ogłosić z uwagi na nieznajomość miejsca pobytu R.P.

W toku śledztwa PO I Ds 13.2017 realizowane były czynności oględzin z kopiami akt spraw dot. R.P. i podejmowano próby ustalenia miejsca jego pobytu, a wobec informacji, w tym maili R.P., w których informował, że na stałe przebywa w Wiedniu, w dniu 7 sierpnia 2017 roku do Konsulatu w Wiedniu skierowano wniosek o przesłuchanie wymienionego w charakterze świadka. W sprawie dokonywano oględzin kolejnych akt.

Z pisma prokuratora referenta skierowanego do ABW z dnia 17 lutego 2020 r. (a zatem 7 dni po wyłączeniu) wynika m.in., że „wykonana analiza materiałów postępowania prowadzi do wniosku, że żadne obiektywnie weryfikowalne dowody zgromadzone w toku postępowania nie potwierdzają tezy o tym, aby do zachowań objętych penalizacją (...) doszło”. Już na wstępie pojawiły się wątpliwości, czy istnieją podstawy do kontynuowania postępowania.

Finalnie R.P. został przesłuchany przez Konsula w dniu 12 grudnia 2017 r. z akt sprawy o sygn. PO I Ds 9.2020 wynika, że od marca 2017 r. jednostka Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu prowadziła równolegle sprawę o sygn. PO I Ds18.2017 z zawiadomienia Echo Investment, w toku której w okresie od marca do grudnia 2017 r. przesłuchiowano świadków ze spółki

Echo Investment (w tym osoby wskazywane już w mailach R.P jako „szkolące go i przygotowujące” do wręczenia korzyści prezydent Warszawy).

Nie wykorzystano możliwości przesłuchania tych samych, istotnych świadków do sprawy o sygn. PO I Ds13.2017, już w 2017 roku, a po upływie 3 lat próbowano nieskutecznie przesłuchać M.S. po czym dołączono (po raz drugi) do akt kopie przesłuchania M.S. dnia 11 grudnia 2017 r. w sprawie o sygn. PO I Ds18.2017.

Postanowieniem z dnia 21 kwietnia 2021 r. prokurator postanowił umorzyć śledztwo w sprawach:

1. podrobienia w bliżej nieustalonej dacie 1949 roku, w nieustalonym miejscu, w celu użycia za autentyczny podpis wicekonsula Rzeczypospolitej Polskiej w Brukseli S.L. na dokumentach w postaci akcji na okaziciela spółki Nowe Dzielnice SA oraz pieczęci używanej przez wymienionego, którą opieczetowano wskazane akcje, w ramach procedury osteplowania, na podstawie Dekretu z dnia 3 lutego 1947 roku o rejestracji i umarzaniu dokumentów na okaziciela emitowanych przed dniem 1 września 1945 roku z data 31 marca 1949 roku, tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. - wobec przedawnienia karalności (nie chodzi o posłużenie się, to powinno być 187 k.k. z dnia 11 lipca 1932 roku Rozporządzenie Prezydenta RP Dz. U 1932.60.571 z późn. zm.;

2. wyłudzenia w dniu 14 stycznia 2009 r w Warszawie poświadczenia nieprawdy w dokumencie w postaci postanowienia Sądu Rejonowego dla m.st Warszawy XII Wydziału Gospodarczego Krajowego Rejestru Sądowego z dnia 14 stycznia 2009 roku sygn. WA XII NS REJ.KRS 030222/08/691 o wpisaniu Zakładów Amunicyjnych Pocisk Spółki Akcyjnej do KRS-Rejestru Przedsiębiorców przez podstępne wprowadzenie w błąd sędziego orzekającego co do prawdziwości danych umieszczonych we wniosku o rejestrację podmiotu w Rejestrze Przedsiębiorstw i załącznikach do wniosku dotyczących akcjonariuszy Zakładów Amunicyjnych Pocisk S.A., tj. o czyn z art. 272 k.k. - wobec przedawnienia karalności;

3. przyjęcia w nieustalonym miejscu w 2008 roku korzyści majątkowej znacznej wartości w postaci pieniędzy w kwocie 2,5 mln zł przez funkcjonariusza publicznego w osobie prezydenta m.st. Warszawy lub jego zastępcy w związku z pełnieniem przez nich funkcji publicznej, w zamian za zaniechanie realizacji czynności służbowej polegającej na czasowym powstrzymaniu się od skorzystania z ustawowej kompetencji wystąpienia z wnioskiem do Rady m.st. Warszawy o podjęcie uchwały o przystąpieniu do sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenów ogródków działkowych na Saskiej Kępie w rejonie ul. Kinowej, Al. Stanów Zjednoczonych oraz Alei Waszyngtona w Warszawie oraz podejmowanie korzystnych czynności w ramach postępowań administracyjnych, których efektem miało być przyznanie praw majątkowych do wskazanych nieruchomości na rzecz spółki Echo Investment i Spółki Projekt S, tj.

o czyn z art. 228 § 5 k.k., wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu;

4. udzielenia w nieustalonym miejscu w 2008 r. korzyści majątkowej znacznej wartości w postaci pieniędzy w kwocie 2,5 mln zł przez funkcjonariusza publicznego w osobie Prezydenta m.st. Warszawy lub jego Zastępcy w związku z pełnieniem przez nich funkcji publicznej, w zamian za zaniechanie realizacji czynności służbowej polegającej na czasowym powstrzymaniu się od skorzystania z ustawowej kompetencji wystąpienia z wnioskiem do Rady m.st. Warszawy o podjęcie uchwały o przystąpieniu do sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenów ogródków działkowych na Saskiej Kępie w rejonie ul. Kinowej, Al. Stanów Zjednoczonych oraz Alei Waszyngtona w Warszawie oraz podejmowanie korzystnych czynności w ramach postępowań administracyjnych, których efektem miało być przyznanie praw majątkowych do wskazanych nieruchomości na rzecz spółki Echo Investment i Spółki Projekt S, tj. o czyn z art. 229 § 4 k.k. wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu.

Decyzja merytoryczna podjęta w tej sprawie jest zasadna. Należy jednak zwrócić uwagę, iż postępowanie było kontynuowane w oparciu o materiały pochodzące z zawiadomień z lat 2016-2017 roku i wpisywały się w szeroko zakrojone działania o charakterze pozamerytorycznym związane z procesem prywatyzacyjnym. Zakończenie śledztwa było możliwe na wcześniejszym etapie. Wskazano jednak, że „okoliczności wynikające z zawiadomienia J.S. oraz zeznań R.P. nie zostały nie tylko potwierdzone, ale w jakikolwiek sposób uwiarygodnione lub uprawdopodobnione”, a zebrany materiał „nie wskazuje, aby doszło do udzielenia lub przyjęcia korzyści majątkowych przez wymienioną, jej zastępców lub innych urzędników Urzędu m.st. Warszawy”.

W uzasadnieniu wskazano, że istnieje szereg wątpliwości co do zaistnienia powyższego zdarzenia i wiarygodności świadków J.S. i R.P., argumentując decyzję o umorzeniu.

90) PO II Ds 3.2017.Sp(c) Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze

W dniu 13 sierpnia 2013 r. do Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze wpłynęło zawiadomienie Komisji Rewizyjnej Rady Miejskiej Jeleniej Góry z dnia 5 sierpnia 2013 roku o możliwości popełnienia przestępstwa, podpisane przez przewodniczącego Komisji Rewizyjnej – J.G. W piśmie tym zwrócono się o zbadanie zgodności z prawem działań podejmowanych przez władze samorządowe oraz Urząd Miasta Jelenia Góra, w związku z realizacją zamówienia publicznego – przebudowy w 2011 roku fontanny przy skrzyżowaniu ul. Wolności i alei Wojska Polskiego w Jeleniej Górze.

W zawiadomieniu wskazano, że ewentualne przestępstwo polegało na tym, iż do zlecenia przebudowy fontanny doszło w trybie art. 67 ust. 1 pkt 6 ustawy Prawo zamówień publicznych, tj. w trybie zamówienia z wolnej ręki, jako zamówienie uzupełniające inwestycji „Uatrakcyjnienie turystyczne uzdrowiska Cieplice poprzez rewitalizację parków zdrojowych – etap I Rewitalizacja Parku Zdrojowego”, w sytuacji gdy brak było przesłanek do zastosowania tego trybu. Do zawiadomienia załączono protokół pokontrolny. Po przeprowadzeniu postępowania sprawdzającego prowadzonego wówczas pod sygn. 3 Ds 355/13 w dniu 12 września 2013 r. wydano postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie mającego miejsce w 2011 roku w Jeleniej Górze przekroczenia uprawnień służbowych przez funkcjonariuszy publicznych Naczelnika Wydziału Inwestycji i Zamówień Publicznych Urzędu Miasta Jeleniej Góry oraz Prezydenta Miasta Jeleniej Góry poprzez przyjęcie zamówienia publicznego z wolnej ręki jako zamówienia uzupełniającego na „przebudowę fontanny na zbiegu ulic Wojska Polskiego i Wolności w Jeleniej Górze” do zamówienia podstawowego „Uatrakcyjnienie turystyczne uzdrowiska Cieplice poprzez rewitalizację parków zdrojowych – etap I Rewitalizacja Parku Zdrojowego”, tym samym działaniem na szkodę interesu publicznego tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.- wobec stwierdzenia braku znamion czynu zabronionego, na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

W pierwotnym postanowieniu o odmowie wszczęcia śledztwa uznano, że przeprowadzenie zamówienia na przebudowę fontanny w trybie zamówienia z wolnej ręki było możliwe w ramach zamówienia uzupełniającego do zadania: *Uatrakcyjnienie turystyczne uzdrowiska Cieplice poprzez rewitalizację parków zdrojowych – etap I Rewitalizacja Parku Zdrojowego*. Pismem z dnia 9 lutego 2017 r., sygn. PK VII Dsn 46.2017 skierowanym do Prokuratora Okręgowego w Jeleniej Górze, Dyrektor Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej Michał Ostrowski wskazał na potrzebę podjęcia w trybie art. 327 § 1 k.p.k. zakończonych postępowania o sygn. 3 Ds 355/13 i kontynuowanie go jako śledztwa na szczeblu Prokuratury Okręgowej, z uwagi na „*wagę sprawy oraz wysokość szkody*”. Poza zacytowaną uwagę, w piśmie z dnia 9 lutego 2017 r., sygn. PK VII Dsn 46.2017, brak jest jakiegokolwiek odniesienia się do „wysokości szkody”.

W piśmie tym polecono nadesłanie do Prokuratury Krajowej kopii postanowienia o wszczęciu śledztwa, a także cyklicznego, w okresach co 2 miesiące, informowania o biegu śledztwa i poczynionych ustaleniach.

Postępowanie o sygn. 3 Ds 355/13 Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze zakończyło się wydaniem postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa. Tym samym w postępowaniu tym nie „wszczęto postępowania”, a wręcz przeciwnie - odmówiono jego wszczęcia. Z tego względu, w sprawie tej nie wystąpiło przedłużenie karalności czynu na podstawie art. 102 k.k.

Wymienione wyżej okoliczności wskazują na niezasadność polecenia podjęcia na nowo postępowania oraz wszczęcia w tej sprawie śledztwa z uwagi na to, że w okresie tym (od lipca 2016) nastąpiło już przedawnienie karalności czynu, co zgodnie z art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. stanowi ujemną przesłankę procesową.

Zastępca Prokuratora Okręgowego w Jeleniej Górze Violetta Wąsikiewicz, w dniu 17 lutego 2017 roku poleciła Naczelnikowi II Wydziału przejęcie sprawy do tego wydziału.

Postanowieniem z dnia 24 lutego 2017 roku wszczęte zostało śledztwo w sprawie o czyn z art. 296 § 1 k.k. i art. 231 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Podjęcie postępowania w trybie art. 327 § 1 k.p.k. w sprawie, w której nastąpiło przedawnienie karalności, było niezasadne. Również wszczęcie śledztwa, wobec przedawnienia karalności występkę z art. 231 § 1 k.k. oraz braku dowodów, że w sprawie wystąpiła szkoda, ocenić należy krytycznie. W tym aspekcie uzasadnieniem kontynuowania postępowania miało być przyjęcie kwalifikacji z art. 296 § 1 k.k.

Po przeprowadzeniu szerokiego postępowania dowodowego śledztwo zostało zakończone wydaniem w dniu 15 lutego 2019 r. na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. i art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. postanowienia o umorzeniu śledztwa w sprawie *wyrządzenia w okresie od 18 kwietnia 2011 roku do lipca 2011 roku w Jeleniej Górze, znacznej szkody majątkowej w kwocie 989 999,99 zł przez funkcjonariuszy publicznych zatrudnionych w Urzędzie Miasta Jelenia Góra, zobowiązanych na podstawie umowy do zajmowania się sprawami majątkowymi miasta Jelenia Góra przez nadużycie udzielonych im uprawnień i niedopełnienie obowiązków, poprzez brak odpowiedniej staranności przy dbaniu o mienie komunalne Jeleniej Góry i zawyżenie szacowanych kosztów inwestycji „przebudowa fontanny na zbiegu ulic Wojska Polskiego i Wolności w Jeleniej Górze”, doprowadzenia do unieważnienia przetargu nieograniczonego na wykonanie tej inwestycji i przyjęcie zamówienia publicznego z wolnej ręki na tę inwestycję, jako zamówienia uzupełniającego na do zamówienia podstawowego „Uatrakcyjnienie turystyczne uzdrowiska Cieplice poprzez rewitalizację parków zdrojowych – etap I Rewitalizacja Parku Zdrojowego”, czym działali na szkodę interesu publicznego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, to jest o czyn z art. 231 § 2 k.k. – wobec braku ustawowych znamion czynu zabronionego.*

W toku śledztwa wykonano szereg czynności procesowych, a sprawność i dynamika tego postępowania była odpowiednia. Wskazać jednak należy, że zasadność wielu z wykonywanych czynności może budzić zasadniczą wątpliwość. Przypomnieć należy, iż w sprawie tej nastąpiło przedawnienie ścigania. Pismem z dnia 9 stycznia 2018 r., prokurator J.M. z Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej zwrócił się o przesłanie pisemnej informacji o wykonanych czynnościach z planu śledztwa zaplanowanych na grudzień 2017 roku oraz styczeń

2018 roku do dnia sporządzenia pisma (termin: 22 stycznia) „ze szczególnym uwzględnieniem dokonanych z KWP we Wrocławiu ustaleń dotyczących korupcyjnego podłoża badanych nieprawidłowości”. Ponadto zwrócił się o przesłanie merytorycznego uzasadnienia twierdzenia zawartego w piśmie z dnia 6 grudnia 2017 r., że nie zachodzą przesłanki przestępstwa z art. 296 § 1 k.k.

W tym zakresie czynności nadzorcze zmierzały do zakwestionowania stanowiska referenta, aczkolwiek nie spotkały się z merytoryczną reakcją. Niemniej jednak należy stwierdzić, że przedmiotowe postępowanie, w sytuacji wskazywania przez prokuratorów na kwestie przedawnienia i braku merytorycznych podstaw do jego kontynuowania miało wymiar pozamerytoryczny i jego istotą było epatowanie samym faktem jego prowadzenia.

91) PO I Ds 54.2019 Prokuratury Okręgowej w Gdańsku

Czynności sprawdzające w niniejszej sprawie z urzędu zainicjowała Prokuratura Rejonowa Gdańsk – Wrzeszcz w Gdańsku pod sygn. PR 3 Ds 225.2017, a ich podstawą była publikacja prasowa z listopada 2017 roku w Dzienniku Bałtyckim, dotycząca wydatkowania środków z budżetów miast na pomoc prawną świadczoną przez pomioty zewnętrzne.

W dniu 16 lutego 2018 roku, referent sprawy prokurator P.W., wydał postanowienie o wszczęciu śledztwa, sygn. PR 3 Ds 225.2017, w sprawie zaistniałego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w okresie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia 31 grudnia 2017 roku w Gdańsku przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy publicznych – Prezydenta Miasta Gdańska oraz podległych mu pracowników Urzędu Miejskiego w Gdańsku i jego jednostek organizacyjnych w związku z zawieraniem umów na obsługę prawną z podmiotami zewnętrznymi, czym działano na szkodę interesu publicznego, to jest o czyn z art. 231 § 1 i 2 k.k.

Następnie, materiały powyższej sprawy, na podstawie zarządzenia Prokuratora Okręgowego w Gdańsku o przejęciu wskazanego postępowania zostały w dniu 19 lutego 2018 roku zarejestrowane w Prokuraturze Okręgowej w Gdańsku pod sygn. PO I Ds 14.2018.

Na mocy postanowienia z dnia 20 lutego 2018 roku, do niniejszego śledztwa dołączono postępowanie Prokuratury Rejonowej w Sopocie o sygn. PR Ds 2231.2017, wszczęte w dniu 22 grudnia 2017 roku przez referenta sprawy prokurator A.P., w sprawie przekroczenia uprawnień w okresie od 2016 roku do 2017 roku w Sopocie przez funkcjonariuszy publicznych, to jest Prezydenta i Wiceprezydentów Miasta Sopot oraz urzędników Urzędu Miasta w Sopocie poprzez zawieranie w imieniu Gminy Miasta Sopot nieuzasadnionych umów o świadczenie pomocy prawnej

z podmiotami zewnętrznymi i działania tym samym na szkodę interesu publicznego, to jest o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.

Ponadto, zwrócono się do Prokuratury Rejonowej w Gdyni z prośbą o udzielenie informacji, w przedmiocie postępowań prowadzonych w niniejszej jednostce w zakresie przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy publicznych, to jest Prezydenta i Wiceprezydentów Miasta Gdynia oraz urzędników poprzez zawieranie w imieniu Miasta nieuzasadnionych umów o świadczenie pomocy prawnej z podmiotami zewnętrznymi i działania tym samym na szkodę interesu publicznego, a następnie uzyskano odpowiedź negatywną.

Niniejsze postępowanie zostało umorzone na mocy postanowienia prokuratora referenta z dnia 19 kwietnia 2019 roku, na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., w sprawach:

- I. zaistniałego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w okresie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia 31 grudnia 2017 roku w Gdańsku przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy publicznych Prezydenta Miasta Gdańska, Wiceprezydentów oraz podległych mu pracowników Urzędu Miejskiego w Gdańsku i jego jednostek organizacyjnych w związku z zawieraniem w imieniu gminy niezasadnych umów na obsługę prawną z podmiotami zewnętrznymi, czym działano na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 2 k.k. – wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego;
- II. przekroczenia okresie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia 31 grudnia 2017 roku w Sopocie uprawnień przez funkcjonariuszy publicznych, tj. Prezydenta i Wiceprezydentów Miasta Sopot oraz urzędników Urzędu Miasta w Sopocie poprzez zawieranie w imieniu gminy niezasadnych umów o świadczenie pomocy prawnej z podmiotami zewnętrznymi, czym działano na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. – wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego;
- III. przekroczenia okresie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia 31 grudnia 2017 roku w Gdyni uprawnień przez funkcjonariuszy publicznych, tj. Prezydenta Miasta Gdyni i Wiceprezydentów oraz podległych mu urzędników Urzędu Miasta w Gdyni poprzez zawieranie w imieniu gminy niezasadnych umów na obsługę prawną z podmiotami zewnętrznymi, czym działano na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. – wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

Postanowienie stało się prawomocne z datą jego wydania. W dniu 10 czerwca 2019 roku wydano postanowienie o podjęciu na nowo umorzonego śledztwa, na podstawie art. 327 § 1 k.p.k. Postępowanie zarejestrowano pod numerem PO I Ds 54.2019. W aktach sprawy brak jest zapisu motywującego niniejsze działanie. W tej samej dacie prokurator wydał postanowienie o zamknięciu śledztwa, z uwagi na kompletność zgromadzonego materiału dowodowego. W dniu 14 czerwca 2019

roku wydano postanowienie o umorzeniu śledztwa, na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 17 § 1 pkt 5 k.p.k., w sprawie 165 czynów. Rozszerzeniu uległ zakres czynów objętych postępowaniem, bowiem w postanowieniu o umorzeniu śledztwa z dnia 14 czerwca 2019 roku najwcześniejsze zachowanie polegające na przekroczeniu uprawnień przez funkcjonariusza publicznego miało miejsce w dniu 10 czerwca 2014 roku, najpóźniejsze zaś w dniu 18 grudnia 2017 roku, czasookres czynów objętych postanowieniem o umorzeniu śledztwa z dnia 19 kwietnia 2019 roku był natomiast określony jako od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia 31 grudnia 2017 roku.

Bez wątplenia inicjatywa wszczęcia i prowadzenia niniejszego postępowania (przez okres ponad 1 roku i 6 miesięcy), obejmującego działania urzędowe samorządowców nie sprzyjających ówczesnej władzy, a wręcz pozostających w stosunku do władz państwowych w opozycji i poddawanych otwartej krytyce, w zestawieniu z efektem procesowym postępowania, wskazuje jednoznacznie na intencję pozamerytoryczną.

92) 2009-1.Ds.6.2022 Prokuratury Regionalnej w Szczecinie

93) 2006-1.Ds.10.2024 Prokuratury Regionalnej w Łodzi

W dniu 25 lutego 2022 roku Prokuratura Regionalna w Szczecinie wszczęła śledztwo w sprawie mających miejsce w okresie od 2020 roku do 2021 roku w Warszawie oraz innych miejscowościach na terenie Polski, podjętych w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści osobistej, zachowań polegających na przekroczeniu uprawnień przez prokuratorów poprzez ujawnienie i wykorzystywanie informacji, z którymi zapoznali się w związku z wykonywaną pracą oraz publiczne rozpowszechnianie bez zezwolenia wiadomości z postępowań przygotowawczych, zanim zostały ujawnione w postępowaniu sądowym, czym działano na szkodę interesu prywatnego i publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 241 § 1 k.k. w zb. z art. 266 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

Podstawę wszczęcia śledztwa stanowił wyłączony z postępowania Prokuratury Regionalnej w Szczecinie o sygn. RP I Ds31.2020 materiał dowodowy związany z zatrzymaniem rzeczy w dniu 6 października 2020 roku u M.D. – Dyrektora Biura Bezpieczeństwa i Zarządzania Kryzysowego Urzędu Miasta Stołecznego Warszawy.

W toku bardzo ofensywnie prowadzonego śledztwa wykonano szereg czynności procesowych z wykorzystaniem materiałów o charakterze niejawnym z kontroli operacyjnej (której status jest badany obecnie m.in. w zakresie śledztwa prowadzonego przez Zespół nr 3 w Prokuraturze

Krajowej, o sygn. 1001-23.Ds1.2024 i Komisję Sejmową) zawierającej m.in. korespondencję prokuratorów i dziennikarza z M.D., wystąpiono do operatorów sieci telefonicznych z żądaniem wydania danych w zakresie wykazu połączeń i prób połączeń ustalonych numerów telefonów, dokonano oględzin akt spraw Sądu Rejonowego dla Warszawy – Żoliborza o sygn. IV K 534/21, akt Prokuratury Rejonowej Warszawa – Żoliborz w Warszawie o sygn. PR 4 Ds 836.2020, Prokuratury Rejonowej Warszawa – Mokotów w Warszawie o sygn. PR 1 Ds 815.2020, Prokuratury Okręgowej w Warszawie o sygn. PO V Ds 25.2021 i sygn. PO I Ds 261.2020, Prokuratury Okręgowej w Szczecinie o sygn. PO V WO 1160.66.2020, Prokuratury Okręgowej w Warszawie o sygn. 3041-2.Ds.256.2022 prowadzonej z zawiadomienia prokurator E.W., dopuszczono dowód w postaci opinii biegłego sądowego z zakresu informatyki przy Sądzie Okręgowym w Gorzowie Wielkopolskim, dokonano oględzin profilu @e_wrzosek na portalu Twitter, załączono protokoły przesłuchań prokuratorów przeprowadzonych przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego dla warszawskiego okręgu, zwrócono się do placówek medycznych celem wydania dokumentacji lekarskiej dotyczącej pacjenta M.D. Ponadto w toku śledztwa przeprowadzono oględziny źródeł internetowych i portali społecznościowych, oględziny akt w postaci teczek zapytań prasowych w śledztwie Prokuratury Rejonowej Warszawa – Żoliborz w Warszawie o sygn. PR 4 Ds 836.2020 oraz akt nadzoru o sygn. PO V 7 Dsn 153.2021.

W dniu 30 listopada 2022 roku dokonano czynności przeszukań w Prokuraturze Rejonowej Warszawa – Mokotów w Warszawie oraz w Prokuraturze Rejonowej Warszawa – Żoliborz w Warszawie, gdzie zabezpieczono wydane dobrowolnie urządzenia (telefony, komputery) i dokumenty. W dniu 30 listopada 2022 roku zrealizowano także zatrzymanie M.D., przedstawiono mu zarzut popełnienia przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 266 § 2 k.k. w zb. z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k. oraz zastosowano środki zapobiegawcze w postaci dozoru Policji, obejmującego także zakaz zbliżania się do dwóch imiennie wskazanych prokuratorów, poręczenia majątkowego w kwocie 200 000 zł oraz zakaz opuszczania kraju połączony z zakazem wydania dokumentu uprawniającego do przekroczenia granicy.

W dniu 1 grudnia 2022 r. skierowano do Sądu Najwyższego Izby Odpowiedzialności Zawodowej wnioski o wyrażenie przez Sąd zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora Prokuratury Rejonowej Warszawa – Mokotów w Warszawie – E.W. w zakresie czynów zabronionych stypizowanych jako przest. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 266 § 2 k.k. w zb. z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 266 § 2 k.k. w zb. z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 266 § 2 k.k. w zb. z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 241 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i prokuratora Prokuratury

Rejonowej Warszawa – Żoliborz w Warszawie – M.M. w zakresie czynów zabronionych stypizowanych jako przest. z art. 266 § 2 k.k. w zb. z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

Równolegle skierowano do Prokuratora Okręgowego w Warszawie wnioski o zawieszenie w/w prokuratorów w czynnościach służbowych na okres 6 miesięcy. W dniach 7 marca 2023 roku i 19 kwietnia 2023 roku przed Sądem Najwyższym odbyły się posiedzenia w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokurator M.M. Sąd w dniu 26 kwietnia 2023 roku odmówił zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej M.M. Uchwałę w tym przedmiocie zaskarżono 28 kwietnia 2023 roku.

Z kolei w dniu 9 marca 2023 roku przed Sądem Najwyższym odbyło się posiedzenie w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej E.W., które zostało odroczone do dnia 18 maja 2023 roku., a w dniu 15 września 2023 roku prokurator referent skierowała do Sądu Najwyższego Izba Odpowiedzialności Zawodowej wnioski na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego od rozpoznania sprawy wobec zaistnienia okoliczności, które mogłyby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności w danej sprawie.

Prokuratura Regionalna w Szczecinie o biegu postępowania pisemnie informowała Prokuraturę Krajową Departament do Spraw Przestępczości Gospodarczej w ramach sprawowanego nadzoru nad tym postępowaniem (sygn. 1001-7.Dsn.31.2023).

Pismem z dnia 7 marca 2024 roku, na zasadzie § 116 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U. z 2023 r., poz. 1115, t.j.) Prokurator Regionalny w Szczecinie zwrócił się o wyznaczenie innej jednostki prokuratury do prowadzenia przedmiotowego śledztwa. W uzasadnieniu podniósł, że analiza akt postępowania prowadzi do wniosku, iż prowadzenie niniejszego śledztwa na szczeblu Prokuratury Regionalnej w Szczecinie jest sprzeczne z regułami właściwości rzeczowej i miejscowej określającymi zadania poszczególnych jednostek prokuratury. Odnosząc się do zakresu właściwości miejscowej podkreślono, że z poczynionych w sprawie ustaleń wynika, że do ewentualnych czynów zabronionych miało dojść wyłącznie na terenie Warszawy. W toku śledztwa nie stwierdzono, aby jakiegokolwiek zachowania miały miejsce na obszarze właściwości miejscowej Prokuratury Regionalnej w Szczecinie. Ponadto śledztwo prowadzone jest z pominięciem właściwości rzeczowej Prokuratury Regionalnej w Szczecinie. Przedmiot śledztwa nie mieści się w zakresie zadań prokuratury regionalnej, określonych w § 28 cytowanego rozporządzenia. W toku śledztwa nie ujawniono czynów o charakterze przestępstw gospodarczych, skarbowych, czy też

najpoważniejszych przestępstw przeciwko obrotowi gospodarczemu względem mienia wielkiej wartości.

Decyzją z dnia 14 marca 2024 roku wydaną na podstawie § 116 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury Prokurator Krajowy przekazał powyższe postępowanie do dalszego prowadzenia Prokuraturze Regionalnej w Łodzi.

Przekazane materiały zarejestrowano w 1 Wydziale do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Regionalnej w Łodzi za sygn. 2006-1.Ds10.2024.

W dniu 18 kwietnia 2024 roku Prokurator Regionalny w Łodzi wystosował do Sądu Najwyższego Izby Odpowiedzialności Zawodowej pisemne stanowisko w związku ze złożonym w dniu 1 grudnia 2022 roku wnioskiem o zezwolenie na pociągnięcie prokuratora E.W. do odpowiedzialności karnej, i *a contrario* cofnięto złożony w dniu 1 grudnia 2022 roku w toku śledztwa 2009-1.Ds6.2022 Prokuratury Regionalnej w Szczecinie wniosek o wyrażenie przez Sąd Najwyższy Izbę Odpowiedzialności Zawodowej zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej w/w prokuratora.

O powyższym poinformowano pisemnie także Prokuraturę Krajową Departament do Spraw Przestępczości Gospodarczej poprzez załączenie kopii skierowanego do Sądu Najwyższego pisma. W piśmie wskazano ponadto, że u podstaw skierowania wniosku leży ustalenia poczynione w wyniku zapoznania się z materiałami śledztwa, jak również wyniki oraz analiza dowodów zgromadzonych w śledztwie już po jego przejęciu do prowadzenia przez Prokuraturę Regionalną w Łodzi.

Postanowieniem z dnia 6 maja 2024 roku umorzono postępowanie przeciwko M.D. podejrzanemu o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 266 § 2 k.k. w zb. z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 2 w zw. z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k. umorzono w części na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. z uwagi na to, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

Postanowieniem z dnia 24 czerwca 2024 roku z akt śledztwa o sygn. 2006-1.Ds10.2024 wyłączono do odrębnego postępowania, materiał dowodowy w sprawie podejrzenia wyłudzenia w okresie od 17 maja 2016 roku do 2024 roku poświadczenia nieprawdy przez M.D. poprzez wprowadzenie w błąd członków Świętokrzyskiej Rejonowej Komisji Lekarskiej, co do stanu swojego zdrowia uprawniającego do uzyskania świadczenia związanego z przyznaniem grupy inwalidzkiej, tj. o czyn z art. 272 k.k. Wyłączone materiały przekazano zgodnie z właściwością miejscową Prokuraturze Okręgowej w Kielcach, celem przeprowadzenia odrębnego postępowania.

Postanowieniem z dnia 24 czerwca 2024 roku z akt śledztwa o sygn. 2006-1.Ds.10.2024 wyłączono do odrębnego postępowania, materiał dowodowy w sprawie przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków przez funkcjonariuszy publicznych w okresie roku 2021 w Warszawie w związku z podejmowanymi decyzjami co do stosowania kontroli operacyjnej, której materiały przekazano następnie do wykorzystania w przedmiotowym śledztwie, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. Wyłączone materiały przekazano Prokuraturze Krajowej celem połączenia do sprawy o sygn. 1001-23.Ds.1.2024.

Postanowieniem z dnia 24 czerwca 2024 roku umorzono śledztwo w sprawach o czyny: z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 266 § 2 k.k. w zb. z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 266 § 2 k.k. w zb. z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. z uwagi na to, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.;

z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 266 § 2 k.k. w zb. z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 241 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. z uwagi na to, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.; z art. 271 § 1 k.k. z uwagi na to, że stopień społecznej szkodliwości czynu jest znikomy na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k.;

z art. 271 § 1 k.k. z uwagi na to, że stopień społecznej szkodliwości czynu jest znikomy, na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k.

W wyniku dokonanej analizy uznano, że zachodzi konieczność rozpatrzenia zachowania prokuratorów inicjujących, prowadzących i nadzorujących postępowanie prowadzone pod sygn. 2009-1.Ds.6.2022 Prokuratury Regionalnej w Szczecinie, pod kątem odpowiedzialności karnej zwłaszcza w zakresie wykorzystywania w prowadzonych czynnościach procesowych niedozwolonych środków technik specjalnych (z uwzględnieniem ustaleń śledztwa o sygn. 1001-23.Ds.1.2024. prowadzonego przez Zespół Nr 3 w PK).

94) 4052-1.Ds.21.2022 Prokuratury Rejonowej Gdańsk-Wrzeszcz w Gdańsku

Przedmiot postępowania karnego prowadzonego w tej sprawie został pierwotnie, w nawiązaniu do ogólnikowego zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, określony przez prokuratora referenta w następujący sposób:

„w sprawie mającego miejsce nie wcześniej niż w dniu 5 czerwca 2017 r. i nie później niż do dnia 17 grudnia 2021 r. w Gdańsku przekroczenia przez funkcjonariusza publicznego w osobie Prezydent Miasta Gdańska i innych pracowników samorządu miasta Gdańska uprawnień przez wprowadzenie, w tym bez zgody rodziców do gdańskich szkół programu „Zdrovve Love” oraz

wykorzystywanie stron internetowych szkół prowadzonych przez Miasto Gdańsk do agitacji politycznej, w tym przez publikację linku artykułu pt. „Apel miast UMP o odrzucenie lex Czarnek i lex Wójcik: NIE dla zmian likwidujących demokrację w szkołach”, czym działano na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.”.

Finalnie, na skutek sugestii prokuratora nadzorującego, przekazanej po przedstawieniu postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa z dnia 9 maja 2022 r., dla zatwierdzenia projektu, przedmiot postępowania karnego prowadzonego w tej sprawie obejmował dwa czyny zabronione, które zostały opisane w sposób następujący:

1. „w sprawie mającego miejsce nie wcześniej niż w dniu 5 czerwca 2017 r. i nie później niż dnia 17 grudnia 2021 r. w Gdańsku przekroczenia przez funkcjonariusza publicznego w osobie Prezydent Miasta Gdańska i innych pracowników samorządu Miasta Gdańska uprawnień poprzez wprowadzenie do gdańskich szkół programu „Zdrowe Love” oraz prowadzenie zajęć edukacyjnych w ramach tego programu, w tym bez zgody rodziców, czym działano na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.
2. „w sprawie mającego miejsce nie wcześniej niż w dniu 5 czerwca 2017 r. i nie później niż do dnia 17 grudnia 2021 r. w Gdańsku przekroczenia przez funkcjonariusza publicznego w osobie Prezydent Miasta Gdańska i innych pracowników samorządu Miasta Gdańska uprawnień poprzez wykorzystanie stron internetowych szkół prowadzonych przez Miasto Gdańskie do agitacji politycznej, w tym przez publikację linku artykułu pt. „Apel miast UMP o odrzucenie lex Czarnek i lex Wójcik: NIE dla zmian likwidujących demokrację w szkołach”, czym działano na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.”

W piśmie z daty 17 grudnia 2021 roku Przemysław Czarnek, pełniący ówczesnie funkcję Ministra Edukacji i Nauki, skierował do Prokuratury Regionalnej w Gdańsku zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstw (...) nadużycia uprawnień kwalifikowanych z art. 231 § 1 Kodeksu Karnego w związku z art. 53 ust. 3 i art. 72 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz w związku z art. 86 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. Prawo oświatowe przez Aleksandrę Dulkiwicz, Prezydent miasta Gdańsk oraz inne osoby zatrudnione lub finansowane przez miasto Gdańsk poprzez:

- 1) prowadzenie (w tym bez zgody rodziców) do gdańskich szkół w ramach tzw. „zajęć równościowych”, ideologicznych treści demoralizujących dzieci (od 2017 roku jako Program Zdrowe Love),
- 2) wykorzystanie stron internetowych szkół prowadzonych przez Miasto Gdańskie do agitacji politycznej, w tym przez publikację dnia 7 grudnia 2021 r. linku artykułu pt. „Apel miast

UMP o odrzucenie lex Czarnek i lex Wójcik: NIE dla zmian likwidujących demokrację w szkołach”.

Zawiadomienie zawierało lakoniczne uzasadnienie, sporządzone na trzech stronach językiem zwyczajnie nieporadnym, a zakończone żądaniem „(...) wszczęcia postępowania karnego wobec Aleksandry Dulciewicz, Prezydent miasta Gdańska i innych osób odpowiedzialnych za powyższe działania”. Do pisma załączono kopię równie lakonicznego i ogólnikowego pisma Stowarzyszenia Odpowiedzialny Gdańsk z dnia 7 grudnia 2021 roku oraz dwa zrzuty ekranów ze stron internetowych. Na doniesieniu widnieje odręczna adnotacja Prokuratora Regionalnego w Gdańsku Teresy Rutkowskiej – Szmydyńskiej o przekazaniu sprawy do Prokuratury Okręgowej w Gdańsku „celem procesowej weryfikacji”.

Z takim ogólnikowym poleceniem „procesowej weryfikacji” zawiadomienie zostało przesłane przy piśmie z dnia 11 stycznia 2022 roku na ręce Prokuratora Okręgowego w Gdańsku Michała Kierskiego, który skierował je do Naczelnika 3 Wydziału do Spraw Przestępczości gospodarczej podległej sobie prokuratury, zaś stamtąd pismem z dnia 18 stycznia 2022 roku przekazano je do Prokuratury Rejonowej Gdańsk -Wrzeszcz w Gdańsku „(...) celem procesowej weryfikacji, także w zakresie ich finansowania, wyrażonych zgód, etc.”. Każdorazowo zastrzegano powiadomienie o podjętych czynnościach i ich rezultacie.

Dosłowne cytaty z prowadzonej korespondencji obrazują doskonale skalę całkowitej bezrefleksyjności zamiaru prowadzenia działań prawnych, wywołanego nadzwyczaj niekompetentnie zredagowanym zawiadomieniem pochodzącym od prominentnego przedstawiciela rządu.

Takiej formy i treści, jak opisano wyżej, zawiadomienie skierowane przez urzędującego ministra i załączone doń dokumenty nie dostarczały żadnych podstaw ani do przyjmowania, iż został popełniony jakikolwiek czyn zabroniony, ani też do prowadzenia przez prokuratora postępowania sprawdzającego w jakimkolwiek innym zakresie, aniżeli poprzez zażądanie od zawiadamiającego uzupełnienia, w wyznaczonym terminie, danych zawartych w zawiadomieniu, jak to wprost wskazuje w pierwszej kolejności w przepisie art. 307 § 1 k.p.k. Nie uczyniono tego, wobec polecenia dokonania tzw. „procesowej weryfikacji” zawiadomienia ministra, wydanego osobiście przez Prokuratora Regionalnego w Gdańsku, co przez podległych prokuratorów zostało zrozumiane jako polecenie pełnoskalowego postępowania sprawdzającego, i w takiej formie przekazane – do wykonania – Prokuratorowi Rejonowemu Gdańsk – Wrzeszcz w Gdańsku.

Na skutek bezprzykładnego zaniechania jakiejkolwiek racjonalnej oceny otrzymanego zawiadomienia, w ramach postępowania sprawdzającego prowadzonego osobiście przez prokuratora zgromadzone zostały cztery tomy dokumentów.

W odpowiedzi na kolejne polecenie o udzielenie informacji o biegu postępowania, przesłane w dniu 5 maja 2022 roku przez Naczelnika 3 Wydziału do Spraw Przesłano PO w Gdańsku, Prokurator Rejonowy Gdańsk-Wrzeszcz w Gdańsku, Elżbieta Szczygieł-Dymek skierowała kuriozalne pismo z daty 9 maja 2022 roku, przy którym przesłała postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa „(...) celem zatwierdzenia projektu”.

O ile rzeczywiście pierwotnie przesłany został do Prokuratury Okręgowej w Gdańsku dokument w postaci postanowienia, które nie zostało przez prokuratora podpisane i nie miało ówczasie znaczenia innego, niż projekt orzeczenia kończącego postępowanie karne, o tyle – po dokonaniu sugerowanej korekty określenia przedmiotu postępowania, jako dwóch odrębnych czynów – przy kolejnym piśmie prokuratora rejonowego z daty 19 maja 2022 roku do Prokuratury Okręgowej w Gdańsku przekazano już nie projekt orzeczenia w przedmiocie odmowy wszczęcia śledztwa, lecz pełnoprawne postanowienie w takim przedmiocie, opatrzone datą 9 maja 2022 roku oraz imienną pieczęcią i podpisem prokuratora Prokuratury Rejonowej Gdańsk-Wrzeszcz w Gdańsku. Potwierdza to jednoznacznie treść pisma przekazującego w następującym brzmieniu „W załączeniu w nawiązaniu do rozmowy telefonicznej uprzejmie przesyłam ostateczną treść postanowienia kończącego śledztwo 4052-1.Ds21.2022”.

Postanowienie to, w pełni odpowiadające rezultatom przeprowadzonego postępowania sprawdzającego, całkowicie zasadnie - w odniesieniu do obu objętych nim czynów - wskazywało jako powód odmowy wszczęcia śledztwa kateryczne stwierdzenie, iż oba czyny nie zawierają znamion czynu zabronionego. W sposób oczywisty ustalenie takie przesądzało o braku uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa, a zatem stanowczo wykluczało dopuszczalność wszczęcia śledztwa.

Postanowienia prokuratora z dnia 9 maja 2022 roku o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie 4052-1.Ds21.2022 Prokuratora Rejonowego Gdańsk – Wrzeszcz w Gdańsku, z zupełnie niezrozumiałych powodów, nie dołączono do akt głównych postępowania karnego. Postanowienie to, opatrzone pieczęciami imiennymi prokuratora oraz osobiście podpisane przez nią zarówno pod uzasadnieniem samego orzeczenia, jak i pod towarzyszącym mu zarządzeniem w przedmiocie doręczenia odpisu postanowienia Ministrowi Edukacji i Nauki złożono natomiast do akt podręcznych. Odpisu postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa z dnia 9 maja 2022 roku nie doręczano zawiadamiającemu Ministrowi Edukacji i Nauki. Kopia tego postanowienia (podpisanego przez prokuratora) zalega także w nienumerowanych aktach sprawy 3008-3.Ko.67.2022 Prokuratury Okręgowej w Gdańsku, dołączonej w późniejszym czasie do akt zwierzchniego nadzoru służbowego sprawowanego pod sygnaturą 3008-3.Dsn.716.2023 po jego zarządzeniu, co nastąpiło dopiero z dniem 2 sierpnia 2023 roku.

Nie może ulegać żadnej wątpliwości, iż postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa z dnia 9 maja 2022 roku w sprawie 4052-1.Ds21.2022, wydane zostało przez prokuratora Prokuratury Rejonowej Gdańsk – Wrzeszcz w Gdańsku w związku z wykonywaniem czynności określonych w ustawie Kodeks postępowania karnego w sposób zgodny z ustawową zasadą niezależności prokuratora wyrażoną w przepisie art. 7 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze (Dz.U.2024.390.tj.).

Tak zatem jakakolwiek ingerencja w jego prawny byt lub treść mogła być dokonywana wyłącznie przez prokuratora przełożonego, w rozumieniu przepisów Prawa o prokuraturze, a nadto wyłącznie w trybie jasno określonym w przepisie art. 8 § 1 tej ustawy.

Pomimo oczywistego faktu, iż najpóźniej z dniem 19 maja 2022 roku, datowane na dzień 9 maja 2021 roku postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie 4052-1.Ds21.2022, spełniało wszystkie wymogi formalne, jakim zgodnie z regułami ustalonymi w art. 94 § 1 k.p.k. powinno odpowiadać i posiadało – przez odrębny podpis prokuratora – moc wiążącą, było traktowane przez prokuratorów z jednostek organizacyjnych prokuratury wyższego stopnia - w sposób całkowicie nieuprawniony – jako „projekt decyzji merytorycznej”.

Pozostając w tym najzupełniej bezzasadnym przekonaniu, decyzję o odmowie wszczęcia śledztwa, jako w pełni zasadną, zgodnie oceniły prokurator nadzorujący oraz Zastępca Prokuratora Okręgowego w Gdańsku Anna Braun. W piśmie tej ostatniej z dnia 24 maja 2022 roku, kierowanym do Prokuratury Regionalnej (a przekazującym tamże odpis postanowienia uparcie określany mianem „projektu postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa”) zawarto nadto bardzo stanowczy pogląd, iż „(...) w kontekście zgromadzonego w wyniku czynności sprawdzających obszernego (4 tomy akt) materiału dowodowego brak jest podstaw do wszczęcia postępowania przygotowawczego w przedmiotowej sprawie”.

Pismem z dnia 3 czerwca 2022 roku zastępujący Naczelnika 5 Wydziału Organizacyjnego Prokuratury Regionalnej w Gdańsku prokurator P.Cz. powiadomił, iż podziela pogląd w zakresie braku podstaw do wszczęcia postępowania przygotowawczego, jednocześnie wskazując na to, iż „...przedłożony projekt decyzji merytorycznej wymaga uzupełnienia...”. Zarazem, wyrażając taką ocenę, sam sobie jaskrawo zaprzeczył, bowiem do własnego pisma załączył nie „projekt decyzji procesowej”, lecz kopię podpisanego przez autorkę postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa, z własnoręcznie naniesionymi adnotacjami dotyczącymi żądanego uzupełnienia tego orzeczenia.

Zmiana decyzji podległego miała się zatem dokonać z jaskrawym naruszeniem zasad ustalonych w art. 8 § 1 Prawa o prokuraturze, bowiem prokurator P.Cz. nie był prokuratorem przełożonym wobec prokurator referent, zaś samo żądanie zmiany (poprzez uzupełnienie) decyzji prokuratora rażąco odbiegało od wymaganego prawem sposobu jego udokumentowania.

W następstwie stanowiska zajętego przez, pozbawionego koniecznych uprawnień do tego, prokuratora Przemysława Czerskiego polecenie zmiany wydanego postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa wydał, w piśmie z dnia 21 czerwca 2022 roku, Prokurator Okręgowy w Gdańsku Michał Kierski, przy czym także i on – w sposób równie nieuprawniony – stwierdzał, iż dokonuje się to w następstwie „(...) konsultacji treści projektu decyzji merytorycznej w sprawie.”

Zatem i to działanie, tym razem prokuratora przełożonego uprawnionego do zmiany decyzji prokuratora podległego, nie odpowiadało wymogom ustalonym w art. 8 § 1 Prawa o prokuraturze.

Poprawiona zgodnie z poleceniem Prokuratora Okręgowego w Gdańsku kolejna wersja postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa, datowana ponownie 9 maja 2022 roku, acz już z niewiadomych przyczyn nie podpisana, została przekazana ponownie do Prokuratury Regionalnej w Gdańsku końcem czerwca 2022 roku.

W piśmie z dnia 7 lipca 2022 roku, skierowanym przez Prokurator Regionalną Teresę Rutkowską-Szmydyńską imiennie do Prokuratora Okręgowego w Gdańsku Michała Kierskiego, znalazły się stwierdzenia całkowicie kwestionujące stanowisko, zgodnie wcześniej prezentowane przez prokuratorów z trzech różnych stopni, o braku jakichkolwiek podstaw dla wszczęcia śledztwa. Własny pogląd na sprawę wyraziła prokurator Teresa Rutkowska-Szmydyńska w nader uproszczony sposób, pisząc „(...) po przeanalizowaniu treści uzasadnienia przedmiotowej decyzji procesowej, stwierdzić należy, iż argumentacja dotycząca braku przesłanek do wszczęcia śledztwa nie jest wystarczająca. Mając na uwadze powyższe uznać należy, że zasadne jest wszczęcie śledztwa w przedmiotowej sprawie i wyczerpanie inicjatywy dowodowej w toku postępowania przygotowawczego”.

Uderzająca jest w tym stanowisku skąpość (a właściwie zupełny brak) jakiegokolwiek racjonalnej argumentacji, która została zastąpiona, znanym chyba tylko autorce pisma, pojęciem „wyczerpania inicjatywy dowodowej”, które jest całkowicie obce polskiemu prawu procesowemu.

Przeoczenie, iż brak ustawowych znamion czynów zabronionych (na co wskazywała już sama treść zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, a niezbiecie wynikało to z materiałów postępowania sprawdzającego) w nieuchronny sposób wyłącza istnienie zasadniczej przesłanki dopuszczalności wszczęcia śledztwa, w postaci uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa, jest dowodem wyjątkowej ignorancji prawnej.

Ewidentne niedopełnienie obowiązków przy wykonywaniu tej czynności nadzorczej wynikało z niedopuszczalnego zaniechania zapoznania się z całością materiałów tej spraw i ograniczenia się do zaznajomienia z treścią jednego tylko dokumentu.

Polecenie wszczęcia śledztwa, niemal jednobrzmiące z pismem Prokurator Regionalnej w Gdańsku, skierował do Prokuratora Rejonowego Gdańsk-Wrzeszcz w Gdańsku osobiście

prokurator Michał Kierski, powołując się na identyczne argumenty wysnute z analizy uzasadnienia. Jedyna różnica obu bezpodstawnych stanowisk prezentowanych przez prokuratorów przełożonych wobec postanowienia prokuratora referenta sprowadza się do tego, iż prokurator Michał Kierski dostrzegł potrzebę zwrócenia się do Ministerstwa Edukacji i Nauki o wskazanie osoby do przesłuchania w imieniu zawiadamiającego na okoliczności objęte zawiadomieniem o przestępstwie. Chodziło zatem o podjęcie najbardziej elementarnych czynności sprawdzających, służących uzupełnieniu danych zawartych w samym uzasadnieniu. W istocie były to jedyne czynności, jakie należało w następstwie zawiadomienia ministra z daty 17 grudnia 2021 roku przeprowadzić, o czym nadzwyczaj wymownie świadczą, prezentowane w innej części tej notatki, wyniki czynności dowodowych z udziałem wysokich urzędników ministerstwa zaangażowanych w złożenie zawiadomienia wymierzonego imiennie w Aleksandrę Dulkiewicz, piastującą urząd Prezydenta Miasta Gdańska.

Prokurator Michał Kierski, podobnie jak wcześniej prokurator Teresa Rutkowska-Szmydyńska, wydając polecenie zmiany decyzji procesowej zaniechał spełnienia elementarnego obowiązku zapoznania się z aktami sprawy.

Postanowienie o wszczęciu śledztwa zostało wydane przez prokuratora referenta w dniu 9 września 2022 roku, przy określeniu jego przedmiotu, jako prowadzonego:

1. „w sprawie mającego miejsce nie wcześniej niż w dniu 5 czerwca 2017 r. i nie później niż dnia 17 grudnia 2021 r. w Gdańsku przekroczenia przez funkcjonariusza publicznego w osobie Prezydent Miasta Gdańska i innych pracowników samorządu Miasta Gdańska uprawnień poprzez wprowadzenie do gdańskich szkół programu „Zdrovve Love” oraz prowadzenie zajęć edukacyjnych w ramach tego programu, w tym bez zgody rodziców, czym działano na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.”
2. „w sprawie mającego miejsce nie wcześniej niż w dniu 5 czerwca 2017 r. i nie później niż do dnia 17 grudnia 2021 r. w Gdańsku przekroczenia przez funkcjonariusza publicznego w osobie Prezydent Miasta Gdańska i innych pracowników samorządu Miasta Gdańska uprawnień poprzez wykorzystanie stron internetowych szkół prowadzonych przez Miasto Gdańska do agitacji politycznej, w tym przez publikację linku artykułu pt. „Apel miast UMP o odrzucenie lex Czarnek i lex Wójcik: NIE dla zmian likwidujących demokrację w szkołach, czym działano na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.”

Nieobszerne, dwuzdaniowe uzasadnienie tego orzeczenia sprowadzało się do ogólnego, acz całkowicie nieuprawnionego, twierdzenia że „...kierując się dyspozycją zawartą w przepisie art. 303 k.p.k. należało wszcząć postępowanie przygotowawcze...”.

Nie wskazano w uzasadnieniu na istnienie uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa, zapewne z tego prozaicznego powodu, że pomimo bardzo obszernie zakrojonego postępowania sprawdzającego nie ujawniono żadnej okoliczności, która uprawniałaby do wyrażenia takiego twierdzenia.

Materiały procesowe dostępne prokurator w dacie podejmowania decyzji w przedmiocie wszczęcia postępowania przygotowawczego nie dawały żadnych podstaw dla jej podjęcia z dwóch zasadniczych powodów:

- po pierwsze – z uwagi na niemożność należytego skonkretyzowania czynów zabronionych, które miałyby stanowić podstawę dla wszczęcia oraz przeprowadzenia postępowania przygotowawczego na podstawie przepisów Kodeksu postępowania karnego zgodnie z wymogiem zawartym w przepisie art. 303 k.p.k., który nakazuje określenie czynu będącego przedmiotem postępowania, co w oczywisty sposób przesądza o konieczności należytej jego konkretyzacji, a tego w oczywisty sposób w osnowie wydanego postanowienia nie dopełniono, przyjmując najzupełniej dowolnie choćby czas popełnienia przestępstw (którego ramy najzupełniej sztucznie wyznacza przedział pomiędzy dniem 5 czerwca 2017 roku /gdy Rada Miasta Gdańska podjęła uchwałę Nr XL/1117/17 w sprawie przyjęcia „Programu wsparcia prokreacji dla mieszkańców miasta Gdańska w latach 2017-2020”/a dniem 17 grudnia 2021 roku/ gdy Przemysław Czarnek złożył podpis pod zawiadomieniem o podejrzeniu popełnienia przestępstwa;
- po wtóre – wobec rzeczywistego braku uzasadnionego (a nie urojonego) podejrzenia popełnienia jakiegokolwiek przestępstwa, czego jako przesłanki wszczęcia śledztwa bądź dochodzenia, bezwzględnie wymaga ten sam przepis art. 303 k.p.k.

Już od pierwszych czynności podejmowanych w toku postępowania karnego w Prokuraturze Rejonowej Gdańsk-Wrzeszcz w Gdańsku zauważalna była bezcelowość ich prowadzenia w następstwie wadliwej decyzji Prokuratora Regionalnego w Gdańsk nakazującej „procesową weryfikację” zawiadomienia Ministra Edukacji i Nauki z daty 17 grudnia 2021 roku.

W sposób nadzwyczaj wyrazisty obrazują to czynności podjęte w sierpniu 2022 roku, a zmierzające do tego, co jako jedyne należało w sprawie tej przedsięwziąć, to jest zażądania od zawiadamiającego uzupełnienia, w wyznaczonym terminie, danych zawartych w zawiadomieniu.

Pismem z dnia 2 sierpnia 2022 roku Prokurator Rejonowy Gdańsk-Wrzeszcz w Gdańsku zwrócił się do Ministerstwa Edukacji i Nauki „...o wskazanie, czy Minister Edukacji i Nauki złoży osobiście zeznania w zakresie okoliczności podniesionych w zawiadomieniu, bądź też o wskazanie danych personalnych osoby posiadającej wiedzę w tym zakresie, która mogłaby być przesłuchana

w charakterze zawiadamiającego (świadka)”. W odpowiedzi na to pismo I.O., Zastępca Dyrektora Departamentu Prawnego Ministerstwa Edukacji i Nauki wskazał, że osobą posiadającą wiedzę, która może być przesłuchana w charakterze zawiadamiającego jest W.R.K., Zastępca Dyrektora Departamentu Wychowania i Edukacji Włączającej. Przesłuchany W.R.K. oświadczył, iż treść zawiadomienia podtrzymuje, jednakże w swoich zeznaniach nie podał ani jednej okoliczności, która mogłaby posłużyć poczynieniu jakichkolwiek rzeczowych ustaleń faktycznych w sprawie karnej prowadzonej na skutek tego zawiadomienia. Jednocześnie wskazał, że w jego przekonaniu większą wiedzę w zakresie spraw objętych zawiadomieniem będzie miał Zastępca Dyrektora Departamentu Prawnego Ministerstwa Edukacji i Nauki. Efekty przesłuchania tego ostatniego były równie nieprzydatne dla prowadzonego postępowania, bo cała ich istotna treść sprowadzała się do kategorycznego stwierdzenia w brzmieniu „Wszystko, co mi wiadomo w tej sprawie zostało ujęte w zawiadomieniu”.

Poczynając od dnia 31 stycznia 2023 roku nadzorująca powierzone Policji śledztwo prokurator sporządzała kolejne postanowienia o umorzeniu śledztwa, które nie były jednak przez nią osobiście podpisywane. Pismem z dnia 2 lutego 2023 roku kolejny Prokurator Rejonowy Gdańsk-Wrzeszcz w Gdańsku Michał Koziorowski przesłał do Prokuratury Okręgowej w Gdańsku postanowienie z dnia 31 stycznia 2023 roku, jako „(...) projekt postanowienia kończącego śledztwo 4052-1.Ds21.2022 celem zapoznania się”. Pismem z dnia 6 marca 2023 roku Zastępca Prokuratora Okręgowego w Gdańsku nakazała „uzupełnienie projektu decyzji” oraz ponowne „nadesłanie projektu po jego korekcie”.

Przy piśmie z dnia 17 marca 2023 roku ten sam prokurator rejonowy przekazał do Prokuratury Okręgowej w Gdańsku „projekt postanowienia o umorzeniu celem zapoznania się”. Niepodpisane postanowienie prokurator było opatrzone datą 16 marca 2023 roku. Pismem z dnia 29 marca 2023 roku prokurator nadzorująca poleciła Prokuratorowi Rejonowemu Gdańsk-Wrzeszcz w Gdańsku, w nawiązaniu do poczynionych ustaleń, nadesłanie „projektu decyzji końcowej po jej korekcie”. Przy piśmie z dnia 6 kwietnia 2023 roku prokurator rejonowy przekazał „zmodyfikowany projekt postanowienia o umorzeniu śledztwa 4052-1.Ds21.2022 celem zapoznania się”. Załączona do tego pisma, nie podpisana, decyzja procesowa datowana była również 16 marca 2023 roku. Pismem z dnia 13 kwietnia 2023 roku Zastępca Prokuratora Okręgowego w Gdańsku Anna Braun przesłała „kopię zmodyfikowanego projektu decyzji merytorycznej” do Prokuratury Regionalnej w Gdańsku celem zapoznania się.

Następnie w dniu 10 lipca 2023 roku, na skutek telefonicznego polecenia, przekazano do Prokuratury Regionalnej w Gdańsku pięć tomów akt głównych sprawy.

Zostały one zwrócone, po analizie aktowej przeprowadzonej w Departamencie Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej, przy piśmie Prokuratora Regionalnego w Gdańsku z dnia 31 lipca 2023 roku, przekazującym uzyskane po tej analizie polecenie kontynuowania śledztwa oraz objęcia go zwierzchnim nadzorem służbowym z uwagi na długotrwałość.

Dalszy etap postępowania przygotowawczego, z uwagi na przyczynę wydania polecenia kontynuacji śledztwa, sprowadzał się w praktyce wyłącznie do, finalnie bezskutecznego, poszukiwania rodziców takich nieletnich dzieci, które uczestniczyły w zajęciach programu „Zdrowe Love” bez uprzedniej zgody przedstawicieli ustawowych, bądź przy wadliwie wyrażonej zgodzie.

Z uwagi na przekraczający rozmiar jednego roku czas trwania śledztwa Prokurator Okręgowy w Gdańsku dwukrotnie przedłużał je na dalszy czas oznaczony, odpowiednio: postanowieniem z 18 sierpnia 2023 roku – do dnia 9 listopada 2023 roku, postanowieniem z 30 października 2023 roku – do dnia 9 stycznia 2024 roku.

Wbrew własnym, uzasadnionym ocenom o kompletności zgromadzonego już w sprawie materiału dowodowego wyrażanym wcześniej przez siebie parokrotnie, prokurator zmuszona była do prowadzenia szeregu kolejnych czynności dowodowych na skutek poleceń nadzorczych wydawanych przez prokuratorów Prokuratury Okręgowy w Gdańsku, w realizacji polecenia pochodzącego z Prokuratury Krajowej

W dniu 29 grudnia 2023 roku prokurator wydała postanowienie o umorzeniu śledztwa podając za jego podstawę, w odniesieniu do obu objętych postępowaniem czynów, stwierdzenie o braku znamion czynu zabronionego. Postanowienie to jest niemal wierną kopią uprzednio opracowanego postanowienia datowanego 16 marca 2023 roku. Ani akta podręczne sprawy, ani akta zwierzchniego nadzoru służbowego nie zawierają najmniejszej wzmianki o tym, że i w tym przypadku powstawał jakikolwiek projekt decyzji procesowej i był przedmiotem czyjejkolwiek oceny.

Jedyne zainteresowanie okazywane temu postanowieniu ze strony prokuratora sprawującego zwierzchni nadzór służbowy sprowadzało się do ustalenia faktu prawomocności orzeczenia o umorzeniu śledztwa.

Finalnie postępowanie przygotowawcze wywołane pisemnym zawiadomieniem Przemysława Czarnka, ówczesnego Ministra Edukacji i Nauki, którego efektem było powzięcie przez prokuratora Prokuratury Rejonowej Gdańsk – Wrzeszcz w Gdańsku niezasadnego, przy dostępnym sobie materiale dokumentacyjnym sprawy, postanowienia o wszczęciu śledztwa zakończone zostało przez prokuratora postanowieniem o umorzeniu śledztwa wydanym w dniu 29 grudnia 2023 roku.

Postanowienie prokuratora o umorzeniu śledztwa z dnia 29 grudnia 2023 roku, jest (podobnie zresztą jak obie poprzedzające je decyzje tej samej treści i jeszcze wcześniejsze postanowienie z dnia 9 maja 2022 roku o odmowie wszczęcia śledztwa) całkowicie zasadne. Zostało opracowane odpowiednio starannie w warstwie merytorycznej, przy zauważalnej dbałości o zachowanie wszystkich wymogów poprawnościowych dla tego rodzaju pisma procesowego prokuratora.

Analiza akt sprawy nieodparcie prowadzi do stwierdzenia, iż w obszarze właściwości Prokuratury Regionalnej w Gdańsku niezwykle swoiście rozumiane są (oraz respektowane) elementarne reguły sprawowania zwierzchniego nadzoru służbowego oraz powinność rygorystycznego przestrzegania ustawowej zasady niezależności prokuratora przy wykonywaniu czynności określonych w ustawach i wynikającej zeń wyjątkowości odstępstw, których nadużycie zawsze będzie, z natury swojej, stanowić oczywiste działanie na szkodę interesu publicznego.

Z jednej strony nie sposób nie zauważyć wielokrotnie okazywanego, bezceremonialnego ignorowania uprawnienia prokuratora do samodzielnego i niezależnego prowadzenia powierzonej mu sprawy karnej, czego karykaturalne zwińczenie stanowiło bezprawne traktowanie postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa, jako „projektu decyzji procesowej”, w którym zmian lub uzupełnień można się - bez jakichkolwiek ograniczeń - domagać. Uzurpacja takiego nieistniejącego uprawnienia stanowi jaskrawe i rażące naruszenie przepisów prawa gwarantujących prokuratorowi niezależność.

Z drugiej strony nie można przemilczeć pozbawionych całkowicie godności prokuratorskiej zachowań dwojga kolejnych Prokuratorów Rejonowych Gdańsk -Wrzeszcz w Gdańsku, którzy usłużnie przekazywali wielokroć na żądanie prokuratorów z jednostek prokuratury wyższego stopnia dokumenty procesowe określane przez nich samych mianem „projektów postanowień kończących postępowanie karne.” Wyrażane takim działaniem przekonanie, iż niczym istotnym nie różnią się uprawnienia prokuratorów i asystentów prokuratury (bo obie grupy zawodowe opracowują projekty postanowień) jest dowodem nadzwyczajnej niekompetencji.

Badanie aktowe rzeczonyj sprawy nie daje wystarczających podstaw dla wyjaśnienia przyczyn takiego stanu rzeczy, który może być wytłumaczony zarówno niewytłumaczalną ignorancją prawną, jak i równie niewytłumaczalnym oraz nieakceptowalnym lekceważeniem podstawowych zasad pełnienia służby prokuratorskiej.

To wstępne zastrzeżenie tłumaczy powody, dla których przedstawione w tej części spostrzeżenia z badania aktowego określają znaczną część podejmowanych czynności nadzorczych mianem „nieformalnych”.

„Czynności nadzorcze” sprawowane były początkowo w całkowicie nieformalny sposób, przy wykorzystaniu rejestru przewidzianego nie dla spraw z zakresu nadzoru służbowego, lecz

prowadzenia tzw. korespondencji ogólnej. Sprawę zarejestrowano pod sygnaturą 3008-3.Ko.67.2022, zaś czynności w jej ramach wykonywała prokurator prokuratury rejonowej delegowana do Prokuratury Okręgowej w Gdańsku, Naczelnik 3 Wydziału do Spraw Przestępczości Gospodarczej PO w Gdańsku Grażyna Starosielec, Zastępca Prokuratora Okręgowego w Gdańsku Anna Braun oraz Prokurator Okręgowy w Gdańsku Michał Kierski.

Owe całkowicie niefrasobliwie prowadzone czynności przy wykorzystaniu nienależnych, w takiej sytuacji, uprawnień władczych najlepiej ilustruje treść pisma prokurator nadzorującej z dnia 4 listopada 2022 roku, w którym zwraca się do Prokuratora Rejonowego Gdańsk-Wrzeszcz w Gdańsku o udostępnienie akt w związku ze sprawowanym zwierzchnim nadzorem służbowym/monitoringiem.

„Działania nadzorcze” podejmowane były osobiście również przez prokuratorów Prokuratury Regionalnej w Gdańsku oraz przez Prokuratora Regionalnego w Gdańsku Teresę Rutkowską-Szmydyńską, przy czym - jak to wynika z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy nadzorczej Prokuratury Okręgowej w Gdańsku - prowadzono je w nader niesformalizowany sposób, korzystając z rejestru przewidzianego dla tzw. korespondencji ogólnej (2002-5.Ko.11.2022).

Także i te działania prowadzone były z całkowitym ignorowaniem elementarnych zasad sprawowania zwierzchniego nadzoru służbowego, czego wyraziście dowodzi treść pisma prokurator Teresy Rutkowskiej-Szmydyńskiej z dnia 14 grudnia 2022 roku, kierowanego do prokuratora Michała Kierskiego, z żądaniem udzielenia informacji o stanie sprawy z zawiadomienia Przemysława Czarnka, dla którego podstawę stanowi przepis § 70 ust. 2 Regulaminu.

Czynności nadzoru służbowego podejmowane były także, w lipcu 2023 roku, w Departamencie Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej, gdzie miała być przeprowadzona analiza akt sprawy 4052-1.Ds21.2022 Prokuratora Rejonowego Gdańsk-Wrzeszcz w Gdańsku, co wynika z treści pisma prokurator Teresy Rutkowskiej-Szmydyńskiej z dnia 29 lipca 2023 roku kierowanego do Moniki Ryszkiewicz-Jakubowskiej, pełniącej ówczesnie funkcję Prokuratora Okręgowego w Gdańsku. W piśmie, oprócz powołania się na stanowisko Prokuratury Krajowej o potrzebie kontynuowania śledztwa w kierunku ustalenia, czy nie doszło do wyczerpania znamion czynu z art. 231 § 1 k.k. poprzez działanie na szkodę interesu prywatnego, znalazło się wskazanie na potrzebę rozważenia (sic!) objęcia śledztwa zwierzchnim nadzorem służbowym z uwagi na jego długotrwałość.

Formalnie zarządzenie o objęciu śledztwa zwierzchnim nadzorem służbowym zostało wydane przez Zastępcę Prokuratora Okręgowego w Gdańsku Annę Braun dopiero w dniu 2 sierpnia 2023 roku, a jako przyczynę takiego postąpienia podano wzgląd na zapewnienie szybkości postępowania oraz właściwej koncentracji materiału dowodowego.

W żaden istotniejszy sposób podejmowane przez nią czynności nadzorcze nie oddziaływały ani na przebieg, ani na końcowy efekt nadzorowanego śledztwa. Nie miała żadnego udziału w podejmowaniu ostateczne kończącego postępowanie karne postanowienia o umorzeniu śledztwa z dnia 29 grudnia 2023 roku. Ani nie domagała się przedstawienia „projektu” tego postanowienia, ani też sam Prokurator Rejonowy Gdańsk – Wrzeszcz w Gdańsku nie oferował przedstawienia takiego projektu, jak czynił to uprzednio (poczynając od dnia 2 lutego 2022 roku) niejednokrotnie.

Identycznie oceniam wszystkie działania podejmowane w tej sprawie przez prokuratorów przełożonych w zakresie wewnętrznego nadzoru służbowego.

Metodyka przeprowadzenia postępowania karnego w tej sprawie sprowadza się do bardzo czytelnego mechanizmu w postaci wydania oczywiście niezasadnego postanowienia o wszczęciu śledztwa w odniesieniu do nader ułomnie określonych czynów zabronionych, a następnie uporczywego poszukiwania, wywołanego na skutek presji wywieranej ze strony prokuratorów sprawujących zwierzchni nadzór służbowy, jakichkolwiek dowodów, które najpierw służyłyby uzasadnieniu twierdzenia o realnym zaistnieniu obu przestępstw, a finalnie dałyby podstawę dla przedstawienia zarzutów w pierwszej kolejności Prezydentowi Gdańska Aleksandrze Dulkiwicz, będącej osobą wskazywaną przez zawiadamiającego jako główna odpowiedzialna za objęte doniesieniem przestępstwa.

Ocena całości podejmowanych w tej sprawie czynności w ramach zwierzchniego nadzoru służbowego w pełni uprawnia do stwierdzenia, iż miał jakichkolwiek walorów konsultacyjnych mających zapewniać – zgodnie z przepisem § 7- ust. 1 Regulaminu – efektywne wykonywanie czynności procesowych, sprowadzały się one w zasadzie do, nader prymitywnego prawnie, ręcznego sterowania przebiegiem postępowania karnego z zawiadomienia Ministra Edukacji i Nauki.

Analiza postępowania wskazuje na potrzebę rozpatrzenia działań i zaniechań prokuratorów prowadzących i nadzorujących postępowanie pod kątem odpowiedzialności karnej i służbowej.

95) RP I Ds 24.2019 Prokuratury Regionalnej w Warszawie

Pierwotnie postępowanie zarejestrowane było w Prokuraturze Rejonowej Warszawa-Praga Północ w Warszawie pod sygn. PR 1 Ds 231.2019. Jak wynika z notatki urzędowej, prokurator dyżurujący w dniu 28 sierpnia 2019 r. ok. godz. 16.25 otrzymał telefoniczną informację, że decyzją Prokuratora Regionalnego w Warszawie polecono Prokuraturze Rejonowej Warszawa-Praga Północ w Warszawie wszczęcie śledztwa w sprawie wycieku ścieków komunalnych do rzeki Wisły i prowadzenie w tej sprawie czynności w niezbędnym zakresie, w tym oględzin miejsca zdarzenia.

Prokurator pozyskał materiały prasowe, których wydruk załączył do akt, i w oparciu o nie wydał postanowienie o wszczęciu śledztwa w sprawie zaistniałego w dniu 28 sierpnia 2019 r. w Warszawie w związku z eksploatacją instalacji działającej w ramach zakładu, w zakresie korzystania ze środowiska, na które wymagane jest pozwolenie, spowodowanie niebezpieczeństwa dla życia lub zdrowia wielu osób w postaci zagrożenia epidemiologicznego i spowodowania zniszczenia w świecie roślinnym lub zwierzęcym w znacznych rozmiarach lub istotne obniżenie jakości wody - poprzez usunięcie odpadów w i tym samym zanieczyszczenie wody substancją w takiej ilości lub w takiej postaci, że można to zagrozić życiu lub zdrowiu człowieka lub spowodować istotne obniżenie jakości wody i zniszczenie w świecie roślinnym lub zwierzęcym w znacznych rozmiarach, tj. o czyn z art. 165 § 1 k.k. w zb. z art. 182 § 3 k.k.. w zw. z art. 185 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Następnie, w dniu 29 sierpnia 2019 r. Prokurator Rejonowy Warszawa-Praga Północ w Warszawie przekazał Prokuratorowi Regionalnemu w Warszawie, na podstawie § 70 ust. 1 Regulaminu, informację o wszczęciu śledztwa, załączając jego odpis. Kolejnego dnia, to jest 30 sierpnia 2019 r., Prokurator Rejonowy Warszawa-Praga Północ w Warszawie skierował wniosek do Prokuratora Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie wraz z aktami postępowania o jego przejęcie do dalszego prowadzenia z uwagi na bardzo duże zainteresowanie medialne oraz oddźwięk społeczny. Zarządzeniem Zastępcy Prokuratora Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 2 września 2019 r. sprawa została przejęta do dalszego prowadzenia w tej jednostce i zarejestrowana pod sygn. PO I Ds 149.2019.

W dniu 10 września 2019 r. Zastępca Prokuratora Regionalnego w Warszawie skierował do Prokuratora Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie za sygn. RP IV Ko 1114.2019, pisemną prośbę o udzielenie informacji o podjętych działaniach i poczynionych ustaleniach w sprawie o sygn. PO I Ds 149.2019. Odpowiedź na powyższe pismo, obejmująca wykaz osób przesłuchanych w sprawie w charakterze świadków, a także innych dokonanych i zaplanowanych do wykonania czynności dowodowych, została przesłana do Prokuratora Regionalnego w Warszawie w dniu 13 września 2019 roku.

W dniu 13 września 2019 r. do akt sprawy wpłynęło zawiadomienie Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 3 września 2019 r. o możliwości popełnienia przestępstwa z art. 91a Prawa budowlanego przez właściciela lub zarządcę obiektu budowlanego MPWiK S.A., zlokalizowanego przy ul. Farysa 1 w Warszawie, przekazane za sygn. PR Ko 1398.2019 przez Prokuraturę Rejonową Warszawa – Żoliborz w Warszawie, celem rozważenia dołączenia do sprawy o sygn. PO I Ds 149.2019. W aktach głównych oraz w aktach podręcznych nie ujawniono żadnej decyzji procesowej w przedmiocie włączenia materiałów do akt śledztwa.

W dniu 20 września 2019 r. do Prokuratury Okręgowej Warszawa-Praga w Warszawie wpłynęło zawiadomienie Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska w Warszawie z dnia 18 września 2019 roku o możliwości popełnienia przestępstwa z art. 182 § 1 i 2 k.k. w okresie od 28 sierpnia 2019 r. do 14 września 2019 r. przez osoby odpowiedzialne w Miejskim Przedsiębiorstwie Wodociągów i Kanalizacji w M. St. Warszawie S.A., polegającego na zanieczyszczeniu wód rzeki Wisły, poprzez wprowadzenie bez pozwolenia wodnoprawnego nieoczyszczonych ścieków komunalnych (mieszaniny ścieków bytowych, przemysłowych oraz wód opadowych) z części terenu lewobrzeżnej Warszawy przelewem burzowym kanalizacji ogólnospławnej lewobrzeżnej Warszawy w rejonie ul. Farysa 1 (teren objęty ochroną NATURA 2000) w takiej ilości i postaci, że mogło to spowodować istotne obniżenie jakości wody i zniszczenie w świecie roślinnym lub zwierzęcym w znacznych rozmiarach. Zawiadomienie zarejestrowano pod sygn. PO I Ds 157.2019 i wpisano do referatu prokuratora nadzorującego śledztwo o sygn. PO I Ds 149.2019. W aktach głównych oraz w aktach podręcznych sprawy o sygn. PO I Ds 157.2019 nie ujawniono decyzji procesowej w przedmiocie włączenia materiałów do akt śledztwa, a jedynie w aktach podręcznych znajduje się pismo z dnia 23 września 2019 r., skierowane do Zawiadamiającego, że zawiadomienie dołączono do postępowania prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową Warszawa-Praga w Warszawie pod sygn. PO I Ds 149.2019 w sprawie o czyn z art. czyn z art. 165 § 1 k.k. w zb. z art. 182 § 3 k.k. w zw. z art. 185 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

W tym samym dniu, to jest 20 września 2019 r., do Prokuratury Okręgowej Warszawa-Praga w Warszawie wpłynęło faxem pismo Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska w Warszawie z dnia 5 września 2019 r., skierowane do CBA Delegatura w Warszawie, a dotyczące wątpliwości co do sposobu gospodarowania środkami publicznymi przez Zarząd MPWiK S.A. Zawiadomienie również zarejestrowano pod sygn. PO I Ds 157.2019 i wpisano do referatu prokuratora nadzorującego śledztwo o sygn. PO I Ds 149.2019. W oparciu o powyższe materiały, w tym samym dniu, to jest 20 września 2019 r., prokurator wszczął śledztwo w sprawie niedopełnienia obowiązków w Warszawie w okresie od 2008 r. do września 2019 r. przez osoby zobowiązane na podstawie przepisów ustawy oraz umowy do zajmowania się sprawami majątkowymi Miejskiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w M. St. Warszawie S.A., poprzez niewłaściwe sprawowanie nadzoru nad wykonaniem fazy III i IV inwestycji Miejskiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w M. St. Warszawie S.A., polegającej na modernizacji i rozbudowie oczyszczalni ścieków „Czajka”, między innymi poprzez budowę Stacji Termicznego Unieszkodliwiania Osadów Ściekowych, prowadzonej w okresie od czerwca 2008 r. do grudnia 2012 r. oraz dopuszczenie do niewłaściwej eksploatacji i konserwacji Stacji Termicznego Unieszkodliwiania Osadów Ściekowych, w wyniku czego doszło do wyrządzenia szkody

majątkowej w wielkich rozmiarach Miejskiemu Przedsiębiorstwu Wodociągów i Kanalizacji w M. St. Warszawie S.A., o czyn z art. 296 § 1 i 3 k.k.

W dniu 26 września 2019 r., bez ujawnionego w aktach podręcznych jakiegokolwiek pisma żądającego nadesłanie akt sprawy o sygn. PO I Ds 149.2019 albo będącego wnioskiem o przejęcie sprawy do dalszego prowadzenia przez Prokuraturę Regionalną w Warszawie, akta główne i podręczne śledztwa zostały przesłane i tego samego dnia zadekretowane przez Zastępcę Prokuratora Regionalnego w Warszawie z zapisem: „*p. o przejęcie postępowania i prowadzenie go na szczeblu Prok. Regionalnej. RP I Ds 2019, Pan prok. K. Węgrzyn*”. Sprawa została w tym samym dniu zadekretowana przez Naczelnika Wydziału I do Spraw Przesłuchania Gospodarczej Prokuratury Regionalnej w Warszawie do referatu wyżej wskazanego prokuratora pod sygn. RP I Ds 24.2019.

Dodatkowo, w dniu 26 września 2019 r., również bez ujawnionego w aktach podręcznych jakiegokolwiek pisma żądającego nadesłanie akt sprawy o sygn. PO I Ds 157.2019 albo będącego wnioskiem o przejęcie sprawy do dalszego prowadzenia przez Prokuraturę Regionalną w Warszawie, akta główne i podręczne śledztwa zostały przesłane i tego samego dnia zadekretowane przez Zastępcę Prokuratora Regionalnego w Warszawie z zapisem: „*Pan Naczelnik Wydział I, p. o ocenę łączności postępowania*”.

Tego samego dnia, to jest 26 września 2019 r., prokurator referent sprawy o sygn. RP I Ds 24.2019 wydał postanowienie o dołączeniu akt śledztwa Prokuratury Okręgowej Warszawa-Praga w Warszawie o sygn. PO I Ds 157.2019 do akt śledztwa prowadzonego w Prokuraturze Regionalnej w Warszawie pod sygn. RP I Ds 24.2019 (poprzednie sygn. PR 1 Ds 231.2019, PO I Ds 149.2019), celem wspólnego prowadzenia pod sygn. RP I Ds 24.2019, z uwagi na łączność podmiotowo-przedmiotową. Tym samym w ramach jednego postępowania karnego Miejskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w M. St. Warszawie S.A., było wskazane jako sprawca niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia wielu osób w postaci zagrożenia epidemiologicznego i spowodowanie zniszczenia w świecie roślinnym lub zwierzęcym w znacznych rozmiarach lub istotne obniżenie jakości wody, tj. o czyn z art. 165 § 1 k.k. w zb. z art. 182 § 3 k.k. w zw. z art. 185 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., a jednocześnie zostało uznane za pokrzywdzonego w sprawie o czyn z art. 296 § 1 i 3 k.k.

Jednocześnie należy zauważyć, że w aktach podręcznych sprawy o sygn. PO I Ds 149.2019 widnieją pisma datowane 26 września 2019 r., podpisane przez prokuratora referenta sprawy, informujące o wyrażeniu zgody na przedłużenie terminu na realizację postanowienia o żądaniu wydania rzeczy, a także wezwanie na przesłuchanie w charakterze świadka dla pracownika Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony Środowiska, wyznaczone na 30 września 2019 r. godz. 10.30

w Prokuraturze Okręgowej Warszawa-Praga w Warszawie, przesłane faxem w dniu 26 września 2019 r., godz. 11.06, powtórzone o godz. 11.49.

Analiza akt Prokuratury Krajowej Departament Ds Przestępczości Gospodarczej o sygn. PK VII Dsn 307.2019 wskazuje, że sprawa została zarejestrowana w dniu 26 września 2019 r. na podstawie dekretacji Dyrektora Departamentu do Sprawy Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej, odnotowanej na kopii postanowienia z dnia 20 września 2019 roku o wszczęciu śledztwa w sprawie Prokuratury Okręgowej Warszawa-Praga w Warszawie o sygn. PO I Ds 157.2019, a dotyczącej czynu z art. 296 § 1 i 3 k.k., które wraz z kopią pisma Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska z dnia 5 września 2019 roku, przesłanego do Delegatury Centralnego Biura Antykorupcyjnego w Warszawie, będącego podstawą jego wszczęcia, w dniu 26 września 2019 r. zostało gońcem doręczona do Prokuratury Krajowej, z ostemplowaniem - PILNE. Dekretacja obejmuje wskazanie – ZNS. Dodatkowo, w aktach znajduje się scan pisma Sekretarza Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości z dnia 26 września 2019 r., skierowanego do I Zastępcy Prokuratora Generalnego Prokuratora Krajowego, zawierającego prośbę „o rozważenie objęcia wszystkich postępowań, które dotyczą oczyszczalni ścieków Czajka, specjalnym nadzorem Prokuratora Krajowego lub wskazanego prokuratora wykonującego czynności służbowe w Prokuraturze Krajowej”, co miało być uzasadnione interesem społecznym, gdyż skutki awarii oczyszczalni ścieków Czajka w Warszawie rozciągają się na cały kraj i stanowią realne zagrożenie zanieczyszczenia środowiska. Pismo zostało zarejestrowane w Departamencie do Sprawy Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej w dniu 26 września 2019 r. W tym samym dniu, to jest 26 września 2019 r., prokurator referent sprawy o sygn. PK VII Dsn 307.2019 sporządził notatkę urzędową z analizy sprawy, w której zawarł informacje, że obie sprawy, to jest śledztwo o sygn. PR 1 Ds 231.2019 o czyn z art. 165 § 1 k.k. i inne, przejęte do prowadzenia przez Prokuraturę Okręgową Warszawa – Praga w Warszawie pod sygn. PO I Ds 149.2019, a także śledztwo Prokuratury Okręgowej Warszawa – Praga w Warszawie o sygn. PO I Ds 157.2019 o czyn z art. 296 § 1 i 3 k.k., zostały w dniu 26 września 2019 r. przejęte do dalszego prowadzenia przez Prokuraturę Regionalną w Warszawie oraz połączone do wspólnego postępowania sygn. RP I Ds 24.2019. Dodatkowo wskazał, że ze względu na wagę i złożoność sprawy proponuje objąć ją zwierzchnim nadzorem służbowym. Następnie, jeszcze w dniu 26 września 2019 r. zostało sporządzone i podpisane przez Prokuratora Krajowego pismo do Prokuratora Regionalnego w Warszawie, że obejmuje zwierzchnim nadzorem służbowym śledztwo o sygn. RP I Ds 24.2019, z uwagi na szczególną wagę i zawiły charakter sprawy, nakazując tym samym nadesłanie aktualnego planu śledztwa oraz uzgadnianie jego kierunków z prokuratorem wyznaczonym do sprawowania nadzoru. Ponadto, w tym samym dniu 26 września 2019 r. do Departamentu do Spraw Przestępczości

Gospodarczej Prokuratury Krajowej, „zgodne z poczynionymi ustaleniami”, przekazano z Departamentu Postępowania Przygotowawczego akta sprawy o sygn. PK II Dsn 414.2019, dotyczące zanieczyszczenia w dniu 28 sierpnia 2019 r. rzeki Wisły w wyniku awarii, do jakiej doszło w oczyszczalni ścieków „Czajka” w Warszawie, tj. o czyn z art. 165 § 1 k.k. i inne, uprzednio zarejestrowanej pod sygn. PK II Ko 1770.2019.

Pismem z dnia 27 września 2019 r. skierowanym do Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej przez Zastępcę Prokuratora Regionalnego w Warszawie poinformowano o planowanym powierzeniu Delegaturze w Katowicach Centralnego Biura Antykorupcyjnego prowadzenia śledztwa Prokuratury Regionalnej w Warszawie o sygn. RP I Ds 24.2019. Zgoda na powierzenie prowadzenia przedmiotowego śledztwa wyżej wymienionej delegaturze została wydana w dniu 30 września 2019 r. przez Prokuratora Krajowego, chociaż zaistniała potrzeba dodatkowego uzasadnienia decyzji dotyczące wyboru organu, któremu planowano powierzyć prowadzenie śledztwa, co wynika z adnotacji Prokuratora Krajowego na piśmie przewodnim Zastępcy Dyrektora Departamentu do Sprawy Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej z dnia 30 września 2019 r.

W okresie od 27 września 2019 r. do 1 października 2019 r. Zastępca Prokuratora Regionalnego w Warszawie z konta służbowego poczty elektronicznej przesłał na adres poczty służbowej Zastępcy Dyrektora Departamentu do Sprawy Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej kopie decyzji kończących postępowania w 5 sprawach dotyczących MPWiK, a także odpowiedzi na pisma Prokuratury Regionalnej w Warszawie, sporządzone przez Prokuratora Okręgowego w Warszawie i Prokuratora Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie, zawierające informacje dotyczące postępowań związanych z nieprawidłowościami w MPWiK m.st. Warszawy S.A. Dodatkowo, w aktach znajdują się kopie protokołów przesłuchania 2 osób w charakterze świadków, bez pisma przewodniego, skutkiem czego nie można ustalić w jaki sposób zostały udostępnione z akt głównych sprawy.

W okresie od grudnia 2019 r., a od sierpnia 2020 r. także wraz z wnioskiem o przedłużenie czasu trwania śledztwa RP I Ds 24.2019, do akt sprawy PK VII Dsn 307.2019 były nadsyłane okresowo informacje o poczynionych ustaleniach w śledztwie oraz planowanych czynnościach do wykonania.

W toku prowadzonego śledztwa o sygn. RP I Ds 24.2019 uzyskano opinię biegłego z zakresu ochrony środowiska z dnia 7 grudnia 2020 r., z której wynika, że awaria oczyszczalni oraz zrzut nieoczyszczonych ścieków do Wisły na przełomie sierpnia i września 2019 roku w perspektywie dłuższego czasu nie doprowadziła do istotnego obniżenia jakości wody, ziemi i powietrza; nie potwierdzono również istotnego zagrożenia życia i zdrowia człowieka, w tym zagrożenia

epidemiologicznego ze względu na właściwości samooczyszczające rzeki oraz stosowane intensywnie ozonowanie ścieków, co nie oznacza, że w miejscowościach nadwiślańskich w kierunku na północ od Warszawy, w szczególności w pobliżu Wisły, nie istniało zagrożenie dla mieszkańców w pobliżu rzeki, ze względu na powstającą nad rzeką mgiełkę z zanieczyszczonej wody, w której znajdowały się drobnoustroje z łatwością przenikające do dróg oddechowych; a używanie wody z rzeki i łowienie ryb w okresie zrzutu nieoczyszczonych ścieków mogło być szkodliwe.

W dniu 18 listopada 2021 r. uzyskano opinię biegłych z zakresu budownictwa i inżynierii materiałowej dotyczącą ustalenia przyczyny awarii rurociągu Czajka w Warszawie w dniach 27-28 sierpnia 2019 r., z której wynika, że rozszczelnienie nitki „A” rurociągu „Czajka” nastąpiło wskutek zerwania ścianki tzw. łącznika (pierwszego odcinka rury GRP na wyjściu rurociągu z komory wejściowej w zakładzie „Farysa”) z powodu osłabienia przekroju w trakcie eksploatacji spowodowane jego delaminacją (rozwarstwieniem). Delaminacja przekroju miała zaś miejsce wskutek niewłaściwego wykonawstwa łącznika i zastosowania wadliwych rozwiązań projektowych. Natomiast awaria nitki „B” w dniu 28.08.2019 r., była konsekwencją wystąpienia wcześniejszej o blisko dobę awarii nitki „A”. Spowodowana została naruszeniem struktury konstrukcyjnej nitki „B” i obciążeniami generowanymi przez wydobywające się podczas awarii nitki „A” ścieki pod ciśnieniem. Według kategoriycznej w tym zakresie opinii biegłych, instalacja układu przesyłowego ścieków pod dnem Wisły do Oczyszczalni Ścieków „Czajka” w Warszawie nie została wykonana zgodnie z projektem budowlanym, który stanowił podstawę wydania decyzji o pozwoleniu na budowę, wiedzą techniczną oraz obowiązującymi przepisami i normami.

Wskazać należy, że co najmniej od 30 marca 2022 r. prokurator nadzorujący śledztwo w ramach ZNS wskazywał na potrzebę dołożenia niezbędnych starań w celu zakończenia śledztwa w terminie przedłużenia czasu jego trwania.

Decyzja kończąca postępowanie została wydana dopiero w dniu 31 lipca 2024 r. Śledztwo prowadzone w sprawie:

1. zaistniałego w okresie od 5 sierpnia 2010 r. do 29 sierpnia 2020 r. w Warszawie nieumyślnego spowodowania zdarzenia zagrażającego zdrowiu wielu osób oraz mieniu w wielkich rozmiarach mającego postać zawalenia się budowli - uszkodzenia układu przesyłowego ścieków z kanalizacji ogólnospławnej w północnej zlewni lewobrzeżnej Warszawy do oczyszczalni ścieków „Czajka” oraz rozprzestrzenienia substancji trujących zawartych w nieoczyszczonych ściekach komunalnych, a także nieumyślnego spowodowania niebezpieczeństwa dla zdrowia wielu osób albo mienia w wielkich rozmiarach przez spowodowanie zagrożenia epidemiologicznego oraz uszkodzenia urządzenia użyteczności publicznej w postaci rurociągu przesyłowego pod dnem Wisły transportującego ścieki do

Oczyszczalni Ścieków „Czajka”, do którego doszło w dniach 27-28 sierpnia 2019 r. oraz 29 sierpnia 2019 r., to jest o czyn z art. 163 § 2 k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt 2 i 3 k.k. w zb. z art. 165 § 2 k.k. w zw. z art. 165 § 1 pkt 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., umorzono na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., wobec ustalenia, iż czyn ten nie zawiera znamion czynu zabronionego;

2. w sprawie nieumyślnego spowodzenia w Warszawie bezpośredniego niebezpieczeństwa zdarzenia, które zagraża życiu lub zdrowiu wielu osób albo mieniu w wielkich rozmiarach, w postaci zawalenia się budowli - uszkodzenia układu przesyłowego w tunelu pod dnem Wisły transportującego ścieki komunalne do Oczyszczalni Ścieków „Czajka”, do którego doszło w dniach 27-28 sierpnia 2019 r. oraz w dniu 29 sierpnia 2020 r., w związku ze sporządzeniem w dniach bliżej nieustalonych, w okresie od 16 lutego 2006 r. do 20 grudnia 2012 r. w Warszawie projektu budowlanego układu przesyłowego do oczyszczalni ścieków Czajka wraz z syfonem pod dnem Wisły, projektów wykonawczych a następnie projektu zamiennego, przewidującego m.in. zastosowanie płyty dociążającej przed wyporami hydrostatycznymi, które to projekty zawierały błędne rozwiązania umożliwiające użycie tzw. pianobetonu oraz nie przewidywały specjalistycznego drenażu, zapewniającego bezpieczne i kontrolowane warunki odpływu płynów pochodzących z przecieków spoza obudowy tunelu oraz nieszczelności z połączeń rurociągów, czego następstwem były ww. awarie układu przesyłowego, tj. o czyn z art. 164 § 2 k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt 2 k.k., umorzono na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. wobec ustalenia, iż czyn ten nie zawiera znamion czynu zabronionego;
3. zaistniałego okresie od 28 sierpnia 2019 r. do co najmniej 14 września 2019 roku w Warszawie i innych miejscach zanieczyszczenia wody i powietrza substancją w postaci ścieków komunalnych w takiej ilości, która mogła zagrozić życiu człowieka oraz spowodować istotne obniżenie jakości wody i powietrza oraz zniszczenie w świecie roślinnym lub zwierzęcym w znacznych rozmiarach w związku z eksploatacją i awarią instalacji działającej w ramach zakładu Miejskiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji m.st. Warszawy S.A. w postaci rurociągów technologicznych transmitujących ścieki z lewobrzeżnej Warszawy do oczyszczalni ścieków „Czajka” przy ul. Czajki 4/6 w Warszawie poprzez wprowadzanie nieoczyszczonych ścieków komunalnych przelewem burzowym zlokalizowanym przy ul. Farysa w Warszawie z terenu lewobrzeżnej Warszawy bezpośrednio do rzeki Wisły, w tym na obszary objęte ochroną „NATURA 2000 Dolina Środkowej Wisły” oraz rezerwatów przyrody, bez wymaganego pozwolenia wodnoprawnego, czego następstwem było istotne obniżenie jakości wody, tj. o czyn z art.

182 § 1 i 3 k.k. w zb. z art. 185 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., umorzone na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 26 § 2 k.k. albowiem ustawa stanowi, że sprawca nie popełnia przestępstwa;

4. niedopełnienia w okresie od 2008 roku do 27 sierpnia 2019 roku w Warszawie przy Pl. Starynkiewicza 5 i innych miejscach, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, obowiązków przez osoby zobowiązane na podstawie przepisów ustawy do zajmowania się sprawami majątkowymi Miejskiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w M. St. Warszawie S.A., poprzez niewłaściwe sprawowanie nadzoru nad wykonaniem fazy III inwestycji polegającej na modernizacji i rozbudowie oczyszczalni ścieków „Czajka” oraz eksploatacją układu przesyłowego pod dnem Wisły transportującego ścieki do Oczyszczalni Ścieków „Czajka” i wyrządzenia Miejskiemu Przedsiębiorstwu Wodociągów i Kanalizacji w m. st. Warszawie S.A. szkody majątkowej w wielkich rozmiarach o wartości co najmniej 56 mln zł, stanowiącej koszt podjęcia niezbędnych działań w celu przywrócenia funkcjonowania przesyłu po awarii rurociągu przesyłowego, do którego doszło w dniach 27-28 sierpnia 2019 r., to jest o czyn z art. 296 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., umorzono na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. wobec ustalenia, iż czyn ten nie zawiera znamion czynu zabronionego;
5. niedopełnienia w okresie od 1 sierpnia 2008 r. do co najmniej 15 grudnia 2019 roku w Warszawie przy Pl. Starynkiewicza 5 i innych miejscach, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, obowiązków oraz nadużycia uprawnień przez osoby zobowiązane na podstawie przepisów ustawy do zajmowania się sprawami majątkowymi Miejskiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w M. St. Warszawie S.A. z siedzibą w Warszawie i wyrządzenia tej spółce szkody majątkowej wielkich rozmiarów o wartości nie mniejszej niż 1.041.080,57 zł, poprzez niewłaściwe sprawowanie nadzoru nad wykonaniem fazy inwestycji dotyczącej Stacji Termicznego Unieszkodliwiania Osadów Ściekowych (STUOŚ), dopuszczenie do niewłaściwej eksploatacji i konserwacji tej instalacji, a następnie, w związku z jej awarią, zawieranie licznych umów na odbiór osadów ściekowych z zewnętrznymi podmiotami, a także prowadzenie wielomiesięcznych negocjacji z wykonawcą STUOŚ, którego przedstawicielem była Veolia Water Systems sp. z o.o. w sprawie naprawy ww. instalacji na podstawie gwarancji kontraktowej, pomimo niezmiennego od początku negocjacji stanowiska wykonawcy o wygaśnięciu terminu gwarancji, tj. czyn z art. 296 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., umorzono na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., wobec ustalenia, iż czyn ten nie zawiera znamion czynu zabronionego;

6. niedopełnienia od dnia 21 marca 2013 do 27 sierpnia 2019 r. w Warszawie, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, obowiązku utrzymania obiektu budowlanego - sieci przesyłowej Oczyszczalni Ścieków „Czajka” w Warszawie w należyтым stanie technicznym oraz zapewnienia bezpieczeństwa użytkowanego obiektu w związku z zaniechaniem przeprowadzenia w sposób właściwy przeglądów okresowych, to jest o czyn z art. 91a ustawy Prawo budowlane zw. z art. 12 § 1 k.k., umorzono na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., wobec ustalenia, iż czyn ten nie zawiera znamion czynu zabronionego;
7. niedopełnienia w okresie od 27 sierpnia 2019 roku do co najmniej 14 września 2019 roku w Warszawie przy Pl. Bankowym 3/5 i innych miejscach przez funkcjonariuszy publicznych - pracowników Urzędu M. St. Warszawy obowiązków służbowych przewidzianych w art. 21 ustawy o zarządzaniu kryzysowym i działania na szkodę interesu publicznego w związku z zaniechaniem niezwłocznego informowania właściwych organów o zaistniałej awarii systemu przesyłowego ścieków i możliwości wystąpienia katastrofy ekologicznej, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k., umorzono na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., wobec ustalenia, iż czyn ten nie zawiera znamion czynu zabronionego;
8. niedopełnienia w dniach bliżej nieustalonych w okresie od 2013 r. do dnia 28 sierpnia 2019 r. w Warszawie przy Pl. Bankowym 3/5 i innych miejscach przez funkcjonariuszy publicznych - pracowników Urzędu M. St. Warszawy obowiązków służbowych w zakresie sprawowania należytej kontroli właścicielskiej nad spółką komunalną - MPWiK w m.st. Warszawie S.A. z siedzibą w Warszawie w związku z eksploatacją przez ww. spółkę układu przesyłowego do Oczyszczalni Ścieków „Czajka” i spowodowaniem awarii tego rurociągu w dniach 27-28 sierpnia 2019 r., tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k., umorzono na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., wobec ustalenia, iż czyn ten nie zawiera znamion czynu zabronionego;
9. zaistniałego w okresie - od 10 grudnia 2018 r. do 15 grudnia 2019 r. w Warszawie i innych miejscach na terenie całego kraju, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dopuszczenia, wbrew obowiązkowi wynikającemu z ustawy o odpadach, przez pracowników MPWiK w M. St. Warszawie S.A. do transportowania, składowania i przetwarzania wbrew przepisom odpadów w postaci ustabilizowanych komunalnych osadów ściekowych wytworzonych w oczyszczalniach ścieków zarządzanych przez MPWiK w M. St. Warszawie SA, w taki sposób, że mogło to zagrozić życiu lub zdrowiu człowieka lub spowodować istotne obniżenie jakości wody, powietrza lub powierzchni ziemi, tj. o czyn z art. 183 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., umorzono na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., wobec ustalenia, iż czyn ten nie zawiera znamion czynu zabronionego.

Przeprowadzona analiza aktowa prowadzi do wniosku, że postępowanie o sygn. PR 1 Ds 231.2019 wszczęte z urzędu w Prokuraturze Rejonowej Warszawa – Praga Północ w Warszawie na polecenie Prokuratora Regionalnego w Warszawie, następnie po 5 dniach przejęte do dalszego prowadzenia pod sygn. PO I Ds 149.2019 przez Prokuraturę Okręgową Warszawa – Praga w Warszawie, a ostatecznie kontynuowane pod sygn. RP I Ds 24.2019 r przez Prokuraturę Regionalną w Warszawie od 26 września 2019 r. do 31 lipca 2024 r., nie zmierzało do niezwłocznego wyjaśnienia okoliczności sprawy i wydania merytorycznej decyzji kończącej postępowanie. Postępowanie było objęte zwierzchnim nadzorem służbowym pod sygn. PK VII Dsn 307.2019 przez Prokuraturę Krajową niemalże od początku jego prowadzenia. Decyzja w przedmiocie przejęcia śledztwa do dalszego prowadzenia przez Prokuraturę Regionalną w Warszawie nie wynikała z wniosku prokuratora referenta, który jeszcze w dniu jej przejęcia wystawił i wysłał wezwanie dla świadka na czynność przesłuchania, a była podejmowana przez przełożonych służbowych.

Dodatkowo, wpisanie sprawy do referatu konkretnego prokuratora nastąpiła przez Zastępcę Prokuratora Regionalnego, a nie przez Naczelnika Wydziału. Podobnie, decyzja o objęciu sprawy zwierzchnim nadzorem służbowym podjęta została przez Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej przy dekretacji sprawy, a nie przez prokuratora, do którego referatu została sprawa wpisana, po analizie przedmiotu sprawy.

Nadto, wielość czynności dokonanych w dniu 26 września 2019 r., począwszy od przesłania 2 spraw Prokuratury Okręgową Warszawa – Praga w Warszawie do Prokuratury Regionalnej w Warszawie, zarejestrowanie spraw na wskazanego prokuratora, wydanie postanowienia o połączeniu spraw do wspólnego prowadzenia pod sygn. RP I Ds 24.2019, poinformowanie Prokuratury Krajowej o przejęciu sprawy, zarejestrowanie sprawy w Departamencie do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej pod sygn. PK VII Dsn.2019, przygotowanie notatki z analizy sprawy oraz projektu decyzji w przedmiocie objęcia sprawy zwierzchnim nadzorem służbowym, a także jego podpisanie i skierowanie do Prokuratora Regionalnego w Warszawie, wskazuje na wagę sprawy i jej istotność z punktu widzenia przełożonych służbowych, mimo że nie wynika to z przedmiotu sprawy.

Podjęmowane czynności w toku niemal 6 lat śledztwa, polegające na wyszukiwaniu spraw i ich dołączaniu do śledztwa głównego, a tym samym rozszerzanie jego zakresu przedmiotowego, sugeruje, że podejmowano starania, by były podstawy do kontynuowania śledztwa, w którym główne czyny nie wykazywały znamion czynu zabronionego od grudnia 2020 r., kiedy wpłynęła do akt sprawy opinia biegłego z zakresu ochrony środowiska oraz od listopada 2021 r., gdy uzyskano opinię biegłych z zakresu budownictwa i inżynierii materiałowej. Fakt umorzenia wszystkich

wątków śledztwa w oparciu o art. 17 § 2 pkt 2 k.p.k. stanowi potwierdzenie, że w przedmiotowej sprawie żaden z czynów, będących jego przedmiotem nie wykazał znamion czynu zabronionego.

Analiza postępowania wskazuje na potrzebę rozpatrzenia działań i zaniechań prokuratorów prowadzących i nadzorujących postępowanie pod kątem odpowiedzialności służbowej.

96) 4242-1.Ds.63.2022 Prokuratury Rejonowej Poznań - Grunwald w Poznaniu

Przedmiotem postępowania karnego prowadzonego w Prokuraturze Rejonowej Poznań – Grunwald w Poznaniu, były czyny zabronione M.M., R.M. i A.M., które zostały opisane w sposób następujący:

w dniu 29 września 2022 roku w Poznaniu przy ul. Obozowej 4 wraz z M.U. wzięli udział w bójce, podczas której A.M. zadawał M.U. uderzenia kijem bejsbolowym, R.M. zadawał uderzenia rękoma, a M.M. zadała wyżej wymienionemu uderzenia nożem i czym naraziła M.U. na niebezpieczeństwo utraty życia i zdrowia przy czym w wyniku obrażeń powstałych podczas bójki Marcin U. zmarł w dniu 30 września 2022 roku, tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 i 3 k.k. i art. 159 k.k.

Postanowieniem z dnia 1 października 2022 roku wszczęte zostało śledztwo 4241-1.Ds63.2022 w sprawie bójki w dniu 29 września 2022 roku w Poznaniu przy ul. Obozowej 4 podczas, której A.M. zadawał M.U. uderzenia kijem bejsbolowym, R.M. zadawał uderzenia rękoma a M.M. zadała wyżej wymienionemu uderzenia nożem i czym narazili M.U. na niebezpieczeństwo utraty życia i zdrowia przy czym w wyniku obrażeń powstałych podczas bójki M.U. zmarł w dniu 30 września 2022 roku, tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 i 3 k.k., a w przypadku A.M. i M.M. w zw. z art. 159 k.k.

Pierwsze czynności procesowe, poza przywołaną wyżej decyzją o wszczęciu śledztwa, były podjęte niezwłocznie w dniu 29 września 2022 roku po zgłoszeniu o bójce jaka miała miejsce na terenie posesji przy ul. Obozowej 4 w Poznaniu. Funkcjonariusze policji przeprowadzili oględziny miejsca uszkodzenia ciała M.U. oraz oględziny terenu posesji przy ul. Obozowej 4 oraz sporządzili dokumentację fotograficzną. Dokonali oględzin zabezpieczonej odzieży pochodzącej od zmarłego M.U. i wykonali dokumentację fotograficzną oraz przeprowadzili przeszukanie mieszkania. W dniu 29 września 2022 roku także dokonali przeszukania M.M., R.M., A.M. i M.M. i ich odzieży oraz przedmiotów podręcznych a następnie osoby te zostały zatrzymane. Zatrzymani uczestnicy bójki zostali poddani oględzinom i pobrano od nich materiał porównawczy do badań. Zatrzymano telefony komórkowe oraz pałkę teleskopową koloru czarnego.

W dniu 30 września 2022 roku zabezpieczono zwłoki M.U. do badań sekcyjnych, a w dniu 3 października 2022 roku powołano biegłych z Zakładu Medycyny Sądowej Uniwersytetu Medycznego w Poznaniu w celu przeprowadzenia oględzin zewnętrznych i sekcji zwłok M.U. a także poddania podejrzanych badaniu na okoliczność ujawnionych obrażeń ciała. W dniu 5 października 2022 roku została wykonana sekcja zwłok M.U. natomiast w dniu 6 października 2022 roku powołano biegłego celem przeprowadzenia badań toksykologicznych i chemicznych próbek krwi i moczu zabezpieczonych od M.U.

W dniu 10 października 2022 roku wydano postanowienie o powołaniu biegłego z dziedziny badań broni i balistyki na okoliczność czy zabezpieczony w miejscu zdarzenia rewolwer stanowi broń palną a także biegłego z zakresu informatyki na okoliczność ustalenia zawartości telefonu komórkowego należącego do zmarłego M.U.

W dniu 30 września 2022 roku w trybie art. 308 § 2 k.p.k. został przesłuchany w charakterze podejrzanego A.M. i przedstawiono mu do protokołu zarzut, o to, że: w dniu 30 września 2022 roku w Poznaniu przy ul. Obozowej 4 wraz z R.M., M.M. i M.U. brał udział w bójce podczas, której zadawał uderzenia kijem bejsbolowym M.U. czym naraził wyżej wymienionego na niebezpieczeństwo utraty życia i zdrowia, przy czym w wyniku obrażeń powstałych podczas bójki Marcin U. zmarł w dniu 30 września 2022 roku, tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 159 k.k.

A.M. przesłuchany w charakterze podejrzanego przyznał się do udziału w zdarzeniu w dniu 29 września 2022 roku, w którym nieznana osoba weszła na teren posesji jego rodziny. Oświadczył, że szarpał się z mężczyzną, który chciał włamać się do ich domu. Podczas bójki mógł użyć kija bejsbolowego.

W dniu 1 października 2022 roku, prokurator Prokuratury Rejonowej Poznań-Grunwald w Poznaniu wydał postanowienie o przedstawieniu zarzutów z art. 158 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 159 k.k. przeciwko A.M. o tożsamej treści jak powyżej i przesłuchał go w charakterze podejrzanego.

Podejrzany A.M. potwierdził, że brał udział w zdarzeniu i podtrzymał wcześniejsze wyjaśnienia.

W dniu 30 września 2022 roku przesłuchany został R.M., któremu do protokołu w trybie art. 308 § 2 k.p.k. przedstawiono zarzut, o to, że: w dniu 30 września 2022 roku w Poznaniu przy ul. Obozowej 4 wraz z R.M., M. M. i M. U. brał udział w bójce podczas, której zadawał uderzenia rękoma M.U., czym naraził wyżej wymienionego na niebezpieczeństwo utraty życia i zdrowia, przy czym w wyniku obrażeń powstałych podczas bójki M.U. zmarł w dniu 30 września 2022 roku, tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 i 3 k.k.

R. M. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu, wyjaśnił że w wyniku napadu bronił siebie, rodzinę oraz majątek przed nieznanym sprawcą.

W dniu 1 października 2022 roku, prokurator Prokuratury Rejonowej Poznań-Grunwald w Poznaniu wydał postanowienie o przedstawieniu zarzutów z art. 158 § 1 i 3 k.k. przeciwko R.M. o tożsamej treści jak powyżej i przesłuchał go w charakterze podejrzanego. R.M. w złożonych wyjaśnieniach potwierdził, że brał udział w zdarzeniu i podtrzymał wcześniejsze wyjaśnienia.

W dniu 30 września 2022 roku przesłuchana w charakterze podejrzaney została M.M., której do protokołu w trybie art. 308 § 2 k.p.k. przedstawiono zarzut, o to, że w dniu 30 września 2022 roku w Poznaniu przy ul. Obozowej 4 wraz z R.M., A.M. i M.U. brała udział w bójce podczas, której zadawała uderzenia nożem M.U. czym naraziła wyżej wymienionego na niebezpieczeństwo utraty życia i zdrowia ,przy czym w wyniku obrażeń powstałych podczas bójki M.U. zmarł w dniu 30 września 2022 roku, tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 159 k.k.

W dniu 1 października 2022 roku prokurator Prokuratury Rejonowej Poznań-Grunwald w Poznaniu wydał postanowienie o przedstawieniu zarzutów z art. 158 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 159 k.k. przeciwko M.M. o tożsamej treści jak powyżej i przesłuchał ją w charakterze podejrzaney. M.M. w złożonych wyjaśnieniach potwierdziła, że brała udział w zdarzeniu i podtrzymała wcześniejsze wyjaśnienia.

W toku prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową Poznań – Grunwald w Poznaniu śledztwa wobec podejrzanego R.M., postanowieniem z dnia 1 października 2022 roku, zastosowano środek zapobiegawczy, w postaci dozoru policji z obowiązkiem jednokrotnego stawiennictwa w tygodniu w Komisariacie Policji Poznań-Grunwald w Poznaniu, zaś wobec A.M. środek zapobiegawczy w postaci dozoru policji z obowiązkiem dwukrotnego stawiennictwa w tygodniu w Komisariacie Policji Poznań-Grunwald w Poznaniu oraz zakaz opuszczania kraju, a wobec M.M. środek zapobiegawczy, w postaci dozoru policji z obowiązkiem trzykrotnego stawiennictwa w tygodniu w Komisariacie Policji Poznań-Grunwald w Poznaniu i zakaz opuszczania kraju.

W uzasadnieniu wszystkich decyzji, przedstawiono treść zarzutów stawianych podejrzanym, przywołano okoliczności i materiał dowodowy, wskazujące na ogólną przesłankę stosowania środków zapobiegawczych (art. 249 k.p.k.), jak również przywołano przesłanki szczególne uzasadniające stosowanie środków, akcentując jednocześnie *charakter czynów zarzucanych* podejrzanym.

W dniu 6 października 2022 roku zostało skierowane pismo podpisane przez zastępcę Prokuratora Okręgowego w Poznaniu, Adama Echausta o ewentualnym rozważeniu, po zapoznaniu się z protokołem oględzin zewnętrznych i sekcji zwłok M.U. uchylenia zastosowanych wobec

wszystkich podejrzanych środków zapobiegawczych w postaci dozoru policji i zakazu opuszczania kraju.

W dniu 6 października 2022 roku zostały wydane postanowienia o uchyleniu zastosowanych środków zapobiegawczych wobec wszystkich podejrzanych tj. M.A. i R.M.

W dniu 6 października 2022 roku wpłynęło do Prokuratury Rejonowej Poznań-Grunwald w Poznaniu zażalenie obrońcy podejrzanych na zastosowane środki zapobiegawcze. W dniu 10 października 2022 roku zażalenia wraz z informacją o ich uchyleniu zostały przesłane do Sądu Rejonowego Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu. Postanowieniem z dnia 19 grudnia 2022 roku Sąd Rejonowy Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu (VIII Kp 678/22) pozostawił bez rozpoznania przyjęte środki rozpoznawcze.

Postępowanie przygotowawcze, zostało zakończone w dniu 20 października 2022 roku wskutek polecenia Prokuratora Generalnego, Zbigniewa Ziobry o umorzeniu śledztwa pomimo, że nie zostały wykonane wszystkie czynności dowodowe w tym nie uzyskano opinii powołanych w sprawie biegłych z zakresu balistyki i genetyki sądowej.

Wszystkie decyzje procesowe podjęte przez referenta sprawy, były całkowicie zasadne a ich treść charakteryzuje się wysokim poziomem merytorycznym.

Sporządzone zaś przez zastępcę Prokuratora Rejonowego Poznań-Grunwald w Poznaniu, prokuratora Piotra Kotlarskiego postanowienie o umorzeniu śledztwa przeciwko M.M., R.M. i A.M. zostało opracowane poprawnie.

W dniu 3 października 2022 roku z powołaniem się na przepis § 70 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku – Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, Prokurator Rejonowy, Prokuratury Rejonowej Poznań-Grunwald w Poznaniu powiadomił Prokuratora Okręgowego w Poznaniu o prowadzonym i nadzorowanym śledztwie z art. 158 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 159 k.k., które zostało zarejestrowane pod sygnaturą 4241.1.Ds63.2022. Śledztwo Prokuratury Rejonowej Poznań-Grunwald w Poznaniu zostało w dniu 4 października 2022 roku decyzją zastępcy Prokuratora Okręgowego w Poznaniu, Marzeny Tylińskiej z uwagi na charakter sprawy objęte zwierzchnim nadzorem służbowym przez Prokuraturę Okręgową w Poznaniu (3032-1.Dsn.1246.2022).

Pismem z dnia 14 października 2022 roku, Zastępca Prokuratora Okręgowego w Poznaniu, Adam Echaust przekazał do Prokuratury Rejonowej Poznań-Grunwald w Poznaniu przesłane za pośrednictwem Prokuratury Regionalnej w Poznaniu (2007-4.Ko.412.2022) przekazane drogą służbową za pośrednictwem Dyrektora Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej z dnia 13 października 2022 roku (sygn.1001-2.Dsn.378.2022) polecenie Prokuratora Generalnego, Zbigniewa Ziobry z dnia 12 października 2022 roku wydanego w trybie

art. 7 § 3 i art. 13 § 1 i 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku - Prawo o Prokuraturze sporządzenia postanowienia o umorzeniu śledztwa w sprawie 4241-1.Ds63.2022.

Z treści uzasadnienia powyższego polecenia wynikało, że należy umorzyć śledztwo przeciwko:

- R.M. podejrzanemu o czyn z art. 158 § 1 i 3 k.k. na podstawie art. 17 § 1 pkt.2 k.p.k. wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego,

- A.M. podejrzanemu o czyn z art. 158 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 159 k.k. na podstawie art. 17 § 1 pkt.2 k.p.k. w zw. z art. 25 § 1 k.k. wobec stwierdzenia, że sprawca nie popełnia przestępstwa,

- M.M. podejrzaney o czyn z art. 158 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 159 k.k. na podstawie art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k. w zw. z art. 25 § 1 k.k. wobec stwierdzenia, że sprawca nie popełnia przestępstwa.

W dniu 21 października 2022 roku zastępca Prokuratora Rejonowego Poznań-Grunwald w Poznaniu, prokurator Piotr Kotlarski przesłał kopię postanowienia o umorzeniu śledztwa 4241-1.Ds.63.2022. Postanowienie z dnia 20 października 2022 roku o umorzeniu śledztwa uprawomocniło się w dniu 2 listopada 2022 roku.

W sprawie nie podejmowano czynności nadzoru służbowego na poziomie Prokuratury Regionalnej w Poznaniu.

W ramach Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej o sygn. 1001-2.Dsn.378.2022 dokonano badania sprawy. W aktach sprawy zalega projekt polecenia Prokuratora Generalnego bez daty w przedmiocie spowodowania wydania postanowienia o umorzeniu śledztwa Prokuratury Rejonowej Poznań Grunwald w Poznaniu o sygn. 4241-1.Ds. 63.2022 przeciwko R. M. i innym. Na dokumencie zapisek ręczny o treści *„Projekt. Na polecenie Prokuratora Generalnego Dyr. Sebastian Chmielewski przygotował treść polecenia (w oparciu o analizę materiałów sprawy PR Poznań-Grunwald w Poznaniu), które przekazano do Biura Prezydialnego, zgoda z polecenia PG, gdzie treść została omówiona bez konsultacji z Dyr. DPP.”* Zapisek został naniesiony w dniu 13.10.2022 przez prokurator B.J. prokuratora delegowanego do Prokuratury Krajowej. W aktach zalega 15 stronicowa notatka urzędowa z analizy postępowania PR Poznań Grunwald w Poznaniu z dnia 12 października 2022 roku sporządzona przez prokurator B.J. W końcowej treści notatki analizująca sprawę prokurator wskazała na istotne okoliczności, które w jej ocenie budzą wątpliwości co do zachowań podejrzanych, a które winny zostać wyjaśnione przed podjęciem decyzji merytorycznej poprzez wykonanie w śledztwie kolejnych dowodów, które wskazała m. in. opinie kryminalistyczne. Z notatką urzędową zapoznał się Zastępca Dyrektora DPP Sebastian Chmielewski stwierdzając, że *„Zapoznałem się. Podzielam stanowisko”* Kolejnym dokumentem zalegającym w sprawie jest rzeczne polecenie Prokuratora Generalnego z dnia 12.10.2022 roku podpisane przez Zbigniewa Ziobro. Na ostatniej stronie polecenia widnieje również

pieczętka Dyrektora Biura Prezydialnego Tomasza Szafrąńskiego opatrzona jego podpisem i data 12.10.2022. Polecenie zostało ekspediowane do Jacka Motawskiego Prokuratora Regionalnego w Poznaniu w dniu 13 października 2022 roku przez Dyrektora DPP Barbarę Sworobowicz. Pismem z dnia 24 października 2022 roku Prokurator Regionalny w Poznaniu przesłał do DPP PK kopię decyzji merytorycznej z dnia 20 października 2022 roku, która w 2 tożsamyh notatkach z dnia 2 listopada 2022 roku, została oceniana przez prokurator Beatę Janotę. W przedstawionej analizie zawarła swoje krytyczne stanowisko, wykazując uchybienia jakie zawierała decyzja merytoryczna, zarówno w aspekcie faktycznym jak i prawnym. „*Stwierdzić należy że postanowienie o umorzeniu postępowania przeciwko R.M. podejrzanemu o czyn z art. 158 § 1 i 3 k.k. oraz przeciwko A.M. i M.M., podejrzanym o czyn. Z art. 158 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 159 k.k., podczas gdy w wyniku analizy materiału dowodowego nie stwierdzono, by zdarzenie miało charakter bójki, ani pobicia w rozumieniu art. 158 k.k., należało doręczyć osobie reprezentującej interesy M.U. – przesłuchanej w sprawie matce – V.U., bowiem działaniem M.M. (jak uznała prokuratura w obronie koniecznej) jego dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone. W niniejszej sprawie zdarzenie należało ocenić poprzez przyjęcie, iż M.U. dopuścił się przest. z art. 193 k.k. i 157 § 2 k.k. wobec A.M., R.M. i M. M. (wyłączenie materiałów do odrębnego postępowania i umorzenie wobec śmierci – pokrzywdzeni A.,R. i M.M.), zaś A.M. działając w obronie koniecznej spowodował u M.U. obrażenia głowy (art. 157 § 2 k.k. ? – brak opinii), natomiast M.M. poprzez dwukrotne uderzenie nożem M.U., działając z zamiarem ewentualnym w obronie koniecznej, doprowadziła do jego śmierci (art. 148 § 1 k.k.) – M.U. pokrzywdzony*”. Z analizą zapoznał się Zastępca Dyrektora DPP Sebastian Chmielewski na pierwszej z nich zawarł zapis „Zapoznałem się, Nie podzielał”, na drugiej zaś „Zapoznałem się”.

W pełni należy zgodzić się z oceną przedstawioną przez prokuratora, zawiera one prawidłowe uwagi. Pomimo tych prawidłowych uwag ze strony prokuratora sprawa nie została na ówczesnym etapie konwalidowana. Podnieść należy, iż sprawa w zakresie merytorycznego rozstrzygnięcia przeciwko A.R. i M.M.om nie może już zostać wznowiona z uwagi na upływ terminów wynikających z treści art. 327 k.p.k.

W sprawie R.M., M.M. i A.M. interwencję podjął Minister Sprawiedliwości i Prokurator Generalny Zbigniew Ziobro, który wydał polecenie służbowe w dniu 12 października 2022 roku o umorzeniu śledztwa wobec wyżej wymienionych osób.

Podkreślić należy, iż metodyka przeprowadzenia postępowania przygotowawczego w tej sprawie nie budzi żadnych zastrzeżeń. Śledztwo prowadzone było z należyłą dynamiką. Czynności procesowe były podejmowane bez zbędnej zwłoki. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy do dnia wydanego przez Prokuratora Generalnego polecenia o jego umorzeniu nie był wystarczający

do zakończenia śledztwa. W sprawie bowiem nie uzyskano wszystkich opinii i nie podjęto dalszych zaplanowanych czynności śledczych oraz nie wyjaśniono wszystkich okoliczności zdarzenia z dnia 29 września 2022 roku.

Sprawa o charakterze kryminalnym, została wykorzystana jednak politycznie. Zbigniew Ziobro podjął decyzję personalną w dniu 12 października 2022 roku, którą ogłosił na konferencji prasowej, niezasadnie odwołując prokuratora Radosława Gorczyńskiego z funkcji Prokuratora Rejonowego Poznań – Grunwald w Poznaniu z dniem 13 października 2022 roku. Dekret o odwołaniu nie miał żadnego uzasadnienia. Należy zwrócić uwagę, że w okresie od 29 - 30 września 2022 roku, prokurator Radosław Gorczyński przebywał na urlopie wypoczynkowym i nie miał wiedzy o zaistniałym zdarzeniu.

97) PR 1 Ds 2697.2020 Prokuratury Rejonowej Poznań – Stare Miasto w Poznaniu

98) PR 1 Ds 1727.2021 Prokuratury Rejonowej Poznań – Stare Miasto w Poznaniu

Przedmiotem postępowania karnego prowadzonego w Prokuraturze Rejonowej Poznań – Stare Miasto w Poznaniu, były czyny zabronione M.M. i M.O., polegające na dokonaniu w dniu 10 sierpnia 2020 roku w Poznaniu usiłowania dokonania rozboju, poprzez zabór w celu przywłaszczenia torby o wartości 15,00 zł na szkodę A.T., stosując przy tym przemoc w postaci szarpania, popychania i wykręcania a III ręki lewej, co spowodowało u pokrzywdzonej obrażenia ciała w postaci skręcenia stawu międzypaliczkowego dalszego oraz sinca palca III ręki lewej, co stanowi naruszenie czynności narządów ciała na czas krótszy aniżeli 7 dni, lecz czynu tego nie dokonała z uwagi na postawę pokrzywdzonej, działając publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

Postanowieniem z dnia 11 sierpnia 2020 roku wszczęto śledztwo o sygn. PR 1 Ds 2697.2020 o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k.

Pierwsze czynności procesowe, poza przywołaną wyżej decyzją o wszczęciu śledztwa, były podjęte niezwłocznie, w związku z doprowadzeniem sprawców usiłowania rozboju dokonanego na pokrzywdzonej A.T., tj. M.M. i M.O.

Postanowieniem z dnia 12 sierpnia 2020 roku M.M. i M.O. o przestępstwo z art. przedstawiono zarzut, o przedstawiono zarzut o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

M.M. przesłuchana w charakterze podejrzanej nie przyznała się do zarzucanego jej czynu i skorzystała z przysługującego prawa i odmówiła złożenia wyjaśnień. M.O. również nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i skorzystał z przysługującego prawa i odmówił złożenia wyjaśnień.

W toku prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową Poznań – Stare Miasto w Poznaniu śledztwa, wobec obojga podejrzanych M.M. i M.O., postanowieniami z dnia 12 sierpnia 2020 roku, zastosowano wolnościowe środki zapobiegawcze, w postaci dozoru policji oraz zakaz kontaktowania się i zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość nie mniejszą niż 100 metrów.

Finalnie postępowanie przygotowawcze, zostało zakończone w dniu 27 maja 2021 roku. W tej dacie zamknięto śledztwo, jak również prokurator referent osobiście sporządziła akt oskarżenia, oskarżając M.M. i M.O. o popełnienie przestępstw z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

Akt oskarżenia sporządzono prawidłowo, z drobnymi mankamentami stylistycznymi, nie wpływającymi na treść decyzji.

Akt oskarżenia został zarejestrowany w Sądzie Rejonowym Poznań – Stare Miasto w Poznaniu III Wydziale Karnym, który po przeprowadzeniu rozpraw w dniach 9 i 26 sierpnia 2021 roku, wyrokiem z dnia 26 sierpnia 2021 roku w sprawie III K 230/21 uznał M.M. i M.O. za winnych zarzucanych im aktem oskarżenia czynów, wymierzając obojgu kary po 3 (trzy) lata pozbawienia wolności, zobowiązując jednocześnie do zapłaty na rzecz pokrzywdzonej A.T. kwoty 1000 złotych tytułem zadośćuczynienia. Nadto Sąd wskazanym orzeczeniem orzekł zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną i zakaz zbliżania na odległość bliższą niż 50 metrów, na okres 2 lat.

Wskazane orzeczenie zostało ocenione przez referenta sądowego jako słuszne, zgodnie z przygotowanymi wcześniej wnioskami o karę, których zakres jest tożsamy z treścią wydanego przez Sąd orzeczenia.

Referent sądowy referat posesyjny złożyła Prokurator Rejonowej Pani Małgorzacie Mikoś – Fita, która również orzeczenie oceniła jako słuszne.

Apelację od wyroku Sądu I Instancji wniósł jedynie obrońca oskarżonego M.O.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 3 lutego 2022 roku w sprawie IV Ka 1265/21 nie uwzględniono apelacji złożonej przez wskazanego obrońcę, a wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 26 sierpnia 2021 roku w sprawie III K 230/21 utrzymano w mocy.

W rozprawie odwoławczej uczestniczył prokurator z Prokuratury Rejonowej Poznań – Stare miasto w Poznaniu. Orzeczenie ocenił jako słuszne, składając referat.

Postanowieniem z dnia 6 maja 2022 roku Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu w sprawie III Ko 378/22 zawiesił postępowanie wykonawcze i zarządził poszukiwania M.M. listem

gończym. W dniu 28 czerwca 2022 roku postępowanie to podjęto, albowiem skazana została osadzona w Zakładzie Karnym.

W Zakładzie Karnym osadzony również został skazany M.O.

W dniu 14 czerwca 2023 roku przed Sądem Rejonowym Poznań-Stare Miasto w Poznaniu w sprawie VIII Ko 884/23 odbyło się posiedzenie w przedmiocie ułaskawienia M.M. Wobec złożonych przez pełnomocnika skazanej wniosków, posiedzenie odroczone do dnia 5 lipca 2023 roku. Na tym terminie Sąd ogłosił pozytywną opinię w sprawie o ułaskawienie skazanej M.M.

Wobec wszczęcia przez Prokuratora Generalnego postanowieniem z dnia 13 lipca 2023 roku z urzędu postępowania o ułaskawienie w stosunku do M.O., Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w Poznaniu umorzył postępowanie w sprawie prośby skazanego M.O. o ułaskawienie.

Śledztwo Prokuratury Rejonowej Poznań – Stare Miasto w Poznaniu nie było objęte zwierzchnim nadzorem służbowym, a działania nadzorcze podjęte zostały na etapie postępowania sądowego przez Pawła Blachowskiego — Dyrektora Departamentu Sądowego w związku ze złożonymi prośbami o ułaskawienie M.M. i M.O.

Pismem z dnia 19 czerwca 2023 roku Paweł Blachowski - Dyrektor Departamentu Sądowego zwrócił się o przekazanie skanu całości akt podręcznych oraz wniosków o wymiar kar. W sprawie M.M. interweniował Minister Sprawiedliwości i Prokurator Generalny Zbigniew Ziobro, który zdecydował o wstrzymaniu wykonywania wyroku wobec skazanej oceniając, że był on zbyt surowy w stosunku do popełnionego czynu.

Sprawa o charakterze kryminalnym, wykorzystana została jednak politycznie. Zbigniew Ziobro podjął decyzję personalną – niezasadnie odwołując Panią Prokurator Joannę Gosieniecką z funkcji Zastępcy Prokuratora Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu, która w tej sprawie, tylko podpisała dokument, przy którym przekazano akt oskarżenia do Sądu oraz przyjęła jeden referat w ramach nadzoru wewnętrznego, który nie miał żadnego znaczenia dla toku postępowania przygotowawczego.

Z doniesień medialnych, w tym publikacji Onet.pl wynika, iż na Twitterze Zbigniew Ziobro stwierdził, że *„jej skazanie za usiłowanie rozboju było bezzasadne. To granda! Sąd wtrącił młodą dziewczynę na 3 lata do więzienia, bo protestowała przeciwko promowaniu lewackiej ideologii i homoseksualizmu”*. Dziennikarze przypominają, że z informacji dostępnych w Internecie wynika, iż M.M., przedstawiana przez prawicę jako biedna studentka, działała razem z M.O. w organizacji Front Oczyszczenia Narodowego. Front zapowiadał oczyszczenie Polski „z wszelkich skaz, brudów i wrogów narodu polskiego”.

Podkreślić należy, iż metodyka przeprowadzenia postępowania przygotowawczego w tej sprawie nie budzi żadnych zastrzeżeń.

Badanie aktowe wskazanego postępowania, pod kątem kompletności i prawidłowości przeprowadzonych w sprawie czynności oraz zasadności podjętej decyzji (akt oskarżenia) wykazało, że czynności śledztwa przeprowadzono w sposób nie budzący zastrzeżeń. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy był wystarczający do zakończenia śledztwa aktem oskarżenia.

Sprawa jest jaskrawym przykładem ingerencji politycznej i próby publicznego zdyskredytowania prawidłowego orzeczenia sądowego.

99) RP I Ds 21.2016 Prokuratury Regionalnej w Poznaniu

W dniu 2 sierpnia 2016 roku do Prokuratury Okręgowej w Warszawie wpłynęło zawiadomienie z dnia 4 sierpnia 2016 roku złożone przez Ministra Środowiska Jana Szyszko o popełnieniu przestępstwa z art. 231 § 1 k.k., polegającego na niedopełnieniu obowiązków i działaniu na szkodę interesu publicznego w latach 2008 do 2012 w związku z: przygotowaniem i koordynacją realizacji inwestycji drogowych w sposób narażający Skarb Państwa na koszty budowy ekranów akustycznych wzdłuż dróg (autostrada A2 i innych wybranych odcinkach dróg – wynikających z opracowania Najwyższej Izby Kontroli), w znacznym procencie zbędnych z punktu widzenia prawa albo społecznie i ekonomicznie nieuzasadnionych oraz brakiem skutecznego nadzoru nad w/w działaniami i nie podjęciem przez właściwe organy działań zmierzających w kierunku kompleksowego rozwiązania problemu nadmiernego stosowania ekranów akustycznych oraz właściwej interpretacji i zastosowania przepisów w zakresie realizacji inwestycji drogowych.

Przedmiotowe zawiadomienie wraz z załącznikami, przekazane zostało w dniu 10 sierpnia 2016 roku do Prokuratury Regionalnej w Warszawie celem przeprowadzenia w tej sprawie postępowania, z uwagi na jego szczególną wagę i złożoność, następnie decyzją Prokuratora Krajowego Bogdana Święczkowskiego z dnia 30 sierpnia 2016 roku, przedmiotowe zawiadomienie wraz z załącznikami pod sygn. RP I Ds 64.2016 jako akta postępowania sprawdzającego przekazano do Prokuratury Regionalnej w Poznaniu, celem przeprowadzenia na szczeblu tej jednostki postępowania przygotowawczego.

Postanowieniem z dnia 22 września 2016 roku wszczęte zostało śledztwo w sprawie niedopełnienia obowiązków przez funkcjonariuszy publicznych i działania na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego w latach 2008-2021 w związku z przygotowaniem i koordynacją realizacji inwestycji drogowych obejmujących budowę zabezpieczeń akustycznych wzdłuż dróg, zbędnych w świetle obowiązujących przepisów prawa, w szczególności na autostradzie A2 (odcinek Warszawa-Łódź), autostradzie A4 (odcinek Kraków – Szarów), drodze ekspresowej S8 (odcinek

Piotrków Trybunalski – Warszawa), drodze wojewódzkiej 728, drodze wojewódzkiej 786 oraz drogach S3, S7 i S 14, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k..

Jak wynika z treści uzasadnienia postanowienia o wszczęciu śledztwa do niniejszej sprawy włączono także zawiadomienie złożone przez senatora RP Jacka Włosowicza o możliwości popełnienia przestępstwa w trakcie realizacji inwestycji budowy ekranów akustycznych w miejscowościach Wincentów oraz Brody w gminie Końskie (województwo świętokrzyskie) w ciągu drogi wojewódzkiej nr 728 oraz obwodnicy centrum miasta Końskie.

Przedmiotowe postępowanie przygotowawcze zostało prawidłowo ukierunkowane przez prokuratora referenta. Wszystkie czynności wskazują na systematyczne gromadzenie pełnego materiału dowodowego, w oparciu o który można byłoby podjąć decyzję merytoryczną.

Finalnie prowadzone postępowanie przygotowawcze umorzone zostało postanowieniem z dnia 15 grudnia 2023 roku, którego odpis jako prawomocnej decyzji przekazano do Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej za pismem z dnia 18 stycznia 2024 roku.

W ocenie badającego postanowienie prokuratora o umorzeniu śledztwa z dnia 15 grudnia 2023 roku, jest podobnie zresztą jak poprzedzające je *pięć projektów decyzji* tej samej treści jest całkowicie zasadne. Zostało opracowane nadzwyczaj starannie w warstwie merytorycznej, przy wzorowym zachowaniu wszystkich wymogów poprawnościowych dla tego rodzaju pisma procesowego prokuratora.

Na projektach tych postanowień zalegających w aktach zwierzchniego nadzoru służbowego Departamentu Ds Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej znajdują się osobiste, odręczne adnotacje, świadczące wprost o zapoznaniu się z treścią orzeczenia przed jego podpisaniem i korygowaniu ich treści. W aktach sprawy brak jest jakiegokolwiek wzmianki, iż prokurator referent był objęty aprobatą przełożonych. Za bezprawne należy więc potraktować działania obejmujące aprobowanie decyzji prokuratora.

Pierwszy projekt o umorzeniu śledztwa w tej sprawie został opracowany i przesłany do Prokuratury Krajowej DPG w dniu 19 marca 2019 roku. Prokurator sprawujący nadzór zapoznał się wyłącznie z projektem decyzji, nieokreślającej daty jej sporządzenia, czyniąc na niej szereg zapisów i podkreśleń, przedstawił też szereg krytycznych uwag, które zawarł w treści notatki analitycznej, skutkującej niezaakceptowaniem planu zakończenia postępowania w wersji zaprezentowanej w projekcie umorzenia śledztwa. Konsekwencją takiego postąpienia była konieczność przedłużenia okresu trwania śledztwa.

W dniu 20 grudnia 2019 roku wydane zostało przez prokuratora Romana Szymanowskiego postanowienie o zamknięciu śledztwa. W aktach podręcznych oraz zwierzchniego nadzoru

służbowego nie odnaleziono pisma przesyłającego z Prokuratury Regionalnej w Poznaniu do Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej kolejnego projektu postanowienia o umorzeniu śledztwa. Pismem z dnia 7 maja 2020 roku Departamentu, podpisanego przez Zastępcę Dyrektora Tomasza Piekarskiego wynika, iż zapoznano się z takim projektem i wskazano w nim zastrzeżenia dotyczące zarówno konstrukcji i redakcji opisów czynu, jak i uzasadnienia wydanej decyzji oraz konieczne do wykonania dalsze czynności. Zauważyć należy, iż powyżej wskazane pismo nie zawierało załącznika w postaci akt, co pozwala wnioskować, iż zapoznano się jedynie z projektem wydanej decyzji merytorycznej, czyniąc na niej odrębnie szereg zapisków i podkreśleń.

Po zapoznaniu się z pismem z dnia 7 maja 2020 roku prokurator R.Sz. przygotował odpowiedź, w której odniósł się do podnoszonych zastrzeżeń przez powyżej wskazany Departament. Pismo w tej sprawie datowane na dzień 28 lipca 2020 roku podpisane zostało przez Zastępcę Prokuratora Regionalnego w Poznaniu Sebastiana Domachowskiego, a z jego treścią zapoznał się także p.f. Naczelnika Wydziału I do Spraw Przestępczości Gospodarczej tut. jednostki prokurator M.J. Do pisma załączono poprawiony, zgodnie z uwagami Departamentu, ponowny projekt postanowienia o umorzeniu śledztwa.

W dniu 16 października 2020 roku do Prokuratury Regionalnej w Poznaniu wpłynęło pismo z dnia 15 października 2020 roku podpisane przez Zastępcę Dyrektora Departamentu Violetę Kowalską, z którego wynikało, iż po dokonaniu badania akt śledztwa i przeanalizowaniu projektu postanowienia o umorzeniu uznano, iż w toku sprawy nie wyczerpano analizy dowodowej, a wydaną decyzję merytoryczną uznano za przedwczesną. W piśmie zawarto szereg uwag dotyczących konieczności wyjaśnienia określonych kwestii i gromadzenia kolejnych dokumentów dotyczących budowy ekranów akustycznych na nowych odcinkach autostrady A4, jak również przesłuchania określonych osób.

Z dniem 19 października 2020 roku sprawę przydzielono nowemu prokuratorowi, która po zapoznaniu z aktami sprawy, postanowieniem z dnia 18 stycznia 2021 roku wydała postanowienie o uchyleniu postanowienia o zamknięciu śledztwa. Ponadto w dniu 4 lutego 2021 roku w aktach podręcznych sporządziła zapisek urzędowy z którego wynika, iż prowadzone postępowanie, zgodnie z pismem Departamentu z dnia 15 października 2020 roku, ma zostać rozszerzone o badanie budowy ekranów na kolejnych 14 odcinkach autostrady A4, które dotychczas nie były przedmiotem sprawy, a czynności w tym zakresie należy wykonać od początku, tj. zgromadzenia pełnej dokumentacji dotyczącej tych inwestycji i przesłuchania świadków z rejonu południowo-wschodniego Polski.

Stwierdzić należy, iż takie rozszerzenie przedmiotowe śledztwa wynikające z pisma Departamentu z dnia 15 października 2020 roku nie było niczym uzasadnione. Podkreślić należy, iż

zgromadzony materiał dowodowy już na etapie pierwszego projektu postanowienia o umorzeniu śledztwa był w pełni kompletny i stanowił podstawę do wydania decyzji merytorycznej.

W dalszej kolejności prokurator referent śledztwa kontynuował śledztwo i pozyskiwał niezbędne dokumenty.

W dniu 29 grudnia 2021 roku do Prokuratury Regionalnej w Poznaniu wraz postanowieniem Prokuratora Krajowego z dnia 22 grudnia 201 roku o przedłużeniu okresu śledztwa wpłynęło pismo z dnia 27 grudnia 2021 roku, z którego wynikała, iż po zgromadzeniu materiału dowodowego „zachodzi konieczność rozważenia zasięgnięcia opinii biegłego stosownej specjalności np. z zakresu drogownictwa/projektowania konstrukcji drogowych, na okoliczność każdorazowej zasadności stosowania w określonych rozmiarach ekranów przeciwhałasowych”. Jednocześnie prokurator referent został zobowiązany do sporządzenia notatki urzędowej zawierającej analizę całokształtu materiału dowodowego, pod kątem zaistnienia przesłanek z art. 193 § 1 k.p.k. do zasięgnięcia opinii biegłego i przekazania jej do Departamentu. Notatka taka została sporządzona w dniu 24 lutego 2022 roku. W dokumencie tym prokurator wskazała, iż brak jest podstaw do przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego, który miałby stwierdzić, czy w każdym rozpoznawanym w tej śledztwie przypadku zasadnie wybudowano ekrany akustyczne o określonych wymiarach, albowiem okoliczność ta nie miała jakiegokolwiek znaczenia dla merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy. Ponadto wyraźnie podkreśliła, iż w aktach śledztwa znajdują się opracowania sporządzone przez uprawnione podmioty posiadające wiedzę specjalistyczną w tym zakresie, z których wynikały informacje, co do których miałby wypowiedzieć się powołany biegły. W ocenie prokuratora zasięgnięcie opinii było zbędne i przedłużałoby postępowania, a Skarb Państwa zostałyby narażony na nieuzasadnione koszty.

W związku z powyższym prokurator referent przygotowała kolejny projekt postanowienia o umorzeniu śledztwa, który za pismem z dnia 18 marca 2022 roku przekazany został do Departamentu.

Stanowisko prokuratora referenta wyrażone w notatce z dnia 24 lutego 2022 roku należy w pełni podzielić. Zebrany na ówczesnym etapie śledztwa materiał dowodowy był kompletny i pozwalał na podjęcie obiektywnej decyzji merytorycznej.

W reakcji na powyższe, pismem z dnia 23 września 2022 roku Zastępca Dyrektora Departamentu Dariusz Furdzik, po dokonaniu badania akt śledztwa i zapoznania się z projektem postanowienia o umorzeniu postępowania stwierdził, iż zachodzi potrzeba uzupełnienia materiału dowodowego o opinię biegłego/instytucji specjalistycznej - dotyczącą zasadności wydawanych decyzji administracyjnych w kontekście skali stosowanych ekranów przeciwhałasowych przy budowie dróg szybkiego ruchu. Nadto przedmiotem opinii winny być wytypowane trzy inwestycje drogowe objęte dotychczas wyodrębnionymi czynami, a jej celem stwierdzenie, czy rozmiar

projektowanych i wybudowanych środków ochrony akustycznej w postaci ekranów stawianych przy drogach był uzasadniony z technicznego punktu widzenia, przy uwzględnieniu dorobku nauki i sztuki inżynierskiej, tj. autostrady A2 odcinek Stryków – Konotopa (inwestor GDDKiA O/Łódź), droga nr 728 – budowa obwodnicy miasta Końskie oraz rozbudowa DW Nr 728 na odcinku 15,96 km i droga nr 786 – odcinek granica województwa – Kielce. Ponadto zachowania podejmowane w toku procesów projektowych i realizacyjnych winny być rozpatrywane również w kontekście czynów zabronionych z art. 231 § 2 k.k..

W związku z pismem z dnia 23 września 2022 roku (przy którym zwrócono akta śledztwa o sygn. RP I Ds 21.2016 z poleceniem kontynuowania postępowania, prokurator referent sprawy sporządziła notatkę urzędową z dnia 14 października 2022 roku, z której wynikało, iż „... *po przeanalizowaniu treści zawartych w nim wytycznych, stwierdzam, iż mam szereg wątpliwości związanych z zasadnością wykonywania wymienionych w tym piśmie czynności oraz znacznym rozszerzeniem, po 6 latach prowadzenia śledztwa, jego zakresu przedmiotowego oraz czasookresu, który w przypadku wykonania tychże czynności, znacznie wykroczy poza okres objęty dotychczasowym postępowaniem*”. Ponadto w dokumencie tym prokurator referent odniosła się w sposób bardzo szczegółowy do potrzeby uzupełnienia materiału dowodowego o konieczność zbadania zasadności wydanych decyzji administracyjnych, potrzeby powołania biegłego/ instytucji na wskazanych odcinkach dróg oraz merytorycznej potrzeby uzyskania skarg odnotowanych we wszystkich oddziałach GDDKiA w okresie objętym postępowaniem. Jednocześnie wyraźnie podkreśliła, iż w jej ocenie „...materiał dowodowy jest kompletny i pozwala na podjęcie decyzji merytorycznej w sprawie o sygn. RP I Ds 21.2016 (postanowienie o umorzeniu śledztwa przygotowałam w dniu 16 marca 2022 roku), nie znajduję podstaw merytorycznych do jego kontynuowania zgodnie z wytycznymi zawartymi w piśmie z dnia 23 września 2022 roku”.

Przedmiotowa notatka załączona została do akt podręcznych śledztwa oraz przedłożona Prokuratorowi Regionalnemu w Poznaniu Jackowi Motawskiemu celem służbowego wykorzystania. W związku z tym Prokurator Regionalny przekazał tę notatkę wraz ze swoim stanowiskiem pismem z dnia 19 października 2022 roku do Zastępcy Dyrektora Departamentu Dariusza Furdzika.

Jak wynika z akt podręcznych reakcją na powyższe było zorganizowanie w dniu 28 listopada 2022 roku w Departamencie w Prokuraturze Krajowej spotkania, w którym udział wzięli - co wynika z kolejnej notatki prokuratora referenta - Zastępcę Dyrektora Dariusz Furdzik, prokurator sprawujący zwierzchni nadzór służbowy nad postępowaniem o sygn. RP I Ds 21.2016 , Prokurator Regionalny w Poznaniu Jacek Motawski oraz referent sprawy.

Jak wskazała prokurator referent w swojej notatce „...*głównym przedmiotem wymiany zdań pomiędzy uczestnikami spotkania było polecenie powołania biegłego/zasięgnięcia opinii instytucji*

specjalistycznej, albowiem referent zajął stanowisko, że czynność ta nie wpłynie na rozstrzygnięcie sprawy. Ponieważ w piśmie z dnia 28 września 2022 roku Prokuratura Krajowa nie wskazała jakimi wiadomościami specjalnymi miałby dysponować biegły, czy też eksperci z instytucji specjalistycznej, Dyrektor Dariusz Furdzik oświadczył, że należy zwrócić się do wszystkich uczelni technicznych na terenie kraju z zapytaniem, czy zajmują się tematyką związaną z ochroną przed hałasem w celu wytypowania instytucji, która następnie miałaby wydać opinię w celu ustalenia, czy rozmiar wybudowanych środków ochrony akustycznej w postaci ekranów był uzasadniony w przypadku trzech konkretnie wskazanych inwestycji drogowych. Odnosząc się do pozostałych poleceń zawartych w piśmie z dnia 28 września 2022 roku Zastępcy Dyrektora uznał, że w zakresie dotyczącym pozyskania informacji o skargach odnotowanych we wszystkich 16 oddziałach GDDKiA w okresie objętym postępowaniem, odnoszących się do przekroczenia poziomów hałasu oraz stosowania nadmiernej zabudowy ekranami akustycznymi wystarczającym będzie uzyskanie danych o ilości takich skarg i ich zakresie przedmiotowym, bez konieczności gromadzenia dokumentacji z postępowań prowadzonych w tym zakresie. Ponadto w trakcie spotkania wskazano na konieczność rozszerzenia uzasadnienia projektu postanowienia o umorzeniu śledztwa poprzez dokonanie pogłębionej oceny prawno-karnej zachowania urzędników, których dotyczy niniejsze postępowanie w kontekście realizacji znamion przestępstwa z art. 231 § 2 k.k., to jest działania w zamiarze doprowadzenia do osiągnięcia zysku po stronie wykonawcy wynikającego z wybudowania urządzeń ochrony akustycznej.”

Na przedmiotowej notatce znajduje się zapis z dnia 30 stycznia 2023 roku Prokuratora Regionalnego w Poznaniu z którego wynika, iż w jego ocenie na spotkaniu doszło do ustalenia, że należy powołać zespół biegłych z akustyki i techniki drogowej celem oceny paramentów i danych przyjętych przy badanych inwestycjach. Ponadto prokurator referent nie zgłaszał w rozmowie z nim wątpliwości w kwestii kolejnych kroków, w związku z tym polecił jej uchylenie postanowienia o zamknięciu śledztwa i przystąpienia do realizacji uzgodnień dokonanych w dniu 28 listopada 2022 roku. Po zapoznaniu się treścią powyższego zapisku prokurator referent zażądała na piśmie wydania polecenia w trybie art. 7 § 3 Prawo o prokuraturze polecenia dotyczącego powołania biegłych w śledztwie. Polecenie w trybie art. 7 § 2 i 3 i art. 34 § 1 pkt. 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze wydane zostało przez Dyrektora Departamentu Michała Ostrowskiego i dotyczyło uchylenia postanowienia o zamknięciu śledztwa oraz zasięgnięciu opinii biegłego/instytucji specjalistycznej z zakresu projektowania i wykonawstwa inwestycji drogowych w celu stwierdzenia, czy przyjmowane przez inwestorów w raportach oddziaływania na środowisko wielkości i rozmiary planowanych urządzeń antyhałasowych w postaci ekranów akustycznych odpowiadały ówczesnym przepisom oraz były adekwatne do każdorazowego stanu faktycznej

konkretnej inwestycji. W dniu 21 kwietnia 2023 roku polecenie w powyższym trybie wydał także Prokurator Regionalny w Poznaniu.

Powyższe spowodowało, że referent sprawy odstąpiła od żądania uzasadnienia na piśmie wydanego polecenia, ale wniosła o wyłączenie jej od prowadzonego śledztwa motywując to swoim stanowiskiem o bezcelowości powoływania biegłych. Decyzją z dnia 16 maja 2023 roku Prokurator Krajowy Dariusz Barski odmówił wyłączenia prokurator referent od prowadzonego śledztwa. W zaistniałej sytuacji prokurator uchyliła postanowienie o zamknięciu śledztwa, jak również wystąpiła do szeregu instytucji na terenie kraju z zapytaniem o możliwość sporządzenia opinii w prowadzonym śledztwie. Zwróciła się również z zapytaniami do poszczególnych oddziałów z terenu kraju Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad co ilości składanych skarg w zakresie dobudowania lub rozbiórki ekranów akustycznych przy prowadzonych inwestycjach. Jednakże pomimo podejmowanych działań nie udało się uzyskać żadnej instytucji, która podjęłaby się sporządzenia opinii na potrzeby prowadzonego śledztwa, co skutkowało skierowaniem przez referenta sprawy do Prokuratora Regionalnego pisma o odstąpieniu od realizacji wydanego polecenia w trybie art. 7 § 2 i 3 ustawy Prawo prokuraturze. W dniu 2 grudnia 2023 roku do Dyrektora Departamentu Tomasza Piekarskiego skierowano pismo informujące o zaistniałej sytuacji wraz z kolejnym projektem postanowienie o umorzeniu śledztwa.

Pismem z dnia 15 grudnia 2023 roku Zastępca Dyrektora Departamentu Dariusz Furdzik po zapoznaniu się z nadesłanymi materiałami poinformował Prokuratora Regionalnego o „... wyrażeniu zgody na wydanie tego rodzaju decyzji merytorycznej końcowej, z zastrzeżeniem uwzględnienia w akapicie dotyczącym zagadnienia przedawnienia karalności czynów, treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 grudnia 2023 roku.”

Analiza akt przedmiotowej sprawy prowadzonego postępowania pozwala na przyjęcie, iż śledztwo w niniejszej sprawie winno zostać zakończone w roku 2019, z chwilą przedłożenia pierwszego projektu postanowienia o jego umorzeniu. Na ówczesnym etapie materiał dowodowy był kompletny i pozwalał na podjęcie tego rodzaju decyzji merytorycznej. Dalsze prowadzenie postępowania, w szczególności wskazywane przez prokuratorów sprawujących zwierzchni nadzór służbowy z ramienia Departamentu do Spraw Gospodarczych czynności do wykonania nie znajdowały żadnego racjonalnego uzasadnienia oraz nie znajdowały żadnego oparcia w zebranych materiale dowodowym. Można wręcz pokusić się o stwierdzenie, iż postępowanie po prostu miało się toczyć przez dłuższy, nieokreślony czas. Bez wątpienia czynności w ramach zwierzchniego nadzoru służbowego rażąco naruszały elementarne reguły prawne nakazujące respektowanie zasady niezależności prokuratora wykonującego czynności określone w przepisach Kodeksu postępowania karnego, bowiem w miejsce uprawnienia określonego w postanowieniach art. 8 ustawy z dnia

28 stycznia 2016 roku – Prawo o prokuraturze, najzupełniej bezprawnie dokonywano władczych ingerencji w prawo prokuratora do samodzielnego podejmowania czynności procesowych (decyzji) o treści przez niego samego uznanych za właściwe i uzasadnione. Natomiast postawę prokuratora referenta należy ocenić jako wybitnie właściwą, kierującą się dobrem prowadzonego śledztwa z zachowaniem wszelkich reguł obiektywizmu.

Z powyższych względów koniecznym jest rozpoznanie działań prokuratorów nadzorujących śledztwo pod kątem odpowiedzialności służbowej.

100) RP I Ds 22.2019 Prokuratury Regionalnej w Białymstoku

Sprawa została zarejestrowana w dniu 17 października 2019 r. w Prokuraturze Okręgowej w Warszawie na podstawie zawiadomienia z dnia 26 września 2019 roku, złożonego przez J.G. oraz inne osoby, w oparciu o doniesienia medialne, wskazujące na uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa przez M.B., mogącego polegać na tym że, uchylał się on od opodatkowania, poprzez działanie polegające na wynajmowania posiadanej przez siebie nieruchomości za kwotę kilkakrotnie niższą niż szacunkowa rynkowa wartość najmu tego typu nieruchomości, w celu płacenia podatku od niższej kwoty wynajmu.

W ramach czynności sprawdzających przyjęto na protokół ustne zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa od J.G., w dniu 26 listopada 2019 r., a także dołączono do sprawy zawiadomienie Generalnego Inspektora Informacji Finansowej o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z dnia 31.10.2019 r. oraz zawiadomienie Centralnego Biura Antykorupcyjnego o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstwa z dnia 28 listopada 2019 r.

Zawiadomienie GIIF dotyczyło 9 osób: D.O., E.O.-K., W.K., J.K., K.K., S.K., K.K., G.K. i M.L. podejrzewanych o dokonanie przestępstwa polegającego na podejmowania, czynności, które mogą udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia środków pieniężnych lub też miejsca ich umieszczenia, wykrycia, zajęcia albo orzeczenia przypadku, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 299 § 1 i 5 k.k.

Decyzją Prokuratora Krajowego z dnia 7 października 2019 r. sprawa, jeszcze na etapie czynności sprawdzających, została przekazana do dalszego prowadzenia Prokuraturze Regionalnej w Białymstoku.

Postanowienie o wszczęciu śledztwa zostało wydane w dniu 2 grudnia 2019 r. w sprawie:

I. złożenia, w okresie od 19 listopada 2015 roku do 4 czerwca 2019 roku, w Warszawie, działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, w związku z pełnieniem funkcji

publicznych, fałszywych oświadczeń o stanie majątkowym i podania nieprawdy co do wysokości posiadanych zasobów pieniężnych oraz innych dodatkowych danych o stanie majątkowym, w związku z osiągnięciem dochodu z wynajmu posiadanych nieruchomości i inwestycja w instrument finansowy, będąc uprzedzonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń, tj. o czyn z art. 14 ust.1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (Dz.U. z 2017 r., póź. 1393 t.j.) w zw. z art. 12 § 1 k.k. , podejmowania, w okresie od 2 stycznia 2014 roku do 2 października 2019 roku, w Krakowie i innych miejscowościach na terenie kraju, działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, czynności mogących udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia środków pieniężnych, pochodzących z czynów zabronionych, polegających na przyjęcia na rachunki osób fizycznych, środków płatniczych w postaci pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 5.050.358,80 zł, pochodzących z korzyści związanych z popełnianiem przestępstw skarbowych i nieujawnioną działalnością gospodarczą, tj. o czyn z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., oraz zaistniałego, w okresie od co najmniej 1 lutego 2015 roku do 30 kwietnia 2019 roku, w Krakowie, w wykonaniu tego samego zamiaru i z wykorzystaniem tej samej sposobności, składania właściwym organom podatkowym - naczelnikom właściwych urzędów skarbowych, zawierających nieprawdę deklaracji i zeznań podatkowych w podatku dochodowym od osób fizycznych PIT-37 i PIT-28, przez podatników, poprzez niewykazywanie przychodów osiąganych między innymi z tytułu wynajmu nieruchomości, przez co narazili podatek na uszczuplenie, w dotąd nieustalonej kwocie, tj. o czyn z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

W lakonicznym uzasadnieniu decyzji prokurator m.in. wskazał, że w listopadzie 2019 r. do prokuratury wpłynęło zawiadomienie Generalnego Inspektora Informacji Finansowej z treści którego wynika, iż M. B. wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami podejmował czynności mogące udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia środków pieniężnych pochodzących z czynu zabronionego, polegających na przyjęcia na rachunki osób fizycznych, środków płatniczych w postaci pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 5 050 358,80 zł pochodzących z korzyści związanych z popełnianiem przestępstw karnych-skarbowych i nieujawnioną działalnością gospodarczą. Gdy tymczasem z treści w/w zawiadomienia wynika, że o dokonanie czynu z art. 299 § 1 i 5 k.k. podejrzewanych jest 9 zidentyfikowanych osób (wymienionych w pkt I notatki urzędowej), przy czym M. B. jest wielokrotnie wymieniany w treści tegoż pisma procesowego jako strona różnych czynności bankowych, bez inkryminowania ich. Kategoryczne stwierdzenie prok. Elżbiety Pieniążek odnoszące się wprost do uczestnictwa M.B.

w przestępczym procederze jest w mojej ocenie nadużyciem, które miało na celu podkreślić słuszność i doniosłość podjętej decyzji procesowej, a także wywołać oczekiwany efekt medialny.

Decyzję o wszczęciu śledztwa, mimo jej wadliwości w zakresie konstrukcji i treści uzasadnienia, należy uznać za zasadną. Trzy niezależne od siebie zawiadomienia, różnych organów państwowych i osoby reprezentującej ówczesną partię opozycyjną, zawierające znaczną ilość dokumentów, wyników kontroli czy informacji powinny być procesowo zweryfikowane, zwłaszcza, że dotyczyły m.in. osoby zajmujące eksponowane stanowisko w aparacie państwowym, a nadto charakter ewentualnych przestępstw nie pozwalał na przyjęcie określonej wersji wydarzeń bez przeprowadzenia postępowania przygotowawczego.

Zarządzeniem z dnia 12 grudnia 2019 roku prokurator E. Pieniążek powierzyła funkcjonariuszom Centralnego Biura Antykorupcyjnego Delegaturze w Krakowie przeprowadzenia śledztwa w całości, za wyjątkiem czynności zarezerwowanych do osobistego wykonania prokuratorowi.

Działania funkcjonariuszy CBA od początku były wielowymiarowe, kompleksowe i niezmiernie szybkie przybierając formę tzw. śledztwa trałowego, które polega na szerokim i często niesprecyzowanym zakresie czynności, zmierzających do ustalenia, czy w ogóle doszło do przestępstwa oraz kto ewentualnie mógł być jego sprawcą - mimo braku wyraźnych danych wskazujących na konkretną osobę. Tego typu postępowanie charakteryzuje się również masowym gromadzeniem danych np. dokumentacji finansowej, billingów, materiałów z najróżniejszych kontroli, analiz etc. często przy braku poszanowania dla praw obywatelskich jak chociażby tajemnicy korespondencji, prawa do prywatności czy zasad prawa w postaci domniemania niewinności.

Omawianie szerokiego spektrum czynności wykonywanych przez funkcjonariuszy CBA, przy pełnej aprobacie prokuratorów E. Pieniążek i U. Kossakowskiej, należy zacząć od wszczętej kontroli przez Departament Postępowań Kontrolnych CBA u M.B. w zakresie prawidłowości i prawdziwości oświadczeń o stanie majątkowym złożonych w latach 2015-2019, w związku z pełnieniem m.in. funkcji podsekretarza stanu i sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów, a także przestrzegania przez niego w tym okresie zakazów określonych w art. 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (tj. Dz.U. z 2017 r. poz.1393, z późn. zm.). Kontrola trwała od dnia 16 kwietnia do dnia 16 października 2019 roku. W toku kontroli M.B. składał stosowne wyjaśnienia, będąc uprzedzonym o treści art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 roku o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (tj. Dz.U. z 2018 r., poz. 2104, z późn.zm.) czyli m.in. o obowiązku udzielenia wyjaśnień. Kontrolowany wskazał na wiele okoliczności związanych z posiadanymi przez niego środkami finansowymi,

odniósł się do kwestii związanych z potencjalnymi zarzutami złożenia fałszywych oświadczeń majątkowych. Jak wynika z akt sprawy wskazane przez M.B. informacje były szeroko wykorzystywane w trakcie śledztwa w tym sporządzenia zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez CBA w dniu 29.11.2019 r., podjęcia decyzji o wszczęciu śledztwa, a w konsekwencji dalszych czynności procesowych. Tymczasem wyjaśnienia złożone podczas kontroli CBA nie mogą być wykorzystywane przeciwko tej samej osobie w postępowaniu karnym. Zgodnie z zasadą „nemo tenetur se ipsum accusare” osoba kontrolowana nie powinna być zmuszana do składania wyjaśnień, które mogłyby być użyte przeciwko niej w późniejszym postępowaniu karnym, zwłaszcza w sytuacji kiedy taka osoba dysponuje immunitetem określonym w art. 206 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i bez zgody Sejmu nie może być pociągnięty do odpowiedzialności karnej. W trakcie kontroli M.B. nie korzystał z gwarancji procesowych takich jak prawo do obrony, odmowy składania wyjaśnień i wielu innych, ale za to miał obowiązek złożenia wyjaśnień. Opisana wyżej kontrola CBA miała charakter quasi administracyjny i jej celem nie było gromadzenie dowodów na potrzeby postępowania karnego, a analiza zgodności z prawem określonych działań urzędu państwowego czy konkretnego urzędnika.

Podobnie rzecz się ma w przypadku postępowań karnoskarbowych, czy podatkowych, gdzie ciężar udowodnienia, że działania lub zaniechania były zgodne z prawem ciąży na podatniku czy też płatniku, tymczasem w postępowaniu karnym podejrzany nie musi wykazywać swej niewinności, obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na oskarżycielu. Wobec powyższego nie tylko sposób zabezpieczenia dowodów różni się w istotny sposób, ale też wartość dowodowa zabezpieczonych dokumentów. Skoro w postępowaniu podatkowym to na podatniku ciąży obowiązek dostarczenia żądanych przez organ finansowy materiałów, dokumentów i innych danych, to w kontekście zasady domniemania niewinności określonej w art. 5 k.p.k. w powiązaniu z dyrektywą wynikającą z art. 113 § 1 k.k.s – zabezpieczone w ten sposób dowody nie spełniają kryteriów wiarygodności oraz podważają w istotny sposób prawa podejrzanego w procesie karnym.

Wracając do prawidłowości działań funkcjonariuszy CBA w zakresie sporządzonej kontroli oświadczeń majątkowych M.B., należy zwrócić uwagę na sposób ich zabezpieczenia. Postępowanie w tym zakresie winno uwzględniać treść art. 10 ust. 3, 4 i 5 Ustawy o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne.

W niniejszej sprawie CBA nie zachowało procedur związanych z zabezpieczeniem i przechowywaniem oświadczeń majątkowych jako dokumentów o klauzuli „zastrzeżone”. W aktach sprawy nie ujawniłem stosownej zgody M.B., przekazania dokumentu do kontroli CBA przez kierownika jednostki, czy też przez I Prezesa Sądu Najwyższego.

Osobnego komentarza wymaga stosowanie kontroli operacyjnych na podstawie art. 17 Ustawy o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym. Przepis ten wskazuje, że wykonywanie czynności operacyjno-rozpoznawczych, podejmowanych przez CBA w celu rozpoznawania, zapobiegania i wykrywania przestępstw, uzyskania i utrwalenia dowodów przestępstw, a także ujawnienia mienia zagrożonego przypadkiem – może mieć miejsce tylko w przypadku określonych, enumeratywnie wymienionych, tzw. katalogowych przestępstw. Warunkiem sine qua non jest stwierdzenie bezskuteczności i nieprzydatności innych podjętych uprzednio działań poza procesowych. Zastanawiać zatem może wdrożenie pierwszych PTK (m.in. w stosunku do M.B.) już w dniu 4 października 2019 r. Przypomnieć należy, że pierwsze zawiadomienie o przestępstwie wpłynęło do Prokuratury w dniu 27 września 2019 r. Rodzi się zatem pytanie, kiedy funkcjonariusze CBA zdążyli przekonać się o bezskuteczności o nieprzydatności podjętych uprzednio działań, jaki miały one charakter i w odniesieniu do jakich przestępstw. Na te ważne problemy niestety nie znajdziemy odpowiedzi w aktach sprawy, ponieważ zdjęcie klauzuli poufne z materiałów niejawnych zostało poprzedzone wybiorczą selekcją danych, które udostępniono Prokuraturze. Przyjąć należy, że wszczęte kontrole dotyczyły katalogowych przestępstw, będących przedmiotem śledztwa. Zgodnie z treścią wspomnianego art. 17 ustawy o CBA na tym etapie śledztwa mogły być to jedynie czyny opisane w art. 299 k.k. W trakcie śledztwa zastosowano PTK w odniesieniu do 10 obiektów. Najdłużej trwające kontrole zakończono w sierpniu 2020 r. W wielu przypadkach kontrole były przedłużane przez Sąd na wniosek CBA. W ocenie badającego żadna z kontroli operacyjnych nie zgromadziła dowodów dających podstawę do wszczęcia postępowania przygotowawczego, ani też takich, które mogły być wykorzystane w ramach toczącego się postępowania. W takiej sytuacji, zgodnie z treścią art. 17 ust. 16 ustawy o CBA zgromadzone podczas stosowania kontroli operacyjnej materiały, które nie stanowią informacji potwierdzających zaistnienie przestępstwa, podlegają niezwłocznemu, protokolarnemu, komisijnemu zniszczeniu. Zniszczenie materiałów zarządza Szef CBA. Niestety tak się nie stało. Na wniosek prokuratury zdjęto klauzulę poufne z wszystkich kontroli i udostępniono w niniejszym śledztwie. W dniu 11 czerwca 2021 r. prok. E. Pieniążek podjęła osiem decyzji w przedmiocie wyrażenia zgody następczej na wykorzystanie zgromadzonych materiałów na potrzeby toczącego się postępowania przygotowawczego o sygn. RP I Ds 22.2019 Prokuratury Regionalnej w Białymstoku, a zawierające dowody przestępstw ściganych z urzędu popełnionych przez M.B., J.B., A.B., T.G. zazwyczaj wtedy, gdy poszczególne osoby nie były objęte postanowieniem o zarządzenia kontroli operacyjnej. Można odnieść wrażenie, że pozostawienie wszystkich materiałów z kontroli operacyjnej wbrew treści art. 17 ust. 16 cyt. Ustawy, a także wydanie zgód następczych w tak szerokim zakresie było działaniem zamierzonym, o znaczeniu asekuracyjnym. Było to też oczywistym złamaniem prawa. Podkreślić też trzeba, że wszelkie

przedłużenia stosowania kontroli operacyjnych w trybie art. 17 ust. 8 i 9 Ustawy o CBA, w sytuacji kiedy nie było podstaw do ich kontynuowania, obciążają ówczesnego Szefa CBA, a także I Zastępcę Prokuratora Generalnego, Prokuratora Krajowego. W ocenie badającego wszystkie decyzje w tym zakresie były wadliwe z uwagi na brak ogólnej przesłanki do przedłużenia kontroli operacyjnej.

Trudno w przedmiotowej sprawie mówić nie tylko o prawidłowym ukierunkowaniu śledztwa, ale w ogóle o jakimkolwiek ukierunkowaniu skoro działania funkcjonariuszy CBA oraz zespołu prokuratorów skupione były na realizacji wszelkich możliwych czynności procesowych i poza procesowych, w szczególności przesłuchiwanie w charakterze świadków każdej osoby, której dane pojawiły się w aktach postępowania. Doszło do kuriozalnych wręcz sytuacji zwalniania z tajemnicy zawodowej pracowników urzędów skarbowych i przesłuchiwanie ich w charakterze świadków na okoliczność wykonywanych obowiązków służbowych, np. w ramach kontroli podatkowych podmiotów gospodarczych, będących w zainteresowaniu CBA. Działania o charakterze stricte trałowym, wykonywano licząc na ujawnienie przydatnego dla sprawy dowodu. Podobnie można ocenić działania prokuratorów w zakresie pozyskiwania danych teleinformatycznych. Przykładowo w postanowieniu z dnia 24 stycznia 2020 r. działając na podstawie art. 218 § 1 k.p.k. w zw. z art. 236a k.p.k. zwolniono upoważnionych pracowników Ringier Axel Springer Polska z obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej i zażądano od wymienionych udostępnienia na potrzeby postępowania zapisanych na nośniku elektronicznym danych w postaci korespondencji wychodzącej i przychodzącej znajdującej się w skrzynce e- użytkowanej przez M.B. danych adresatów i nadawców wiadomości znajdujących się w tej skrzynce za okres od momentu założenia skrzynki do chwili obecnej. Zakres żądania danych oraz czasookres jest zbyt szeroki i w ewidentny sposób narusza konstytucyjne prawo do tajemnicy korespondencji. Nie bez znaczenia jest fakt, że tego typu działania podjęto w stosunku do urzędującego Prezesa Najwyższej Izby Kontroli, w odniesieniu, do którego do chwili obecnej nie uzyskano zgody Sejmu na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej.

W toku przedmiotowego postępowania karnego w dniu 29 kwietnia 2021 r. wdrożono czynności Prokuratury Krajowej w trybie zwierzchniego nadzoru służbowego. Polegały one głównie kierowaniu żądań nadsyłania kolejnych informacji o aktualnym biegu i ustaleniach śledztwa. W aktach nadzoru znajdują się dokumenty w postaci decyzji procesowych, protokołów z czynności, środków zaskarżenia, wniosków kierowanych do sądu i niezliczonych analiz, kontroli, danych od operatorów telekomunikacyjnych czy w końcu planów czynności śledczych. Referent sprawy prok. E. Piątek wszelkie działania w toku śledztwa, planowane czynności konsultowała z nadzorcami z PK, łącznie z uzyskaniem zgody na powierzenie do prowadzenia śledztwa w całości Centralnemu Biuru Śledczemu Delegatura w Krakowie. Charakter korespondencji i zawartość akt nadzoru

prokuratorów PK wskazywał, że właśnie na tym poziomie podejmowane są kluczowe decyzje, a rola prokuratorów referentów z Prokuratury Regionalnej w Białymstoku została sprowadzona jedynie do wykonywania poleceń i spełniania oczekiwań co do kierunku śledztwa i sposobu jego prowadzenia.

W aktach nadzoru można również natknąć się na niewiadomego pochodzenia dokumenty o treści stricte politycznej, w postaci wytycznych, propozycji narracji dla obozu Zjednoczonej Prawicy i mediów związanych ze sprawą M.B., a także określenie celów takich jak zwycięstwo w wyborach Andrzeja Dudy, wsparcia prezesa w uzdrowieniu /oczyszczeniu PiS z patologii oraz zarządzaniu koalicją. Załączenie tych pism pokazuje rzeczywisty obraz działań PK w tamtym czasie, ukierunkowanych na realizację celów politycznych, nawet kosztem braku poszanowania niezależności prokuratorów.

Zaskakujące jest również korzystanie przez PK z płatnych opinii prawnych zleconych w niniejszej sprawie np. w sprawie udostępnienia akt Najwyższej Izbie Kontroli, jej pracownikowi. Opinię przygotował prof. dr hab. P.K. wskazując PK jako zleceniodawcę. Z adnotacji odręcznych Zastępcy Prokuratora Krajowego Agaty Gałuszki-Górskiej wynika, iż w/w opinia została przekazana M. Ostrowskiemu i B. Sobieraj ze wskazaniem wypłaty wynagrodzenia. Rachunku nie załączono do akt. Podobna sytuacja miała miejsce w przypadku opinii prawnej wykonanej w ramach umowy o dzieło przez prof. dr hab. Cz.K., sędziego Trybunału Stanu i członka Rady Legislacyjnej przy Prezesie Rady Ministrów. Zakres opinii pokrywał się w całości z wykonaną już przez prok. P.K. Również w tym przypadku nie dołączono do akt umowy o dzieło ani rachunku. Z zapisu odręcznego M. Ostrowskiego wynika, że opinie były przeznaczone dla niego, zaś sprawujący nadzór prokurator z PK otrzymał je do wiadomości. Co istotne jedynie opinia prof. Cz.K. została przekazana do akt głównych sprawy Prokuratury Regionalnej w Białymstoku.

Czynności nadzorcze prokuratora delegowanego do PK były dokumentowane notatkami urzędowymi z rzekomej analizy akt sprawy. W ich treści przeważały jednak dane zawarte we wnioskach Prokuratury Regionalnej o przedłużenie śledztwa w postaci enumeratywnie wymienionych czynności, które już wykonano w trakcie postępowania oraz planowanych w przyszłości działań. Najwięcej uwagi poświęcono natomiast gromadzeniu wszelkich możliwych danych i dokumentów, w tym projektów decyzji prokuratorów referentów. Do akt nadzoru dołączono projekt postanowienia o uzupełnieniu postanowienia z dnia 2 grudnia 2019 r. o wszczęciu śledztwa, datowane na październik 2023 r., projekt postanowienia o uzupełnieniu postanowienia z dnia 13 lipca 2021 r. o przedstawieniu zarzutów A.B., J.B. oba z listopada 2023 r., projektu postanowienia o przedstawieniu zarzutów W.Ch. z listopada 2023 r. – wszystkie autorstwa prokurator Elżbiety Pieniążek. Działania takie z jednej strony są niezbitym dowodem na ręczne sterowanie

prokuratorami, ale też z drugiej strony obrazują służalczą postawę prokuratora referenta, a jednocześnie szefa Prokuratury Regionalnej w Białymstoku.

Metodyka prowadzonego postępowania karnego w tej sprawie sprowadzała się do uporczywego poszukiwania (wywołanego na skutek presji wywieranej ze strony prokuratorów sprawujących zwierzchni nadzór służbowy) jakichkolwiek dowodów obciążających M.B. Jak wiadomo pierwsze wzmianki o nieprawidłowościach związanych ze złożonymi przez wymienionego oświadczeniami majątkowymi stały się przyczyną do podjęcia działań operacyjnych i procesowych na niewyobrażalną wręcz skalę. Stosowane kontrole operacyjne w postaci podsłuchów telefonów komórkowych, zabezpieczane dane teleinformatyczne w postaci zawartości skrzynek mailowych, liczne kontrole wszczynane przez Urzędy Skarbowe, kontrole wszczynane przez CBA, międzynarodowa pomoc prawna do Stanów Zjednoczonych Ameryki, niezliczone przesłuchania świadków w tym funkcjonariuszy publicznych, przeszukania w siedzibie NIK, analizy i raporty. Czarę goryczy przelały ustalenia dokonane po ujawnieniu w szafie pancерnej poprzedniego referenta sprawy „Raportu z analizy kryminalnej do sprawy RSD-3/19/KR” wykonanego przez funkcjonariuszy CBA Delegatury w Krakowie Sekcji Analiz z dopiskiem - wersja robocza. Analiza dotyczyła przepływów finansowych na rachunkach bankowych M.B. i B.B. w okresie od września 2012 r. do lutego 2020 r., przy czym znacząco odbiegała swoją treścią od raportu w tej samej sprawie z dnia 2 czerwca 2021 r. W wersji roboczej, w zakresie odpowiedzialności M.B. dominują stwierdzenia nieostre, przypuszczenia, z dozą prawdopodobieństwa, wskazujące na niemożność dokładnego określenia kwoty gotówki jaką posiadał w domu w/w, a co za tym idzie kategorycznego stwierdzenia wadliwości oświadczeń majątkowych. W raporcie „poprawionym” jego autorzy wyeliminowali stwierdzenia nieostre zastępując je kategorycznymi, których celem było podniesienie znaczenia i rangi zgromadzonego materiału dowodowego, a w konsekwencji uprawdopodobnienie sformułowanych zarzutów wobec M.B.

Wątek raportów został wyłączony do odrębnego postępowania, jednakże ma istotne znaczenie dla ostatecznej oceny działań funkcjonariuszy CBA w tej sprawie, prokuratorów referentów z Prokuratury Regionalnej w Białymstoku E. Pieniążek i U. Kossakowskiej, a także prokuratorów z Prokuratury Krajowej - pod kątem popełnienia czynów, których ustawowe znamiona zostały określone w art. 231 § 1 k.k.

Nie ma bowiem wątpliwości, że czynności wynikające ze zwierzchniego nadzoru służbowego, sprawowanego przez prokuratorów z Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej, naruszały elementarne reguły związane z respektowaniem zasad niezależności prokuratora. Bezdyskusyjnym pozostaje, że prokuratorzy referenci bezrefleksyjnie wykonywali polecenia i spełniali oczekiwania w zakresie ukierunkowania śledztwa,

naruszając opisane wcześniej przepisy i zasady prawa. W końcu czynności realizowane przez funkcjonariuszy CBA, szczególnie w aspekcie stosowanych kontroli operacyjnych, procedowania z klauzulowanymi dokumentami, a także bezprawnego i niezgodnego z rzeczywistym stanem obrazowania wyników przeprowadzonych kontroli i analiz.

W przedmiotowym zakresie toczy się obecnie śledztwo w WSW PK.

101) 3042-1.Ds.9.2024 Prokuratury Okręgowej Warszawa – Praga w Warszawie

Przed Sądem Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie prowadzone było postępowanie z oskarżenia Prokuratury Okręgowej w Warszawie przeciwko M.G. oskarżonemu o to, że:

I. w dniu 22 listopada 2006 r. w Warszawie w Centralnym Szpitalu Klinicznym MSWiA, pełniąc funkcję Kierownika Kliniki Kardiologii Centralnego Szpitala Klinicznego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, uczestnicząc w charakterze kardiologa operatora

w operacji wszczepienia sztucznej zastawki aortalnej F.M., w związku ze stwierdzoną złożoną wadą zastawki aortalnej oraz będąc odpowiedzialnym za wykonanie operacji zgodnie ze sztuką lekarską w tym za usunięcie z ciała operowanego pacjenta użytych do operacji narzędzi i materiałów, nie zachowując należytej ostrożności oraz zaniedbując obowiązek pozostawił w lewej komorze serca ciało obce w postaci części gazika, nazywanego także rolgazą czym nieumyślnie naraził pacjenta F.M. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, tj. o czyn z art. 160 § 1 i 3 k.k.

II. w okresie od 22 listopada 2006 roku do 03 lutego 2007 roku w Warszawie w Centralnym Szpitalu Klinicznym MSWiA, pełniąc funkcję Kierownika Kliniki Kardiologii Centralnego Szpitala Klinicznego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, będąc odpowiedzialnym za leczenie pacjenta F.M., umieszczonego po przeprowadzonej operacji wszczepienia sztucznej zastawki aortalnej na oddziale pooperacyjnym tej kliniki, nieumyślnie doprowadził do jego śmierci w ten sposób, że pomimo uzyskania w dniu 22 listopada 2006 roku około godziny 16.30 informacji o zgłoszeniu przez pielęgniarkę instrumentariuszkę E.C. zasadniczych wątpliwości, odnośnie możliwości pozostawienia w sercu pacjenta F.M. gazika, narażając wymienionego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, naruszając medyczny obowiązek staranności, nie dopełnił ciążącego na nim obowiązku i w okresie pomiędzy 22 listopadem 2006 roku, a 28 listopadem 2006 roku nie zastosował dającej obraz procedury, która mogłaby odkryć lub wykluczyć obecność ciała obcego u tego pacjenta, przy czym pozostawienie

gazika w lewej komorze serca doprowadziło do nagłej dysfunkcji wszczepionej zastawki i skutkowało przy wzroście parametrów stanu zapalnego, spadku trombocytów i pogorszeniu się sytuacji hemodynamicznej drastycznym pogorszeniem się stanu pacjenta, przejawiającego się przedłużającą się niewydolnością wielonarządową oraz obrazem stanu zakażenia, co w konsekwencji doprowadziło do śmierci F.M. w dniu 3 lutego 2007 roku, to jest o czyn z art. 155 k.k.

W toku postępowania jurysdykcyjnego Sąd powołał biegłego prof. zw. dr. hab. n. med. R.J., który sporządził, a następnie złożył ustnie – w dniach 25.11.2016 r. i 06.02.2017 r., opinie dotyczące oceny prawidłowości leczenia F.M. Opinie te w ocenie Prokuratury Okręgowej w Warszawie, przy uwzględnieniu ustaleń wynikających z opinii innych biegłych, wzbudziły wątpliwości w zakresie ich prawdziwości.

W dniu 5 kwietnia 2017 roku (dwa miesiące po ostatnim terminie rozprawy) prokurator referent sądowy sporządził notatkę dotyczącą wydania opinii pisemnej i ustnej przez prof. R.J., w której stwierdził, że rozważyć należy poddanie opinii tego biegłego ocenie prawno-karnej w świetle poczynionych w sprawie ustaleń, w szczególności wynikających z opinii sporządzonej przez biegłych prof. R.H. i dr W.W. Notatka wraz z załącznikami przedłożona została zastępcy Prokuratora Okręgowego w Warszawie Jakubowi Romelczykowi, który w dniu 5 kwietnia 2017 roku materiały te zadekretował do wpisu do repertorium „I Ko”. W badanych aktach brak wniosku/pisma Prokuratora Okręgowego w Warszawie do Prokuratury Regionalnej w Warszawie.

Za pismem z dnia 6.04.2017 r. Prokuratura Regionalna w Warszawie na podstawie § 116 ust. 5 Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury przekazała celem procesowego wyjaśnienia Prokuraturze Okręgowej Warszawa - Praga w Warszawie przesłane również 06.04.2017 r. z Prokuratury Okręgowej w Warszawie materiały o sygn. PO I Ko 69.2017 dotyczące ewentualnego popełnienia przestępstwa z art. 233 § 4 lub § 4a k.k.

Przedmiotowe materiały jeszcze tego samego dnia wpłynęły do Prokuratury Okręgowej Warszawa - Praga w Warszawie, gdzie zostały zarejestrowane pod sygn. PO I Ds 77.2017.

W dniu 7 kwietnia 2017 r. prokurator Prokuratury Okręgowej Warszawa-Praga w Warszawie, będący również Kierownikiem Działu I w Wydziale I Śledczym, wszczął śledztwo w sprawie przedstawienia w dniu 10 września 2016 r. oraz w dniach 25 listopada 2016 r. i 6 lutego 2017 r. w toku postępowania karnego toczącego się przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Mokotowa III Wydział Karny w sprawie o sygn. akt III K 582/11, przez biegłego fałszywej opinii dotyczącej okoliczności mających wpływ na rozstrzygnięcie dotyczącej prawidłowości procesu leczenia F.M, tj. o czyn z art. 233 § 4 k.k. Zarządzono prowadzenie postępowania w formie śledztwa własnego.

Materiały procesowe dostępne prokuratorowi w dacie podejmowania decyzji w przedmiocie wszczęcia postępowania przygotowawczego nie dawały podstaw dla podjęcia decyzji o wszczęciu śledztwa.

Decyzja ta podjęta została pomimo faktu, że postępowanie jurysdykcyjne w toku, którego przedmiotowe opinie zostały wydane nadal prowadzone było przed Sądem, który w sprawie nie wydał jeszcze wyroku, stąd nie wiadomo, której opinii nadany byłby walor prawdziwości. Sam fakt wydania opinii innej, nie korelującej w części z innymi nie prowadzi do wniosku, że jest ona fałszywa, tym bardziej, że akt oskarżenia przeciwko M.G. oparto na opiniach zagranicznych i opiniach prywatnych. W toku przewodu sądowego ustalono, że biegli opiniujący nie dysponowali całością materiałów medycznych, nie byli również zapoznani z polskimi przepisami oraz regulacjami dotyczącymi zasad postępowania.

Zaakcentować należy, iż opinia zagraniczna biegłego W.W. odnosiła się do reguł i zasad obowiązujących w prawie austriackim. Biegły zeznał, że nie są mu znane polskie przepisy regulujące standardy postępowania oraz procedury medyczne przy udzielaniu świadczeń zdrowotnych z zakresu anestezjologii i intensywnej terapii w zakładach opieki zdrowotnej, dysponował częściowymi raportami dziennymi, nie wiedział czy pacjent był konsultowany z innymi lekarzami, jakie leki przyjmował, nie miał dokumentów dot. ryzyka przed zabiegiem, nie wiedział jak długo wcześniej pacjent chorował, nie wiedział jakie procedury medyczne były podejmowane wobec pacjenta, nie wiedział kto zlecił badanie echa, nie wiedział jaki był stan narządów wewnętrznych, dlaczego i na jaką bakterię stosowano celowaną antybiotykoterapię i jaką, nie widział zdjęć z sekcji, nie wiedział o podejrzeniu zapalenia wsierdza (nie widział takiego dokumentu), nie wiedział jak zachował się operator kiedy dowiedział się o podejrzeniu pozostawienia gazika, zdaniem biegłego zgodnie z prawem austriackim tylko operator odpowiada za pozostawienie gazika - nie wie jak to jest w Polsce. Z kolei biegłemu R.J. sąd do opinii udostępnił całość akt. Przepis art. 303 k.p.k. nakłada obowiązek wszczęcia postępowania w sytuacji zaistnienia uzasadnionego (a nie urojonego) podejrzenia popełnienia przestępstwa co w tej sprawie nie zaistniało.

Prokuratura Okręgowa Warszawa – Praga w Warszawie przedmiotowe postępowanie prowadziła w okresie od 7 do 25 kwietnia 2017 r.

Pierwszą czynnością po wszczęciu śledztwa było wydanie w dniu 10 kwietnia 2017 roku postanowienia o przedstawieniu R.J. zarzutu o to, że:

w dniu 10 września 2016 r. oraz w dniach 25 listopada 2016 r. i 6 lutego 2017 r., w toku postępowania karnego toczącego się przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Mokotowa w Warszawie pod sygn. akt III K 582/11, będąc biegłym sądowym uprzednio pouczonym o odpowiedzialności karnej wynikającej z treści art. 233 § 4 i 4a k.k., przedstawił fałszywą pisemną

opinię, a następnie złożył na rozprawie fałszywą ustną opinię dotyczącą prawidłowości procesu leczenia F.M. w Klinice Kardiologii CSK MSWiA w Warszawie w okresie od 21 listopada 2006 r. do 3 lutego 2007 r., w szczególności poprzez stwierdzenie, iż pozostawienie w lewej komorze serca pokrzywdzonego ciała obcego i zaniechanie usunięcia gazika z ciała pacjenta F.M., bezpośrednio po uzyskaniu informacji w tym zakresie, zaniechanie zlecenia i wykonania w tym celu USG serca przezprzełykowego, badania echokardiograficznego nie narażało pacjenta na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia i nastąpienia ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, a w konsekwencji doprowadzenia do zgonu pokrzywdzonego w dniu 3 lutego 2007 r. oraz twierdzenie, iż leczenie F.M. było prowadzone zgodnie z zasadami sztuki medycznej, oraz że jedynie instrumentariuszka jest odpowiedzialna za pozostawienie ciała obcego podczas operacji w jamie serca pacjenta, gdzie materiał dowodowy, w tym opinie biegłych R.H. dr W.W., prof. G.L. wskazują na to, że istnieje bezpośredni związek przyczynowo skutkowy między stwierdzonymi uchybieniami i zaniechaniami w postaci opóźnionego przeprowadzenia badania echo kardiograficznego przełykowego, oraz reoperacji w celu usunięcia ciała obcego w postaci wacika z organizmu pacjenta co skutkowało dysfunkcją zastawki aortalnej, niewydolnością serca, niewydolnością wielonarządową,

a w konsekwencji jego zgonem, zaś odpowiedzialnym w tym zakresie był operator, tj. o czyn z art. 233 § 4 k.k.

W dniu 12 kwietnia 2017 r. przesłuchano świadka R.R. pełnomocnika wykonujących prawa zmarłego F.M. przed Sądem Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie w sprawie III K 582/11 przeciwko M.G. W swoich zeznaniach świadek dokonał analizy wszystkich opinii złożonych do sprawy, jednoznacznie wskazał, że opinia prof. R.J. jest opinią fałszywą.

Do akt przedmiotowego śledztwa prokurator dołączył uwierzytelnioną za zgodność kserokopię całości akt postępowania o sygn. III K 582/11 prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa wobec oskarżonego M.G.

W dniu 21 kwietnia 2017 r. R.J. ogłoszono w/w zarzut i przesłuchano go w charakterze podejrzanego, gdzie nie przyznał się do stawianego mu zarzutu. Złożył obszernie wyjaśnienia. Opinie ustną i pisemną złożył zgodnie ze swoją wiedzą i wieloletnim doświadczeniem w kardiologii i po zapoznaniu się z całością akt i poprzednimi opiniami wydanymi w sprawie. Od podejrzanego nie odebrano oświadczenia dotyczącego woli do końcowego zapoznania się z materiałami śledztwa na jego zakończenie. Jedynie w treści protokołu jest wzmianka, że został on pouczone o prawie do zapoznania się z aktami sprawy na wniosek złożony na piśmie.

W dniu 25 kwietnia 2017 r. wydano postanowienie o zamknięciu śledztwa bez uprzedniego zapoznania podejrzanego z materiałem dowodowym.

W dniu 28 kwietnia 2017 r. sporządzony został akt oskarżenia przeciwko R.J., który w dniu 4 maja 2017 r. złożony został w Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Woli w Warszawie.

Przedmiotowe śledztwo od początku ukierunkowane było na osobę R. J., jako biegłego, który wydał opinię podważającą zasadność oskarżenia M.G. o czyn z art. 155 k.k.

Postanowieniem z dnia 12 kwietnia 2018 r. o sygn. III K 283/17 Sąd Rejonowy dla Warszawy – Woli w Warszawie na podst. art. 344 a § 1 i 2 k.p.k. postanowił przekazać sprawę Prokuraturze Okręgowej Warszawa – Praga w Warszawie celem uzupełnienia śledztwa, poprzez uzyskanie opinii biegłego z zakresu kardiologii dotyczącej rzetelności opinii wydanej przez oskarżonego R.J. w dniach 10 września 2016 r., 25 listopada 2016 r. i 6 lutego 2017 r. w sprawie Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa o sygnaturze III K 582/11, celem zweryfikowania istnienia znamion czynu zabronionego z art. 233 § 4 i 4a k.k.

Przedmiotowe postanowienie zostało przez referenta ocenione jako słuszne. Zażalenie, jego zdaniem, z uwagi na *„dotychczasową pragmatykę sądów nie rokuje na powodzenie”*. Ze stanowiskiem takim zgodził się Naczelnik Wydziału I Śledczego Tomasz Kuroszczyk oraz zastępca Prokuratora Okręgowego Krzysztof Klimkiewicz.

Sprawa ponownie pod sygn. PO I Ds 105.2018 została zarejestrowana w dniu 15 maja 2018 r.

W toku śledztwa od dnia 30 maja 2018 r. wystąpiono do wszystkich Uniwersytetów Medycznych w Polsce oraz do biegłych prywatnych - celem uzyskania informacji w zakresie możliwości opiniowania oraz możliwości sporządzenia kalkulacji kosztów przyszłej opinii. Nadto wystąpiono do Uniwersytetu Medycznego w Hamburgu. Możliwość i zgodę na sporządzenie opinii w niniejszej sprawie wyraziły trzy podmioty. Wszystkie inne podmioty odmówiły opiniowania w sprawie.

Uzyskano jedynie oświadczenie woli opiniowania przez biegłych z Narodowego Instytutu Kardiologii Stefana kardynała Wyszyńskiego Państwowego Instytut Badawczy w Warszawie. Podjąć się opiniowania w niniejszej sprawie mieli prof. J.R. - konsultant krajowy z zakresu kardiochirurgii, oraz prof. H.S. kardiolog konsultant Wojewódzki.

W dniu 14 listopada 2023 r. referent sprawy powołał biegłych celem zbadania czy *wnioski biegłego R.J. zawarte w jego opiniach były adekwatne z poziomu wiedzy medycznej jaką winien posiadać biegły uwzględniając jego specjalizację, dorobek naukowy oraz doświadczenie zawodowe jako lekarza*, a jeśli nie biegli mieli m.in. również określić w jakim zakresie stwierdzono odstępstwa i jaki miały charakter, czy odstępstwa były akceptowalne w świetle wiedzy i doświadczenia zawodowego biegłego.

W śledztwie uzyskano również dalszy materiał dowodowy zgromadzony przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie w tym wyrok z dnia 26 sierpnia 2021 r. skazujący

M.G. jedynie za czyn z art. 160 § 1 i 3 k.k. oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2019 r. oddalające wszystkie kasację w tym prokuratora od wyroku uniewinniającego M.G. od zarzutu popełnienia czynu z art. 155 k.k.

Nadto za pośrednictwem Prokuratur Regionalnych zwrócono się do wszystkich jednostek prokuratury w kraju o ustalenie czy prowadzone tam były postępowania dotyczące błędu w sztuce medycznej poprzez pozostawienie w ciele ciała obcego, problemów w zakresie opiniowania, czy powołania biegłych. W tym zakresie uzyskano stosowne informacje w tym akty oskarżenia, wyroki oraz postanowienia o umorzeniu postępowań.

W dniu 19 grudnia 2023 r. wydano postanowienie o zawieszeniu śledztwa.

Za pismem z dnia 28 grudnia 2023 r. biegły prof. dr. hab. J.R. poinformował, że nie może sporządzić opinii z uwagi na bliską współpracę oraz przyjacielskie relacje z R.J., zaś za pismem z dnia 5 stycznia 2024 r. biegła prof. dr. hab. med. H.S. złożyła wniosek o zwolnienie z obowiązków biegłego z uwagi, że zakres opiniowania wykracza poza jej kompetencje.

W dniu 15 stycznia 2024 r. przedmiotowe śledztwo zostało przez referenta podjęte z zawieszenia. Tego samego dnia wydano postanowienie o uchyleniu postanowienia o powołaniu biegłego.

Następnie w dniu 16 stycznia 2024 r. wydano postanowienie o umorzeniu śledztwa przeciwko R.J. podejrzanemu o czyn z art. 233 § 4 k.k. na podst. art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

Od momentu przekazania przez Sąd sprawy prokuratorowi celem uzupełnienia materiału dowodowego o uzyskanie stosownej opinii przez blisko 5 lat sukcesywnie przedłużano przedmiotowe śledztwo praktycznie jedynie z uwagi na konieczność pozyskania przedmiotowej opinii, której finalnie i tak nie uzyskano.

W sprawie uprawniony zdaje się wniosek, że postępowanie to po prostu musiało się toczyć.

Decyzję o przedstawieniu R.J. zarzutów uznać należy za bezzasadną, podobnie jak skierowanie w tej sprawie do Sądu aktu oskarżenia przeciwko w/w. W uzasadnieniu aktu oskarżenia prokurator wskazał własne, nie poparte żadną opinią biegłych kategoryczne stwierdzenia, że „wnioski opinii są rażącym odstępstwem od zasad wiedzy medycznej oraz opiniodawczej, zaś biorąc pod uwagę doświadczenie lekarskie oraz tytuły naukowe biegłego R.J., wydanie przez niego opinii sprzecznych z powyższymi zasadami, znamionuje celowe działanie i przesądza o zabarwieniu zamiaru sprawcy. Wnioski opinii nie były adekwatne do poziomu wiedzy medycznej, jaką z pewnością posiadał biegły. Stwierdzone odstępstwa nie mogą być akceptowalne w świetle wiedzy i doświadczenia zawodowego osoby o takim doświadczeniu zawodowym. Odstępstwa te nie są możliwe do przyjęcia w ramach akceptowalnego z punktu widzenia zasad wiedzy medycznej

i wskazują na rażące odstępstwa od zasad i wiedzy medycznej i są nieakceptowalne w świetle zasad sztuki medycznej.”.

Kierując akt oskarżenia oparto się m.in. na prywatnej opinii prof. Z.R. nie ustalając jakimi dokumentami dysponował on wydając opinię prywatną. Również jak w/w opiniujący do sprawy W.W. nie dysponował wszystkimi danymi.

Przedmiotowe postępowanie należało zakończyć wydaniem postanowieniem o odmowie wszczęcia śledztwa, albowiem właściwa ocena zgromadzonego na tamtym etapie materiału dowodowego winna prowadzić do wniosku, że czyn będący przedmiotem postępowania nie zawiera znamion czynu zabronionego lub co najmniej zaistniał brak danych dostatecznie uzasadniających popełnienie czynu zabronionego.

Postanowienie prokuratora o umorzeniu śledztwa z dnia 16 stycznia 2024 r. jest całkowicie zasadne, choć decyzja ta winna zostać podjęta o wiele wcześniej. Zostało opracowane starannie w warstwie merytorycznej, przy zachowaniu wszystkich wymogów poprawnościowych dla tego rodzaju pisma procesowego prokuratora.

Analiza sprawy wskazała na konieczność rozpoznania działań prokuratorów prowadzących i nadzorujących postępowanie pod kątem odpowiedzialności karnej.

102) PO III Ds 146.2019 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

W dniu 3 czerwca 2019 r. do Prokuratury Okręgowej w Warszawie wpłynęło przekazane z Prokuratury Rejonowej Warszawa Śródmieście w Warszawie, zawiadomienie posłów Genowefy Tokarskiej, Mirosława Pampucha i Zbigniewa Konwińskiego o podejrzeniu popełnienia przestępstwa w sprawie zaistniałego niedopełnienia obowiązków przez działających w celu osiągnięcia korzyści majątkowej na szkodę interesu publicznego funkcjonariuszy publicznych, tj. urzędników oraz osoby pełniące kierownicze funkcje w Ministerstwie Finansów, w tym przez Ministrów Finansów w związku z powołaniem podmiotu pod firmą Aplikacje Krytyczne Sp. z o.o. z/s w Warszawie oraz zaniechaniem wdrożenia Centralnego Rejestru Faktur (CRF), co skutkowało koniecznością poniesienia kosztów funkcjonowania wyżej wymienionej spółki oraz nieuzyskaniem dochodów budżetowych przez Skarb Państwa w wysokości nie mniejszej niż 12 miliardów złotych rocznie, tj. o czyn z art. 231 § 1 i 2 k.k.

W zawiadomieniu podniesiono, że założeniem wprowadzenia Centralnego Rejestru Faktur (CFR), czyli rejestru faktur on-line jest umożliwienie organom skarbowym wglądu we wszystkie dokonywane transakcje w trybie natychmiastowym. Skutkiem tego ma być brak konieczności

przeprowadzania czasochłonnych kontroli krzyżowych. Każdy podatnik miałby zaś wgląd w rejestr faktur kontrahenta. CRF ma z założenia objąć wszystkich podatników podatku VAT.

Wskazano też, że Ministerstwo Finansów w 2016 r. miało przekonanie, że wprowadzenie CRF jest kluczowym zadaniem z punktu widzenia walki z luką i wyłudzeniami w podatku VAT. Szacunki przedstawiane przez Ministerstwo Finansów wskazują, że każdy miesiąc niefunkcjonowania CRF to strata dla Skarbu Państwa w wysokości 3 mld. zł, co daje stratę 36 miliardów złotych rocznie. W związku z powyższym straty dla budżetu państwa tylko za lata 2017, 2018 i 2019 mogły wynieść 87 miliardów złotych. Strata ta związana zaniechaniem wdrożenia CFR rośnie też z miesiąca na miesiąc i na koniec 2019 r. miała osiągnąć 108 miliardów złotych.

Tego samego dnia Zastępca Prokuratora Okręgowego w Warszawie poinformował Prokuratora Regionalnego w Warszawie, że Prokuratura Okręgowa w Warszawie prowadzi postępowanie sprawdzające w tej sprawie.

W tym samym dniu Naczelnik Wydziału III Ds Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Okręgowej w Warszawie zwrócił się do Wydziału I do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Regionalnej w Białymstoku o wskazanie zakresu przedmiotowego i podmiotowego postępowania prowadzonego za sygn. akt RP I Ds70.2016, w tym o przesłanie końcowej decyzji merytorycznej.

Pismem z dnia 10 czerwca 2019 r. Prokuratura Regionalna w Białymstoku poinformowała, iż śledztwo RP I Ds 70.2016 prowadzone jest w głównym nurcie w sprawie niedopełnienia w latach 2008-2015 w Warszawie obowiązków przez funkcjonariuszy publicznych, w tym Ministra Finansów oraz podległych mu pracowników, w celu osiągnięcia przez inne osoby korzyści majątkowych lub osobistych, w związku z zaniechaniami w zakresie tworzenia i zmian regulacji prawnych, mających przeciwdziałać nieprawidłowościom (wyłudzeniom) w podatku od towarów i usług (VAT), a tym samym działania na szkodę interesu publicznego, w tym interesu finansowego Państwa, tj. o czyn z art. 231 § 2 k.k. Postępowanie znajduje się w fazie *in rem*.

W załączeniu przekazała materiały dotyczące Centralnego Rejestru Faktur oraz postanowienie z dnia 19 października 2016 r. o wszczęciu śledztwa w postaci wydruków z systemu SDA.

Departament do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej pismami o sygn. PK VII Ko 445.2019 oraz PK VII Ko 480.2019 z dnia 17 czerwca 2019 r. w związku z uzyskaniem informacji o przejęciu przez Prokuraturę Okręgową w Warszawie wskazanego postępowania, zwrócił się o przesłanie aktualnych informacji na temat tego postępowania.

Postanowieniem z dnia 25 lipca 2019 r. prokurator odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie *zaistniałego nie wcześniej niż od 2015 roku oraz nie później niż do dnia 23 maja 2019*

roku w Warszawie przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków przez działających w celu osiągnięcia korzyści majątkowej na szkodę interesu publicznego funkcjonariuszy publicznych, tj. urzędników oraz osoby pełniące kierownicze funkcje w Ministerstwie Finansów, w tym przez Ministrów Finansów, w związku z powołaniem podmiotu pod firmą Aplikacje Krytyczne Sp. z o.o. z/s w Warszawie oraz zaniechaniem wdrożenia Centralnego Rejestru Faktur (CRF), co skutkowało koniecznością poniesienia kosztów funkcjonowania w/w spółki oraz nieuzyskaniem dochodów budżetowych przez Skarb Państwa w wysokości nie mniejszej niż 36 miliardów złotych rocznie, tj. o czyn z art. 231 § 1 i 2 k.k. - na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. - wobec stwierdzenia braku znamion czynu zabronionego.

W uzasadnieniu postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa prokurator dokonał prawnokarnej oceny działania urzędu administracji rządowej obsługującego ministra właściwego ds. budżetu państwa, finansów publicznych oraz instytucji finansowych - Ministerstwa Finansów oraz firmy Aplikacje Krytyczne Sp. z o.o. z/s w Warszawie, które to instytucje w ocenie zawiadamiających działały na szkodę interesu publicznego.

Prokurator uznał, iż przeprowadzone prace nad uszczelnieniem systemu podatku VAT były wszechstronne i rzetelne, w konsekwencji przyniosły zamierzone efekty i pozwoliły na poprawę uszczelnienia systemu podatku od towarów i usług, a urzędnicy Ministerstwa Finansów, w tym jego kierownictwo, dopełnili ciążących na nich obowiązków, jak również nie należy oceniać działań podejmowanych przez pracowników Ministerstwa Finansów jako przekroczenia uprawnień w zakresie utworzenia i finansowania odpowiednich narzędzi nakierowanych na zwalczanie oszustw podatkowych, dotyczących możliwości wypełnienia znamion czynu stypizowanego tj. wymienione przez zawiadamiającego zachowania.

Postanowienie zostało zaaprobowane przez Zastępcę Prokuratora Okręgowego w Warszawie, który pismem z dnia 25 lipca 2019 r., o sygn. PO III Ds 146.2019 poinformował o tym fakcie Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej.

Pismami z dnia 30 lipca 2019 r. Posłowie: Zbigniew Konwiński, Genowefa Tokarska i Mirosław Pampuch zostali na podstawie art. 305 § 4 k.p.k., zawiadomieni o odmowie wszczęcia śledztwa.

Pismem z dnia 29 lipca 2019 r. o sygn. PK VII Ko 445.2019 Departament do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej zwrócił się do Prokuratury Okręowej w Warszawie o nadesłanie kopii przedmiotowego postanowienia wraz z informacją o jego prawomocności, co ta uczyniła przy piśmie z dnia 31 lipca 2019 r., a po zapoznaniu się z treścią nadesłanego postanowienia w piśmie z dnia 1 sierpnia 2019 r., stwierdzono, iż w świetle przyjętego

przez prokuratora opisu i kwalifikacji czynu, za pokrzywdzonego winien być uznany Skarb Państwa, reprezentowany przez odpowiedniego *statio fisci* - Ministra Finansów.

Pismem z dnia 6 sierpnia 2019 r. Zastępca Prokuratora Okręgowego w Warszawie przesłał przedmiotowe postanowienie ówczesnemu Ministrowi Finansów.

Zastępca Prokuratora Okręgowego pismem z dnia 26 sierpnia 2019 r. poinformował o tym fakcie Prokuraturę Krajową.

W opisanym powyżej postępowaniu sprawdzającym, które trwało niespełna dwa miesiące, nie dopatrzonego się uchybień czy błędów, a decyzja prokuratora jest poprawna.

Należało, jednakże ją umieścić w niniejszym sprawozdaniu z uwagi na jej związek z postępowaniem prowadzonym wiele lat w Prokuraturze Regionalnej w Białymstoku sygn. RP I Ds 70.2016 *w sprawie zaistniałego w okresie od 2013 r. do lipca 2015 r. w Warszawie niedopełnienia obowiązków w zakresie działań związanych z regulacjami przeciwdziałającymi zjawisku wyłudzeń VAT-u w obrocie sprzętem elektronicznym i w konsekwencji działaniu na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.* W istocie obie te sprawy dotyczą podejmowania podobnych działań przez organy Państwa, w tym działania legislacyjne. Jednakże inny sposób ich rozpoznawania i prowadzenia wynikał tylko z faktu, że obejmowały one różne okresy i mogły stanowić podstawę do formułowania w przestrzeni publicznej nieprawdziwych zarzutów wobec wybranych osób.

103) 3041-1.Ds20.2023 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

Sprawa prowadzona była na podstawie zawiadomienia z dnia 7 listopada 2022 r. M.F. o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez Donalda Tuska polegającego na tym, że w pierwszej połowie 2014 r. w Warszawie, będąc funkcjonariuszem publicznym - Prezesem Rady Ministrów RP, przekraczając swoje uprawnienia, z pomocą nieustalonych osób, przeprowadził nieuzasadnioną i nie mającą właściwej podstawy prawnej ingerencję w podmiot prawa prywatnego - Składy Węgla PL sp. z o.o. w upadłości w Białych Błotach doprowadzając do zatrzymania osób związanych z tym podmiotem, w celu zablokowania możliwości prowadzenia przez ten podmiot działalności gospodarczej w zakresie importu węgla z Federacji Rosyjskiej i cel ten realizując, czym działał na szkodę prywatnego interesu tego podmiotu, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k..

W dniu 14 listopada 2022 r. M.F. skierował pismo do Zbigniewa Ziobro o objęcie sprawy nadzorem przez Prokuraturę Krajową.

Powyższe zawiadomienie wpłynęło do Prokuratury Krajowej w dniu 10 listopada 2022 r., po czym tego samego dnia ówczesny Prokurator Krajowy Dariusz Barski poprosił o rozmowę Krzysztofa Sieraka - Zastępcę Prokuratora Generalnego. 15 listopada 2022 r. w/w poprosił o rozmowę Barbarę Swoborowicz Dyrektora Departamentu Postępowania Przygotowawczego. Zawiadomienie zarejestrowano w Departamentu Postępowania Przygotowawczego w dniu 23 grudnia 2022 r. Tego dnia zostało przekazane do Prokuratury Regionalnej w Gdańsku celem rozważenia dołączenia do sprawy o sygn. akt 2002-1.Ds.7.2021 prowadzonej w tej jednostce.

Pismem z dnia 16 stycznia 2023 r. Prokuratura Regionalna w Gdańsku poinformowała Departament Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej, iż za sygn. akt RP I Ds 9.2016 prowadzone było postępowanie przygotowawcze, które zakończyło się w dniu 26 listopada 2021 r. skierowaniem aktu oskarżenia m.in. przeciwko M.F., któremu przedstawiono 19 zarzutów z art. 300 § 1 k.k. i inne. Ponadto z uwagi na ujawnienie się szeregu nowych wątków, ze sprawy o sygn. akt RP I Ds 9.2016 do odrębnego postępowania wyłączono materiały, które zarejestrowano za sygn. akt 2022-1.Ds.7.2021. Po analizie stwierdzono brak podstaw do łączności podmiotowo - przedmiotowej zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa M.F. ze wskazanym wyżej śledztwem.

Dlatego też w dniu 12 stycznia 2023 r. zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa zostało przekazane do Prokuratury Regionalnej w Warszawie, ta zaś za pismem z dnia 27 stycznia 2023 r. przekazała go do Prokuratury Okręgowej w Warszawie.

W dniu 8 lutego 2023 r. została sporządzona notatka służbowa prokuratora referenta, delegowanego do tej jednostki z prokuratury rejonowej od dnia 14 września 2020 r., z której wynika, że czyn stypizowany w art. 231 § 1 k.k. jest zagrożony karą pozbawienia wolności do lat 3, którego karalność, zgodnie z dyspozycją art. 101 § 1 pkt 4 k.k. ustaje z upływem 5 lat od daty jego popełnienia. Ponadto wskazał, że wnikliwa analiza nadesłanych materiałów nie pozwala na zakwalifikowanie tego czynu z art. 231 § 2 k.k., ponieważ brak jest jakichkolwiek danych świadczących o dokonaniu tego czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, która to okoliczność mogłaby mieć wpływ na wydłużenie okresu przedawnienia. W konkluzji stwierdził, że karalność przytoczonego przez M. F. czynu zaistniałego w I połowie 2014 r., a zatem dokonanego nie później niż w dniu 30 czerwca 2014 r. nastąpiła w dniu 30 czerwca 2019 r. Zdaniem prokuratora referenta, z tego powodu należało wydać postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa z powodu przedawnienia karalności na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. Z notatką zapoznał się Naczelnik Arkadiusz Buśkiewicz, który podzielił stanowisko prokuratora referenta. Z notatką zapoznała się też Magdalena Kołodziej Zastępcza Prokuratora Okręgowego w Warszawie nie prezentując swojego stanowiska w tej kwestii.

Prokuratura Okręgowa w Warszawie za pismem z dnia 27 lutego 2023 r. przekazała Prokuraturze Regionalnej w Warszawie projekt postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa wobec negatywnej bezwzględnej przesłanki procesowej w postaci przedawnienia karalności czynu.

Ten sam prokurator referent ponownie w dniu 27 marca 2023 r. sporządził notatkę urzędową o tożsamej treści z tą opracowaną w dniu 8 lutego 2023 r. z wnioskiem o konieczności wydania w niniejszej sprawie decyzji o odmowie wszczęcia śledztwa z powodu przedawnienia karalności na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.

Po niespełna 15 dniach ten sam prokurator referent zmienił zdanie, bowiem w dniu 11 kwietnia 2023 r. wszczął śledztwo w sprawie przekroczenia w I połowie 2014 r., w dacie bliżej nieustalonej, w nieustalonym miejscu, uprawnień przez funkcjonariusza publicznego - Donalda Tuska - ówczesnego Prezesa Rady Ministrów RP w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez podmioty zajmujące się obrotem węglem kamiennym poprzez zlecenie bez podstawy prawnej i faktycznej kontroli podmiotu prawa handlowego, tj. Składy Węgla sp. z o.o. w celu wymuszenia zaprzestania przez ten podmiot prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie importu węgla z Federacji Rosyjskiej i działania tym samym na szkodę interesu prywatnego, tj. o czyn z art. 231 § 2 k.k.

W piśmie z dnia 13 kwietnia 2023 r. skierowanym do Mariusza Dubowskiego - Prokuratora Okręgowego w Warszawie, Paweł Szpringer Zastępca Prokuratora Regionalnego w Warszawie nawiązując do pisma z dnia 27 lutego 2023 r. wskazał, że w przypadku podjęcia decyzji procesowej należy przysłać jej kopię.

W dniu 8 lutego 2024 r., a więc po prawie roku śledztwa prokurator Prokuratury Okręgowej w Warszawie (uzyskał awans w dniu 10 lipca 2023 r.) umorzył postępowanie przygotowawcze w niniejszej sprawie na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. wobec stwierdzenia, że czynu nie popełniono.

Z uzasadnienia rozstrzygnięcia wynika, że kontrola, o której zeznawał M.F. nie miała miejsca, a faktyczne zatrzymanie osób funkcyjnych w spółce Składy Węgla, do którego doszło w dniu 03 kwietnia 2014 r. miało związek z prowadzonym śledztwem przez Prokuraturę Okręgową w Bydgoszczy za sygn. VI Ds 21/12. Natomiast postawienie w/w spółki w stan upadłości i późniejsza jej likwidacja związane było z działalnością przestępczą MM GROUP sp. z o.o.

W tym miejscu wskazać należy, że w/w śledztwo zostało wszczęte w dniu 2 kwietnia 2012 r. wskutek zawiadomienia Generalnego Inspektora Informacji Finansowej z dnia 20 marca 2012 r. o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstwa z art. 299 § 1 i 5 k.k. przez osoby działające w ramach podmiotu MM GROUP sp. z o.o. z siedzibą w Bydgoszczy. Spółka ta posiadała udziały w Składy Węgla sp. z o.o. Sprzedaż węgla realizowano na podstawie umów dostaw zawartych przez

MM GROUP sp. z o.o. Dodatkowo w dniu 3 stycznia 2014 r. spółka ta przeniosła na rzecz Składy Węgla sp. z o.o. własność środków trwałych i urządzeń służących do prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie zbytu węgla. Obie spółki były zatem powiązane osobowo i kapitałowo, a ich prezesem był A.P., który brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej nieoficjalnie przez M.W., który z uwagi na skazania wyrokami sądowymi i orzeczone przez nie zakazy prowadzenia działalności gospodarczej nie mógł formalnie zajmować stanowiska prezesa zarządu spółek.

W tym kontekście nie sposób uznać, iż to Donald Tusk zlecił jakąkolwiek kontrolę w Składy Węgla sp. z o.o. w wyniku której miała ponieść szkodę. Nie ustalono związku przyczynowo – skutkowego, w efekcie którego, w wyniku rzekomych działań Donalda Tuska miało dojść do zablokowania możliwości prowadzenia działalności gospodarczej przez Składy Węgla sp. z o.o. Podczas prowadzonego postępowania przygotowawczego nie ustalono także aby Donald Tusk uzyskał korzyść osobistą, którą miała być korzyść polityczna w postaci uspokojenia związków zawodowych. W swoim wystąpieniu w dniu 22 października 2022 r. Donald Tusk wskazał, że *„Pan F. powiedział, że zmiana rządów w Polsce kosztuje 130 milionów złotych”*. Dodał, że M.F. sprzedał nagrania z afery podsłuchowej rosyjskim służbom w zamian za wzmożony import węgla.

Sprawa była przedmiotem zainteresowania Prokuratury Regionalnej w Warszawie i Departamentu Postępowania Preparatoryjnego Prokuratury Krajowej, które cyklicznie żądały informacji, nie interesując się merytorycznym biegiem postępowania.

Decyzja o umorzeniu jest zasadna, lecz postępowanie powinno być zakończone postanowieniem o odmowie wszczęcia śledztwa niezwłocznie po wpłynięciu zawiadomienia o podejrzeniu przestępstwa, z uwagi na brak jakichkolwiek podstaw faktycznych do przyjęcia jako kwalifikacji prawnej czynu z art. 231 § 2 k.k.

Sprawa ta stanowi jaskrawy przykład wykorzystywania prokuratury do załatwiania partykularnych interesów politycznych.

W wyniku dokonanej analizy uznano, że zachodzi konieczność rozpatrzenia zachowania prokuratora referenta pod kątem odpowiedzialności służbowej.

104) PO IV Pc 106.2021 Prokuratury Okręgowej w Szczecinie

Sprawa dotyczy zgłoszenia udziału prokuratora w postępowaniu toczącym się przed Sądem Rejonowym Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, sygn. V K 288/2020 z oskarżenia prywatnego T. G. przeciwko A.P.

Prywatnym aktem oskarżenia z dnia 7 stycznia 2020 r., A.P. została oskarżona o to, że w dniu 12 listopada 2019 r., działając w zamiarze bezpośrednim, na terenie całego kraju, za pośrednictwem środków masowego komunikowania, tj. za pośrednictwem portalu społecznościowego Facebook pomówiła T. G. o przyjęcie łapówki w wysokości 500 dolarów, tj. o takie postępowanie, które mogło poniżyć go w opinii publicznej oraz naruszyć jego dobre imię, jak również narazić go na utratę zaufania niezbędnego dla Marszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej oraz prowadzenia działalności publicznej tj. o czyn z art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 212 § 2 k.k.

Wobec uzyskania informacji o zapadłym wyroku warunkowo umarzającym postępowanie Prokurator Regionalny w Szczecinie Artur Maludy dnia 30 marca 2021 r. poinformował Dyrektora Departamentu Postępowania Przygotowawczego w Prokuraturze Krajowej, iż Prokurator Okręgowy w Szczecinie na podstawie art. 60 § 1 k.p.k. wstąpi do powyższego postępowania i złoży apelację na korzyść oskarżonej oraz skieruje wniosek o zawieszenie sprawy V K 288/20 do czasu zakończenia postępowania karnego, sygn. RP I Ds 41.2018 wobec T. G. , którego jak wskazał prokurator – wynik będzie miał rozstrzygające znaczenie dla tej sprawy.

Pismem z dnia 2 kwietnia 2021 r., sygn. PO IV Pc.106.2021 Prokurator Okręgowy w Szczecinie zgłosił udział w postępowaniu o sygn. V K 288/20 z oskarżenia prywatnego T.G. przeciwko A.P., wystąpił o sporządzenie na piśmie uzasadnienia wyżej wskazanego wyroku i doręczenie go wraz z uzasadnieniem.

Referent sprawy sporządziła stanowisko w przedmiocie zasadności przystąpienia do postępowania karnego, uznając je za niezasadne, niezgodne z celem tej instytucji oraz wskazała, iż oskarżona ma zapewnioną profesjonalną pomoc prawną, a także podniosła, że brak jest interesu społecznego w występowaniu prokuratora jako oskarżyciela publicznego w sytuacji, gdy prywatny akt oskarżenia został zainicjowany przez osobę, wobec której planowane jest przedstawienie zarzutów korupcyjnych. Argumenty powyższe zostały zignorowane i wniesiono apelację od wyroku warunkowo – umarzającego postępowanie, na korzyść oskarżonej. W dniu 29 września 2021 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie, sygn. (IV Ka 1095/21) po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonej oraz prokuratora, uchylił wyrok oraz przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W dniu 10 listopada 2021 r. postępowanie Prokuratury Okręgowej w Szczecinie objęte zostało monitoringiem Prokuratury Krajowej, zarówno Departamentu Postępowania Przygotowawczego (sygn. PK II Dsn 7.2020), jak i Departamentu Postępowania Sądowego (sygn. 1001-4.432.14.2021).

Sprawa po uchyleniu do ponownego rozpoznania została zarejestrowana pod sygnaturą V K 449/21, w którym to postępowaniu sądowym udział kontynuowała Prokuratura Okręgowa w Szczecinie.

W dniu 12 grudnia 2023 r. Prokurator Regionalny w Szczecinie poinformował, iż udział w postępowaniu sądowym przejmuje osobiście Naczelnik Wydziału Śledczego tej prokuratury, a tym samym dalszy udział prokuratora Prokuratury Okręgowej w Szczecinie jest zbędny. Postępowanie sądowe jest w toku.

Mając na uwadze poczynione ustalenia zasadność decyzji Prokuratora Regionalnego i Okręgowego w Szczecinie o przystąpieniu i dalszym udziale prokuratora w postępowaniu budzi zastrzeżenia zwłaszcza wobec jednoznacznego stanowiska referenta sprawy wyrażonego już w 2021 roku.

105) PR Ds 58.2021 Prokuratury Rejonowej Olsztyn-Południe w Olsztynie

Przedmiotem postępowania pozostawały okoliczności związane z oceną przekazu dwóch obrazów prezentowanych w ramach wystawy „Polacy Europy” w Galerii Dobro Miejskiego Ośrodka Kultury w Olsztynie, która miała miejsce w okresie od 5 października do 26 listopada 2018 r. Jeden z nich został namalowany przez dwóch autorów: J.S. i W.K., a w dniu 27 października 2018 r. został zakupiony przez J.D. z zastrzeżeniem, że zostanie on mu wydany po zakończeniu wystawy. Natomiast drugi z nich został stworzony przez uczestników wystawy w ramach akcji „Zbiorowy w Galerii”, podczas której miały miejsce wspólne warsztaty artystów z mieszkańcami Olsztyna, polegające na zbiorowym tworzeniu obrazów, w ramach których każdy uczestnik mógł domalować fragment obrazu.

Postępowanie zostało zainicjowane poprzez złożenie zawiadomień o przestępstwie, w tym zawiadomienia Posłanki na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej – Iwony Arent z dnia 9 października 2018 r. oraz 17 października 2018 r., zawiadomienia z dnia 12 października 2018 r. Radnych Klubu Prawo i Sprawiedliwość Rady Miasta Olsztyna – Dariusza Stanisława Rudnik, Leszka Araszkiewicza, Jarosława Stanisława Babalski, a także zawiadomienia z dnia 11 października 2025 r. Posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej – Jerzego Małeckiego. Wszyscy zawiadamiający podkreślali swoje polityczne umocowanie (posłowie oraz radni), a wywodzili się z jednej partii politycznej – Prawo i Sprawiedliwość.

W tym czasie trwały wybory samorządowe, co jest o tyle istotne, że aktywność w powyższym przedmiocie (oprócz zawiadomienia o przestępstwie posłanka Iwona Arent skierowała również do

Dyrektora MOK w Olsztynie wezwanie do usunięcia wystawy) spowodowała, iż artyści, którzy zorganizowali przedsięwzięcie wydali oświadczenie, w którym wskazali: „*Trwają wybory i każda rzecz, która posiada potencjał polityczny, zarówno dla grona dziennikarzy jak i polityków jest pretekstem do tego, by uzyskać większy rozgłos i polaryzować poglądy. Niestety zostaliśmy wplątani w ten proceder podczas wystawy w olsztyńskiej Galerii Dobro noszącej tytuł „Polacy Europy” (...) Po otwarciu wystawy doszły do nas głosy niezadowolenia, rzekomego urażenia „uczuć religijnych i patriotycznych”. Wydaje nam się, że to z kolei nawiązuje do innej Polskiej tradycji polegającej na używaniu kultury do walki politycznej. Tworząc wystawę nie mieliśmy na uwadze obrażania kogokolwiek, formuła była i jest nadal otwarta, chodzi nam o dialog, nie o kłótnię. Prace powstałe podczas warsztatów dają wielkie pole do interpretacji, co uważamy za główną zaletę pracy twórczej. Chcemy bardzo wyraźnie zaznaczyć, że naszym zamiarem nie było nigdy tworzyć sensacji i wywoływać skandalu. Jednoznacznie odcinamy się od jakichkolwiek prób zarzucenia nam profanacji jakichkolwiek symboli - państwowych czy religijnych - każdy mógł malować dokładnie to co chce - każdy może w obrazach widzieć to co chce. Nie jesteśmy odpowiedzialni za sposób interpretowania prac przez poszczególne osoby, jest to część ich wolności. Przestrzeń publiczna w Polsce jest pełna wulgaryzmów, języka nienawiści i znaków wprost odwołujących się do faszyzmu co często jest pomijane przez polski wymiar sprawiedliwości. Polska debata publiczna została sprowadzona na dno. My jako artyści nie chcemy i nie bierzemy w tym udziału, jesteśmy daleko od tego typu działalności, a zwłaszcza obrażania kogokolwiek w poniżający i niekulturalny sposób. Jeśli ktoś poczuł się urażony w jakikolwiek sposób przez nas, współautorów prezentowanych prac, prosimy aby przyjął nasze szczerze przeprosiny. Chcemy jednak wyraźnie zaznaczyć, że nie zgadzamy się na używanie naszych prac do walki politycznej, nie uważamy, aby narzucany przez polityków nakaz cenzury lub próba zamknięcia wystawy była czymś z czym powinniśmy się liczyć a tym bardziej godzić. Sztuka musi być strefą wolnej wypowiedzi, jako podstawa, w kraju demokratycznym. Zarówno ta w galeriach prywatnych jak i państwowych. Jednocześnie w obliczu wszystkich zarzutów oraz toczącej się walki politycznej chcemy ogłosić, że zasłaniamy prace w okresie wyborczym, aby nie mogły być używane w toczącej się grze.” W związku z tym w okresie od 6 do 19 listopada 2018 r. prace te zostały przez organizatorów zasłonięte.*

Z kolei z późniejszych zeznań Dyrektora z dnia 20 grudnia 2018 r. wynika, że po zakończeniu wyborów obrazy zostały odsłonięte i wystawa trwała zgodnie z zaplanowanym harmonogramem do dnia 25 listopada 2018 r. Co znamienne po odsłonięciu obrazów nie było już głosów sprzeciwu.

W tych okolicznościach nasuwa się wniosek, iż zawiadomienia o przestępstwie miały w swej istocie charakter polityczny, związany z trwającą kampanią wyborczą do samorządów.

Jednocześnie w dniu 16 listopada 2018 r. Prokurator Rejonowy Olsztyn-Południe w Olsztynie przekazał Prokuraturze Okręgowej w Olsztynie „zawiadomienie o zdarzeniu” wskazując na fakt zarejestrowania i wszczęcia tej sprawy, jednocześnie sprawa ta została zakwalifikowana jako postępowanie dużej wagi. Przy czym z żadnego dokumentu znajdującego się w aktach nie wynika na czym prokurator oparł swoje przekonanie o tym, iż sprawa dotycząca oceny treści, wystawianych w galerii Miejskiego Ośrodka Kultury w Olsztynie, obrazów może mieć z punktu widzenia karnego, jakieś wyjątkowe znaczenie. Nie była to bowiem sprawa ani o szczególnie trudnym stanie faktycznym lub prawnym, ani też wyjątkowo skomplikowanym mechanizmie przestępczym, nie miała też charakteru transgranicznego, nie dotyczyła również osób piastujących wysokie stanowiska urzędnicze w organach państwowych, albo samorządowych o kluczowym znaczeniu. Można więc jedynie zakładać, iż to właśnie element polityczny, związany z osobami będącymi zawiadamiającymi w tej sprawie zdecydował o uznaniu tego postępowania, jako szczególnie ważne. Śledztwo to zostało zresztą niezwłocznie objęte zwierzchnim nadzorem służbowym Prokuratury Okręgowej w Olsztynie oraz monitoringiem Prokuratury Regionalnej w Białymstoku, a także Prokuratury Krajowej.

Pomimo braku podstaw w dniu 13 listopada 2018 r. wydano postanowienie o wszczęciu śledztwa w sprawie:

- I. w bliżej nieustalonym czasie, nie wcześniej niż 5 października 2018 r. w Olsztynie na terenie Galerii Dobro Miejskiego Ośrodka Kultury, publicznego znieważenia godła Rzeczypospolitej Polskiej poprzez namalowanie na obrazie wystawianym w galerii wizerunku orła białego z motywem fallicznym, tj. o czyn z art. 137 § 1 k.k.
- II. w bliżej nieustalonym czasie, nie wcześniej niż 5 października 2018 r. w Olsztynie na terenie Galerii Dobro Miejskiego Ośrodka Kultury, obrażenia uczuć religijnych innych osób poprzez publiczne znieważenie przedmiotu czci religijnej w postaci krzyża, który przedstawiono na obrazie z wizerunkiem nagiej, ukrzyżowanej kobiety z motywami fallicznymi, tj. o czyn z art. 196 k.k.
- III. w sprawie zaistniałego w okresie od 5 października 2018 r. do dnia 29 października 2018 r. w Olsztynie niedopełnienia obowiązków służbowych przez Dyrektora Miejskiego Ośrodka Kultury w Olsztynie poprzez niepodjęcie działań zmierzających do usunięcia z Galerii Dobro Miejskiego Ośrodka Kultury obrazów obrażających uczucia religijne i znieważających symbol państwowy jakim jest godło Rzeczypospolitej Polskiej, czym działano na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. i inne.

Wszczęcie postępowania oczywiście niezasadne. Stwierdzić należy, iż postępowanie sprawdzające dostarczyło wystarczających podstaw do oceny zaistniałego zdarzenia w kontekście

braku wypełnienia znamion opisywanych wyżej przestępstw. Zostały bowiem ustalone jego kluczowe elementy tj. miejsce i charakter wystawianych przedstawień – przede wszystkim, iż były one dostępne wyłącznie w ramach wystawy będącej częścią większego wydarzenia, którego tematem pozostawali Polacy Europy, przedstawiani w różnych aspektach. Temat i założenia tych wydarzeń wyraźnie wskazywały, że ich celem nie było tzw. „sianie nienawiści”, podżeganie do zachowań agresywnych lub upokarzających jakiejkolwiek grupy społeczne, ani też krytyka państwowości jako takiej. W toku postępowania sprawdzającego ustalono również motywy z jakimi powstały te obrazy – jeden w ramach większej pracy zbiorowej, której kwestionowane przedstawienie było jednym z bardzo wielu innych elementów wpisujących się we wspólne wytworzenie obrazu przedstawiającego różne punkty widzenia, estetyki i sposoby przekazu prezentowane przez wszystkich uczestników tego eksperymentu oraz drugi w ramach przedstawienia tematu będącego przedmiotem wystawy i podejmującego go przy użyciu różnego zestawu symboli.

Przeprowadzone później dowody nie dostarczyły praktycznie żadnych nowych istotnych ustaleń, które mogłyby wpłynąć na ocenę zaistniałych zdarzeń w sposób odmienny. Prokurator zdecydował się jednak na wszczęcie śledztwa w tej sprawie.

W dniu 19 listopada 2018 r. prokurator wydał postanowienie o żądaniu wydania rzeczy – dwóch obrazów będących przedmiotem zawiadomienia, z uwagi, jak to stwierdzono w uzasadnieniu, na fakt, że „przedmiotowe obrazy są niezbędne dla ustalenia okoliczności sprawy, stanowią dowód w toczącym się postępowaniu karnym”. Przy czym prokurator nie wskazał na czym owa niezbędność w realiach tego postępowania miałyby polegać. Należy bowiem zwrócić uwagę, że w ramach tego śledztwa nie prowadzono czynności ukierunkowanych na badania autentyczności obrazów, do czego mogłyby być potrzebne np. badania chemiczne, nie dążono do zabezpieczenia śladów na obrazach, a jedynie analizowano treść prezentowanych na nich przedstawień. Oczywiście jest więc, że zajęcie oryginałów obrazów nie było w takiej sytuacji potrzebne, a tym bardziej, jak wskazywał prokurator w postanowieniu o żądaniu wydania rzeczy – niezbędne. Do oceny treści obrazów wystarczające pozostaje dostarczenie, ewentualnie powołanemu biegłemu, materiału fotograficznego uzyskanego w toku oględzin obrazów. Taki zresztą sposób postępowania przyjęto każdorazowo w toku powoływania kolejnych biegłych również w toku niniejszego postępowania. Żadnemu z biegłych nie przekazano oryginałów obrazów i żaden z nich nie zgłosił też takiej potrzeby.

Na tej podstawie w dniu 27 listopada 2018 r. dokonano zatrzymania obu obrazów i oddano je na przechowanie MOK w Olsztynie, który umieścił je w magazynie. Tego samego dnia dokonano również oględzin obu obrazów.

Takim działaniem doprowadzono do ograniczenia swobodnego rozporządzania obrazami i co za tym idzie postąpiono zgodnie z oczekiwaniem zawiadamiających, którzy dążyli do wyeliminowania ich z przestrzeni publicznej z uwagi na swoje poglądy na ich temat.

W dniu 4 grudnia 2018 r. zażalenie na zatrzymanie rzeczy w postaci obrazu, którego przedstawienie było przedmiotem śledztwa, złożył J.D., który nabył go w dniu 27 października 2018 r., od jego autorów z zastrzeżeniem, że po zakończeniu wystawy zostanie mu on wydany.

W dniu 14 marca 2019 r. Sąd uznał zatrzymanie za zasadne z uwagi na konieczność wykonania oględzin, co jak stwierdził Sąd już się stało, a właściciel obrazu powinien poczekać na postanowienie prokuratora w tym przedmiocie i na nie dopiero się ewentualnie złożyć środek odwoławczy.

W związku z tym w dniu 15 marca 2019 r. prokurator wydał postanowienie w przedmiocie dowodów rzeczowych, w których uznał obrazy za dowody w sprawie i nakazał ich przechowywanie w Galerii Dobro. Tym samym dokonał ograniczenia w możliwości rozporządzenia rzeczą przez ich właścicieli. W uzasadnieniu nie wskazał z jakich przyczyn uznaje te przedmioty za niezbędne dla postępowania, pomimo wykonania ich oględzin.

W dniu 19 marca 2019 r. prokurator nakazał funkcjonariuszom Komendy Miejskiej Policji w Olsztynie wydać obraz J.D. na przechowanie z zastrzeżeniem, by go nie upubliczniać.

Obraz został przez J.D. odebrany w dniu 26 marca 2019 r., ale ostatecznie ograniczenia związane z rozporządzaniem obrazem zostały uchylone dopiero w dniu 16 grudnia 2021 r., w wyniku wydania postanowienia w przedmiocie dowodów rzeczowych w tym przedmiocie, po umorzeniu postępowania, a więc ponad 3 lata od jego zatrzymania, pomimo występowania daleko idących wątpliwości co do zasadności tej decyzji, a także zasadności prowadzenia śledztwa w ogóle.

W tym kontekście jako bulwersujący należy uznać sposób postępowania prokuratora ze skargą, jaką J.D. złożył w dniu 29 kwietnia 2019 r., w której wskazał na przewlekłość postępowania i ponownie zażądał zwrotu należącego do niego obrazu. W wyniku złożenia skargi prokurator nie rozstrzygnął jej jako wniosku o zwrot dowodu rzeczowego i nie zajął stanowiska procesowego w tym zakresie, a przekazał skargę do Sądu Apelacyjnego w Białymstoku w trybie ustawy *o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki* (Dz.U.2004.1843), w wyniku czego Sąd odrzucił skargę z uwagi na to, iż J.D. nie był stroną.

Samo śledztwo charakteryzowało się długotrwałością, a w jego toku można odnaleźć sygnały celowego przedłużania postępowania.

Należy podkreślić, że prokurator podjął słuszną decyzję o umorzeniu tego postępowania – należy tak ocenić zarówno postanowienie z dnia 10 listopada 2020 r., jak i kolejne postanowienie

z dnia 14 października 2021 r. wydane po uchyleniu pierwotnej decyzji przez Sąd. Niemniej jednak decyzja z dnia 10 listopada 2020 r. została podjęta po 2 latach prowadzenia postępowania, którego ustalenia praktycznie niewiele różniły się od tych dokonanych w toku postępowania sprawdzającego. Przy czym decyzję końcową prokurator podjął w wyniku wyraźnego wskazania Sądu rozpatrującego zażalenie na postanowienie o zawieszeniu postępowania. W przypadku braku jasnej decyzji i wskazań Sądu w tym zakresie postępowanie najprawdopodobniej w dalszym ciągu mogłoby pozostawać zawieszone z uwagi na niemożność wykonania czynności procesowej z udziałem jednego ze świadków, którego przesłuchanie wbrew twierdzeniom prokuratora nie było niezbędne dla dokonania istotnych dla podjęcia decyzji końcowej.

Przede wszystkim należy zwrócić uwagę, że postępowanie dotyczyło oceny przedstawień obrazów znajdujących się w przestrzeni galerii, w związku z tematyczną wystawą, dotyczącą szeroko rozumianego tematu „Polacy Europy”. Wystawa była częścią szerszej akcji związanej z przedstawieniem tego tematu, na którą składały się koncerty, spotkania z twórcami, warsztaty i wernisaże. Należy nadmienić, że w tak nakreślonym temacie trudno byłoby o jego przedstawienie bez odniesień do kwestii kościoła katolickiego oraz państwa polskiego jako takiego oraz symboli z nim związanych, które stanowią bardzo ważny element w myśleniu o tożsamości narodowej Polaków. W związku z tym również takich odniesień należało się spodziewać decydując się na udział w tych wydarzeniach.

Nie było przy tym żadnych wątpliwości, iż obrazy te nie były prezentowane w trakcie lub w związku z prowadzeniem czynności religijnych, ani nawet w ich pobliżu, ale w wydzielonej przestrzeni wystawowej, dostępnej dla tych osób, które zdecydowały się uczestniczyć w wydarzeniu i zobaczyć wystawę lub wziąć udział w zorganizowanych warsztatach.

Żeby więc dotrzeć do tego przekazu konieczne było przedsięwzięcie dodatkowych starań, a z pewnością przekaz ten nie był dostępny żadnej grupie wiernych, która np. uczestniczyła w czynnościach związanych odprawianiem kultu lub nawet pośrednio związanych z takim działaniami, a jedynie do takich osób, które zdecydowały się na udział w zorganizowanym wydarzeniu kulturalnym.

Złożenie zawiadomień można traktować jako dążenie do przeniesienia dyskursu artystycznego na grunt postępowania karnego, za pomocą którego członkowie partii usiłowali realizować założenia programowe swojego ugrupowania i to nie w sferze organizacji szeroko rozumianych struktur państwowych, czego istotą powinny być działania partii politycznych, ale sztuki jako takiej i artystycznego wyrazu, które usiłowali podporządkować swojej wizji poprzez instrumenty karne.

Postępowanie karne nie może być instrumentem do narzucania partyjnych opinii i poglądów lub realizacji partyjnych programów, innym członkom dyskursu społecznego czy środowiskowego. W tym sensie reakcja organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości, w szczególności uleganie próbom politycznej ingerencji w życie kulturalne przy pomocy instrumentów karnych jest w demokratycznym państwie prawa wyjątkowo groźne.

Należy podkreślić, że prokurator ostatecznie, pod wpływem kierunków wyznaczonych przez Sąd, podjął decyzję o umorzeniu postępowania, którego zasadność nie budzi wątpliwości, jednakże do tego momentu prowadził długotrwałe śledztwo, które samo w sobie stanowiło element negatywnego wpływu na organizatorów wystawy i samych artystów, jak również mogło mieć wydźwięk „mrozący” dla innych przedstawicieli życia kulturalnego, a przy tym ingerowało w możliwość rozporządzania obrazami przez ich właścicieli, poprzez długotrwałe utrzymywaną decyzję o uznaniu ich jako dowodów w sprawie.

Należy przy tym podkreślić, iż jak wskazano wyżej, już na etapie postępowania sprawdzającego istniały wystarczające podstawy do rzetelnej oceny czy zachowania będące przedmiotem zawiadomień o przestępstwie wypełniają znamiona przestępstwa, czy też nie. W związku z tym prowadzenie długotrwałego śledztwa w tym zakresie było z punktu widzenia *stricte* karnego – niezrozumiałe.

Widoczny brak dążenia przez prokuratora do podjęcia decyzji merytorycznej w tej sprawie i chęć odsunięcia tego procesu na jak najdłuższy czas najprawdopodobniej wynikał z chęci uniknięcia negatywnych skutków tej decyzji, jakich prokurator mógł się spodziewać, w związku z okolicznościami związanymi wyjątkowym zainteresowaniem tym postępowaniem prokuratorów wyższego szczebla. Jak wskazano wyżej, o ile w ramach nadzoru nie były formułowane wskazania co do kierunków wykonywanych czynności lub charakteru spodziewanych decyzji, to sam fakt objęcia tej, niezbyt skomplikowanej sprawy zwierzchnim nadzorem służbowym praktycznie niezwłocznie po uzyskaniu informacji o jego wszczęciu, a także wykazanie stałego zainteresowania jej przebiegiem przez prokuratury wszystkich szczebli, w tym centralnego, mogło rodzić obawy prokuratora o wystąpienie negatywnych skutków w przypadku podjęcia decyzji niezgodnej z intencjami zawiadamiających, którymi byli wyłącznie przedstawiciele partii ówczesnie rządzącej. Jak bowiem wskazano wyżej, owo wyjątkowe zainteresowanie tą sprawą wynikało najprawdopodobniej właśnie z faktu, iż zawiadamiającymi byli politycy ówczesnej partii rządzącej.

W wyniku dokonanej analizy uznano, że zachodzi konieczność rozpatrzenia zachowania prokuratorów inicjujących i nadzorujących postępowanie pod kątem odpowiedzialności służbowej.

106) V Ds 69/14 Prokuratury Okręgowej w Łomży

107) RP I Ds 6.2020 Prokuratury Regionalnej w Krakowie

Przedmiotem postępowania zarejestrowanego pierwotnie pod sygn. V Ds 60/14 Prokuratury Okręgowej w Łomży było przekroczenia uprawnień przez prokuratorów z Prokuratury Okręgowej Warszawy - Pragi z Warszawy, podczas wykonywania przez nich czynności żądania wydania rzeczy i przeszukania w dniu 18 czerwca 2014 roku w redakcji tygodnika „Wprost” w Warszawie na ul. Aleje Jerozolimskie 212 (*Batory Office Building*), w toku prowadzonego przez nich śledztwa sygn. akt V Ds 74/14, poprzez naruszenie art. 181 § 1 i 3 k.p.k., art. 225 k.p.k. art. 226 k.p.k., polegające na działaniach zmierzających do naruszenia tajemnicy dziennikarskiej i ujawnienia źródeł informacji dziennikarskiej oraz poprzez wypełnienie znamion czynów zabronionych z art. 246 k.k., art. 43 i 44 ustawy prawo prasowe, tj. czynu z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 246 k.k., w zb. z art. 43 ust. 1 i art. 44 ust. 1 i ust. 2 ustawy prawo prasowe, wobec tego, że czyn ten nie zawiera znamion czynu zabronionego, tj. na podstawie art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k.

Śledztwo było dwukrotnie umarzone przez prokuratorów Prokuratury Okręgowej w Łomży (V Ds 60/14 i V Ds 69/14), a pismem z dnia 21 kwietnia 2016 roku Prokuratora Krajowego - za pośrednictwem Prokuratora Regionalnego we Wrocławiu (pismo z 5 maja 2016 r.) przekazane Prokuratorowi Okręgowemu w Jeleniej Górze wraz z zawiadomieniem o popełnieniu przestępstwa złożonym przez Mariusza Kamińskiego - Ministra Koordynatora służb specjalnych z dnia 18 kwietnia 2016r. w sprawie przekroczenia uprawnień prokuratorów Prokuratury Okręgowej Warszawa-Praga prowadzących czynności w postępowaniu V Ds 74/14 i kierownictwa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, którzy działając z góry powziętym zamiarem poprzez nadzorowanie, kierowanie i polecanie wykonania ABW czynności dochodzeniowo-śledczych przekroczyli uprawnienia i nie dopełnili obowiązków, przez co dopuścili się przestępstwa nadużycia władzy tj. czynu z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 5 ust. 1 pkt 2, art. 19 ust. 1, art. 21 ust 3 ustawy o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu i art. 312 pkt. 1 k.p.k. i w ten sposób działania na szkodę interesu społecznego i prywatnego.

Przekazane akta i zawiadomienie zostały zarejestrowane pod sygn. PO III Ds 2.2016/s.

W dniu 18 maja 2016 r. prokurator Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze podjął śledztwo i do jego materiałów dołączył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa złożone przez Mariusza Kamińskiego - Ministra Koordynatora służb specjalnych.

Śledztwo jednak nie było w tej jednostce prowadzone, albowiem w dniu 27 czerwca 2016 roku zostały przekazane przez Prokuraturę Krajową do Prokuratury Regionalnej w Krakowie, celem dalszego prowadzenia i zarejestrowane pod sygn. akt RP I Ds 10.2016.

W tej jednostce, prokurator jednej z krakowskich prokuratur rejonowych delegowany do Prokuratury Regionalnej w Krakowie do jego materiałów dołączono śledztwo zarejestrowane pod sygn. RP I Ds 9.2016, która została wszczęta w sprawie była wszczęta na podstawie przekazanych w dniu 20 czerwca 2016 roku przez Prokuraturę Krajową materiałów w sprawie przekroczenia uprawnień przez sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w dniu 17 kwietnia 2014 roku w Warszawie poprzez nakłanianie J.K. do podjęcia interwencji mającej na celu utrudnianie krytyki prasowej dotyczącej działań Rady Ministrów i Prezesa Rady Ministrów, zamieszczanej w dzienniku „Fakt”, czym działał na szkodę interesu społecznego, tj. wolności prasy oraz interesu prywatnego dziennikarzy tego pisma z powodu krytyki prasowej opublikowanej w społecznie uzasadnionym interesie tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 44 ust. 2 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 roku Prawo prasowe (Dz. U. z 1984 Nr 5, poz. 24 z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. Uzasadnieniem miały być *okoliczności obydwu spraw, przedmiot postępowania dotyczący m.in. szeroko pojętych zasad funkcjonowania i kształtowania rynku prasy w demokratycznym społeczeństwie oraz (...) zasady ekonomiki procesowej.*

Postanowieniem z dnia 17 sierpnia 2020 roku ten sam prokurator, w tym czasie już prokurator Prokuratury Okręgowej w Krakowie delegowany do Prokuratury Regionalnej w Krakowie wyłączył materiały wcześniej nie objęte śledztwem Prokuratury Okręgowej w Łomży, które zarejestrowano pod sygn. RP I Ds 6.2020. W uzasadnieniu stwierdził, iż *Prokuratura Regionalna w Krakowie prowadzi wielowątkowe śledztwo, m.in. na podstawie zawiadomienia Centrum Monitoringu Wolności Prasy Stowarzyszenia Dziennikarzy Polskich w sprawie, m.in. dotyczącej zdarzeń opisanych w artykule prasowym „Rozmowa K.-G. i zmiana redaktora naczelnego Faktu”, opublikowanego w tygodniku „Do Rzeczy” z dnia 25 kwietnia 2016 roku o przest. z art. 231 § 1 k.k. i inne. Na obecnym etapie postępowania, w zakresie wskazanym w sentencji postanowienia, zebrano materiał dowody pozwalający na dokonanie końcowej analizy i podjęcie końcowej decyzji merytorycznej. W pozostałym zakresie konieczne jest wykonanie dodatkowych czynności procesowych, a zatem kierując się zasadami ekonomiki procesowej, postanowiono jak na wstępie.*

Pomimo to w wyłączonych materiałach pozostały akta dotyczące śledztwa wszczętego pierwotnie w Prokuraturę Okręgowej w Łomży, a postanowienia o umorzeniu zostało wydane dopiero w dniu 12 lutego 2021 r.:

I. przekroczenia uprawnień w dniu 17 kwietnia 2014 roku w Warszawie, przez Sekretarza Stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, poprzez nakłanianie J.K. do podjęcia interwencji mającej na celu utrudnianie i tłumienie krytyki prasowej, dotyczącej działań Rady Ministrów i Prezesa Rady Ministrów, zamieszczanej w dzienniku „Fakt Gazeta Codzienna”, czym działano na szkodę interesu publicznego, tj. wolności prasy oraz interesu prywatnego dziennikarzy tego pisma,

tj. G.J., P.B. i J.N.-D., z powodu krytyki prasowej opublikowanej w społecznie uzasadnionym interesie, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 roku Prawo prasowe (t.j. Dz. U. 2018 roku, poz. 1914) i art. 44 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 roku Prawo prasowe (t.j. Dz. U. 2018 roku, poz. 1914) w zw. z art. 11 § 2 k.k. - wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego;

II. tłumienia i utrudniania krytyki prasowej w okresie od bliżej nieokreślonego dnia do dnia 29 maja 2014 roku w Warszawie i innych miejscowościach, w związku z artykułami krytykującymi niektórych polityków na łamach dziennika „Fakt Gazeta Codzienna”, w wyniku czego doszło do zwolnienia G.J. z funkcji redaktora naczelnego tej gazety i rozwiązania współpracy z Ringier Axel Springer Polska Sp. z o.o., tj. o przestępstwo z art. 44 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 roku Prawo prasowe (t.j. Dz. U. 2018 roku, poz. 1914) - wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu;

III. tłumienia i utrudniania krytyki prasowej w okresie od bliżej nieokreślonego dnia do dnia 31 grudnia 2015 roku w Warszawie i innych miejscowościach, poprzez wskazywanie rodzaju i zakresu publikacji zamieszczanych na łamach dziennika „Fakt Gazeta Codzienna”, w tym dotyczących artykułów krytykujących i opisujących niektórych polityków i osób z nimi związanych, w wyniku czego doszło do zwolnienia P.B. z funkcji zastępcy redaktora naczelnego tej gazety i rozwiązania współpracy z Ringier Axel Springer Polska Sp. z o.o., tj. o przestępstwo z art. 44 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 roku Prawo prasowe (t.j. Dz. U. 2018 roku, poz. 1914) - wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu;

IV. tłumienia i utrudniania krytyki prasowej w okresie od bliżej nieokreślonego dnia do dnia 31 grudnia 2015 roku w Warszawie i innych miejscowościach, poprzez wskazywanie rodzaju i zakresu publikacji zamieszczanych na łamach dziennika „Fakt Gazeta Codzienna”, w tym dotyczących artykułów krytykujących i opisujących niektórych polityków i osób z nimi związanych, w wyniku czego doszło do zwolnienia J.N.-D. z funkcji zastępcy redaktora naczelnego tej gazety i rozwiązania współpracy z Ringier Axel Springer Polska Sp. z o.o., tj. o przestępstwo z art. 44 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 roku Prawo prasowe (t.j. Dz. U. 2018 roku, poz. 1914) - wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu.

Postanowienie to jest prawomocne.

Reasumując należy podnieść, iż nie miały jakiegokolwiek uzasadnienia decyzje o przekazywaniu spraw, a następnie ich łączeniu i wyłączaniu, poza faktem, iż trwały i dotyczyły przedstawicieli ówczesnej opozycji. Należy też podnieść, iż sprawy były inicjowane zasadniczo na podstawie doniesień prasowych. Śledztwo wszczęte w Prokuraturze Okręgowej w Łomży było prowadzone na podstawie zawiadomienia K. S. i E. W., opartego na wypowiedziach pełnomocnika

osoby uczestniczącej w zdarzeniach, a miało na celu ominięcie sądowego orzeczenia zapadłego w zakresie oceny zaistniałej sytuacji, właśnie na podstawie zażalenia tego pełnomocnika.

108) 2005-1.Ds.9.2023 Prokuratury Regionalnej w Lublinie

Wymienione postępowanie zostało wszczęte na podstawie zawiadomienia o przestępstwie z dn. 06.04.2023 r. złożonego przez Pełnomocnika Rządu Ds Praw Człowieka Marcina Warchoła do Prokuratury Krajowej.

W zawiadomieniu jego autor, opisał czyn w sposób następujący: „...w nieustalonym dniu, jednak nie później niż 12 lipca 2015 r., na terytorium RP, nieustalona grupa funkcjonariuszy publicznych działając wbrew obowiązkom służbowym spowodowała niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia wielu osób poprzez wprowadzenie do projektu ustawy z dn. 9 kwietnia 2015 r. o zmianie ustawy Prawo farmaceutyczne oraz niektórych innych ustaw przepisu zmieniającego art. 127 ustawy Prawo farmaceutyczne w taki sposób, że przepis ten depenalizował przestępstwo podejmowania działalności w zakresie prowadzenia bez zezwolenia hurtowni farmaceutycznej, apteki ogólnodostępnej lub punktu aptecznego, a następnie przedłożenie wskazanego projektu do procedowania przez Parlament RP, co doprowadziło do ostatecznego wejścia w życie ustawy w brzmieniu opisanym wyżej w dniu 15 lipca 2015 r., a tym samym spowodowało rażące utrudnienie organom ścigania prowadzenia postępowań w sprawach dotyczących odwróconego łańcucha dystrybucji leków, co przyczyniło się do powstania sytuacji niebezpieczeństwa dla życia i zdrowia wielu osób polegającej na czasowej niedostępności leków refundowanych dla pacjentów, które to leki w ramach odwróconego łańcucha dystrybucji leków były eksportowane do innych państw członkowskich UE, co mogło mieć konsekwencje dla zdrowia i życia obywateli RP, czym działała na szkodę interesu publicznego, to jest o czyn z art. 165 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.”

Na otrzymanym zawiadomieniu widnieje adnotacja Prokuratora Michała Ostrowskiego z dnia 17.04.2023 r.: „Prokuratury Regionalnej w Lublinie”.

Następnie Dariusz Barski Prokurator Krajowy pismem z dnia 20 kwietnia 2023 r., skierowanym na ręce Jerzego Ziarkiewicza, Prokuratora Regionalnego w Lublinie, przekazał - na podstawie § 116 ust 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. – Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U. z 2017 r., poz.1206 tj. ze zm.) – wymienione zawiadomienie celem przeprowadzenia postępowania przygotowawczego. Uzasadnił decyzję przekazania, poza obszar działania

Prokuratury Regionalnej w Warszawie, dobrem postępowania przygotowawczego, bez skonkretyzowania charakteru tego dobra. W piśmie przekazującym jest mowa o kwalifikacji ewentualnego wszczęcia postępowania z art. 165 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Na kanwie powyższego zawiadomienia oraz przesłuchania w charakterze świadka zawiadamiającego Marcina Warchoła w dn. 16.05.2023 r. (podczas którego zawiadamiający nie podał żadnych okoliczności faktycznych uzasadniających jego podejrzenie) oraz analizy dostępnej na stronie Sejmu RP dokumentacji w postaci: projektu założeń ustawy, projektu ustawy, korespondencyjnego uzgodnienia stanowisk, opinii prawnych i innych dokumentów dotyczących prac nad ustawą, zostało wszczęte w dniu 12 czerwca 2023 r. w Prokuraturze Regionalnej w Lublinie śledztwo w przedmiocie: *„zaistniałego w 2014 r., daty dziennej nieustalonej, nie później niż 26.11.2014 r. w Warszawie, nadużycia udzielonych uprawnień oraz niedopełnienia obowiązków przez funkcjonariuszy publicznych odpowiedzialnych za przygotowanie oraz wniesienie projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo farmaceutyczne oraz niektórych innych ustaw (Druk 2997), zakładającego wprowadzenie zmian w regulacji art. 127 ustawy z dnia 6 września 2001 r. Prawo farmaceutyczne (Dz.U. z 2008 r., Nr 45, poz. 271 ze zm.), penalizującego podejmowanie działalności w zakresie prowadzenia hurtowni farmaceutycznej lub apteki ogólnodostępnej lub punktu aptecznego, grzywną, karą ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2, poprzez wprowadzenia zapisu, iż wykonywanie takiej działalności, bez wymaganego zezwolenia lub wbrew jego warunkom, podlega karze pieniężnej, czym działano na szkodę interesu publicznego, to jest o czyn z art. 231 § 1 k.k.”*

Uzasadnienie wszczęcia śledztwa ograniczyło się wyłącznie do stwierdzenia, że: *„z uwagi na przyjętą kwalifikację prawną, celem wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności sprawy, zasadnym było wszczęcie śledztwa w niniejszej sprawie...”*.

Zeznając Marcin Warchoł nie wskazał wprost na ewentualne zachowania korupcyjne, polegające na osiągnięciu korzyści osobistej lub majątkowej, które mogły być powodem zmiany ustawy Prawo farmaceutyczne. Podkreślał niezasadność depenalizacji i wprowadzenie administracyjnej kary pieniężnej, czego konsekwencją było umorzenie wielu postępowań przygotowawczych. Nie wskazał konkretnych osób, które mogłyby dopuścić się naruszenia swoich uprawnień czy niedopełnienia swoich obowiązków w toku prac legislacyjnych związanych ze zmianą ustawy Prawo farmaceutyczne.

Stwierdzić należy, że wszczęcie postępowania przygotowawczego o czyn z art. 231 § 1 k.k. było nieuzasadnione z uwagi na przedawnienie karalności czynu, które nastąpiło w dniu 26.11.2019 r.

Mimo tego, w dniu 28 lipca 2023 r. prokurator referent wydała postanowienie o sprostowaniu oczywistej omyłki pisarskiej w sentencji postanowienia o wszczęciu śledztwa poprzez wskazanie jako kwalifikacji prawnej czynu będącego jego przedmiotem, art. 231 § 2 k.k., w miejsce omyłkowo wskazanego art. 231 § 1 k.k. W uzasadnieniu Pani prokurator stwierdziła: *„Tymczasem z samego określenia czynu będącego przedmiotem postępowania wynika, że kwestionowany projekt ustawy zakładał zmiany ukierunkowane na osiągnięcie korzyści osobistej przez osoby podejmujące przedmiotową działalność bez wymaganego zezwolenia lub wbrew jego warunkom, to jest o czyn objęty normą art. 231 § 2 k.k.”*.

Zmiana kwalifikacji czynu spowodowała wydłużenie okresu przedawnienia.

Niestety, nie da się ustalić na podstawie dostępnych akt kto zauważył, iż czyn z art. 231 § 1 k.k. jest przedawniony w dacie wszczęcia i - wobec niezastosowania art. 165 § 1 pkt 5 k.k. - koniecznym jest „ratowanie” się art. 231 § 2 k.k.

Śledztwo zostało umorzone postanowieniem z dnia 9 sierpnia 2024 r. o czyn z art. 231 § 2 k.k. wobec stwierdzenia braku znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.). Ta decyzja jest zasadna i prawidłowo uargumentowana opiera się na wykazaniu, że: *„...funkcjonariusze publiczni uczestniczący w procesie legislacyjnym działali w granicach przyznanych im uprawnień. Brak jest jednocześnie przesłanek do formułowania wniosków, iż ich działaniom towarzyszył cel osiągnięcia korzyści osobistej...”*.

W postanowieniu o umorzeniu śledztwa występują następujące zapisy: referent umarzający śledztwo pisze we wstępie, iż przeanalizował akta śledztwa w sprawie: *„...przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy publicznych to jest o czyn z art. 231 § 1 k.k.”* (choć po sprostowaniu omyłki pisarskiej w dniu 9 sierpnia 2023 roku przedmiot śledztwa zakwalifikowano z art. 231 § 2 k.k.). Natomiast w sentencji postanowienia o umorzeniu śledztwa stwierdza: *„...tj. o przestępstwo z art. 231 § 2 k.k. – wobec braku znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.)”*.

W związku z tym prawidłowe działanie referenta (przy słusznym zaniechaniu kwalifikacji w zbiegu z art. 165 § 1 pkt 5 k.k.) powinno polegać na odmowie wszczęcia z art. 231 § 1 k.k.

Czynności w ramach zwierzchniego nadzoru służbowego sprawowanego prokuratora z Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej nie były dokumentowane. Nie ma w aktach nadzoru dowodów wskazujących by dokonywał władczych ingerencji w prawo prokuratora referenta do samodzielnego podejmowania decyzji o treści przez niego samego uznanych za właściwe i uzasadnione.

W wyniku dokonanej analizy uznano, że zachodzi konieczność rozpatrzenia zachowania pierwszego prokuratora referenta pod kątem odpowiedzialności służbowej.

E) Postępowania dotyczące wykorzystywania prokuratury dla prywatnych celów kierownictwa prokuratury

109) 4138-1.Ds.65.2021 Prokuratury Rejonowej Kraków–Śródmieście Zachód w Krakowie

Podstawą wdrożenia czynności sprawdzających w przedmiotowej sprawie było zawiadomienie Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie z dnia 22 października 2021 roku, które wpłynęło do Prokuratury Rejonowej Kraków Śródmieście Wschód wraz z kserokopiami pism z akt postępowania sądowego prowadzonego przed wymienionym sądem za sygnaturą II K 1303/20 celem przeprowadzenia postępowania w kierunku występkę z art. 233 § 4a k.k. związanego z możliwością złożenia fałszywej opinii przez biegłego z zakresu toksykologii środków odurzających i substancji psychotropowych złożonej w sprawie przeciwko M.Ch. Jak wynika z treści aktu oskarżenia M.Ch. wskazał swoje zatrudnienie w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Po otrzymaniu zawiadomienia Prokurator Rejonowy Kraków – Śródmieście Wschód pismem z dnia 29 października 2021 roku wystąpiła do Prokuratora Okręgowego w Krakowie z wnioskiem o wyznaczenie innej jednostki z uwagi na to, że kierowana przez nią prokuratura była stroną postępowania sądowego, w toku którego skierowano przedmiotowe zawiadomienie, a kwestionowana opinia została sporządzona przez Instytut Ekspertyz Sądowych w Krakowie, w toku postępowania przygotowawczego nadzorowanego przez Prokuraturę Rejonową Kraków–Śródmieście Wschód w Krakowie.

W dniu 29 października 2021 roku Rafał Babiński ówczesny Prokurator Okręgowy w Krakowie polecił przekazanie sprawy do Prokuratury Rejonowej Kraków Śródmieście-Zachód w Krakowie. Zarządzeniem z dnia 2 listopada 2021 roku Zastępca Prokuratora Okręgowego w Krakowie wykonał polecenie i do kontynuowania sprawy wyznaczył Prokuraturę Rejonową Kraków - Śródmieście Zachód w Krakowie.

W sprawie – pomimo tak skomplikowanej materii - ograniczono się wyłącznie do czynności sprawdzających, które zakończono w dniu 21 grudnia 2021 roku wydaniem przez prokuratora referenta postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie nieumyślnego przedstawienia w dniu 21 lipca 2020 r. w Krakowie, przez biegłego z Instytutu Ekspertyz Sądowych im. Prof. J.S. w Krakowie, fałszywej opinii nr E.1369/2020/TA z zakresu toksykologii środków odurzających i substancji psychotropowych, mającej służyć za dowód w postępowaniu przygotowawczym

nadzorowanym przez Prokuraturę Rejonową Kraków - Śródmieście Wschód w Krakowie o sygn. PR 3 Ds 577.2020, narażając tym na istotną szkodę interes publiczny, tj. o przestępstwo z art. 233 § 4a k.k. - wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego na zasadzie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

Stwierdzić należy, że postępowanie Prokuratury Rejonowej Kraków Śródmieście Zachód w Krakowie o sygn. 4138-1.Ds65.2021 prowadzone było bez właściwego ukierunkowania, wymierzone wyłącznie na jego szybkie załatwienie, nie zaś rzetelne procesowe rozpoznanie. Poza korespondencją z IES w Krakowie, dołączeniem kopii aktu oskarżenia, nie wysilono się o zebranie żadnego dodatkowego materiału dowodowego pozwalającego na procesową weryfikację zawiadomienia sądu. Podjęta w jego toku decyzja merytoryczna jest niezasadna, oparta na niekompletnym, niepełnym materiale dowodowym.

Nie przesądzając o końcowym rezultacie śledztwa, w sprawie tej niezbędnym jest jego podjęcie, wydanie postanowienia o wszczęciu śledztwa i dalsze kontynuowanie.

110) RP III Ds 11.2019 Prokuratury Regionalnej w Lublinie

Asumptem do prowadzenia postępowania przez Prokuraturę Regionalną w Lublinie było zarządzenie z dnia 26 listopada 2019 roku byłego Prokuratora Krajowego Bogdana Świączkowskiego o przekazaniu na zasadzie § 116 pkt 5 Regulaminu prokuratorskiego tej prokuraturze materiałów po zapoznaniu się w Departamencie do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej w dniu 26 listopada 2019 roku z treścią opinii biegłej dr nauk medycznych E.P. – specjalisty onkologa, wywołanej na okoliczność stanu zdrowia oskarżonego Z.S., z dnia 5 listopada 2019 roku, jak również z protokołem posiedzenia z dnia 18 listopada 2019 roku Sądu Okręgowego Wydział III Karny w Krakowie, o sygn. III K 7/19 w przedmiocie zażalenia na warunkowe przedłużenie okresu tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego Z.S., w trakcie którego Sąd Orzekający działając na zasadzie art. 201 k.p.k. dopuścił dowód z uzupełniającej opinii w/w biegłej, która opiniując do protokołu, podtrzymała swoją opinię z dnia 5 września 2019 roku. Skutkiem tej opinii Sąd podjął decyzję o warunkowym przedłużeniu okresu tymczasowego aresztowania wobec Z.S. Analizująca dokumentację prokurator wyprowadziła wniosek, że zachodzi uzasadnione podejrzenie, iż biegła mogła dopuścić się przestępstwa z art. 233 § 4 k.k. – przedstawienia fałszywych opinii i z art. 239 § 1 k.k. utrudniania prowadzenia postępowania karnego. Z przedstawioną oceną w tym samym dniu zgodził się ówczesny Zastępca Dyrektora

Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej – prokurator Tomasz Piekarski, polecając jednocześnie przygotowanie projektu decyzji w trybie § 116 ust. 5 Regulaminu prokuratorskiego.

Śledztwo Prokuratury Regionalnej w Lublinie, o sygn. RP III Ds 11.2019, zostało wszczęte w dniu 29 listopada 2019 roku w sprawach:

1. zaistniałego w okresie od 9 maja 2019 roku do 18 listopada 2019 roku w Krakowie i w innych miejscowościach na terenie kraju, w różnych datach dziennych, kilkukrotnego przedstawienia fałszywych opinii przez biegłego lekarza – specjalistę onkologa z listy Prezesa Sądu Okręgowego w Krakowie oraz innych lekarzy specjalistów mających służyć za dowód w postępowaniu karnym prowadzonym przed Sądem Okręgowym w Krakowie III Wydział Karny w sprawie III K 7/19 przeciwko Z.S. i innym, oskarżonym o przestępstwo z art. 296 § 3 k.k. i inne, tj. o przestępstwo z art. 233 § 4 k.k.
2. zaistniałego w okresie od dnia 9 maja 2019 roku do dnia 18 listopada 2019 roku w Krakowie, utrudniania postępowania karnego prowadzonego przed Sądem Okręgowym w Krakowie III Wydział Karny w sprawie III K 7/19 przeciwko Z.S. i innym, oskarżonym o przestępstwo z art. 296 § 3 k.k. i inne, poprzez przedstawianie fałszywych opinii przez biegłego – specjalistę onkologa i innych specjalistów co do stanu zdrowia oskarżonego Z.S. i możliwości niego przebywania w warunkach izolacji więziennej w ramach tymczasowego aresztowania oraz brania udziału w przedmiotowym postępowaniu karnym przed Sądem, pomagając w ten sposób oskarżonemu Z.S. w stwarzaniu przeszkód w sprawnym przeprowadzaniu rozpraw sądowych i uniknięciu odpowiedzialności karnej, tj. o przestępstwo z art. 239 § 1 k.k.
3. przedkładania w dniu 15 listopada 2019 roku w Warszawie oraz w dniu 18 listopada 2019 roku w Krakowie przez ustaloną osobę poświadczających nieprawdę zaświadczeń lekarskich, tj. o przest. z art. 273 k.k..

Bez zasięgnięcia weryfikującej opinii medycznej określającej w inkryminowanym okresie stan zdrowia Z.S., w relacji do opinii biegłej E.P., w dniu 6 października 2020 roku prokurator Prokuratury Rejonowej Lublin Południe w Lublinie delegowana do Prokuratury Regionalnej w Lublinie sformułowała 4 zarzuty obejmujące wystawienie fałszywej opinii i jeden obejmujący realizację znamion występku z art. 239 § 1 k.k.

Przesłuchana w dniu 19 listopada 2020 roku w charakterze podejrzanej E.P. nie przyznała się do stawianych jej zarzutów i odmówiła składania wyjaśnień. W tym samym dniu zastosowano wobec podejrzanej środki zapobiegawcze w postaci poręczenia majątkowego w kwocie 50 000 zł oraz nałożono nakaz powstrzymywania się od wykonywania obowiązków biegłej sądowej z zakresu onkologii.

Postanowieniem z dnia 13 listopada 2020 roku E.P. uzupełniono postanowienie o przedstawieniu zarzutów o kolejne dwa czyny z art. 233 § 4 k.k. oraz o dwa czyny z art. 239 § 1 k.k..

Pismem z dnia 23 listopada 2020 roku – działając na zasadzie art. 21 § 1 pkt 1 k.p.k. Prokurator Regionalny w Lublinie poinformował Dyrektora Narodowego Instytutu Onkologii im. M. Curie – Skłodowskiej Państwowego Instytut Badawczy Oddział w Krakowie o fakcie przedstawienia E.P. zarzutów mających związek z jej statusem biegłej sądowej z zakresu onkologii. Kolejnym pismem z tej daty prokurator Jerzy Ziarkiewicz poinformował Prezesa Sądu Okręgowego w Krakowie o fakcie przedstawienia biegłej zarzutów wystawiania fałszywych opinii.

W dniu 18 stycznia 2021 roku wydane zostało następne postanowienie o uzupełnieniu postanowień o przedstawieniu zarzutów E.P. zarzucając popełnienie 7 czynów z art. 233 § 4 k.k. i 4 czynów z art. 239 § 1 k.k.

W dniu 10 marca 2021 roku wydane zostało kolejne postanowienie o uzupełnieniu postanowień o przedstawieniu zarzutów E.P, zarzucając popełnienie 8 czynów z art. 233 § 4 k.k. i 5 czynów z art. 239 § 1 k.k.

W śledztwie wystąpiono m. in. o przekazanie przez 3 banki na zasadzie art. 105 ust. 1 pkt 2 lit. b ustawy Prawo Bankowe informacji dotyczących przepływu środków finansowych na rachunkach bankowych E.P.

Dopiero w dniu 28 października 2021 roku prokurator referent zasięgnęła opinii Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej Uniwersytetu Medycznego w Lublinie w celu ustalenia rzetelności opinii formułowanych przez E.P. Postanowienie to zostało uchylone najprawdopodobniej w dniu 12 lipca 2022 roku przez Prokuratora Regionalnego Jerzego Ziarkiewicza. Dokument nie zawierał daty dziennej.

Ostatecznie w dniu 12 lipca 2022 roku prokurator referent wywołała opinię Instytutu Ekspertyz Medycznych w Łodzi, która wpłynęła do akt w dniu 25 października 2022 roku. Opinia stwierdzała, że opinie wydane przez podejrzaną E.P. były prawidłowe i zgodne z rzeczywistym stanem faktycznym.

Pomimo powyższych wniosków opinii i braku zarzutów co do jej treści zdecydowano się na poszukiwanie innych biegłych z zakresu medycyny sądowej. Wywołanie kolejnej opinii biegłych było dalece utrudnione, albowiem zwrócono się do kilkunastu placówek naukowych, które odmówiły opiniowania i *de facto* sprowadzało się do meta opiniowania, bez wszechstronnej oceny strony podmiotowej jej działań. Było to działanie niezasadne.

Czynności prokuratora w dużej mierze koncentrowały się wokół badania wielu innych opinii wydanych przez biegłą E.P., przy założeniu, iż także one zostały wydane w warunkach możliwości popełnienia przestępstwa. W świetle opinii Instytutu Ekspertyz Medycznych z Łodzi, który

w jednostkowym przypadku nie potwierdził tych nieprawidłowości, weryfikowanie wszystkich opinii biegłej, bez uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa, było co najmniej wątpliwe.

Pomimo powyższych ustaleń kontynuowano postępowanie, gromadząc dalszy materiał procesowy, w tym uzupełniając przesłuchano biegłych z IEM opiniujących w tej sprawie, którzy podtrzymali złożone przez siebie opinie.

W dniu 14 grudnia 2022 roku wykonano czynność procesową z udziałem podejrzanego biegłego prof. K. W., który nie przyznał się do stawianych mu zarzutów i złożył wyjaśnienia wskazujące na zakres badań jakie przeprowadził z udziałem Z.S. przez wystawieniem opinii sądowo – medycznej.

Zaakcentowania wymaga, iż materiały procesowe dostępne prokurator referent w dacie podejmowania decyzji w przedmiocie wszczęcia postępowania przygotowawczego nie dawały żadnych podstaw dla podjęcia decyzji w wszczęciu śledztwa z dwóch zasadniczych powodów:

po pierwsze – z uwagi na niemożność należytego skonkretyzowania czynu zabronionego, który miałby stanowić podstawę dla wszczęcia oraz przeprowadzenia postępowania przygotowawczego na podstawie przepisów Kodeksu postępowania karnego zgodnie z wymogiem zawartym w przepisie art. 303 k.p.k., który nakazuje określenie czynu będącego przedmiotem postępowania, co w oczywisty sposób przesądza o konieczności należytej jego konkretyzacji, a tego w oczywisty sposób w osnowie wydanego postanowienia nie dopełniono, przyjmując najzupełniej dowolnie kilkukrotne przedstawienie fałszywych opinii przez biegłego lekarza – specjalistę onkologa z listy Prezesa Sądu Okręgowego w Krakowie oraz innych lekarzy specjalistów mających służyć za dowód w postępowaniu karnym prowadzonym przed Sądem Okręgowym w Krakowie III Wydział Karny w sprawie III K 7/19 przeciwko Z.S. i innym, oskarżonym o przestępstwo z art. 296 § 3 k.k. i inne, bez jakiegokolwiek skonkretyzowania na czym miałby ten fałsz polegać, po wtóre – wobec rzeczywistego braku uzasadnionego (a nie urojonego) podejrzenia popełnienia jakiegokolwiek przestępstwa, czego jako przesłanki wszczęcia śledztwa bądź dochodzenia, bezwzględnie wymaga ten sam przepis art. 303 k.p.k.

Koincydencja zdarzeń wskazuje, iż najważniejszą determinantą prowadzenia rzeczonego postępowania był najprawdopodobniej fakt, iż oskarżony Z.S. publikował w „social mediach” obraźliwe audycje przedstawiające w bardzo niekorzystnym świetle Ministra Sprawiedliwości Prokuratora Generalnego Zbigniewa Ziobry, a to z pewnością nie stwarzało obiektywnej oceny uzasadnionego podejrzenia popełnienia szeregu przestępstw przez biegłą opiniującą w tej sprawie. O powyższym świadczy kwestia zaangażowanie w zainicjowanie sprawie Prokuratury Krajowej oraz zakres zdobywanych i składanych do akt nadzoru dokumentów takich jak chociażby udostępnione przez Dyrektora Generalnego Służby Więziennej gen. Jacka Kitlińskiego za

pośrednictwem Sekretarza Stanu w Ministerstwie Finansów – Michała Wójcika w postaci notatki służbowej „dotyczącej wykonywania kar pozbawienia wolności przez Z.S. w okresie od 15 lipca 2004 roku do dnia 26 listopada 2019 roku oraz kart karnych”.

Prokurator postanowiła prowadzić śledztwo osobiście.

Już od pierwszych czynności podejmowanych w toku postępowania karnego w Prokuraturze Regionalnej w Lublinie dostrzegalny był niedostatek samej decyzji o wszczęciu śledztwa, bowiem w samego początku jego prowadzenia – zamiast wywołać opinię sądowo – medyczną, stwierdzającą stan zdrowia podsądnego Z.S. - podejmowane były czynności, których istotna treść sprowadzała się do pozyskiwania dokumentacji z kolejnych spraw karnych, gdzie występował oskarżony Z.S., dokonaniu oględzin takich spraw karnych prowadzonych w prokuraturach czy też gdzie skierowano już akt oskarżenia oraz przesłuchiwanie w charakterze świadków „osób posiadających wiedzę o przedmiocie prowadzonego śledztwa”.

Dostępne akta postępowania przygotowawczego oraz podejmowane w związku z nią działania nadzorcze prokuratorów wykonujących czynności służbowe w Prokuraturze Krajowej dokumentują aktywność jej prokuratorów w kierunku zainicjowania postępowania karnego.

Dokumentem takim w tej sprawie jest z pewnością decyzja Prokuratora Krajowego Bogdana Świączkowskiego z dnia 26 listopada 2019 roku, sygn. PK VII Dsn 379.2019, podjęta na podstawie przepisu § 116 ust. 5 Regulaminu o przekazaniu sprawy do prowadzenia Prokuraturze Regionalnej w Lublinie. Uzasadnienie tej decyzji sprowadzało się do stwierdzenia, pozbawionych racjonalnych treści, w brzmieniu następującym: „Podstawą tej decyzji jest zawiły charakter i waga postępowania, jak również możliwości organizacyjne Prokuratury Regionalnej w Lublinie”.

Zasadnicze wątpliwości budzi sposób procedowania w kierunku gromadzenia materiału dowodowego świadczącego o rzekomej winie biegłych. Przedstawiono im zarzuty popełnienia przestępstw w sytuacji niezgodności wydanych przez nich opinii z opiniami wydawanymi wobec tej samej osoby w innych sprawach. Trudno jednak twierdzić, by już na tamtym etapie postępowania, już w 2019 roku, istniało uzasadnione podejrzenie popełnienia przez nich przestępstw w typie umyślnym, skoro wstępne informacje o ewentualnych nieprawidłowościach w zakresie opiniowania biegłych nie zostały poparte specjalistycznymi opiniami. Nie można też zaakceptować hipotezy procesowej, iż wszelkie inne opinie wydane przez biegłych obarczone są celową nierzetelnością, co warunkowało gromadzenia i analizowanie akt wielu spraw sądowych, a w efekcie prowadziło do długotrwałości postępowania, niezasadnego utrzymywania pod zarzutami biegłych lekarzy. Przez kilka lat w sprawie czynności procesowe zasadniczo sprowadzały się do poszukiwania kolejnych spraw, w których wydawane były opinie przez biegłych, którym przedstawiono zarzuty, że wstępnym, jak okazało się błędnym założeniem, że te opinie zostały sfalszowane. Taki sposób

budowania wersji i hipotez śledczych, a także gromadzenia materiału dowodowego, budzi zasadnicze zastrzeżenia.

Finalnie postępowanie przygotowawcze, wywołane zostało przez ówczesnych Zastępcę Dyrektora Departamentu Ds Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej – Tomasza Piekarskiego i Prokuratora Krajowego Bogdana Świączkowskiego, czego efektem było powzięcie przez prokuratorów delegowanych do Prokuratury Regionalnej w Lublinie w dniu 26 listopada 2019 roku niezasadnego, przy dostępnym sobie materiale dokumentacyjnym sprawy, postanowienia o wszczęciu śledztwa, zakończone zostało postanowieniem o umorzeniu śledztwa, wydanym w dniu 10 maja 2024 roku:

- w odniesieniu do czynów kwalifikowanych z art. 233 § 4 k.k. – wobec stwierdzenia, że czyn ten nie zawiera ustawowych znamion czynu zabronionego,
- w odniesieniu do czynów kwalifikowanych z art. 239 § 1 k.k. – wobec stwierdzenia, że czyn ten nie zawiera ustawowych znamion czynu zabronionego.

Postanowienie to zostało uzyskało walor prawomocności.

Postanowienie prokuratora o umorzeniu śledztwa z dnia 10 maja 2024 roku, jest całkowicie zasadne. Zostało opracowane nadzwyczaj starannie w warstwie merytorycznej, przy wzorowym zachowaniu wszystkich wymogów poprawnościowych dla tego rodzaju pisma procesowego prokuratora.

Podjęcie decyzji końcowej w tej sprawie podyktowane zostało odmową dalszego prolongowania czasu trwania śledztwa w tej sprawie.

Podkreślenia wymaga, że poczynając od pierwszych czynności podejmowanych w toku tego postępowania karnego, poprzez wyznaczenie w trybie § 116 ust. 5 Regulaminu prokuratorskiego do prowadzenie tego śledztwa przez Prokuraturę Regionalną w Lublinie, wdrożono czynności w trybie nadzoru procesowego. Od pierwszych czynności podejmowanych w toku tego postępowania karnego śledztwo objęte było ścisłym, wewnętrznym nadzorem służbowym, sprawowanym przez Prokuratora Regionalnego Jerzego Ziarkiewicza, o czym świadczą jego liczne dekretacje na korespondencji wpływającej do akt sprawy „proszę o rozmowę”. Osobiście sporządził również notatkę z analizy szeregu spraw w toku przed sądami przeciwko Z.S. z zaskakującym miejscem jej sporządzenia „Warszawa, 30 stycznia 2020 roku”. Zaangażowanie tego prokuratora było tak znaczące, iż osobiście w dniu 22 sierpnia 2022 roku skierował do Michała Ostrowskiego ówczesnego Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej wnioski o wykonanie analizy kryminalnej w tej sprawie. Celem analizy kryminalnej przy użyciu programu „Hermes” miała być analiza danych pozyskiwanych ze źródeł dostępnych w sieciach internetowych w zakresie aktywności Z.S. z utwaleniem treści jego wypowiedzi o okresie od 15 czerwca 2022

roku do chwili skierowania wniosku. Jerzy Ziarkiewicz formułując wniosek wskazał nadto, że z uwagi na zakres zleczanych czynności analitycznych obejmujących jedynie analizę danych pozyskiwanych ze źródeł dostępnych w sieciach komputerowych realizacja wniosku nie wymaga przekazania materiału dowodowego w postaci akt sprawy. W załączeniu miał przekazać wykaz danych powiązanych z osobą objętą wnioskiem (Załącznik nr 1). W aktach o sygn. 1001-7.Ak.50.2022 dotyczących „wniosku o wykonanie analizy kryminalnej w sprawie RP III Ds 11.2019 RP Lublin” brak jest wskazanego załącznika nr 1. W dniu 23 sierpnia 2022 roku Dyrektor DPG Michała Ostrowski zadekretował wniosek do realizacji analitykowi Wydziału do Spraw Analizy Kryminalnej. W dniu 25 sierpnia rzeczona analiza została wykonana. Zrealizowana analiza w dniu 29 sierpnia 2022 roku została osobiście odebrana z Wydziału Analiz Kryminalnych DPG PK przez Jerzego Ziarkiewicza. Analiza została odebrana w postaci papierowej oraz jako zapis na płycie CD. W aktach sprawy nie ujawniono, ani wniosku z dnia 22 sierpnia 2022 roku, ani rzeczonej analizy. Ustalenia i wnioski analizy nie mają żadnego znaczenia dla prowadzonego śledztwa. Stwierdzić należy, iż wykonana analiza stanowiła tylko i wyłącznie ukrytą, bezprawną formę inwigilacji ZS. w sieci Internet.

Metodyka przeprowadzenia postępowania karnego w tej sprawie, nosiła cechy śledztwa trałowego, sprowadzała się do bardzo czytelnego mechanizmu w postaci wydania oczywiście niezasadnego postanowienia o wszczęciu śledztwa w odniesieniu do nader ułomnie określonych czynów zabronionych, a następnie uporczywego poszukiwania, wywołanego na skutek presji wywieranej ze strony prokuratorów sprawujących nadzór służbowy jakichkolwiek dowodów, które najpierw służyłyby uzasadnieniu twierdzenia o realnym zaistnieniu obu typów przestępstw z art. 233 § 4 k.k. i art. 239 § 1 k.k., a finalnie dałyby podstawę dla wytłumaczenia zasadności przedstawienia zarzutów w pierwszej kolejności E.P., a następnie K.W.

W wyniku dokonanej analizy uznano, że zachodzi konieczność rozpatrzenia zachowania prokuratorów inicjujących i nadzorujących pod kątem odpowiedzialności służbowej.

111) RP VII Ds 16.2017 Prokuratury Regionalnej w Krakowie

Sprawa o sygn. akt RP VII Ds 16.2017 Prokuratury Regionalnej w Krakowie prowadzona była na podstawie wyłączonych w dniu 16 maja 2017 r. ze śledztwa o sygn. akt RP VII Ds 4.2017 wskazanej wyżej jednostki materiałów przeciwko S.S., podejrzanemu o przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. W uzasadnieniu tego postępowania stwierdzono, że

zasadność wyłączenia materiałów jest efektem zaawansowanego stanu śledztwa i możliwością podjęcia decyzji merytorycznej kończącej przedmiotowy wątek.

Powyższy zarzut został sporządzony w dniu 14 listopada 2016 r. przez Małopolski Wydział Zamiejscowy Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej w Krakowie. S.S. podejrzany był o to, że:

- w okresie pomiędzy 30 czerwca 2006 r. a 2 lipca 2006 r. w Krakowie, jako lekarz zatrudniony w szpitalu Uniwersyteckim w Krakowie, uprawniony i zobowiązany (...) do prowadzenia dokumentacji medycznej pacjenta i dokumentacji z przebiegu dyżuru, działając wspólnie i w porozumieniu z J.Ch., (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej – poprzez sporządzenie w Księdze Raportów Dyżurów Lekarskich Szpitala Uniwersyteckiego w Krakowie Oddziału Klinicznego II Kliniki Kardiologii pod datą 30.06.2006 / 1.07.2006 r. opisu jego przebiegu, nie odnotowując faktu pełnienia przez niego dyżuru, a następnie przedłożenie go do opieczętowania imienną pieczęcią lekarzowi J.Ch., która wpis ten opieczętowała i podpisała, podczas gdy faktycznie nie była obecna na terenie Szpitala i dyżuru w tym czasie nie pełniła – poświadczył nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne, że dyżur ten pełniła J.Ch., czym wprowadzając w błąd Szpital Uniwersytecki w Krakowie (...) doprowadził Szpital (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 258, 30 zł brutto wypłaconego Jowicie Ch. tytułem wynagrodzenia za dyżur.

W dniu 25 listopada 2016 r. postanowienie powyższe ogłoszono i przesłuchano S.S. w charakterze podejrzanego, który nie przyznał się do popełnienia zarzuconego mu przestępstwa i odmówił składania wyjaśnień. Postanowieniem z dnia 25 listopada 2016 r. wobec w/w zastosowany został środek zapobiegawczy w postaci poręczenia majątkowego w kwocie 10.000 zł. Sąd Rejonowy dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie - postanowieniem z dnia 20 lutego 2017 r. (sygn. XIV Kp 1082/16/S) - nie uwzględnił zażalenia złożonego na postanowienie w przedmiocie zastosowanego wobec S. S. poręczenia majątkowego.

Pismem ówczesnego Prokuratora Krajowego Bogdana Świączkowskiego z dnia 31 stycznia 2017 r. postępowanie sygn. akt PK IV WZ Ds 16.2016 prowadzone przez Małopolski Wydział Zamiejscowy Departamentu Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej zostało przekazane, w trybie § 116 Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek prokuratury, do dalszego prowadzenia przez Prokuraturę Regionalną w Krakowie, w której postępowanie to zarejestrowane zostało pod sygn. akt RP VII Ds 4.2017 i objęte zostało zwierzchnim nadzorem służbowym.

Postanowieniami z dnia 16 maja 2017 r. ze sprawy sygn. akt RP VII Ds 4.2017 wyłączono (w ramach tej samej jednostki) do trzech odrębnych postępowań materiały przeciwko lekarzom:

W.C. (sygn. akt RP VII Ds 14.2017), J. Ch. (sygn. akt RP VII Ds 15.2017) i S. S. (sygn. akt RP VII Ds 16.2017).

Jak wynika z analizy akt badanej sprawy RP VII Ds 16.2017 przeciwko S, S. całość procesu gromadzenia materiału dowodowego nastąpiła de facto w toku innych postępowań (tj. głównie śledztwa PK IV WZ Ds 16.2016, a następnie RP VII Ds 4.2017).

Czynności wykonane w dalszym toku postępowania sygn. akt RP VII Ds 16.2017 (po przejściu sprawy przez Prokuraturę Regionalną w Krakowie) ograniczyły się zasadniczo do:

- sporządzenia protokołu przyjęcia poręczenia majątkowego od S. S.,
- uzyskania postanowienia Prokuratury Krajowej z dnia 25 kwietnia 2017 r. (sygn. akt PK II Dsn 183.2017) o przedłużeniu okresu śledztwa RP VII Ds 16.2017,

- wydania postanowienia z dnia 30 maja 2017 r. o zmianie postanowienia z dnia 14 listopada 2016 r. o przedstawieniu zarzutów S. S., poprzez wyeliminowanie z kumulatywnej kwalifikacji prawnej i z opisu zarzutu przedstawionego uprzednio podejrzanemu – czynu z art. 286 § 1 k.k. tj. działania polegającego na wprowadzeniu Szpitala Uniwersyteckiego w Krakowie w błąd (...) i doprowadzenie Szpitala (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 258,30 zł brutto wypłaconej J.Ch. tytułem wynagrodzenia za dyżur – podjętego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej,

- wykonania w dniu 13 czerwca 2017 r. czynności procesowych z udziałem podejrzanego S.S. (ogłoszenie zmienionego zarzutu, przesłuchanie podejrzanego) – w/w nie przyznał się do, przedstawionego mu w zmienionej postaci zarzutu, tj. do przestępstwa z art. 271 § 1 k.k. i odmówił składania wyjaśnień,

- wydania w dniu 22 czerwca 2017 r. postanowienia o zamknięciu śledztwa.

W dniu 23 czerwca 2017 r. do Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie Wydział XIV Karny, skierowano aktu oskarżenia przeciwko w/w.

Pismem z dnia 23 czerwca 2017 r. Prokurator Regionalny w Krakowie Marek Woźniak poinformował Zastępcę Dyrektora Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej Sebastiana Chmielewskiego o skierowaniu aktu oskarżenia, przekazując jednocześnie jego kopię do Prokuratury Krajowej.

Wyrokiem z dnia 17 maja 2018 r. Sąd Rejonowy dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie II Wydział Karny (sygn. akt II K 1506/17) warunkowo umorzył postępowanie wobec S.S. na okres próby jednego roku, orzekł świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 1000 zł, a także zasądził koszty sądowe i opłatę.

Po uprzednim złożeniu wniosku o sporządzenie na piśmie uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie sprawie sygn. akt II K 1506/17/S z dnia

17 maja 2018 r. do Prokuratury Regionalnej w Krakowie w dniu 29 czerwca 2018 r. wpłynął odpis w/w wyroku wraz z uzasadnieniem, na którym naniesiona została dekretacja prok. Krzysztofa Pijaj (Zastępcy Prokuratora Regionalnego w Krakowie) polecająca prokuratorowi referentowi przedstawienie oceny pisemnego uzasadnienia wyroku.

W uzasadnieniu wyroku Sąd stwierdził, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, czym zrealizował znamiona przestępstwa opisanego w art. 271 § 1 k.k. Wskazał, iż oskarżony, ponad wszelką wątpliwość był „*osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu*”, a Księga Dyżurów stanowiła „*dokument*”, była ona nośnikiem informacji, która stanowiła dowód szeregu okoliczności mających znaczenie prawne. Księga Dyżurów poświadczała także obecność lekarzy podczas przydzielonego dyżuru, stanowiąc w tym zakresie dowód realizowania przez lekarzy obowiązków służbowych.

Nadto, oskarżony poświadczył nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, działał umyślnie, ze świadomością, iż pozostawienie niepodpisanego raportu spowoduje, iż działająca w porozumieniu z nim J.Ch. podpisze i opieczetkuje wpis, poświadczając w ten sposób niezgodnie z prawdą, że to ona odbyła dyżur. Działał on z J.Ch. w warunkach współsprawstwa, a jej działanie dopełniło czynności dokonanych przez oskarżonego.

Sąd podkreślił, iż w związku z opisanym w uzasadnieniu czynem - przeciwko J.Ch. toczyło się przed tym samym Sądem postępowanie o sygn. akt XIV K 486/17/S, zakończone prawomocnym wyrokiem z dnia 27 lipca 2017 r., warunkowo umarzającym postępowanie.

Sąd doszedł do przekonania, że wina i społeczna szkodliwość przestępstwa popełnionego przez oskarżonego nie są znaczne. Nie działał on w celu niegodziwym, a przede wszystkim chciał pomóc koleżance z pracy, kiedy nagle i niespodziewanie pojawiła się konieczność zamiany dyżurów. Samo poświadczenie nieprawdy miało na celu zaledwie obejście formalności i ułatwienie zamiany dyżurów. Przestępstwo miało charakter incydentalny, spowodowane było raczej niefrasobliwością oraz słabą znajomością procedur szpitalnych, niż jakąkolwiek niegodziwą aktywnością. Także omówione w uzasadnieniu wyroku warunki i właściwości osobiste oskarżonego oraz jego dotychczasowy sposób życia - w ocenie Sądu - uzasadniały przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie on przestrzegał porządku prawnego. Sąd wykazał, iż spełnione zostały przesłanki art. 66 § 1 k.k.

W obszernym piśmie z dnia 4 lipca 2018 r. zatytułowanym jako „Wniosek o odstąpienie od wywiedzenia apelacji” (*z jego treści nie wynika do kogo jest on kierowany*) prokurator referent, po zapoznaniu się z pisemnym uzasadnieniem wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa Śródmieścia z dnia 17 maja 2018 r. (sygn. akt II K 1506/17/S) oceniła go jako słuszny - pomimo, iż nie pokrywał się on z wnioskami (oskarżyciela) złożonymi na rozprawie. Szeroko uzasadniła swoje stanowisko,

popierając je dodatkowo argumentacją zaczerpniętą z orzecznictwa, przeanalizowała całość sporządzonego przez Sąd uzasadnienia wyroku, w kontekście prawidłowo ustalonego w sprawie stanu faktycznego, jak i argumentacji prawnej.

Jak wynika z notatki urzędowej z dnia 6 lipca 2018 r., podpisanej przez prokuratora referenta - zgodnie z obowiązkiem bieżącego informowania prokuratora Regionalnego Marka Woźniaka o biegu postępowania sygn. akt RP VII Ds 4.2017 oraz postępowań z niego wyłączonych (RP VII Ds 14-16.2017) pozostających w jego bezpośrednim nadzorze - przesłała ona w dniu 5 lipca 2018 r. drogą mailową do Prokuratora Regionalnego w Krakowie skan wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie z dnia 17 maja 2018 r. (sygn. akt II K 1506/17/S) wraz ze swoim pismem z dnia 4 lipca 2018 r. - „wnioskiem o odstąpienie od wywiedzenia apelacji” – prosząc o stanowisko. Z dalszej treści w/w notatki urzędowej wynika, iż w dniu 6 lipca 2018 r. Prokurator Regionalny oświadczył telefonicznie, że nie akceptuje jej stanowiska i polecił jej sporządzenie apelacji od w/w wyroku – ze wskazaniem błędu w ocenie postawy oraz pozytywnych rokowań co do sprawcy, a także co do społecznej szkodliwości czynu. Prokurator - referent sprawy odnotowała ponadto w swej notatce z dnia 6 lipca 2018 r., że z uwagi na osobisty nadzór Prokuratora Regionalnego nad tą sprawą, jego ustne polecenie jest wystarczające, zatem nie ma potrzeby wysyłania w/w wniosku do akceptacji Zastępcy Prokuratora Regionalnego.

W sprawie tej przygotowana została apelacja od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie z dnia 17 maja 2018 r. (sygn. akt II K 1506/17/S), która była konsultowana przez Kierownika Działu Postępowania Sądowego M.G.-K., wskazującą „na marginesie”, iż „*apelacja w tej sprawie – jak się wydaje - jednak nie rokuje*”.

Wbrew zatem własnej ocenie, wykonując ustne polecenie Prokuratora Regionalnego - prokurator referent sporządziła pod datą 11 lipca 2018 r. apelację od w/w wyroku, podnosząc jako zarzut obrazę przepisów prawa procesowego polegającą na *niewskazaniu jakie dowody i okoliczności przemawiają za uznaniem, że stopień społecznej szkodliwości czynu nie jest znaczny i błąd w ustaleniach faktycznych, mogący mieć wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, iż „postawa sprawcy w chwili popełnienia zarzuconego mu czynu przekonuje, że nie działał on w celu niegodziwym, podczas gdy zasady logiki, wskazania wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak również całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności, prowadzą do odmiennego wniosku*”.

Apelację w powyższej sprawie złożył również obrońca oskarżonego S.S.

Wyrokiem z dnia 23 stycznia 2019 r. Sąd Okręgowy w Krakowie IV Wydział Karny Odwoławczy (sygn. akt IV Ka 1462/18) na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. uchylił zaskarżony wyrok i na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. i w zw. z art. 101 § 1 pkt 4 k.k. -

postępowanie karne przeciwko S.S. umorzył - uznając, iż czyn mu zarzucony stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. występki z art. 271 § 2 k.k.

W dniu 19 lutego 2019 r. do Prokuratury Regionalnej w Krakowie wpłynął odpis w/w wyroku wraz z uzasadnieniem, na którym naniesiona została dekretycja Naczelnika Wydziału I - prok. P.I. polecająca prokuratorowi referentowi dokonanie oceny pod kątem podstaw wywiedzenia kasacji.

Z uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 23 stycznia 2019 r. wynika, że apelacja oskarżyciela publicznego była niezasadna, natomiast apelacja obrońcy okazała się częściowo skuteczna i doprowadziła do uchylenia wyroku i umorzenia postępowania z powodu przedawnienia karalności.

Jako całkowicie nieuzasadnione Sąd Odwoławczy uznał twierdzenia oskarżyciela publicznego jakoby postawa oskarżonego sprzeciwiała się przyjęciu pozytywnych rokowań co do jego podejścia do porządku prawnego. Jak wskazał w/w Sąd - samo życie i upływ już ponad 12 lat i 6 miesięcy od chwili popełnienia występkę, dowiodło w dostateczny sposób, że oskarżony, nadal będący osobą niekaraną, nie będzie w przyszłości naruszał prawa, a oceniane zdarzenie było w rzeczywistości incydem. Nie wykazano by zapis oskarżonego miał jakiejkolwiek cechy nieprawdziwości pod względem czysto medycznym, a sam podpis - tego czy innego lekarza - nie ma bezpośredniego wpływu na proces leczenia. Nie doszło do powstania żadnej szkody, waga naruszonych obowiązków także nie była duża. Sąd Odwoławczy oceniając zachowanie sprawy podkreślił kilkakrotnie, że oskarżony S.S. przede wszystkim chciał pomóc koleżance, co w tej nagłej sytuacji zasługuje na uznanie.

Prawidłowa analiza przedstawionych okoliczności doprowadziła więc do stwierdzenia, iż oskarżony wyczerpał swym zachowaniem znamiona występkę z art. 271 § 2 k.k. tj. wypadku mniejszej wagi, którego karalność ustała w 2011 r., a nie typu podstawowego z art. 271 § 1 k.k. Sąd wskazał, że fałsz intelektualny w niniejszej sprawie ograniczył się do podpisania się pod dyżurem nie oskarżonego, który dyżur faktycznie odbył, lecz J.Ch., która była wyznaczona do tego dyżuru, ale go nie odbyła. Działanie oskarżonego nie godziło w dobro pacjentów i prawidłowość ich leczenia, a to są główne wartości jakim ma służyć dokumentacja medyczna. Sąd wskazał także, że za przyjęciem wypadku mniejszej wagi przemawiały sposób i okoliczności popełnienia czynu, a także postać zamiaru i motywacja. W wyniku zamiany dyżurów, chorego lekarza J.Ch. Zastąpił zdrowy lekarz, który zapewnił należyłą opiekę pacjentom. Warto przytoczyć zeznania świadka W.M., który zeznał: „jako lekarz nie bardzo wiem o co prokuraturze chodzi, bo ja na to patrzę z punktu widzenia medycznego, że dyżur ma być zabezpieczony”. Oczywiście nie była to ocena prawnika, tylko lekarza, ale to właśnie dobro pacjentów należało uznawać za najwyższe dobro.

Nie jest do obrony stanowisko oskarżyciela publicznego, iż chęć odebrania pieniędzy za rzeczywiście pełniony dyżur, wskazuje na niegodziwy cel przyświecający oskarżonemu.

Obszerne stanowisko - po zapoznaniu się z uzasadnieniem wyroku Sądu Odwoławczego sygn. akt IV Ka 1462/18 - prokurator referent przedstawiła w piśmie z dnia 27 lutego 2019 r. zatytułowanym „*Wniosek o odstąpienie od wywiedzenia kasacji*”. Stwierdziła, że nie znajduje podstaw do wywiedzenia kasacji w tej sprawie. Rzeczowo wskazała, iż oceniając podstawy i rokowania co do skuteczności tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia - należy mieć na uwadze, iż zgodnie z treścią art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k., lub innego rażącego naruszenia prawa, jeśli mogło mieć ono istotny wpływ na treść orzeczenia. A takowe w niniejszej sprawie nie wystąpiły. W szczególności nie można zarzucić Sądowi Odwoławczemu naruszenia prawa materialnego (art. 271 § 2 k.k.) bowiem zamiar sprawcy, znikoma szkodliwość czynu, lub ocena, że czyn stanowi wypadek mniejszej wagi - stanowią ustalenia faktyczne i skarżyć ich w trybie kasacyjnym nie można.

Ze stanowiskiem prokuratora referenta zapoznał się Naczelnik Wydziału I P.I., czyniąc w dniu 28 lutego 2019 r. stosowną adnotację „bez odmiennej oceny”. Ponadto przedstawił w/w wniosek za pismem z dnia 28 lutego 2019 r. Prokuratorowi Regionalnemu w Krakowie Markowi Woźniakowi z prośbą o zajęcie stanowiska. Na w/w piśmie widnieje naniesiona przez Prokuratora Regionalnego w Krakowie Marka Woźniak adnotacja z dnia 14 marca 2019 r. kierowana do Naczelnika I Wydziału akceptująca stanowisko prokuratora referenta w przedmiocie braku podstaw skutecznego wywiedzenia kasacji.

Pismem z dnia 13 marca 2019 r. przesłanym faxem - na tydzień przed upływem terminu do złożenia kasacji - Zbigniew Siejbik - Dyrektor Departamentu Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej w nawiązaniu do powzięcia informacji w przedmiocie odstąpienia od wywiedzenia kasacji w sprawie RP VII Ds 16.2017 - zwrócił się o pilne doręczenie akt głównych i podręcznych w/w sprawy w nieprzekraczalnym terminie do dnia następnego, tj. dnia 14 marca 2019 r. oraz przesłanie stanowiska odnośnie wniesienia kasacji w trybie art. 521 § 1 k.p.k. W odpowiedzi - tego samego dnia Prokurator Regionalny w Krakowie Marek Woźniak przesłał do Prokuratury Krajowej akta podręczne sprawy o sygn. akt RP VII Ds 16.2017 z informacją o braku możliwości natychmiastowego przedłożenia akt głównych. Jednocześnie podjęte zostały czynności związane z wypożyczeniem akt II K 1506/17/S z Sądu Rejonowego Krakowa - Śródmieścia w Krakowie.

Analiza akt podręcznych sprawy o sygn. akt RP VII Ds 16.2017 wskazuje, iż podjęte zostały (telefoniczne) rozmowy pomiędzy Prokuraturą Krajową a Prokuraturą Regionalną w Krakowie - co obrazuje treść pisma sporządzonego przez prokuratora referenta z dnia 14 marca 2019 r., adresowanego do prokuratora z Wydziału Kasacji Prokuratury Krajowej. Przedstawiono w nim

informację o przebiegu i rozstrzygnięciach zapadłych na etapie postępowania sądowego. Z treści pisma nie wynika na czyje polecenie zostało ono przygotowane i w jakim celu. Natomiast w końcowym akapicie w/w pisma zawarto informację, iż w załączeniu prokurator - referent sprawy przesłał m.in. kopię pisma z naniesionym stanowiskiem Prokuratora Regionalnego w Krakowie z dnia 14 marca 2019 r. akceptującym opinię w przedmiocie braku podstaw do wywiedzenia kasacji w przedmiotowej sprawie. W aktach brak jest adnotacji o wysłaniu w/w pisma.

W aktach podręcznych sprawy o sygn. akt RP VII Ds 16.2017 znajduje się wydane na podstawie art. 7 § 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze polecenie Marka Woźniaka ówczesnego Prokuratora Regionalnego w Krakowie z dnia 18 marca 2019 r. wywiedzenia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 23 stycznia 2019r., sygn. akt IV Ka 1492/18 w trybie art. 520 § 1 k.p.k. w zakresie obrazu prawa materialnego, a to art. 271 § 2 k.k. i art. 1 ust.1 a Ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym poprzez przyjęcie wypadku mniejszej wagi wbrew zasadzie jednolitości w orzecznictwie sądów powszechnych (dotyczy współsprawcy - warunkowe umorzenie postępowania wobec J.Ch.).

Z notatki służbowej z dnia 20 marca 2019 r. sporządzonej przez prokuratora referenta wynika, że w dniach 19 - 20 marca 2019 r. do Prokuratury Regionalnej w Krakowie została oddelegowana prokurator z Wydziału Kasacji Prokuratury Krajowej celem ukierunkowania kasacji. W efekcie - jak wynika z powyższej notatki - to ta prokurator osobiście sporządziła projekt kasacji do SN.

Kasacja od wyroku sygn. akt IV Ka 1492/18 Sądu Okręgowego w Krakowie IV Wydział Karny Odwoławczy z dnia 21 marca 2019 r., przesłana została przy piśmie Prokuratura Regionalnego w Krakowie Marka Woźniaka z dnia 21 marca 2019 r.

Z kolei w dniu 22 marca 2019 r. Prokurator Regionalny w Krakowie skierował do Dyrektora Departamentu Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej prok. Zbigniewa Siejbika - pismo przesyłające mu kopię w/w kasacji.

Zarządzeniem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 6 maja 2019 r. (sygn. akt IV WK.K. 22/19) przyjęto kasację wniesioną przez prokuratora od wyroku Sądu Okręgowego IV Wydziału Karnego Odwoławczego w Krakowie sygn. akt IV Ka 1492/18 i zarządzono jej przedstawienie wraz z aktami Sądowi Najwyższemu.

Do akt sprawy wpłynęła odpowiedź obrońcy S.S. na kasację z dnia 7 sierpnia 2019 r. z wnioskiem o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Postanowieniem z dnia 7 listopada 2019 r. w sprawie sygn. akt IV K.K. 387/19 Sąd Najwyższy na posiedzeniu wydał postanowienie o oddaleniu kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Pismem z dnia 15 listopada 2019 r. Prokurator Regionalny w Krakowie złożył wniosek o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia postanowienia z dnia 7 listopada 2019 r.

Pismem z dnia 15 listopada 2019 r. Prokurator Regionalny w Krakowie przesłał do Dyrektora Departamentu Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej Zbigniewa Siejbika kopię postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2019 r. jednocześnie informując o złożeniu wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia w/w postanowienia.

W dniu 13 grudnia 2019 r. do Prokuratury Regionalnej w Krakowie wpłynęło postanowienie Sądu Najwyższego sygn. akt IV K.K. 387/19 z dnia 7 listopada 2019 r. o oddaleniu kasacji wraz z uzasadnieniem. Sąd Najwyższy zważył, iż zarzuty skarżącego nie zasługują na uwzględnienie - przedstawiając swoje stanowisko w tym względzie.

Wskazał m.in., że uznanie przez sąd, że w niniejszej sprawie przyjęto wypadek mniejszej wagi było wynikiem całościowej oceny zdarzenia, realizującego znamiona przestępstwa. Podnoszenie przez skarżącego (prokuraturę), iż doszło do naruszenia prawa, gdyż oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim, czy też wspólnie i w porozumieniu z inną osobą było o tyle nietrafne, że nawet w razie wystąpienia takich okoliczności nie można byłoby wykluczyć przyjęcia kwalifikacji z art. 270 § 2 k.k. Ponadto stwierdził, że sąd trafnie uczynił, dokonując oceny społecznej szkodliwości zachowania oskarżonego w kontekście czynności, które zostały podjęte w jego trakcie wskazując, że postępowanie nie wykazało, aby oskarżony poświadczył nieprawdę co do przeprowadzenia lub nieprzeprowadzenia jakiegoś zabiegu, podania, czy też niepodania lekarstw, odnotowania lub nieodnotowania istotnego zdarzenia dotyczącego pacjenta. Dlatego też sąd nie podzielił argumentacji skarżącego, kiedy to wywodził o znaczeniu Księgi dyżurów lekarskich *in abstracto*, w kontekście możliwych zdarzeń (hipotetycznych badań diagnostycznych czy przeprowadzonych terapii). Wyrok sądu dotyczy konkretnego zdarzenia historycznego i to ono musi stanowić punkt odniesienia.

Sąd nie zgodził się również z zarzutem prokuratora w zakresie w jakim wskazuje na naruszenie zasady jednolitości orzecnictwa sądów powszechnych. Skonstatował, iż zaproponowany przez skarżącego sposób rozumienia owej dyrektywy prowadziłby do nieakceptowalnej sytuacji związania niezawisłego sądu wyrokiem innego sądu orzekającego, o ile tylko byłby on wcześniejszy.

Postępowanie o sygn. akt RP VII Ds 16.2017 Prokuratury Regionalnej w Krakowie zostało zarejestrowane – jako materiały wyłączone postanowieniem z dnia 16 maja 2017 r. do odrębnego postępowania (z akt śledztwa RP VII Ds 4.2017) w zakresie dot. czynu zarzucanego podejrzanemu S.S. - znajdując się wówczas na końcowym etapie.

Zaskakującym było skierowanie aktu oskarżenia przeciwko w/w, w sytuacji gdy S.S. był współsprawcą czynu popełnionego wspólnie z J.Ch., a przeciwko niej skierowano do sądu wnioski o warunkowe umorzenie postępowania. W uzasadnieniu aktu oskarżenia nie znaleziono argumentów merytorycznych przemawiających za podjęciem takiej decyzji końcowej.

Zasadnie prokurator referent, kierując do Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie akt oskarżenia przeciwko S.S. wskazał w akcie oskarżenia jako ujawnionego pokrzywdzonego Szpital Uniwersytecki w Krakowie, odstępując od traktowania K.K.Z. i W.Z. jako pokrzywdzonych w sprawie, choć w całym toku śledztwa PK IV WZ Ds 16.2016 Małopolskiego Wydziału Zamiejscowego Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej w Krakowie, a następnie po przejęciu sprawy przez Prokuraturę Regionalną w Krakowie w sprawie RP VII Ds 4.2017 z takiego statusu korzystali.

Stwierdzono, że bieg postępowania sygn. akt RP VII Ds 16.2017 (jak również i pozostałych wyłączonych ze śledztwa sygn. akt RP VII Ds 4.2017) skupiał szczególną uwagę Prokuratora Regionalnego w Krakowie oraz prokuratorów Prokuratury Krajowej tj. w sposób nadmiarowy i nieadekwatny do prostego, nieskomplikowanego charakteru i przedmiotu postępowania RP VII Ds 16.2017 dot. prawno-karnej oceny zachowania S.S.

O powyższym dobitnie świadczy przebieg powyższego postępowania na etapie jurysdykcyjnym, którego szczegółowy opis został przedstawiony powyżej.

Zwraca również uwagę systematyczne i niezwłoczne przekazywanie do Prokuratury Krajowej informacji o działaniach podejmowanych w przedmiotowych postępowaniach, zapadających orzeczeniach, kierowanych środkach odwoławczych, etc.

Analiza akt nin. sprawy wskazuje na to, że szczególny tryb jej prowadzenia na etapie postępowania sądowego, osobiste zaangażowanie Prokuratora Regionalnego w Krakowie oraz wyjątkowe zainteresowanie Prokuratury Krajowej, nieadekwatne do przedmiotu i wagi sprawy - najprawdopodobniej wynikało z faktu, iż osobą zawiadamiającą o przestępstwie była K.K.Z.

Pamiętać przy tym należy, że sprawa dotyczy zdarzenia sprzed ponad 12 lat i dotyczyła młodych wówczas lekarzy rezydentów, którzy nie mieli nic wspólnego z opieką nad pacjentem J.Z.

Sprawa celem odrębnej analizy została przekazana Zespołowi Śledczemu w Prokuraturze Regionalnej w Gdańsku.

112) RP VII Ds 4.2017 Prokuratury Regionalnej w Krakowie

Sprawa o sygn. akt RP VII Ds 4.2017 Prokuratury Regionalnej w Krakowie (poprzednia sygn. akt I Ds 118/15 Prokuratura Rejonowa Kraków-Śródmieście Wschód w Krakowie, PO VI Ds 14.2016 Prokuratura Okręgowa w Krakowie, PK IV WZ Ds 16.2016 IV Małopolski Wydział Zamiejscowy Departamentu Ds Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratura Krajowa) prowadzona była na podstawie zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa złożonego w dniu 11 czerwca 2015 r. przez K.K-Z. do Prokuratury Rejonowej Kraków Śródmieście- Wschód w Krakowie, dotyczącego m.in. zapisu przez lekarza w Księdze Głównej Chorych Szpitala Uniwersyteckiego w Krakowie informacji o stanie zdrowia jej męża niezgodnego z jego ówczesnym samopoczuciem oraz złożenia przez niego w dniu 30 maja 2014 r. w Krakowie fałszywych zeznań w postępowaniu karnym przed Sądem Rejonowym dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie (sygn. akt XIV K 709/11) w tej kwestii. Zdaniem zawiadamiającej lekarz dopuścił się fałszowania dokumentacji medycznej i składania fałszywych zeznań w celu umożliwienia uniknięcia odpowiedzialności lekarzy II Kliniki Kardiologii Szpitala Uniwersyteckiego w Krakowie oskarżonym o przestępstwa z art. 160 § 2 k.k. w zw. z art. 155 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w sprawie prowadzonej przed Sądem Rejonowym dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie za sygn. akt XIV K 709/11.

W sprawie zarejestrowanej za sygn. akt I Ds 118/15 w dniu 12 października 2015 r. wszczęto dochodzenie w sprawie poświadczenia nieprawdy w Księdze Głównej Chorych Szpitala Uniwersyteckiego w Krakowie przez funkcjonariusza publicznego w osobie lekarza tego szpitala w dniu 22 czerwca 2006 r. w Krakowie, tj. o czyn z art. 271 § 1 k.k.

W dniu 29 marca 2016 r. po uwzględnieniu wniosku Prokuratury Rejonowej Kraków Śródmieście-Wschód w Krakowie, przedmiotowe postępowanie zostało przejęte do Prokuratury Okręgowej w Krakowie i zarejestrowane w Wydziale do spraw Przestępczości Gospodarczej za sygn. akt PO VI Ds 14.2016.

Postępowanie swoim zakresem obejmowało cztery zdarzenia:

- poświadczenie nieprawdy w okresie bliżej nieustalonym pomiędzy dniem 22 czerwca 2006 r.,

a dniem 11 czerwca 2015 r. w Krakowie w Księdze Głównej Chorych Centralnej Izby Przyjęć Szpitala Uniwersyteckiego w Krakowie, a to poprzez podanie w umieszczonym tam wpisie nr niezgodnego z prawdą opisu stanu zdrowia J.Z., tj. o czyn z art. 271 § 1 k.k.

- poświadczenie w okresie bliżej nieustalonym w Krakowie nieprawdy w dokumentacji medycznej dotyczącej leczenia J.Z. w II Klinice Kardiologii Szpitala Uniwersyteckiego w Krakowie,

a to poprzez podanie niezgodnego z prawdą czasu wykonania pacjentowi tzw. badania EKG opisanego jako wykonane w dniu 21 czerwca 2006 r., tj. o czyn z art. 271 § 1 k.k.

- złożenia w dniu 21 stycznia 2014 r. w Krakowie w toku postępowania sądowego prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla Krakowa-Śródmieście w Krakowie (sygn. akt XIV K 709/11), po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej, zawierających nieprawdę zeznań dotyczących wykonania u J.Z. w dniach: 13 stycznia 2006 r., 14 marca 2006 r., 19 i 20 czerwca 2006 r. badań EKG oraz wyników tych badań, tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k.

- złożenia w dniu 30 maja 2014 r. w Krakowie w toku postępowania sądowego prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie (sygn. akt XIV K 709/11), po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej, zawierających nieprawdę zeznań dotyczących rzeczywistego stanu zdrowia J.Z. w trakcie jego pobytu w czerwcu 2006r. w Szpitalu Uniwersyteckim w Krakowie, tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k.

W dniu 5 kwietnia 2016 r. ówczesny Prokurator Okręgowy w Krakowie Rafał Babiński cyt. „*stosownie do poczynionych ustaleń*” przekazał akta przedmiotowej sprawy do IV Małopolskiego Wydziału Zamiejscowego Departamentu Ds Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej.

W dniu 6 kwietnia 2016 r. Małopolski Wydział Zamiejscowy Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej zwrócił się do Zastępcy Prokuratora Generalnego Marka Pasionka o wyrażenie zgody na przejęcie z Prokuratury Okręgowej w Krakowie pięciu postępowań, w tym tego będącego przedmiotem badania. W uzasadnieniu wniosku wskazano, że sprawy te należą do wyjątkowo obszernych i zawiłych, charakteryzujących się skomplikowanym stanem faktycznym i prawnym.

W dniu 12 kwietnia 2016 r. Departament do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej poinformował o wyrażeniu zgody na przejęcie do dalszego prowadzenia m.in. przedmiotowego postępowania, które zostało zarejestrowane za sygn. akt PK IV WZ Ds 16.2016. Sprawę przydzielono do referatu prokuratora delegowanego z prokuratury rejonowej do Małopolskiego Wydziału Zamiejscowego Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji.

W dniu 26 kwietnia 2016 r. prokurator referent wszczął śledztwo, którym objął pięć zdarzeń:

1. poświadczenie nieprawdy w okresie bliżej nieustalonym pomiędzy dniem 22 czerwca 2006 r.

a dniem 11 czerwca 2015 r. w Krakowie co do okoliczności mających znaczenie prawne, a to poprzez wpisanie w Księdze Głównej Chorych Centralnej Izby Przyjęć Szpitala Uniwersyteckiego

w Krakowie niezgodnego z prawdą opisu stanu zdrowia pokrzywdzonego J.Z., w celu utrudnienia postępowania karnego na etapie postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Ostrowcu Świętokrzyskim pod sygn. akt 3 Ds 319/08, a następnie na etapie postępowania sądowego prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie Wydział XIV Karny (sygn. akt XIV K 709/11), w szczególności poprzez zacieranie śladów przestępstwa poprzez wpisanie w Księdze Głównej Chorych Centralnej Izby Przyjęć Szpitala Uniwersyteckiego w Krakowie niezgodnego z prawdą opisu stanu zdrowia pokrzywdzonego J.Z. w celu uniknięcia odpowiedzialności karnej przez osoby oskarżone w sprawie o sygn. akt XIV K 709/11, tj. o czyn z art. 271 § 1 k.k. i art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

2. poświadczenie w okresie bliżej nieustalonym pomiędzy dniem 22 czerwca 2006 r., a dniem 1 września 2015 r. w Krakowie nieprawdy co do okoliczności mających znaczenie prawne w dokumentacji medycznej dotyczącej J.Z. w II Klinice Kardiologii Szpitala Uniwersyteckiego w Krakowie, a to poprzez podanie niezgodnych z prawdą daty i czasu wykonania pacjentowi badania EKG opisanego jako wykonane w dniu 21 czerwca 2006 r. o godz. 23:25, tj. o czyn z art. 271 § 1 k.k.

3. złożenie w dniu 21 stycznia 2014 r. w Krakowie w toku postępowania sądowego prowadzonego przed Sądem Rejonowym dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie (sygn. akt XIV K 709/11), po uprzedzeniu o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań, mających służyć za dowód w postępowaniu sądowym, zawierających nieprawdę zeznań, co do wykonania u J.Z.

w dniach 13 stycznia 2006 r., 14 marca 2006 r., 19 i 20 czerwca 2006 r. badań EKG oraz wyników tych badań, tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k.

4. poświadczenie nieprawdy, co do okoliczności mających znaczenie prawne w dokumentacji medycznej dotyczącej J.Z. w Specjalistycznej Przychodni Lekarskiej „ARCUS” poprzez wytworzenie w bliżej nieustalonym dniu pomiędzy czerwcem 2006 r. a dniem 22 sierpnia 2006 r. w Krynicy Zdroju historii choroby pacjenta J.Z. poprzez jej napisanie od nowa, wpisanie przebiegu wizyty z dnia 19 czerwca 2006r., która nie miała miejsca, a także wpisanie informacji, które nie były zawarte w autentycznej historii choroby J.Z., a następnie przekazanie tak stworzonej historii choroby Prokuraturze Rejonowej dla Krakowa-Śródmieście Wschód w Krakowie celem jej wykorzystania w toczącym się postępowaniu karnym o sygn. akt 1 Ds 100/06, tj. o czyn z art. 271 § 1 k.k.

5. złożenie w dniu 30 maja 2014 r. w Krakowie w toku postępowania sądowego prowadzonego przed Sądem Rejonowym dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie (sygn. akt XIV K 709/11), po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań mających służyć za dowód w postępowaniu sądowym, zawierających nieprawdę zeznań, co do

rzeczywistego stanu zdrowia J.Z. w trakcie jego pobytu w czerwcu 2006 r. w Szpitalu Uniwersyteckim w Krakowie, tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k.

Z badania aktowego wynika, że w okresie od 26 kwietnia 2016 r. do 12 stycznia 2017 r. prokurator referent przesłuchiwał wielu świadków, wywołał szereg opinii biegłych z zakresu m.in. odzyskiwania danych komputerowych w celu wykonania kopii elektronicznych zapisów z Księgi Głównej Chorych Centralnej Izby Przyjęć Szpitala Uniwersyteckiego w Krakowie związanych z leczeniem i pobyt w szpitalu J.Z. umieszczonych na elektronicznych nośnikach pamięci w/w szpitala. Nadto zasięgnięto opinii Instytutu Ekspertyz Kryminalistycznych, Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej Gdańskiego Uniwersytetu Medycznego celem przeprowadzenia badań genetycznych DNA pod kątem ustalenia, czy zabezpieczony materiał dowodowy biologiczny na 27 szklanych płytkach oraz 27 preparatów histopatologicznych zatopionych w parafinie pochodzi od J.Z.

W celu zabezpieczenia wypożyczonych ze sprawy sądowej w/w preparatów, prokurator referent wystąpiła do swoich przełożonych o wyrażenie zgody na zakup lodówki do ich przechowywania, taką zgodę otrzymała, mimo, iż dysponowała informacją z Policji, że tego rodzaju preparaty można przechowywać w Zakładzie Medycyny Sądowej w Krakowie.

Podczas śledztwa zostały wydane postanowienia o przedstawieniu zarzutów lekarzom, którzy zamienili się na dyżury lekarskie: S.S., J.Ch. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., a nadto W.C. o czyn z art. 271 § 1 k.k., art. 276 k.k., 239 k.k., 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Przestępne zachowanie S.S. i J.Ch., polegało na nieformalnej zamianie w pełnieniu dyżuru na oddziale, na którym przebywał wówczas J.Z. po zabiegu koronarografii. Lekarzem faktycznie pełniącym dyżur w nocy z 30 czerwca na 1 lipca 2006 r. był S.S., który opisał jego przebieg w książce dyżuru lekarskiego. Pod tym opisem podpisała się J.Ch., która według grafiku miała pełnić dyżur. Wobec w/w zastosowano środek zapobiegawczy w postaci poręczenia majątkowego odpowiednio w kwocie 10.000 zł i 20.000 zł. W tym zakresie wyłączono materiały do odrębnego postępowania i skierowano akty oskarżenia.

W dniu 12 stycznia 2017 r. prokurator referent sporządził notatkę służbową z której wynikało, że zamierza podjąć decyzję merytoryczną o umorzeniu postępowania w zakresie wyodrębnionych przez nią wątków. W dniu 30 stycznia 2017 r. prokurator z Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej, po zapoznaniu się z aktami przedmiotowego śledztwa, stwierdził, że zgromadzony materiał dowodowy nie wskazuje, aby zaistniały przesłanki z art. 20 § 3 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze i z tego powodu zaproponował, aby sprawa była prowadzona w Prokuraturze Regionalnej w Krakowie. Krzysztof Sierak Zastępca Prokuratora Generalnego i Bogdan Święczkowski wyrazili zgodę na

przekazanie sprawy, na podstawie § 116 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury - do Prokuratury Regionalnej w Krakowie. Powyższa jednostka została powiadomiona o tej decyzji pismem z dnia 31 stycznia 2017 r. podpisanym przez ówczesnego Prokuratora Krajowego Bogdana Świączkowskiego.

Śledztwo zostało zarejestrowane za sygn. akt RP VII Ds 4.2017. Osobisty nadzór nad tym postępowaniem sprawował Marek Woźniak Prokurator Regionalny w Krakowie, od 28 kwietnia 2017 r. sprawa została objęta zwierzchnim nadzorem służbowym przez Departament Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej.

Nowy prokurator referent w okresie od stycznia 2017 r. do grudnia 2021 r., a więc przez okres ponad 3 lat rozszerzył zakres postępowania, co miało być efektem kolejnych zagadnień podnoszonych przez zawiadamiającą podczas przesłuchań w charakterze świadka.

Wyodrębniono 11 wątków będących przedmiotem badania:

1. poświadczenie nieprawdy w okresie bliżej nieustalonym, pomiędzy dniem 22 czerwca 2006 r., a dniem 11 czerwca 2015 r. w Krakowie, co do okoliczności mających znaczenie prawne przez wpisanie, a to przez wpisanie w Księdze Głównej Chorych Centralnej Izby Przyjęć Szpitala Uniwersyteckiego w Krakowie niezgodnego z prawdą opisu o stanie zdrowia pokrzywdzonego J.Z. w celu utrudniania postępowania karnego na etapie postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Ostrowcu Świętokrzyskim sygn. akt 3 Ds 319/08, a następnie na etapie postępowania sądowego prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieście w Krakowie Wydział XIV Karny (sygn. akt XIV K 709/11) i uniknięcia odpowiedzialności karnej przez osoby podejrzewane i oskarżone w sprawach o sygn. akt 3 Ds 319/08 i XIV K 709/11, tj. o czyn z art. 271 § 1 k.k. i art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

2. złożenie w dniu 21 stycznia 2014 r. w Krakowie w toku postępowania sądowego prowadzonego przed Sądem Rejonowym dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie (sygn. akt XIV K 709/11), po uprzedzeniu o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań, mających służyć za dowód w postępowaniu sądowym, zawierających nieprawdę zeznań, co do wykonania u J.Z. w dniach 13 stycznia 2006 r., 14 marca 2006 r., 19 i 20 czerwca 2006 r. badań EKG oraz wyników tych badań, tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k.

3. złożenie w dniu 30 maja 2014 r. w Krakowie w toku postępowania sądowego prowadzonego przed Sądem Rejonowym dla Krakowa-Śródmieście w Krakowie (sygn. akt XIV K 709/11), po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań mających służyć za dowód w postępowaniu sądowym, zawierających nieprawdę zeznań, co do

rzeczywistego stanu zdrowia J.Z. w trakcie jego pobytu w czerwcu 2006 r. w Szpitalu Uniwersyteckim w Krakowie, tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k.

4. poświadczenie nieprawdy w okresie bliżej nieustalonym pomiędzy dniem 22 czerwca 2006 r., a dniem 1 września 2015 r. w Krakowie nieprawdy, co do okoliczności mających znaczenie prawne w dokumentacji medycznej dotyczącej leczenia J.Z. w II Klinice Kardiologii Szpitala Uniwersyteckiego w Krakowie, a to poprzez odnotowanie w skierowaniu do leczenia na Oddziale Kardiologii błędnej jednostki chorobowej, wskazanie w raporcie z zabiegu koronarografii wykonanej w/w pacjentowi w dniu 22 czerwca 2006 r. osób, które faktycznie w nim nie uczestniczyły, podanie fałszywej daty i czasu wykonania badania EKG i inne, tj. o czyn z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

5. utrudnianie postępowania przygotowawczego prowadzonego za sygn. akt 3 Ds 319/08 Prokuratury Rejonowej w Ostrowcu Świętokrzyskim poprzez ukrycie w nieustalonym miejscu i czasie pomiędzy dniem 31 marca 2011 r. a dniem 15 czerwca 2015 r. dokumentacji dotyczącej częściowej opinii biegłego z zakresu kardiologii sporządzonej do w/w sprawy, tj. o czyn z art. 239 § 1 k.k.

6. wykonanie w dniu 22 czerwca 2006 r. w Krakowie zabiegu kardiologicznego wszczepienia stentu u pacjenta J.Z., bez jego zgody, tj. o czyn z art. 192 § 1 k.k.

7. narażenie w latach 2005 – 2007 w Krakowie pacjentów Szpitala Uniwersyteckiego w Krakowie na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia i zdrowia poprzez niezgodne z zaleceniami zorganizowanie pracy i warunków Pracowni Hemodynamiki II Kliniki Kardiologii Uniwersyteckiego Szpitala w Krakowie, tj. o czyn z art. 160 § 1 k.k.

8. utrudnienie w nieustalonym miejscu i czasie, pomiędzy dniem 3 lipca 2006 r., a dniem 11 września 2011 r. w Krakowie postępowania o sygn. akt XIV K 709/11 Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie poprzez doprowadzenie do degradacji preparatów z materiałem biologicznym (próbki parafinowe) i ukrycie oryginalnych zdjęć RTG J.Z. z dnia 21 czerwca 2006 r., tj. o czyn z art. 239 § 1 k.k.

9. utrudnianie postępowania przygotowawczego o sygn. akt 1 Ds 100/06 Prokuratury Rejonowej Kraków-Śródmieście w Krakowie (późn. sygn. 3 Ds 72/07, 3 Ds 319/08 Prokuratury Rejonowej w Ostrowcu Świętokrzyskim) poprzez odstąpienie w dniu 1 września 2006 r. w Krakowie podczas czynności procesowych w Szpitalu Uniwersyteckim w Krakowie od prawidłowego zabezpieczenia tzw. dysku obrazowego co uniemożliwiło odczytanie danych z tego dysku stanowiącego dowód rzeczowy w przedmiotowym postępowaniu, tj. o czyn z art. 239 § 1 k.k.

10. wyłudzenie w nieustalonym dniu 2006 r. w Krakowie od Małopolskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia w Krakowie, kwoty 5.830 zł poprzez

nieprawidłowe rozliczenie kardiologicznych świadczeń medycznych udzielonych pacjentowi J.Z. w dniach 22 czerwca - 2 lipca 2006 r., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

11. poświadczenie nieprawdy w nieustalonym miejscu i czasie, poprzez wpisanie w recepcie z dnia 11 września 2009 r. nr PESEL nieżyjącego J.Z., tj. o czyn z art. 271 § 1 k.k.

Prokurator referent gromadziła materiał dowodowy przesłuchując świadków, jak również wywołując kolejne opinie, w tym: z zakresu informatyki, badania pisma ręcznego, Instytutu Ekspertyz Sądowych w Krakowie im prof. dra J.S. w Krakowie, jak również opinii biegłych z Uniwersyteckiego Centrum Medycyny Sądowej w Lozannie celem stwierdzenia m.in., w oparciu o wiedzę i standardy obowiązujące w medycynie w 2006 r., czy pisemna dokumentacja dotycząca przeprowadzonych procedur medycznych odzwierciedla rzeczywisty ich przebieg. Przedmiotowe postanowienie było uzupełniane o kolejne zagadnienia, które wymagały wyjaśnienia przez ten Uniwersytet.

W dniu 15 grudnia 2021 r. prokurator referent przekazała Markowi Woźniakowi Prokuratorowi Regionalnemu w Krakowie projekt decyzji o umorzeniu wszystkich 11 wątków śledztwa, w tym 8 wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., jeden na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa, jeden wobec stwierdzenia, że postępowanie co do tego samego czynu wcześniej wszczęte toczy się na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., jeden wobec stwierdzenia, że postępowanie co do tego samego czynu toczyło się i zostało prawomocnie zakończone na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. Projekt końcowego rozstrzygnięcia został przekazany w dniu 30 grudnia 2021 r. do Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej.

Na piśmie przekazującym projekt decyzji znajduje się adnotacja Krzysztofa Sieraka Zastępcy Prokuratora Generalnego wskazująca na konieczność dokonania analizy sprawy pod kątem prawidłowości przeprowadzenia postępowania i kompletności materiału dowodowego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia.

W dniu 11 stycznia 2022 r. Departament Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej zażądał akt głównych śledztwa. Pismo w tym zakresie podpisała Zastępca Dyrektora tego Departamentu Ewa Szadkowska. W rozmowie telefonicznej z prokuratorem nadzorującym przedmiotowe śledztwo Lilianą Stojek, prokurator referent została zobowiązana do powstrzymania się od podpisania przesłanego projektu rozstrzygnięcia. Po 5 miesiącach, tj. w dniu 23 maja 2022 r. Departament Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej zwrócił akta główne przedmiotowej sprawy i wskazał na konieczność przesłuchania w charakterze świadka siedmiu lekarzy na okoliczność prawidłowości prowadzenia dokumentacji medycznej w zakresie wątku II,

tj. poświadczenia nieprawdy w dokumentacji medycznej dotyczącej leczenia J.Z. Ponadto zobowiązano prokuratora referenta do uzyskania prawomocnego wyroku w sprawie prowadzonej przed Sądem Rejonowym Kraków-Śródmieście w Krakowie za sygn. akt XIV K 709/11, w której świadkowie, zdaniem pokrzywdzonej, mieli złożyć fałszywe zeznania. Za niezbędne uznano zapoznanie się z uzasadnieniem tego orzeczenia celem ustalenia, czy ich zeznania stanowiły dowód w sprawie, a jeśli tak, czy sąd nadał im walor wiarygodności, czy też uznał je za niewiarygodne. Uzyskanie tego orzeczenia miało mieć kluczowe znaczenie dla oceny czynów opisanych w pkt II i III projektu umorzenia.

Prokurator referent wykonała wskazane czynności procesowe do dnia 8 listopada 2022 r., które, co można było przewidzieć, nic nowego nie wniosły do przedmiotowego postępowania.

Podczas prowadzenia postępowania przygotowawczego, tj. od 12 października 2015 r. do 7 grudnia 2023 r., tj. przez ponad 7 lat przesłuchano 86 świadków, przeprowadzono 12 czynności oględzin, uzyskano dokumentację z Narodowego Funduszu Zdrowia, jak również 17 opinii biegłych różnych specjalności, których koszty wyniosły co najmniej 160.000 zł.

W dniu 28 listopada 2023 r. Prokuratura Regionalna w Krakowie skierowała pismo do Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej, w którym wskazała, że wyczerpana została inicjatywa dowodowa, a z uwagi na fakt, iż rozstrzygnięcie instancyjne Sądu Okręgowego w Krakowie w sprawie o sygn. akt IV Ka 967/17 jest niezbędne dla stwierdzenia okoliczności o istotnym znaczeniu dla dalszego ukierunkowania postępowania lub merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy wskazano, że zachodzi długotrwała przeszkoda uniemożliwiająca kontynuowanie śledztwa, co uzasadnia zawieszenie postępowania w tej sprawie.

W dniu 1 grudnia 2023 r. powyższe stanowisko podzielił prokurator nadzorujący postępowanie przygotowawcze w Prokuraturze Krajowej. Dlatego też w dniu 7 grudnia 2023 r. prokurator referent wydał postanowienie o zawieszeniu śledztwa prowadzonego w niniejszej sprawie.

Decyzja o zawieszeniu postępowania jest niezasadna, sprawa powinna być podjęta, a następnie sporządzona decyzja merytoryczna. Zdaniem badającego prokurator referent na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego może dokonać oceny zeznań świadków i nie ma potrzeby oczekiwania na orzeczenie sądu odwoławczego. Tym bardziej, że W.C. składając zeznania w dniu 21 stycznia 2014 r. przed Sądem Rejonowym dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie do sprawy o sygn. akt XIV K 709/11 stwierdziła, iż nie pamięta okoliczności sporządzenia zapisów z badań EKG wykonanych u pokrzywdzonego. Brak jest zatem procesowej możliwości udowodnienia, że W.C. zasłaniając się niepamięcią fałszywie zeznawała na temat przeprowadzonych badań EKG, czy też różnic w zapisach w dokumentacji. Odnośnie zeznań J.K.

złożonych w dniu 30 maja 2014 r. przed Sądem Rejonowym dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie do sprawy o sygn. akt XIV K 709/11 dotyczących rzeczywistego stanu zdrowia pokrzywdzonego w trakcie jego pobytu w czerwcu 2006 r. w Szpitalu Uniwersyteckim w Krakowie stwierdzić należy, że zarówno przed sądem, jak i w toku niniejszego postępowania świadek opisywał zasady jakimi kierował się przy przyjmowaniu pacjentów, a także starał się wyjaśnić działania podejmowane wobec pokrzywdzonego. Z treści przesłuchania świadka wynika nadto, że z uwagi na upływ czasu, nie był w stanie przywołać szczegółów wizyty pacjenta na Izbie Przyjęć i wyników poszczególnych badań.

Uzasadnione wątpliwości budzi jednak fakt, że zarówno w toku postępowania o sygn. akt PK IV WZ Ds 16.2016 Małopolskiego Wydziału Zamiejscowego Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej w Krakowie, a następnie RP VII Ds 4.2017 Prokuratury Regionalnej w Krakowie, prokuratorzy nadzorujący te postępowania przyznali status pokrzywdzonych K.K.-Z. i W.Z. Podzielić należy pogląd, że w/w nie przysługiwały w tym postępowaniu prawa pokrzywdzonych, czy też osób wykonujących prawa zmarłego pokrzywdzonego J.Z.

Pomimo to, podczas postępowania przygotowawczego o sygn. akt PK IV WZ Ds 16.2016 wręczono im podczas przesłuchań w charakterze świadków pouczenia o uprawnieniach pokrzywdzonych, co skutkowało w dalszym toku śledztwa informowaniem K.K.-Z. o terminach zaplanowanych czynności przesłuchań świadków, dopuszczeniem w/w i W.Z. do przesłuchania podejrzanej W.C. w dniu 23 stycznia 2017 r. oraz biegłego M.B., doręczaniem odpisów postanowień wydawanych w toku śledztwa jako pokrzywdzonym lub wykonującym prawa nieżyjącego pokrzywdzonego i informowaniem ich o wydawanych postanowieniach, wyrażeniem dla K.K.-Z. zgody na przejrzenie akt sprawy PK IV WZ Ds 16.2016 i na sporządzenie kserokopii całości akt, zawiadomieniem o terminie końcowego zaznajomienia z materiałami śledztwa, o możliwości zapoznania się z opiniami biegłych oraz wskazaniem ich w akcie oskarżenia jako osób reprezentujących prawa zmarłego pokrzywdzonego J.Z.

Sprawa początkowo była w zainteresowaniu Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji, jak również osobiście Bogdana Świączkowskiego Prokuratora Krajowego, który w dniu 8 lipca 2016 r. powierzył Krzysztofowi Sierakowi Zastępcy Prokuratora Generalnego stałe zastępowanie go w sprawowaniu nadzoru służbowego, m.in. nad tym postępowaniem.

Nie sposób pominąć faktu, że przedmiotowe śledztwo nie spełniało kryteriów do jego prowadzenia w Wydziale do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Okręgowej w Krakowie, a także przesłanek z art. 20 § 3 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze,

które uzasadniałyby jego kontynuowanie w Małopolskim Wydziale Zamiejscowym Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej.

Po przekazaniu sprawy do dalszego prowadzenia Prokuraturze Regionalnej w Krakowie została ona objęta zwierzchnim nadzorem służbowym przez Departament Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej. W ramach nadzoru cyklicznie żądano informacji o istotnych ustaleniach oraz zaplanowanych czynnościach procesowych, przekazywano protokoły przesłuchania istotnych dla sprawy świadków, opinie biegłych, w tym opinię biegłych z Uniwersyteckiego Centrum Medycyny Sądowej w Lozannie z dnia 14 kwietnia 2021 r.

Procedura zapoznawania się z aktami sprawy przez kilka miesięcy, poddawanie decyzji prokuratora referenta swoistej aprobacie przez Prokuraturę Krajową polegającej na konieczności uzyskania przez referenta akceptacji dla wydania projektowanej decyzji procesowej – to sytuacje, które nie powinny mieć miejsca, bowiem stanowią w istocie ingerencję w podstawowy atrybut prokuratora jakim winna być jego niezależność. Nie mogą one być uznane za konsultacje w ramach wewnętrznego nadzoru realizowanego przez przełożonego, biorąc pod uwagę treść § 28 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury.

Przedmiotowa sprawa jak w soczewce pokazuje podejście do niezależności prokuratora, który w istocie staje się narzędziem w rękach przełożonych decydujących o sposobie prowadzenia śledztwa. Nie budzi wątpliwości, iż okoliczności wdrożenia śledztwa, jak również sposób nadzoru i jego prowadzenia świadczą o specyficznym wymiarze sprawy i pozamerytorycznych akcentach decydujących o jego istocie i konieczności jego długotrwałego prowadzenia i niepodjęcia decyzji merytorycznej.

Sprawa została dołączona do śledztwa Zespołu powołanego w Prokuraturze Regionalnej w Gdańsku.

113) RP VII Ds 14.2017 Prokuratury Regionalnej w Krakowie

Sprawa o sygn. akt RP VII Ds 14.2017 Prokuratury Regionalnej w Krakowie prowadzona była na podstawie wyłączonych w dniu 16 maja 2017 r. ze śledztwa o sygn. akt RP VII Ds 4.2017 wskazanej wyżej jednostki materiałów przeciwko W.C., lekarzowi ze specjalizacją z zakresu chorób wewnętrznych i kardiologii, podejrzanej o przestępstwa z art. 271 § 1 k.k. i art. 276 k.k. i art. 239 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. W uzasadnieniu postanowienia

stwierdzono, że zasadność wyłączenia materiałów jest efektem zaawansowanego stanu śledztwa i możliwością podjęcia decyzji merytorycznej kończącej przedmiotowy wątek.

Powyższy zarzut został sporządzony w dniu 14 listopada 2016 r. przez Małopolski Wydział Zamiejscowy Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej w Krakowie.

Wskazać należy, że postępowanie przygotowawcze w tej sprawie zostało zainicjowane wskutek zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa K.K-Z. oraz jej zeznań złożonych podczas śledztwa, w których ujawniła nieprawidłowości w prowadzeniu dokumentacji medycznej jej męża w jednej z przychodni w Krynicy-Zdroju oraz przekazała do akt sprawy kserokopię historii choroby. Z treści zeznań w/w wynikało, że w dniu 9 sierpnia 2006 r. Prokuratura Rejonowa Kraków Śródmieście-Wschód w Krakowie prowadząca postępowanie przygotowawcze za sygn. 1 Ds 100/06 zwróciła się do w/w przychodni o nadesłanie w oryginale całości dokumentacji lekarskiej J.Z., którą otrzymała w dniu 25 sierpnia 2006 r. Po pewnym czasie K.K-Z. skontaktowała się z podejrzaną W.C. i poprosiła o przekazanie dokumentacji medycznej J.Z. i umówiła się z w/w w tej przychodni. Otrzymała od niej kopertę, z którą udała się do domu. K.K-Z., po otwarciu w domu koperty zauważyła, że dokumentacja medyczna J.Z. uzyskana od podejrzanej W.C. jest niepełna i różni się od dokumentacji medycznej, którą wcześniej otrzymała z Prokuratury. Zarówno jedna, jak i druga dokumentacja nie zawierała prawdziwych informacji o rzeczywistym stanie zdrowia jej męża.

Podczas śledztwa uzyskano z Małopolskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia informację, z której wynika, że rozliczył i zapłacił kwotę 30 zł i 24 gr za świadczenie medyczne w postaci badania, porady lekarskiej, konsultacji, wykonanego EKG jako udzielonego J.Z. w dniu 19 czerwca 2006 r. w przedmiotowej poradni. Zdaniem zawiadamiającej podejrzana W.C. takich badań nie przeprowadziła i nie odebrała od J.Z. żadnego wywiadu.

Przesłuchana w charakterze podejrzanej w dniu 25 listopada 2016 r. W.C. nie przyznała się do popełnienia zarzuconego jej czynu i stwierdziła, że będzie wyjaśniać, ale żąda by prokuratura wystąpiła do sądu o zwolnienie jej z tajemnicy lekarskiej.

Postanowieniem z dnia 25 listopada 2016 r. zastosowano wobec podejrzanej środek zapobiegawczy w postaci poręczenia majątkowego w wysokości 20 000 zł, co uzasadniono obawą mactwa oraz koniecznością zapewnienia prawidłowego toku postępowania, w szczególności pozostawiania podejrzanej do dyspozycji organów i stawiennictwa na każde wezwanie. Postanowieniem z dnia 15 lutego 2017 r. Sąd Rejonowy dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie XIV Wydział Karny nie uwzględnił zażalenia obrońcy podejrzanej w przedmiocie zastosowania poręczenia majątkowego. Przedmiotowy środek zapobiegawczy został uchylony postanowieniem Sądu Rejonowego w Nowym Sączu II Wydział Karny w sprawie o sygn. akt II K 1578/19 z dnia

16 grudnia 2021 r. (podczas ponownego rozpoznania sprawy przez Sąd I instancji), z uwagi na fakt, że postępowanie sądowe było wówczas na końcowym etapie, ustała obawa matactwa, a postawa oskarżonej nie wskazywała na potrzebę dalszego stosowania tego środka.

W dniu 9 grudnia 2016 r. ponownie przesłuchano W.C. w charakterze podejrzanej, po uprzednim poinformowaniu jej przez prokuratora, że brak jest podstaw do złożenia wniosku o zwolnienie z obowiązku zachowania tajemnicy lekarskiej.

W.C. nie przyznała się do popełnienia zarzuconego jej czynu i złożyła obszernie wyjaśnienia. Stwierdziła m.in., że około 2 tygodnie po zgonie udostępniła K.K-Z. i W.Z. dokumentację medyczną J.Z., nie wykluczyła, że w/wymienieni zabrali kartotekę bez jej wiedzy. Wskazała, że kiedy zorientowała się, że kartoteki nie ma, nikogo o tym nie poinformowała, postanowiła ją odtworzyć, wpisywała informacje, które pamiętała z poszczególnych wizyt pacjenta, posiłkowała się zapisami w komputerze. Nie wiedziała, dlaczego w oryginalnej kartotece nie jest wpisana wizyta z dnia 19 czerwca 2006 r., a jest w odtworzonej.

W dniu 28 września 2017 r. prokurator referent skierował do Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie Wydział XIV Karny akt oskarżenia przeciwko W.C. oskarżonej o przestępstwo z art. 271 § 1 k.k. i art. 276 k.k. i art. 239 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Postanowieniem z dnia 17 listopada 2017 r., wydanym na skutek wniosku Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie, Sąd Okręgowy w Krakowie III Wydział Karny wydał na podstawie art. 36 k.p.k. postanowienie o przekazaniu sprawy II K 1550/17 przeciwko W.C. do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Nowym Sączu II Wydział Karny, gdzie zarejestrowana została pod sygn. II K 1304/17.

Postanowieniem z dnia 2 lutego 2018 r. Sąd Rejonowy w Nowym Sączu II Wydział Karny odmówił statusu pokrzywdzonych w przedmiotowej sprawie K.K-Z. i W.Z., stwierdzając m.in., że działania zakwalifikowane w zarzucie z art. 271 § 1 k.k., 276 k.k. i 239 § 1 k.k. nie mogą być uznane jako bezpośrednio zagrażające dobrom prawnym zmarłego, ponieważ są czynami skierowanymi przeciwko wiarygodności dokumentów i przeciwko wymiarowi sprawiedliwości oraz wskazując na ścisłe rozumienie statusu osoby pokrzywdzonej w procesie karnym stwierdził, że wyżej wymienieni nie mogą wykonywać praw, których nie posiadał zmarły.

Z akt sprawy wynika, że pismem z dnia 14 marca 2018 r. Kierownik VII Samodzielnego Działu Ds Błędów Medycznych Prokuratury Regionalnej w Krakowie zwróciła się do Prokuratora Regionalnego w Krakowie Marka Woźniaka z prośbą o akceptację wniosku o wymiar kar dla W.C. Na wnioskach w tym zakresie z dnia 7 marca 2018 r. Marek Woźniak naniósł ręczną adnotację, iż

proponuje korektę wniosku w zakresie okresu warunkowego zawieszenia kary 1 roku pozbawienia wolności z 2 na 3 lata, a w pozostałym zakresie zaakceptował wniosek.

Postępowanie sądowe zakończyło się w dniu 18 lutego 2019 r. wydaniem wyroku. W orzeczeniu tym Sąd uznał, że w ramach zarzuconego czynu, W.C. poświadczyla nieprawdę zastępując historię choroby pacjenta nowym formularzem i dokonując nowych wpisów potwierdzających nieprawdę co do stanu zdrowia pacjenta mających świadczyć o nasilających się objawach chorobowych, odbiegających treścią od wpisów w oryginalnej historii choroby oraz wytworzyła i dołączyła do historii choroby wydruki zapisów EKG.

Sąd wyeliminował natomiast z opisu czynu *usunięcie dokumentów w celu udzielania w ten sposób pomocy w uniknięciu odpowiedzialności karnej sprawcom przestępstwa i w celu utrudnienia postępowania karnego* stwierdzając, że czyn ten wypełnia znamiona przestępstwa z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i umorzył postępowanie w tym zakresie, wobec stwierdzenia przedawnienia karalności czynu na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.

Ponadto Sąd uznał oskarżoną za winną popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. na szkodę Narodowego Funduszu Zdrowia i skazał ją za to na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności przez potrącenie 15% wynagrodzenia za pracę miesięcznie na rzecz wskazanego w wyroku stowarzyszenia, a ponadto zobowiązał ją do naprawienia szkody w wysokości 30,24 zł na rzecz Narodowego Funduszu Zdrowia. W uzasadnieniu wyroku Sąd stwierdził w szczególności, że sporządzenie nowej historii choroby nie było przez oskarżoną kwestionowane. W ocenie Sądu nie można też skutecznie podważyć wyjaśnień oskarżonej, że pierwotną przyczyną dokonania „odtworzenia” dokumentacji było zaginięcie jej oryginału w okolicznościach jej nieznanych, a zapewne związanych z wizytą K.K-Z. i W.Z. Ponadto stwierdził, że brak jest podstaw do uznania, że oskarżona celowo usunęła dokumentację, nie miała powodu by tak zrobić, zaś sam skutek w postaci braku oryginalnej dokumentacji nie stanowi automatycznie o jej przestępczym usunięciu przez oskarżoną, na działania takie nie ma żadnych bezpośrednich dowodów. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonej, że wizyta z dnia 19 czerwca 2006 r. faktycznie się odbyła, ponieważ jej opis nie znalazł się w oryginalnej dokumentacji leczenia. Wskazał, że działanie oskarżonej było zamierzone, ale nie w celu pomocy lekarzom zajmującym się pacjentem w Krakowie, gdyż nie mogła wówczas przewidzieć czy i komu będą przedstawione zarzuty, a jej zamiarem było wykazanie, że sama zajmowała się pacjentem z należytą dbałością i nie popełniła przy tym błędu. Wyrażane przez świadków w kierunku działania w celu pomocy w uniknięciu odpowiedzialności przez inne osoby domysły i domniemania nie zostały pozytywnie zweryfikowane, co musiało skutkować wyeliminowaniem tego fragmentu z opisu czynu. Przekazanie do rozliczenia w NFZ badania z dnia 19 czerwca 2006 r., które się nie odbyło, jest bezsporne, a oskarżona działała

z zamiarem wyłudzenia środków, powodowana prozaiczną chęcią uzyskania zapłaty za badanie faktycznie wykonane w dniu 20 czerwca 2006 r. zdecydowała się na wykazanie jego przeprowadzenia podczas innej wizyty niż w rzeczywistości, nie przekonuje przy tym jej stanowisko o bezsensowności takiego działania w odniesieniu do niewielkiej kwoty, gdyż dochody przychodni i w konsekwencji jej właśnie z takich kwot się składały.

Z akt sprawy wynika, że na piśmie z dnia 14 maja 2019 r. „Doręczenie odpisu wyroku” w sprawie o sygn. akt II K 1304/17 ówczesny Prokurator Regionalny w Krakowie Marek Woźniak naniósł ręczną adnotację *„proszę sporządzić apelację w uzgodnieniu telefonicznym (nieczytelny wyraz)”*.

Po rozpoznaniu apelacji Prokuratury Regionalnej w Krakowie i obrońcy oskarżonej wyrokiem z dnia 21 listopada 2019 r. (sygn. akt II Ka 288/19) Sąd Okręgowy w Nowym Sączu II Wydział Karny uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wyroku Sąd stwierdził w szczególności, że Sąd Rejonowy błędnie uznał, że doszło do przedawnienia karalności czynu z art. 271 § 1 k.k. i błędnie umorzył postępowanie w tym zakresie. Wskazał, że brak jest dowodów na przyjęcie, że oskarżona usunęła (ukryła) dokumentację medyczną, uprzednio udostępniając ją żonie pacjenta, że jej działanie zmierzało do utrudnienia postępowania karnego i że działała w celu udzielenia pomocy w uniknięciu odpowiedzialności karnej sprawcom przestępstwa. Sąd uznał za zasadne zarzuty obrony dotyczące czynu z art. 286 § 1 k.k. stwierdzając, że Sąd I instancji nie ustalił, kiedy, w jakich okolicznościach i przez kogo ujęta została wizyta z dnia 19 czerwca 2006 r. w dokumentacji, w oparciu o którą wystawiono fakturę VAT dla NFZ i nie rozważył należycie i przekonująco celu dokonania jednorazowego wyłudzenia na kwotę 30,24 zł.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy w dniu 24 stycznia 2023 r. Sąd Rejonowy w Nowym Sączu II Wydział Karny (sygn. akt 1578/19) wydał wyrok, którym uznał oskarżoną W.C. za winną popełnienia czynu z art. 270 § 1 k.k. polegającego na wytworzeniu kartoteki dotyczącej historii choroby pacjenta, poprzez zastąpienie zaginionej w nieustalonych okolicznościach oryginalnej kartoteki nową kartoteką, w której dokonała wymienionych w sentencji wyroku nowych zapisów. Sąd warunkowo umorzył wobec niej postępowanie, orzekając od W.C. świadczenie pieniężne 1500 zł na rzecz wskazanej w wyroku fundacji. W uzasadnieniu wyroku Sąd stwierdził w szczególności, że możliwe jest przypisanie oskarżonej popełnienia jedynie czynu z art. 270 § 1 k.k. Zdaniem Sądu, wizyta pacjenta w dniu 19 czerwca 2006 r. miała miejsce, wykonano wówczas badanie EKG (krzywe pracy serca nie pokrywały się z badaniami z wcześniejszych wizyt), które prawidłowo rozliczono z NFZ na podstawie zapisu w rejestrze przyjętych pacjentów, nawet jeśli nie było odnotowane w kartotece pacjenta (ustalenia w tym zakresie Sąd poczynił m.in. na podstawie treści wcześniej nie

przesłuchiwanych pracownic przychodni, tj. M.M. i B.W.). Sąd wskazał, że nie udało się jednoznacznie ustalić w jakich okolicznościach doszło do zniknięcia czy zgubienia kartoteki pacjenta i brak było podstaw by udowodnić, że oskarżona ją usunęła i ukryła. Dodał, że kartoteka wytworzona przez oskarżoną zawierała z medycznego punktu widzenia prawdziwy opis stanu zdrowia pacjenta, nie doszło też do wytworzenia nieprawdziwych elektrokardiogramów. W czasie odtwarzania kartoteki, postępowanie karne w sprawie błędu w leczeniu J.Z. albo nie zostało wszczęte albo było w początkowej fazie, kiedy zwracano się o dokumentację lekarską, wobec czego nie sposób przyjąć, aby oskarżona kilka tygodni po śmierci J.Z. miała świadomość o grożącej lekarzom z Krakowa odpowiedzialności karnej z powodu bliżej nie określonych wówczas zaniedbań, a domysły w tym zakresie K.K-Z. i W.Z. były gołosłowne i nieuzasadnione.

W dniu 13 lipca 2023 r. prokurator referent sporządziła notatkę urzędową z której wynika, że poinformowała ówczesnego Prokuratora Regionalnego w Krakowie Marka Woźniaka o treści uzasadnienia wyroku w sprawie o sygn. akt II K 1578/19 Sądu Rejonowego w Nowym Sączu II Wydział Karny. Wskazała, że otrzymała polecenie opracowania apelacji, a po sporządzeniu, przedłożenie jej „projektu” w/w w terminie umożliwiającym zapoznanie się. Jej wątpliwości co do skuteczności apelacji nie zostały uwzględnione. Ponadto została zobowiązana do przekazania kopii uzasadnienia wyroku do Prokuratury Krajowej.

W dniu 18 lipca 2023 r. ówczesny Prokurator Regionalny w Krakowie skierował do Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej projekt apelacji od wyroku z dnia 24 stycznia 2023 r. Sądu Rejonowego w Nowym Sączu II Wydział Karny (sygn. akt II K 1578/19) celem konsultacji.

W piśmie z dnia 25 lipca 2023 r. Zastępcy Dyrektora Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej, skierowanym do Prokuratora Regionalnego w Krakowie stwierdzono, że apelacja jest zasadna, kierunek, zakresy, zarzuty i wnioski prawidłowe, a następnie wskazano, że *„zauważono jednak pewne mankamenty, które wymagają korekty”* i polecono poprawienie zapisu kwalifikacji prawnej czynu i częściowe zrehabilitowanie zarzutu apelacji.

Po rozpoznaniu apelacji Prokuratury Regionalnej w Krakowie i obrońcy oskarżonej wyrokiem z dnia 18 grudnia 2023 r. w sprawie II Ka 465/23 Sąd Okręgowy w Nowym Sączu II Wydział Karny uniewinnił oskarżoną od popełnienia zarzuconego jej czynu. W uzasadnieniu wyroku wskazano m.in., że zgromadzony materiał dowodowy nie dał podstaw do przyjęcia, że oskarżona usunęła (ukryła) sporną dokumentację medyczną (powołując się m.in. na zeznania B.W. i M.M., którym oskarżona poleciła poszukiwanie tej dokumentacji w przychodni). Zdaniem Sądu, działania oskarżonej nie miały na celu udzielenie pomocy w uniknięciu odpowiedzialności karnej sprawcom przestępstwa, ponieważ nie sposób twierdzić, że oskarżona chociażby przewidywała, że

zgon pacjenta był wynikiem przestępstwa oraz kto spośród lekarzy szpitala w Krakowie mógł się tego przestępstwa dopuścić, a w konsekwencji, iż czyniąc wpisy w kartotece pacjenta utrudniała postępowanie, pomagając nieznanemu sprawcy nieokreślonego przestępstwa w uniknięciu odpowiedzialności karnej. Co do czynu z art. 286 § 1 k.k. Sąd odwoławczy w całości podzielił argumentację Sądu I instancji, iż badanie EKG z datą 19 czerwca 2006 r. zostało wykonane tego dnia, a zatem tego dnia miała miejsce wizyta pacjenta, nawet jeśli nie została odnotowana w oryginalnej kartotece.

Zdaniem Sądu oskarżona swoim działaniem nie wypełniła znamion czynu z art. 270 § 1 k.k., ponieważ nie mogła podrobić dokumentu jako osoba uprawniona do jego wystawienia. Natomiast zachowanie oskarżonej realizowało znamiona przedmiotowe przestępstwa z art. 271 § 1 k.k., w nowo wytworzonej dokumentacji występowały różnice w treści zapisów (szczegółowo opisane w akcie oskarżenia). Zawarcie treści nieodpowiadających faktycznemu stanowi zdrowia podczas poszczególnych wizyt świadczy o realizacji przedmiotowych znamion przestępstwa, jednak nie mogło to doprowadzić do wyroku skazującego z uwagi na stwierdzenie braku znamion strony podmiotowej, ponieważ ma ono charakter umyślny, a zachowanie oskarżonej miało charakter nieumyślny - jej celem było wyłącznie odtworzenie brakującej kartoteki, a nie udzielenie pomocy innym lekarzom w uniknięciu odpowiedzialności karnej lub wyłudzenie świadczeń z NFZ, a defekty w odtworzonej dokumentacji nie były wynikiem celowych działań, lecz popełnionych nieumyślnie błędów wynikających z przypominania sobie poszczególnych wizyt.

Na piśmie „Doręczenie *odpisu orzeczenia sądu odwoławczego z uzasadnieniem*” z dnia 17 stycznia 2024 r. w sprawie o sygn. akt II Ka 465/23 Sądu Okręgowego w Nowym Sączu II Wydział Karny widnieje ręczna adnotacja z dnia 23 stycznia 2024 r. (nieczytelna parafraza) z poleceniem pilnego przygotowania kasacji.

Prokurator referent w notatce urzędowej z dnia 8 lutego 2024 r. dokonała szczegółowej analizy uzasadnienia wyroku o sygn. akt II Ka 465/23 Sądu Okręgowego w Nowym Sączu II Wydział Karny. Końcowo stwierdził, że pomimo, iż nie podziela zawartych w uzasadnieniu ocen dokonanych przez Sąd Odwoławczy, w szczególności w zakresie kwestii podmiotowej odnośnie czynu z art. 271 k.k., to wnosi o odstąpienie od wywiedzenia kasacji, ponieważ jej skuteczność wydaje się wątpliwa, ze względu na wymóg oczywistego naruszenia prawa jako podstawy kasacyjnej, a ewentualną skargę kasacyjną trudno będzie uznać za oczywiście uzasadnioną, gdyż poza podważaniem błędu w okolicznościach faktycznych trudno przyjąć, że Sąd Odwoławczy wydając wyrok oczywiście naruszył prawo. Powyższe stanowisko podzielił Kierownik Działu Ds Medycznych i Zastępca Prokuratora Regionalnego w Krakowie Krzysztof Pijaj.

W dniu 13 lutego 2024 r. kopię wyroku wraz z uzasadnieniem, z notatką służbową prokuratora referenta zawierającą ocenę skuteczności wywiedzenia ewentualnej kasacji, przekazano do Zastępcy Dyrektora Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej prok. Ewy Szatkowskiej celem rozważenia słuszności oceny o celowości odstąpienia od wywiedzenia kasacji w przedmiotowej sprawie.

W piśmie z dnia 19 lutego 2024 r. skierowanym do Prokuratora Regionalnego w Krakowie podpisanym przez Zastępcę Prokuratora Generalnego Ds Wojskowych Tomasza Janeczka (sygn. PK II Dsn 183.2017) polecono bezwzględnie wnieść kasację od przedmiotowego wyroku z zachowaniem ustawowego terminu do jej złożenia. Jednocześnie poproszono o nadesłanie odpisu kasacji po jej sporządzeniu do Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej.

W piśmie z dnia 20 lutego 2024 r. skierowanym do Prokuratora Regionalnego w Krakowie Piotra Niezgody podpisanym przez p.o. I Zastępcy Prokuratora Generalnego Jacka Bilewicza, stwierdzono *„W nawiązaniu do treści pisma z dnia 19 lutego 2024 r. [...] uchylając polecenie zawarte w niniejszej korespondencji polecam odstąpić od wywiedzenia kasacji od opisanego orzeczenia”*.

Nie budzi zastrzeżeń pod względem formalnym prawidłowość przebiegu czynności procesowych podejmowanych w toku postępowania przygotowawczego. Na skutek podejmowanych w toku postępowania przygotowawczego czynności nie doszło do naruszenia w sposób bezpośredni praw stron, w szczególności podejrzanej W.C., ponieważ czynności procesowe z jej udziałem odbywały się co do zasady z poszanowaniem ustawowo zagwarantowanych praw podejrzanej.

Uzasadnione wątpliwości budzi jednak fakt, że zarówno w toku postępowania o sygn. akt PK IV WZ Ds 16.2016 Małopolskiego Wydziału Zamiejscowego Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej w Krakowie, a następnie RP VII Ds 4.2017 Prokuratury Regionalnej w Krakowie, prokuratorzy nadzorujący te postępowania przyznali status pokrzywdzonych K.K-Z. i W.Z. Podzielić należy pogląd wyrażony w przywołanym powyżej postanowieniu Sądu Rejonowego w Nowym Sączu II Wydział Karny z dnia 2 lutego 2018 r., iż ze względu na przedmiot postępowania i zarzucenie W.C. czynu z art. 271 § 1 k.k., art. 276 k.k., art. 239 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. K.K-Z. i W.Z. nie przysługiwały w tym postępowaniu prawa pokrzywdzonych, czy też osób wykonujących prawa zmarłego pokrzywdzonego J.Z.

Pomimo to, podczas postępowania przygotowawczego o sygn. akt PK IV WZ Ds 16.2016 wręczono im podczas przesłuchań w charakterze świadków pouczenia o uprawnieniach pokrzywdzonych, co skutkowało w dalszym toku śledztwa informowaniem K.K-Z. o terminach

zaplanowanych czynności przesłuchań świadków, dopuszczeniem w/w i W.Z. do przesłuchania podejrzanej W.C. w dniu 23 stycznia 2017 r. oraz biegłego M.B., doręczaniem odpisów postanowień wydawanych w toku śledztwa jako pokrzywdzonym lub wykonującym prawa nieżyjącego pokrzywdzonego i informowaniem ich o wydawanych postanowieniach, wyrażeniem dla K.K-Z. zgody na przejrzanie akt sprawy PK IV WZ Ds 16.2016 i na sporządzenie kserokopii całości akt, zawiadomieniem o terminie końcowego zaznajomienia z materiałami śledztwa, o możliwości zapoznania się z opiniami biegłych oraz wskazaniem ich w akcie oskarżenia jako osób reprezentujących prawa zmarłego pokrzywdzonego J.Z.

Odnosząc się do treści zarzutów przedstawionych w niniejszej sprawie W.C. wątpliwości budzi przyjęta w akcie oskarżenia kwalifikacja prawna czynu z art. 276 k.k. i 239 § 1 k.k. tj. zarzucenie W.C. usunięcia przez nią oryginalnej historii choroby, którą nie miała prawa wyłącznie rozporządzać i jej zastąpienia nowym formularzem z nowymi wpisami, przekazanie do sprawy o sygn. akt 1 Ds 100/06 Prokuratury Rejonowej Kraków-Śródmieście Wschód w Krakowie i udzielenia przez to pomocy w uniknięciu odpowiedzialności karnej sprawcom przestępstwa oraz utrudnienie postępowania karnego. Wersja zdarzeń w tym zakresie przyjęta przez oskarżenie oparta została przede wszystkim o treść zeznań K.K-Z. i W.Z. K.K-Z. stwierdziła m.in., że dokumentacja zabezpieczona z przychodni zawierała nieprawdziwe informacje o stanie zdrowia i przebiegu leczenia jej męża, który nie był w dniu 19 czerwca 2006 r. na wizycie u W.C. Miała ona zostać sfałszowana na cele prowadzonego postępowania dotyczącego błędu w sztuce lekarskiej. W.Z. stwierdził m.in., że W.C. w wytworzonej przez siebie dokumentacji opisała jednostkę chorobową rzekomego rozpoznania u J.Z., która korelowała z rozpoznaniem postawionym przez lekarzy w Szpitalu Uniwersyteckim w Krakowie i które było dla nich korzystne ze względu na ich rolę procesową jako oskarżonych i dla W.C.

Wersję w/w co do wytworzenia przez W. C. dokumentacji medycznej o treści częściowo innej niż oryginalna potwierdziły uzyskane w toku śledztwa opinie biegłych z Instytutu Ekspertyz Kryminalistycznych i Instytutu Ekspertyz Sądowych im. Prof. J.S., przy czym obiektywne ustalenia biegłych w tym zakresie wymagały dokonania oceny zachowania w/w w kontekście celowości podjętych przez nią działań i kierującej nią motywacji. Z treści zarzutów przedstawionych W.C. wynika, że prokurator referent przyjął przedstawioną przez K.K-Z. i W.Z., skrajnie niekorzystną dla w/w wersję o celowym działaniu lekarki polegającym (oprócz wyżej opisanego zarzutu z art. 286 § 1 k.k.) na usunięciu oryginalnej historii choroby i jej zastąpieniu nową, z wpisami co do stanu zdrowia pacjenta wytworzonymi, aby udzielić pomocy w uniknięciu odpowiedzialności karnej sprawcom przestępstwa w sprawie wyjaśniającej przyczyny śmierci J.Z., utrudniając w ten sposób toczące się wyżej wymienione postępowanie karne w tej sprawie. Prokurator referent nie dał przy

tym wiary wyjaśnieniom podejrzanej złożonym w toku śledztwa, z których wynikało, że około 2 tygodnie po zgonie udostępniła K.K-Z. i W.Z. na ich prośbę dokumentację medyczną J.Z.

Rozpoznając sprawę Sądy I instancji, jak i Sądy odwoławcze nie podzieliły wersji zdarzeń oskarżenia w zakresie zarzuconych W.C. czynów z art. 276 k.k. i 239 § 1 k.k., stwierdzając w szczególności, że brak jest podstaw do uznania, że oskarżona celowo usunęła dokumentację. Zdaniem sądów nie miała powodu by tak zrobić, sam skutek w postaci braku oryginalnej dokumentacji nie stanowi automatycznie o jej przestępczym usunięciu przez oskarżoną. Nie działała ona w celu pomocy lekarzom zajmującym się pacjentem w Krakowie, gdyż nie mogła wówczas przewidzieć czy i komu będą przedstawione zarzuty, a jej zamiarem było wykazanie, że sama zajmowała się pacjentem z należytą dbałością i nie popełniła przy tym błędu. W czasie odtwarzania kartoteki, postępowanie karne w sprawie błędu w leczeniu J.Z. albo nie zostało wszczęte albo było w początkowej fazie kiedy zwracano się o dokumentację lekarską, wobec czego nie sposób przyjąć, aby oskarżona kilka tygodni po śmierci J.Z. miała świadomość grożącej lekarzom z Krakowa odpowiedzialności karnej z powodu bliżej nieokreślonych wówczas zaniedbań, a domysły w tym zakresie K.K-Z. i W.Z. były gołosłowne i nieuzasadnione.

Nieuzasadnione było nadzorowanie tego postępowania przez Wydział Zamiejscowy Prokuratury Krajowej w Krakowie, a następnie przez Prokuraturę Regionalną w Krakowie. Zakres tego postępowania (początkowo o czyn z art. 271 § 1 k.k., a od 26 kwietnia 2016 r. także o czyny z art. 239 § 1 k.k. i 233 § 1 k.k.) nie obejmował bowiem spraw pozostających - zgodnie z treścią art. 20 ustawy Prawo o prokuraturze z dnia 28 stycznia 2016 r. - we właściwości Wydziałów Zamiejscowych Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej, ani - zgodnie z treścią art. 22 ustawy Prawo o prokuraturze z 28 stycznia 2016 r. - we właściwości Prokuratur Regionalnych.

Nie jest standardem osobiste przeprowadzanie przez prokuratorów nadzorujących śledztwa formalnie powierzone jednostce Policji, tak jak było to w przedmiotowej sprawie, przesłuchań wszystkich (lub ogromnej większości świadków), zwłaszcza w sprawach o czyny z art. 271 § 1 k.k., 239 § 1 k.k. i 233 § 1 k.k. Nieczęsto zapewne w sprawach o podobnym charakterze powołuje się biegłych z Instytutu Ekspertyz Sądowych im. J.S. w Krakowie i uzyskuje opinie w podobnie szybkim terminie (nieco ponad 2 miesiące przy pierwotnej i 21 dni przy uzupełniającej opinii). Nie sposób czynić prokuratorom nadzorującym przedmiotowe postępowanie zarzutu z osobistego wykonywania tych czynności, jednak okoliczności te wskazują na nadanie temu postępowaniu wagi nadmiernej i nieadekwatnej do jego charakteru i zakresu.

Przedmiotowe postępowanie koncentrowało uwagę Prokuratora Regionalnego w Krakowie oraz prokuratorów Prokuratury Krajowej w sposób nieadekwatny do jego charakteru, przedmiotu stopnia skomplikowania, co wynika z następujących ustaleń.

Od dnia 28 kwietnia 2017 r. postępowanie RP VII Ds 4.2017 objęte zostało na podstawie § 71 ust. 3 i 6 Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek prokuratury zwierzchnim nadzorem służbowym przez Prokuraturę Krajową, choć przedmiot tego śledztwa nie wskazuje na jego szczególną wagę lub zawilość, co skutkowało przesyłaniem informacji o stanie postępowania do wyżej wymienionej jednostki, w tym także przesłanie kopii aktu oskarżenia.

Z treści notatek urzędowych prokuratora referenta z dnia 3 lutego 2022 r. i z dnia 10 lutego 2022 r. wynika, że telefonicznie kontaktował się z nią, w celu uzyskania informacji o przebiegu postępowania, prok. J.G. jako doradca „*Zastępcy Prokuratora Generalnego Krzysztofa Sieraka*” i „*Doradca Prokuratora Krajowego*”.

Ówczesny Prokurator Regionalny w Krakowie sprawował osobisty monitoring nad postępowaniem o sygn. akt RP VII Ds 4.2017. Zobowiązał prokuratora referenta (po przejęciu sprawy przez tą jednostkę) do informowania go o biegu postępowania, dokonał korekty i akceptacji wniosku o wymiar kary wobec W.C., kontrolował proces sporządzania apelacji i kasacji, przekazywano mu protokoły z rozpraw sądowych, informacje o zapadłych wyrokach (w tym także niezwłocznie, telefonicznie), prawdopodobnym jest, że kontaktował się on z Prokuraturą Krajową w związku z telefoniczną rozmową prok. J.G. z prokuratorom referentem, a także w celu ustalenia stanowiska Prokuratury Regionalnej w Krakowie co do konieczności bezpośredniego przesłuchania K.K-Z., polecił prokurentowi referentowi przesłanie mu kopii uzasadnienia wyroku, projektu apelacji celem przekazania do Prokuratury Krajowej. Ponadto Zastępca Prokuratora Regionalnego w Krakowie przesłał do Zastępcy Dyrektora Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej prok. Ewy Szatkowskiej kopię wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu II Ka 465/23 ze stanowiskiem co do złożenia ewentualnej kasacji, co skutkowało przesyłaniem pisma Zastępcy Prokuratora Generalnego Ds Wojskowych prok. Tomasza Janeczka z poleceniem bezwzględnego wniesienia kasacji, odwołanym następnie w piśmie p.o. I Zastępcy Prokuratora Generalnego Jacka Bilewicza.

Na podstawie analizy akt przedmiotowej sprawy wnioskować można, że jedyną okolicznością determinującą jej nadzorowanie przez Wydział Zamiejscowy Prokuratury Krajowej w Krakowie, a potem przez Prokuraturę Regionalną w Krakowie, a ponadto stałe zainteresowanie jej przebiegiem przez Prokuraturę Krajową w sposób opisany powyżej, nieadekwatny do jej przedmiotu i wagi był fakt, że zawiadamiającą o przestępstwie była matka ówczesnego Prokuratora Generalnego, a postępowanie dotyczyło dokumentacji medycznej jego ojca.

Sprawa została dołączona do śledztwa Zespołu powołanego w Prokuraturze Regionalnej w Gdańsku.

114) RP VII Ds 15.2017 Prokuratury Regionalnej w Krakowie

Sprawa o sygn. akt RP VII Ds 15.2017 Prokuratury Regionalnej w Krakowie prowadzona była na podstawie wyłączonych w dniu 16 maja 2017 r. ze śledztwa o sygn. akt RP VII Ds 4.2017 wskazanej wyżej jednostki materiałów przeciwko J.Ch., podejrzanej o przestępstwo z art. 271 § 1 k.k. W uzasadnieniu tego postanowienia stwierdzono, że zasadność wyłączenia materiałów jest efektem zaawansowanego stanu śledztwa i możliwością podjęcia decyzji merytorycznej kończącej przedmiotowy wątek.

W dniu 14 listopada 2016 r. w sprawie o sygn. akt PK IV WZ Ds 16.2016 (przekazanej w dniu 31 stycznia 2017 r. na mocy decyzji Prokuratora Krajowego z dnia 31 stycznia 2017 r.) prokurator referent wydał postanowienie o przedstawieniu zarzutu J.Ch. z art. 286 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. podejrzanej o to, że w okresie pomiędzy 30 czerwca 2006 r., a dniem 28 grudnia 2006 r. w Krakowie, będąc na mocy art. 41 ust.1 Ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty Dz.U.2005.226.1943 oraz § 25 Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 10 sierpnia 2011 r. w sprawie rodzajów dokumentacji medycznej w zakładach opieki zdrowotnej, sposobu jej prowadzenia Dz.U.2001.88.966 i § 3 pkt. 10 Regulaminu Pracy Lekarza Dyżurnego, zawartego w Regulaminie Organizacyjno- Porządkowym Szpitala Uniwersyteckiego w Krakowie z grudnia 2000 roku osobą uprawnioną i zobowiązaną do prowadzenia dokumentacji medycznej pacjenta i dokumentacji z przebiegu dyżuru, jako lekarz wyznaczony w grafiku dyżurów lekarskich na miesiąc czerwiec 2006 przez Ordynatora Oddziału Klinicznego I Kliniki Kardiologii Szpitala Uniwersyteckiego w Krakowie do pełnienia dyżuru nocnego na I i II Klinice Kardiologii Szpitala Uniwersyteckiego w Krakowie w nocy z 30 czerwca na 1 lipca 2006 r. i nie zwolnionym przez Ordynatora z pełnienia obowiązków lekarza dyżurnego, działając wspólnie i w porozumieniu ze S.S., lekarzem zatrudnionym w Szpitalu Uniwersyteckim w Krakowie, faktycznie pełniącym dyżur w nocy z 30 czerwca na 1 lipca 2006 r. na I i II Klinice Kardiologii Szpitala Uniwersyteckiego w Krakowie, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez opieczętowanie swoją imienną pieczęcią lekarską i podpisanie sporządzonego i przekazanego jej do podpisu przez lekarza S.S. pod datą dyżuru z 30 czerwca 2006 r. na 1 lipca 2006 r. opisu jego przebiegu w księdze Raportów Lekarskich Szpitala Uniwersyteckiego w Krakowie Oddziału Klinicznego II Kliniki Kardiologii, w którym nie odnotował faktu pełnienia przez siebie dyżuru, poświadczyla nieprawdę

co do okoliczności mających znaczenie prawne, że dyżur ten pełniła osobiście, podczas gdy faktycznie nie była obecna na terenie szpitala i dyżuru w tym czasie nie pełniła, a pełnił go faktycznie lekarz S.S. czym wprowadzając w błąd Szpital Uniwersytecki w Krakowie, co do faktu pełnienia przez nią dyżuru nocnego z 30 czerwca na 1 lipca 2006 r. doprowadziła Szpital Uniwersytecki w Krakowie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 258,30 zł brutto wypłaconego jej tytułem wynagrodzenia za dyżur.

W dniu 25 listopada 2016 r. postanowienie o przedstawieniu zarzutu zostało ogłoszone J.Ch., a następnie przesłuchano ją w charakterze podejrzanej. Czynność była rejestrowana za pomocą urządzenia rejestrującego. Podejrzana przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu tzn. faktu, iż nie pełniła dyżuru w dniu wskazanym w zarzucie. Przyszła tego dnia na dyżur, jednakże poczuła się bardzo źle i nie była w stanie go pełnić. Próbowwała znaleźć zastępstwo. Jediną osobą, która zgodziła się ją zastąpić był rezydent S.S. Jako rezydent nie mógł on mieć czwartego dyżuru w miesiącu dlatego ustalili, iż on będzie pełnił dyżur, a wynagrodzenie zostanie przekazane na jej konto, a następnie ona mu je przekaże. To on uzupełnił Książkę Raportów Lekarskich, a ona przy dokonanych wpisach podbiła swoją pieczęć. Postanowieniem z dnia 25 listopada 2016 r. wobec J.Ch. zastosowany został środek zapobiegawczy w postaci poręczenia majątkowego w kwocie 10.000 zł.

W dniu 30 maja 2017 r. prokurator referent wydała postanowienie o zmianie postanowienia o przedstawieniu zarzutów wobec J.Ch. zasadnie eliminując z opisu czynu art. 286 § 1 k.k. W dniu 19 czerwca 2017 r. J.Ch. została ponownie przesłuchana w charakterze podejrzanej. Przyznała się do zarzucanego mu czynu, wyraziła żal, że nie dopełniła wszelkich formalności związanych z zastępstwem.

W dniu 19 czerwca 2017 r. została też zaznajomiona z materiałami śledztwa. Postanowieniem z dnia 23 czerwca 2017 r. śledztwo zostało zamknięte.

W dniu 27 czerwca 2017 r. skierowano do Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie Wydział XIV Karny w Krakowie wniosek o warunkowe umorzenie postępowania wobec J.Ch. o przestępstwo z art. 271 § 1 k.k. Sprawa została zarejestrowana za sygn. XIV K 486/17.

We wniosku o warunkowe umorzenie postępowania wniesiono o wyznaczenie na podstawie art. 67 § 1 k.k. okresu próby 1 roku oraz orzeczenie świadczenia pieniężnego w wysokości 1.000 zł. W dniu 27 lipca 2017 r. Sąd wydał wyrok zgodny z wnioskiem. Wyrok uprawomocnił się w dniu 4 sierpnia 2017 r.

Jak wynika z akt podręcznych w dniu 27 czerwca 2017 r. Prokurator Regionalny w Krakowie Marek Woźniak pod sygn. RP VII Ds 4.2017.Sp poinformował Sebastiana Chmielewskiego Zastępcę Dyrektora Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej, do sprawy PK II Dsn 183.2017, o skierowaniu wniosku o warunkowe umorzenie postępowania wobec

J.Ch. o przestępstwo z art. 271 § 1 k.k., przesyłając jednocześnie kopię wniosku. Natomiast pismem z dnia 17 sierpnia 2017 r. Zastępca Prokuratora Regionalnego Krzysztof Pijaj poinformował Sebastiana Chmielewskiego Zastępcę Dyrektora Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej o wyroku w przedmiotowej sprawie, który uznano za słuszny i który stał się prawomocny z dniem 4 sierpnia 2017 r.

Pismem z dnia 9 kwietnia 2018 r. prokurator P.B. zwrócił się o niezwłoczne nadesłanie uwierzytelnionej kserokopii wyroku dotyczącego J.Ch. do sprawy PK IV WZ Ko 46.2016 r. Kopia wyroku została przekazana przy piśmie z dnia 11 kwietnia 2018 r.

Sposób prowadzenia postępowania w tym zakresie nie budzi zastrzeżeń. Prokurator zasadnie wyeliminował z opisu czynu zarzucanego podejrzanej kwestię doprowadzenia Szpitala do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Słusznie skierował wniosek o warunkowe umorzenie postępowania.

Sprawa została dołączona do śledztwa Zespołu powołanego w Prokuraturze Regionalnej w Gdańsku.

115) PK IV WZ Ko 46.2016 Małopolski Wydział Zamiejscowy DPZiK PK

W dniu 5 maja 2016r. do Małopolskiego Wydziału Zamiejscowego Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej wpłynęło pismo podpisane przez Mieczysława Śledzia ówczesnego Dyrektora Departamentu Ds Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej wskazujące, że Zastępca Prokuratora Generalnego Marek Pasioneek wyraził zgodę na włączenie się prokuratora do toczącego się postępowania się przed Sądem Rejonowym dla Krakowa Śródmieście w Krakowie XIV Wydział Karny (sygn. akt XIV K 709/11) zainicjowanego subsydiarnym aktem oskarżenia przez K.K.- Z. i jej synów. Powyższe pismo zostało zarejestrowane za sygn. akt PK IV WZ Ko 46.2016, a jej referentem został prok. P.B.

Niezwłocznie, bo w dniu 13 maja 2016 r. złożono wniosek o przystąpienie prokuratora do tego procesu na podstawie art. 55 § 4 k.p.k., co skutkowało tym, że postępowanie sądowe toczyło się od tego momentu z oskarżenia publicznego. W dniu 16 maja 2016 r. prokurator referent złożył zażalenie na postanowienie z dnia 9 maja 2016 r. Sądu Rejonowego dla Krakowa Śródmieście w Krakowie XIV Wydział Karny o przyznaniu wynagrodzenia dla Śląskiego Uniwersytetu Medycznego w Katowicach za sporządzenie opinii uzupełniającej w przedmiotowej sprawie. W dniu 27 stycznia 2017 r. Sąd Okręgowy w Krakowie (sygn. akt IV Kz 381/16) uwzględnił zażalenie prokuratora i uchylił zaskarżone postanowienie.

W dniu 30 stycznia 2017 r. P.K. ówczesny Naczelnik Małopolskiego Wydziału Zamiejscowego Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej skierował pismo do Krzysztofa Sieraka Zastępcy Prokuratora Generalnego informujące o uchyleniu postanowienia w przedmiocie kosztów z wnioskiem o rozważenie dokonania prawnokarnej oceny zachowania Sędzi A.P. w kierunku art. 231 § 2 k.k., bowiem z naruszeniem art. 618f § 4 b k.k. dokonała w imieniu Skarbu Państwa niekorzystnego rozporządzenia mieniem. W dniu 31 stycznia 2017 r. Mieczysław Śledź ówczesny Dyrektor Departamentu ds. Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej zażądał niezwłocznego przekazania materiałów wraz z postanowieniem o wyłączeniu materiałów ze sprawy o sygn. akt PK IV Wz Ds 34.2016 w zakresie podejrzenia popełnienia przestępstwa z art. 231 § 2, co pozwoli na podjęcie decyzji w zakresie wyznaczenia innej jednostki do prowadzenia postępowania w tym zakresie. Tego samego dnia w/w przekazał do Prokuratury Regionalnej w Katowicach kopię zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa złożonego przez K.K. - Z., a dotyczącego Sędzi A.P.

W dniu 1 lutego 2017 r. Prokuratura Regionalna w Katowicach skierowała pismo do Małopolskiego Wydziału Zamiejscowego Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej o przekazanie materiałów ze sprawy o sygn. akt PK IV Wz Ds 34.2016 prowadzonej w sprawie oszustwa na szkodę Skarbu Państwa w związku z wydaniem uzupełniającej opinii sądowo - lekarskiej z dnia 29 stycznia 2016r. do sprawy Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieście w Krakowie do sprawy o sygn. akt XIV K 709/11 , pozostających w merytorycznym związku z wydaniem przez w/w sąd postanowienia z dnia 9 maja 2016r. w przedmiocie przyznania wynagrodzenia dla biegłych 371.648,98 zł z tytułu jej opracowania. Powyższe akta były w Sądzie Najwyższym, tym niemniej przekazano kserokopie materiałów (3 tomy) znajdujących się z tego śledztwa w sprawie o sygn. akt PK IV Wz Ko 46.2016. Tego dnia zostały odebrane przez osobę upoważnioną z Prokuratury Regionalnej w Katowicach.

W dniu 06 lutego 2017 r. prok. P.K. skierował pismo do Prokuratora Regionalnego w Katowicach Tomasza Janeczka z prośbą o informację o etapie postępowania, bowiem cyt.” z uwagi na termin rozprawy przed Sądem Rejonowym dla Krakowa Śródmieście w Krakowie w sprawie o sygn. akt XIV K 709/11 wyznaczony w dniu dzisiejszym na godz. 10.00 uprzejmie proszę o pilne potraktowanie niniejszego pisma”. W odpowiedzi o godz. 9:15 przekazano kopię postanowienia o wszczęciu śledztwa celem stosownego wykorzystania.

Faktycznie zostało ono wykorzystane przez prok. P.B. podczas składania wniosku o wyłączenie Sędzi A.P. od dalszego prowadzenia sprawy o sygn. akt XIV K 709/11.

Przedmiotowa „Ko” służyła również do przekazywania do sądu jako załączników do wniosków dowodowych różnych materiałów w postaci przesłuchań świadków, dokumentów, opinii

biegłych uzyskanych podczas prowadzonych kilku śledztw w regionie krakowskim - do Sądu Okręgowego w Krakowie rozpoznającego apelację oskarżyciela publicznego i oskarżycieli posiłkowych, w tym opinii Uniwersyteckiego Centrum Medycyny Sądowej w Lozannie zasięgniętej przez prokuratora w śledztwie o sygn. akt PK IV WZ Ds 34.2016.

Trudno znaleźć racjonalne, a przede wszystkim merytoryczne uzasadnienia do wstąpienia prokuratora do postępowania zainicjowanego złożeniem do sądu subsydiarnego aktem oskarżenia, gdy składający go są reprezentowani przez profesjonalnych prawników. Być może chodzi o zabezpieczenie rosnących kosztów procesu (sąd rozpoznający apelację wywołał uzupełniającą opinię biegłych z Uniwersyteckiego Centrum Medycyny Sądowej w Lozannie).

Po zmianie przepisów o kosztach przez Zbigniewa Ziobro, w wypadku uniewinnienia oskarżonego lub oskarżonych w sprawie wszczętej na podstawie aktu oskarżenia wniesionego przez oskarżyciela posiłkowego, do której przystąpił prokurator w trybie art. 55 § 4 k.p.k., koszty procesu, stosownie do art. 632 § 1 pkt 2 k.p.k. ponosi Skarb Państwa.

116) PO I Ds 72.2017 Prokuratury Okręgowej w Toruniu

W sprawie prowadzone było postępowanie przygotowawcze przeciwko D.O. i innym podejrzanym o przestępstwa karnoskarbowe oraz przestępstwo prania pieniędzy z art. 299 k.k. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono, iż w przedmiotowej sprawie wystawiano fikcyjne faktury m.in. na usługi budowlane i inne przy wykorzystywaniu zarejestrowanych podmiotów gospodarczych na terenie całego kraju, a także podejmowano czynności mogące udaremnić lub w znacznym stopniu utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia środków pieniężnych przy wykorzystywaniu rachunków bankowych założonych na spółki imitujące faktyczne prowadzenie działalności gospodarczej.

Podczas śledztwa w dniu 3 czerwca 2019 r. prokurator referent sporządził postanowienie o przedstawieniu zarzutu K.R. określonego w art. 299 § 1 i 5 k.k., polecając zatrzymanie podejrzaney. W dniu 5 czerwca 2019 r. została ona doprowadzona do prokuratury i wykonano z jej udziałem czynności procesowe. K.R. nie przyznała się do zarzucanego jej czynu i odmówiła składania wyjaśnień, odpowiadała na pytania prokuratora. W dniu 6 czerwca 2019 r. prokurator ogłosił podejrzaney postanowienie o zmianie postanowienia o przedstawieniu zarzutu (sprecyzował wartość dokonywanych płatności) i ponownie przesłuchał w/w w charakterze podejrzaney, która nie przyznała się do zarzucanego jej czynu.

W dniu 6 czerwca 2019 r. prokurator referent wystąpił do Sądu Rejonowego w Toruniu VIII Wydziału Karnego z wnioskiem o zastosowanie wobec K.R. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy. Wniosek ten omówił ze zwierzchnikiem służbowym, Naczelnikiem Wydziału 2 do Spraw Przeszeczności Gospodarczej Prokuratury Okręgowej w Toruniu.

W dniu 6 czerwca 2019 r. prokurator referent skierował do Sądu Rejonowego w Toruniu VIII Wydział Karny pismo informujące o cofnięciu wniosku o zastosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec podejrzaney K.R.

Postanowieniem z dnia 6 czerwca 2019 r. zastosowano wobec w/w środki zapobiegawcze w postaci poręczenia majątkowego w wysokości 80.000 zł i dostarczeniu dowody wpłaty do dnia 28 czerwca 2019 r. (22 dni po zwolnieniu z zatrzymania) oraz dozoru Policji polegającego na zakazie kontaktowania się z innym wskazanym podejrzanym.

Zarządzeniem z dnia 7 czerwca 2019 r. Sądu Rejonowego w Toruniu VIII Wydział Karny, (w związku z cofnięciem wniosku o zastosowanie tymczasowego aresztowania wobec K.R.) odwołano termin posiedzenia wyznaczonego na dzień 07 czerwca 2019 r., godz. 9.00.

W aktach podręcznych postępowania o sygn. 3010-2.Ds.20.2021 ujawniono notatkę urzędową Artura Krause - Prokuratora Okręgowego w Toruniu wskazującej na telefoniczną rozmowę z Teresą Rutkowską - Szmydyńską ówczesnym Prokuratorem Regionalnym w Gdańsku, mającą miejsce w dniu 06 czerwca 2019 r., w trakcie której przekazała w/w polecenie Michała Ostrowskiego Dyrektora Departamentu Ds Przeszeczności Gospodarczej Prokuratury Krajowej dotyczące konieczności zwolnienia zatrzymaney Kingi R. Powyższe polecenie Teresa Rutkowska – Szmydyńska wydała prokuratorowi referentowi oraz poinformowała A.G. Naczelnika Wydziału 2 do Spraw Przeszeczności Gospodarczej Prokuratury Okręgowej w Toruniu oraz zastępcę kierownika tej jednostki M.R.

Podczas badania zapoznano się także z aktami nadzoru o sygn. RP I Dsn 21.2018 Prokuratury Regionalnej w Gdańsku.

W aktach ujawniono notatkę służbową z dnia 7 czerwca 2019 r. sporządzoną przez prokuratora referenta przedstawiającą okoliczności, w jakich doszło do narady służbowej w godzinach wieczornych w dniu 6 czerwca 2019 r. i jej przebieg, w której brali udział: Prokurator Okręgowy w Toruniu i jego Zastępcy, Naczelnicy Wydziału 1 i 2 tej jednostki. Z treści notatki jednoznacznie wynika, iż Prokurator Okręgowy w Toruniu poinformował wszystkich obecnych, że otrzymał za pośrednictwem Prokurator Regionalnej w Gdańsku - polecenie Michała Ostrowskiego Dyrektora Departamentu Ds Przeszeczności Gospodarczej Prokuratury Krajowej natychmiastowego zwolnienia K.R. i cofnięcie wniosku o jej tymczasowe aresztowanie.

W dniu 18 czerwca 2019 r. Departament Ds Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej zażądał akt głównych i podręcznych sprawy o sygn. PO I Ds 72.2017.

Pismem z dnia 15 lipca 2019 r. Bogdan Świączkowski ówczesny Prokurator Krajowy działając na podstawie § 71 ust. 3 i 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. – Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury objął sprawę zwierzchnim nadzorem służbowym. Jako uzasadnienie dla swojej decyzji podał stopień skomplikowania sprawy, jak również jej społeczny wydźwięk. Zobowiązał nadto Prokuratora Okręgowego w Toruniu do bieżącego uzgadniania kierunków postępowania z prokuratorem sprawującym nadzór.

Ustalona sekwencja zdarzeń z dnia 6 czerwca 2019 r., w szczególności forma i treść poleceń wydanych prokuratorowi referentowi sprawy przez prokuratorów przełożonych, w szczególności ujawniona postawa Prokurator Regionalnej w Gdańsku Teresy Rutkowskiej - Szmydyńskiej, wskazuje na wysokie prawdopodobieństwo, że śledztwo znalazło się w szczególnym zainteresowaniu kierownika wskazanej jednostki Prokuratury, co jednocześnie przyjęło formę wręcz opresyjnie sprawowanego nad nim zwierzchniego nadzoru służbowego, w sposób dyskrejonalny pozbawiającego prokuratora referenta sprawy jakiegokolwiek swobody decyzyjnej.

Trudno nie zauważyć, że sprawie nadano wymiar prywatny, kierując się przy tym przesłankami uznaniowymi, a nie prawnymi, co wpłynęło na zakres oraz przebieg konkretnych czynności procesowych.

Prokurator Regionalny w Gdańsku zainicjował wszczęcie postępowania wyjaśniającego przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla gdańskiego okręgu regionalnego oraz powiadomił Naczelnika Wydziału Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z art. 231 § 2 k.k.

W sprawie wszczęto śledztwo w WSW PK.

117) PO I Ds 5.2021 Prokuratury Okręgowej w Katowicach

Sprawa o sygn. akt PO I Ds 5.2021 Prokuratury Okręgowej w Katowicach (poprzednie sygn. akt PR 1 Ds 70.2016 Prokuratura Rejonowa w Mysłowicach, PO I Ds 86.2016, PO I Ds 106.2018 Prokuratura Okręgowa w Katowicach) została wszczęta w dniu 12 lutego 2016 r. w Prokuraturze Rejonowej w Mysłowicach w sprawie mającego miejsce w okresie od 31 stycznia 2012 r. do 31 lipca 2015 r. w Mysłowicach poświadczenia nieprawdy w protokołach odbioru wykonanych elementów poprzez potwierdzanie faktycznego dokonania odbioru robót przez osoby, które tych odbiorów nie

dokonały, co następnie stanowiło podstawę wypłaty części należności za kolejne etapy wykonania umów związanych z modernizacją górniczego wyciągu szybowego w przedziale zachodnim szybu „Piotr” w Katowickim Holdingu Węglowym S.A. KWK Mysłowice Wesoła, przy czym osoby te działały w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, to jest o czyn z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

W dniu 4 listopada 2016 r. na mocy decyzji Prokuratora Okręgowego w Katowicach, w/w śledztwo zostało przejęte do dalszego prowadzenia przez Wydział I Śledczy Prokuratury Okręgowej w Katowicach i zarejestrowane pod sygn. PO I Ds 86.2016.

Nowym wątkiem śledztwa wymagającym badania w kontekście podejrzenia niegospodarności w działaniach kierownictwa kopalni KWK „Mysłowice – Wesoła” stała się kwestia odpłatnego pozyskiwania przez dyrekcję kopalni opinii prawnych dotyczących, między innymi, procesów legislacyjnych, które w żadnej mierze nie były związane z funkcjonowaniem i prowadzeniem zakładu górniczego. W szczególności dotyczyło to wątku związanego z opiniami prawnymi wydawanymi przez Kancelarię Radcowską z siedzibą w Warszawie dla Katowickiego Holdingu Węglowego S.A. w sytuacji, gdy ten ostatni podmiot posiadał stałą obsługę prawną realizowaną przez Konsorcjum Radców Prawnych i Adwokatów. W konsekwencji, w tym zakresie niezbędnym było poczynienie dalszych czynności dowodowych, a tym samym na mocy postanowienia z dnia 14 listopada 2018 r. z akt śledztwa o sygn. PO I Ds 86.2016 wyłączono do odrębnego postępowania materiały w sprawie o czyn z art. 296 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Materiały te zarejestrowano w Prokuraturze Okręgowej w Katowicach pod sygn. PO I Ds 106.2018.

W oparciu o wyłączone materiały, postanowieniem z dnia 16 listopada 2018 r. Prokuratura Okręgowa w Katowicach wszczęła śledztwo w sprawie mającego miejsce w okresie od dnia 10 października 2009 roku do dnia 27 lipca 2015 roku w Katowicach i Warszawie, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, gdzie osoby reprezentujące podmiot Katowicki Holding Węglowy S.A. z/s w Katowicach, będąc zobowiązane na podstawie ustawy i umów o świadczenie usług w zakresie zarządzania, do zajmowania się sprawami majątkowymi spółki, nie dopełniły obowiązków w zakresie prawidłowego gospodarowania majątkiem spółki, a także poprzez nadużycie udzielonych uprawnień, na skutek zawarcia z Kancelarią Radcowską z siedzibą w Warszawie umów o sporządzanie opinii prawnych pomimo, że w przedmiotowym czasie w „Katowickim Holdingu Węglowym” S.A. z/s w Katowicach, obowiązywały corocznie zawierane umowy na kompleksową obsługę prawną Biura Zarządu Katowickiego Holdingu Węglowego S.A. w Katowicach, jak również obsługę prawną poszczególnych kopalń wchodzących w skład Holdingu, wyrządziły w/w spółce szkodę majątkową

w wielkich rozmiarach w wysokości nie mniejszej niż 1.140.347 zł, to jest o czyn z art. 296 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Zasadność wydania postanowienia o wszczęciu śledztwa w niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości.

Podczas śledztwa ustalono, że Katowicki Holding Węglowy S.A. w latach 2009 - 2015 był jednoosobową spółką akcyjną Skarbu Państwa, gdzie uprawnienia właścicielskie były realizowane przez Ministra Gospodarki a od 26 lutego 2015 r. przez Ministra Skarbu Państwa. Następcą prawnym w/w podmiotu została Spółka Restrukturyzacji Kopalń S.A.

W okresie od 10 października 2009 r. do 27 lipca 2015 r. członkowie zarządu Katowickiego Holdingu Węglowego S.A. zawarli z Kancelarią Radcowską z siedzibą w Warszawie 47 umów na sporządzenie opinii prawnych na łączną kwotę 1.140.347 zł. Tymczasem w wyżej wymienionym okresie obowiązywały coroczne umowy zawierane przez Katowicki Holding Węglowy S.A. z Konsorcjum Radców Prawnych i Adwokatów zapewniające kompleksową stałą obsługę prawną Biura Zarządu Katowickiego Holdingu Węglowego S.A., jak również poszczególnych kopalń wchodzących w skład holdingu. Wskazane umowy były zawierane pod koniec każdego roku kalendarzowego z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia roku następnego. Umowy zapewniające kompleksową obsługę prawną, obowiązujące w latach 2009 - 2015 przewidywały, między innymi, projektowanie, opiniowanie umów oraz świadczeń wywołujących skutek prawny, udzielanie wyjaśnień i interpretacji przepisów prawa, opiniowanie i prowadzenie zleconych spraw w zakresie restrukturyzacji i prywatyzacji Katowickiego Holdingu Węglowego S.A. W konsekwencji uprawnionym było twierdzenie, że ten ostatni podmiot dysponował wykwalifikowaną stałą obsługą prawną, a tym samym nie istniały przesłanki do zawierania dodatkowych umów z Kancelarią Radcowską z siedzibą w Warszawie na sporządzanie opinii prawnych, co w konsekwencji powodowało nieuzasadnione merytorycznie i ekonomicznie wydatki.

W toku prowadzonego śledztwa przedstawiono kwalifikowane z 296 § 1 k.k. lub art. 296 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., zarzuty czterem byłym pracownikom Katowickiego Holdingu Węglowego, to jest:

1/ A.T. z art. 296 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. - byłemu wiceprezesowi zarządu do Spraw Ekonomiki i Finansów Katowickiego Holdingu Węglowego S.A., obejmujący okres od dnia 10 października 2009 r. do dnia 27 lipca 2015 r. na kwotę 1.108.367 zł;

2/ R.Ł. z art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. - byłemu Prezesowi Zarządu Katowickiego Holdingu Węglowego S.A., obejmujący okres od dnia 05 marca 2012 r. do dnia 11 września 2014 r. na kwotę 217.341 zł;

3/ W.M. z art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. - byłemu wiceprezesowi zarządu do Spraw Pracy Katowickiego Holdingu Węglowego S.A., obejmujący okres od dnia 10 października 2009 r. do dnia 22 lipca 2011 r. na kwotę 483.405 zł;

4/ T.S. z art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. - byłemu wiceprezesowi Zarządu do Spraw Pracy Katowickiego Holdingu Węglowego S.A., obejmujący okres od dnia 3 października 2013 r. do dnia 27 lipca 2015 r. na kwotę 330.747 zł.

Przedstawione i ogłoszone w/w podejrzanym zarzuty dotyczyły tego, że jako członkowie zarządu Katowickiego Holdingu Węglowego S.A., działając wspólnie i w porozumieniu, w ujętych w zarzutach czasokresach, będąc zobowiązanymi na podstawie ustawy, umów o pracę oraz umów o świadczenie usług w zakresie zarządzania, do zajmowania się sprawami majątkowymi spółki, nie dopełnili ciążących na nich obowiązków i nadużyli udzielonych uprawnień w zakresie zarządzania i gospodarowania mieniem tej spółki, w ten sposób, że zawarli z Kancelarią Radców Prawnych z siedzibą w Warszawie, w różnych składach osobowych, łącznie 47 umów na sporządzenie opinii prawnych pomimo, że w przedmiotowym okresie czasu w Katowickim Holdingu Węglowym obowiązywały corocznie zawierane umowy na kompleksową obsługę prawną Biura Zarządu Katowickiego Holdingu Węglowego S.A. z siedzibą w Katowicach, jak również obsługę prawną poszczególnych kopalń wchodzących w skład Holdingu, co w konsekwencji doprowadziło do wyrządzenia Katowickiemu Holdingowi Węglowemu S.A. znacznej szkody majątkowej w kwocie łącznej nie mniejszej niż 1.140.347 zł.

Podnieść należy, iż wobec wszystkich w/w czterech podejrzanych w dniu 13 maja 2019 r. prokurator referent wydał postanowienia o ich zatrzymaniu i przymusowym doprowadzeniu. Pismem z tego samego dnia o przewidywanej realizacji w sprawie powiadomiono Prokuraturę Regionalną w Katowicach, w wypadku, której pismem z 15 maja 2019 r. Zastępca Prokuratora Regionalnego w Katowicach Tomasz Pietreczek o planowanej realizacji powiadomił Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej Michała Ostrowskiego.

Pismem z 16 maja 2019 r. Zastępca Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej zwrócił się do Prokuratora Regionalnego w Katowicach o przesłanie postanowień o przedstawieniu zarzutów, które miały być ogłoszone podejrzanym oraz o rozważenie zasadności objęcia postępowania zwierzchnim nadzorem służbowym.

Jak wynika z dalszych ustaleń śledztwa, w dniu 23 maja 2019 r. dokonano zatrzymania dwóch byłych pracowników Katowickiego Holdingu Węglowego S.A., to jest T.S. oraz A.T. ogłaszając im wydane postanowienia o przedstawieniu zarzutu. Podejrzani nie przyznali się do popełnienia zarzucanego im przestępstwa i złożyli obszerne wyjaśnienia. Pozostali dwaj podejrzani, to jest R.Ł. i W.M. nie zostali zatrzymani albowiem przebywali wówczas poza granicami kraju.

Czynności z w/w wykonano w dniach 28 i 29 maja 2019 r. Podejrzani ci nie przyznali się do zarzucanego im przestępstwa, przy czym R.Ł. złożył obszerne wyjaśnienia w przedmiotowej sprawie, natomiast W.M. skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Wobec wszystkich podejrzanych postanowieniami wydanymi przez prokuratora referenta zastosowano nie izolacyjne środki zapobiegawcze w postaci dozorów policji obejmujących nie tylko obowiązek stawiennictwa we właściwej jednostce policji, ale również zakaz kontaktowania się w jakikolwiek sposób wszystkich podejrzanych między sobą oraz poręczeń majątkowych, przy czym wobec podejrzanego A.T. w kwocie 150.000 zł, T.S. w kwocie 50.000 zł, R.Ł. w wysokości 40.000 zł, a W.M. – 60.000 zł. Nadto, postanowieniami z dnia 31 maja 2019 r. wobec R.Ł. i T.S., a z 6 czerwca 2019 r. wobec W.M. zastosowano również środek przymusu w postaci zabezpieczenia majątkowego poprzez obciążenie na poczet grożących im kar grzywny, hipoteką przymusową stanowiących ich własność nieruchomości - w wypadku R.Ł. do kwoty 20.000 zł, T.S. do kwoty 25.000 zł, a W.M. do kwoty 30.000 zł na rzecz Skarbu Państwa - Prokuratury Okręgowej w Katowicach.

O wyniku przeprowadzonych realizacji, pismem z dnia 27 maja 2019 r. Zastępca Prokuratora Okręgowego w Katowicach Iwona Skrzypek powiadomiła (powołując się w treści *na telefoniczne polecenie, nie wskazując - czyje to było polecenie*) bezpośrednio Departament do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej do numeru PK VII Ko 383.2019, przesyłając kopię odpowiedzi także do Prokuratury Regionalnej w Katowicach do numeru RP II Ko 51.2019.

Zauważyć należy, że w informacji przekazanej Prokuraturze Krajowej wskazano, że jednym z podejrzanych, z którymi wykonano czynności był A.T., który w tamtym czasie pełnił funkcję publiczną - Prezesa Zarządu Morskiej Stoczni Remontowej Gryfia S.A.

Informacja ta została następnie uzupełniona przez Zastępcę Prokuratora Okręgowego w Katowicach Iwonę Skrzypek pismem z dnia 29 maja 2019 r., powiadamiającym Departament do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej o wynikach czynności zrealizowanych w dniach 28 i 29 maja 2019 r. z podejrzanymi Romanem Ł. i Waldemarem M. oraz zastosowaniu wobec nich środków zapobiegawczych. Kopia tego pisma również była przesłana do Prokuratury Regionalnej w Katowicach do numeru RP II Ko 51.2019.

Zarządzeniem z 31 maja 2019 r. Prokuratora Regionalnego w Katowicach Tomasza Janeczka przedmiotowe śledztwo objęte zostało zwierzchnim nadzorem służbowym.

W poprzedzającej tą decyzję notatce urzędowej z dnia 29 maja 2019 r. prokurator z Prokuratury Regionalnej w Katowicach udzieliła rekomendacji do objęcia sprawy zwierzchnim nadzorem służbowym, co uzasadnił skomplikowaną materią prowadzonego postępowania, jak również zainteresowaniem opinii publicznej, w związku z m.in. z osobą podejrzanego A.T. który

w tamtym czasie pełnił funkcję publiczną - Prezesa Zarządu Morskiej Stoczni Remontowej Gryfia S.A.

Należy zauważyć, że o podjętej w dniu 31 maja 2019 r. decyzji o objęciu sprawy zwierzchnim nadzorem służbowym Prokurator Regionalny w Katowicach Tomasz Janeczek poinformował Zastępcę Dyrektora Departamentu do Spraw Przeszeczności Gospodarczej Prokuratury Krajowej Violetę Kowalską pismem z 30 maja 2019 r., co stanowi prawdopodobnie omyłkę pisarską, zwłaszcza, że udokumentowana została ekspedycja pisma w dniu 31 maja 2019 r.

Z notatki prokuratora sprawującego zwierzchni nadzór służbowy, datowanej na 18 października 2019 r. wynika, że sposób prowadzenia śledztwa oceniono jako sprawny, zgodny z przyjętym planem, a jego dalszy kierunek uzależniony od wyników zaplanowanych czynności. Podobna ocena przedstawiona została w notatce z 23 stycznia 2020 r. i z 28 kwietnia 2020 r. Jeszcze w postanowieniu z 7 maja 2020 r. Zastępcy Prokuratora Regionalnego w Katowicach o przedłużeniu okresu śledztwa między innymi wskazywano, że w jego dalszym toku *koniecznym jest przeprowadzenie końcowego zaznajomienia podejrzanych z aktami śledztwa*.

W korespondencji Zastępcy Dyrektora Departamentu do Spraw Przeszeczności Gospodarczej Prokuratury Krajowej Tomasza Piekarskiego z 23 czerwca 2020 r. wskazano, że *nie budzą zasadniczych zastrzeżeń wydane postanowienia o zabezpieczeniach majątkowych*, za wyjątkiem zaniechania ich doręczenia pokrzywdzonemu - Katowickiemu Holdingowi Węglowemu S.A.

Jak wynika z treści umieszczonego w aktach nadzoru zapisku urzędowego referendarza Prokuratury Regionalnej w Katowicach z dnia 17 lipca 2020 r., tegoż dnia skontaktowała się telefonicznie z Sekretariatem Głównym Prokuratury Regionalnej w Katowicach prokurator z Departamentu do Spraw Przeszeczności Gospodarczej Prokuratury Krajowej, z prośbą o pilne nadesłanie akt przedmiotowego śledztwa do Prokuratury Krajowej.

Należy zauważyć, że w tamtym czasie wykonywane były czynności końcowego zaznajomienia podejrzanych z materiałami śledztwa, przed planowanym jego zamknięciem i skierowaniem aktu oskarżenia. W dniach 16 i 20 lipca 2020 r. z aktami śledztwa zapoznali się bowiem - odpowiednio - podejrzani W.M. i R.Ł., a na 22 lipca 2020 r. tożsama czynność zaplanowana była z podejrzanym T.S. oraz na dzień 24 lipca 2020 r. z podejrzanym A.T.

Jak wynika z treści datowanej na dzień 20 lipca 2020 r. notatki urzędowej zawartej w aktach podręcznych sprawy, tego dnia z Naczelnikiem I Wydziału Śledczego Prokuratury Okręgowej w Katowicach skontaktowała się prokurator z Prokuratury Krajowej, pytając na jakim etapie jest przygotowywanie akt dla Prokuratury Krajowej, wskazując przy tym, iż polecenie przesłania akt przekazała już w piątek 17 lipca 2020 r. Zastępcy Prokuratora Regionalnego w Katowicach. Prokurator wskazała, iż akta mają być przesłane do numeru PK VII Dsn 178.2020 (poprzednio to

był w/w numer PK VII Ko 383.2019). Wobec ustalenia, iż polecenie to nie zostało przekazane do Prokuratury Okręgowej w Katowicach, Naczelnik I Wydziału Śledczego tamtejszej jednostki skontaktował się telefonicznie z ówczesnym Zastępcą Prokuratora Regionalnego w Katowicach, informując o prowadzonych czynnościach zaznajomienia z aktami śledztwa podejrzanych i prosząc o ewentualne ustalenie w Prokuraturze Krajowej, czy możliwym jest przesłanie akt w następnym tygodniu po zakończeniu tych czynności, jak też, czy obecnie może być ewentualnie przesłana płyta CD ze zdigitalizowanymi aktami głównymi tej sprawy. W konsekwencji w wyniku telefonicznych uzgodnień ustalono jednak, iż pomimo trwania czynności końcowych z podejrzanymi, mają one być przerwane, a akta sprawy niezwłocznie przekazane do Prokuratury Krajowej, celem badania aktowego.

Akta główne zostały przekazane do Prokuratury Krajowej w dniu 20 lipca 2020 r., natomiast akta nadzoru przesłane przy piśmie z 23 lipca 2020 r.

Pismem z dnia 5 sierpnia 2020 r. adresowanym do Prokuratora Regionalnego w Katowicach Tomasza Janeczka, Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej Michał Ostrowski, powołując się na dokonaną w trybie § 73 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku – Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, analizę akt postępowania - zakwestionował zasadność przedstawienia zarzutów podejrzanym, wskazując przy tym, że „*zamiar skierowania aktu oskarżenia w sytuacji, gdy w działaniu podejrzanych nie sposób dopatrzyć się ustawowych znamion przestępstwa z art. 296 § 1 k.k. - wymaga ponownego rozważenia*”.

W piśmie tym uwypuklono kilka zasadniczych argumentów, które miały za tym przemawiać.

Po pierwsze, podniesiono między innymi, że pomimo obowiązywania umów na kompleksową obsługę prawną, obowiązujące w Katowickim Holdingu Węglowym S.A. przepisy wewnętrzne, dopuszczały - co najmniej od grudnia 2010r., możliwość zawierania umów także z innymi firmami zewnętrznymi na sporządzenie opinii czy ekspertyz prawnych, ważnych z punktu widzenia interesów spółki. Przesłuchani w charakterze świadków radcowie prawni i adwokaci wprawdzie zeznali, że w większości posiadali wiedzę merytoryczną i możliwości organizacyjne do wydania opinii lub ekspertyz zleczanych innym kancelariom, to czasami jednak przedmiot opinii wykraczał poza ich kompetencje, zwłaszcza gdy potrzebna była ekspertyza podpisana przez prawnika z tytułem naukowym. W konsekwencji, zdaniem Prokuratury Krajowej, samo przekroczenie wewnętrznych przepisów uzasadnione interesem spółki a często koniecznością uzyskania opinii w możliwie krótkim czasie, nie daje podstaw do uznania, że wypełniono znamiona przestępstwa z art. 296 k.k. Tym samym, jak podnoszone jest w w/w piśmie Prokuratury Krajowej,

nie sposób przyjąć, iż nawet działając wbrew zarządzeniom wewnętrznym, podejrzani obejmowali swoim zamiarem ostateczne wyrządzenie znacznej lub wielkiej szkody majątkowej.

Po drugie, zdaniem Prokuratury Krajowej, dwie pierwsze umowy z 10 października 2009 r. w ogóle powinny być wyłączone z zakresu przedmiotowego śledztwa, gdyż zawarte zostały z Kancelarią Radców Prawnych z siedzibą w Warszawie przez osoby reprezentujące trzy spółki węglowe, tj. Katowicki Holding Węglowy S.A., Jastrzębską Spółkę Węglową S.A. i Kompanię Węglową S.A., a ich przedmiotem było sprawowanie nadzoru eksperckiego nad procesem legislacyjnym przy uchwalaniu ustawy Prawo geologiczne oraz sporządzenie opinii prawnej, dotyczącej rządowego projektu wskazanej ustawy i propozycji zmian w tym projekcie, jak również udział w wybranych posiedzeniach komisji sejmowych.

Po trzecie, w piśmie Prokuratury Krajowej z 5 sierpnia 2020 r. wskazano, iż ze zgromadzonej w aktach sprawy dokumentacji dotyczącej umów zawieranych z Kancelarią Radców Prawnych z siedzibą w Warszawie wynika, że od czasu obowiązywania zarządzenia nr 30/2010 Prezesa Zarządu KHW S.A. podpisywanie umów zlecenia z w/w kancelarią, było poprzedzone w większości tzw. „wnioskiem wewnętrznym zlecenia wykonania analizy/ekspertyzy prawnym”, podpisanym przez Dyrektora konkretnego Zespołu Biura Zarządu. Wniosek zawierał także uzasadnienie celowości uzyskania takiej opinii/ekspertyzy oraz akceptację przeważnie wiceprezesa zarządu do Spraw Ekonomiki i Finansów. Jednocześnie przesłuchani w charakterze świadków Dyrektorzy Zespołów - o ile pamiętali okoliczności związane z podpisanymi przez siebie wnioskami, nie kwestionowali zasadności uzyskania opinii.

Po czwarte, w okresie objętym zarzutami na potrzeby KHW S.A. na podobnej podstawie wydawane były opinie i ekspertyzy prawne przez kilkanaście innych kancelarii prawnych. Uzasadnieniem do ich uzyskania był skomplikowany stan prawny i interes spółki. Nadto, wszystkie kancelarie prawne wywiązały się z podpisanych umów, sporządzając zlecone opinie czy ekspertyzy.

Po piąte, zdaniem Prokuratury Krajowej w analizowanej sprawie wykluczona jest konstrukcja czynu ciągłego z art. 12 § 1 k.k., albowiem nie są objęte czynem ciągłym zachowania popełniane w wykorzystaniu trwałej sposobności, bez powziętego z góry zamiaru. Przy tej konstrukcji wyłączony jest zamiar ogólny czy odnawialny. Wykonanie z góry powziętego zamiaru oznacza, że w skład czynu ciągłego mogą wchodzić wyłącznie zachowania umyślne, a sam zamiar dotyczący ich wszystkich musi istnieć już przed podjęciem pierwszego z nich. W badanej sprawie tymczasem, podejrzani zatrudnieni byli w KHW S.A. w różnym czasie, na innych stanowiskach i podpisywali umowy z Kancelarią w różnych składach osobowych. Wynagrodzenie z jednostkowych umów nigdy nie przekraczało kwoty 200.000 zł.

Powyższe stanowisko Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej Michała Ostrowskiego, przekazane zostało do Prokuratury Okręgowej w Katowicach, przez Zastępcę Prokuratora Regionalnego w Katowicach Tomasza Pietreczka.

W obszernej notatce urzędowej z dnia 11 sierpnia 2020 r. prokurator referent nie zgodził się z powyższą argumentacją i poinformował o zamiarze zakończenia postępowania aktem oskarżenia. Analogiczne stanowisko zaprezentowała Prokurator Okręgowa w Katowicach Elżbieta Tkaczewska - Kuk, w piśmie z dnia 8 sierpnia 2020 r. skierowanym do Prokuratora Regionalnego w Katowicach.

Powyższe stanowiska przesłane zostały do Prokuratury Krajowej przy piśmie z dnia 12 sierpnia 2020 r.

W aktach znajduje się notatka urzędowa, z której wynika że w dniu 19 sierpnia 2020 r. prokurator z Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej w rozmowie telefonicznej zażądał od Zastępcy Prokuratora Okręgowego w Katowicach Iwony Skrzypek, przekazywania do Prokuratury Krajowej wszelkich wniosków dowodowych, które wpłyną w toku dalszego postępowania. Faktycznie, z analizy akt podręcznych śledztwa wynika, że od drugiej połowy sierpnia 2020 r. do Prokuratury Regionalnej w Katowicach były przesyłane wszelkie wnioski dowodowe podejrzanych czy ich obrońców, celem ich dalszego ekspediowania do Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej. Jednocześnie w dniach 15,18 i 21 września 2020 r. planowano czynności końcowego zaznajomienia podejrzanych z aktami śledztwa.

Pismem z dnia 10 września 2020 r. Prokuratura Regionalna w Katowicach zażądała pilnego nadesłania akt śledztwa, co zrealizowano w dniu 11 września 2020 r. Z materiałów sprawy wynika, że akta zwrócone zostały do Prokuratury Okręgowej w Katowicach w dniu 24 września 2020 r.

W piśmie z dnia 28 września 2020 r. - Prokurator Regionalny w Katowicach Tomasz Janeczek poinformował Prokurator Okręgową w Katowicach, że *„w nawiązaniu do spotkania koordynacyjnego, jakie odbyło się 23 września 2020 r. w Prokuraturze Krajowej – Departamencie do Spraw Przestępczości Gospodarczej, na kanwie analizy akt niniejszego śledztwa, którego przedmiotem była ocena zasadności przedstawienia podejrzanym zarzutów popełnienia przestępstwa z art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. względnie art. 296 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. wobec uznania, że przejście śledztwa w fazę ad personam nastąpiło przedwcześnie, a w działaniu podejrzanych nie sposób dopatrzeć się ustawowych znamion przestępstwa - zajmuje stanowisko, iż obecnie – na tym etapie - zasadnym jest finalizacja postępowania decyzją o umorzeniu śledztwa, opartą o treść art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k.”.*

W tym miejscu należy wskazać, że w analizowanych aktach brak jest dokumentów pozwalających na ustalenie w jakiej formule prawnej odbyło się wskazane spotkanie, kto był jego inicjatorem i uczestnikiem oraz jaki miało przebieg. Jedynie z odrębnego zapisku ujawnionego na ostatniej karcie akt zwierzchniego nadzoru służbowego wynika, że w dniu 10 września 2020 r. Prokurator Regionalny w Katowicach Tomasz Janeczek zwrócił się do swojego Zastępcy Tomasza Pietreczka, z prośbą o udział w spotkaniu, zaplanowanym przez Prokuratora Krajowego, poświęconym m.in. ustaleniom dowodowym i kierunkom śledztwa Prokuratury Okręgowej w Katowicach.

Po zapoznaniu się z powyższym pismem Prokuratora Regionalnego w Katowicach z dnia 28 września 2020 r. w notatce z dnia 8 października 2020 r. prokurator referent podtrzymując swoje wcześniejsze stanowisko – **wniósł o wydanie polecenia co do treści czynności procesowej**, które to żądanie zostało przesłane do Prokuratury Regionalnej w Katowicach. Tego samego dnia Zastępca Prokuratora Regionalnego w Katowicach Bożena Jaworek - Kaziród zwróciła się na piśmie do Prokuratora Okręgowego w Katowicach, o zajęcie pisemnego stanowiska w przedmiocie wniosku prokuratora - referenta.

Odnosić należy, że z ujawnionej w aktach nadzoru adnotacji Prokuratora Regionalnego w Katowicach Tomasza Janeczka z dnia 9 października 2020 r. wynika, że „*adresatem wniosku o wydanie polecenia jest Prokurator Okręgowy w Katowicach*”.

W piśmie skierowanym do Zastępcy Prokuratora Regionalnego z 12 października 2020 r. Zastępca Prokurator Okręgowy w Katowicach Iwona Skrzypek poinformowała, że podziela stanowisko prokuratora referenta, zwracając się o rozpoznanie wniosku prokuratora referenta i wydanie polecenia w przedmiocie sposobu zakończenia postępowania.

W odpowiedzi, pismem z dnia 16 października 2020 r. Prokurator Regionalny w Katowicach Tomasz Janeczek powołując się przepis art. 7 § 2 i 3 w zw. z art. 22 § 4 ustawy Prawo o prokuraturze, poleciał Prokuratorowi Okręgowemu w Katowicach Elżbiecie Tkaczewskiej – Kuk sporządzenie decyzji merytorycznej w sprawie, opartą o treść art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

W aktach podręcznych śledztwa, na wskazanej korespondencji znajduje się odrębna dekretacja Prokurator Okręgowy w Katowicach z dnia 19 października 2020 roku o treści: „prok. ref. proszę o wykonanie polecenia”.

W tym miejscu należy zauważyć, że przy przyjętej redakcji dyspozycji wyrażonych przez prokuratorów przełożonych, pojawiają się wątpliwości co do faktycznego adresata polecenia z dnia 16 października 2020 r. oraz prawidłowości przyjętej formy wydania polecenia przez Prokurator Okręgową w Katowicach w dniu 19 października 2020 r.

Gwarancyjny charakter uregulowania określonego w art. 7 § 2 i 3 ustawy Prawo o prokuraturze wskazuje jednoznacznie na konieczność precyzyjnego wskazywania zarówno adresata polecenia, jak i precyzję znaczeniową oczekiwania wyrażonego przez prokuratora przełożonego, zwłaszcza w zakresie dotyczącym treści czynności procesowej.

Za wadliwe prawnie uznać zatem należy zarówno adresowanie przez Prokuratora Regionalnego w Katowicach polecenia z dnia 16 października 2020 r. na prokuratora, który nie był referentem sprawy i bez wydania pisemnej decyzji jej przekazania do referatu prokurator Elżbiety Tkaczewskiej – Kuk na podstawie § 45 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, jak i adnotację dokonaną przez Prokurator Okręgową w Katowicach w dniu 19 października 2020 r., która chcąc delegować realizację wydanego jej polecenia na prokuratora referenta powinna odzwierciedlić to w sformalizowanym pisemnym „poleceniu”, a nie nieznaną w analizowanej procedurze instytucji „prośby”.

Proceduralna jednoznaczność i precyzja dotycząca „poleceń” jest niezbędna, zwłaszcza w kontekście określonej w § 40 ust. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, odpowiedzialności za wykonaną czynność objętą poleceniem.

Pismem z dnia 20 października 2020 r. prokurator referent powołując się na art. 7 § 3 w/w ustawy Prawo o prokuraturze w związku z § 40 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, zgłosił Prokurator Okręgowej w Katowicach Elżbiecie Tkaczewskiej - Kuk żądanie pisemnego uzasadnienia polecenia. Uzasadnienie zostało sporządzone przez Prokurator Okręgową w Katowicach w dniu 22 października 2020 r. Następnie pismem z dnia 23 października 2020 r. prokurator referent powołując się na art. 7 § 4 w/w ustawy Prawo o prokuraturze w związku z § 40 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, zgłosił Prokurator Okręgowej w Katowicach Elżbiecie Tkaczewskiej - Kuk żądanie wyłączenia od udziału w sprawie. Żądanie to zostało przekazane Prokuratorowi Regionalnemu w Katowicach Tomaszowi Janeczkiowi w dniu 26 października 2020 r.

Postanowieniem z dnia 2 listopada 2020 r. wniosek ten nie został uwzględniony przez Prokuratora Regionalnego w Katowicach Tomasza Janeczka. W uzasadnieniu decyzji wskazano, iż wyłączenie prokurator referent od udziału w sprawie na tym etapie postępowania wiązałoby się z koniecznością przydzielenia sprawy do dalszego prowadzenia innemu prokuratorowi, który

musiałby zapoznać się z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego, co niewątpliwie wpłynęłoby na nieuzasadnioną przewlekłość postępowania.

W dniu 6 listopada 2020 r. wydane zostało postanowienie o zamknięciu śledztwa.

W dniu 14 grudnia 2020 r. prokurator referent wydał postanowienie o umorzeniu śledztwa w sprawie o sygn. akt PO I Ds 106.2018 Prokuratury Okręgowej w Katowicach wobec wszystkich czterech podejrzanych. Jako podstawę prawną umorzenia wskazał na brak ustawowych znamion czynu zabronionego na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. W obszernej, bo liczącej 83 strony decyzji końcowej dokonana została analiza zgromadzonego materiału dowodowego przy uwzględnieniu stanowiska z dnia 5 sierpnia 2020 r. Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej Michała Ostrowskiego oraz polecenia z dnia 16 października 2020 r. Prokuratora Regionalnego w Katowicach Tomasza Janeczka. Tego samego dnia prokurator referent wydał postanowienia o uchyleniu wszystkim podejrzanym środków zapobiegawczych, jak również postanowienia o uchyleniu postanowień o zabezpieczeniu majątkowym.

Kopię postanowienia o umorzeniu śledztwa Zastępca Prokuratora Okręgowego w Katowicach Iwona Skrzypek przesłała w dniu 18 grudnia 2020 r. pismem adresowanym do Zastępcy Prokuratora Regionalnego w Katowicach Tomasza Pietreczka.

Pismem z dnia 28 grudnia 2020 r. adresowanym do Prokurator Okręgowy w Katowicach, Zastępca Prokuratora Regionalnego w Katowicach Tomasz Pietreczek wskazując na sprawowany zwierzchni nadzór służbowy wyraził pogląd, że wydaną decyzję zasadniczo należy uznać za zgodną z poleceniem wydanym w trybie art. 7 § 2 i 3 ustawy Prawo o prokuraturze, jednakże za „nieakceptowalne” uznał uzasadnienie umorzenia, które w jego ocenie pomijało ocenę znamion czynu z art. 296 § 1 k.k.

Z analizy aktowej wynika, że powyższe stanowisko podzieliła Zastępca Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej Violetta Kowalska, co odzwierciedlone zostało w skierowanym do Prokuratora Regionalnego w Katowicach piśmie z dnia 21 stycznia 2021 r., w którym dodatkowo zaprezentowała pogląd, iż w sytuacji złożenia zażalenia na postanowienie z dnia 14 grudnia 2020 r. o umorzeniu śledztwa, *„ocena braku znamion strony podmiotowej i przedmiotowej czynu z art. 296 § 1 k.k., winna być przedstawiona w piśmie przekazującym środek zaskarżenia do sądu”*.

Tymczasem z analizy akt wynika, że postanowienie z dnia 14 grudnia 2020 r. o umorzeniu śledztwa o sygn. PO I Ds 106.2018 zostało w dniu 18 stycznia 2021 r. uchylone postanowieniem Prokurator Okręgowy w Katowicach Elżbiety Tkaczewskiej – Kuk, która powołując się na art. 8 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze wskazała na deficyty uzasadnienia decyzji merytorycznej.

W aktach podręcznych ujawniono pismo z tego samego dnia adresowane przez Prokuratora Okręgowego w Katowicach Elżbietę Tkaczewską - Kuk, do ówczesnego Prokuratora Krajowego Bogdana Świączkowskiego, stanowiące realizację obowiązku informacyjnego wynikającego z treści § 43 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016r. Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury. Na dokumencie tym nie ujawniono adnotacji świadczących o ekspediowaniu do adresata.

W aktach nadzoru znajduje się natomiast kopia ekspediowanego w dniu 3 lutego 2021 r. pisma Zastępcy Prokuratora Regionalnego w Katowicach - Tomasza Pietreczka, adresowanego do Zastępcy Dyrektora Departamentu do Spraw Przesłanych Gospodarczej Prokuratury Krajowej Dariusza Furdzika, przesyłającego odpis postanowienia z dnia 18 stycznia 2021 r. o uchyleniu postanowienia z dnia 14 grudnia 2020 r. o umorzeniu śledztwa.

Przedmiotowe śledztwo, prowadzone dotychczas pod sygn. PO I Ds 106.2018, zostało zarejestrowane w Prokuraturze Okręgowej w Katowicach pod nową sygn. PO I Ds 5.2021.

W tym miejscu omówienia wymagają budzące istotne wątpliwości okoliczności, związane z przesłaniem do osób uprawnionych odpisu pierwotnego postanowienia o umorzeniu śledztwa z dnia 14 grudnia 2020 r. Na postanowieniu tym brak jest bowiem stosownego potwierdzenia ekspedycji przez Sekretariat. W toku badania ustalono, że w aktach podręcznych analizowanej sprawy znajdują dwie notatki urzędowe starszego referenta Prokuratury Okręgowej w Katowicach z których wynika, że Zastępcą Prokuratora Okręgowego w Katowicach Iwona Skrzypek wydała jej polecenie wykreślenia z repertorium Ds sprawy PO I Ds 106.2018 oraz wykazanie zakończenia powyższego postępowania w wykazach statystycznych sporządzanych z końcem grudnia 2020 r. Ponadto Zastępcą Prokuratora Okręgowego w Katowicach Iwona Skrzypek miała zakazać wskazanej pracownicy ekspediowania do stron postępowania odpisów postanowień z dnia 14 grudnia 2020 roku o: umorzeniu śledztwa, uchyleniu środków zapobiegawczych i uchyleniu zabezpieczeń majątkowych.

Treść powyższych notatek koresponduje z ujawnionym w aktach podręcznych pismem z dnia 1 lutego 2021 r., w którym prokurator referent (powołując się na przeprowadzoną w dniu 29 stycznia 2021 roku rozmowę z Zastępcą Prokuratora Okręgowego w Katowicach Iwoną Skrzypek, z której wynikało, że rozpoznanie pisemnych wniosków obrońców 3 podejrzanych o doręczenie postanowienia z dnia 14 grudnia 2020 roku o umorzeniu śledztwa „należy odroczyć do czasu wydania nowej decyzji merytorycznej”) wskazuje, że jej przełożona zaproponowała, aby udzieliła obrońcom pisemnej informacji o umorzeniu śledztwa w dniu 14 grudnia 2020 r., a następnie uchyleniu tej decyzji przez Prokuratora Okręgowego w Katowicach oraz zarejestrowaniu sprawy pod nową sygnaturą akt.

Pismami z dnia 2 lutego 2021 r. Zastępca Prokuratora Okręgowego w Katowicach Iwona Skrzypek poinformowała wnioskodawców, że decyzja merytoryczna kończąca postępowanie przygotowawcze o sygn. PO I Ds 5.2021, zostanie im doręczona niezwłocznie po sporządzeniu.

Z lektury akt podręcznych wynika ponadto, iż przy piśmie z dnia 4 lutego 2021 r. prokurator referent przedłożyła Zastępcy Prokuratora Okręgowego w Katowicach Iwonie Skrzypek - na jej ustne polecenie z dnia 18 stycznia 2021 r. - projekt nowej decyzji o umorzeniu śledztwa, przy czym projekt ten nie został zaakceptowany, gdyż zdaniem Zastępcy Prokuratora Okręgowego należało w uzasadnieniu wskazać, jakie okoliczności stanu faktycznego ustalono w oparciu o zeznania świadków, a także należało pominąć część analizy znamion przestępstwa z art. 296 § 1 k.k. oraz informację o wydanym poleceniu umorzenia śledztwa. Z analizy aktowej wynika również, że uwzględniający oczekiwanie prokuratora bezpośrednio przełożonego, kolejny „projekt” decyzji procesowej - tym razem datowany na dzień 9 lutego 2021 r., prokurator referent przedłożył Zastępcy Prokuratora Okręgowego w Katowicach Iwonie Skrzypek, przy piśmie z dnia 12 lutego 2021 r.

Wskazany „projekt” postanowienia o umorzeniu śledztwa został następnie przesłany w dniu 12 lutego 2021 r. przez Prokuratora Okręgowego w Katowicach Elżbietę Tkaczewską – Kuk, do Zastępcy Prokuratora Regionalnego w Katowicach Tomasza Pietreczka, z powołaniem się na przeprowadzoną wcześniej rozmowę, a następnie tego samego dnia poddany ocenie przez prokuratora sprawującego zwierzchni nadzór służbowy oraz Zastępcę Prokuratora Regionalnego w Katowicach Tomasza Pietreczka. Z korespondencji aktowej wynika, że treść „projektu” postanowienia nie budziła zastrzeżeń.

Postępowanie przygotowawcze o sygn. PO I Ds 5.2021 Prokuratury Okręgowej w Katowicach, ostatecznie umorzono postanowieniem z 12 lutego 2021 r., którego odpisy przesłano do stron procesowych oraz pismem z dnia 17 lutego 2021 r. do Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej.

Decyzja ta została pierwotnie zaskarżona złożonym w ustawowym terminie zażaleniem wniesionym przez pełnomocnika pokrzywdzonego Spółki Restrukturyzacji Kopalń S.A., jako następcy prawnego Katowickiego Holdingu Węglowego S.A. O fakcie wpłynięcia zażalenia, w odpowiedzi na pismo z dnia 8 marca 2021 r. pismem z dnia 9 marca 2021 r. Naczelnik I Wydziału Śledczego poinformował Prokaturę Regionalną w Katowicach do numeru RP II Dsn 41.2019. Dodatkowo o fakcie wpłynięcia zażalenia, pismem z dnia 15 marca 2021 r. Prokuratura Regionalna w Katowicach poinformowała Departament do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej.

Postanowieniem z dnia 12 kwietnia 2021 r. (sygn. akt XXI Kp 109/21 Sąd Okręgowy w Katowicach w/w zażalenie pozostawił bez rozpoznania, albowiem w dniu 6 kwietnia 2021 r.

zostało złożone pismo przez pełnomocnika pokrzywdzonej Spółki Restrukturyzacji Kopalń S.A., którym cofnął on uprzednio złożone zażalenie. We wskazanym piśmie pełnomocnik pokrzywdzonej spółki, nie przedstawił Sądowi powodów zmiany stanowiska procesowego.

Nadmienić należy, że o podejmowaniu przez Zastępcę Prokuratora Okręgowego w Katowicach Iwonę Skrzypek działań maskujących fakt uchylecia przez Prokuratora Okręgowego w Katowicach pierwotnego postanowienia o umorzeniu śledztwa z dnia 14 grudnia 2020 r. świadczyć może m.in. lektura przygotowanego przez prokuratora - referenta projektu pisma z dnia 17 lutego 2021 r. adresowanego do Wydziału do Walki z Korupcją Komendy Wojewódzkiej Policji w Katowicach, na którym Zastępca Prokuratora Okręgowego dokonała skreśleń proponowanych zapisów informujących o w/w działaniu Prokurator Okręgowej w Katowicach, a adresatem pisma uczyniła Wydział do Walki z Korupcją KWP, a nie jego Naczelnika – jak wynika z projektu przygotowanego przez prokuratora- referenta.

Niezależnie od procesu motywacyjnego w/w prokuratora bezpośrednio przełożonego, zdziwienie budzi udokumentowana w aktach podręcznych pisemna prośba prokuratora referenta z dnia 25 lutego 2021 r. o wyrażenie przez Zastępcę Prokuratora Okręgowego w Katowicach stanowiska, co do możliwości doręczenia obrońcy jednego z podejrzanych wnioskowanego postanowienia o umorzeniu śledztwa z dnia 14 grudnia 2020 r.

Okoliczność ta może świadczyć o odmienności stanowisk w zakresie transparentności działań Prokuratury Okręgowej w Katowicach w niniejszej sprawie.

Przed oceną merytoryczną podjętej decyzji końcowej należy podnieść wątpliwości natury proceduralnej jakie wyłaniają się na kanwie lektury akt badanej sprawy.

Otóż w dacie wydania postanowienia o umorzeniu śledztwa z 14 grudnia 2020 r. oraz jego uchylecia przez Prokurator Okręgową w Katowicach w dniu 18 stycznia 2021 r., obowiązywało zarządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 marca 2016 r. w sprawie organizacji i zakresu działania sekretariatów oraz innych działów administracji w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury (Dziennik Urzędowy Ministra Sprawiedliwości z 2020 r. poz. 92).

§ 94 ust. 1 tego aktu prawnego stanowił, że: „*wykreślenie sprawy jako zakończonej, następuje*

z datą podpisania przez prokuratora decyzji kończącej postępowanie w formie wymaganej dla doręczeń stronom procesowym”, natomiast ust. 2 wskazywał, że „wszystkie czynności związane z wydaniem decyzji, o której mowa w ust. 1, w tym zawiadomienie stron procesowych i innych osób uprawnionych o jej wydaniu (art. 305 § 4 k.p.k.), a także przesłanie odpisu tej decyzji stronom, ich obrońcom i pełnomocnikom oraz innym osobom wskazanym w zarządzeniu prokuratora - wykonywane są niezwłocznie, nie później niż w ciągu siedmiu dni od daty podpisania tej decyzji”.

§ 97 ust. 1 pkt. 3 tego samego aktu prawnego stanowił natomiast, że jako zakończone, wykreśla się w repertorium lub rejestrze sprawy, w których „... *umorzono śledztwo lub dochodzenie bez względu na podstawę tego umorzenia*”.

Aktualnie odpowiednikami tych przepisów są tożsame uregulowania zawarte w § 54 ust. 1 i 2 oraz § 56 ust. 1 pkt. 3 zarządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 lipca 2021 r. w sprawie organizacji i zakresu działania sekretariatów oraz innych działów administracji w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury (Dziennik Urzędowy Ministra Sprawiedliwości z 2021 r. poz.170).

Mając na uwadze cytowane przepisy w/w zarządzenia zasadne jest pytanie, czy i w jakim terminie Prokurator Okręgowy w Katowicach mógł skorzystać z określonego w art. 8 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze uprawnienia do uchylenia postanowienia o umorzeniu śledztwa wydanego przez prokuratora referenta?

W realiach niniejszej sprawy, przywołane przepisy zarządzenia stanowią jednoznacznie, iż w ciągu 7 dni od daty podpisania decyzji przez prokuratora referenta, postanowienie o umorzeniu śledztwa - winno być ekspediowane. Tymczasem, w analizowanej sprawie termin ten został istotnie przekroczony, a sama decyzja uchylona dopiero 18 stycznia 2021 r., a więc ponad miesiąc później.

Należy zauważyć, że zarówno wówczas jak i aktualnie, treść art. 8 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze, pozwalająca prokuratorowi przełożonemu do uchylenia lub zmiany decyzji prokuratora podległego w wypadku takich orzeczeń, jak decyzja merytoryczna kończąca postępowanie przygotowawcze - nie może być przeciągana bezterminowo. Musi być interpretowana w połączeniu z innymi aktami prawnymi, w tym cytowanymi przepisami zarządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie organizacji i zakresu działania sekretariatów oraz innych działów administracji w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury. Korzystanie przez prokuratora przełożonego z tak daleko ingerującego w niezależność prokuratora instrumentu prawnego jaki daje mu art. 8 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze musi być nie tylko ograniczone do minimum, ale przede wszystkim nie może pomijać obowiązujących przepisów prawa. Cytowane uregulowania zarządzenia Ministra Sprawiedliwości, nakazujące w określonym terminie ekspedycję decyzji, w istocie uwzględniają cele postępowania karnego określone w art. 2 § 1 k.p.k., jak i samego postępowania przygotowawczego opisane w art. 297 § 1 k.p.k. Poszanowanie tych reguł, ale również praw pokrzywdzonego, czy prawa do obrony podejrzanego nakazuje, aby w wypadku podjęcia określonej decyzji kończącej postępowanie przez prokuratora referenta, jeśli nie zgadza się z nią prokurator przełożony i dysponuje zasadnymi argumentami na poparcie swoich wywodów - skorzystał z przysługujących mu uprawnień z art. 8 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze - maksymalnie

w ciągu 7 dni od daty podpisania decyzji przez prokuratora referenta, a nie jak w badanej sprawie ponad miesiąc później.

Nieuprawniona jest teza, że prokuratora przełożonego nie obligował żaden termin i mógł wydać polecenie wstrzymania ekspedycji postanowienia do stron z powodu „zapoznawania się z decyzją kończącą postępowanie”. Przy takiej interpretacji uprawnione byłoby ekspediowanie decyzji końcowej, np. po wielu miesiącach, a nawet latach, gdyż sprawa została wykreślona z urzędu ewidencyjnego, a art. 8 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze nie narzuca konkretnego terminu do ekspedycji decyzji osobom uprawnionym. Reguły wykładni funkcjonalnej pozwalają na uznanie za oczywiste naruszenie prawa faktu przekroczenia 7 - dniowego terminu ekspedycji decyzji merytorycznej do stron postępowania, co zaistniało w niniejszej sprawie.

Przewidziane w art. 8 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze uprawnienie prokuratora nadzrędnego do uchylenia decyzji merytorycznej, winno być interpretowane w sposób zawężający i ograniczone wyłącznie do sytuacji, gdy wydana decyzja merytoryczna jest dotknięta ewidentnymi uchybieniami natury materialnej lub proceduralnej, w tym dokonana oceną materiału procesowego w sposób oczywiście sprzeczny z zgromadzonymi dowodami.

W realiach analizowanej sprawy żadna z tych sytuacji – nie zaistniała, poza przypadkiem podejrzanego R.Ł., o czym w dalszej części notatki.

Lektura aktowa nakazuje udzielenia odpowiedzi na kolejne pytanie: Czy wydana przez prokuratora decyzja o umorzeniu śledztwa z 14 grudnia 2020 r. mogła w ogóle być podstawą do wykreślenia sprawy PO I Ds 106.2018 Prokuratury Okręgowej w Katowicach z repertorium „Ds” z dniem 31 grudnia 2020 r.?

W realiach analizowanej sprawy mamy bowiem do czynienia z decyzją nie ekspediowaną do stron, która ostatecznie nie była podstawą zakończenia śledztwa oraz uchyloną przez prokuratora przełożonego. Dodatkowo, z treści notatki urzędowej pracownika sekretariatu wynika, że dopiero 7 stycznia 2021 r. Zastępca Prokuratora Okręgowego w Katowicach poleciła wykreślenie sprawy PO I Ds 106.2018 z repertorium „Ds” oraz *„wykazanie zakończenia powyższego postępowania w wykazach statystycznych sporządzanych z końcem grudnia 2020 roku”*.

Uwzględniając powyższe okoliczności, zachodzi uzasadniona wątpliwość co do rzetelności opracowanych wówczas w Prokuraturze Okręgowej w Katowicach sprawozdań.

Nie stanowi bowiem podstawy do wykreślenia sprawy z repertorium „Ds” sytuacja, gdy podstawą jej zakończenia jest decyzja o umorzeniu śledztwa – jak w analizowanej sprawie, nigdy nie ekspediowana do stron w przewidzianym kodeksem postępowania karnego trybie, następnie uchylona przez prokuratora przełożonego. Zestawienie ówczesnego brzmienia § 94 ust. 1 i 2 oraz § 97 ust. 1 pkt. 3 cytowanego wyżej Zarządzenia Prokuratora Generalnego wskazuje, że podstawą do

wykreślenia sprawy może być owszem nawet nieprawomocna decyzja o umorzeniu śledztwa, ale ekspediowana do osób uprawnionych, wraz z przewidzianym w Kodeksie postępowania karnego pouczeniem o prawie jej zaskarżenia. W realiach niniejszej sprawy, uchylenie decyzji o umorzeniu przez prokuratora przełożonego obligowało do kontynuowania sprawy pod dotychczasową sygnaturą.

Odnosząc się do kwestii merytorycznych wskazać należy, że nie budzi zastrzeżeń sposób ukierunkowania postępowania o sygn. akt PO I Ds 5.2021, a także, sprawność i prawidłowość realizowanych w jego toku czynności. W toku śledztwa wykonano znaczną ilość czynności procesowych. Przede wszystkim, w charakterze świadków przesłuchano szereg ówczesnych pracowników Katowickiego Holdingu Węglowego S.A. na okoliczność zawierania umów pomiędzy tym ostatnim podmiotem a Kancelarią Radcowską z siedzibą w Warszawie, jak również – po uzyskaniu decyzji Sądu Okręgowego w Katowicach w tym przedmiocie w trybie art. 180 § 2 k.p.k., adwokatów i radców prawnych świadczących stałą obsługę prawną dla pokrzywdzonej spółki. Na potrzeby prowadzonego śledztwa pozyskano również obszerną dokumentację z Katowickiego Holdingu Węglowego S.A., a także, wykonano procesowe oględziny akt sprawy Delegatury Najwyższej Izby Kontroli w Katowicach o nr P/11/135 z kontroli przeprowadzonej w Katowickim Holdingu Węglowym S.A. Pozyskano również niezbędną dla wyjaśnienia przedmiotu postępowania dokumentację z Biura Prawnego i Spraw Pracowniczych Kancelarii Sejmu czy Jastrzębskiej Spółki Węglowej S.A. oraz Polskiej Grupy Górniczej S.A.

Analizując materiał dowodowy sprawy pod kątem wyczerpania wszelkich możliwości dowodowych stwierdzić jednak należy, iż niewątpliwie rozważenia wymagało - po ewentualnym wykorzystaniu trybu z art. 180 § 2 k.p.k., przesłuchanie w charakterze świadków przedstawicieli Kancelarii Radcowskiej z siedzibą w Warszawie. Niezależnie od powyższego należy zauważyć, że w niewystarczającym stopniu udokumentowano sytuację finansową samego Katowickiego Holdingu Węglowego S.A. w okresie objętym przedmiotem postępowania czyli w latach 2009 - 2015. Do akt sprawy powinny zostać dołączone sprawozdania finansowe wskazanego podmiotu składane w KRS wraz z opiniami z ich badania. Jego sytuacja finansowa miała bowiem istotne znaczenie dla ustaleń śledztwa, zwłaszcza że z innych dowodów wynika, że w latach 2009 - 2015 prawdopodobnie sytuacja finansowa pokrzywdzonego nie była dobra, a w latach 2014 - 2015 Katowicki Holding Węglowy S.A. miał znajdować się na skraju utraty płynności finansowej. Z tych przyczyn pismem z dnia 28 listopada 2014 r. została wypowiedziana umowa świadczenia usług prawnych z dnia 4 lipca 2008 r. z inną Kancelarią Radców Prawnych i Adwokatów z Warszawy. W treści pisma wskazano, iż mając na uwadze ówczesną sytuację na rynku paliw węglowych oraz jej wpływ na sytuację Holdingu, podjęto działania restrukturyzacyjne, których jednym z elementów

była redukcja kosztów usług zewnętrznych świadczonych na rzecz spółki. Pismo to zostało podpisane przez między innymi T.S. 22 grudnia 2014 r. w ramach porozumienia wypowiedziana została również umowa zawarta w dniu 1 kwietnia 2000 r. z podmiotem J.A.S. Kancelaria Prawna. Umowa ta obejmowała między innymi sporządzanie ekspertyz i opinii prawnych, ekonomicznych i finansowych, na odrębne zlecenie Holdingu określające tematykę i zakres opracowań. Porozumienie to zostało podpisane przez A.T. i T.S. Wreszcie w aktach sprawy jest także opinia z 2 grudnia 2014 r. dot. współpracy z Kancelarią Radcy Prawnego prof. A.L. z którym obowiązywała podpisana umowa z 30 maja 2003 r. obejmująca między innymi wykonywanie opinii prawnych i udzielanie konsultacji prawnych obejmujące złożoną tematykę prawną funkcjonowania Holdingu. W treści opinii wskazano, że z uwagi na trudną sytuację ekonomiczną Holdingu oraz konieczność ograniczenia kosztów funkcjonowania Holdingu, po przeprowadzeniu negocjacji wielkość wynagrodzenia ulegnie zmniejszeniu o prawie 40%.

Nadto z treści uchwały Zarządu KHW S.A. nr 1461/2007 wynikało, iż w celu racjonalizacji wydatków ponoszonych przez kopalnie spółki na usługi w zakresie ekspertyz, analiz i innych opracowań zleconych do wykonania firmom specjalizującym się w danej dziedzinie, Zarząd KHW S.A. postanowił zobowiązać Dyrektorów Kopalń i Biura Zarządu KHW S.A. do podjęcia skutecznych działań zmierzających do ograniczenia do niezbędnego minimum wydatków ponoszonych na usługi w zakresie ekspertyz, analiz i innych opracowań zleczanych do wykonania firmom specjalizującym się w danej dziedzinie, a ponadto wskazano, iż zlecenie usługi musi być poprzedzone możliwością jej wykonania przy wykorzystaniu własnych służb specjalistycznych kopalń i Biura Zarządu. Powyższe powtórzono w uchwale Zarządu nr 1265/2010 z dnia 14 grudnia 2010 r. podjętej w składzie R.Ł., W.M. i A.T. Wreszcie obowiązywało Zarządzenie nr 30/2010 Prezesa Zarządu KHW S.A. z dnia 23 grudnia 2010 r. nakazujące, celem racjonalizacji kosztów obsługi prawnej Biura Zarządu KHW S.A., między innymi by każde zlecenie opinii lub ekspertyzy zewnętrznej zawierało stwierdzenie braku możliwości zlecenia jej wykonania przez Konsorcjum Radców Prawnych i Adwokatów wykonujących usługi na rzecz spółki, a nadto zlecenie takie wymagało zgody dwóch członków Zarządu. Także z innych dokumentów zawartych w aktach wynika, że w okresie objętym przedmiotem śledztwa sytuacja KHW S.A. nie była najlepsza. W jednym z pism KHW S.A. mowa jest, że już w 2010 r. występowały w tym podmiocie trudności z terminowym regulowaniem zobowiązań wobec wierzycieli.

Skoro więc ustalenia śledztwa wskazują, że sytuacja finansowa KHW S.A. w latach 2009 - 2015 nie była najlepsza, a w latach 2014 - 2016 spółka była wręcz na skraju utraty płynności finansowej, to dlaczego Zarząd zaciągał dodatkowe zobowiązania zlecając usługi zewnętrznej kancelarii pomimo posiadania stałej obsługi prawnej?

Co istotne, kancelarie świadczące stałą obsługę prawną KHW S.A. otrzymywały co do zasady wynagrodzenie w formie ryczałtowej, a sporządzane przez nie opinie nie były odrębnie wynagradzane. Tym samym ilość sporządzanych opinii nie miała wpływu na wysokość wynagrodzenia. Tymczasem kwoty przeznaczane na obsługę stałych kancelarii prawnych wcale nie były małe. Tylko w 2014 r. na stałą obsługę prawną KHW S.A. wydatkowano kwotę 1.274.627,93 zł. Jaki więc był cel gospodarczy w ponoszeniu dodatkowych kosztów zwłaszcza, że żadna z umów z kancelariami świadczącymi stałą obsługę nie zawierała wyłączeń przedmiotowych.

Reasumując powyższe stwierdzić należy, że niezależnie od ujawnionych drobnych braków dowodowych – uprawnione jest stwierdzenie, że zarówno poglądy prawne zaprezentowane przez Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej Michała Ostrowskiego, jak i wydane przez Prokuratora Regionalnego w Katowicach Tomasza Janeczka polecenie umorzenia śledztwa w niniejszej sprawie były co najmniej przedwczesne, gdyż nie uwzględniały całości materiału dowodowego.

Z powyższych względów krytycznie należy ocenić decyzję o umorzeniu śledztwa względem podejrzanych: A.T., W.M. i T.S.

Za prawidłowe uznać należy natomiast umorzenie postępowania wobec podejrzanego Romana Ł., ale z innych powodów niż wskazanych przez prokuratorów nadrzędnych.

Otóż prokurator referent przypisała w/w podejrzanemu wartość szkody w wysokości 217.341 zł brutto. Tymczasem jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 listopada 2020 r. (IV K.K. 230/19), „*Wysokość odszkodowania tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem, orzeczonego na podstawie art. 46 § 1 k.k., powinna odpowiadać cenie rzeczy brutto (wraz z podatkiem VAT) w sytuacji, gdy pokrzywdzony nie jest podatnikiem podatku VAT. Natomiast w wypadku, gdy pokrzywdzony jest podatnikiem podatku VAT, wysokość szkody odpowiadać powinna cenie towaru netto, a więc pomniejszonej o ten podatek*”. Kwota szkody przyjęta do zarzutu na szkodę KHW S.A. winna więc odpowiadać wysokości netto, a ta wynosiła maksymalnie 176.700 zł. W konsekwencji, w przypadku podejrzanego R.Ł. brak jest realizacji znamienia wyrządzenia znaczej szkody majątkowej w rozumieniu art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 115 § 5 k.k.

W związku z upływem terminu określonego w art. 328 § 2 k.p.k. aktualnie brak jest prawnej możliwości uchylenia postanowienia dotyczącego postępowania prowadzonego w fazie *ad personam*.

Okoliczności sprawowania nadzoru służbowego, pozwalają na sformułowania wniosku, iż zarówno wewnętrzny, jak i zwierzchni nadzór służbowy, wykraczał poza obowiązujące przepisy prawa, naruszając przy tym zasady niezależności prokuratora referenta.

Wydając przedwczesne i merytorycznie wadliwe polecenie zakończenia śledztwa decyzją o jego umorzeniu wobec podejrzanych nie tylko nie uszanowano odmiennego toku rozumowania prokuratora referenta mającego oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym, ale również nie uwzględniono części dowodów, potwierdzających zasadność zarzutów sformułowanych wobec w/w podejrzanych.

Zwrócić należy uwagę również na chronologię faktów i okoliczności, mogących świadczyć o działaniach wykraczających poza zakres uprawnień prokuratorów przełożonych:

- od dnia 16 listopada 2018 r. (wszczęcie śledztwa) do 15 maja 2019 r. kiedy o planowanych zatrzymaniach i planowanym przedstawieniu zarzutów pisemnie poinformowano Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej, prokuratorzy przełożeni - nie ingerowali w działania prokuratora referenta,

- do dnia 22 lipca 2020 r. śledztwo toczyło się zgodnie z zamierzeniami prokuratora referenta, który planował zakończyć śledztwo aktem oskarżenia,

- pismem z dnia 26 lipca 2019 r. Komenda Wojewódzka Policji w Szczecinie zwróciła się do Prokuratury Okręgowej w Katowicach z wnioskiem o przesłanie postanowienia o przedstawieniu zarzutów podejrzanemu A.T. celem ustalenia czy istnieją przesłanki do odmowy udzielenia koncesji Morskiej Stoczni Remontowej „Gryfia” w Szczecinie (Zastępca Prokuratora Okręgowego w Katowicach o piśmie tym poinformował Prokuratora Regionalnego w Katowicach w dniu 13 sierpnia 2019 r.).

Po uzyskaniu tej informacji, Zastępca Prokuratora Regionalnego w Katowicach Tomasz Pietreczek pisemnie „polecił” sprawującemu zwierzchni nadzór służbowy prokuratorowi uzyskanie „projektu” aktu oskarżenia. *Analiza treści § 71 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku – Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury wskazuje, że powyższe **oczekiwanie Zastępcy Prokuratora Regionalnego w Katowicach było pozbawione podstaw prawnych**, a z akt nie wynika, czy prokurator zwrócił się do prokuratora referenta o przekazanie „projektu aktu oskarżenia”.*

- pismem z dnia 5 sierpnia 2020 r. Dyrektor Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej Michał Ostrowski korzystając z uprawnienia wynikającego z § 73 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku – Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, wyraził pisemne stanowisko, że zasadność zarzutów przedstawionych podejrzanym budzi zastrzeżenia, w związku z czym zamiar kierowania aktu oskarżenia wymaga ponownego rozważenia,

- w rozmowie telefonicznej z Prokuraturą Okręgową w Katowicach z dnia 19 sierpnia 2020 r. prokurator zażądał przesyłania do Prokuratury Krajowej składanych w śledztwie wniosków

dowodowych zarówno *forma, jak i treść oczekiwania prokuratora wykonującego obowiązki w Prokuraturze Krajowej nie znajdują oparcia w obowiązujących przepisach prawa*; pomimo tego, dokumenty te były w późniejszym czasie ekspediowane do Prokuratury Krajowej, za pośrednictwem Prokuratury Regionalnej w Katowicach,

- nieznane okoliczności spotkania koordynacyjnego w Prokuraturze Krajowej w dniu 23 września 2020 r.,

- 19 października 2020 r. i nast. - Prokurator Okręgowy w Katowicach zwraca się z „prośbą” do prokuratora referenta o realizację polecenia umorzenia śledztwa, jakie otrzymała od Prokuratora Regionalnego w Katowicach (*wadliwa forma ewent. polecenia, skutkująca wątpliwościami co faktycznego wykonawcy polecenia Prokuratora Regionalnego w Katowicach, organu właściwego do sporządzenia uzasadnienia polecenia, a następnie organu właściwego do rozpoznania żądania wyłączenia od udziału w sprawie.*

- wydanie przez Zastępcę Prokuratora Okręgowego w Katowicach Iwonę Skrzypek w okresie od 14 grudnia 2020 r. do 18 stycznia 2021 r. i skierowane do pracownika Sekretariatu nieuprawnionego polecenia zaniechania ekspedycji postanowień z dnia 14 grudnia 2020 r. o umorzeniu śledztwa oraz uchyleniu podejrzanym środków zapobiegawczych oraz zabezpieczeń majątkowych oraz nieuprawnione polecenie wykazania zakończenia postępowania w wykazach statystycznych sporządzanych z końcem grudnia 2020 r.

Analizując akta sprawy nie sposób oprzeć się wrażeniu, że determinacja prokuratorów położonych nad prokuratorem referentem, w realizacji zaproponowanej w piśmie Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej Michała Ostrowskiego koncepcji „*braku realizacji znamion przestępstwa z art. 296 § 1 k.k.*”, a następnie potwierdzona poleceniem Prokuratora Regionalnego w Katowicach zakończenia postępowania decyzją o umorzeniu śledztwa - mogła mieć charakter intencjonalny, na co mogą pośrednio wskazywać poszlaki w postaci m.in.: korespondencji Komendy Wojewódzkiej Policji w Szczecinie oraz informacje medialne dotyczące występującej w toku analizowanego śledztwa groźby utraty źródeł finansowania dla Morskiej Stoczni Remontowej „Gryfia” w Szczecinie, w związku z zablokowaniem możliwości uzyskania koncesji na obrót wyrobami o przeznaczeniu wojskowym i policyjnym, spowodowanym faktem objęcia w analizowanym śledztwie zarzutami popełnienia przestępstwa, ówczesnego Prezesa Stoczni – A.T.

Zważyć należy, że w trakcie śledztwa w/w podejrzaný nie ukrywał znajomości z politykami, wnioskując m.in. o zamianę poręczenia majątkowego, na poręczenia posłów na Sejm RP i członków Klubu Parlamentarnego Prawa i Sprawiedliwości w osobach: Leszka Dobrzyńskiego, Michała Jacha, Artura Szałabawki i Krzysztofa Zaremby, jako osób godnych zaufania.

W wyniku dokonanej analizy uznano, że zachodzi konieczność rozpatrzenia zachowania prokuratorów inicjujących i nadzorujących śledztwo pod kątem odpowiedzialności karnej.

118) PK XIV Ds 28.2018 Wydziału Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej

Sprawa o sygn. akt PK XIV Ds 28.2018 Wydziału Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej prowadzona była na podstawie pisma z dnia 22 marca 2018 r. ówczesnego Prokuratora Regionalnego w Krakowie - Marka Woźniaka skierowanego do Bogdana Świączkowskiego Prokuratora Krajowego z którego wynikało, że brak jest podstaw do dokonania korekty oświadczeń majątkowych złożonych przez prokuratora W.P. za lata 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016. Na piśmie znajduje się zapisek Bogdana Świączkowskiego: „*proszę o rozważenie postępowania karnego oraz dyscyplinarnego*”.

Z akt sprawy wynika, że w dniu 7 marca 2018 r. prok. Waldemar Pionka skierował do Marka Woźniaka ówczesnego Prokuratora Regionalnego w Krakowie pismo, w którym wnosił o umożliwienie mu korekty oświadczeń majątkowych za lata 2011-2015 w rubrykach dotyczących środków zgromadzonych w walucie polskiej i w walucie obcej bowiem są niepełne, z uwagi na fakt, iż jego żona nie informowała go o posiadaniu istotnych środków zgromadzonych w walucie polskiej lub obcej. Swoją wniosek uzasadnił przypadkowym natrafieniem na dokumenty bankowe żony, które wskazywały na posiadane przez nią środki finansowe. Takie środki posiadała również w latach 2011-2015. Dodał, że były one zgromadzone na jej osobistych rachunkach bankowych, co do których nie miał dostępu i nigdy nie zostały mu udzielone. W piśmie tym wskazał, że o zaistniałej sytuacji poinformował Prokuratora Okręgowego w K. i wystąpił z analogicznym wnioskiem w celu uzupełnienia oświadczenia majątkowego za 2016 r.

W dniu 6 lipca 2018 r. prokurator referent wszczął śledztwo w sprawie niedopełnienia w latach 2011-2017 w Ostrowcu Świętokrzyskim ciężącego obowiązku przez prokuratora W.P. polegającego na nienależytym wykonaniu złożenia oświadczeń majątkowych za lata 2010-2016 niezgodnych z prawdą oświadczeń, informacji o środkach pieniężnych zgromadzonych w walucie polskiej i obcej przez jego małżonkę, a objętych małżeńską wspólnością majątkową i działania w ten sposób na szkodę interesu publicznego, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 233 § 6 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (Dz.U. z 2006 r., nr 216, poz. 1584 z późn.zm.).

Równocześnie zostało zainicjowane postępowanie dyscyplinarne.

W dniu 2 kwietnia 2019 r. Wydział Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej skierował do Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym wniosek o podjęcie uchwały w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej. Sformułowane zostały dwa zarzuty dotyczące oświadczenia majątkowego za 2015 r., oświadczenia majątkowego za 2016 r. i nieujawnienia w nich środków zgromadzonych w walucie polskiej i obcej posiadanych przez małżonkę prokuratora będących we wspólności majątkowej.

W dniu 6 maja 2019 r. prok. W.P. złożył do Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym oświadczenie, w którym wniósł o nieuwzględnienie wniosku z dnia 2 kwietnia 2019 r. Wydziału Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej i podjęcie przez Sąd uchwały o odmowie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej za przypisywane mu przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. i inne. W uzasadnieniu wskazał, że z żoną mają odrębne rachunki bankowe w walucie polskiej i obcej, do dysponowania którymi nie udzielili sobie wzajemnych pełnomocnictw. Zdaniem prok. W.P. analiza załączonych do wniosku dowodów, przeprowadzona zgodnie z dyrektywą zawartą w art. 7 k.p.k., prowadzi do wniosku, że oskarżyciel nie tylko nie zebrał materiału dowodowego uprawdopodobniającego popełnienie przez niego czynów objętych wnioskiem, lecz wykazał całkowitą bezpodstawność kierowanych wobec niego zarzutów. Zebrany w tej sprawie materiał dowodowy nie dawał podstaw do wszczęcia postępowania przygotowawczego, nie mówiąc o braku podstaw do formułowania zarzutów. Dodał, że sam zainicjował sprawę, a nie jest ona skutkiem działań organów zewnętrznych i od niego niezależnych, np. kontroli, czy analizy oświadczeń majątkowych. Wskazał, że żadne przepisy nie nakładają na współmałżonka prokuratora obowiązku informowania składającego oświadczenie majątkowe o wysokości posiadanych zasobów pieniężnych. Zależy to tylko od dobrej woli współmałżonka, która w jego przypadku nie przekazała mu takich informacji.

W dniu 20 maja 2019 r. Sąd Dyscyplinarny dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym podjął uchwałę o niewyrażeniu zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prok. W.P. Z jej uzasadnienia wynika, że zgromadzony materiał dowodowy nie dał podstaw do przyjęcia dostatecznie uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstw przez prok. W.P. Wskazał, że co prawda w jakieś mierze w/w nie sprostął obowiązkowi wykazania dochodów małżonki, jednak ta powinność nie mieściła się w zakresie wykonywanej przez niego funkcji. Innymi słowy nie dotyczyło to czynności dokonywanych w ramach ustrojowych i ustawowych zadań prokuratury, związanych ze stanowiskiem jakie zajmował, co jest niezbędne dla przypisania sprawstwa z art. 231 k.k. Wskazano, że przestępstwo z art. 233 § 6 k.k. można popełnić tylko umyślnie, co do zasady zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i wynikowym. W rezultacie, zdaniem Sądu, nie było możliwym przypisanie odpowiedzialności za omawiane przestępstwa jedynie na podstawie

stwierdzenia, że ujawnione w treści oświadczenia majątkowego informacje są obiektywnie nieprawdziwe. Niezbędnym było także ustalenie subiektywnej komponenty takiego czynu, a więc występowania po stronie sprawcy świadomości fałszywości tych informacji. W opinii Sądu, nie wskazywało, aby Waldemar Pionka chciał złożyć nieprawdziwe oświadczenia majątkowe lub też przewidywał taką możliwość i na nią się godził. Nie było podstaw by doszukiwać się „przymusowej” motywacji do dokonania korekt oświadczeń majątkowych. Sąd przyjął, że prok. Waldemar Pionka korekt oświadczeń majątkowych dokonał w dobrej wierze. Z kolei podane w źródłowych oświadczeniach kwoty były obiektywnie błędne, ale ich podaniu nie towarzyszył zamiar podania nieprawdy, był wynikiem niewiedzy i zatajenia rzeczywistego stanu zasobów przez jego żonę, a prok. Waldemar Pionka nie miał możliwości ustalenia rzeczywistego stanu środków na koniec 2015 i 2016r. Miał też prawo dać żonie wiarę w prawdziwość jej przekazów, że nie miała oszczędności.

W dniu 11 lipca 2019 r. Wydział Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej złożył zażalenie do Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej na uchwałę Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym w Warszawie z dnia 20 maja 2019 r. w przedmiocie odmowy zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prok. W.P.

W dniu 19 grudnia 2019 r. odbyło się posiedzenie Izby Dyscyplinarnej w składzie: Małgorzata Bednarek (przewodniczący, sprawozdawca), Jacek Wygoda i ławnik.

Podczas posiedzenia prok. W.P. złożył wniosek o wyłączenie od rozpoznania sprawy Małgorzaty Bednarek i Jacka Wygody wobec zaistnienia okoliczności mogących wywołać uzasadnione wątpliwości co do ich bezstronności w przedmiotowej sprawie. Wskazał, iż w nieodległej przeszłości pełnili czynności służbowe w prokuraturze, będąc podległymi Prokuratora Krajowego Bogdana Świączkowskiego, który sprawował zwierzchni nadzór służbowy i podejmował kluczowe decyzje w przedmiotowym postępowaniu. Dodał, że rozstrzyganie przez Małgorzatę Bednarek i Jacka Wygodę w sprawie, w której osobą bezpośrednio zainteresowaną jej biegiem oraz konkretnym rozstrzygnięciem był do niedawna ich przełożony w osobie Bogdana Świączkowskiego, pozbawiał ich przywileju i komfortu bezstronności, a przez to może wywołać uzasadnione wątpliwości co do ich bezstronności. Prokurator W.P. podniósł nadto, iż pomiędzy Małgorzatą Bednarek, a Jackiem Wygodą istnieją bliskie relacje, czego dowodem miał być fakt wyznaczenia przez w/w w miejsce innego sędziego, z pominięciem pozostałych sędziów, właśnie Jacka Wygodę.

Postanowieniem z dnia 19 grudnia 2019 r. wydanym przez P.N. w/w wniosek nie został uwzględniony.

Tego samego dnia Izba Dyscyplinarna w niezmienionym składzie wydała uchwałę (sygn. akt I DO 51/19), którą zmieniła zaskarżone stanowisko Sądu Dyscyplinarnego dla Prokuratorów przy

Prokuratorze Generalnym z dnia 20 maja 2019 r. w ten sposób, że wyraziła zgodę na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prok. W.P.

W uzasadnieniu wskazano, że przedłożony przez wnioskodawcę materiał dowodowy dostatecznie uprawdopodobnił podejrzenie popełnienia czynu zabronionego. Z powyższych dowodów wynika, że prok. W.P. podał nieprawdę w swoich oświadczeniach majątkowych za lata 2015 i 2016 w zakresie informacji o środkach pieniężnych w walucie polskiej i obcej zgromadzonych przez małżonkę. Powyższa okoliczność została wprost przyznana przez w/w, który w piśmie do Prokuratora Okręgowego w Kielcach wniósł o możliwość korekty złożonych oświadczeń majątkowych za lata 2015 i 2016, a następnie taką korektę złożył. Jako przyczynę konieczności korekty wskazał na uzyskanie informacji o istnieniu poczynionych przez żonę oszczędności.

Jednocześnie Izba Dyscyplinarna zawiesiła prokuratora w czynnościach, na czas trwania postępowania, z uwagi na treść przepisu art. 151 § 2 ustawy z dnia 26 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze.

W tym miejscu wskazać należy, że podczas rozpoznawania wniosku Wydziału Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej doszło do wymiany członka składu orzekającego. Ponadto do podjętej decyzji przez Izbę Dyscyplinarną votum separatum zgłosił jeden z członków składu orzekającego (ławnik), natomiast obecna na posiedzeniu przedstawicielka Rzecznika Dyscyplinarnego złożyła wniosek o nieuwzględnienie wniosku Wydziału Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej o uchylenie immunitetu prok. W.P.

Po ponad 2 latach prowadzenia postępowania przygotowawczego, w sierpniu 2020 r. został sporządzony projekt aktu oskarżenia, na którym naniesione zostały poprawki i uzupełnienia przez Adama Gierka - Naczelnika Wydziału Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej. Finalnie w dniu 12 października 2020 r. został skierowany akt oskarżenia do Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim, którym zarzucono prok. W.P. dwa czyny z art. 231 § 1 k.k. związane ze złożeniem oświadczeń majątkowych za 2015 i 2016 r.

W dniu 23 października 2020 r. Sąd Rejonowy w Ostrowcu Świętokrzyskim wystąpił do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu. Wyznaczony został do rozpoznania tej sprawy Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi.

W dniu 10 lutego 2021 r. obrońca oskarżonego złożyła do sądu wniosek o umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. w uzasadnieniu wskazując, iż immunitet procesowy został uchylony przez Izbę Dyscyplinarną, który nie był organem sądowym uprawnionym do orzekania w przedmiotowej sprawie. Wskazała na orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości UE, jak również wyrok Sądu Najwyższego wydany w składzie połączonych Izb: Cywilnej, Karnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, który podzielił ocenę prawną oraz jej

uzasadnienie wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2019 r. w sprawie o sygn. akt III PO 7/18, zgodnie z którym Izba Dyscyplinarna powołana w Sądzie Najwyższym ustawą o SN z 2017 r. strukturalnie nie spełnia cech niezależnego sądu w rozumieniu art. 47 KPP, art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, a także art. 6 ust. 1 EKOPcz i ma charakter sądu wyjątkowego, którego ustanowienie - na mocy art. 173 ust. 2 Konstytucji RP jest zakazane w czasie pokoju.

Postanowieniem z dnia 24 lutego 2021 r. Sąd nie uwzględnił wniosku o umorzenie postępowania.

Z akt sprawy wynika, że w dniu 14 czerwca 2021 r. Naczelnik Wydziału Spraw Wewnętrznych Adam Gierk przedłożył Prokuratorowi Krajowemu - Bogdanowi Święczkowskiemu propozycje wniosków co do kary wobec prok. W.P. proponując karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z zawieszeniem na okres próby 3 lat. W/w wyraził zgodę na wnioski referenta w dniu 17 czerwca 2021 r.

W dniu 6 sierpnia 2021 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (sygn. akt V K 1134/20) wydał wyrok uniewinniający. Z uzasadnienia orzeczenia wynika, że od strony przedmiotowej czynów zarzucanych oskarżonemu, nie budziło wątpliwości, że prok. W.P. zawarł w oświadczeniach majątkowych za lata 2015-2016 informacje o posiadanych zasobach pieniężnych wchodzących w skład małżeńskiej wspólnoty ustawowej, które obiektywnie okazały się nieprawdziwe. Tym nie mniej od strony podmiotowej wymagana jest po stronie sprawcy umyślność w postaci zamiaru bezpośredniego lub ewentualnego. Oznacza to, że nie ma możliwości przypisania odpowiedzialności za przestępstwo tego rodzaju jedynie na podstawie stwierdzenia, że określone treści oświadczenia o stanie majątkowym są obiektywnie nieprawdziwe. Konieczne jest udowodnienie istnienia po stronie sprawcy świadomości fałszywości tych oświadczeń. Zdaniem Sądu, zgromadzony materiał dowodowy nie wskazywał, iż oskarżony chciał złożyć nieprawdziwe oświadczenia o stanie majątkowym, albo przewidując taką możliwość na to właśnie się godził. Sąd wskazał, że nie można przypisać oskarżonemu złej woli. Zawsze pytał żonę o stan jej oszczędności i był informowany o braku środków pieniężnych. Prokurator W.P. nie miał żadnego skutecznego prawnie sposobu wystąpienia do banku o informacje dotyczące rachunku bankowego jego żony. Nie miał możliwości, aby oświadczenia żony zweryfikować.

Sąd rozważał również możliwość zmiany kwalifikacji prawnej na art. 231 § 3 k.k., który przewiduje odpowiedzialność karną w przypadku gdy funkcjonariusz publiczny, który przekraczając swoje uprawnienia lub nie dopełniając obowiązków działał nieumyślnie na szkodę interesu publicznego lub prywatnego i wyrządza istotną szkodę. Tyle, że materiał dowodowy w ogóle nie wskazuje na to, aby w analizowanym stanie faktycznym doszło do wyrządzenia takiej szkody. Na marginesie rozważań sąd wskazał, że analizując znamiona strony przedmiotowej czynu opisanego

w dyspozycji art. 231 k.k. należy dostrzec, że prok. W.P. istotnie nie sprostął obowiązкови wykazania dochodów małżonki w oświadczeniach o stanie majątkowym, ale ta powinność nie mieściła się w zakresie wykonywanej przez niego funkcji. Nie dotyczyło to czynności dokonywanych w ramach ustawowych i ustrojowych zadań prokuratury, związanych ze stanowiskiem jakie zajmował. Tymczasem działanie na szkodę interesu prywatnego lub publicznego powinno nastąpić w związku z przekroczeniem uprawnień lub niedopełnieniem obowiązków, przy czym źródła obu określone są w normach prawnych regulujących kompetencje konkretnych funkcjonariuszy publicznych.

Od powyższego wyroku w dniu 30 września 2021 r. została złożona apelacja.

Wyrokiem z dnia 23 czerwca 2022 r. (sygn. akt V Ka 1471/21) Sąd Okręgowy w Łodzi V Wydział Karny Odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie. W uzasadnieniu wskazano m.in., że Sąd Rejonowy zasadnie przyjął brak umyślności w działaniu oskarżonego zarówno w postaci zamiaru bezpośredniego jak i ewentualnego oraz brak istotnej szkody przy ewentualnym przyjęciu działania nieumyślnego.

Wydział Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej nie podejmował kroków zmierzających do wniesienia kasacji w tej sprawie.

Zdaniem badającego decyzje o: wszczęciu postępowania, wydaniu postanowienia o przedstawieniu zarzutów, skierowaniu aktu oskarżenia były niezasadne. W tej sprawie od początku wiadomym było, że nie można przypisać prokuratorowi W.P. przestępstwa umyślnego przekroczenia uprawnień i złożenia fałszywego, nieprawdziwego oświadczenia majątkowego, ponieważ nie może tego przestępstwa popełnić ten, kto składając oświadczenie był przekonany, że podaje w nim prawdę. Co więcej, sam inicjując działania, powiadamiając swoich przełożonych, zmierzał do dokonania korekt swoich oświadczeń majątkowych.

Wbrew oczywistym faktom, z wielką determinacją dążono do pociągnięcia do odpowiedzialności karnej i dyscyplinarnej W.P. zawieszonego w czynnościach, na czas trwania postępowania, tj. przez okres prawie 3 lat.

Wskazać należy, że prok. W.P. złożył w dniu 10 maja 2021 r. do skargę do ETPcz, w której zarzucił naruszenie art. 6 ust. 1, art. 8 oraz art. 13 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności w związku z uchyleniem przez Izbę Dyscyplinarną Sądu Najwyższego immunitetu skarżącego co doprowadziło do skierowania przeciwko niemu aktu oskarżenia. W uzasadnieniu wskazał m.in., że w okresie od lipca 2004 r. do kwietnia 2016 r. pełnił funkcję Prokuratora Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim. Dodał, że istotnym z punktu widzenia skargi pozostawał fakt, że sprawował wewnętrzny nadzór służbowy nad postępowaniem przygotowawczym w sprawie narażenia w okresie od 22 czerwca 2006 r. do 2 lipca 2006 r. J.Z.

w II Klinice Kardiologii Szpitala Uniwersyteckiego w Krakowie na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia przez osoby zobowiązane do sprawowania nad nim opieki medycznej. Śledztwo zostało umorzone w kwietniu 2007 r., po czym na skutek zażalenia złożonego przez osoby najbliższe dla zmarłego, powyższe rozstrzygnięcie zostało uchylone i śledztwo było kontynuowane do czasu jego ponownego umorzenia w czerwcu 2011 r.

W wyniku dokonanej analizy uznano, że zachodzi konieczność rozpatrzenia zachowania prokuratora prowadzącego postępowanie przeciwko W.P. pod kątem odpowiedzialności karnej.

119) PO V Ds 1.2020 Prokuratury Okręgowej w Krakowie

Sprawa PO V Ds 1.2020 (PO V Ds 9.2020) Prokuratury Okręgowej w Krakowie. Powyższe postępowanie prowadzone było odnośnie zdarzenia drogowego jakie miało miejsce w dniu 6 kwietnia 2020 r. w Zawierciu, którego uczestnikiem był ówczesny Prokurator Regionalny w Katowicach. Wstępne czynności na miejscu zdarzenia były dokonywane przez funkcjonariuszy policji z WRD KPP w Zawierciu. Dotyczy to oględzin miejsca zdarzenia, przebadaniu kierujących pojazdami odnośnie stanu trzeźwości, oględzin pojazdów. Na miejscu zdarzenia był również ówczesny Prokurator Rejonowy w Zawierciu.

Następnie stosownie do decyzji Zastępcy Prokuratora Generalnego Krzysztofa Sieraka z dnia 21 kwietnia 2020 r. sprawa została przekazana na podstawie § 116 ust 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury z pominięciem właściwości miejscowej do Prokuratury Okręgowej w Krakowie.

Po zarejestrowaniu sprawa została przydzielona do referatu prokuratora L.B., który po skontaktowaniu się z pokrzywdzoną i potwierdzeniu, że nie odniosła ona w wyniku kolizji obrażeń ciała, postanowieniem z dnia 4 maja 2020 r. umorzył przed wszczęciem postępowanie w sprawie zdarzenia drogowego zaistniałego w dniu 6 kwietnia 2020 r. w Zawierciu polegającego na zderzeniu dwóch pojazdów to jest o przestępstwo z art. 177 § 1 k.k. na zasadzie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

Decyzja w pełni zasadna, przy czym kwestia redakcji uzasadnienia wzbudziła kontrowersje, które zostaną omówione w dalszej części analizy.

W związku z pismami skargowymi T.J. sprawa była badana zarówno przez Prokuratora Okręgowego w Krakowie, Prokuratorę Regionalną w Krakowie i ostatecznie w Departamencie Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej.

Pierwsza skarga oznaczona datą 24 listopada 2020 r. wpłynęła do Prokuratora Okręgowego w Krakowie i dotyczyła referenta sprawy.

Skarżący wniósł o udostępnienie mu decyzji wydanej w prowadzonej przez tą prokuraturę sprawie, w zakresie zdarzenia mającego miejsce w dniu 6 kwietnia 2020 r.

Nadto podniósł, że jego zdaniem w uzasadnieniu decyzji zawarto treści rozstrzygnięcia naruszające jego prawa i dobra osobiste, bądź też zapisy poświadczające nieprawdę. Wskazał również, że KPP w Myszkowie, prowadząca czynności w sprawie o wykroczenie drogowe odstąpiła, na podstawie opinii powołanego biegłego, od kierowania wniosku o ukaranie sprawcy wykroczenia wobec jego niewykrycia. Końcowo skarżący oczekiwał stosownej reakcji służbowej od Prokuratora Okręgowego w Krakowie i wyeliminowanie z obrotu wadliwej decyzji.

Prokurator Okręgowy w Krakowie przesłał skarżącemu kopię decyzji z dnia 4 maja 2020 r. natomiast skargę uznał za niezasadną. W odpowiedzi podniósł, że treść uzasadnienia decyzji opiera się na ustaleniach dokonanych przez funkcjonariuszy policji i nie godzi w dobra skarżącego. Zdaniem Prokuratora Okręgowego w Krakowie stwierdzenie o naruszeniu zasad ruchu drogowego powołane w uzasadnieniu postanowienia opierało się na ustaleniach poczynionych przez policję, przy czym nie powoduje ono automatycznie uznania sprawstwa zdarzenia drogowego. Jednocześnie Prokurator Okręgowy w Krakowie uznał, że brak jest podstaw do zmiany wydanej decyzji niezależnie od decyzji KPP w Myszkowie.

Z uwagi na to, że T.J. kopię skargi kierowanej do Prokuratora Okręgowego w Krakowie przekazał do Prokuratora Regionalnego w Krakowie, tenże zlecił stosowne zbadanie sprawy.

Jak wynika ze sporządzonej w Prokuraturze Regionalnej w Krakowie analizy akt sprawy PO V Ds 1.2020 z dnia 7 grudnia 2020 r., w ocenie badających decyzja podjęta w niniejszej sprawie została uznana za zasadną. Autor analizy wskazał, że przytoczone przez prokuratora w uzasadnieniu postanowienia dowody i informacje miały na celu przedstawienie przebiegu i skutków zdarzenia z punktu widzenia ustalenia czy doszło do popełnienia przestępstwa. Podniósł również, że wprawdzie uzasadnienie określa sprawcę ale nie przesądza o jego winie. Zarzuty wypłaty odszkodowania z polisy OC T.J. winny być kierowane do ubezpieczyciela, z powołaniem się na wyniki postępowania o wykroczenie. Powyższe okoliczności uzasadniały zdaniem prokuratora badającego sprawę uznanie, że brak jest podstaw do podjęcia na nowo umorzonego śledztwa.

Nadmienić należy, iż o treścią analizy dokonanej w Prokuraturze Regionalnej w Krakowie skarżący nie był informowany, bo kontrola sprawy została dokonana z urzędu.

W dniu 23 grudnia 2020 roku T.J. skierował do Zastępcy Prokuratora Generalnego Krzysztofa Sieraka skargę obejmującą poza referentem sprawy i Prokuratorem Okręgowym w

Krakowie, również Prokuratora Regionalnego w Krakowie akceptującego jego zdaniem stanowisko Prokuratora Okręgowego w Krakowie.

T.J. zarzucił autorowi decyzji, iż w uzasadnieniu postanowienia o umorzeniu przed wszczęciem postępowania, w sprawie zdarzenia z dnia 6 kwietnia 2020 r. bezpodstawnie przyjął, że „Niewątpliwie zasady ruchu drogowego zostały naruszone przez kierującego Mazdą CX3, który nie zachował należytej ostrożności lokując przód samochodu na drodze głównej, bez uprzedniego upewnienia się o możliwości wykonania takiego manewru”. To stwierdzenie oraz kolejne o przekazaniu materiałów do KPP w Zawierciu po uprawomocnieniu postanowienie w związku z realizacją przez sprawcę wykroczenia z art. 86 § 1 k.w., było jego zdaniem nieuprawnione albowiem z materiałów jakimi dysponowała prokuratura nie wynikało kto jest sprawcą wykroczenia. Natomiast w ramach postępowania o wykroczenie prowadzonego przez KPP w Myszkowie nie ustalono sprawcy wykroczenia i podjęto decyzję z dnia 16 listopada 2020 r. o niewniesieniu wniosku o ukaranie z powodu niewykrycia sprawcy wykroczenia. Skarżący podniósł nadto, iż postanowienie o umorzeniu przed wszczęciem śledztwa wydane przez Prokuraturę Okręgową w Krakowie i zawarte w jego uzasadnieniu stwierdzenia stały się podstawą wypłaty uczestnicze kolizji M.M. odszkodowania z polisy OC pojazdu Mazda, co spowodowało podniesienie składek dla T.J. i jego żony z tytułu ubezpieczenia użytkowanych pojazdów.

Po zbadaniu sprawy w Departamencie Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej, pismem z dnia 9 kwietnia 2021 r. Zastępca Dyrektora tego Departament Sebastian Chmielewski generalnie zaakceptował stanowisko wyrażone w analizie dokonanej w Prokuraturze Regionalnej w Krakowie, co do zasadności decyzji o umorzeniu przed wszczęciem postępowania PO V Ds 1.2020. Jednakże wskazując, że zebrany na tym etapie materiał dowodowy nie uzasadnia twierdzeń prokuratora w uzasadnieniu powyższej decyzji - w zakresie oceny zachowania kierujących pojazdami i tym samym jednoznacznego wskazania sprawcy wykroczenia określonego w art. 86 § 1 k.w., polecił podjęcie przedmiotowego postępowania w celu oględzin akt o sygn. RSoW 609 Komendy Powiatowej Policji w Myszkowie prowadzącej postępowanie o wykroczenie w związku z ww. zdarzeniem i ponowne podjęcie decyzji merytorycznej w oparciu o prawidłowo ustalony stan faktyczny. Postanowieniem z dnia 25 maja 2021 r. sprawa została podjęta i zarejestrowana pod sygn. PO V Ds 9.2021. Jako uzasadnienie decyzji o podjęciu sprawy jej referent wskazał konieczność dokonania analizy akt wykroczeniowych celem dokonania ewentualnej weryfikacji użytych w uzasadnieniu postanowienia o umorzeniu śledztwa sformułowań, które mogą po stronie uczestników zdarzeń stwarzać zarzut przedwczesności ich użycia.

W dniu 25 maja 2021 r. wszczęto w niniejszej sprawie śledztwo w sprawie o przestępstwo z art. 177 § 1 k.k. (sygn. PO V Ds 9.2021).

Wszczęcia śledztwa nie można uznać za decyzję zasadną. W tym czasie jednoznacznie rozstrzygnięta była kwestia braku podstaw do przyjęcia, iż doszło do zaistnienia przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. Trudno przyjąć, że korekta uzasadnienia postanowienia o umorzeniu śledztwa winna spowodować uchylenie decyzji merytorycznej, jak również aby zaistniały przesłanki do wszczęcia śledztwa.

Po dołączeniu do akt sprawy materiałów z postępowania wykroczeniowego postanowieniem z dnia 26 maja 2021 r. umorzono śledztwa w sprawie o przestępstwo z art. 177 § 1 k.k. wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego. Oczywiście jest, iż stan faktyczny i prawny był tożsamy jak w chwili wszczęcia śledztwa, to jest brak było przesłanek do uznania, że zaistniało przestępstwo. Śledztwo trwało zresztą tylko jeden dzień. Co ciekawe tym razem referent sprawy, powołując się na ustalenia postępowania w sprawie o wykroczenie, w uzasadnieniu postanowienia o umorzeniu przyjął wersję, iż „brak jest podstaw by wskazać, że kierowca Mazdy naruszyłby zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym mające związek z zaistnieniem kolizji, gdyż nie miał innej możliwości wyjazdu z posesji”.

Tym samym wychodząc poza zakres decyzji procesowej jej autor odniósł się do ustaleń postępowania w sprawie o wykroczenie, afirmując stanowisko Komendanta Powiatowego Policji w Myszkowie.

Takie stanowisko spowodowało, iż decyzję o umorzeniu zaskarżyła kierująca samochodem m-ki Renault Clio M.M. Wyżej wskazana de facto nie kwestionowała samej decyzji o umorzeniu śledztwa, ale podnosiła zarzuty do ustaleń postępowania w sprawie o wykroczenie, aprobowanych w uzasadnieniu decyzji o umorzeniu śledztwa.

Postanowieniem z dnia 25 listopada 2021 r. Sąd Rejonowy w Zawierciu utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

Podjmując takowa decyzje, Sąd wskazał, że bez wątpienia nie doszło do zaistnienia przestępstwa z art. 177 § 1 k.k., a sprawa o wykroczenie toczyła się odrębnie i strony postępowania wykroczeniowego mogły w ramach niego skorzystać z przysługujących im uprawnień.

Zarówno decyzja z 4 maja 2020 r. o umorzeniu postępowania przed wszczęciem, jak też z dnia 26 maja 2021 r. o umorzeniu śledztwa są zasadne. Tym niemniej w ocenie badającego, prokurator bez podstawy zamieścił w uzasadnieniach obydwu decyzji rozważania dotyczące ewentualnego sprawstwa i winy uczestników kolizji, posiłkując się w tym zakresie, bądź to ustaleniami dokonanym w ramach czynności niecierpiących zwłoki, bądź też ustaleniami dokonanym w ramach postępowania o wykroczenie.

W uzasadnieniu obydwu decyzji ich autor powinien skoncentrować się natomiast na okolicznościach istotnych dla rozstrzygnięcia w mniejszej sprawie, to jest czy doszło do realizacji znamion przestępstwa z art. 177 § 1 k.k., czy też nie.

W ocenie badającego sprawę brak było podstaw do podjęcia umorzonego postępowania i wszczęcia śledztwa w sytuacji, gdy okoliczności sprawy wskazywał, iż nie doszło do realizacji znamion przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. Korygowanie treści uzasadnienia nie powinno następować w tej formie jak to miało miejsce w niniejszej sprawie.

Wydaje się, że nie bez znaczenia dla polecenia wydanego przez Zastępcę Dyrektora Departamentu Postępowania Przygotowawczego miało to, jaką funkcję pełniła osoba kierująca skargę.

Bez wątpienia sformułowania zawarte w uzasadnieniu decyzji o umorzeniu przed wszczęciem postępowania nie były uprawnione albowiem w ramach tych czynności nie rozstrzygano kwestii sprawstwa i winy w odniesieniu do zdarzeń nim objętych, a jedynie tego czy powyższe zdarzenie stanowi przestępstwo czy też wykroczenie.

Skarżący natomiast nie zgadzając się z decyzją firmy ubezpieczeniowej mógł kwestionować ją przedkładając stosowne rozstrzygnięcie zapadłe w ramach postępowania wykroczeniowego.

Brak było natomiast podstaw do wszczynania w tej sprawie śledztwa i czynienia ustaleń w zakresie wyników postępowanie prowadzonego w sprawie wykroczenia. Idąc tokiem rozumowania zaprezentowanego w opisanych zdarzeniach, w hipotetycznej sytuacji wzruszenia decyzji Komendanta Policji w Myszkowie o odstąpieniu od kierowania wniosku, wywołania nowej opinii biegłego i wskazania w niej sprawcy wykorzenia, umorzone śledztwo Prokuratury Okręgowej w Krakowie musiałoby być na nowo podjęte, a treść uzasadnienia kolejnej decyzji o umorzeniu skorygowana o nowe ustalenia poczynione w postępowaniu wykroczeniowym.

Z uwagi na przedawnienie karalności wykroczenia brak jest podstaw do podejmowania decyzji w jego zakresie, chociaż treść wydanej w tej sprawie opinii budzi kontrowersje.

120) 3041-5 Ds.17.2022 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

Postępowanie zainicjowane zawiadomieniem członków Zarządu Wspólnoty Mieszkaniowej Bałtycka w Grodzisku Mazowieckim z dnia 24 października 2022 r. skierowanym do Prokuratury Rejonowej w Grodzisku Mazowieckim. Zawiadomienie dotyczyło kradzieży energii cieplnej, poprzez zaniżanie wartości odczytu licznika poboru ciepłej wody przez dwie ustalone osoby na szkodę Zakładu Gospodarki Komunalnej w Grodzisku Mazowieckim tj. o czyn z art. 278 § 5 k.k..

Jak wynika z zawiadomienia, dwóch ustalonych mieszkańców budynku mieszkalnego dokonywało nieuprawnionej manipulacji w urządzeniu pomiarowe ciepła systemowego poprzez wyjmowanie czujników pomiaru temperatury, przez co fałszowali odczyty urządzeń. Zdaniem zawiadamiających urządzenie pomiarowe wykazywało zerowe zużycie energii cieplnej. Zarząd co kilka dni fotografował umieszczenie czujników i codzienne zużycie energii. Następnie zainstalowano kamerę, w celu ujawnienia sprawców. Wskutek tych działań, ustalono dwóch mieszkańców, którzy dokonywali nieuprawnionej ingerencji w urządzenia. Do zawiadomienia dołączono zapis monitoringu, obrazujący sposób działania.

Po wpłynięciu w dniu 2 listopada 2022 r. zawiadomienia do Prokuratury Rejonowej w Grodzisku Maz. sprawę zarejestrowano w rejestrze Ko. i przekazano do KPP w Grodzisku celem przesłuchania zawiadamiających. Równocześnie, po ustaleniu, że jedna z osób wskazywanych jako sprawca, to ojciec prokuratora pełniącego w latach 2017-2020 stanowisko Prokuratora Okręgowego w Warszawie, a wcześniej pełniącego stanowisko Prokuratora Rejonowego w Grodzisku Mazowieckim, przesłano materiały do Prokuratury Okręgowej w Warszawie, celem wyznaczenia prokuratury z pominięciem zasad określania właściwości miejscowej, o których mowa w § 116 ust. 1 Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury.

W ocenie prokurator z Prokuratury Okręgowej w Warszawie oraz Kierowniczkę 3 Działu w Wydziale Organizacyjnym tej Prokuratury, zachodziła zasadność przekazania sprawy do innej jednostki prokuratury, celem uniknięcia ewentualnego zarzutu stronnictwa organów procesowych, zaproponowano przekazanie sprawy do rozstrzygnięcia do Prokuratora Regionalnego w Warszawie, o czym świadczą ich zapisy w notatce z dnia 5 grudnia 2022 r. Odmienny pogląd miał Mariusz Dubowski ówczesny Prokurator Okręgowy w Warszawie („nie podzielam stanowiska”), który polecił zarejestrowanie sprawy w Prokuraturze Okręgowej w Warszawie.

Decyzja ta razi swoją wewnętrzną sprzecznością, bowiem o ile Prokurator Okręgowy w Warszawie nie podzielił stanowiska o obawy co do stronnictwa, to powinien zwrócić sprawę do prowadzenia Prokuraturze Rejonowej w Grodzisku Maz., jeżeli natomiast uznał istnienie tej przesłanki, to tym bardziej dotyczyła ona Prokuratury Okręgowej w Warszawie. Ojciec jednego z domniemyanych sprawców przestał bowiem pełnić funkcję szefa Prokuratury Rejonowej w Grodzisku Maz. w 2016 r., ale w latach 2017-2020 kierował właśnie Prokuraturą Okręgową w Warszawie. Dodać przy tym należy, że prowadzenie sprawy o tak błahym ciężarze gatunkowym jak kradzież energii przez jednostkę szczebla okręgowego jest sytuacją kuriozalną i nie mogły stać za tym względy merytoryczne. To samo dotyczy wykonania wszystkich czynności procesowych (po wszczęciu postępowania) osobiście przez prokuratora, a nie funkcjonariuszy Policji.

W toku czynności podjętych i w Prokuraturze Rejonowej w Grodzisku Mazowieckim i Prokuraturze Okręgowej w Warszawie, bezpośrednio po wpłynięciu zawiadomienia, zaniechano przeprowadzenia oględzin i zabezpieczenia urządzenia w którym sprawcy dokonywali ingerencji. Zaniechano również powołania biegłego celem określenia (także na podstawie dołączonych do zawiadomienia zdjęć i filmów) zakresu bezprawnych ingerencji w urządzenie oraz ustalenia wysokości szkody. W toku postępowania prokurator referent sprawy ograniczył się do uzyskania danych o miesięcznym zużyciu ciepła w 2022 r. przez Wspólnotę, przesłuchania głównej księgowej z ZGK w Grodzisku Mazowieckim, która podała, że brak jest szkody po stronie ZGK z uwagi na to, że „wszystko zostało opłacone”, nie wnikając na podstawie jakich informacji księgowa mogła stwierdzić, że nie doszło do kradzieży energii, nie wyjaśniając też co znaczy użyte stwierdzenie, że „Ewentualne zaniżenie odczytu liczników w danym bloku w danym czasie czyli miesiącu tak czy owak było rozliczane w rozliczeniu końcowym, straty finansowej nie było”, tym bardziej, że, jak wynika ze zdjęć i zeznań świadków nie chodziło tu o „zaniżenie”, czyli podanie innej wartości zużycia ciepła niż to jest uwidocznione na wskaźniku, ale o odłączenie czujnika wskaźnika pomiarowego, co w oczywisty sposób wypaczyło jego wskazania. Świadek wskazała, że odczytów dokonywali przedstawiciele wspólnoty i na tym opierano finalne rozliczenie kosztów dostawy ciepła. W postępowaniu prokurator referent przesłuchiwał również administratora budynku i byłą członkę zarządu Wspólnoty. Z ich zeznań wynikało, że proceder manipulowania urządzeniami pomiarowymi trwał dłuższy czas. Członek zarządu podała również, że zdarzało się, że urządzenia pomiarowe wskazywały na zerowe zużycie pomimo, że pomiędzy jej sprawdzeniami upłynęło kilka dni. To było powodem zamontowania kamery by ustalić kto dokonywał ingerencji. W dochodzeniu referent przesłuchiwał sprawców powyższego czynu, jednakże ich zeznania są wyjątkowo lakoniczne i ogólnikowe. W toku przesłuchania nie okazał im nagrań i nie przesłuchiwał ich co do widocznych na filmie czynności jakie wykonywali i czemu miały one służyć. W żaden sposób nie odniósł się też do treści ich rozmowy, która jakkolwiek słabo, to jednak jest słyszalna. Co ciekawe, oględzin zapisów z kamer, obrazujących manipulacje obu sprawców dokonał 2 dni po przesłuchaniu ostatniego z nich. Przesłuchani przez niego sprawcy zaprzeczyli by dokonywali nieuprawnionych manipulacji.

Ponadto prowadzący w żaden sposób nie zareagował na dostarczony przez jednego ze świadków dowód w postaci kopii zapisków, na kartce, którą znaleziono w pomieszczeniu, w którym dokonywano pomiarów, a która sugeruje, że ktoś prowadził swego rodzaju rejestr zużycia ciepła z datami, także z lat poprzednich. Świadek zeznał, że posiada oryginał kartki z zapisami, a prowadzący w żaden sposób nie podjął działań, aby oryginał ten pozyskać, albo w inny sposób procesowo go wykorzystać (choćby poprzez porównanie zapisów z danymi zużycia które przekazywano dostawcy energii).

Postępowanie w sprawie zostało umorzone w dniu 27 kwietnia 2023 r. wobec braku znamion czynu zabronionego.

W toku dochodzenia, po jego wszczęciu, wszystkie czynności zostały osobiście wykonane przez prokuratora referenta. Analiza treści zeznań sprawców wskazuje, że prokurator nie był zbyt dociekliwy w ustaleniu prawdy materialnej. Mianowicie, sprawców przesłuchał przed procesowym zapoznaniem się z materiałem filmowym, który obrazował ich zachowanie. Oględziny filmu przed przesłuchaniem, pozwoliłyby na precyzyjne ustalenie wykonywanych przez nich czynności, a w szczególności czy wymienieni jedynie spisywali stan licznika, czy jednak, jak wskazuje to materiał filmowy, manipulowali przy urządzeniach. Wątpliwości budzi również to, co jest oczywistością w tak prostej sprawie, bezpośrednio po złożeniu zawiadomienia zaniechano przeprowadzenia oględzin, zabezpieczenia urządzenia oraz powołania biegłego, celem ustalenia czy doszło do kradzieży energii. Zamiast tego skoncentrowano się na przeniesieniu postępowania do innej prokuratury, z powodu powiązań rodzinnych jednego ze sprawców z byłym Prokuratorem Rejonowym w Grodzisku Mazowieckim. Takie działanie spowodowało utratę materialnych dowodów, które niewątpliwie pozwoliłyby na ustalenie czy rzeczywiście nie doszło do kradzieży energii. Czynności prokuratora referenta, w szczególności te dotyczące przesłuchania sprawców zdarzenia, w powiązaniu z oględzinami nagrań z kamery, uznać należy jako działanie żenująco niskiej jakości. Bez wątpienia, oględziny urządzeń, ich zabezpieczenie oraz oględziny zapisu kamery winny być wykonane jako pierwsza czynność, a nie ostatnia i wykonana po ponad 3 miesiącach od wszczęcia dochodzenia. Nie sposób również nie zauważyć, że z uwagi na to, że sprawa dotyczyła ojca prokuratora, który w czasie procedowania sprawy był prokuratorem Prokuratury Regionalnej w Warszawie, ta kwestia niewątpliwie wymagała przeniesienia dochodzenia do innej jednostki organizacyjnej prokuratury, poza okręg regionalny Prokuratury Regionalnej w Warszawie.

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia, pomimo, że utracono już możliwość uzyskania pewnych istotnych dowodów (oględziny urządzeń pomiarowych, ich zbadanie), to jednak braki dowodowe, jak i w zakresie ustaleń faktycznych są tego rodzaju, że postępowanie winno być podjęte i kontynuowane.

Odnosnie zaś decyzji Prokuratora Okręgowego w Warszawie oraz sposobu prowadzenia dochodzenia przez prokuratora referenta to ich zachowanie winno być wyjaśnione i ocenione w postępowaniu służbowym.

Postępowanie w danej sprawie prowadzone było przez ww. prokuraturę w zakresie:

1) przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków służbowych w dniu 18 czerwca 2014 roku w Warszawie, poprzez wydanie przez prokuratora - w toku postępowania przygotowawczego prowadzonego w sprawie V Ds 74/14 Prokuratury Okręgowej Warszawa - Praga w Warszawie – postanowień o żądaniu wydania rzeczy i o przeszukaniu redakcji tygodnika „Wprost” i ich realizację przez prokuratorów, funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Policji oraz poprzez nadzór nad tymi czynnościami przez ich przełożonych, w tym zastosowanie wobec S. L. środków przymusu bezpośredniego w postaci chwyków obezwładniających celem odebrania żadanego laptopa, zaniechanie zapewnienia właściwego i sprawnego przygotowania oraz przebiegu ww. czynności, prawidłowego zabezpieczenia miejsca ich wykonywania, odmowę przyjęcia zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa związanego z realizacją tych czynności, użycie tzw. zagłuszarek, czym zmierzano do zaniechania opublikowania materiału prasowego dotyczącego treści podsłuchanych i nagranych rozmów gości restauracji „Amber Room” w Warszawie oraz restauracji „Sowa & Przyjaciele” w Warszawie, ograniczenia krytyki dziennikarskiej, naruszenia tajemnicy dziennikarskiej oraz ujawnienia źródeł informacji dziennikarskiej, działając tym samym na szkodę interesu publicznego w postaci naruszenia wolności mediów i interesu prywatnego redakcji tygodnika „Wprost” i jej redaktora naczelnego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. i art. 246 k.k. i art. 43 ust. 1 i art. 44 ust.1 i 2 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 roku Prawo prasowe w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

2) przekroczenia uprawnień w okresie od 18 czerwca 2014 roku do 18 września 2015 roku w Warszawie, poprzez wydanie i realizację w toku postępowania w sprawie V Ds 74/14 Prokuratury Okręgowej Warszawa - Praga w Warszawie zarządzeń o powierzeniu czynności tego śledztwa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, działając na szkodę interesu publicznego w postaci naruszenia wolności mediów i interesu prywatnego redakcji tygodnika „Wprost” i jej redaktora naczelnego S. L., tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.

Należy jednakże wskazać, iż przedmiotowe postępowanie było pierwotnie prowadzone przez Prokuraturę Okręgową w Łomży w wyniku złożenia przez redaktora naczelnego portalu „Pressmix” K. S. (mailowo w dniu 18 czerwca 2014 roku) oraz przez E. W. (w dniu 26 czerwca 2014 roku) zawiadomień o podejrzeniu przekroczenia uprawnień przez prokuratorów i innych funkcjonariuszy publicznych, którzy w dniu 18 czerwca 2014 roku dokonali przeszukania w siedzibie redakcji tygodnika „Wprost” i wówczas m.in - zdaniem zawiadamiających bezprawnie - dążyli do odebrania

przedmiotów zawierających informacje objęte tajemnicą dziennikarską, w tym do uzyskania danych personalnych osób, które przekazywały dziennikarzom określone informacje (K. S. powołał się m.in. na opinię wyrażoną publicznie przez prof. P. K., który wskazał, że prokuratorzy dopuścili się wówczas przestępstwa, a drugi z ww. zawiadamiających wskazał również na okoliczność, że prokurator nie miał prawa w danej sytuacji do wydawania poleceń funkcjonariuszom Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, a oni nie mogli podejmować działań w danej sprawie).

Nadmienić trzeba, że w czerwcu 2014 roku w numerze 25/2014 tygodnika „Wprost” został opublikowany artykuł w którym opisano treści rozmów prowadzonych podczas spotkań towarzyskich odbywanych przez prominentnych gości ww. restauracji, w tym m.in. przez urzędników państwowych: Ministra Spraw Wewnętrznych i Prezesa Narodowego Banku Polskiego (w treści danego artykułu wskazano również m.in., że dziennikarze tej redakcji posiadają zapisy z innymi nagranymi rozmowami, w tym także pomiędzy osobami piastującymi wysokie stanowiska państwowe).

W związku ze złożeniem zawiadomienia o przestępstwie przez Ministra Spraw Wewnętrznych Prokuratura Okręgowa Warszawa – Praga w Warszawie wszczęła postępowanie w sprawie V Ds 74/14 o czyn z art. 267 § 3 k.k. dokonany w okresie od lipca 2013 roku do 16 czerwca 2014 roku poprzez założenie i posłużenie się urządzeniami podsłuchowymi w celu nieuprawnionego uzyskania informacji o treści rozmów prowadzonych w restauracji „Sowa & Przyjaciele” oraz o czyn z art. 267 § 4 k.k. jako popełniony poprzez opublikowanie nagrań w ww. numerze tygodnika „Wprost”. W ramach danego postępowania sporządzono natomiast postanowienie o żądaniu wydania - przez redaktora naczelnego tygodnika „Wprost” S. L. i 6 innych wskazanych dziennikarzy – rzeczy w postaci nośników zawierających zapisy przedmiotowych rozmów, a następnie tego samego dnia – wobec odmowy wydania danych przedmiotów - postanowienie o przeszukaniu redakcji ww. tygodnika w celu odnalezienia takich nośników. Również w dniu 18 czerwca 2014 roku przystąpiono – po odmowie dobrowolnego wydania ww. rzeczy - do realizacji postanowienia o przeszukaniu, jednakże nośniki nie zostały wydane, a realizację czynności przerwano z uwagi m.in. na istnienie niebezpieczeństwa dla prokuratorów i pozostałych osób usiłujących przeprowadzić daną czynność procesową (w tym funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, którym powierzono realizację danych postanowień).

Z uwagi natomiast na złożenie ww. zawiadomień przez K. S. i E. W., którzy - wskazując na nieprawidłowości w wykonaniu opisanych powyżej czynności - przesłali dane pisma odpowiednio do ówczesnej Prokuratury Apelacyjnej w Warszawie i do Prokuratury Generalnej, ostatnia z danych jednostek nadesłała przedmiotowe materiały w dniu 14 lipca 2014 roku do Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku, która dzień później wyznaczyła do przeprowadzenia postępowania w danym

zakresie Prokuratury Okręgowej w Łomży, w której przedmiotowe postępowanie zarejestrowano za sygn. V Ds 60/16, a jej referentem wyznaczono prokuratora Prokuratury Okręgowej w Łomży.

Należy nadmienić, że w piśmie przekazującym daną sprawę do Prokuratury Okręgowej w Łomży Zastępca Prokuratora Apelacyjnego w Białymstoku wskazał, że przekazanie danej sprawy prokuraturze spoza apelacji warszawskiej uzasadnione zostało koniecznością uniknięcia zarzutu stronnictwa i braku obiektywizmu ze strony jednostek podległych ówczesnej Prokuraturze Apelacyjnej w Warszawie, która sprawowała wówczas zwierzchni nadzór służbowy nad śledztwem w sprawie V Ds 74/14 Prokuratury Okręgowej Warszawa – Praga w Warszawie.

Odnosić trzeba również, że przed wydaniem decyzji o wszczęciu śledztwa Prokuratura Okręgowa w Łomży nie podejmowała w danej sprawie żadnych czynności.

Postanowienie o wszczęciu śledztwa w danej sprawie zostało wydane w dniu 21 lipca 2024 roku przez ww. prokuratora referenta danej sprawy w zakresie określonym wówczas jako „przekroczenie uprawnień służbowych przez prokuratorów z Prokuratury Okręgowej Warszawa – Praga w Warszawie podczas wykonywania przez nich czynności przeszukania w dniu 18 czerwca 2014 roku w redakcji tygodnika „Wprost” w toku prowadzonego przez nich śledztwa V Ds 74/14, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.” (dane śledztwo słusznie nie zostało powierzone w całości ani choćby w części żadnemu podmiotowi).

Przedmiotową decyzję należy ocenić jako zasadną, albowiem upłynął już termin realizowania tzw. czynności sprawdzających określony w treści art. 307 § 1 k.k. (pierwsze z zawiadomień – złożone przez K. S. – wpłynęło bowiem do Prokuratury Apelacyjnej w Warszawie już w dniu 18 czerwca 2014 roku), a charakter danej sprawy wymagał przeprowadzenia postępowania przygotowawczego.

W toku danego śledztwa przesłuchano ww. osoby zawiadamiające i uzyskano niezbędne materiały z postępowania w sprawie V Ds 74/14 Prokuratury Okręgowej Warszawa – Praga w Warszawie, a w dniu 14 sierpnia 2014 roku prokurator referent wydał postanowienie o umorzeniu przedmiotowego śledztwa w zakresie „przekroczenia uprawnień przez prokuratorów z Prokuratury Okręgowej Warszawa – Praga w Warszawie podczas wykonywania przez nich czynności żądania wydania rzeczy i przeszukania w dniu 18 czerwca 2014 roku w redakcji tygodnika „Wprost” w Warszawie, Al. Jerozolimskie 212 (Batory Office Building) w toku prowadzonego przez nich śledztwa o sygn. akt V Ds 74/14, poprzez naruszenie art. 181 § 1 i 3 k.p.k., art. 225 k.p.k. i art. 226 k.p.k. polegające na działaniach zmierzających do naruszenia tajemnicy dziennikarskiej i ujawnienia źródeł informacji dziennikarskiej oraz poprzez wypełnienie znamion czynów zabronionych z art. 246 k.k. i art. 43 i 44 ustawy Prawo prasowe, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 246 k.k. w zb.

z art. 43 ust. 1 i art. 44 ust. 1 i 2 ustawy Prawo prasowe – z uwagi na fakt, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego”.

W uzasadnieniu podkreślono, że zarówno postanowienie o żądaniu wydania rzeczy jak i postanowienie o przeszukaniu zostały wydane zgodnie z prawem, a sposób przeprowadzenia tych czynności także nie budzi zastrzeżeń, natomiast ocena ta została w pełni potwierdzona przez sąd rozpoznający zażalenia na obie ww. decyzje. Wskazano również m.in., że zastosowany wówczas przymus fizyczny zmierzający do odebrania komputera był „nad wyraz ostrożny, delikatny i ostatecznie nieskuteczny”, a nikt nie zmuszał jakiegokolwiek dziennikarza do opublikowania materiału prasowego albo do podjęcia lub zaniechania interwencji prasowej, natomiast prokuratorzy zachowali się w sposób „bardzo odpowiedzialny i profesjonalny” (przedmiotowe orzeczenie stało się prawomocne z dniem wydania, gdyż nie doręczano go żadnej osobie, a jedynie poinformowano o jego wydaniu obu ww. zawiadamiających).

W treści pisma z dnia 22 sierpnia 2014 roku Naczelnik Wydziału Organizacji Pracy Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku przesłał jednakże do Prokuratury Okręgowej w Łomży - przekazane przy piśmie Prokuratury Generalnej z dnia 19 sierpnia 2014 roku - materiały wyłączone w dniu 24 lipca 2014 roku ze sprawy V Ds 74/14 Prokuratury Okręgowej Warszawa – Praga w Warszawie (zarejestrowane jeszcze następnie w tej prokuraturze warszawskiej za sygn. V Ds 88/14), a dotyczące przekroczenia uprawnień przez prokuratorów tej prokuratury oraz funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w związku z wydaniem i realizacją postanowienia o przeszukaniu w redakcji „Wprost” i działania w ten sposób na szkodę interesu publicznego mającego polegać na dokonaniu próby uniemożliwienia ujawnienia opinii publicznej materiałów otrzymanych przez tę redakcję i naruszenia wolnych mediów.

Z notatki sporządzonej natomiast przez Zastępcę Prokuratora Okręgowego w Łomży wynika ponadto, że referent wydając ww. końcową decyzję merytoryczną niesłusznie nie uznano za pokrzywdzonego ówczesnego redaktora naczelnego tygodnika „Wprost” S.L. (od którego – przy pomocy siły fizycznej – usiłowano odebrać laptop zawierający żądane nagrania).

Po analizie akt śledztwa V Ds 60/14 Prokuratury Okręgowej w Łomży i nowych materiałów ustalono również, że zawiadomienia o przestępstwie w związku z interwencją podjętą w siedzibie ww. redakcji złożyli ponadto: A. F. i D. C. (obaj w pismach z dnia 20 czerwca 2014 roku), A. K. (mailowo w dniu 19 czerwca 2014 roku), M. D. (25 czerwca 2014 roku) i G. Ś. (w dniu 30 czerwca 2014 roku), a z notatki sporządzonej przez Naczelnika Wydziału Śledczego Prokuratury Okręgowej w Łomży słusznie wynikało, że złożone przez nich zawiadomienia w części wskazywały na inne naruszenia prawa niż te, których dotychczas dotyczyło dane postępowanie.

W związku z całokształtem ww. okoliczności - w dniu 02 września 2014 roku -Prokuratura Okręgowa w Łomży słusznie podjęła dane postępowanie rejestrując je za sygn. V Ds 69/14.

Po przeprowadzeniu kilku dodatkowych czynności w postaci m.in. zapoznania się z nagraniem z przebiegu przeszukania w redakcji tygodnika „Wprost”, prokurator referent wydał w dniu 31 grudnia 2014 roku ponowne postanowienie o umorzeniu danego śledztwa w sprawie „przekroczenia uprawnień przez prokuratorów Prokuratury Okręgowej Warszawa – Praga w Warszawie w związku z wydaniem postanowień o żądaniu wydania rzeczy i o przeszukaniu i ich realizacją oraz przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Policji podczas wykonywania przez nich czynności żądania wydania rzeczy i przeszukania w dniu 18 czerwca 2014 roku w redakcji tygodnika „Wprost” w Warszawie w toku prowadzonego pod sygn. akt V Ds 74/14 postępowania przygotowawczego, polegającego na działaniach zmierzających do naruszenia tajemnicy dziennikarskiej i ujawnienia źródeł informacji dziennikarskiej oraz poprzez wypełnienie znamion czynów zabronionych z art. 246 k.k. i art. 43 i 44 ustawy Prawo prasowe, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 246 k.k. w zb. z art. 43 ust. 1 i art. 44 ust. 1 i 2 ustawy Prawo prasowe – z uwagi na fakt braku znamion czynu zabronionego” (decyzję tę doręczono pokrzywdzonemu S.L. oraz jego dwojgu pełnomocnikom, a także poinformowano o jej wydaniu 7 zawiadamiających).

W treści uzasadnienia do danej decyzji podniesiono argumenty uprzednio wskazane w poprzedniej decyzji danego rodzaju, a ponadto słusznie podkreślono m.in., że art. 297 k.p.k. obligował prokuratorów do zebrania, zabezpieczenia i w niezbędnym zakresie utrwalenia dowodów dla sądu, a co za tym idzie do wydania postanowień o żądaniu wydania rzeczy i o przeszukaniu, natomiast wydając dane orzeczenia nie działano „w sposób stronnictwo, bezprawny ani na czyjekolwiek polecenie lub przeciwko wolności słowa, prasie lub interesowi publicznemu”.

Sposób ukierunkowania postępowania należy ocenić jako prawidłowy, choć niewątpliwie wskazać trzeba, że ilość przeprowadzonych czynności nie była znacząca, niemniej jednak wystarczająca do wydania końcowej decyzji merytorycznej przy uwzględnieniu przyczyny jej wydania (w postaci braku ustawowych znamion czynu zabronionego), choć odnotować trzeba, że ujęcie treści postanowienia o umorzeniu śledztwa wydanego w dniu 31 grudnia 2014 roku wskazuje, że nie objęto tą decyzją kwestii wskazanej w jednym z zawiadomień o przestępstwie (złożonym przez E. W.), a mianowicie przekroczenia uprawnień przez prokuratorów poprzez wydanie i realizację zarządzeń o powierzeniu czynności śledztwa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego.

Przedmiotowe orzeczenie zostało zaskarżone przez pełnomocnika pokrzywdzonego S. L., jednakże w dniu 26 marca 2015 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie nie uwzględnił ww. środka odwoławczego utrzymując dane orzeczenie w mocy, a w uzasadnieniu w

szczegółności podkreślił, że działania prokuratorów i wszystkich innych funkcjonariuszy miały swoje oparcie w przepisach prawa, natomiast w sytuacji postępowania zgodnego z prawem i zaniechania dalszego prowadzenia czynności wobec narastającej fali emocji, która towarzyszyła danym czynnościom, nie można mówić o przekroczeniu norm prawnych przez osoby realizujące dane czynności procesowe.

Powyższe postępowanie zostało podjęte w dniu 18 maja 2016 roku przez Prokuraturę Okręgową w Jeleniej Górze (a sprawę zarejestrowano w niej za sygn. PO III Ds 2.2016), albowiem w dniu 05 maja 2016 roku została ona wyznaczona do jego dalszego prowadzenia przez Prokuraturę Regionalną we Wrocławiu, do której Prokurator Krajowy skierował w dniu 21 kwietnia 2016 roku pismo (oznaczone sygn. PK XIV SW 093.1.2016) zawierające wskazanie konieczności podjęcia ww. śledztwa podkreślając, że po zapoznaniu się z aktami danej sprawy w Prokuraturze Krajowej uznano, że nie zweryfikowano wątku dotyczącego legalności zlecenia przez prokuratorów realizacji postanowienia o żądaniu wydania rzeczy oraz postanowienia o przeszukaniu funkcjonariuszom Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego (zwrócono także uwagę na niewielki zakres postępowania dowodowego, w tym przesłuchanie tylko dwóch zawiadamiających, jak również podkreślono, że podjęcie śledztwa na nowo jest konieczne dla ustalenia prawidłowych okoliczności stanu faktycznego).

Nadmienić również trzeba, że wraz z ww. pismem Prokurator Krajowy przesłał opatrzone datą 18 kwietnia 2016 roku zawiadomienie Ministra Koordynatora Służb Specjalnych, który wskazał m.in., że Prokuratura Okręgowa Warszawa – Praga w Warszawie nie miała prawa zlecać Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego czynności w danej sytuacji, gdyż kwalifikacja czynów na podstawie których wszczęto postępowanie nie mieścił się w katalogu wskazanym w art. 5 ustawy z dnia 24 maja 2002 roku o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Agencji Wywiadu, a zatem funkcjonariusze tej instytucji nie mieli uprawnień do realizowania działań w siedzibie tygodnika „Wprost”. Ponadto zawiadamiający wskazał, że prokurator mógł wówczas zasadnie zażądać jedynie wydania zapisów tych rozmów, w których uczestniczyły osoby składające zawiadomienia o przestępstwie, a generalnie działania prokuratury i ABW (w tym zastosowanie środków przymusu bezpośredniego w stopniu nieadekwatnym do sytuacji) nakierowane były na złamanie prawnie chronionej tajemnicy dziennikarskiej i na zapobieżenie publikacji następnych nagrań, których treść była według niego niewygodna dla Platformy Obywatelskiej jako ówczesnej partii „rządzącej”.

Postanowienie o podjęciu wskazanego śledztwa zostało wydane przez wyznaczonego jej referentem prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze, przy czym w dniu 02 czerwca 2016 roku Prokurator Regionalny we Wrocławiu – na wniosek Prokuratora Okręgowego w Łomży

– utworzył zespół prokuratorów do prowadzenia danej sprawy, a jako jego członków wskazał prokuratorów Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze.

Należy wskazać, że brak jest podstaw do uznania decyzji o podjęciu danego postępowania za formalnie i faktycznie bezzasadną, gdyż rzeczywiście w treści postanowienia z dnia 31 grudnia 2014 roku o umorzeniu danego śledztwa nie ujęto - jak już wskazano powyżej – kwestii wyszczególnionej w jednym z zawiadomień o przestępstwie, tj. przekroczenia uprawnień przez prokuratorów poprzez wydanie i realizację zarządzeń o powierzeniu czynności śledztwa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz nie oceniono prawidłowości działań funkcjonariuszy tej agencji (nie przesłuchano również uprzednio żadnej z osób podejmujących czynności w danym zakresie lub je realizujących).

W ramach czynności podjętych przez Prokuraturę Okręgową w Jelenie Górze nie wykonano jednak żadnej czynności procesowej, albowiem pismem z dnia 22 czerwca 2016 roku skierowanym za sygn. PK II Dsn 111.2016 Prokurator Krajowy przekazał dane postępowanie do dalszego prowadzenia Prokuraturze Regionalnej w Krakowie wskazując tylko ogólnie na istnienie „szczególnie uzasadnionego przypadku opisanego w treści § 116 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 07 kwietnia 2016 roku Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury.

W związku z powyższym Prokuratura Regionalna w Krakowie zarejestrowała daną sprawę w dniu 29 czerwca 2016 roku za sygn. RP I Ds 10.2016, a jako jej referenta wyznaczono delegowanego do danej jednostki prokuratora Prokuratury Okręgowej w Krakowie.

Zauważyć natomiast trzeba, że już w dniu 29 czerwca 2016 roku do danej sprawy połączono dwa inne postępowania tej samej jednostki: RP I Ds 1.2016 i RP I Ds 9.2016, które prowadzono w sprawach:

a) przekroczenia uprawnień przez sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w dniu 17 kwietnia 2014 roku w Warszawie, poprzez nakłanianie J. K. do podjęcia interwencji mającej na celu utrudnianie krytyki prasowej dotyczącej działań Rady Ministrów i Prezesa Rady Ministrów, zamieszczanej w dzienniku „Fakt Gazeta Codzienna”, czym działano na szkodę interesu społecznego, tj. wolności prasy oraz interesu prywatnego dziennikarzy tego pisma w osobach G. J., P. B. i J. N. – D. z powodu krytyki prasowej opublikowanej w społecznie uzasadnionym interesie, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 44 ust. 2 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 roku Prawo prasowe w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

b) w sprawie tłumienia i utrudniania krytyki prasowej w okresie od 17 kwietnia 2014 roku do 29 maja 2014 roku w Warszawie i innych miejscowościach w związku z artykułami krytykującymi niektórych polityków na łamach dziennika „Fakt Gazeta Codzienna”, w wyniku

czego doszło do zwolnienia G. J. z funkcji redaktora naczelnego tej gazety, tj. o przestępstwo z art. 44 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 roku Prawo prasowe,

c) tłumienia i utrudniania krytyki prasowej w okresie od 17 kwietnia 2014 roku do 19 października 2015 roku w Warszawie i innych miejscowościach poprzez wskazywanie rodzaju i zakresu publikacji zamieszczanych na łamach dziennika „Fakt Gazeta Codzienna”, w tym dotyczących artykułów krytykujących i opisujących niektórych polityków i osoby z nimi związane, w wyniku czego doszło do zwolnienia P. B. z funkcji zastępcy redaktora naczelnego tej gazety, tj. o przestępstwo z art. 44 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 roku Prawo prasowe,

d) tłumienia i utrudniania krytyki prasowej w okresie od 17 kwietnia 2014 roku do 9 października 2015 roku w Warszawie i innych miejscowościach poprzez wskazywanie rodzaju i zakresu publikacji zamieszczanych na łamach dziennika „Fakt Gazeta Codzienna”, w tym dotyczących artykułów krytykujących i opisujących niektórych polityków i osoby z nimi związane, w wyniku czego doszło do zwolnienia J. N. – D. z funkcji zastępcy redaktora naczelnego tej gazety, tj. o przestępstwo z art. 44 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 roku Prawo prasowe,

e) wyrządzenia w okresie od 30 czerwca 2011 roku do 12 października 2011 roku w Warszawie szkody majątkowej w wielkich rozmiarach w kwocie co najmniej 5 556 106 zł poprzez nadużycie uprawnień przez członków Zarządu i Rady Nadzorczej Przedsiębiorstwa Wydawniczego „Rzeczpospolita” S.A. polegające na przyjęciu zaniżonego oszacowania udziałów spółki „Presspublica” Sp. z o.o., a następnie sprzedaży w dniu 12 października 2011 roku udziałów tejże spółki po zaniżonej cenie na rzecz G. H., tj. o przestępstwo z art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1 k.k.,

f) sprowadzenia w okresie od 12 października 2011 roku do 08 października 2014 roku w Warszawie bezpośredniego niebezpieczeństwa wyrządzenia znacznej szkody majątkowej w kwocie co najmniej 3 944 215,87 zł poprzez nadużycie uprawnień przez członków Zarządu i Rady Nadzorczej Przedsiębiorstwa Wydawniczego „Rzeczpospolita” S.A. polegające na braku zawarcia w umowie sprzedaży zakazu zbycia majątku „Presspublica” Sp. z o.o. do czasu całkowitego uiszczenia ceny, na niedokonaniu sprawdzenia majątku G. H. w postaci zastawów na nieruchomościach i oparcie się w tym zakresie tylko na jego wyliczeniach oraz na przyjęciu zawyżonych wycen udziałów stanowiących zabezpieczenie płatności kolejnych rat sprzedaży udziałów spółki „Presspublica” Sp. z o.o. na rzecz G. H., w wyniku czego należności Przedsiębiorstwa Wydawniczego „Rzeczpospolita” S.A. od ostatecznego dnia do uzupełnienia zabezpieczenia, pozostawały nienależycie zabezpieczone, tj. o przestępstwo z art. 296 § 1a k.k.,

g) przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków służbowych w okresie od 1 stycznia 2011 roku do 31 lipca 2016 roku w Warszawie, z tytułu sprawowania przez przedstawicieli

byłego Ministerstwa Skarbu Państwa nadzoru właścicielskiego nad Przedsiębiorstwem Wydawniczym „Rzeczpospolita” S.A. w zakresie sprzedaży w dniu 12 października 2011 roku 48,99% udziałów „Presspublica” Sp. z o.o. oraz właściwego zabezpieczenia płatności kolejnych rat cen sprzedaży tychże udziałów, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, tj. o przestępstwo z art. 231 § 2 k.k.,

h) poświadczenia nieprawdy w dniu 19 września 2011 roku w Rzeszowie w wycenie sporządzonej przez Wyższą Szkołę Informatyki i Zarządzania w Rzeszowie co do rzeczywistej wartości na dzień 31 maja 2011 roku podmiotu Presspublica Sp. z o.o. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.,

i) poświadczenia nieprawdy w dniu 12 grudnia 2014 roku w Nowym Sączu w wycenie sporządzonej przez „C&P Ekspertyzy Finansowe” s.c. co do rzeczywistej wartości na dzień 31 maja 2011 roku podmiotu „Presspublica” Sp. z o.o., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

Należy zatem nadmienić, że przedmiotowe postępowanie prowadzono w zakresach opisanych w punktach „a-i” jako również dotyczących nadużyć na szkodę podmiotów prasowych lub poszczególnych przedstawicieli prasy, przy czym czynności procesowe podejmowano w tych zakresach przez okres kolejnych kilku lat, albowiem materiał dowodowy zgromadzony w ramach wątków z punktów „a-d” wyłączono do innych postępowań Prokuratury Regionalnej w Krakowie dopiero w dniu 17 sierpnia 2020 roku, a materiał dotyczący czynów ujętych w punktach „e-i” wydzielono w dniu 08 czerwca 2021 roku (w aktach sprawy RP I Ds 20.2016 nie pozostawiono kserokopii materiałów dotyczących danych wątków).

W odniesieniu natomiast do kwestii działań realizowanych w zakresie podejrzenia dokonania przestępstw związanych z opisanymi powyżej czynnościami wykonywanymi w redakcji tygodnika „Wprost” należy wskazać, że prokurator referent m.in. zgromadził konieczne materiały z akt sprawy V Ds 74/14 (zakończonej w dniu 18 września 2015 roku skierowaniem aktu oskarżenia m.in. przeciwko M. F. i innym o szereg czynów z art. 267 § 3 i § 4 k.k. i in.) oraz przesłuchiwał osobiście m.in. S. L. (który wskazał również na rzekome stosowanie przez funkcjonariuszy tzw. „zagłuszarki”, jak również podniósł okoliczność, iż w trakcie wykonywania czynności w siedzibie redakcji chciał złożyć zawiadomienie o przestępstwie), a także wszystkich prokuratorów, funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego i funkcjonariuszy Policji biorących bezpośredni udział w danych działaniach lub podejmujących decyzje albo sprawujących nadzór w przedmiotowych kwestiach, przy czym ostatnie przesłuchanie świadka odbyło się 15 września 2017 roku (przesłuchano wówczas pełniącego w 2014 roku funkcję Prokuratora Apelacyjnego w Warszawie).

W dalszym toku danego śledztwa czynności wykonywane w tym zakresie ograniczały się jednakże w zasadzie – od maja 2018 roku - do cyklicznego zapoznawania się z aktami i załączania materiałów z akt sprawy V K 54/19 Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy prowadzonej z oskarżenia subsydiarnego prokuratora (który kierował czynnościami wykonywanymi 18 czerwca 2014 roku w siedzibie tygodnika „Wprost”) przeciwko Prezesowi Zarządu Agencji Wydawniczo - Reklamowej „Wprost” Sp. z o.o. M. L. o czyn z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i dziennikarzowi pisma „Wprost” M. M. o czyn z art. 224 § 2 k.k., przy czym ostatecznie dane postępowanie zostało zakończone w dniu 14 listopada 2023 roku wydaniem przez Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy postanowienia o jego umorzeniu na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k.

W związku z powyższym należy uznać, że poczynszy od maja 2018 roku czynności prowadzone w sprawie RP I Ds 10.2016 Prokuratury Regionalnej w Krakowie koncentrowały się generalnie na działaniach podejmowanych w ramach wątków dotyczących pozostałych czynów będących wówczas przedmiotem danego postępowania (opisanych powyżej w punktach „a-i”), a zatem uprawnionym jest twierdzenie, że końcowa decyzja merytoryczna, która została wydana w danej sprawie powinna zapaść w okresie znacznie wcześniejszym, bowiem do jej wydania nie było przecież konieczne oczekiwanie na podjęcie rozstrzygnięć sądowych w obu powyższych sprawach.

Ostatecznie w dniu 27 grudnia 2022 roku prokurator referent – będący już wówczas prokuratorem Prokuratury Regionalnej w Krakowie wydał postanowienie o umorzeniu śledztwa w sprawie.

Przedmiotowe orzeczenie należy uznać za słuszne.

W szczególności należy zauważyć, że referent podkreślił, iż zakres żądań zawartych w wydanych postanowieniach był prawidłowy, albowiem konieczne było zabezpieczenie nośników z zapisami przedmiotowych rozmów celem zwłaszcza zbadania ich autentyczności, ujawnienia ewentualnych śladów manipulacji i ustalenia, czy stanowiły jedną całość, a także wyjaśnienia, gdzie były tworzone nagrania i zakładane urządzenia podsłuchowe celem określenia, czy np. słysząc na nich głosy sprawców lub w celu wskazania innych kwestii, które mogłyby przyczynić się do ich wykrycia (referent wskazał również na fakt, że uchybień w przeprowadzeniu czynności w siedzibie redakcji tygodnika „Wprost” nie stwierdziły: Krajowa Rada Prokuratury, ówczesny Prokurator Generalny, a także sąd rozpoznający zażalenia na decyzje o zatrzymaniu i wydaniu rzeczy, natomiast Rzecznik Praw Obywatelskich odmówił wniesienia kasacji od orzeczeń sądu w tym zakresie, jak również nie wykazano żadnych uchybień w wyniku przeprowadzenia kontroli przeprowadzonej w Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego).

Należy wskazać, że projekt ww. postanowienia został przesłany do Prokuratury Krajowej.

Analiza sprawy prowadzi do wniosku, że postępowanie zostało podjęte z przyczyn pozamerytorycznych i było kontynuowane przez okres 6 lat, aby ostatecznie dojść do takich samych wniosków jak w PO w Łomży przed 2016 r.

122) PO I Ds 100.2017 Prokuratury Okręgowej w Gdańsku

Sprawa dotyczyła rozwiązania umowy z 28.09.2009 r. o współpracy zawartej pomiędzy Gminą Miasta Gdańsk a Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku. Umowa została podpisana przez Pawła Adamowicza, Prezydenta Miasta Gdańska, działającego w imieniu Gminy Miasta Gdańska oraz przez Pawła Machcewicza, Dyrektora Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku, działającego w imieniu Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku, a następnie rozwiązana w związku z zarządzeniem Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 6.09.2016 r. w sprawie połączenia państwowych instytucji kultury - Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku i Muzeum Westerplatte i Wojny 1939 oraz utworzeniu państwowej instytucji kultury - Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku.

Postępowanie zostało zainicjowane zawiadomieniem K. N., wówczas p.o. Dyrektora Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku zawiadomieniem datowanym 5 września 2017 r., ze wskazaniem, że w połowie kwietnia 2017 r. znalazł wśród przekazanych mu dokumentów dokument o nazwie aneks rozwiązujący do umowy o współpracy z dnia 28 września 2009 r. zawarty w dniu 4.04.2017 r. Dokument ten w niewyjaśnionych okolicznościach znalazł się wśród przekazanych dokumentów. W dokumencie tym wpisano odręcznie jako datę jego zawarcia 4.04 oraz komputerowo 2017 r. Mając na względzie datę ujawnienia tego dokumentu w muzeum, tj. po 5.04.2017 r., zachodzi uzasadnione podejrzenie, iż dokument ten nie został podpisany przez Pana P. M. oraz przez Pana P. A. w dniu 4.04.2017 r. lecz po tej dacie. Zachodzi uzasadnione podejrzenie, iż w dacie składania podpisów na aneksie Pan M. nie był uprawniony do reprezentowania muzeum, gdyż muzeum w dotychczasowej formie prawnej przestało istnieć, zaś Pan P. A. podpisał dokument aneksu mając świadomość o tym, że zarządzenie Ministra Kultury w przedmiocie połączenia instytucji kultury stało się wykonalne.

Z wcześniejszych twierdzeń wynikało, iż zarządzenie o w przedmiocie połączenia państwowych instytucji kultury - Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku i Muzeum Westerplatte i Wojny 1939 oraz utworzeniu państwowej instytucji kultury - Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku stało się wykonalne 5 kwietnia 2017 r., a zawiadamiający funkcje p.o. Dyrektora Muzeum objął 6 kwietnia 2017 r.

Szkoda w kwocie nie mniejszej niż 990.817,23 zł (słownie: dziewięćset dziewięćdziesiąt tysięcy osiemset siedemnaście złotych 23/100) miała wynikać z tego, że na terenie Półwyspu Westerplatte na nieruchomościach, których właścicielem jest Gmina Miasta Gdańsk, realizując postanowienia umowy o współpracy, Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku posadowiło w 2009 r. stałą wystawę plenerową o wartości bilansowej początkowej 938.200,89 zł, zaś w 2010 r. posadowiło ścieżkę edukacyjną o wartości bilansowej 272.870,44 zł, czyli inwestycje o łącznej wartości bilansowej początkowej 1.211.071, 33 zł. Na dzień 4.09.2017 r. wartość bilansowa stałej wystawy plenerowej wynosiła 762.288,23 zł, a wartość ścieżki edukacyjnej wynosi 228.529 zł, czyli łączna wartość bilansowa to - 990.817,23 zł.

Sprawa została zadekretowana na Wydział I-y przez ówczesną Prokurator Okręgową w Gdańsku, Teresa Rutkowska-Szmydyńską w dniu 6 marca 2017 r., tj w dacie wpływu zawiadomienia do Prokuratury Okręgowej w Gdańsku poprzez wskazanie konieczności rozmowy do 11 marca 2017 r.

Następnie została zarejestrowana pod sygn. PO I Ds 100.2017, a w dniu 15 września 2017 r, wszczęto śledztwo, bez wezwania do uzupełnienia zawiadomienia, w sprawie podrobienia, w celu użycia za autentyczny, w nieustalonym miejscu, nie później niż w połowie kwietnia 2017 r., dokumentu w postaci Aneksu Rozwiązującego, datowanego na 4 kwietnia 2017 r, do Umowy o Współpracy z dnia 28 września 2009 r., podpisanego przez Prezydenta Miasta Gdańska i ówczesnego Dyrektora Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku, tj. przestępstwa z art. 270 § 1 k.k.

W postanowieniu nie określono więc na czym miało polegać podrobienie, a tym samym trudno przyjąć, iż istniało uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa w rozumieniu art. 303 k.p.k., zwłaszcza, że z opisu czynu należało wnioskować, że podpisy przedstawicieli stron są autentyczne (podpisanego).

Na zakres podjętych czynności wskazuje chociażby notatka funkcjonariusza CBA z 8 marca 2018 r. wskazujący na fakty dot. okoliczności sporządzenia i podpisania aneksu rozwiązującego datowanego 04 kwietnia 2017 r.:

- do 30 marca 2017 r. – P. A., Prezydent Miasta Gdańska, wydaje B. F., Dyrektorowi Biura Ds Kultury, polecenie przygotowania dokumentu rozwiązującego umowę o współpracy (protokół przesłuchania świadka B. F. - tom 11, k. 354-356; protokół przesłuchania świadka P. A. - tom II, k. 318-320),

- do 30 marca 2017 r. – B. F. wydaje E. A., Kierownikowi Referatu Ds Mecenatu Kultury, polecenie przygotowania projektu dokumentu rozwiązującego umowę o współpracy (protokół

przesłuchania świadka B. F. - tom II, k. 354-356; protokół przesłuchania świadka E. A. - tom II, k. 296-300),

- 30 marca 2017 r. w godz. 13:11-13:29 – E. A. na polecenie B. F., na swoich służbowym komputerze, przygotowuje projekt Aneksu Rozwiązującego z dnia 04.04.2017 r.; elektroniczna wersja aneksu została ujawniona po przebadaniu kopii binarnej dysku, pochodzącego z jednostki centralnej komputera, użytkowanego przez E. A. (opinia - tom II, k. 365-373; protokół oględzin płyty - tom III, k. 531-539),

- 31 marca 2017 r. – M. Sz., radca prawny Biura Prezydenta Ds Kultury, ocenia pod względem formalno-prawnym sporządzony przez E. A. projekt Aneksu Rozwiązującego z dnia 04.04.2017 r., projekt dokumentu ocenia pozytywnie przystawiając na egzemplarzu aneksu pieczętkę, nadając numer oraz nanosząc datę dzienną i swój podpis (protokół przesłuchania świadka B. F. - tom II, k. 354-356; protokół przesłuchania świadka E. A. - tom II, k. 296-300, k. 358-360),

- od 31 marca do 4 kwietnia 2017 r. – B. F. sprawdza pod względem merytorycznym, sporządzony przez E. A. projekt Aneksu Rozwiązującego z dnia 04.04.2017 r., projekt dokumentu ocenia pozytywnie, na egzemplarzu aneksu nanosi swój podpis oraz naniesiona zostaje jej imienna pieczętka (protokół przesłuchania świadka B. F. - tom II, k. 354-356; protokół przesłuchania świadka E. A. - tom II, k. 296-300, k. 358-360),

- prawdopodobnie 4 kwietnia 2017 r. - Aneks Rozwiązujący zostaje dostarczony do sekretariatu Prezydenta Miasta Gdańska, pracownik sekretariatu M. W. lub M. D. przekazuje aneks „na biurko” P. A., Prezydent Miasta Gdańska, P. A. podpisuje aneks i dokument zostaje zwrócony E. A. (protokół przesłuchania świadka E. A. - tom II, k. 296-300, k. 358-360; protokół przesłuchania świadka P. A. - tom II, k. 318-320),

- 4 kwietnia 2017 r. – P. M. przebywa w Warszawie na Gali Nagrody Radia TOK FM; potwierdza ten fakt pismo z dnia 8.01.2018 r. oraz dźwiękowy zapis gali przesłane przez radcę prawnego E. L., reprezentującej Radio TOK FM (tom III, k. 478, 480), ponadto w kalendarzu P. M. ujawniono zapis o treści „PM-Wawa-nagroda TOK FM” (protokół oględzin kalendarza - tom II, k. 210-211); w tym czasie telefony komórkowe o nr (...) oraz (...), użytkowane przez P. M., logują się w zasięgu stacji BTS, zainstalowanych w Warszawie (protokół oględzin płyty - tom III, k. 560-568; protokół oględzin płyty - tom III, k. 581 -586),

- 5 kwietnia 2017 r. godz. 8.28 – P. M. wyjeżdża pociągiem z Warszawy do Gdańska; potwierdza ten fakt wystawione dla P. M. polecenie wyjazdu służbowego nr 60/2017 (tom I, k. 28), zgodne z rejestrem delegacji, znajdującym się w muzeum (tom II, k. 340-341) oraz załączony do akt bilet internetowy PKP Intercity na przejazd na trasie Warszawa Wsch. - Gdańsk Gł. (tom I, k. 29),

- 5 kwietnia 2017 r. godz. 11.06 – P. M. przyjeżdża pociągiem do Gdańska Gł., potwierdza ten fakt, załączony do akt, bilet internetowy PKP Intercity na przejazd na trasie Warszawa Wsch. - Gdańsk Gł. (tom I, k. 29),

- 5 kwietnia 2017 r. godz. 11:23 – E.A. ze służbowego telefonu komórkowego o nr 693 (...) wykonuje połączenie telefonicznie na nr 728 (...), użytkowany przez J. M., Z-cy Dyrektora Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku (protokół oględzin płyty - tom III, k. 515- 530),

- 5 kwietnia 2017 r. godz. 11:52 – P. M. wchodzi do Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku, w systemie bezpieczeństwa kontroli dostępu, przy głównych drzwiach do budynku administracyjnego, zarejestrowane jest użycie imiennej karty P. M. (protokół oględzin płyty - tom III, k. 570-571),

- 5 kwietnia 2017 r. ok. południa – P. M. na stronie internetowej Naczelnego Sądu Administracyjnego zapoznaje się ze skrótem orzeczenia w sprawie połączenia muzeów (protokół przesłuchania świadka P. M. - tom II, k. 376-385),

- 5 kwietnia 2017 r. godz. 12:50 – E. A. prawdopodobnie udaje się do Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku, przekazuje aneks nieustalonej osobie w Biurze Dyrektora (protokół przesłuchania świadka E. A. - tom II, k. 296-300, k. 358-360); telefon komórkowy o nr (...), użytkowany przez E. A., loguje się w zasięgu stacji BTS, zainstalowanej w Gdańsku przy ul. Wałowej 18, w odległości 350m od muzeum (protokół oględzin płyty - tom III, k. 515-530),

- 5 kwietnia 2017 r. ok. 12.50 – P. M. prawdopodobnie podpisuje dokument Aneksu Rozwiązującego z dnia 04.04.2017 r., jeden egzemplarz aneksu otrzymuje E. A., która wraca z dokumentem do Urzędu Miejskiego w Gdańsku (protokół przesłuchania świadka E. A. - tom II, k. 296-300, k. 358-360; protokół przesłuchania świadka Pawła Machcewicza - tom II, k. 376-385),

- 5 kwietnia 2017 r. godz. 13.00-14.00 - Paweł Machcewicz zwołuje konferencję prasową na terenie muzeum i informuje o orzeczeniu Naczelnego Sądu Administracyjnego w sprawie połączenia muzeów (protokół przesłuchania świadka P. M. - tom II, k. 376-385),

- 6 kwietnia 2017 r. ok. południa – K. N. i P. F., Dyrektor Departamentu Dziedzictwa Kulturowego Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego, stawiają się w muzeum, P.F. informuje P. M., że K. N. obejmuje stanowisko p.o. Dyrektora nowego Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku (protokół przesłuchania świadka K. N. - tom I, k. 17-23; protokół przesłuchania świadka P. M. - tom II, k. 376-385),

- 7 kwietnia 2017 r. godz. 12.54 – P. M. opuszcza Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku, wyjeżdża pociągiem do Warszawy; potwierdza ten fakt, załączony do akt, bilet internetowy PKP Intercity na przejazd na trasie Gdańsk Gł. - Warszawa Wsch. (tom I, k. 31),

- koniec kwietnia 2017 r. – A. P., pracownik Biura Dyrektora, ujawnia wśród dokumentów do archiwizacji Aneks Rozwiązujący z dnia 04.04.2017 r. (protokół przesłuchania

świadka J. O. - tom I, k. 48-52; protokół przesłuchania świadka A. P. - tom I, k. 54-59),

- 6 września 2017 r. - do Prokuratury Okręgowej w Gdańsku wpływa pisemne zawiadomienie K. N. o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, polegającego na podrobieniu dokumentu Aneksu Rozwiązującego z dnia 04.04.2017 r. do Umowy o Współpracy z dnia 28.09.2009 r., zawartej pomiędzy Gminą Miasta Gdańska a Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku (tom I, k. 1-13),

- 15 września 2017 r. – K. N. zostaje przesłuchany na okoliczność pisemnego zawiadomienia w charakterze świadka, osoby zawiadamiającej (tom I, k. 17-23), zostaje wydane postanowienie o wszczęciu śledztwa (tom I, k. 35),

- 21 września 2017 r. - protokolarnie zatrzymano oryginał Aneksu Rozwiązującego od K. N. (tom I, k. 42-45),

- 8 listopada 2017 r. - protokolarnie zatrzymano oryginał Aneksu Rozwiązującego od A. D., Z-cy Prezydenta Miasta Gdańska (tom II, k. 220-224),

- 8 listopada 2017 r. - protokolarnie zatrzymano jednostkę centralną komputera służbowego od E. A. (tom II, k. 303-306),

- 8 listopada 2017 r. - uzyskano opinię z zakresu technicznych badań dokumentów, z której wynika, że na dokumencie Aneksu Rozwiązującego nie ujawniono tzw. żółtych kropek, dzięki którym można ustalić numer seryjny urządzenia, na którym powstał aneks oraz datę i godzinę jego powstania (tom II, k. 308-315),

- 27 listopada 2017 r. - uzyskano opinię z zakresu informatyki śledczej, ujawniono elektroniczną wersję Aneksu Rozwiązującego z dnia 04.04.2017 r. (opinia - tom II, k. 365-373; protokół oględzin płyty - tom III, k. 531 -539),

- 05 lutego 2018 r. - uzyskano opinię z zakresu badań pisma ręcznego i autentyczności dokumentu, z której wynika, że P. M. podpisał Aneks Rozwiązujący z dnia 04.04.2017 roku (tom III, k. 542-556).

Postanowieniem z dnia 28 maja 2018 r. prokurator umorzyła śledztwo w sprawie:

1) podrobienia w celu użycia za autentyczny, w Gdańsku, nie później niż w połowie kwietnia 2017 r. „Aneksu Rozwiązującego do Umowy o współpracy z dnia 28 września 2009 r.” zawartego pomiędzy byłym Dyrektorem Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku P. M., a Prezydentem Miasta Gdańska P. A., tj. przestępstwa z art. 270 § 1 k.k., wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego, tj. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.;

2) przekroczenia uprawnień przez funkcjonariusza publicznego byłego Dyrektora Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku P. M. nie później niż 6 kwietnia 2017 r w Gdańsku poprzez

podpisanie „Aneksu Rozwiązującego, datowanego na 4 kwietnia 2017 r. do Umowy o współpracy z dnia 28 września 2009 r.” anulującego zobowiązanie Gminy Miasta Gdańska do oddania Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku w bezpłatne użytkowanie działek na terenie Pola Bitwy Westerplatte, czym narażono Muzeum na szkodę w kwocie nie mniejszej niż 990.817,23 zł, tj. przestępstwa żart. 231 § 1 k.k., wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego, tj. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.;

3) przekroczenia uprawnień przez funkcjonariusza publicznego Prezydenta Miasta Gdańska Pawła Adamowicza, w Gdańsku, nie później niż 4 kwietnia 2017 r poprzez podpisanie „Aneksu Rozwiązującego, datowanego na 4 kwietnia 2017 r. do Umowy o współpracy z dnia 28 września 2009 r.” anulującego zobowiązanie Gminy Miasta Gdańska do oddania Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku w bezpłatne użytkowanie działek na terenie Pola Bitwy Westerplatte, czym narażono Muzeum na szkodę w kwocie nie mniejszej niż 990.817,23 zł, tj. przestępstwa z art. 231 § 1 k.k., wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego, tj. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

Należy jednak podkreślić, iż w aktach podręcznych stwierdzono postanowienie o umorzeniu datowane 19 marca 2018 r., które obejmowało tylko dwa pierwsze czyny. Postanowienie to jest podpisane, także w zakresie zarządzenia o doręczeniu jego odpisów, niemniej nigdy nie zostało ekspediowane, jak również uchylone. W notatce z datowanej 19 marca 2018 r. oraz odrębnej treści ją aktualizującej prokurator-referent wskazała, że z uwagi na „medialny charakter sprawy” za pośrednictwem Prokurator Okręgowej w Gdańsku przekazała to umorzenie do Prokuratury Regionalnej w Gdańsku, jednakże żadna informacja nie wpłynęła, nie podjęto decyzji. Za tą notatką umieszczono niepodpisane postanowienie z odrębnym zapisem „PROJEKT”. Podobne zapisy znajdują się na okładce wewnętrznej tychże akt podręcznych. Zapisy te korelują z adnotacją ówczesnej Prokurator Okręgowej w Gdańsku Teresy Rutkowskiej-Szmydyńskiej na karcie nadzoru wewnętrznego sprawy. Adnotacja ta datowana jest 17 maja 2018 r. Wskazano w niej, że do dnia jej sporządzenia brak jest stanowiska PR co do postanowienia o umorzeniu, niemniej konieczne jest zajęcie stanowiska procesowego w przedmiocie odpowiedzialności byłego Dyrektora Muzeum II Wojny Światowej w zakresie czynu z art. 231 § 1 k.k.

Podsumowując należy zauważyć, iż analiza zawiadomienia wskazywała na konieczność wezwania do jego uzupełnienia lub przeprowadzenia czynności sprawdzających, chociażby w zakresie w jakim możliwe było podpisanie dokumentu po 5 kwietnia 2017 r., albowiem podnoszone w zawiadomieniu wpisywanie pismem maszynowym roku, a pozostałych elementów daty pismem ręcznym jest powszechną praktyką w różnych urzędach i instytucjach, tak samo jak

i złożenie drugiego podpisu na uzgodnionym dokumencie w innym dniu. Nadto zawiadamiający nie uprawdopodobnił nawet możliwości pozostawienia dokumentu w Muzeum - po 5 kwietnia 2017 r.

Nawet wstępnie nie zweryfikowano też szkody jaką miało rzekomo ponieść Muzeum, a także faktu, iż dokonanie analizy sytuacji i skutków finansowych związanych z połączeniem dwóch instytucji w jedną spoczywał na organie dokonującym zmian, a to Ministrze Kultury i Dziedzictwa Narodowego szczególnie, że realizacja wydanego zarządzenia została wstrzymana.

Także czas ujawnienia dokumentu i złożenia zawiadomienia wskazuje, iż intencją zawiadamiającego było dokonanie niezbędnych ustaleń w ramach postępowania przygotowawczego, a nie właściwych czynności, czyli o charakterze cywilnoprawnym, co spotkało się z bezkrytyczną akceptacją ówczesnego kierownictwa Prokuratury Okręgowej w Gdańsku.

Niezasadna decyzja o wszczęciu postępowania spowodowała podjęcie szeregu zbędnych czynności procesowych związanych m. in. z przesłuchaniem osób w charakterze świadków, powoływaniem biegłych oraz uzyskiwaniem i analizą danych telekomunikacyjnych różnych osób.

Sprawa była w stałym zainteresowaniu Prokuratury Regionalnej w Gdańsku (Naczelnik Wydziału IV Organizacyjnego Krzysztof Trynka, Zastępca Prokuratora Regionalnego, Dariusz Popieniuk oraz Prokurator Regionalny w Gdańsku, Andrzej Golec; RP IV Ko 335.2017.Gk), a także Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej PK, Michała Ostrowskiego (PK VII Ko 610.2017), chociaż wszczęcie dotyczy li tylko podrobienia dokumentu.

Czynności podejmowane w ramach tego zainteresowania oraz przez Prokurator Okręgową w Gdańsku, nie tylko spowodowały istotną zwłokę w wydaniu postanowienia o umorzeniu i wywarły istotny wpływ na zmianę już wydanego orzeczenia, ale wprost wskazują na niedopuszczalny, nieformalny sposób realizacji czynności z zakresu nadzoru służbowego.

Analiza powyższej sprawy wykazała konieczność przesłania materiałów celem włączenia do śledztwa prowadzonego w WSW PK w przedmiocie działań byłej Prokurator Regionalnej w Gdańsku.

F) Postępowania dotyczące służb specjalnych

123) 2005-2.Ds.4.2021 Prokuratury Regionalnej w Lublinie

Postępowanie o sygn. 2005-2.Ds4.2021 zostało zainicjowane wydaniem postanowienia o wyłączeniu materiałów do odrębnego postępowania z dnia 24 września 2021 r. ze sprawy RP II Ds 20.2020.S prowadzonej w Prokuraturze Regionalnej w Lublinie. Postępowanie RP II Ds 20.2020.S dotyczyło podawania się w latach 2012-2020 r. w Warszawie, w celu osiągnięcia korzyści

majątkowej, przez obywateli polskich będącymi funkcjonariuszami publicznymi, za osoby nie mające stałego miejsca zamieszkania na terytorium Unii Europejskiej i dokonywania wyłudzenia zwrotu podatku od towarów i usług od towarów nabytych na terytorium Polski, które to towary zostały zadeklarowane funkcjonariuszom Służby Celnej i Służby Celno-Skarbowej, jako podlegające wywiezieniu w stanie nienaruszonym poza terytorium Unii Europejskiej, w trybie art.126-130 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (tzw. procedura TAX FREE), co skutkowało doprowadzeniem do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Skarbu Państwa w postaci bezpodstawnego zwrotu podatku VAT, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i inne.

Podstawą wszczęcia śledztwa sygn. RP II Ds 20.2020.S były materiały uzyskane z Krajowej Administracji Skarbowej i znajdowały się przy odpowiedzi na pismo z dnia 31 lipca 2020 r. Zastępcy Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej – Tomasza Piekarskiego w sprawie PK VII Ko 543.2020, który w ramach nadzoru nad postępowaniem przygotowawczym prowadzonym w Prokuraturze Okręgowej Warszawa-Praga w Warszawie, zwrócił się do Ministerstwa Finansów o dostarczenie danych niezbędnych do ustalenia skali zjawiska TAX FREE, poprzez wskazanie danych za lata 2016-2019, dotyczących wszystkich obywateli polskich, korzystających z tej procedury w związku z zajmowanym stanowiskiem lub pełnieniem funkcji w instytucjach RP oraz Wspólnot Europejskich wykonujących swoje zadania na terenie Ukrainy i Republiki Mołdawii.

W dniu 20 sierpnia 2020 r. Prokurator Krajowy – Bogdan Święczkowski, w nawiązaniu do tego pisma, rozszerzył znacząco jego zakres i zwrócił się do Szefa KAS o nadesłanie danych za lata 2012-2020, dotyczących funkcjonariuszy publicznych, delegowanych na misje zagraniczne, poza obszar Unii Europejskiej, którzy po uprzednim nabyciu w Polsce towarów zadeklarowali je w ramach procedury „TAX FREE”, na skutek czego doszło do nienależnego zwrotu podatku od towarów i usług (VAT). Jak wskazano już wyżej, pismem z tego samego dnia, co zapytanie Prokuratora Krajowego, to jest 20 sierpnia 2020 r. Zastępca Szefa KAS udzielił odpowiedzi przekazując listę osób za lata 2012-2020 korzystających z procedury TAX FREE, dokonując ich selekcji po numerach paszportów DD i CC (paszporty dyplomatyczne). Wykaz zawierał informację odnośnie 1705 przypadków skorzystania z takiej procedury przez 314 osoby. W dniu 31 sierpnia 2020 r. Prokurator Krajowy działając na podstawie przepisu § 16 ust. 5 Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury wyznaczył Prokuratorę Regionalną w Lublinie do dalszego prowadzenia postępowania. Postępowanie to zostało zarejestrowane za sygnaturą RP II Ds 20.2020.S. Referentem tego postępowania został prokurator z tytułem prokuratora prokuratury regionalnej, który w dniu 28 września 2020 r. wszczął śledztwo w

kierunku art. 286 § 1 k.k. w zw. z zb z art. 273 k.k. wz. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz czynu z art. 76 § 1 k.k.s w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

Wyłączając materiały w dniu 21.09.2021 roku objęto nimi Pawła Wojtunika – byłego Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego, a następnie Doradcy Wysokiego Szczebla Unii Europejskiej w Mołdawii.

W dniu 27.10.2021 r. Pawłowi Wojtunikowi ogłoszono zarzut popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i innych i przesłuchano go w charakterze podejrzanego. Ww. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia, z których wynikało, że od 2016 nie mieszka w Polsce, a na stałe przebywa w Mołdawii, gdzie sprawuje funkcję Wysokiego Doradcy UE do Spraw Antykorupcyjnych przy Gabinetie Premiera Republiki Mołdawii. Nie przyznał się do zarzucanego mu czynu, a jedynie oświadczył, że korzystał z procedury TAX FREE w pełnym przekonaniu, że spełnia jej warunki. Nigdy to nie było kwestionowane ani przez sprzedawców w sklepie, ani przez funkcjonariuszy celnych dokonujących odprawy. Wskazał, że w 2016 roku w Urzędzie Dzielnicy Warszawa-Ursynów złożył deklarację o stałym wyjeździe poza granice Polski – do Mołdawii. Należy nadmienić, że kopia tego dokumentu znajdowała się w aktach sprawy, jeszcze przed sporządzeniem postanowienia o przedstawieniu zarzutów.

Po przesłuchaniu zastosowano wobec Pawła Wojtunika środek zapobiegawczy w postaci poręczenia majątkowego w kwocie 10.000 zł. Postanowienie to, zaskarżone przez obrońcę ww. zostało utrzymane w mocy postanowieniem z dnia 22 lutego 2022 r. przez Sąd Rejonowy Lublin Zachód w Lublinie III Wydział Karny.

W sprawie były następnie wykonywane czynności dowodowe, które jednakowoż nie miały istotnego znaczenia dla jej przedmiotu.

Zastrzeżenia budzi sprawność i terminowość realizowanych czynności w wyłączonej sprawie, po ogłoszeniu postanowienia o przedstawieniu zarzutów, które miało miejsce w październiku 2021 r. Po tej czynności dynamika znacznie spadła. W szczególności należy wskazać, że prokurator referent śledztwa dopiero po upływie sześciu miesięcy od przedłożenia przez Pawła Wojtunika istotnych dla śledztwa dokumentów, powołał tłumacza, który miał przetłumaczyć je na język polski. Po powołaniu tego tłumacza, nie reagował przez okres blisko dwóch lat na fakt nie przedłożenia przez niego zleconego tłumaczenia. Informacje o rachunkach bankowych zawierające dane do logowań systemu informatycznego zostały uzyskane do sprawy po upływie dwóch lat od postanowienia o wyłączeniu materiałów, a ich analizę przeprowadzono niemal pół roku później. Świadców zawnioskowanych we wniosku dowodowym obrońcy przesłuchano po siedmiu miesiącach od jego złożenia. W sprawie kilkakrotnie pojawiają się okresy beczynności trwającej

po kilka miesięcy, kiedy nie są wykonywane czynności procesowe, koncentracja czynności procesowych była na niskim poziomie. Śledztwo prowadzone było przewlekłe.

W dniu 30 sierpnia 2024 r. wydano postanowienie o umorzeniu śledztwa wobec braku znamion czynu zabronionego, tj. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

Decyzja o umorzeniu postępowania nie budzi wątpliwości, co w istocie rzeczy podważa zasadność wydania postanowienia o przedstawieniu zarzutów. Postanowienie z dnia 30 sierpnia 2024 r. zawiera opis ustalonego stanu faktycznego, omówienie przeprowadzonych dowodów, analizę stanu prawnego oraz wskazuje na powody podjętej decyzji w odwołaniu do ustaleń poczynionych w sprawie. Jest obszerne i szczegółowe, cechuje je wysoki poziom merytoryczny. Wydane już jednak zostało w innych uwarunkowaniach faktycznych, po zmianach dokonanych w prokuraturze.

Jako niezasadne trzeba natomiast ocenić wydanie postanowienia o przedstawieniu zarzutów wobec Pawła Wojtunika. Materiał dowodowy zgromadzony na dzień wydania tego postanowienia, nie dawał podstaw do jego sporządzenia. Co więcej, w aktach sprawy znajdowały się dowody wskazujące wprost na jego niezasadność, jak chociażby dokumentacja potwierdzająca wydanie paszportu dyplomatycznego dla ww. nie tylko jako Szefa CBA, ale także Doradcy Wysokiego Szczebla Unii Europejskiej w 2016 r., jego wniosek z 2016 roku złożony w Urzędzie Dzielnicy Warszawa-Ursynów, w którym deklarował stały wyjazd poza granice RP – do Mołdawii, szereg wydruków artykułów prasowych dotyczących objęcia przez ww. stanowiska poza granicami Polski, wykaz przekroczeń granicy RP, z których wynika, że w okresie objętym zarzutami większość czasu przebywał poza granicami kraju, zgromadzonej dokumentacji dotyczącej nabycia towarów, gdzie Paweł Wojtunik jako miejsce zamieszkania wskazywał Republikę Mołdawii z podaniem pełnego adresu miejsca pobytu w tym kraju. Dowody uzyskane po wydaniu tego postanowienia (o przedstawieniu zarzutów), jak dokumentacja uzyskana w wyniku realizacji międzynarodowej pomocy prawnej z Republiki Mołdawii, dokumenty przedłożone przez samego podejrzanego, wykaz logowań do bankowości internetowej – w zdecydowanej większości realizowane z terenu Mołdawii, tylko dodatkowo potwierdziły fakt jego rezydencji w tym kraju. Skoro uznał, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie daje podstawy do wydania postanowienia o przedstawieniu zarzutów wobec Pawła Wojtunika, to z jakich powodów nie wydał analogicznych postanowień, wobec czterech pozostałych osób objętych tym postępowaniem? Dowody zgromadzone w ich wątkach były tożsame do tych, jakie zostały zgromadzone w wątku Pawła Wojtunika, tym samym brak było podstaw do traktowania ich w inny sposób. Wydanie tych postanowień byłoby oczywiście nieprawidłowe i dobrze, że niniejsze śledztwo zostało umorzone. Jednakże okoliczność ta pozwala na wysnucie przypuszczenia, że za wydaniem postanowienia o przedstawieniu zarzutów wobec Pawła Wojtunika,

stać mogły inne względy niż tylko merytoryczne. Tym bardziej, że po wydaniu postanowienia, samo śledztwo prowadzone było w sposób przewlekły, bez należytej koncentracji czynności procesowych, na skutek czego Paweł Wojtunik pozostawał w statusie podejrzanego przez okres blisko 3 lat.

Analiza sprawy wykazała konieczność rozpoznania działań prokuratorów prowadzących i nadzorujących postępowanie pod kątem odpowiedzialności służbowej.

124) 2008-3.Ds.28.2024 Prokuratury Regionalnej w Rzeszowie

Postępowanie zostało zainicjowane na skutek materiałów przekazanych do Prokuratury Krajowej przez Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego przy piśmie z dnia 16 lipca 2018 roku. Na podstawie § 116 ust. 5 Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, Zastępca Prokuratora Generalnego - Krzysztof Sierak wyznaczył do prowadzenia postępowania Prokurator Regionalną w Rzeszowie. Materiały obejmowały protokoły z czynności przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania w charakterze świadka byłego Prezesa Zarządu jednej ze spółek z dnia 5 i 6 lipca 2018 roku, nośniki na których zarejestrowano czynności procesowe oraz stenogramy rozmów zarejestrowanych na nośniku załączonym do protokołu.

W zeznaniach złożonych w dniach 5 i 6 lipca 2018 roku w Wydziale II Departamentu Postępowań Karnych ABW w Warszawie zawiadamiający wskazał na liczne okoliczności, dotyczące działalności M.B. na rzecz obcego wywiadu i wątek ten był wiodący w treści jego depozycji, ściśle zresztą powiązany z wątkiem korupcyjnym, wskazującym na możliwość podejmowania przez służby obcego wywiadu działań zmierzających do co najmniej zebrania materiałów kompromitujących funkcjonariuszy publicznych pełniących służbę na stanowiskach o fundamentalnym znaczeniu dla bezpieczeństwa państwa.

Na polecenie Rosjan M.B. nawiązał także bliskie relacje z pracownikiem Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego.

Podsumowując swoje zeznania, zawiadamiający podał, iż w jego ocenie doszło do przyjmowania korzyści w postaci sponsorowanych przez M.B. imprez, a dodatkowo spotkania takie miały być przez M.B. rejestrowane, celem uzyskania materiałów kompromitujących ich uczestników. Jego działania miały być motywowane chęcią nawiązania i zacieśnienia relacji z osobami przydatnymi Rosjanom.

Postanowieniem z dnia 30 sierpnia 2018 roku prokurator wszczął śledztwo w sprawie:

- I. przyjęcia od M.B., w bliżej nieustalonym dniu w I połowie 2016 roku w Warszawie, przez funkcjonariuszy publicznych korzyści majątkowych w postaci biletów na mecz piłkarski o bliżej nieustalonej wartości, w związku z pełnieniem przez wskazane osoby

funkcji publicznych tj. prokuratora w Prokuraturze Krajowej w Warszawie oraz funkcjonariusza Centralnego Biura Antykorupcyjnego w Warszawie – tj. o przestępstwo z art. 228 § 1 k.k.

- II. przyjmowania od M.B., w bliżej nieustalonych dniach w I połowie 2016 roku w Warszawie, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru przez funkcjonariusza publicznego korzyści majątkowych i osobistych o bliżej nieustalonej wartości, w związku z pełnieniem przez wskazaną osobę funkcji publicznej funkcjonariusza Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w Warszawie – tj. o przestępstwo z art. 228 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k..

Samą decyzję o wszczęciu śledztwa należy uznać za zasadną, ale krytycznie należy ocenić przyjęcie wąskiego zakresu przedmiotowego śledztwa, nie obejmującego wszystkich zachowań wymagających oceny prawnokarnej.

W aktach podręcznych sprawy ujawniono notatkę urzędową sporządzoną przez prokuratora referenta z analizy przekazanych materiałów, opatrzoną datą 28 sierpnia 2018 roku, w której zeznania M.G. w zakresie wątku dotyczącego brania udziału w działalności obcego wywiadu ocenił jako lakoniczne i nie wskazujące okoliczności świadczących o takowej działalności.

Ocenę powyższą uznać należy za nieprawidłową – śledztwo winno być wszczęte i prowadzone także w kierunku przestępstwa z art. 130 § 1 k.k..

Przed podjęciem decyzji o wszczęciu śledztwa prokurator odstąpił z niewiadomych powodów od osobistego uzupełniającego przesłuchania M. G., co zważywszy na wagę sprawy, której przedmiotem było podejrzenie korupcji funkcjonariuszy publicznych najwyższego szczebla, pełniących służbę w organach państwa, przez osobę, która mogła działać na rzecz służb rosyjskich, jawi się jako całkowicie niezrozumiałe.

Postanowieniem z dnia 30 listopada 2018 roku, wyłączono do odrębnego postępowania materiały w sprawie:

- przyjęcia od M.B. w bliżej nieokreślonym czasie, przez funkcjonariuszy publicznych korzyści majątkowych w postaci biletów na mecz piłkarski o bliżej nieokreślonej wartości, w związku z pełnieniem funkcji prokuratora w Prokuraturze Krajowej oraz funkcjonariusza CBA – tj. o przestępstwo z art. 228 § 1 k.k.. Decyzję uzasadniono m.in. koniecznością zabezpieczenia prowadzonego postępowania przed przewlekłością. Wyłączone materiały zarejestrowano pod sygnaturą **RP I Ds 34. 2018**

W dniu 24 stycznia 2019 roku śledztwo **RP I Ds 34. 2018.** zostało umorzone w sprawie

- wobec stwierdzenia, iż czynu nie popełniono (art. 17 § 1 pkt. 1 k.p.k.).

W toku kontynuowanego postępowania **RP I Ds 19.2018** przeprowadzono czynności procesowe w postaci przesłuchań świadków w celu weryfikacji informacji podawanych w zawiadomieniu.

Postanowieniem z dnia 28 lutego 2019 roku umorzono śledztwo w sprawie przyjmowania od M.B., w bliżej nieustalonych dniach w I połowie 2016 roku w Warszawie, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru przez funkcjonariusza publicznego korzyści majątkowych i osobistych o bliżej nieustalonej wartości, w związku z pełnieniem przez wskazaną osobę funkcji publicznej funkcjonariusza Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego – tj. o czyn z art. 228 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – wobec stwierdzenia, iż czynu nie popełniono (art. 17 § 1 pkt. 1 k.p.k.).

Zarówno sposób przeprowadzenia postępowania, jak i wydane postanowienie o umorzeniu postępowania przygotowawczego w sprawie sygn. akt RP I Ds 34. 2018 należy ocenić krytycznie.

Niezależnie od niewłaściwego ukierunkowania postępowania, prokurator ograniczył się jedynie do przesłuchania w charakterze świadków pracowników spółki – D.S., K.M. oraz dwóch prokuratorów. Na bazie tak wątego materiału dowodowego prokurator ustalił jednoznacznie, że depozycje M.G. stanowią jedynie próbę poprawy swojej sytuacji procesowej, względnie wyłączenia ustalonych funkcjonariuszy publicznych od nadzoru nad prowadzonymi przeciwko niemu sprawami.

W uzasadnieniu wskazano również, że nie znajdują one potwierdzenia w zeznaniach przesłuchanych w niniejszej sprawie świadków (mimo, iż D.S. potwierdziła dokonywanie rezerwacji na mecze piłkarskie za pośrednictwem mężczyzny o nazwisku H.) jak i zapisach udostępnionych przez niego nagrań.

Decyzję o umorzeniu śledztwa podjęto bez uzyskania protokołów przesłuchania M.G. przeprowadzonych w toku śledztwa RP I Ds 12.2016 Prokuratury Regionalnej w Białymstoku (o które zresztą się zwrócono i z niewiadomych przyczyn odstąpiono od konieczności załączenia ich w poczet materiału dowodowego) oraz uzupełniającego przesłuchania wymienionego.

Zaniechano zlecenia wykonania ekspertyzy fonoskopijnej, w celu możliwie jak najbardziej pełnego odtworzenia treści rozmów utrwalonych przez zawiadamiającego zwłaszcza, że w newralgicznych dla ustaleń śledztwa momentach rozmów prowadzonych z R.Z., stenogram sporządzony przez funkcjonariuszy ABW wskazywał, iż wypowiedzane treści są nieczytelne. Zaniechano także przesłuchania w charakterze świadka mężczyzny o nazwisku H., za pośrednictwem, którego miało dojść do uzyskania biletów na mecze.

Krytycznie należy ocenić także podjęcie decyzji o wyłączeniu materiałów w sprawie przyjęcia od M.B. w bliżej nieokreślonym czasie, przez funkcjonariuszy publicznych korzyści majątkowych w postaci biletów na mecz piłkarski o bliżej nieokreślonej wartości, w związku

z pełnieniem funkcji Prokuratora w Prokuraturze Krajowej oraz funkcjonariusza CBA – tj. o przestępstwo z art. 228 § 1 k.k. do odrębnego rozpoznania i umorzenie śledztwa w tej sprawie, przed przesłuchaniem w charakterze świadka R.Z. (co nastąpiło 21 lutego 2019 r).

Podobnie krytycznie ocenić należy sposób przeprowadzenia postępowania sygn. akt. RP I Ds 19.2018, jak i wydane postanowienie o umorzeniu tego postępowania.

W dniach 26-28 kwietnia 2024 roku z aktami spraw **RP I Ds 19.2018 i RP I Ds 34.2018** zapoznał się Prokurator Regionalny w Rzeszowie Jaromir Rybczak. Przeprowadzona analiza akt wykazała błędy popełnione przez ówczesne kierownictwo Prokuratury Regionalnej w Rzeszowie i prokuratora z Prokuratury Regionalnej w Rzeszowie. W notatce z dnia 28 kwietnia 2024 roku wskazał na uchybienia występujące w śledztwie oraz czynności jakie należało w postępowaniu wykonać w trybie art. 327 § 3 k.p.k..

Konsekwencją stwierdzonych uchybień było wykonanie wielu istotnych czynności w trybie art. 327 § 3 k.p.k..

Postanowieniem z dnia 7 sierpnia 2024 roku postępowania RP I Ds 19.2018 oraz RP I Ds 34.2018 podjęto na nowo i połączono do wspólnego prowadzenia. Postępowanie zarejestrowano po sygn. akt 2008-3.Ds.28.2024. W chwili obecnej śledztwo jest prawidłowo ukierunkowane.

Z akt wynika, iż pierwotnie nadzór nad sprawą sprawował bezpośrednio ówczesny Prokurator Regionalny w Rzeszowie Jerzy Dybus z pominięciem Naczelnika Wydziału 1 do Spraw Przestępczości Gospodarczej i Finansowo-Skarbowej Prokuratury Regionalnej w Rzeszowie Grzegorza Zarańskiego.

Analiza akt sprawy wskazuje na konieczność przeprowadzenia postępowania służbowego wobec prokuratora referenta i ówczesnego Prokuratora Regionalnego w Rzeszowie.

125) 2008-3.Ds.41.2022 Prokuratury Regionalnej w Rzeszowie

Sprawa o sygn. akt 2008-3.Ds41.2022 Prokuratury Regionalnej w Rzeszowie (poprzednia sygn. akt RP I Ds 3.2019) prowadzona była na podstawie zawiadomienia z dnia 5 lutego 2019 r. złożonego przez Przewodniczącego Komisji do spraw repriwatyzacji nieruchomości warszawskich, a dotyczącego możliwości popełnienia przestępstwa przez przesłuchanego w dniu 31 stycznia 2019 r. przed Komisją R.N. W treści zawiadomienia wskazano, że miałyby ono polegać na zeznaniu przez w/w z powołaniem się „tylko na informacje uzyskane przez J.R.” o „rzekomej współpracy służb specjalnych, w tym CBA z J.R., które to miały otaczać parasol ochronny nad nim”. Ponadto za pośrednictwem w/w, funkcjonariusze służb mieli oferować również możliwość zapewnienia ochrony R.N.

Zdaniem zawiadamiającego przytoczone okoliczności wskazują na możliwość popełnienia przestępstwa z art. 212 § 2 k.k., ponieważ R.N. miał świadomość tego, że jego przesłuchanie jest transmitowane przez media, a także na „żywo” w Internecie, zaś ww. mając tego świadomość wskazywał na rzekome okoliczności, które „podważały zaufanie społeczeństwa do służb Państwa, szkalowały ich dobre imię”.

Decyzją z dnia 12 lutego 2019 r. na podstawie § 116 ust. 5 Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, Prokurator Krajowy Bogdan Świączkowski przekazał zawiadomienie Prokuraturze Regionalnej w Rzeszowie celem przeprowadzenia postępowania przygotowawczego w sprawie o przestępstwo z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i inne zaznaczając, że przedmiotowe zawiadomienie wskazuje na przestępstwa, które ze względu na złożony charakter należy zaliczyć do kategorii najpoważniejszych przestępstw, co uzasadnia właściwość szczebla regionalnego do jej prowadzenia.

W tym miejscu wskazać należy, że zaprezentowana w piśmie Prokuratora Krajowego argumentacja uzasadniająca właściwość prokuratury regionalnej do prowadzenia postępowania przygotowawczego nie miała oparcia w przepisach określających właściwość rzeczową jednostek tego szczebla (w szczególności art. 22 § 2 Prawo o prokuraturze oraz § 28 Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury). Dodatkowo do prowadzenia tego postępowania wyznaczono Wydział I Ds Przestępczości Gospodarczej, a nadzór objął Departament Ds Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej, pomimo, że jej przedmiot nie wykazywał jakiegokolwiek związku z ich zadaniami.

Z akt sprawy wynika, że następnego dnia, tj. 13 lutego 2019 r. bez przeprowadzenia postępowania sprawdzającego, nie dysponując protokołem przesłuchania R.N. w charakterze świadka i nie dokonując odtworzenia nagrania z przesłuchania ww. (pamięć USB z zapisem przebiegu czynności załączono do zawiadomienia, jednakże w aktach sprawy nie udokumentowano by referent zapoznawał się z nagraniem), prokurator wszczął śledztwo w sprawie złożenia w dniu 31 stycznia 2019 r. w Warszawie podczas transmitowanego w Internecie i innych środkach masowego przekazu, przesłuchania przed Komisją Ds restryktacji nieruchomości warszawskich, przez ustalonego świadka, nieprawdziwych zeznań w postępowaniu prowadzonym na podstawie przepisów ustawy z dnia 09 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji restryktacyjnych, dotyczących nieruchomości warszawskich wydanych z naruszeniem prawa, odnoszących się do rzekomej współpracy funkcjonariuszy CBA z osobami podejrzanymi o popełnienie przestępstw korupcyjnych, bądź oferowania takiej współpracy za zapewnienie im ochrony, przez co pomógł za pomocą środków masowego komunikowania, funkcjonariuszy CBA

o postępowanie, które może narazić ich na utratę zaufania potrzebnego dla tego stanowiska, tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Zdaniem badającego decyzja ta była nie tylko przedwczesna, co oczywiście bezzasadna. W chwili jej podjęcia zgromadzone dane nie uzasadniały bowiem podejrzenia popełnienia przestępstwa, zaś z samej treści protokołu przesłuchania R.N. w charakterze świadka wynika, że ww. swoim zachowaniem nie zrealizował znamion żadnego czynu zabronionego objętego postanowieniem o wszczęciu śledztwa.

Jeżeli chodzi o kwalifikację z art. 233 § 1 k.k. to wystarczające argumenty za taką oceną przedstawiła kolejna referent śledztwa w uzasadnieniu projektów postanowień o umorzeniu śledztwa, sukcesywnie przesyłanych do Departamentu Ds Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej i konsekwentnie tam nie aprobowanych. W tym miejscu zauważyć należy, że ocenę taką w odniesieniu do omawianej kwalifikacji prawnej ostatecznie zaakceptowano w tym departamencie, a do jej dokonania nie potrzebne były żadne czynności dowodowe.

Odnosnie kwalifikacji z art. 212 § 2 k.k. depozycji R.N. (obejmujących oprócz wyżej wskazanych okoliczności, także twierdzenia dotyczące m.in. przekazania mu przez J.R. informacji o tym, że funkcjonariusze CBA gwarantowali świadkowi „ochronę” w zamian za 30% dochodów z „warszawskiej reprivatyzacji”, zbieranie „haków” na Hannę G.W. i inne osoby, uczestniczenie J.R. w libacjach z osobami z kręgu M.K.) wskazać należy, że w/w informacje te przekazał podczas przesłuchania w charakterze świadka przed powołaną na podstawie ustawy Komisją do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich, uprzedzony zgodnie z obowiązującymi przepisami o odpowiedzialności karnej z art. 233 § 1 k.k. za składanie fałszywych zeznań. W tym kontekście należy odnotować, że przytoczone informacje, ww. przekazał w odpowiedzi na pytanie Przewodniczącego Komisji Patryka Jakiego, a następnie rozwijał je odpowiadając na pytania zadawane przez kolejnych członków Komisji. R.N. przedstawił źródło pochodzenia objętych zeznaniami informacji i nie przesądzał ich prawdziwości.

W świetle przytoczonych okoliczności brak było podstaw do przyjęcia, iż istniało uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa z art. 212 § 2 k.k.

Na marginesie należy zauważyć, że dopiero w piśmie z dnia 27 maja 2022 r. Zastępcy Dyrektora Departamentu Ds Przestępczości Gospodarczej Dariusza Furdzika dostrzeżono brak, polegający na niewydaniu do tego momentu decyzji o objęciu ściganiem z urzędu czynu prywatnoskargowego.

W dniu 9 kwietnia 2019 r. Michał Ostrowski Dyrektor Departamentu ds. Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej przekazał do Prokuratury Regionalnej w Rzeszowie zawiadomienie z dnia 04 kwietnia 2019 r. M.K., M.W., E.B. o podejrzeniu popełnienia przestępstwa

z art. 226 § 1 k.k. (znieważenie ww. „podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych”, jak również znieważenie „organu Państwowego w postaci CBA” poprzez złożenie przez R.N. zeznań o przytoczonej treści) oraz z art. 230 § 1 k.k. (powoływanie się na wpływy w instytucji państwowej, tj. CBA) - celem dołączenia i wykorzystania w toku prowadzonego śledztwa.

W dniu 20 grudnia 2019 r. Zastępca Prokuratora Regionalnego w Rzeszowie wysłał do Departamentu Ds Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej m.in. „projekt” postanowienia o umorzeniu śledztwa o sygn. akt RP I Ds 3.2019 z cyt. *”prośbą o konsultację w zakresie akceptacji decyzji merytorycznej”*. „Projekt” obejmował, oprócz czynu ujętego w postanowieniu o wszczęciu śledztwa, także dwa czyny z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 212 § k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., z których jeden R.N. miał popełnić zeznając przed Komisją, a drugi J.R. przekazując ww. objęte późniejszymi zeznaniami informacje podczas niepublicznego spotkania. Podstawą decyzji w odniesieniu do każdego z czynów miało być stwierdzenie, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.). Ponadto projektem postanowienia objęto czyn z art. 230 § 1 k.k., a podstawą umorzenia w tym przypadku miał być art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. (brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa). Uzasadnienie planowanej decyzji w sposób wystarczający i niepodważalny wykazywało jej zasadność.

W piśmie z dnia 29 stycznia 2020 r. Dyrektor Departamentu Ds Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Michał Ostrowski wskazał, że *„na obecnym etapie śledztwa wskazana decyzja byłaby przedwczesna”* i polemizował z zawartym w uzasadnieniu projektu stwierdzeniem, że R.N. dystansował się od cytowanych wypowiedzi J.R., konkludując, że treść zeznań ww. wywołuje wątpliwości co do *„rzeczywistego dystansowania się świadka od przekazywanych przez niego zasłyszanych treści”*. W końcowej części pisma wskazano na potrzebę przesłuchania w charakterze świadka H.B.

Po wykonaniu tej czynności prokurator referent w maju 2020 r. sporządziła kolejny „projekt” postanowienia o umorzeniu śledztwa, który również nie uzyskał aprobaty przełożonych. W piśmie z dnia 18 czerwca 2020 r. Zastępca Dyrektora Departamentu Ds Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej poinformował, że *„zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie jest wystarczający do podjęcia końcowej decyzji merytorycznej”*, ponieważ *„dla pełnego wyjaśnienia okoliczności przestępstw, tak składania fałszywych zeznań, publicznego pomówienia, jak i nawet znieważenia, zasadnym jest podjęcie wszelkiej inicjatywy dowodowej. Tym samym niezbędnym było podjęcie próby uzupełnienia materiału dowodowego poprzez ewentualne poszukiwanie dalszych źródeł dowodowych mogących przyczynić się do potwierdzenia bądź zaprzeczenia, że kierownictwo i funkcjonariusze CBA dopuszczali się zachowań, opisywanych przez R.N.”*.

Z ww. pisma wynikało, że autor nie dostrzegał jakichkolwiek konkretnych czynności dowodowych możliwych do wykonania, a jednocześnie nie kwestionował, wyrażonego sporządzeniem projektu postanowienia o umorzeniu śledztwa, stanowiska prokuratora referenta tego postępowania, że zgromadzony materiał dowodowy nie uzasadniał przedstawienia J.R. i R.N. zarzutu popełnienia przestępstwa.

Prokurator referent jeszcze trzykrotnie sporządzała projekty postanowienia o umorzeniu śledztwa w tej sprawie i każdorazowo decyzje te nie były aprobowane przez kierownictwo Departamentu Ds Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej. W piśmie z dnia 27 stycznia 2021 r. Zastępca Dyrektora tego Departamentu Dariusz Furdzik ograniczył się do stwierdzenia o przedwczesności decyzji o umorzeniu śledztwa, *„gdyż celowe jest kontynuowanie postępowania”*, nie wskazując jednakże żadnych czynności, które należałoby wykonać. Natomiast w piśmie z dnia 17 sierpnia 2021 r. w końcu uznał, oczywisty od początku postępowania fakt, iż *„w przedmiotowej sprawie nie zachodzą znamiona przestępstwa z art. 233 § 1 k.k. i art. 226 § 1 k.k.”*, ponownie jednak uznał za przedwczesne umorzenie postępowania w zakresie czynów kwalifikowanych z art. 212 § 2 k.k., polecając *„przeprowadzenie oględzin nagrania posiedzenia Komisji podczas której przesłuchany został R.N. pod kątem zarówno wygłaszanych przez świadka treści, jak i sposobu ich formułowania oraz zachowania i reakcji R.N.”*, a następnie *„dokonanie ponownej oceny ustalonego stanu faktycznego pod kątem znamion przestępstwa z art. 212 § 1 i 2 k.k. z uwzględnieniem całości orzecznictwa, w tym mając na uwadze uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2019 r., sygn. akt I DO 3/18”*.

Abstrahując od faktu, iż wskazane orzeczenie wydane zostało przez Izbę Dyscyplinarną, a więc organ nie będący sądem, należy zauważyć, że po raz kolejny dokonując oceny okoliczności sprawy pominięto istotny fakt, a mianowicie, iż R.N. kwestionowane wypowiedzi wyartykułował będąc przesłuchiwanym w charakterze świadka, pod rygorem odpowiedzialności karnej m.in. za zatajenie wiadomych mu okoliczności, przy czym w świetle dokonanych ustaleń, nie tylko, że nie można wykluczyć, ale wręcz wysoce prawdopodobne było to, że przytaczane przez niego informacje rzeczywiście zostały mu przekazane przez J.R.

W piśmie z dnia 19 maja 2022 r. Dyrektor Departamentu Ds Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej Michał Ostrowski, podzielając zasadność wydania postanowienia o umorzeniu śledztwa w zakresie czynów opisanych w pkt III i IV projektu umorzenia, jak i dzieląc stanowisko, że *„w przedmiotowej sprawie nie zachodzą znamiona przestępstwa z art. 233 § 1 k.k., ani z art. 226 § 1 k.k.”*, nakazał wydać postanowienie o przedstawieniu R.N. zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 212 § 1 k.k.

W dniu 23 maja 2022 r. Prokurator Regionalny w Rzeszowie Jerzy Dybus wydał prokuratorowi referentowi na podstawie art. 7 § 3 ustawy Prawo o prokuraturze polecenie „sporządzenia postanowienia o przedstawieniu zarzutów z art. 212 § 1 k.k. i § 2 k.k. R.N. w sprawie o sygn. akt RP I Ds 3.2019”. W lakonicznym uzasadnieniu polecenia, Prokurator Regionalny odwołał się do pisemnego stanowiska Dyrektora Departamentu Ds Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej Michała Ostrowskiego jako źródła swojej oceny podstaw do przedstawienia zarzutów R.N. i uzupełnił to stwierdzenie dwoma zdaniami, będącymi dosłownym powtórzeniem treści wskazanego pisma.

W dniu 25 maja 2022 r. prokurator referent wydał postanowienie o przedstawieniu R.N. zarzutu popełnienia przestępstwa, nie zostało ono jednak ogłoszone z uwagi jego na niestawiennictwo. W dniu 30 listopada 2022 r. wydano postanowienie o zawieszeniu śledztwa z uwagi na stan zdrowia, który wykluczał udział w czynnościach procesowych. W dniu 15 grudnia 2022 r. podjęto zawieszone postępowanie i zarejestrowano za sygn. akt 2008-3.Ds41.2022, bowiem Prokuratura Krajowa uznała decyzję za przedwczesną. W dniu 13 lipca 2023 r. R.N. zmarł. W dniu 18 grudnia 2023 r. wydano postanowienie o umorzeniu śledztwa.

Zdaniem badającego wydanie postanowienia o przedstawieniu zarzutów było bezzasadne. Należy zauważyć, że w dniu 29 stycznia 2020 r. Dyrektor Departamentu Ds Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej Michał Ostrowski miał możliwość uznania, że zgromadzony do tego czasu materiał dowodowy nie uzasadniał przedstawienia jakichkolwiek zarzutów R.N. Po wskazanej dacie nie pojawił się jakikolwiek nowy dowód, który podważałby trafność planowanej przez prokuratora referenta decyzji o umorzeniu, a przeciwnie ujawniły się dodatkowe okoliczności potwierdzające, że czyny objęte śledztwem nie realizowały znamion czynu zabronionego. Zeznania H.B. i M.B. jedynie uprawdopodobniły, że informacje, które relacjonował R.N. mogły pochodzić od J.R., a charakter znajomości ostatniego z wymienionych z M.K., M.W., E.B. był taki, że relacją taką R.N. mógł uważać za wiarygodną i istotną z punktu widzenia prac Komisji.

Ponadto wskazać należy, że przed dniem 21 maja 2022 r. (dokładnie w dniu 28 sierpnia 2019 r. przeprowadzono oględziny akt i wykonano ich kserokopię) do akt sprawy dołączono wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 08 lipca 2019 r. (sygn. akt XXIV 481/18) oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11 grudnia 2020 r. (sygn. akt I ACa 156/20) oddalający powództwo Prawa i Sprawiedliwości przeciwko Agorze S.A., Wojciechowi Czuchnowskiemu, Iwonie Szpali - Żak o ochronę dóbr osobistych w związku z publikacjami dotyczącymi „wysłania M.W. do J.R. urzędnika miejskiego w Warszawie, dążąc do pozyskania pomocy J.R. celem rozkręcenia biznesu restrytywizacyjnego, z którego zyski miały zasilić partię, zbierania, czy tworzenia haków na Hannę G.W. i innych polityków Platformy Obywatelskiej”. Podkreślenia

wymaga fakt, że materiały prasowe, które zostały objęte powództwem zostały opublikowane co najmniej pół roku przed dniem złożenia zeznań przez R.N. (powództwo wytoczono w dniu 28 maja 2018 r.), zaś Sąd Okręgowy w Warszawie oddalając powództwo PiS wskazał, że choć podjęta przez autorów publikacji weryfikacja informacji przekazanych przez J.R. *„nie doprowadziła do definitywnego potwierdzenia kwestii prawdziwości tych zarzutów, ale pozwoliła zasadnie uznać, że zarzuty J.R. były na tyle wiarygodne, że należało je upublicznić”*.

Jak z powyższego wynika, polecenie przedstawienie R.N., po ponad 2 letniej, wymuszonej przez kierownictwo Departamentu ds. Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej, bezczynności w śledztwie – zarzutu z art. 212 § 2 k.k. zostało wydane w odniesieniu do zachowania, które polegało na złożeniu zeznań pod rygorem odpowiedzialności karnej m.in. za zatajanie prawdy w kwestiach stanowiących przedmiot prac Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich oraz pytań jej członków kierowanych do świadka, w sytuacji gdy prawdziwości tych zeznań nie da się podważyć, bowiem świadek wskazał źródło przekazywanych informacji, dotyczących osób publicznych zajmujących wysokie stanowiska w organach państwowych, a co więcej już przed przesłuchaniem świadka informacje te były przekazywane przez media, a sądy w późniejszym czasie uznały, że treść tych informacji i poziom ich uprawdopodobnienia powodował, że ich publikacja w mediach nie była bezprawna.

Bez wątpienia czynności wykonywane przez prokuratora referenta za pełną aprobatą Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej - Michała Ostrowskiego, rażąco naruszały elementarne reguły prawne nakazujące respektowanie zasady niezależności prokuratora wykonującego czynności określone w przepisach Kodeksu postępowania karnego. W miejsce uprawnienia określonego w art. 8 Ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze, najzupełniej bezprawnie dokonywano władczych ingerencji w prawo prokuratora do samodzielnego podejmowania czynności procesowych. Tak bezceremonialne i pozbawione podstawy prawnej ingerencje w gwarantowane ustawą prawo prokuratora do samodzielnego i niezależnego wykonywania czynności powierzonych mu w przepisach prawa, traktować należy jako nadużycie uprawnień przyznanych prokuratorowi przełożonemu w ramach jego imperium z tytułu sprawowania nadzoru nad prokuratorem podległym i wobec oczywistości godzenia w ten sposób w interes publiczny.

W wyniku dokonanej analizy uznano, że zachodzi konieczność rozpatrzenia zachowania prokuratora pod kątem odpowiedzialności karnej.

Sprawa o sygn. akt **RP I Ds 7.2020 Prokuratury Regionalnej w Katowicach** postępowanie zainicjowano przekazanymi za pismem z dnia 30 stycznia 2020 r. Zastępcy Prokuratora Okręgowego w Warszawie materiałami w postaci zawiadomień o podejrzeniu popełnienia przestępstwa złożonymi przez Przewodniczącego Koalicyjnego Klubu Parlamentarnego Lewica w związku z wyemitowanym w dniu 25 stycznia 2020 r. w programie „Superwizjer” na kanale TVN24 reportażem pod tytułem „*Spowiedź Agenta Tomka*”. Zostały one zarejestrowane w tamtejszej jednostce za sygn. akt PO I Ds 16.2020 i dotyczyły:

- podejrzenia popełnienia przestępstwa na szkodę interesu publicznego polegającego na fałszowaniu dokumentów przez T.K., tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. i inne,
- podejrzenia popełnienia przestępstwa na szkodę interesu publicznego polegającego na przekroczeniu uprawnień i fałszowaniu dokumentów przez M.W. tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.,
- podejrzenia popełnienia przestępstwa na szkodę interesu publicznego polegającego na przekroczeniu uprawnień i fałszowaniu dokumentów przez M.K., tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.

Prokuratura Okręgowa w Warszawie przekazała materiały sprawy do Prokuratury Regionalnej w Katowicach celem rozważenia dołączenia do sprawy o sygn. akt RP I Ds 3.2020. W notatce służbowej z 12 lutego 2022 r., Naczelnik Wydziału I do Spraw Przestępczości Gospodarczej wskazał, że działania w ramach operacji o kryptonimie „Krystyna” były podejmowane przez CBA w Warszawie. Ponadto stwierdził, że przesłane zawiadomienia nie łączą się pod względem przedmiotowym i podmiotowym z materiałami wyłączonymi ze śledztwa o sygn. akt RP I Ds 42.2016, które stanowiły podstawę do wszczęcia postępowania o sygn. RP I Ds 3.2020. Naczelnik przedstawił ocenę, że właściwą miejscowo i rzeczowo do przeprowadzenia postępowania jest Prokuratura Okręgowa w Warszawie. Zwrócił przy tym uwagę na notatkę urzędową sporządzoną przez Zastępcę Prokuratora Okręgowego w Warszawie z dnia 30 stycznia 2020 r., z której wynika, że w tym względzie skontaktował się z nim telefonicznie prokurator nadzorujący z Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej, „*prosząc*” by niniejsze zawiadomienia przekazać do Prokuratury Regionalnej w Katowicach celem zapoznania się w ramach postępowania o sygn. akt RP I Ds 3.2020 konstatując, że prośba ta nie powinna być równoznaczna z określonym w Regulaminie wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury trybem przekazania sprawy poza właściwością miejscową. Na notatce znajduje się adnotacja Prokuratura Regionalnego w Katowicach Tomasza Janeczka, z której wynika, że zawiadomienia mają związek ze sprawą o sygn. akt RP I Ds 42.2016, zatem z uwagi na ekonomikę

procesową, znajomość sprawy, w tym materiału dowodowego gromadzonego od kilkunastu lat, zasadnym jest prowadzenie również i tej sprawy w Prokuraturze Regionalnej w Katowicach.

Sprawa została zarejestrowana w dniu 17 lutego 2020 r. za sygn. akt RP I Ds 7.2020. W lutym 2020 r. prokurator referent sporządziła projekt postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa (bez daty i podpisu prokuratora wyznaczonego referentem postępowania), na którym poprawki w dniu 10 marca 2020 r. naniosła Pani prok. Ewa Kordula - Naczelnik Wydziału do Spraw Przestępczości Gospodarczej. Kolejno w aktach podręcznych znajduje się projekt decyzji o odmowie wszczęcia śledztwa z marca 2020 r. z adnotacją Prokuratora Regionalnego z dnia 19 marca 2020 r., skierowaną do Zastępcy Prokuratora Regionalnego z prośbą o rozmowę po zapoznaniu się z projektem. Na projekcie decyzji widnieje adnotacja Prokuratora Regionalnego z 23 marca 2020 r. wskazująca na omówienie. Kolejno znajduje się adnotacja z tego samego dnia Zastępcy Prokuratora Regionalnego, skierowana do prokuratora referenta, z prośbą o stosowną korektę projektu „zgodnie z omówieniem”. Następnie znajduje się kolejny projekt postanowienia z adnotacją Zastępcy Prokuratora Regionalnego, skierowaną do prokuratora referenta, z prośbą o rozmowę i korektę. Kolejny projekt postanowienia zawiera adnotację Zastępcy Prokuratora Regionalnego z 14 kwietnia 2020 r. o zapoznaniu się z nim i prośbę o przedłożenie Prokuratorowi Regionalnemu.

Pismem z 20 kwietnia 2020 r. Zastępca Prokuratora Regionalnego, w *nawiązaniu do telefonicznych ustaleń*, przesłał projekt decyzji Dyrektorowi Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej Michałowi Ostrowskiemu. Sprawa została zarejestrowana w/w Departamencie.

Dyrektor Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej pismem z 24 kwietnia 2020 r. przekazał uwagi do projektu decyzji wskazując, że opisy czynów zawarte w sentencji postanowienia są mało precyzyjne, zarówno w zakresie czasu jak i czynności sprawczych. Stwierdził, iż z projektu postanowienia nie wynika na jakiej podstawie ustalony został czas obejmujący zdarzenia związane z ewentualnym przekroczeniem uprawnień przez funkcjonariuszy publicznych. Dodał, że ustalenia w zakresie tych okoliczności możliwe są do doprecyzowania w oparciu o materiały innych postępowań - tak zakończonych, jak i pozostających w biegu. Podniósł, że skoro nie zostały precyzyjnie ustalone granice czasowe zdarzeń, to trudno jest przyjmować, że upłynął termin przedawnienia. Zobowiązał Prokuratora Regionalnego w Katowicach o poinformowanie o podjętych czynnościach w terminie do dnia 15 maja 2020 r. Tego dnia poinformowano, iż w celu szczegółowego zapoznania się z materiałami postępowań już zakończonych oraz aktualnie pozostających w biegu zwrócono się o udostępnienie akt i wydanych decyzji procesowych Prokuratury Okręgowej Warszawa-Praga w Warszawie, tj. V Ds. 124/14, V Ds. 125/14, PO V Ds. 77/2016, PO I Ds 184.2016.

O akta te zwrócono się jednak nie do Prokuratury Okręgowej Warszawa-Praga w Warszawie, ale do Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej, który za pismem z dnia 19 maja 2020 r. prok. Sebastiana Chmielewskiego - Zastępcy Dyrektora tego Departamentu przekazał je do Prokuratury Regionalnej w Katowicach. Zwrócono się również do Prokuratury Okręgowej w Warszawie o przekazanie akt o sygn. V Ds. 175/09.

Pismem z dnia 3 czerwca 2020 r. Naczelnik Wydziału I do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Regionalnej w Katowicach w nawiązaniu do telefonicznych uzgodnień poinformował, że prokurator opracowuje projekt postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa, zaś przekazany „w dniu wczorajszym” projekt decyzji wymaga korekty co do zakresu powołanych w treści uzasadnienia okoliczności, nie związanych z przedmiotową sprawą, jakkolwiek wynikających z przeprowadzonej przez prokuratora analizy akt wskazanych postępowań karnych Prokuratury Okręgowej Warszawa-Praga w Warszawie i wydanych postanowień o ich umorzeniu. Dodano, że przedmiotem analizy jest również podstawa prawna, na jakiej oparta zostanie decyzja końcowa w sprawie.

W aktach „Ko” Departamentu ds. Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej brak jest wskazanego projektu decyzji.

Przy piśmie z dnia 30 czerwca 2020 r. („w nawiązaniu do rozmowy”), przekazano kolejny projekt postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa. W sentencji tej decyzji wskazano, iż postępowanie dotyczyło przekroczenia uprawnień w okresie od 3 czerwca 2007 r. do 13 października 2009 r. w Warszawie, przez funkcjonariuszy publicznych - Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego i Zastępcę Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego, w związku z pełnieniem przez nich funkcji publicznej, poprzez podejmowanie wbrew przepisom ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, działań w zakresie czynności operacyjno - rozpoznawczych w celu zapobiegania popełnienia przestępstw, ich rozpoznawania i wykrywania, przy istnieniu uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa - czynności dochodzeniowo - śledczych, w ramach Sprawy Operacyjnego Rozpoznania o kryptonimie „K.”, a polegających na poleceniu podległemu funkcjonariuszowi CBA prowadzenie czynności operacyjno - rozpoznawczych i poświadczanie nieprawdy w dokumentach w postaci operacyjnych notatek służbowych, co miało na celu ukierunkowanie postępowania przygotowawczego przeciwko J. i A. K., prowadzonego przez Prokuraturę Apelacyjną w Katowicach pod sygn. Ap V Ds. 14/09, w sprawie uchylania się od podstawy opodatkowania, poprzez nieujawnienie właściwemu organowi skarbowemu przedmiotu i podstawy opodatkowania oraz podejmowania działań mogących utrudnić stwierdzenie przestępczego pochodzenia środków płatniczych i działania na szkodę interesu publicznego, przejawiającego się w gwarancji właściwego stosowania przez państwo przepisów

prawa - tj. czynu z art. 231 § 1 k.k. i z art. 271 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. Za podstawę odmowy wszczęcia postępowania przyjęto, że postępowanie karne we wskazanym wyżej zakresie, co do tego samego czynu i wobec tych samych osób zostało prawomocnie zakończone umorzeniem z uwagi na brak znamion przestępstwa. Z uzasadnienia decyzji wynika, że ustalenia te poczyniono zapoznając się materiałami pochodzącymi z postępowań Prokuratury Okręgowej Warszawa-Praga w Warszawie o sygn. V Ds. 185/10 (kontynuowanego za sygn. PO V Ds 77.2016, V Ds. 83/14 (kontynuowane za sygn. PO I Ds 184.2016).

Z zapisu naniesionego na przesłanym projekcie decyzji wynika, iż w jego ocenie przedmiot postępowań, które zostały zakończone w prokuraturze warszawskiej nie jest tożsamy z przedmiotem postępowania Prokuratury Regionalnej w Katowicach, dlatego podstawa decyzji i jej uzasadnienie jest błędne. Kwestia ta została omówiona z Naczelnikiem Wydziału I Prokuratury Regionalnej w Katowicach.

Kolejne pismo adresowane do Prokuratury Krajowej z dnia 7 sierpnia 2020 r., gdzie „*stosownie do rozmowy i polecenia*”, Naczelnik Wydziału do Spraw Przestępczości Gospodarczej przesłał kolejny już projekt postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa wskazując, że analiza materiałów zakończonych spraw karnych Prokuratury Okręgowej Warszawa - Praga w Warszawie, jak również postępowań Prokuratury Regionalnej w Katowicach o sygn. RP I Ds 3.2020 i RP I Ds 42.2016 spowodowała, że po ponownym zapoznaniu się z pierwotnym projektem postanowienia sporządzonego przez referenta, Naczelnik Wydziału zdecydował o przyjęciu za właściwą podstawę do wydania tej decyzji przepisu art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. i przesłankę, że czynu nie popełniono. Przesłany projekt nie zawiera oznaczenia prokuratora, który „*wydał*” postanowienie. Ostatecznie prokurator referent podpisał decyzję z datą 18 sierpnia 2020 r., po 6 miesiącach prowadzenia postępowania sprawdzającego.

Badający uznał decyzję za przedwczesną. Kwestionowana decyzja powinna być uchylona, a sprawę należy przekazać do śledztwa Prokuratury Okręgowej w Łodzi (sygn. akt 3026-1.Ds.25.2024) celem łącznego prowadzenia.

Ponadto wskazać należy, że przedmiotowe postępowanie prowadzone było w Prokuraturze Regionalnej w Katowicach bez właściwego trybu przekazania sprawy z pominięciem właściwości, z naruszeniem terminów procesowych.

Analiza akt sprawy Departamentu ds. Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej prowadzi do wniosku, że dotyczyła ona *de facto* zaaprobowania projektu decyzji przygotowywanej przez prokuratora prowadzącego czynności sprawdzające w sprawie o sygn. akt RP I Ds 7.2020 Prokuratury Regionalnej w Katowicach. Jak wynika z pierwszego dokumentu w aktach sprawy, projekt decyzji przekazany został w nawiązaniu do telefonicznych ustaleń - czynność ta nie została

udokumentowana. Wątpliwości budzi także fakt prowadzenia postępowania o sygn. akt RP I Ds 7.2020 w Wydziale do Spraw Przestępczości Gospodarczej, jak i faktycznego nadzorowania go przez Departament do Spraw Przestępczości Gospodarczej. Przedmiot postępowania w żadnej mierze nie należał do kategorii spraw związanych z obrotem gospodarczym lub o charakterze gospodarczym.

Bez wątpienia czynności wykonywane przez prokuratora referenta, za pełną aprobatą Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej - Michała Ostrowskiego, rażąco naruszały elementarne reguły prawne nakazujące respektowanie zasady niezależności prokuratora wykonującego czynności określone w przepisach Kodeksu postępowania karnego. W miejsce uprawnienia określonego w art. 8 Ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze, najzupełniej bezprawnie dokonywano władczych ingerencji w prawo prokuratora do samodzielnego podejmowania czynności procesowych. Tak bezceremonialne i pozbawione podstawy prawnej ingerencje w gwarantowane ustawą prawo prokuratora do samodzielnego i niezależnego wykonywania czynności powierzonych mu w przepisach prawa, traktować należy jako nadużycie uprawnień przyznanych prokuratorowi przełożonemu w ramach jego imperium z tytułu sprawowania nadzoru nad prokuratorem podległym i wobec oczywistości godzenia w ten sposób w interes publiczny.

W wyniku dokonanej analizy uznano, że zachodzi konieczność rozpatrzenia zachowania prokuratorów pod kątem odpowiedzialności służbowej.

127) PO VI Ds 166/14 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

128) RP I Ds 11.2019 Prokuratury Regionalnej w Krakowie

129) RP I Ds 46.2020 Prokuratury Regionalnej w Szczecinie

Sprawy dotyczy byłego Szefa CBA Pawła Wojtunika (trwa postępowanie sądowe), m.in. z wykorzystywaniem do wskazania pierwotnego wszczęcia śledztwa postępowań nie związanych z tą sprawą.

W dniu 3 listopada 2014 r. Prokuratura Okręgowa w Warszawie wszczęła śledztwo pod sygn. akt VI Ds 166/14 w sprawie przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków przez funkcjonariuszy Centralnego Biura Antykorupcyjnego w latach 2010-2011 w Warszawie w celu osiągnięcia korzyści majątkowych i osobistych poprzez pobranie i wykorzystanie na cele nie związane z realizacją zadań Delegatury CBA w Warszawie zaliczek pieniężnych w łącznej kwocie nie niższej niż 17.000 zł co stanowiło działanie na szkodę CBA, tj. o czyn z art. 231 § 2 k.k.

Śledztwo zostało wszczęte na podstawie materiałów przekazanych przez CBA w związku z ustaleniami poczynionymi przez Wydział Spraw Wewnętrznych Biuro Kontroli i Spraw Wewnętrznych CBA dotyczącymi pobierania zaliczek pieniężnych przez J.S. na polecenie Dyrektora Delegatury CBA w Warszawie R.G. z kasy CBA łącznie na kwotę nie mniejszą niż 17.000 zł, które następnie były przekazywane do dyspozycji tego ostatniego i wydawane na cele nie związane z realizacją zadań służbowych, ale wydawane na jego cele prywatne, m.in. na zakupy artykułów spożywczych, technicznych i elektronicznych, na wydatki związane z organizacją imprezy rodzinnej oraz wycieczki fakultatywnej do Świętej Lipki w ramach prywatnej inicjatywy organizowanej podczas szkolenia służbowego, wreszcie zakupem opon i ich wymianą w prywatnym aucie. Z notatki służbowej znajdującej się w aktach podręcznych z dnia 17.02.2014 r. z rozmowy przeprowadzonej przez BSW CBA z J.S., wynika, iż ten pomimo, iż formalnie zajmował się obsługą Systemu Monitorowania Floty oraz serwisowaniem samochodów pozostających do dyspozycji Delegatury CBA w Warszawie, faktycznie wykonywał zadania kierowcy ówczesnego Dyrektora Delegatury CBA w Warszawie R.G. i na jego polecenie pomiędzy czerwcem 2010 a wrześniem 2011 wypisywał wnioski o wypłatę zaliczek pieniężnych z kasy CBA na wskazany przez Dyrektora cel rzekomo związany z wykonywaniem czynności służbowych („wydatki bieżące”, „delegacja”), które następnie po ich wypłacie, wpłacał najczęściej w drodze przekazów pocztowych na konto prywatne R. G. i ten dysponował nimi jak własnymi. J.S. w trakcie tej rozmowy stwierdził, iż pomimo prób o rozliczenie pieniędzy pobranych z kasy CBA, Dyrektor nie dokonywał tego, w związku z czym figurując z imienia i nazwiska we wszystkich wnioskach o wypłatę poszczególnych zaliczek, osobiście chcąc uniknąć odpowiedzialności, zmuszony był z własnych środków finansowych rozliczać pobierane pieniądze.

W czasie dokonywanych czynności procesowych ujawniono, iż R.G. od 1 października 2010 r. do 15 lipca 2011 r. wielokrotnie wykorzystywał mieszkanie konspiracyjne, a od 1 marca 2011 r. do 15 kwietnia 2011 r. bezpłatnie mieszkał w mieszkaniu konspiracyjnym, w związku z czym toczyło się postępowania dyscyplinarne, które zakończono umorzeniem, wobec odejścia ze służby R.G. w dniu 30 września 2011 r. Prowadzący postępowanie wskazał, że nie było podstaw do przyjęcia uzasadnionego podejrzenia przestępstwa.

Poczynione ustalenia stanowiły podstawę do przedstawienia zarzutów R.G. o to, że w okresie co najmniej od 1 października 2010 r. do 18 lipca 2011 r. w Warszawie, pełniąc funkcję początkowo Zastępcy Dyrektora Zarządu Operacyjno-Śledczego Centralnego Biura Antykorupcyjnego, a następnie funkcję dyrektora Delegatury w Warszawie Centralnego Biura Antykorupcyjnego, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i osobistej przekroczył przysługujące mu uprawnienia w ten sposób, że:

- naruszając przepisy decyzji nr 50/09 Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego z dnia 9 czerwca 2009 r. w sprawie zasad korzystania z pojazdów służbowych Centralnego Biura Antykorupcyjnego z jej późniejszymi zmianami wielokrotnie polecał podległym mu funkcjonariuszom CBA, wykraczając poza zakres obowiązków służbowych tych funkcjonariuszy, przewożenie go samochodami służbowymi pozostającymi we flocie Centralnego Biura Antykorupcyjnego w celach prywatnych, w tym na prywatne, nie związane z pełnioną funkcją spotkania oraz zapewnienie mu transportu z miejsca zamieszkania w M. do siedziby Delegatury CBA w Warszawie i z powrotem,

- w dniu 31 marca 2011 r. polecił funkcjonariuszowi CBA J. S. wypłacenie z funduszu Delegatury w Warszawie Centralnego Biura Antykorupcyjnego, tytułem zaliczki pieniędzy w łącznej wysokości 10.000,00 zł, które następnie polecił J.S. wpłacić na prywatny rachunek bankowy, prowadzony przez Bank PEKAO SA. dla R.G.,

- w okresie od 1 października 2010 r. do 15 lipca 2011 r. w Warszawie wielokrotnie korzystał z lokalu konspiracyjnego, utworzonego dla potrzeb Delegatury w Warszawie Centralnego Biura Antykorupcyjnego w sposób niezgodny z jego przeznaczeniem, w tym przebywał w nim wraz z innymi osobami w celach prywatnych oraz umożliwił podległemu sobie funkcjonariuszowi Delegatury w Warszawie Centralnego Biura Antykorupcyjnego w okresie od 01.03.2011 r. do 15.04.2011 r. bezpłatne zamieszkiwanie w nim, czym działał na szkodę Centralnego Biura Antykorupcyjnego, tj. o czyn z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

W dniu 4 grudnia 2015 r. w sprawie VI Ds 166/14 wydano postanowienie o umorzeniu śledztwa w części w odniesieniu do następujących czynów:

- przekroczenia w dniu 31 marca 2011 r. w Warszawie uprawnień przez funkcjonariusza Delegatury Centralnego Biura Antykorupcyjnego i pobranie, na polecenie R.G. - ówczesnego dyrektora Delegatury w Warszawie Centralnego Biura Antykorupcyjnego, tytułem zaliczki z kasy Centralnego Biura Antykorupcyjnego pieniędzy w łącznej wysokości 10.000,00 zł, a następnie wpłacenie ich, również na polecenie R.G., na prywatny rachunek bankowy, prowadzony przez Bank PEKAO S.A. dla R.G., czym działano na szkodę Centralnego Biura Antykorupcyjnego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. - wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego, tj. na podstawie przepisu art. 17 § 1 pkt. 1 k.p.k.,

- przekroczenia uprawnień w Warszawie, w okresie od grudnia 2010 r. do lutego 2011 r. przez ówczesnego dyrektora Delegatury w Warszawie Centralnego Biura Antykorupcyjnego i podległych mu funkcjonariuszy poprzez pobieranie tytułem zaliczek, z kasy CBA środków finansowych, które nie przeznaczone były następnie na finansowanie potrzeb związanych z funkcjonowaniem Delegatury w Warszawie CBA, czym działano na szkodę Centralnego Biura

Antykorupcyjnego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. - wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego, tj. na podstawie przepisu art. 17 § 1 pkt. 1 k.p.k.,

- usiłowania doprowadzenia w okresie od dnia 13.07.2010 r. do dnia 30.07.2010 r. w Warszawie Centralnego Biura Antykorupcyjnego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w dokładnie nieustalonej wysokości, w kwocie nie mniejszej niż 1.650 zł brutto poprzez złożenie wniosku przez ówczesnego Dyrektora Delegatury CBA w Warszawie o przyznanie dodatku mieszkaniowego na podstawie art. 93 ust. 1 Ustawy z dnia 9.06.2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, w sytuacji nie zaistnienia przesłanek uzasadniających przyznanie tego świadczenia i posiadania już zapewnionych potrzeb mieszkaniowych, tj. o czyn z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. wobec braku znamion czynu zabronionego, tj. na podstawie art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k.

Postępowanie przygotowawcze w sprawie VI Ds. 166/14 zostało w pozostałej części zakończone wniesieniem do Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie XIV Wydziału Karnego aktu oskarżenia sporządzonego w dniu 23 grudnia 2015 r. przeciwko R. G. o czyn z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., którego opis nie był modyfikowany od chwili pierwotnego przedstawienia zarzutu w dniu 29 września 2015 r.

Wyrokiem z dnia 30 września 2021 r. Sąd I Instancji w sprawie XIV K 801/15, oskarżonego R.G., w ramach zarzucanego mu czynu, uznał za winnego tego, że: w okresie od października 2010 r. do 18 lipca 2011 r. w Warszawie, pełniąc początkowo funkcję Zastępcy Dyrektora Zarządu Operacyjno-Śledczego Centralnego Biura Antykorupcyjnego, a następnie funkcję Dyrektora Delegatury w Warszawie Centralnego Biura Antykorupcyjnego, działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i osobistej, przekroczył przysługujące mu uprawnienia w ten sposób, że:

- naruszając przepisy decyzji nr 50/09 Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego z dnia 9 czerwca 2009 r. w sprawie zasad korzystania z pojazdów służbowych Centralnego Biura Antykorupcyjnego z jej późniejszymi zmianami, w okresie od października 2010 roku do 18 maja 2011 r. oraz od 10 czerwca do 18 lipca 2011 r. wielokrotnie polecał podległym mu funkcjonariuszom Centralnego Biura Antykorupcyjnego, wykraczając poza zakres obowiązków służbowych tych funkcjonariuszy, przewożenie go samochodami służbowymi pozostającymi we flocie Centralnego Biura Antykorupcyjnego w celach prywatnych, w tym na prywatne, nie związane z pełnioną funkcją spotkania oraz przewożenie go z miejsca zamieszkania w M. do siedziby Delegatury Centralnego Biura Antykorupcyjnego w Warszawie i z siedziby Delegatury Centralnego Biura Antykorupcyjnego w Warszawie do miejsca zamieszkania w M.;

- w okresie od października 2010 r. do 15 lipca 2011 r. w Warszawie wielokrotnie korzystał z lokalu konspiracyjnego utworzonego dla potrzeb Delegatury w Warszawie Centralnego Biura Antykorupcyjnego, w sposób niezgodny z jego przeznaczeniem, w tym przebywał w nim wraz z innymi, nieuprawnionymi osobami, w celach prywatnych oraz umożliwił podległemu sobie funkcjonariuszowi Delegatury w Warszawie Centralnego Biura Antykorupcyjnego w okresie od 1 marca 2011 r. do 15 kwietnia 2011 r. bezpłatne zamieszkiwanie w nim, czym działał na szkodę Centralnego Biura Antykorupcyjnego, tj. o czyn z art. 231 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu ustawy z daty popełnienia przestępstwa, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 231 § 2 k.k. w brzmieniu ustawy z daty popełnienia przestępstwa, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., skazał go na karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu ustawy z daty popełnienia przestępstwa oraz przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby. Nadto na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. w brzmieniu ustawy z daty popełnienia przestępstwa, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., Sąd orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wymiarze 250 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 150 zł. W oparciu o podstawę z art. 39 § 2 k.k. i art. 41 § 1 k.k. w brzmieniu ustawy z daty popełnienia przestępstwa, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., Sąd orzekł również wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu zajmowania stanowiska i wykonywania zawodu związanych ze ściganiem przestępstw i sprawowaniem wymiaru sprawiedliwości na okres 5 lat. Od oskarżonego Sąd zasądził w oparciu o dyspozycję normy zawartej w art. 627 k.p.k. na rzecz Skarbu Państwa całość kosztów postępowania, w tym opłatę.

Orzeczenie zostało zaskarżone przez prokuratora i obrońcę. Apelacje te nie zostały uwzględnione i wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie X Wydział Karny Odwoławczy z dnia 16 listopada 2022 r. wydanym w sprawie X Ka 413/22 zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy.

Ustalenie poczynione w tej sprawie stanowiły podstawę do złożenia przez kolejnego Szefa CBA Ernesta Bejdy zawiadomienia z dnia 29 kwietnia 2016 r. o przestępstwie, którego miał się dopuścić poprzedni Szefa CBA Paweł Wojtunik w zakresie prowadzonego postępowania dyscyplinarnego. Na jego podstawie wszczęto śledztwo w dniu 17 czerwca 2016 r., które w całości utajniono. Niemniej wskutek kolejnych połączeń i wyłączeń spraw i materiałów, z których nie wszystkie zostały prawidłowo udokumentowane i zrealizowano, sprawa została zarejestrowana jako kontynuacja sprawy z zawiadomienia dziennikarza C.G., ale dotyczącego inwigilacji jego i innych osób przez Służbę Kontrwywiadu Wojskiego.

Sprawa była prowadzona pod różnymi sygnaturami. Ostatecznie były Szef CBA został oskarżony o to, że w okresie od dnia 14 października 2011 roku do dnia 25 maja 2015 roku w Warszawie, będąc funkcjonariuszem publicznym - Szefem Centralnego Biura Antykorupcyjnego,

zobowiązany zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 roku o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz. U z 2006.104.708 z późn. zm.) do kierowania tą instytucją, będącą - w myśl art. 2 ust. 1 pkt 1 lit. a w zw. z art. 1 ust. 1 powołanej ustawy - służbą specjalną do rozpoznawania, zapobiegania i wykrywania przestępstw przeciwko działalności instytucji państwowych, w tym określonych w art. 231 kodeksu karnego, nie dopełnił ciężącego na nim w tym zakresie obowiązku i powziawszy informacje wskazujące na uzasadnione podejrzenie popełnienia przez podległego mu funkcjonariusza - Dyrektora Delegatury CBA w Warszawie, co do którego toczy się odrębne postępowanie karne, przestępstwa ściganego z urzędu, to jest z art. 231 § 2 kodeksu karnego, w celu osiągnięcia przez niego korzyści osobistych i majątkowych, pomógł mu w uniknięciu odpowiedzialności karnej i wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 304 § 2 kodeksu postępowania karnego nie złożył do właściwej miejscowo i rzeczowo prokuratury zawiadomienia o przestępstwie, czym utrudnił to postępowanie, powodując opóźnienie jego wszczęcia, a nadto w dniu 3 kwietnia 2012 roku podjął decyzję, w wyniku której zniszczono materiały mogące stanowić dowód w tym postępowaniu, działając tym samym na szkodę interesu publicznego oraz Centralnego Biura Antykorupcyjnego, to jest o przestępstwo z art. 239 § 1 k.k. i art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.5

To co istotne, to przekazanie sprawy, w której miało dojść do pierwotnego wszczęcia śledztwa, według wpisów w systemie ewidencyjnym, to jest na podstawie zawiadomienia dziennikarza dotyczącego inwigilacji przez Służbę Kontrwywiadu Wojskowego różnych osób, a tym samym niezwiązanego z zarzutami sformułowanymi przeciwko Pawłowi Wojtunikowi, a to zarejestrowanymi w Prokuraturze Regionalnej w Krakowie pod sygn. RP I Ds 8.2016 nastąpiło na mocy decyzji z 20 listopada 2020 r. Zastępcy Prokuratora Generalnego Krzysztofa Sieraka (sygn. PK II Dsn 386.2020) do Prokuratury Regionalnej w Szczecinie, celem jego kontynuowania. Jako podstawę decyzji wskazano § 116 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 7 kwietnia 2016 r. Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, tj. szczególnie uzasadniony przypadek. Ponadto we wskazanej korespondencji Zastępca Prokuratora Generalnego odwołał się także do przekazania Prokuraturze Regionalnej w Szczecinie 17 sierpnia 2020 r. pod inną sygnaturą, a to PK II Dsn 194.2020, z pominięciem właściwości miejscowej, wyłączonego uprzednio ze śledztwa o sygn. RP I Ds 8.2016, postępowania o sygn. RP I Ds 2.2020. Postępowanie zarejestrowano pod sygn. RP I Ds 46.2020, a na referenta śledztwa wyznaczono prokuratora jednej z prokuratur rejonowych delegowanego do Prokuratury Regionalnej w Szczecinie.

Z akt tych oraz systemu ewidencyjnego wynikało, iż pierwotne śledztwo zostało wszczęte 7 grudnia 2015 r. w Prokuraturze Okręgowej w Warszawie pod sygn. V Ds.790.2015 w sprawie przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego w okresie od

lutego 2015 r. do przełomu lipca i sierpnia 2015 r. w Warszawie i innych miejscach na terenie kraju, polegającego na prowadzeniu wbrew obowiązującym przepisom prawa czynności operacyjno-rozpoznawczych wobec byłego szefa CBA M.K., byłego wiceszefa CBA – M.W, byłego Dyrektora Zarządu Operacji Regionalnych CBA – M.B. i dziennikarza śledczego C.G., czym działano na szkodę interesu publicznego i interesu prywatnego wyżej wymienionych osób, tj. w sprawie czynu zabronionego określonego w art. 231 § 1 k.k. Z treści pisma Zastępcy Prokuratora Okręgowego w Warszawie – Jakuba Romelczyka z 16 czerwca 2016 r. skierowanego do Zastępcy Dyrektora Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej – Sebastiana Chmielewskiego wynikało, iż od momentu wszczęcia śledztwa do dnia datowania pisma, w sprawie przesłuchano pokrzywdzonych C.G oraz M.W., a także kolejne osoby, które złożyły zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez m. in. Szefa SKW, tj. W.W i M. W. Pokrzywdzony M.K. nie stawiał się na przesłuchanie. Zwrócono się także do BOR, CBŚP, SWW, SKW, ABW i CBA o informacje dotyczące podejmowania przez funkcjonariuszy wskazanych służb, czynności operacyjno-rozpoznawczych wobec pokrzywdzonych w niniejszej sprawie. Informacje o niepodejmowaniu tego rodzaju czynności uzyskano z BOR, CBŚ oraz SWW, natomiast z pozostałych służb uzyskano informacje o konieczności przeprowadzeniu kwerendy we wskazanym zakresie.

W piśmie wskazano również na to, iż Szef SKW złożył zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez podległych mu funkcjonariuszy w zakresie objętym przedmiotem śledztwa zarejestrowanego pod sygn. V Ds. 790/15, przy czym opisane zawiadomienie zarejestrowano w Prokuraturze Okręgowej w Warszawie pod inną sygnaturą, a to PO V Ds 175.2016.

We wskazanej korespondencji wynikało, że jednym z asumptów do wdrożenia działań w niniejszej sprawie, była publikacja prasowa M.K, która ukazała się w tygodniku „Wprost”. We wskazanym wyżej piśmie zaznaczono, że akta opisanego postępowania przesłano do Prokuratury Krajowej 14 czerwca 2026r. w odpowiedzi na pismo z 10 czerwca 2016 r. (sygn. PK II Ko1 1718.2016).

Na podstawie pisma Prokuratora Krajowego Bogdana Świączkowskiego (sygn. PK II Dsn. 101.2016) datowanego na 16 czerwca 2016 r. ustalono, że śledztwo Prokuratury Okręgowej w Warszawie o sygn. V Ds. 790/15, zostało przekazane we wskazanej dacie do dalszego prowadzenia, na podstawie § 116 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 7 kwietnia 2016 r. Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury – z uwagi na szczególnie uzasadniony przypadek – Prokuraturze Regionalnej

w Krakowie. Sprawa została zarejestrowana 21 czerwca 2016 r. pod sygn. RP I Ds. 8.2016 i przydzielona do referatu prokuratora del. do Prokuratury Regionalnej w Krakowie.

Prokurator referent 23 czerwca 2016 r. opracował w niniejszej sprawie plan czynności śledczych, w którym opisał podstawy wszczęcia przedmiotowego postępowania w Prokuraturze Okręgowej w Warszawie, podsumował dotychczasowe ustalenia oraz przedstawił zamierzenia oraz czynności niezbędne do wykonania w dalszym toku śledztwa. Plan został zatwierdzony w dniu 27 czerwca 2016 r. przez ówczesnego Naczelnika Wydziału I do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Regionalnej w Krakowie – Marka Sosnowskiego.

Ze wskazanego dokumentu wynikało, że podstawą wszczęcia śledztwa w przedmiotowej sprawie przez Prokuraturę Okręgową w Warszawie było zawiadomienie i zeznania C.G., złożone przez wymienionego pokrzywdzonego oraz analiza materiałów prasowych, w szczególności publikacja zatytułowana „SKW na tropie opozycji” opublikowana w tygodniku „Wprost” w wydaniu z 15 listopada 2015 r.

W planie czynności śledczych wskazano, że do akt postępowania dołączono zawiadomienie o przestępstwie z 10 marca 2016 r. sporządzone przez W.W. oraz zawiadomienie o przestępstwie z 13 marca 2016r. sporządzone przez M.W. Zawiadamiający podali, że funkcjonariusze SKW i ABW niezgodnie z prawem objęli ich, jako dziennikarzy, kontrolą operacyjną i wniesli o dołączenie ich zawiadomień do sprawy prowadzonej z zawiadomienia C.G. oraz o przyznanie im statusu pokrzywdzonych.

Do akt postępowania o sygn. V Ds.790/15 ówczesny prokurator referent 22 kwietnia 2016 r. dołączył ponadto artykuł C.G. opublikowany w tygodniku „Do Rzeczy” zawierający m. in. listę 27 dziennikarzy, którzy mieli być inwigilowani przez SKW i ABW.

W toku postępowania przesłuchano szereg świadków. W planie opisano ponadto ustalenia poczynione w dotychczasowym toku śledztwa w SKW, BOR, CBA, ABW, SWW oraz w CBŚP, podsumowano informacje uzyskane od autora materiału prasowego „Wprost” – M. K. informacje pozyskane z b. Naczelnej Prokuratury Wojskowej oraz wskazano, że mimo podejmowania prób nie zdołano przesłuchać w charakterze świadka M.K., jak również, że nie uzyskano odpowiedzi na skierowane do Ministra – Koordynatora Służ Specjalnych pismo, zawierające wniosek o przekazanie Prokuraturze Okręgowej w Warszawie wszelkich danych związanych z działalnością podległych służb, w okresie objętym śledztwem.

W końcowej części planu czynności śledczych podano, że po skierowaniu kolejnych zapytań w sprawie, z SKW oraz ABW uzyskano informacje o skierowaniu przez Szefów tych służb zawiadomień o podejrzeniu popełnienia przestępstw przez funkcjonariuszy SKW i ABW, które złożono do Prokuratury Okręgowej w Warszawie oraz do Prokuratury Krajowej.

W części drugiej planu czynności śledczych, opisującej „Kierunki dalszego postępowania” zwrócono uwagę na to, że zakres prowadzonego postępowania jest szerszy, niż określony w postanowieniu o wszczęciu śledztwa. Wskazano, że obejmuje on nie tylko działanie funkcjonariuszy SKW, ale również ABW. Krąg osób pokrzywdzonych również jest szerszy albowiem, poza osobami wymienionymi w postanowieniu o wszczęciu śledztwa, obejmuje również przesłuchanych w sprawie innych świadków, którzy zostali uznani za pokrzywdzonych. Stwierdzono, że w dalszych czynnościach należałoby uwzględnić także inne osoby, w szczególności dziennikarzy wskazanych w publikacji prasowej zatytułowanej „Rząd PO-PSL śledził dziennikarzy”. Ponadto w ocenie prokuratora sporządzającego plan czynności śledczych, ograniczenie czasokresu czynu objętego przedmiotem niniejszego postępowania do dat wskazanych w decyzji o wszczęciu śledztwa nie wydaje się zasadne, gdyż postępowanie powinno obejmować pełny okres, w których miały miejsce ujawnione zdarzenia polegające na prowadzeniu przez służby specjalne wbrew obowiązującym przepisom prawa czynności operacyjno-rozpoznawczych wobec byłego kierownictwa CBA oraz dziennikarzy.

Z treści dokumentów wynikało, że do Prokuratury Regionalnej w Krakowie wpływały kolejne zawiadomienia, które dołączano do przedmiotowego postępowania. W toku śledztwa analizowano także materiały zgromadzone w toku różnych postępowań przygotowawczych, w tym takich, które wcześniej były już zakończone, celem ustalenia czy mogą one mieć związek z zakresem śledztwa o sygn. RP I Ds 8.2016. Wydawano także decyzje o dołączeniu części z tych postępowań do postępowania o sygn. RP I Ds 8.2016, przy czym zaznaczyć należy, że analiza treści pism ujawnionych w aktach podręcznych wskazuje na to, iż nie wszystkie postanowienia wydawane w opisanym przedmiocie zostały włączone do jawnych akt podręcznych.

Przykładowo wskazać należy, że pismem z 20 stycznia 2017 r. poinformowano Prokuraturę Regionalną w Katowicach o dołączeniu do śledztwa o sygn. RP I Ds 8.2016 postępowania zarejestrowanego w pod sygn. RP I Ds. 2.2016, w sytuacji gdy w aktach podręcznych poddanego badaniu postępowania nie odnotowano decyzji wydanej w opisanym przedmiocie.

Zastępca Prokuratora Regionalnego w Krakowie – Wojciech Mularczyk zdecydował o przydzieleniu sprawy do dalszego prowadzenia z dniem 13 lipca 2016 r. prokurator delegowanej do Prokuratury Regionalnej w Krakowie. Pozostawała referentem śledztwa do listopada 2020 r., czyli do momentu, gdy Zastępca Dyrektora Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej – Sebastian Chmielewski zażądał niezwłocznego przesłania akt głównych i podręcznych (w tym niejawnych) śledztw prowadzonych pod sygn. RP I Ds. 8.2016 oraz RP I Ds 5.2020 (fax przesłany do Prokuratury Regionalnej w Krakowie 4 listopada 2020 r.).

Z informacji zawartych w piśmie Zastępcy Prokuratora Regionalnego w Krakowie – Krzysztofa Pijaja z 9 lipca 2018r. adresowanego do ABW wynikało, że w opisanym okresie na drugiego referenta sprawy wyznaczono prokuratora Prokuratury Okręgowej w Krakowie del. do Prokuratury Regionalnej w Krakowie.

Pismem z 16 grudnia 2020 r. Naczelnik Wydziału I Prokuratury Regionalnej w Krakowie, Paweł Iciek odwołując się do przekazania Prokuraturze Regionalnej w Szczecinie postępowania prowadzonego uprzednio przez Prokuraturę Regionalną w Krakowie pod sygn. RP I Ds 8.2016, przekazał przedłużenie śledztwa w tej sprawie (wówczas już RP I Ds 46.2020 Prokuratury Regionalnej w Szczecinie) także akta podręczne spraw o sygn. RP I Ds.2.2016, RP I Ds. 3.2016, RP II Ds. 2.1016 oraz PO V Ds 175.2016 Prokuratury Okręgowej w Warszawie wskazując, iż opisane postępowania zostały dołączone do śledztwa o sygn. RP I Ds. 8.2016.

Zauważyć należy, że z korespondencji wynikało, iż wraz z postanowieniem o przedłużeniu okresu trwania śledztwa Prokuratury Regionalnej w Szczecinie o sygn. RP I Ds 46.2020 do Prokuratury Regionalnej w Krakowie omyłkowo przesłano także analogiczne postanowienie wydane w sprawie zarejestrowanej w Prokuraturze Regionalnej w Szczecinie pod sygn. RP I Ds 47.2020.

To co także istotne, to umieszczenie w nagłówku pisma Naczelnika I Wydziału Prokuratury Regionalnej w Krakowie obok sygn. RP I Ds. 8.2016 wskazano również sygnatury RP I Ds 2.2020 i RP I Ds. 5.2020 (w nawiasie).

Opisany zapis nie był przypadkowy, jako że z całości dokumentów jednoznacznie wynikało, że pod sygn. RP I Ds. 2.2020 oraz RP I Ds. 5.2020 w Prokuraturze Regionalnej w Krakowie zarejestrowano materiały wyłączone uprzednio ze śledztwa o sygn. RP I Ds. 8.2016.

Sprawa o sygn. RP I Ds. 2.2020 zawierała materiały wyłączone ze śledztwa o sygn. RP I Ds. 8.2016 na mocy postanowienia z 17 lutego 2020 r. i dotyczyła wątku przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego poprzez podejmowanie w okresie od 22 lutego 2010 r. do 16 maja 2011 r. czynności, które mogły realizować znamiona czynów zabronionych określonych w art. 231 § 2 k.k. oraz w art. 271 § 3 k.k.

Na podstawie załączonego do akt podręcznych pisma Zastępcy Prokuratora Regionalnego w Krakowie Krzysztofa Pijaja z 4 czerwca 2020 r. przesłanego Prokuratorowi Regionalnemu w Krakowie Markowi Woźniakowi, w którym przedstawiono przebieg konsultacji poczynionych z Prokuraturą Krajową, dotyczących zakończenia wątku śledztwa o sygn. RP I Ds.8.2016 w zakresie czynu polegającego na przekroczeniu uprawnień przez funkcjonariuszy ABW na szkodę m. in. określonych dziennikarzy i osób zajmujących kierownicze stanowiska w instytucjach państwowych, poprzez podejmowanie wobec nich niezasadnych czynności operacyjnych ustalono, że postanowienie o umorzeniu śledztwa o sygn. RP I Ds.2.2020 (pod którą zarejestrowano materiały

wyłączone ze śledztwa o sygn. RP I Ds.8.2016 w opisanym wyżej zakresie) wydano 18 marca 2020 r.

W piśmie z 4 czerwca 2020 r. wskazano, że z uwagi na niejawny charakter postanowienia o umorzeniu śledztwa odstąpiono od doręczenia dokumentu stronom i na podstawie art. 305 § 4 k.p.k. powiadomiono osoby uprawnione do złożenia środka zaskarżenia o fakcie wydania postanowienia i przysługujących im uprawieniach.

Powiadomienie zostało sporządzone z wykorzystaniem urzędowego druku, a jego ekspedycję zlecono pracownikowi sekretariatu. W sumie powiadomienie takie zostało wystosowane do 37 osób, w tym osób sprawujących funkcje ministerialne, także do Ministra Sprawiedliwości i jego małżonki, którzy występowali jako pokrzywdzeni w przedmiotowej sprawie.

Zastępca Prokuratora Regionalnego w Krakowie w korespondencji z 4 czerwca 2020 r. wskazał, że pismem z 10 kwietnia 2020 r. Zastępca Dyrektora Departamentu Postępowania Przygotowawczego zażądał przesłania do Prokuratury Krajowej akt głównych i podręcznych śledztwa o sygn. RP I Ds.2.2020, co zostało niezwłocznie zrealizowane. Prokurator Krzysztof Pijaj podał także, że do dnia 4 czerwca 2020 r. nie uzyskano oficjalnych informacji o jakichkolwiek decyzjach dotyczących tej sprawy.

Z kolei śledztwo o sygn. RP I Ds.5.2020 zawierało materiały wyłączone z postępowania o sygn. RP I Ds.8.2016 na mocy postanowienia z 20 lipca 2020 r., dotyczące przekroczenia w okresie od 16 grudnia 2010 r. do 29 grudnia 2011 r. w Warszawie, uprawnień przez funkcjonariuszy Centralnego Biura Antykorupcyjnego, tj. w sprawie czynu zabronionego określonego w art. 231 § 1 k.k.

Analiza treści dokumentów włączonych do akt podręcznych śledztwa o sygn. RP I Ds. 46.2020 po dacie przekazania opisanego postępowania do dalszego prowadzenia Prokuraturze Regionalnej w Szczecinie wskazuje, że nowy referent opisanego postępowania – prokurator M. H., opracował projekt postanowienia o umorzeniu śledztwa o sygn. RP I Ds. 46.2020 w części dotyczącej przekroczenia w bliżej nieustalonym czasie, w okresie od 2007 r. do 2015 r. w Warszawie, uprawnień przez funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego, poprzez podejmowanie niezgodnych z prawem czynności operacyjno-rozpoznawczych wobec G.B, jak również w części dotyczącej przekroczenia w bliżej nieustalonym czasie, w latach 2011-2015 w Warszawie, uprawnień przez funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, poprzez podejmowanie wobec G.B. niezgodnych z prawem czynności operacyjno-rozpoznawczych i kontrolnych (w podstawie projektu decyzji wskazano na brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia opisanych czynów zabronionych). Wskazany projekt został przesłany w związku ze zwierzchnim nadzorem służbowym do Departamentu Postępowania

Przygotowawczego Prokuratury Krajowej za pismem Prokuratora Regionalnego w Szczecinie – Artura Maludy, 28 maja 2021 r.

Na projektach postanowienia włączonych do akt podręcznych odnotowano dwa odrębne wpisy opatrzone wyłącznie parafami i datami o treści „Zapoznałem się popieram” (26 maja 2021 r.) oraz „Zapoznałem się” (28 maja 2021 r.). Do akt podręcznych śledztwa o sygn. RP I Ds.46.2020 po wskazanej wyżej dacie nie dołączano żadnych istotnych dokumentów, które wskazywałyby na zakres i kierunek przedmiotowego śledztwa. Jedynie na podstawie pisma Prokuratora Regionalnego w Szczecinie z 22 października 2021 r. oraz pisma prokuratora D. R. del. do Prokuratury Krajowej z 5 listopada 2021 r., można wnioskować, iż we wskazanym okresie czasu w Prokuraturze Krajowej wydano postanowienie o przedłużeniu okresu trwania przedmiotowego postępowania na dalszy czas oznaczony (b.b.d.).

Po opisanej wyżej korespondencji w aktach ujawniono kopię pisma Zastępcy Dyrektora Departamentu Postępowania Przygotowawczego Sebastiana Chmielewskiego z 15 grudnia 2023 r., w którym autor pisma zawarł informację, iż w związku ze sprawowanym zwierzchnim nadzorem służbowym, nie zgłasza zastrzeżeń do projektów decyzji o umorzeniu śledztw w sprawach prowadzonych w Prokuraturze Regionalnej w Szczecinie pod sygn. RP I Ds.28.2020, RP I Ds.46.2020 oraz RP I Ds.47.2020. W nagłówku pisma powołano się na następujące sygnatury: PK II Dsn. 336.2016, PK II Dsn.194.2020 oraz PK II Dsn. 385.2020.

Dwoma postanowieniami z 19 grudnia 2023 r. umorzono śledztwo w części (decyzja odpowiadała projektowi przesłanemu do Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej 28 maja 2021 r.) oraz pozostałym zakresie, a to w sprawie przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków przez funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego w okresie od 25 listopada 2011 r. do 3 września 2015 r. i działanie w ten sposób na szkodę interesu publicznego oraz interesu prywatnego ustalonych osób, tj. w sprawie czynu zabronionego określonego w art. 231 § 1 k.k.

W drugim ze wskazanych wyżej dokumentów zaznaczono, że uzasadnienie postanowienia wraz ze szczegółowym opisem czynu stanowi dokument niejawny. Na postanowieniu stwierdzono ponadto odrębny zapis naniesiony 21 grudnia 2023r. o treści „Zapoznałem się” z pieczęcią i podpisem Zastępcy Prokuratora Regionalnego Adama Gołucha.

Postępowanie zarejestrowane pod sygn. RP I Ds. 46.2020 Prokuratury Regionalnej w Szczecinie zakończono umorzeniem z 19 grudnia 2023 r. przez prokuratora Prokuratury Rejonowej del. do Prokuratury Regionalnej w Szczecinie na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k.

Jedna z osób pokrzywdzonych złożyła zażalenie, które wraz z aktami sprawy przekazano do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla m. st. Warszawy w Warszawie 23 lutego 2024 r. wnosząc

o utrzymanie zaskarżonej decyzji w mocy. W czasie badania, Sąd nie rozpoznał jeszcze tego zażalenia.

Podsumowując dokonane ustalenia należy wskazać, iż w sposób intencjonalny dokonywano szeregu zabiegów związanych z przekazywaniem, łączeniem i dzieleniem postępowań, celem podejmowania kolejnych czynności procesowych oraz co najmniej ograniczenia możliwości ustalenia faktycznego przebiegu śledztwa, co doprowadzało także do szeregu pomyłek.

Za zasadne, chociaż wydane z dużym opóźnieniem należało uznać decyzje zapadłe w postępowaniu zarejestrowanym pod sygn. VI Ds 166/14 w Prokuraturze Okręgowej w Warszawie oraz śledztwie zarejestrowanym pod sygn. PR I Ds. 46.2020 Prokuratury Regionalnej w Szczecinie.

Natomiast w sprawie zarejestrowanej pod sygn. PR I Ds. 11.2019 r. ogłoszony zarzut trudno uznać za sporządzony w sposób indywidualizujący zachowanie, zwłaszcza w sytuacji, gdy nie odwołano się do ewentualnej części niejawnej, której to części nie sporządzono. W szczególności brak jest wskazania jakie powziął informacje wskazujące na uzasadnione podejrzenie popełnienia przez podległego mu funkcjonariusza oraz na czym polegać miało utrudnienie, skoro osoba ta została skazana. Nadto w zdecydowanej większości utajniono uzasadnienie aktu oskarżenia, w sytuacji, gdy większość okoliczności było przedmiotem jawnych decyzji sądu w sprawie przeciwko R.G. dotyczyło to także określenia korzyści osobistych i majątkowych.

Nie mogąc się zatem odwołać w raporcie do części niejawnej, wskazać tylko należy, iż sformułowanie zarzutu jest zbyt ogólne, a większość materiałów i uzasadnienia aktu oskarżenia w sposób nieuzasadniony została utajniona. Nadto to utajnienie, w tym zwłaszcza całego postanowienia o wszczęciu śledztwa, jak również podejmowane czynności związane z połączeniami oraz włączeniami spraw i materiałów, a także kolejne rejestracje aprobowane przez ówczesnych naczelników wydziału, w którym sprawa była prowadzona, a aktualnie wizytatorów oraz ówczesnego Prokuratora Regionalnego w Krakowie wskazują, iż celem mogło być uniknięcie zarzutu przedawnienia karalności w przypadku ewentualnej zmiany opisu czynu i kwalifikacji prawnej przez sąd.

W sprawie RP I Ds 11.2019 Prokuratury Regionalnej w Krakowie powinna być zatem podjęta, przez aktualnego Prokuratora Regionalnego w Krakowie, decyzja w zakresie odtajnienia orzeczeń w części w jakiej brak było podstaw do ich utajnienia oraz materiałów zawierających fakty jawne w innych postępowaniach, co dotyczy także uzasadnienia aktu oskarżenia – zwłaszcza w zakresie w jakim mogą wpływać na ograniczenie prawa do obrony.

Następnie niezbędna jest analiza materiału dowodowego zebranego we wszystkich wyżej wskazanych sprawach, w celu ustalenia, co spowodowało, iż został tylko oskarżony P. W., a pominięto w tym samym zakresie odpowiedzialność osób prowadzących i nadzorujących

czynności, z których materiały zniszczono oraz innych okoliczności niezbędnych do właściwego określenia czynu i jego kwalifikacji prawnej, zwłaszcza w odniesieniu do wniosku wskazującego na brak uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa, które było później przedmiotem wyroku skazującego.

Analiza sprawy wykazała także konieczność rozpoznania działań prokuratorów prowadzących i nadzorujących postępowanie co najmniej w aspekcie odpowiedzialności służbowej.

130) RP I Ds 20.2016 Prokuratury Regionalnej w Katowicach

W dniu 30 czerwca 2016 roku wszczęte zostało śledztwo w sprawie mającego miejsce w okresie od lutego 2015 roku do listopada 2015 roku w Warszawie działania na szkodę interesu publicznego bądź prywatnego poprzez przekroczenie uprawnień przez funkcjonariuszy CBA w okolicznościach wskazanych pismem Szefa CBA z dnia 29 kwietnia 2016 roku, znak R-400/2016, tj. o czyn art. 231 § 1 k.k.

Wszczęcie śledztwa zostało dokonane w oparciu o niejawne zawiadomienie Szefa CBA, które w swej istocie obejmowało kwestii nie wymagające ochrony w aspekcie przepisów ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 roku o ochronie informacji niejawnych. Obejmowały bowiem kwestie pracownicze, jak również prezentowane w przestrzeni publicznej.

Potwierdzeniem powyższego jest chociażby fakt, że po wszczęciu postępowania zwrócono się o zapis audycji „Zadanie Specjalne” z dnia 11 lutego 2015 roku. W toku śledztwa prowadzono czynności o jawnym i niejawnym charakterze, co w pewnych okresach miało wpływ na jego długotrwałość. Niemniej jednak czynności o charakterze niejawnym w wielu przypadkach obejmowały kwestie znajdujące się w aktach jawnych postępowania. Kluczowy wymiar miało jednak zainteresowanie kierownictwem CBA, w tym osobą byłego Szefa CBA Pawła Wojtunika.

W pierwszym okresie postępowania nie było ono prowadzone zbyt intensywnie. W dniu 29 grudnia 2016 roku śledztwo zostało przedłużone na okres do 31 marca 2017 roku. Poza przesłuchiwaniami świadków w sprawie dokonywano systematycznie analiz innych postępowań przygotowawczych prowadzonych z zawiadomienia Szefa CBA Pawła Wojtunika pod kątem podejmowanych czynności.

W dniu 17.01.2017 roku przekazano między innymi do Prokuratury Regionalnej w Katowicach kserokopie materiałów śledztwa sygn. PK V WZ Ds. 37.2016 Mazowieckiego Wydziału Zamiejscowego DPZiK PK zawierające zawiadomienie Szefa CBA z dnia 10 listopada 2015 roku,

postanowienie o wszczęciu śledztwa w dniu 12 listopada 2015 roku, postanowienie o częściowym umorzeniu z dnia 12 października 2016 roku i z dnia 9 grudnia 2016 roku oraz umorzeniu z dnia 30 grudnia 2016 roku.

Śledztwo w sprawie PK V WZ Ds. 37.2016 dotyczyło przekroczenia uprawnień przez A.Ch. funkcjonariusza CBA, poprzez wykorzystanie dostępu do baz danych w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez inną osobę dokonanie sprawdzeń i przekazanie danych innej osobie, tj. o czyn z art. 231 § 2 k.k.

Zawiadomienie obejmowało sprawdzenia dokonane przez funkcjonariusza i dotyczyły sprawdzeń osób i pojazdu. W sytuacji, gdy nie było ku temu służbowej podstawy. Prowadzone w tym zakresie postępowanie zakończyło się decyzją z dnia 9 grudnia 2015 roku o jego umorzeniu.

Decyzją Szefa CBA funkcjonariusz objęty tym postępowaniem został zwolniony ze służby, jednak w dniu 17 grudnia 2016 roku Ernest Bejda nowy szef CBA działając w granicach uprawnień wstrzymał wykonanie decyzji. W rezultacie pozostał on służbie powodując, że materiały te pozostawały w związku z postępowaniem prowadzonym w Prokuraturze Regionalnej w Katowicach.

W dniu 9 czerwca 2017 roku przeprowadzono oględziny akt sprawy o sygn. V Ds 102/15 Prokuratury Okręgowej w Warszawie w sprawie ujawnienia przez funkcjonariuszy CBA materiałów o klauzuli poufne, który to dokument został zaprezentowany we fragmentach w programie Zadanie Specjalne w Telewizji Republika. Dołączono szereg materiałów z tego postępowania. Postępowanie w tej sprawie (sygn. V Ds. 102/15) zostało umorzone w dniu 30 października 2015 roku z uwagi na niewykrycie sprawy przestępstwa. W dniu 4 grudnia 2017 roku przeprowadzono oględziny akt postępowania wyjaśniającego RCW 2/2015/WR Centralnego Biura Antykorupcyjnego.

W dniu 8 listopada 2018 roku do Prokuratury Regionalnej w Katowicach wpłynęło pismo informujące o osobach zatrudnionych w CBA. Następnie do akt sprawy dołączono postanowienie z dnia 24 listopada 2010 roku o umorzeniu śledztwa w sprawie o sygn. V Ds. 200/09 Prokuratury Okręgowej Warszawa-Praga w Warszawie.

W dniu 8 kwietnia 2020 roku dokonano oględzin materiałów nadesłanych z CBA znak R-1283/20/W.

W dniu 9 lipca 2020 roku dokonano oględzin sprawy PK V WZ Ds. 37.2016 Mazowieckiego Wydziału Zamiejscowego Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej.

W dniu 14 września 2020 roku śledztwo zostało zamknięte, natomiast z dniem 31 grudnia 2020 roku wydane zostało postanowienie o jego umorzeniu, które w całości objęte został klauzulą niejawności.

Analiza sprawy wskazuje w sposób jednoznaczny, iż miało ono charakter „trałowy”, a jego istota sprowadzała się do oceny zachowań, które z punktu widzenia zaistniałych faktów trudno było uznać za bezprawne. Stąd też charakterystyczne było dokonywanie tak wielu oględzin jawnych akt spraw prowadzonych w oparciu o zawiadomienia byłego Szefa CBA. Zakres podjętych działań był niewspółmierny do merytorycznych potrzeb i nie sposób odrzucić konstatacji, iż istotą postępowania był sam fakt jego prowadzenia w ramach określonych rozliczeń w służbach. Przekonuje o tym merytoryczne rozstrzygnięcie, które niewątpliwie zostało sporządzone w sposób profesjonalny z właściwą oceną materiału dowodowego, jednak zawarte w nim stanowisko mogło być zaprezentowane już we wstępnej fazie śledztwa. Z tego też względu należy stwierdzić, iż 4-letnie śledztwo nie było uzasadnione i można postawić tezę, że wpływ na to miały przesłanki poza merytoryczne i najistotniejsze było jego wykorzystanie w ramach nieuzasadnionych rozliczeń prowadzonych w służbach.

131) PK IV WZ Ds 27.2016 Małopolskiego Wydziału Zamiejscowego DPZiK PK

Sprawa o sygnaturze PK IV WZ Ds.27.2016 Małopolskiego Wydziału Zamiejscowego ds. Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji, która została zainicjowana zawiadomieniem Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego.

Zawiadomienie Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego z dnia 8 kwietnia 2016 r. wpłynęło do Prokuratury Okręgowej w Warszawie w dniu 19 kwietnia 2016 r. i zostało zarejestrowane za sygnaturą PO V Ds. 165.2016.

Za pismem p.o. Dyrektora Departamentu ds. Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej z dnia 31 maja 2016 r. akta wymienionego śledztwa zostały przesłane do Małopolskiego Wydziału Zamiejscowego tegoż Departamentu w celu kontynuowania postępowania. Sprawa została zarejestrowana za sygnaturą PK IV WZ Ds.27.2016 w dniu 8 czerwca 2016 r.

Postępowanie karne prowadzone było kolejno przez kilku prokuratorów referentów. Zwierzchni nadzór służbowy sprawowany był z poziomu Departamentu ds. Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej przez prokuratorów delegowanych do tego departamentu.

Przedmiot postępowania wszczętego w dniu 28 kwietnia 2016 r. w Prokuraturze Okręgowej w Warszawie za sygn. PO V Ds. 165.2016, a następnie przekazanego za pismem z dnia 31 maja 2016 r. Dyrektora Departamentu ds. Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury

Krajowej do IV Małopolskiego Wydziału Zamiejscowego w Krakowie został opisany w wymienionym postanowieniu następująco: „w sprawie przekroczenia uprawnień przez Dyrektora Departamentu Operacyjno-Śledczego CBA w Warszawie, polegającego na bezzasadnym wstrzymaniu czynności operacyjno-rozpoznawczych w sprawach o nr rej. 17/15 i 25/15 w okresie 11 maja – 23 listopada 2015 r. w Warszawie na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.”. Podstawą wszczęcia było pisemne zawiadomienie Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego z dnia 8 kwietnia 2016 r.

W IV Małopolskim Wydziale Zamiejscowym Departamentu ds. Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji śledztwo zostało zarejestrowane za sygnaturą PK IV WZ Ds. 27.2016.

Do postępowania tego dołączono również, przekazane z Prokuratury Krajowej, zawiadomienie Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego z dnia 13 maja 2016 r. w którym, jak podano w jawnych postanowieniach o przedłużeniu czasu trwania śledztwa, wskazał na podejrzenie popełnienia przez pełniących funkcje kierownicze funkcjonariuszy ABW, przestępstw przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków służbowych w związku z podejmowanymi czynnościami o charakterze operacyjno-rozpoznawczym wobec określonych osób – funkcjonariuszy ABW.

Oba wymienione wyżej pisemne zawiadomienia Szefów służb od początku były objęte klauzulą tajności, stąd bliższy ich opis jest niemożliwy. Przed wszczęciem śledztwa nie prowadzono postępowania sprawdzającego i nie żądano uzupełnienia mimo tego, że nie dołączono do nich żadnych dokumentów. Zawiadomienie Szefa CBA za pismem p.o. Dyrektora Departamentu Postępowania Przygotowawczego z dnia 15 kwietnia 2016 r. przesłano Prokuratorowi Okręgowemu w Warszawie – celem stosownego rozpoznania. Po zarejestrowaniu postępowania, Naczelnik Wydziału V Śledczego Prokuratury Okręgowej w Warszawie w dniu 18 kwietnia 2016 r. przydzielił sprawę prokuratorowi referentowi, który wszczął śledztwo w dniu 28 kwietnia 2016 r.

Uzasadnienie tego postanowienia jest lakoniczne, co po części jest wytłumaczone przez niejawny charakter zawiadomienia i materii, której ono dotyczy. Dopiero później zwrócono się do Szefów CBA i ABW o ich uzupełnienie.

Należy zaznaczyć, że pismo p.o. Dyrektora Departamentu ds. Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej z dnia 31 maja 2016 r. za którym przekazano akta śledztwa PO V Ds. 165.2016 do IV Małopolskiego Wydziału Zamiejscowego zawiera polecenie wyjaśniania obu zawiadomień (Szefów CBA i ABW) w ramach jednego postępowania. Decyzja taka jest co najmniej dyskusyjna, w szczególności na początkowym etapie rozpoznania sprawy. Nawet, jedynie bliższe uzasadnienie takiej oceny jest niemożliwe z uwagi na niejawny (a w większości ściśle

tajny) charakter zgromadzonych dokumentów. Również pismo przekazujące śledztwo ogranicza się do stwierdzenia, że: „prowadzone postępowania pozostają w związku”.

Jednakże dalszy bieg tego postępowania, jak również końcowe decyzje podjęte w tej sprawie wskazują, że rozdzielne prowadzenie spraw skutkowałoby większą sprawnością postępowań.

Postępowanie było prowadzone w formie śledztwa własnego prokuratora, który wykonywał wszystkie czynności osobiście. Faktyczne czynności w sprawie zostały podjęte dopiero po przejęciu sprawy przez IV Małopolski Wydział Zamiejscowy, gdzie w dniu 29 czerwca 2016 r. referentem został wyznaczony kolejny prokurator. Śledztwo było prowadzone od początku zgodnie z przyjętym planem, który sukcesywnie był aktualizowany. Było długotrwałe, a jego czas prowadzenia przekroczył 6 lat. Początkowy etap wymagał uzyskania od zawiadamiających dokumentacji dotyczącej zagadnień, których dotyczyły zawiadomienia. Kolejne czynności również wymagały sięgania po materiały źródłowe w postaci niejawnych dokumentów z CBA i ABW oraz akt kilku śledztw prowadzonych w różnych częściach Polski, jak również postępowania sądowego toczącego się przed Sądem Okręgowym w Koszalinie.

Ostatecznie śledztwo o sygnaturze PK IV WZ 27.2016 prowadzone w Małopolskim Wydziale Zamiejscowym Departamentu ds. Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej w Krakowie zostało zakończone dwoma decyzjami dotyczącymi obu wątków (oddzielnie z zawiadomienia Szefa ABW i oddzielnie z zawiadomienia Szefa CBA):

1. postanowieniem z dnia 28 grudnia 2022 roku o częściowym umorzeniu śledztwa w zakresie trzech czynów dotyczących niedopełnienia obowiązków i przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy ABW – tj. o czyny z art. 231 § 1 k.k. – wobec braku znamion czynu zabronionego, tj. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. Wymienione postanowienie jest niejawne. W aktach podręcznych znajduje się jedynie wyciąg. O treści postanowienia zawiadomiono Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego,

2. postanowieniem z dnia 30 grudnia 2022 roku umorzono śledztwo w sprawie:

I. niedopełnienia obowiązków przez funkcjonariuszy CBA w Warszawie w okresie od 12 maja do 1 września 2015 roku – tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. wobec braku danych dostatecznie uzasadniających popełnienie czynu, tj. na podstawie art. 17 § 1 pkt. 1 k.p.k.

II. niedopełnienia obowiązków przez funkcjonariuszy CBA w Warszawie w okresie od 27 kwietnia do 23 listopada 2015 roku – tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. wobec braku znamion czynu zabronionego, tj. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. W tym przypadku w aktach jawnych znajduje się jedynie wyciąg z tego postanowienia. O jego treści zawiadomiono Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego.

Badane śledztwo zostało objęte zwierzchnim nadzorem służbowym na mocy decyzji Zastępcy Prokuratora Generalnego ds. Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji z dnia 4 października 2016 roku.

W kontekście zasad sprawowanego nadzoru służbowego co najmniej zastanawiająca jest, stwierdzona na podstawie wymienionych akt, okoliczność przesyłania do departamentu projektów końcowych decyzji merytorycznych do oceny w ramach sprawowanego nadzoru. W aktach nie stwierdzono jednak pism żądających takich projektów.

Pismem z dnia 18 stycznia 2019 r. Zastępca Dyrektora Departamentu ds. Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej – Daniel Lerman stwierdził, że przygotowane decyzje są przedwczesne a materiał dowodowy wymaga uzupełnienia.

Mimo takiego stanowiska prokurator referent postanowieniem z dnia 31 stycznia 2019 r. umorzył częściowo śledztwo w zakresie trzech przestępstw, o podejrzeniu popełnienia których zawiadomił Szef ABW.

Kolejnym pismem z dnia 11 lipca 2019 r. prokurator Daniel Lerman stwierdził przedwczesność wydanego postanowienia i polecił podjęcie postępowania na podstawie art. 327 § 1 k.p.k. Decyzja taka została podjęta przez prokuratora referenta w dniu 30 lipca 2019 r. Postanowienie to jest niejawne. Bez wątplenia sprawa należy do jednej z wielu inicjowanych i prowadzonych długotrwale tylko z tego powodu, iż dotyczyła ówczesnego Szefa CBA Pawła Wojtunika.

132) RP I Ds 14.2019 Prokuratury Regionalnej w Białymstoku

Sprawa została zarejestrowana na podstawie postanowienia o wyłączeniu materiałów datowanego 3 czerwca 2019 r. z akt śledztwa nr RP I Ds 6.2017 prowadzonego przeciwko Krzysztofowi Bondarykowi, opisanego pod nr 86 pierwszej części Raportu. Wyłączenie dotyczyło:

1. poświadczenia nieprawdy w świadectwie ukończenia przez W.D. studiów podyplomowych opatrzonym datą 25.09.2004 r. i wystawionym przez Instytut Organizacji i Zarządzania w Przemysle „Orgmasz” z./s w Warszawie, tj. o czyn z art. 271 § 1 k.k.
2. posłużenia się poświadczającym nieprawdę świadectwem ukończenia studiów podyplomowych opatrzonym datą 25.09.2004r. i wystawionym przez Instytut Organizacji i Zarządzania w Przemysle „Orgmasz” z./s w Warszawie w dacie bliżej nieustalonej, nie później niż w dniu 04 grudnia 2007r. w Warszawie, tj. o czyn z art.273 k.k.

Po wydaniu przedmiotowego postanowienia o wyłączeniu, tego samego dnia postępowanie zarejestrowane zostało pod sygn. RP I Ds 14.2019 i umorzone.

Pomijając, iż zamiast wskazania ustalonego w sprawie stanu faktycznego, w uzasadnieniu zasadniczo zrelacjonowano podjęte czynności, to wynikało z niego, że nie dokonano najistotniejszych ustaleń, a to w zakresie podstawy prawnej wydania zaświadczenia i jego znaczenia prawnego, albowiem było ono autentyczne. Nie wskazano też dlaczego w odniesieniu do zachowania Krzysztofa Bondaryka przyjęto działanie na szkodę interesu publicznego lub prywatnego, a także w celu osiągnięcia korzyści osobistej lub majątkowej, zaś w przypadku zachowań, jakie były przedmiotem wyłączenia takich znamion nie dostrzeżono zwłaszcza w zakresie czynu z art. 271 k.k. (art. 271 par. 3 k.k.), co skutkowałoby zastosowaniem innego okresu przedawnienia, a także czy i jakie miało to znaczenie dla zatrudnienia i wynagrodzenia W.D. w Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, a w szczególności, czy warunkowało możliwość zatrudnienia, czy też wydania poświadczenia bezpieczeństwa. Jest to istotne o tyle, że w zawiadomieniu ówczesnego Szefa ABW P. Pogonowskiego m.in. stwierdzono, iż *stan faktyczny, określony na podstawie ustaleń poczynionych przez Agencję, wskazuje na możliwość popełnienia przestępstwa określonego w art. 231 § 2 k.k.. tj. przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązku w związku z zakończeniem postępowania kwalifikacyjnego wobec W.D. i przyjęciem go do służby w ABW. Nadto korzyścią było to, że W. D. w okresie od 20.11.2007 r. do 2015 r., z tytułu pracy i służby w ABW osiągnął dochód w wysokości 1.993.178,95 zł, z tytułu pełnienia funkcji członka rad nadzorczych w trybie art. 79a ust. 2 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o ABW oraz AW osiągnął dochód w wysokości 271.874,28 zł oraz przychód zwolniony od podatku na podstawie umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania zawartej pomiędzy Polską a Niemcami w wysokości 212.482,41 zł.*

Nadto w tym zawiadomieniu wskazano, iż *Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego w dniu 13.04.2016 r. za nr Z-2093/2016 złożyła do Prokuratury Okręgowej w Warszawie zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z art. 271 § 3 k.k., w związku z poświadczeniem nieprawdy przez wystawcę świadectwa ukończenia przez W.D. studiów podyplomowych w IOiZwP „ORGMA SZ”.*

W uzasadnieniu prokurator przyjęła, że czyny zostały popełnione, przy czym poświadczenie nieprawdy w trybie podstawowym, niemniej nastąpiło przedawnienie ich karalności, przy czym należy podnieść, iż okres przedawnienia upłynął przed wszczęciem śledztwa. W tej sytuacji należy przyjąć, iż zabieg z wyłączeniem materiałów i ich umorzeniem wobec przyjęcia przedawnienia czynów nim objętych miał dodatkowo wpływać na ocenę skierowania niezasadnego aktu oskarżenia w stosunku do Krzysztofa Bondaryka.

Sprawa zostanie przekazana do Prokuratury Okręgowej w Krakowie celem wykorzystania materiałów w prowadzonym śledztwie.

G) Postępowania dotyczące przeciwników lub krytyków politycznych

133) PO I Ds 50.2018 Prokuratury Okręgowej w Gdańsku

Postępowanie przygotowawcze o sygn. PO I Ds 50.2018 Prokuratury Okręgowej w Gdańsku wcześniej prowadzone w Prokuraturze Rejonowej w Wejherowie o sygn. 3 Ds 125/13 i PR 3 Ds 172.2017.

W dniu 25 lipca 2013 roku Prokuratura Rejonowa w Wejherowie otrzymała od Prokuratury Okręgowej w Gdańsku, na podstawie § 122 ust. 5 ówczesnego regulaminu prokuratorskiego, z pominięciem zasad o właściwości miejscowej, zawiadomienie złożone przez ówczesnego posła na Sejm RP - Tomasza Kaczmarka, dotyczące możliwości popełnienia przez Prezydenta Miasta Sopotu – J. K. przestępstwa z art. 296 k.k. i art. 231 § 2 k.k.

Zdaniem zawiadamiającego, prezydent J. K. nie dopełnił swoich obowiązków w ten sposób, że nie przeprowadził, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 6d ustawy z dnia 13 września 1996 roku o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, przetargu na odbieranie odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, a obowiązki te przekazał umową do Zakładu Oczyszczania Miasta w Sopocie. W ocenie zawiadamiającego zachowaniem tym Prezydent Miasta Sopotu działał na szkodę interesu prywatnego i publicznego poprzez złamanie procedury wyboru firmy wywożąc odpady ze szkodą dla budżetu miasta i jego mieszkańców.

Jako nieprawidłowość należy uznać zaniechanie przyjęcia od T. K. ustnego zawiadomienia o przestępstwie (art. 307 § 2 k.p.k.).

W toku postępowania sprawdzającego referent sprawy uzyskała od Prezydenta Miasta Sopotu pisemną informację o przyczynach niezorganizowania przetargu na odbieranie odpadów komunalnych. Z jej treści wynika, iż w związku z nowelizacją ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz ogólnych przepisów samorządowych związanych z gospodarką komunalną, utrzymanie czystości i porządku należy do zadań własnych gminy, a realizacja tego obowiązku może być prowadzona m.in. w formie samorządowych zakładów budżetowych. Nie było zatem podstaw do wdrażania procedury przetargowej.

Dodatkowo do akt dołączono uzyskaną przez Urząd Miasta Sopotu opinię prawną specjalisty z zakresu prawa ochrony środowiska i prawa administracyjnego prof. M. G. Z treści tej opinii wynika, że zapisy ustawowe nie wykluczają w sposób jednoznaczny możliwości samodzielnego wykonywania przez gminę zadania polegającego na zorganizowaniu i prowadzeniu odbierania

odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości w ramach systemu gminnego, co oznacza, że gmina ma możliwość wyboru - realizowanie zadania samodzielnie przez swój zakład budżetowy albo przez partnera zewnętrznego wyłonionego w drodze przetargu. Prof. M. G. zaopiniował, iż z ustawy nie wynika, co gmina powinna zrobić w sytuacji bezskuteczności zorganizowanego przetargu. Końcowo stwierdzić należy, iż w ocenie specjalisty z zakresu prawa ochrony środowiska i prawa administracyjnego prof. M. G. działania Urzędu Miasta Sopotu były prawnie dopuszczalne.

Ponadto, w ramach postępowania sprawdzającego uzyskano z Urzędu Miasta Sopotu dokumentację w postaci: faktur wystawionych przez ZOM w Sopocie Gminie Miasta Sopotu za odbiór i transport odpadów komunalnych, budowlanych i wielkogabarytowych za okres 31 lipca – 13 sierpnia 2013 r., a także prezentację wyników badań opinii mieszkańców na temat gospodarki odpadami w mieście sporządzoną w maju 2013 r. z których wynika, że większość mieszkańców opowiada się za powierzeniem gminie pełnej kontroli nad odbieraniem odpadów.

Po skompletowaniu dokumentacji, prokurator referent z Prokuratury Rejonowej w Wejherowie postanowieniem z dnia 16 września 2013 r. odmówiła wszczęcia śledztwa w sprawie niedopełnienia w okresie od 1 lipca 2013 roku do 15 września 2013 r. w Sopocie przez funkcjonariusza publicznego Prezydenta Miasta Sopotu, zobowiązanego mocą ustawy do zajmowania się sprawami majątkowymi Gminy Miasta Sopotu obowiązku zorganizowania przetargu na odbieranie odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, na których zamieszkują mieszkańcy, nałożonego ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach z dnia 13 września 1996 r. i przekazanie tego zadania do realizacji Zakładowi Oczyszczania Miasta w Sopocie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, czym wyrządził znaczną szkodę majątkową i działał na szkodę interesu publicznego i prywatnego, to jest o czyn z art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 2 k.k. w zb. z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. – wobec, ustalenia iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.).

Decyzja o odmowie wszczęcia śledztwa zawiera obszerną i przekonującą argumentację przemawiającą za uznaniem, iż zachowanie Prezydenta Miasta Sopotu – J. K. nie wypełniło znamion czynu zabronionego. Postanowienie to zostało doręczone osobom uprawnionym i uzyskało walor prawomocności.

W dniu 10 lipca 2017 r. przedmiotowe postępowanie Prokuratury Rejonowej w Wejherowie było przedmiotem analizy w Departamencie Spraw Przesłępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej (PK VII Dsn 331.2017). Z badania akt prokurator delegowany do Prokuratury Krajowej sporządził notatkę. Z jej treści wynika, iż decyzja z dnia 16 września 2013 r. o odmowie wszczęcia śledztwa, w jego ocenie była przedwczesna, zaś w sprawie należy wszcząć śledztwo i wykonać szereg czynności procesowych.

Stanowisko to zostało zaakceptowane przez ówczesnego Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej - Michała Ostrowskiego.

W dniu 20 lipca 2017 r. Zastępca Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej - Jacek Wygoda w piśmie skierowanym do Prokuratora Regionalnego w Gdańsku Andrzeja Golca wydał polecenie podjęcia postępowania Prokuratury Rejonowej w Wejherowie o sygn. 3 Ds 125/13 i wykonania określonych czynności.

Postanowieniem z dnia 11 sierpnia 2017 r. w Prokuraturze Rejonowej w Wejherowie wszczęto śledztwo w przedmiotowej sprawie i zarejestrowano je pod nową sygn. PR 3 Ds 172.2017. Do prowadzenia sprawy wyznaczony został inny prokurator.

W toku prowadzonego śledztwa uzyskano, m.in. dokumentację z postępowań administracyjnych prowadzonych przez Pomorski Wojewódzki Inspektorat Ochrony Środowiska w związku z niezorganizowaniem przez Prezydenta Miasta Sopotu przetargu na odbieranie lub odbieranie i zagospodarowanie odpadów komunalnych, a także przesłuchano świadków - pracowników UM w Sopocie i Zakładu Oczyszczania Miasta w Sopocie, odpowiedzialnych za kwestie związane z odpadami komunalnymi. Uzyskano również informacje z okolicznych gmin odnośnie rozwiązań przyjętych w zakresie gospodarki odpadami komunalnymi, po nowelizacji ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Z uzyskanych odpowiedzi wynika, iż w poszczególnych gminach przyjęto takie same rozwiązania jak w Gminie Sopot, tj. realizowano obowiązek odbioru odpadów bez ogłaszania przetargów.

W badanych aktach sprawy brak jest informacji czy wobec przedstawicieli pozostałych Gmin zainicjowano postępowania karne.

W dniu 20 kwietnia 2018 r. śledztwo było przedmiotem ponownej analizy przeprowadzonej na szczeblu Prokuratury Krajowej. Z analizy tej prokurator nadzorujący sporządził notatkę z treści której wynika m.in., iż w jego ocenie Prezydent Miasta Sopotu – J. K. popełnił przestępstwo z art. 231 § 1 k.k., albowiem postąpił wbrew przepisowi art. 6d ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, który stanowi, że „Wójt, burmistrz lub prezydent miasta jest obowiązany zorganizować przetarg na odbieranie odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, o których mowa w art. 6c, albo przetarg na odbieranie i zagospodarowanie tych odpadów”.

W ocenie prokuratora nadzorującego powyższy przepis jest jasny i działanie J. K. doprowadziło do powstania szkody w kwocie 10 000,00 złotych, będącej równowartością kary administracyjnej za nieogłoszenie przetargu (orzeczenie Głównego Inspektora Ochrony Środowiska z dnia 8 czerwca 2016 roku, sygn. DliO-420/381/2014/kip).

Dyrektor Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej - Michał Ostrowski pismem z dnia 27 kwietnia 2018 r. (PK VII Dsn 331.2017) skierowanym do Prokuratora Regionalnego w Gdańsku – Andrzeja Golca, poinformował, iż przedmiotowe śledztwo swym zakresem obejmuje zdarzenie o skomplikowanej materii prawnej, które należy ocenić, jako poważne przestępstwo w rozumieniu § 30 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. poz. 508). W związku z powyższym sprawa winna być przejęta do dalszego prowadzenia przez Prokuraturę Okręgową w Gdańsku i objęta zwierzchnim nadzorem służbowym Prokuratury Regionalnej w Gdańsku.

W dniu 15 maja 2018 r. śledztwo zostało przejęte przez Prokuraturę Okręgową w Gdańsku i zarejestrowane pod sygn. PO I Ds 50.2018. Sprawa objęta została zwierzchnim nadzorem służbowym Prokuratury Regionalnej w Gdańsku (RP IV Dsn 65.2018).

Zwierzchni nadzór służbowy wykonywany był poprzez uzyskiwanie cyklicznych informacji odnośnie przebiegu postępowania i poczynionych ustaleń. Informacje takie były udzielane Prokuraturze Regionalnej w Gdańsku, a nadto materiał dowodowy śledztwa podlegał analizie przed podjęciem każdorazowym decyzji o przedłużeniu jego okresu.

W dniu 30 kwietnia 2019 r. prokurator wydała postanowienie o zamknięciu śledztwa. Następnie projekt decyzji o umorzeniu śledztwa o sygn. PO I Ds 50.2018 został przesłany do Prokuratury Regionalnej w Gdańsku celem konsultacji w ramach zwierzchniego nadzoru służbowego (RP IV Dsn 65.2018.Gk).

Pismem z dnia 19 kwietnia 2019 r. (RP IV Dsn 65.2018.Gk) prokurator zwróciła uwagę, iż uzasadnienie decyzji o umorzeniu śledztwa winno zawierać bardziej wnikliwe uzasadnienie orzeczenia co do znamion z art. 231 § 1 k.k.

W dniu 23 kwietnia 2019 r. Prokuratura Regionalna w Gdańsku otrzymała przy piśmie z dnia 15 kwietnia 2019 r. Prokuratury Krajowej (PK VII Dsn 331.2021) polecenie dokonania analizy akt umorzonego śledztwa o sygn. PO I Ds 50.2018 Prokuratury Okręgowej w Gdańsku, m.in. w zakresie kompletności zgromadzonego materiału dowodowego. W rzeczywistości sprawa ta nie była umorzona, a jedynie sporządzono projekt postanowienia o umorzeniu śledztwa.

W następstwie tego pisma Prokuratura Regionalna w Gdańsku zażądała ponownie akt z Prokuratury Okręgowej w Gdańsku. Akta te zostały nadesłane wraz z poprawionym projektem decyzji o umorzeniu śledztwa.

Ostatecznie, w dniu 17 maja 2019 r. prokurator Prokuratury Rejonowej del. do Prokuratury Okręgowej w Gdańsku wydała decyzję o umorzeniu śledztwa o sygn. PO I Ds 50.2018 w sprawie niedopełnienia w okresie od 31 marca 2013 r. do 15 listopada 2013 r. w Sopocie, przez

funkcjonariusza publicznego – Prezydenta Miasta Sopotu, zobowiązanego na mocy ustawy do zajmowania się sprawami majątkowymi Gminy Miasta Sopotu, obowiązku zorganizowania przetargu na odbieranie odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, na których zamieszkują mieszkańcy, wynikającego z treści art. 6 d ust. 1 ustawy z dn. 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, i powierzenie realizacji tego zadania Zakładowi Oczyszczania Miasta w Sopocie, czym wyrządzono znaczną szkodę majątkową i działano na szkodę interesu publicznego i prywatnego potencjalnych wykonawców usługi, tj. o przestępstwo z art. 296 § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. – wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.). Postanowienie to w wyniku niezaskarżenia przez osoby uprawnione uzyskało walor prawomocności.

Wszczęcie śledztwa w tej sprawie, było co najmniej wątpliwe, albowiem decyzja o odmowie jego wszczęcia z dnia 16 września 2013 r. była prawidłowa. Prokurator w obszernym uzasadnieniu trafnie wskazała, iż ze strony Prezydenta Miasta Sopotu nie było jakiegokolwiek zamiaru popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. i art. 296 § 1 i 2 k.k., o czym świadczy chociażby fakt uzyskania specjalistycznej opinii prawnej od specjalisty z zakresu prawa ochrony środowiska i prawa administracyjnego prof. M. G.

Sprawa, nie należała do kategorii spraw o skomplikowanym stanie faktycznym i prawnym, a w konsekwencji nie wymagała przeprowadzenia szeregu czynności procesowych w toku trwającego przez okres niemalże dwóch lat śledztwa. Postępowanie to kwalifikowało się do merytorycznego zakończenia już na etapie czynności sprawdzających, tym bardziej, iż stan faktyczny będący przedmiotem rozpoznania nie budził żadnych wątpliwości.

Istota tej sprawy sprowadzała się w zasadzie do dokonania prawidłowej subsumpcji ustalonego stanu faktycznego pod normę prawa karnego (art. 231 § 1 k.k. i art. 296 § 1 i 2 k.k.). Takie warunki spełniła decyzja prokurator Prokuratury Rejonowej w Wejherowie z dnia 16 września 2013 r. o odmowie wszczęcia śledztwa.

Końcowa decyzja merytoryczna jaka zapadła w tej sprawie, tj. postanowienie z dnia 17 maja 2019 r. o umorzeniu śledztwa o sygn. PO I Ds 50.2018 w sprawie niedopełnienia obowiązków przez Prezydenta Miasta Sopotu, tj. o czyn z art. 296 § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. jest jak najbardziej prawidłowa. Jednak nie wymagała tak wielu nakładów pracy i czasu, a także prowadzenia jej na szczeblu Prokuratury Okręgowej w Gdańsku przy jednoczesnym zwierzchnim nadzorze służbowym Prokuratury Regionalnej w Gdańsku.

Czyn będący przedmiotem rozpoznania w badanej sprawie, przy zakładanej hipotetycznej wysokości szkody w kwocie 10 000,00 złotych (vide notatka z dnia 20 kwietnia 2018 r. prok. nadzorującego), zdecydowanie nie kwalifikuje go jako zdarzenia o skomplikowanej materii prawnej,

które należy ocenić, jako poważne przestępstwo w rozumieniu § 30 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury. Charakter sprawy, a zwłaszcza jej nieskomplikowany stan faktyczny i prawny uzasadniał prowadzenie jej wyłącznie na szczeblu Prokuratury Rejonowej w Wejherowie.

Wnioski z analizy akt tej sprawy przeprowadzonej w 2017 r. w Departamencie do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej (PK VII Dsn 331.2017) o konieczności wszczęcia śledztwa budzą poważne wątpliwości. Wskazać należy, iż nawet pobieżna ocena materiału dowodowego powinna prowadzić do wniosku, że Prezydent Miasta Sopotu – J. K. nie zajmował się bezpośrednio organizacją wywozu odpadów w aspekcie merytorycznym, a zatem przypisywanie mu ewentualnej odpowiedzialności i to karnej za nieprawidłowości w tym obszarze, należy ocenić co najmniej jako niezrozumiałe.

Tylko na marginesie wskazać należy, iż w aktach nadzoru Prokuratury Regionalnej w Gdańsku (RP IV Dsn 65.2018) znajduje się kopia postanowienia o umorzeniu innego śledztwa z dnia 27 czerwca 2014 r. o sygn. 1 Ds 87/14 Prokuratury Rejonowej w Rudzie Śląskiej w sprawie niedopełnienia obowiązków i przekroczenia uprawnień przez Prezydenta Miasta Piekary Śląskie i jego Zastępcę poprzez niezorganizowanie przetargu na odbieranie odpadów komunalnych, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. – wobec ustaleń, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.). Stan faktyczny i prawny sprawy Prokuratury Rejonowej w Rudzie Śląskiej jest analogiczny do sprawy PO I Ds 50.2018 Prokuratury Okręgowej w Gdańsku, przy czym w aktach nadzoru Prok. Regionalnej w Gdańsku brak jest informacji o podjęciu tego śledztwa (PR Ruda Śląska), co wskazuje na to, iż tamta decyzja nie była w tym przypadku kwestionowana.

Oceny i polecenia prokuratorów z Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej rażąco naruszały elementarne reguły prawne nakazujące respektowanie zasady niezależności prokuratora wykonującego czynności określone w przepisach Kodeksu postępowania karnego, bowiem w miejsce uprawnienia określonego w postanowieniach art. 8 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku – Prawo o prokuraturze, najzupełniej bezprawnie dokonywano władczych ingerencji w prawo prokuratora do samodzielnego podejmowania czynności procesowych (decyzji) o treści przez niego samego uznanych za uzasadnione.

134) PO I Ds 60.2019 Prokuratury Okręgowej w Ostrowie Wielkopolskim

Pismem z dnia 1 października 2019 r. Zastępca Prokuratora Regionalnego w Łodzi Bogumiła Tarkowska, po zapoznaniu się z przekazanymi, na mocy decyzji Zastępcy Prokuratora Generalnego – sygn. PK II Dsn 394.2019 z dnia 17 września 2019 r., aktami sprawy PO I Ds 87.2019 Prokuratury Okręgowej w Gdańsku dotyczącymi ujawnienia w nieustalonym bliżej dniu, nie później niż do dnia 25 sierpnia 2019 r. w nieustalonym miejscu osobie nieuprawnionej informacji pochodzących z materiałów akt postępowania przygotowawczego PO I Ds 146.2018 Prokuratury Okręgowej w Gdańsku, tj. o czyn z art. 266 § 2 k.k. wyznaczyła Prokuraturę Okręgową w Ostrowie Wielkopolskim do przeprowadzenia postępowania w opisanej sprawie.

Przedmiotem postępowania była publikacja artykułu na portalu internetowym www.tvp.info z dnia 25 sierpnia 2019 r. S. P. pod tytułem „Nie wdawać się w dyskusję, klepać [komentarze]. Instrukcje Brejzy dla „wydziału nienawiści”. Publikacja zawierała cytaty z niektórych protokołów sporządzonych w śledztwie PO I Ds 146.2018 Prokuratury Okręgowej w Gdańsku.

Przedmiotem tego postępowania była również kolejna publikacja autorstwa S. P. z dnia 3 września 2019 r. opublikowana na w/w portalu internetowym pod tytułem „Nie pisałem hejterskich odpowiedzi, więc zabrali mi tablet” Nowe fakty ws. Afery Brejzy. Powyższy artykuł zawierał dosłowne sformułowania użyte przez przesłuchanego świadka i podejrzaną w sprawie PO I Ds 146.2018 Prokuratury Okręgowej w Gdańsku.

Postanowienie o wszczęciu śledztwa prokurator A.R. wydała w dniu 28 sierpnia 2019 r. Obejmowało ono ujawnienie w nieustalonym bliżej dniu nie później niż do dnia 25 sierpnia 2019 r. w nieustalonym miejscu osobie nieuprawnionej informacji pochodzących z materiałów akt postępowania przygotowawczego PO I Ds 146.2018 Prokuratury Okręgowej w Gdańsku tj. o przestępstwo z art. 266 § 2 k.k.

Postanowienie o wszczęciu śledztwa zostało wydane na podstawie notatki urzędowej prokurator A.R i dokonanych oględzin strony internetowej. Powyższe materiały wskazywały na uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa w rozumieniu art. 303 k.p.k.

Po wyznaczeniu Prokuratury Okręgowej w Ostrowie Wielkopolskim do przeprowadzenia postępowania w omawianej sprawie (data wpływu akt 9 października 2019 r.) referentem śledztwa został prokurator M.K., który w dniu 21 października 2019 r. sporządził plan czynności śledczych. W kilkunastu planie, w którym też został przedstawiony opis sprawy, prokurator wskazał czynności do wykonania. Do przedmiotowego planu były sporządzane trzy aneksy (18 grudnia 2019 r., 21 lutego 2020 r. i 17 czerwca 2020 r.), w których referent wskazywał dalsze czynności do

wykonania, a ich potrzeba wynikała z już przeprowadzonych czynności. Przede wszystkim w aneksach wskazywane były osoby do przesłuchania. Sposób prowadzenia postępowania nie budzi zastrzeżeń.

Po blisko dwóch latach prowadzenia śledztwa, postanowieniem z dnia 21 grudnia 2020 r, prokurator referent umorzył śledztwo w sprawie:

I. ujawnienia w nieustalonym czasie, od dnia 18 sierpnia 2019 r., lecz nie później niż do dnia 25 sierpnia 2019 r., w nieustalonym miejscu, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przez funkcjonariusza publicznego, osobie nieuprawnionej, informacji zgromadzonych w śledztwie PO I Ds 146.2018 Prokuratora Okręgowego w Gdańsku, w postaci fragmentów protokołów: przesłuchania podejrzaney A.Ch.-S. z dnia 5 listopada 2018 r., zawartego na kartach 2853-2856 akt sprawy, przesłuchania świadka M.B. z dnia 26 lutego 2019 r., zawartego na kartach 4030-4033 akt sprawy, przesłuchania świadka M.S. z dnia 8 lutego 2019 r., zawartego w aktach sprawy na kartach 3788-3791, przesłuchania świadka B.Z. z dnia 10 lipca 2019 r., zawartego na kartach 5087- 5088 akt sprawy, a także informacji niejawnych – w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U, z 2019 r., poz. 742 - tekst jednolity) o klauzuli poufne: (fragment opisu czynu zawarty w odrębnym dokumencie przechowywanym w Kancelarii Tajnej Prokuratury Okręgowej w Ostrowie Wielkopolskim), uzyskanych w związku z wykonywaniem czynności służbowych w toku wspomnianego postępowania przygotowawczego, prowadzonego przeciwko m.in. A.Ch.-S., a których ujawnienie mogło narazić na szkodę prawnie chroniony interes, związany z prawidłowym tokiem postępowania przygotowawczego bez ujawniania w trakcie śledztwa, w środkach masowego przekazu, wspomnianych informacji, potencjalnie wpływających na czynione ustalenia faktyczne, w oparciu o dowody uzyskiwane po opublikowaniu wskazanych fragmentów relacji osób przesłuchiowanych oraz treści pozostałych dokumentów w artykułach prasowych autorstwa S. P., opublikowanych na portalu internetowym www.tvp.info w dniu 25 sierpnia 2019 r. pt. Nie wdawać się w dyskusję, klepać [komentarze]. Instrukcje Breizy dla wydziału nienawiści oraz w dniu 3 września 2019 r. noszącej tytuł Nie pisałam hejterskich odpowiedzi, więc zabrali mi tablet. Nowe fakty ws. afery Breizy, czym - działając w zamiarze aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, polegającego na publicznym rozpowszechnianiu, bez zezwolenia, we wskazanych publikacjach prasowych wiadomości zanim zostały ujawnione w postępowaniu sądowym - udzielono dziennikarzowi portalu www.tvp.info pomocnictwa do popełnienia wzmiankowanego czynu z art. 241 § 1 k.k. przez przekazanie wymienionych informacji uzyskanych w ramach przeprowadzonych dowodów w śledztwie, tj. o przestępstwo z art. 266 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 241 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw z art. 11 § 2 k.k. - wobec niewykrycia sprawcy,

II. publicznego rozpowszechniania w dniu 25 sierpnia 2019 r. w Warszawie, na portalu internetowym www.tvp.info w publikacji prasowej autorstwa S. P. pt. Nie wdawać się w dyskusję, klepać [komentarze]. Instrukcje Breizy dla wydziału nienawiści, bez zezwolenia wiadomości z postępowania przygotowawczego PO I Ds. 146.2018 Prokuratora Okręgowego w Gdańsku, przeciwko m.in. A.Ch.S. przejawiającego się w publikowaniu fragmentów protokołów przesłuchania podejrzanej A.Ch.S. z dnia 5 listopada 2018 r., zawartego na kartach 2853-2856 akt sprawy, przesłuchania świadka M.B. z dnia 26 lutego 2019 r., zawartego na kartach 4030-4033 akt sprawy, przesłuchania świadka M.Sz. z dnia 8 lutego 2019 r., zawartego w aktach sprawy na kartach 3788-3791, oraz fragmentów materiałów niejawnych o klauzuli poufne - w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. z 2019 r., poz. 742 - tekst jednolity) - zanim wspomniane wiadomości zostały ujawnione w toku postępowania sądowego, tj. o czyn z art. 241 § 1 k.k. - wobec stwierdzenia, iż społeczna szkodliwość czynu jest znikoma,

III. publicznego rozpowszechniania w dniu 3 września 2019 r. w Warszawie, na portalu internetowym www.tvp.info w publikacji prasowej autorstwa S. P. noszącej tytuł Nie pisałam hejterskich odpowiedzi, więc zabrali mi tablet. Nowe fakty ws. afery Breizy, bez zezwolenia wiadomości z postępowania przygotowawczego PO I D 146.2018 Prokuratora Okręgowego w Gdańsku, przeciwko m.in. A.Ch.-S. przejawiającego się w publikowaniu fragmentów protokołów przesłuchania podejrzanej A.Ch.-S. z dnia 5 listopada 2018 r., zawartego na kartach 2853-2856 akt sprawy oraz przesłuchania świadka B.Z. z dnia 10 lipca 2019 r., zawartego na kartach 5087-5088 akt sprawy, zanim wspomniane wiadomości zostały ujawnione w toku postępowania sądowego, tj. o czyn z art. 241 § 1 k.k. - wobec stwierdzenia, iż społeczna szkodliwość czynu jest znikoma.

Postanowienie o umorzeniu śledztwa nie budzi zastrzeżeń w zakresie pkt 1, albowiem nie udało się ustalić, kto i w jakich okolicznościach ujawnił dane, które zostały potem wykorzystane w publikacji. W aspekcie tego postanowienia wątpliwości budzi jednakowoż kwestia umorzenia śledztwa z uwagi na znikomy stopień społecznej szkodliwości czynów opisanych w pkt II i III. Co prawda, referent dokonał szczegółowego omówienia aspektów sprawy, jednak należy mieć na względzie okoliczności, które nie zostały uwypuklone w treści postanowienia. Znane aktualnie dowody wskazują na szereg innych determinantów, które nie pozwalają na uznanie prawidłowości decyzji w tym zakresie. Przede wszystkim materiały z telefonu K. Breizy zostały sfałszowane i nie odzwierciedlały rzeczywistych informacji. Kontekst ich wykorzystania ma również istotne znaczenie zwłaszcza w sytuacji użycia wobec K. Breizy programu „Pegasus” i dalej wykorzystywania w ten sposób uzyskanych treści rozmów, a następnie w oparciu o nie kreowania zupełnie innych treści. W tym stanie rzeczy kwestia znikomej społecznej szkodliwości, w kontekście ujawnionych zachowań i manipulacji jawi się jako oczywiście niezasadna.

Nie budzi wątpliwości, iż argumentacja prokuratora z grudnia 2020 r. całkowicie się zdezaktualizowała, a dostępne informacje nakazują w sposób odmienny spojrzeć na rzekomo informacyjną rolę publikacji. Trzeba pamiętać, że zamieszczony w dniu 25 sierpnia 2019 r. na portalu typ.info artykuł »Nie wdawać się w dyskusję, klepać [komentarze]«. Instrukcje Brejzy dla wydziału nienawiści" wpisywał się w kampanię wyborczą i wykorzystanie w tym zakresie programu Pegasus. Rzekome informacje, które miały zostać ujawnione w treści telefonu zostały zmanipulowane i jak się okazuje istnieje możliwość ustalenia okoliczności tego działania tym bardziej, że w tym zakresie pojawiły się nowe dowody. Rozpoznając sprawę w 2020 r. prokurator nie uwzględnił tej okoliczności mimo, że pojawiły się już pierwsze informacje w tym zakresie. W grudniu 2021 r. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy wydał orzeczenie, z którego wynikało potwierdzenie dla tej konstatacji. Co więcej, pojawiły się zeznania przed Komisją Śledczą do zbadania legalności, prawidłowości oraz celowości czynności operacyjno-rozpoznawczych podejmowanych m.in. z wykorzystaniem oprogramowania Pegasus przez członków Rady Ministrów, służby specjalne, Policję, organy kontroli skarbowej oraz celno-skarbowej, organy powołane do ścigania przestępstw i prokuraturę w okresie od dnia 16 listopada 2015 r. do dnia 20 listopada 2023, które nakazują na nowo spojrzeć na istotę opublikowania informacji niejawnych.

W kontekście całokształtu okoliczności publikacja informacji pochodzących z nielegalnego oprogramowania i do tego zmanipulowanych nie może być uznana za społecznie potrzebną i użyteczną. Z aktualnej perspektywy zasadność rozstrzygnięcia w sposób oczywisty nakazują wzruszyć postanowienie, szczególnie w zakresie pkt II i III.

Ujawnione aktualnie nowe dowody, które nie były znane prokuratorowi, dają możliwość wznowienia postępowania w trybie art. 327 § 2 k.p.k.

135) PO I Ds 112.2019 Prokuratury Okręgowej w Gdańsku

Postępowanie w sprawie

1. przekroczenia uprawnień w okresie od 13 marca 2017 roku do 26 kwietnia 2017 roku w Sopocie przez funkcjonariuszy publicznych - prezydenta oraz urzędników Gminy Miasta Sopotu, obowiązanych na podstawie przepisu ustawy do zajmowania się sprawami majątkowymi Gminy, poprzez nadużycie udzielonych uprawnień i zawarcie z Beatą P. umowy najmu komunalnego lokalu mieszkalnego w Sopocie przy ul. Chmielewskiego 6, a następnie zawarcie umowy sprzedaży wymienionej przedmiotowego lokalu z zastosowaniem bonifikaty, czym wyrządzono w mieniu Gminy Miasta Sopot znaczną

szkodę majątkową w wysokości 524 959,20 zł, **tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.**

2. przekroczenia uprawnień w okresie od 11 października 2011 roku do 24 sierpnia 2015 roku w Sopocie przez funkcjonariuszy publicznych - urzędników Gminy Miasta Sopotu, obowiązanych na podstawie przepisu ustawy do zajmowania się sprawami majątkowymi Gminy, poprzez nadużycie udzielonych uprawnień i wyrażanie zgody na wykreślenie hipotek zabezpieczających ewentualny zwrot równowartości bonifikaty udzielonej przy nabyciu prawa własności do komunalnego lokalu mieszkalnego przez osoby będące dotychczasowymi najemcami tych lokali, czym wyrządzono w mieniu Gminy Miasta Sopot znaczną szkodę majątkową w nieustalonej wysokości i działano na szkodę interesu publicznego,

tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Przedmiotowe postępowanie zostało zarejestrowane na podstawie postanowienia z dnia 15 października 2019 roku o częściowym podjęciu na nowo umorzonego śledztwa PO I Ds.10.2017 i wyłączeniu materiałów do odrębnego postępowania.

Powyższa decyzja związana była z przesłanym za pośrednictwem Prokuratury Regionalnej w Gdańsku do Prokuratury Krajowej, celem konsultacji projektu umorzenia śledztwa z dnia 17 września 2019 roku Prokuratury Okręgowej w Gdańsku w sprawie o sygnaturze akt PO I Ds. 10.2017.

Prokuratura Okręgowa w Gdańsku za sygn. akt PO I Ds.10.2017 nadzorowała śledztwo w sprawie:

1. przekroczenia uprawnień w lipcu 2016 r. w Sopocie przez funkcjonariuszy publicznych - urzędników Urzędu Miasta Sopotu poprzez podjęcie decyzji w przedmiocie niezasadnego remontu chodnika u zbiegu ulic Haffnera i Kubacza w Sopocie, czym działano na szkodę interesu publicznego oraz „DK-Inwest” Sp. z o.o. w Gdyni tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.

2. niedopełnienia obowiązków w nieustalonym czasie, w Sopocie przez funkcjonariuszy publicznych - urzędników Urzędu Miasta Sopotu poprzez zawarcie umowy użytkowania lokalu „Spatif położonego przy ul. Bohaterów Monte Cassino 54 i ustalenie rażąco niskiej opłaty za użytkowanie tego lokalu i działanie w ten sposób na szkodę interesu publicznego tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.

Śledztwo w przedmiotowej sprawie wszczęto w dniu 17.08.2016 r. na skutek zawiadomienia złożonego przez „DK-Inwest” Sp. z o.o. z siedzibą w Gdyni z dnia 12.07.2016r.

Postępowanie początkowo prowadzone było przez Prokuraturę Rejonową w Sopocie. Zarządzeniem Zastępcy Prokuratora Okręgowego w Gdańsku z dnia 28 lipca 2016 r. postępowanie przygotowawcze zostało przekazane do dalszego prowadzenia Prokuraturze Rejonowej w Kartuzach. W dniu 3 lutego 2017 r. postępowanie do dalszego prowadzenia przejęła Prokuratura Okręgowa w Gdańsku.

Po przeprowadzeniu postępowania przygotowawczego referent sprawy w dniu 17 września 2019 roku wydał postanowienie o umorzeniu śledztwa obejmującego swoim zakresem następujące czyny:

1. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. - wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego (na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.)
2. o przestępstwo z art. 212 § 1 i 2 k.k. - wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego (na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.)
3. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. - wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego (na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.)
4. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. - wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego (na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.)
5. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. - wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego (na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.).
6. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. - wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego (na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.).
7. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. - wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego (na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.).

W rezultacie kontroli wymienionego powyżej postanowienia przez Prokuraturę Krajową w piśmie Zastępcy Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej PK z dnia 25 września 2019r., sygn. PK VII Dsn 329.2017, zawarto polecenie wskazujące na konieczność dodatkowego wyjaśnienia istotnych okoliczności związanych z czynami opisanymi w pkt 5 i 6 wymienionego powyżej postanowienia.

W przywołanym piśmie wskazana została konieczność oceny prawidłowości wykonywania przez funkcjonariuszy publicznych Urzędu Miasta Sopotu obowiązków służbowych w zakresie

weryfikacji wartości nieruchomości, będących uprzednio nieruchomościami komunalnymi, nabywanych przez beneficjentów w drodze umowy zamiany posiadanego przez siebie lokalu na lokal komunalny, wykupiony wcześniej przez dotychczasowego najemcę z zastosowaniem bonifikaty przy ustalaniu ceny wykupu lokalu od Gminy Miasta Sopot oraz zasadności podjęcia decyzji o zgodzie na wykreślenie hipoteki zabezpieczającej zwrot bonifikaty.

Wskazano m.in. na konieczność:

- pozyskania z Urzędu Miasta Sopotu zestawienia wykazującego ilość takich transakcji, ze wskazaniem dat zbycia lokali przez Gminę Miasta Sopot dotychczasowym najemcom, danych każdego lokalu (oznaczenie lokalu, oznaczenie księgi wieczystej, danych nabywcy, ustalonej wartości lokalu, wysokości zastosowanej bonifikaty), daty zawarcia umowy zamiany lokali, informacji o przyjętej wartości zamienianych lokali, danych nabywcy w drodze zamiany, informacji o wydaniu zaświadczenia zezwalającego na wykreślenie hipoteki, względnie działaniach zmierzających do weryfikacji prawdziwości danych zawartych w umowie zamiany i ewentualnego dochodzenia zwrotu udzielonej bonifikaty,

- wystąpienia do Urzędu Miasta Sopotu o nadesłanie informacji o osobach wystawiających zaświadczenia o zgodzie na wykreślenie hipoteki oraz ich zakresach obowiązków, a także ewentualnych okólnikach i wytycznych kierowanych do nich we wskazanym okresie czasu w przedmiocie sposobu procedowania wpływających do urzędu wniosków o wykreślenie hipoteki.

Niezwłocznie po podjęciu w części umorzonego śledztwa referent sprawy wystąpił do Prokuratury Regionalnej w Gdańsku z wnioskiem o przedłużenie śledztwa na dalszy czas oznaczony wskazując zakres czynności wymagających przeprowadzenia w sprawie PO I Ds. 112.2019.

Po wykonaniu wszystkich zaplanowanych czynności Prokuratura Okręgowa w Gdańsku w dniu 10 grudnia 2020 roku przesłała do Prokuratury Regionalnej w Gdańsku projekt postanowienia o umorzeniu śledztwa.

Przeprowadzona we wskazanej jednostce analiza przesłanego projektu postanowienia wykazała nieprawidłowości polegające na:

- niewłaściwym sposobie opisu czynu z pkt I postanowienia (nie wskazano na czym miałyby polegać przekroczenie uprawnień),

- braku wskazania wysokości szkody w czynie z pkt. II, która jest istotna przy przyjętej kwalifikacji z art. 296 § 1 k.k.,

- braku ustaleń stanu dochodzonych roszczeń przez Urząd Miasta Sopotu w związku ze zamianą lokali dokonanych przez Beatę P. i różnic pomiędzy zamienianymi lokalami zarówno pod względem wartości jak i ich powierzchni,

Jednocześnie w trakcie telefonicznej rozmowy z referentem sprawy ustalono konieczność uzupełnienia materiału dowodowego.

Po wykonaniu wskazanych zaleceń Prokuratura Okręgowa w Gdańsku w dniu 29 marca 2021 roku ponownie przesłała do Prokuratury Regionalnej w Gdańsku projekt postanowienia o umorzeniu śledztwa, celem konsultacji.

W dniu 31 marca 2021 roku Naczelnik Wydziału IV Organizowanego Prokuratury Regionalnej w Gdańsku polecił Prokuratorowi Okręgowemu w Gdańsku dokonanie we własnym zakresie oceny podjętej decyzji merytorycznej w niniejszej sprawie z powodu przedłożenia projektu w dniu 29 marca 2021 roku, co uniemożliwiło zapoznanie się z jego treścią i dokonanie właściwej oceny przekazanego projektu umorzenia (z uwagi na konieczność przedłożenia decyzji końcowej Departamentowi Do Spraw Przestępczości Gospodarczej PK, termin przedłożenia projektu umorzenia wyznaczono do dnia 1 marca 2021 roku).

W dniu 16 kwietnia 2021 roku Zastępca Prokuratora Okręgowego w Gdańsku przesłał do wymienianej jednostki pismo akceptujące stanowisko referenta sprawy o umorzeniu postępowania.

W trakcie prowadzonego (prawomocnie już zakończonego) postępowania karnego nie wydano postanowienia o przedstawieniu zarzutów.

Finalnie postępowanie przygotowawcze zakończone zostało przez Prokuraturę Okręgową w Gdańsku postanowieniem o umorzeniu śledztwa wydanym w dniu 7 kwietnia 2021 roku. Postanowienie to nie zostało zaskarżone.

Jak.k.olwiek postanowienie prokuratora o umorzeniu śledztwa należy uznać za zasadne, to jednak sposób prowadzenia i nadzoru nad postępowaniem wskazuje na intencjonalność podjęcia i epatowania opinii publicznej faktem prowadzenia postępowania.

136) PO I Ds 6.2017 Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze

137) 1 Ds 279/14 Prokuratury Rejonowej Warszawa-Śródmieście w Warszawie

138) V Ds 88/14 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

139) 7 Ds 409/17 Prokuratury Rejonowej Warszawa-Wola w Warszawie

140) PO II Ds 23.2020 Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze

Śledztwo w sprawie o sygn. PO I Ds 6.2017 Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze, jako jaskrawy przykład nieprawidłowego ingerowania przełożonych służbowych w przebieg postępowania, obejmowało postępowania pierwotnie zarejestrowane w Prokuraturze Rejonowej

Warszawa-Śródmieście w Warszawie pod sygn. 1 Ds 279/14, w Prokuraturze Okręgowej w Warszawie pod sygn. V Ds 88/14 oraz w Prokuraturze Rejonowej Warszawa-Wola w Warszawie pod sygn. 7 Ds 409/17, które zostało połączone do sprawy o sygn. PO I Ds 6.2017 na mocy postanowienia z dnia 22 marca 2019 roku.

Sprawa o sygn. 1 Ds 279/14

Podstawą zarejestrowania sprawy było zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. skierowane przez Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia o tym, że Dyrektor Mazowieckiego Oddziału NFZ, w dniu 20 września 2013 r., w związku z ujawnieniem pobierania od pacjentów przez spółkę medyczną S. C. dodatkowych opłat za usługi medyczne z zakresu okulistyki, świadczone w ramach umowy zawartej z NFZ, wypowiedział zawartą umowę z tym podmiotem, z zachowaniem trzymiesięcznego terminu, który upływał w dniu 20 grudnia 2013 r.. Następnie, w dniu 31 grudnia 2013 r. w Warszawie, mimo wypowiedzenia umowy, zawarł z S. C. aneks do umowy o świadczenia medyczne, wcześniej – bo w dniu 20 grudnia 2013 r. – kierując do S. C. ofertę przedłużenia uprzednio wypowiedzianej umowy.

W dniu 17 marca 2014 r. prokurator Prokuratury Rejonowej Warszawa-Śródmieście w Warszawie wydał postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., wobec braku znamion czynu zabronionego.

Postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa z dnia 17 marca 2014 r. zostało zaskarżone w dniu 27 marca 2014 r. przez Prezesa NFZ do Sądu Rejonowego Warszawa-Śródmieście. Sąd ten, postanowieniem z dnia 3 grudnia 2014 r. utrzymał w mocy decyzję prokuratora.

Sprawa o sygn. 1 Ds 279/14 Prokuratury Rejonowej Warszawa-Śródmieście w Warszawie objęta była zwierzchnim nadzorem służbowym przez Prokuratora Okręgowego w Warszawie. Prokurator sprawujący nadzór, pismem z dnia 16 kwietnia 2015 r., uznał decyzję o odmowie wszczęcia śledztwa za zasadną.

Sprawa ta została poddana badaniu aktowemu przez prokuratora nadzorującego delegowanego do Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej. W notatce z dnia 15 lutego 2017 roku, sygn. PK VII Dsn 63.2017 podano, że badanie przeprowadzono w trybie § 73 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury.

We wnioskach końcowych zawartych w notatce z dnia 15 lutego 2017 r., sygn. PK VII Dsn 63.2017 podniesiono, że podjęcie decyzji o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie 1 Ds 279/14 Prokuratury Rejonowej Warszawa-Śródmieście w Warszawie jawi się jako przedwczesne, w szczególności w kontekście informacji wynikających z materiałów załączonych do tej sprawy już po

wydaniu postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa. W przywoływanej powyżej notatce został też wskazany katalog ewentualnych do wykonania czynności, których realizacja, zdaniem autora notatki, dopiero pozwoliłaby na zgromadzenie materiału, w oparciu o który należałoby ocenić zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa skierowane przez Prezesa NFZ.

Realizacja tych czynności nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i nie mogła w sposób obiektywny wpłynąć na zmianę oceny zasadności wydania postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa.

Sprawa o sygn. V Ds 88/14

Podstawą zarejestrowania tej sprawy było zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z art. 228 § 1 k.k. nadesłane przez anonimową osobę podającą się za J. K., skierowane pierwotnie do CBA. Zawiadomienie przekazano pismem z dnia 9 stycznia 2014 r. do Prokuratury Okręgowej w Warszawie, która pismem z dnia 24 stycznia 2014 r. przesłała je do Prokuratury Rejonowej Warszawa-Wola w Warszawie, a ta przekazała je do Prokuratury Rejonowej Warszawa-Śródmieście-Północ w Warszawie. Ze skierowanego zawiadomienia wynikało, że S.N. – Sekretarz Stanu w Ministerstwie Zdrowia – mógł przyjąć korzyść majątkową w kwocie 50 000 zł od prezesa Centrum Medycznego M. Sp. z o.o. w związku z procesem kontraktowania usług medycznych z zakresu okulistyki.

W dniu 21 marca 2014 r., po wykonaniu czynności sprawdzających, postępowanie w w/w sprawie zostało przejęte przez Prokuraturę Okręgową w Warszawie, w której w dniu 27 marca 2014 r. wszczęto śledztwo pod sygn. V Ds 88/14 dotyczące: przyjęcia nie później niż 20 grudnia 2013 r., przez Sekretarza Stanu w Ministerstwie Zdrowia, od prezesa Centrum Medycznego M. Sp. z o.o., korzyści majątkowej w związku z procesem kontraktowania usług medycznych z zakresu okulistyki przez Narodowy Fundusz Zdrowia.

W dniu 22 grudnia 2014 r. prokurator Prokuratury Okręgowej w Warszawie wydał postanowienie o umorzeniu śledztwa na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k., wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa.

Sprawa o sygn. V Ds 88/14 Prokuratury Okręgowej w Warszawie została poddana badaniu aktowemu prokuratora nadzorującego z Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej. We wnioskach końcowych zawartych w notatce z dnia 21 lutego 2017 r., sygn. PK VII Dsn 63.2017 podniesiono, że decyzja o umorzeniu śledztwa w sprawie V Ds. 88/14 Prokuratury Okręgowej w Warszawie powinna być uchylona, śledztwo powinno być połączone do sprawy o sygn. 1 Ds 279/14 Prokuratury Rejonowej Warszawa-Śródmieście w Warszawie i kontynuowane. Wskazano, że w sprawie pojawiły się nowe, bliżej nie opisywane materiały

(przekazane do Prokuratury Krajowej za pośrednictwem Kancelarii Tajnej) co uzasadnia podjęcie śledztwa w sprawie o sygn. V Ds 88/14 Prokuratury Okręgowej w Warszawie, celem zweryfikowania informacji wynikających z tych materiałów.

W przywoływanej powyżej notatce z dnia 21 lutego 2017 r. prokurator nadzorujący wskazał katalog ewentualnych do wykonania czynności, których realizacja dopiero pozwoliłaby na zgromadzenie materiału, w oparciu o który należałoby ponownie rozstrzygnąć podjęte postępowanie. Wynik tych czynności, jako nie mających znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, nie mógł w sposób obiektywny wpłynąć na zmianę oceny zasadności wydania postanowienia o umorzeniu śledztwa w sprawie o sygn. V Ds 88/14.

Sprawa o sygn. 7 Ds 409/17 (uprzednio o sygn. 6 Ds 434/13)

Postępowanie w sprawie o sygn. 7 Ds 409/17 Prokuratury Rejonowej Warszawa-Wola w Warszawie prowadzone było w kierunku podejrzenia popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. polegającego na doprowadzeniu przez S. C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Mazowieckiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ w kwocie 5.436.444 zł za pomocą wprowadzenia w błąd co do realizacji umowy o świadczenie usług medycznych.

Podstawą prowadzenia postępowania w w/w sprawie było zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z dnia 10 września 2013 r. skierowane przez A.P. Prezes Narodowego Funduszu Zdrowia, z treści którego wynikało, że spółka medyczna S. C. niezasadnie pobierała od pacjentów dodatkowe opłaty za wykonywane zabiegi usunięcia zaćmy, które – jako refundowane – realizowane były w ramach kontraktu podpisanego z Mazowieckim Oddziałem NFZ.

Postępowanie przygotowawcze w przedmiotowej sprawie było pierwotnie zarejestrowane pod sygn. 6 Ds 434/13 i wszczęte w dniu 16 października 2013 r., w sprawie o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. popełniony na szkodę NFZ.

W dniu 28 lipca 2014 r., na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. wobec braku znamion czynu zabronionego śledztwo o sygn. 6 Ds 434/13 zostało umorzone w zakresie następujących czynów:

- I. doprowadzenia w 2012 r. w Warszawie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem NFZ w związku z wprowadzaniem w błąd świadczeniobiorców co do zasad realizacji przez S. C. umowy na świadczenie usług medycznych, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.,
- II. doprowadzenia w 2012 r. w Warszawie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Mazowiecki Oddział NFZ w związku z posłużeniem się przez S. C. podrobioną dokumentacją medyczną przy rozliczeniu zabiegów wykonanych dla B.K. i C.Ś., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k.,

- III. doprowadzenia przez S. C. w dniu 17 grudnia 2012 r. w Warszawie, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem B. S., po uprzednim wprowadzeniu jej w błąd co do zasad realizacji umowy na świadczenie usług medycznych, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

Decyzja o umorzeniu śledztwa w sprawie o sygn. 6 Ds 434/13 Prokuratury Rejonowej Warszawa-Wola w Warszawie została utrzymana w mocy postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 20 listopada 2014 r., sygn. XII Kp 765/14.

Sprawa o sygn. 6 Ds 434/13 Prokuratury Rejonowej Warszawa-Wola w Warszawie została poddana badaniu aktowemu za sygn. PK VII Dsn.427.2017 przez W. Sz. prokuratora delegowanego do Prokuratury Krajowej. We wnioskach końcowych zawartych w notatce z dnia 20 września 2017 r., sygn. PK VII Dsn.427.2017 podniesiono, że decyzja o umorzeniu śledztwa w sprawie o sygn. 6 Ds 434/13 Prokuratury Rejonowej Warszawa-Wola w Warszawie jawi się jako przedwczesna. W notatce wskazano katalog ewentualnych do wykonania czynności, które zdaniem prokuratora pozwolą na właściwą ocenę okoliczności związanych z pobieraniem od pacjentów dodatkowych opłat za usługi medyczne.

W dniu 23 lutego 2017 r., ówczesny Dyrektor Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej - Michał Ostrowski, przekazał Prokuratorowi Krajowemu Bogdanowi Świączkowskiemu dwie notatki prokuratora W. Sz. sporządzone po przeprowadzeniu badania akt sprawy Prokuratury Rejonowej Warszawa-Śródmieście w Warszawie o sygn. 1 Ds 279/14 oraz Prokuratury Okręgowej w Warszawie o sygn. V Ds 88/14.

W dniu 3 marca 2017 r. prokurator Michał Ostrowski, powołując się „na ustalenia”, przekazał do Prokuratora Krajowego Bogdana Świączkowskiego projekt pisma kierowanego do Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze, stanowiącego polecenie podjęcia tych postępowań, celem ich dalszego łącznego prowadzenia. Przedmiotowe pismo zostało podpisane przez Prokuratora Krajowego Bogdana Świączkowskiego w dniu 3 marca 2017 r.

W dniu 15 marca 2017 r. w Prokuraturze Okręgowej w Jeleniej podjęte zostało śledztwo o sygn. V Ds 88/14 i sprawa została zarejestrowana pod sygn. PO I Ds 6.2017. Następnie w tym samym dniu podjęta została sprawa o sygn. 1 Ds 279/14 i połączona do śledztwa PO I Ds 6.2017.

Od dnia 15 marca 2017 r. śledztwo o sygn. PO I Ds 6.2017 Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze prowadzone było w sprawach:

- I. przyjęcia korzyści majątkowej w kwocie 50.000,00 zł w związku z pełnieniem funkcji publicznej, w nieustalonym okresie, nie później niż dnia 20 grudnia 2013 r. w Warszawie, przez Sekretarza Stanu w Ministerstwie Zdrowia, od prezesa Centrum Medycznego M., w związku z procesem kontraktowania przez Narodowy Fundusz

Zdrowia usług w zakresie okulistycznego leczenia szpitalnego, tj. o przestępstwo z art. 228 § 1 k.k.,

- II. przekroczenia uprawnień przez Dyrektora Mazowieckiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia, polegającego na zawarciu w dniu 31 grudnia 2013 r. aneksu do umowy o udzielenie świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie okulistyki ze świadczeniobiorcą o nazwie S. C. Sp. z o.o., czym działano na szkodę interesu publicznego, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.

W dniu 20 września 2017 r. Michał Ostrowski – Dyrektor Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej skierował pismo do Prokuratora Regionalnego w Warszawie celem spowodowania podjęcia śledztwa o sygn. 6 Ds 434/13 Prokuratury Rejonowej Warszawa-Wola w Warszawie, kontynuowania postępowania i objęcia go zwierzchnim nadzorem służbowym.

W dniu 2 października 2017 r. śledztwo w sprawie o sygn. 6 Ds 434/13 zostało podjęte w Prokuraturze Rejonowej Warszawa-Wola w Warszawie i zarejestrowane pod sygn. PR 7 Ds 409.2017. Śledztwo było kontynuowane w tej jednostce do dnia podjęcia decyzji o połączeniu go do postępowania o sygn. PO I Ds 6.2017 Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze, co miało miejsce w dniu 22 marca 2019 r.

Przesyłając do Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze akta w/w postępowań, nie przekazano jednocześnie sprawozdania prokuratora J. G., najprawdopodobniej z tego powodu, iż pozytywnie ocenił on fakt umorzenia śledztwa w sprawie V Ds 88/14.

Z uzasadnienia postanowień z dnia 15 marca 2017 r., sygn. PO I Ds 6.2017 wynika, że podjęcie postępowania w sprawach o sygn. V Ds 88/14 Prokuratury Okręgowej w Warszawie oraz o sygn. 1 Ds 279/14 Prokuratury Rejonowej Warszawa-Śródmieście, następuje w wyniku realizacji polecenia Prokuratora Krajowego.

Materiały procesowe dostępne prokuratorowi referentowi w dacie podejmowania w/w decyzji, faktycznie nie dawały żadnych podstaw do decyzji o podjęciu postępowań.

W odniesieniu do wątku sprawy pierwotnie prowadzonego pod sygn. V Ds 88/14 w Prokuraturze Okręgowej w Warszawie, nie zgromadzono żadnych dowodów, które mogłyby potwierdzić fakt przyjęcia korzyści majątkowej przez S.N. od A.M.- prezesa spółki M.

Jedyną podstawą do podjęcia decyzji o kontynuowaniu postępowań pierwotnie zarejestrowanych w Prokuraturze Rejonowej Warszawa-Śródmieście w Warszawie pod sygn. 1 Ds 279/14 oraz w Prokuraturze Okręgowej w Warszawie pod sygn. V Ds 88/14, były wnioski zawarte

w tendencyjnych i nieobiektywnych notatkach z dnia 15 i 21 lutego 2013 r., sporządzonych przez prokuratora W. Sz.

Prokurator W. Sz. badając akta sprawy o sygn. 1 Ds 279/14 pominął całkowicie kwestie cywilistyczne i nie dokonał oceny stanu faktycznego sprawy na gruncie przepisu art. 61 § 1 i 2 Kodeksu cywilnego regulującego kwestie skuteczności składania i cofania oświadczeń woli oraz przepisu art. 353¹ Kodeksu cywilnego wprowadzającego zasadę swobody kształtowania umów przez strony danego stosunku prawnego.

Wnioski zawarte przez prokuratora W. Sz. w notatce do sprawy o sygn. V Ds 88/14, opierają się zaś na całkowicie nieuprawnionej, bo nie znajdującej odzwierciedlenia w zgromadzonym materiale dowodowym ocenie, że Sekretarz Stanu S.N. podejmował działania o charakterze nacisków, mające na celu przywrócenie obowiązywania umowy zawartej przez Mazowiecki NFZ z podmiotem S. C. (umowa opisana powyżej przy uwagach do sprawy o sygn. 1 Ds 279/14 Prokuratury Rejonowej Warszawa-Śródmieście w Warszawie). Wniosek ów wysnuł na podstawie, iż S.N. spotkał się z prezesem S. C. oraz – w sprawie tego podmiotu – spotykał się z Dyrektorem Mazowieckiego NFZ A.T., Prezesem NFZ A.P. i Wiceprezesem NFZ M.P. Odpowiadając zaś na pismo pełnomocnika spółki S. C., przedstawił interpretację prawną jako oficjalne stanowisko Ministerstwa Zdrowia wskazując, jakie warunki musi spełnić podmiot świadczący usługi medyczne aby możliwe było przedłużenie z nim umowy na kolejny okres. Interpretacja ta była korzystna dla S. C. Prokurator W. Sz. ocenił, że takie działania należy traktować jako naciski na pozytywne załatwienie sprawy S. C., co może wskazywać na zachowania o charakterze korupcyjnym. Problem polega na tym, że w istocie do takich spotkań doszło, ale żadnych nacisków nie wywierano.

W wątku śledztwa dotyczącym podejrzenia popełnienia przestępstwa oszustwa na szkodę Mazowieckiego Oddziału NFZ oraz na szkodę B.K., C.Ś. oraz B.S., prowadzonym pierwotnie pod sygn. 6 Ds 434/13 w Prokuraturze Rejonowej Warszawa-Wola w Warszawie, w dniu 28 lipca 2014 r. zapadła decyzja o umorzeniu postępowania.

Prokurator W. Sz. w notatce z dnia 20 września 2017 r. wyraził pogląd, iż umorzenie śledztwa w sprawie o sygn. 6 Ds 434/13 było przedwczesne. Zgodzić należy się z tym wnioskiem w tym zakresie, że w toku śledztwa nie podjęto żadnych działań w kierunku zweryfikowania zeznań A.O. Wydaje się wręcz oczywistym, że należało zabezpieczyć dokumentację medyczną pacjentów, od których pobierano dodatkowe opłaty celem ustalenia, czy faktycznie zastosowano u nich procedury medyczne nie refundowane przez NFZ. Dlatego też uznać należy, że umorzenie śledztwa w sprawie o sygn. 6 Ds 434/13 było niezasadne.

Soczewki, które spółka S. C. zgodnie z zawartą umową z Mazowieckim Oddziałem NFZ miała wszczepiać pacjentom (soczewki refundowane) powinny charakteryzować się tzw.

wewnątrzgałkowością i związalnością. Były to soczewki standardowe. Lepsze soczewki, do których S. C. pobierała opłaty od pacjentów, korygować miały też takie wady jak astygmatyzm, starczowzroczność, choroby siatkówki i schorzenia plamki żółtej. Soczewki te posiadały dodatkowe cechy terapeutyczne. Należało to zatem zweryfikować w oparciu o źródłową dokumentację medyczną poszczególnych pacjentów.

Wybór soczewek ponadstandardowych nie może przekreślać prawa pacjenta do wykorzystania wsparcia finansowego NFZ do leczenia na poziomie standardowym. Dlatego zeznania A.O. także winny być zweryfikowane w oparciu o sporządzoną dokumentację medyczną. Wydaje się jednak, że czynność ta mogła być zrealizowana w trybie art. 327 § 3 k.p.k. bez konieczności uchylania postanowienia o umorzeniu śledztwa. Podjęcie umorzonego śledztwa mogło nastąpić w zależności od wyników czynności wykonanych w trybie art. 327 § 2 k.p.k.

Sposób ukierunkowania postępowania w sprawie o sygn. PO I Ds 6.2017 był narzucony prokuratorowi w korespondencji kierowanej do Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze z Prokuratury Krajowej. Natomiast uwzględniając wyjątkowe zainteresowanie niniejszą sprawą ze strony Prokuratury Krajowej, czynności procesowe były realizowane sprawnie, bez zbędnej zwłoki. Prokurator-referent czuwał nad terminowością realizacji czynności zleczanych odrębnymi wytycznymi.

W dniu 16 maja 2017 r. Prokurator Krajowy Bogdan Święczkowski skierował do Prokuratora Okręgowego w Jeleniej Górze pismo z informacją o objęciu sprawy o sygn. PO I Ds 6.2017 zwierzchnim nadzorem służbowym, sprawowanym przez prokuratora W. Sz.

W dniu 30 maja 2017 r. Dyrektor Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Michał Ostrowski skierował do Prokuratora Okręgowego w Jeleniej Górze polecenie spowodowania uchylenia zarządzenia w przedmiocie powierzenia śledztwa o sygn. PO I Ds 6.2017 Komendzie Stołecznej Policji w Warszawie i prowadzenie dalej tego postępowania jako śledztwa własnego prokuratora.

Z akt nadzoru o sygn. PK VII Dsn 63.2017 wynika, że prokurator W. Sz. osobiście zapoznawał się z aktami, odbył też rozmowę z referentem postępowania i prokuratorem nadzorującym. W sporządzonej na powyższą okoliczność notatce z dnia 28 września 2017 r. prokurator W. Sz. podał, że w trakcie rozmowy z prokuratorami, przedstawiane były z ich strony argumenty wskazujące na brak podstaw do formułowania zarzutów wobec jakichkolwiek osób, które krytycznie ocenił podając wprost, że jego zdaniem ocena przeprowadzonych dowodów prowadzi do wniosku, że A.T. aneksując umowę ze spółką medyczną S. C., dopuścił się popełnienia przestępstwa z art. 231 k.k. Wyraził też pogląd, że zachowanie S.N. zmierzało do wywarcia presji na A.T. W uzasadnieniu swojego stanowiska przedstawił wręcz kuriozalne uzasadnienie, że różnica zdań w

ocenie materiału dowodowego wynika z tego, że on „*dokładnie zapoznał się z materiałem*”. Sugerowało to, że referent śledztwa nie zna dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, które było jego własnym śledztwem. W notatce z dnia 28 września 2017 r. prokurator W. Sz. zawarł też uwagi co do koniecznych do wykonania, dalszych czynności procesowych przedstawiając wprost wnioski, że projekt zarzutów dla A.T. powinien być opracowany najpóźniej do dnia 15 października 2017 r. Stanowisko prokuratora W. Sz. zostało zaakceptowane w dniu 28 września 2017 r. przez prokuratora Michała Ostrowskiego – Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej.

Konsekwencją działań nadzorczych podejmowanych przez prokuratora W. Sz. było skierowanie pisma z dnia 28 września 2017 r. do Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze, w treści którego jednoznacznie, a przy tym całkowicie bezpodstawnie podał, że działania A.T. należy ocenić jako wyczerpujące znamiona czynu z art. 231 § 2 k.k. Polecono też opracować projekt zarzutów dla A.T.

Prokurator referent w dniu 13 października 2017 r. sporządziła notatkę, w treści której podała, że w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy nie widzi podstaw do przyjęcia, że zachowanie S.N. mogło wyczerpywać znamiona przestępstwa, a w przypadku A.T. można rozważać, czy ten aneksując umowę z S. C., nie dopuścił się popełnienia czynu z art. 231 § 1 k.k. Wraz z w/w notatką, pismem z dnia 16 października 2017 r., do Prokuratury Krajowej przekazano z Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze projekt postanowienia o przedstawieniu zarzutów dla A.T., jako realizacja polecenia nadzorującego prokuratora. Z kolei w dniu 18 października 2017 r., prokurator Violetta Wąsikiewicz – Zastępca Prokuratora Okręgowego w Jeleniej Górze, podpisała pismo adresowane do prokuratora Michała Ostrowskiego – Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej, w treści którego przedstawiona została syntetyczna ocena dowodów zgromadzonych w toku śledztwa o sygn. PO I Ds 6.2017 wskazująca na to, że okoliczności, w jakich działał A.T. pozwalają przyjąć, że czyn jego charakteryzuje się znikomym stopniem społecznej szkodliwości. Prokurator Violetta Wąsikiewicz jednoznacznie wskazała, że brak jest podstaw do formułowania zarzutów wobec A.T.

W dniu 19 października prokurator W. Sz. sporządził notatkę, uznając, że stanowisko prokurator Violetty Wąsikiewicz jest błędne. Krytycznie ocenił też nadesłany do Prokuratury Krajowej projekt zarzutów dla A.T. uważając, iż należy mu ogłosić zarzut popełnienia przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. Prokurator W. Sz., najwyraźniej zirytowany asertywnością prokuratora-referenta wyraził pogląd, że sprawa PO I Ds 6.2017 powinna zostać objęta osobistym nadzorem ze strony Prokuratora Okręgowego w Jeleniej Górze, celem egzekwowania od referenta zalecanych mu czynności lub przejęcia tego śledztwa do osobistego prowadzenia. Uznał przy tym za bezcelowe,

dalsze prowadzenie korespondencji w tej sprawie albowiem nie dostrzegano „jednoznacznych dowodów świadczących o przekroczeniu uprawnień”. We wnioskach końcowych zawartych w notatce z dnia 19 października 2017 r. podał, że należy bezpośrednio zwrócić się do Prokuratora Okręgowego w Jeleniej Górze z prośbą o zapoznanie się z materiałami śledztwa i przejecie go do osobistego prowadzenia lub przeprowadzenie rozmowy z referentem (w domyśle dyscyplinującej), omówienie uwag i przygotowanie zarzutów dla A.T.

W dniu 19 października 2017 r. prokurator Michał Ostrowski - Dyrektor Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej skierował pismo do Marka Gołębiowskiego - Prokuratora Okręgowego w Jeleniej Górze, w treści którego podniósł, iż nie zasługuje na akceptację stanowisko prezentowane w przebiegu prowadzonego śledztwa przez referenta sprawy oraz sprawującą bezpośrednio wewnętrzny nadzór służbowy nad postępowaniem w sprawie PO I Ds 6.2017 Panią prokurator Violetę Wąsikiewicz. Prokurator Michał Ostrowski przekazał też – jako załącznik – notatkę prokuratora W. Sz. Dyrektor Departamentu ds. Przestępczości Gospodarczej podniósł, że uprzednio sporządzony projekt zarzutów dla A.T. nie uwzględnia faktu, iż podpisując w dniu 31 grudnia 2013 r. aneks z S. C., działał on na szkodę interesu publicznego. W treści pisma z dnia 19 października 2017 r. prokurator Michał Ostrowski zwrócił uwagę na konieczność objęcia przez Prokuratora Okręgowego w Jeleniej Górze osobistym wewnętrznym nadzorem służbowym celem wyegzekwowania od referenta zalecanych mu czynności oraz polecił opracowanie, do dnia 10 listopada 2017 r., zarzutów dla A.T.

W ramach sprawowanego zwierzchniego nadzoru służbowego, prokurator W. Sz. sporządził w dniu 3 listopada 2017 r. kolejną notatkę analityczną do sprawy PO I Ds 6.2017 Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze, w treści której całkowicie bezpodstawnie wskazał, że okoliczności w/w sprawy prowadzą do wniosku, iż S.N. „*bezspornie podjął działania mające na celu przywrócenie obowiązywania umowy z firmą S. C.*”. Wniosek taki nie znajdował oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym.

W dniu 10 listopada 2017 r. Prokurator Okręgowy w Jeleniej Górze przesłał do Prokuratury Krajowej pismo, w którym poinformował, iż przejął osobiście wewnętrzny nadzór służbowy nad śledztwem o sygn. PO I Ds 6.2017. Dodatkowo przesłana została do Prokuratury Krajowej notatka z dnia 27 października 2017 r. referenta śledztwa, z treści której wynikał brak podstaw do formułowania wobec A.T. zarzutów popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 lub 231 § 2 k.k. Zaakcentowano też brak podstaw do formułowania zarzutów wobec S.N.

W notatce z dnia 27 października 2017 r. prokurator referent złożył do Prokuratora Okręgowego w Jeleniej Górze wniosek o odsunięcie jej od wykonywania czynności w śledztwie o sygn. PO I Ds 6.2017 z uwagi na całkowicie odmienną ocenę zgromadzonego materiału

dowodowego od oceny prezentowanej przez prokuratora nadzoru W. Sz. Prokurator referent podniosła też, że w związku z prowadzeniem przez nią śledztwa w w/w sprawie, wysuwany jest wobec niej zarzut oportunistycznego procesu.

Wbrew własnym, uzasadnionym ocenom zgromadzonego w sprawie o sygn. PO I Ds 6.2017 materiału dowodowego, prokurator referent zmuszana była do dalszego prowadzenia postępowania na skutek poleceń nadzorczych wydawanych przez prokuratora z Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej.

Prokurator Okręgowy w Jeleniej Górze Marek Gołębiowski, przy piśmie z dnia 23 listopada 2017 r. poinformował prokuratora Michała Ostrowskiego, że zakończył już zapoznanie się z aktami sprawy PO I Ds 6.2017 oraz, że jego zdaniem A.T. należy ogłosić zarzut popełnienia przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. Prokurator Marek Gołębiowski przekazał też do Prokuratury Krajowej opracowany przez siebie projekt zarzutów dla A.T. oraz notatkę analityczną zawierającą dokładną ocenę ustalonego stanu faktycznego na gruncie przepisów Kodeksu Cywilnego. Taka ocena powinna wprost prowadzić do wniosku o braku podstaw do formułowania wobec A.T. zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 231 § 2 k.k.

Zaprezentowane powyżej stanowisko Prokuratora Okręgowego w Jeleniej Górze Marka Gołębiowskiego jest oczywiście bezzasadne. W dalszym toku postępowania, zaprezentowana przez prokuratora Marka Gołębiowskiego analiza prawna, nie była już forsowana.

Od dnia 6 grudnia 2017 r. śledztwo w sprawie o sygn. PO I Ds 6.2017 zostało przydzielone do dalszego prowadzenia do referatu Prokuratora Okręgowego w Jeleniej Górze Marka Gołębiowskiego, który całkowicie bezkrytycznie, akceptując uwagi przekazywane przez prokuratora W. Sz., opracował poprawiony projekt zarzutów dla A.T. wprowadzając do opisu czynu sformułowanie, że działał on pod wpływem nacisków S.N.

Prokurator W. Sz. w sporządzonej przez siebie notatce z dnia 5 stycznia 2018 r., przygotował projekt zarzutów dla S.N. Można zatem na tej podstawie w pełni obiektywnie wyprowadzić twierdzenie, że prokurator W. Sz. wiedząc, że sprawę prowadzi prokurator bezkrytycznie realizujący oczekiwania prokuratora nadzoru, dążył do ukierunkowania śledztwa o sygn. PO I Ds 6.2017 przeciwko S.N. według własnej oceny. Znalazło to m.in. wyraz w opracowaniu przez prokuratora W. Sz., w dniu 3 kwietnia 2018 r. notatki, w której ocenił za zasadne nadanie biegu wnioskowi o pociągnięcie posła S.N. do odpowiedzialności karnej.

Działając na skutek presji wywoływanej przez prokuratora W. Sz., prokurator Marek Gołębiowski wydał w dniu 31 stycznia 2018 r. postanowienie o przedstawieniu A.T. zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 231 § 2 k.k., który ogłoszono mu w dniu 6 lutego 2018 roku.

W następnym dniu doszło do kolejnego przesłuchania A.T. Prokurator W. Sz., w dniu 7 lutego 2018 r. skierował wiadomość mailową do prokuratora Marka Gołębiowskiego instruując go, jakie jeszcze ma zadać pytania A.T. Mail ten został wysłany o godz. 14:44, a przesłuchanie A.T. zakończyło się o godz. 16:10.

W dniu 30 marca 2018 r. prokurator Marek Gołębiowski opracował wniosek do Marszałka Sejmu RP o wyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej posła S.N. za czyn polegający na tym, że jako Sekretarz Stanu w Ministerstwie Zdrowia przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wywierał presję na Dyrektora Mazowieckiego Oddziału NFZ A.T. aby ten podpisał ze spółką medyczną S. C. aneks do umowy na wykonywanie świadczeń medycznych mimo tego, że umowa ta wygasła, czym działał na szkodę interesu publicznego i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez S. C. Wniosek ten został przekazany do Prokuratury Krajowej w tym samym dniu. Przedmiotowy wniosek został uzasadniony w sposób tendencyjny, „pod z góry określoną tezę” podczas, gdy obiektywna ocena zgromadzonego w sprawie o sygn. PO I Ds 6.2017 materiału dowodowego nie dawała podstaw do przyjęcia, że S.N. dopuścił się popełnienia przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. Opis czynu sformułowany w przedmiotowym wniosku jest bardzo zbliżony do opisu, który opracował prokurator nadzorujący w notatce z dnia 5 stycznia 2018 r. Wnioskowi o pociągnięcie S.N. do odpowiedzialności karnej nadano bieg w dniu 12 kwietnia 2018 r. poprzez przekazanie go do Marszałka Sejmu RP przez Prokuratora Krajowego Bogdana Świączkowskiego.

W wyniku nadania biegu powyższemu wnioskowi, poseł S.N. wydał w dniu 15 maja 2018 r. oświadczenie o wyrażeniu zgody na pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej za czyn sformułowany w w/w wniosku. W konsekwencji, w dniu 8 listopada 2018 r. prokurator Marek Gołębiowski wydał wobec S.N. postanowienie o przedstawieniu zarzutów popełnienia przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. Postanowienie to zostało ogłoszone w dniu 3 grudnia 2018 r. Przed ogłoszeniem zarzutów posłowi S.N., prokurator Marek Gołębiowski przekazał w dniu 23 listopada 2018 r., do Prokuratury Krajowej, projekty postanowień o zastosowaniu wobec S.N. poręczenia majątkowego oraz zabezpieczenia majątkowego.

W dniu 10 grudnia 2018 r. został wobec posła S.N. zastosowany środek w postaci zabezpieczenia majątkowego poprzez ustanowienie 3 hipotek przymusowych do łącznej kwoty 500 000 zł.

Na mocy postanowienia z dnia 31 maja 2019 r., Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze, w sprawie o sygn. II Kp 19/19 uchylił postanowienie o zastosowaniu zabezpieczenia majątkowego wobec S.N. W uzasadnieniu swojego stanowiska Sąd podał, że nie została nawet spełniona przesłanka ogólna stosowania zabezpieczenia majątkowego w postaci dużego prawdopodobieństwa popełnienia przez podejrzanego zarzucanego mu czynu. Idąc dalej – Sąd rozpoznający zażalenie stanął na stanowisku,

że w sprawie o sygn. PO I Ds 6.2017 brak jest jednoznacznych dowodów wskazujących na to, by poseł S.N. wywierał presję na A.T., aby ten podpisał aneks do umowy o świadczenie usług medycznych ze spółką S. C. jak też brak jest dowodów na to, by S.N. przedstawił wadliwą interpretację art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 października 2013 r. o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz niektórych innych ustaw.

W związku z ciągłym rozszerzaniem przedmiotu postępowania i włączaniem do akt śledztwa kolejnych czasochłonnych postępowań, w dniu 11 marca 2020 r. obrońca podejrzanego A.T. złożył skargę na przewlekłość prowadzonego postępowania. Zaakcentować należy, że nie było żadnych racjonalnych i obiektywnych przesłanek do tego, by „blokować” zakończenie wątku śledztwa dotyczącego A.T. i posła S.N. do czasu zebrania kompletnego materiału dowodowego w pozostałych wątkach śledztwa o sygn. PO I Ds 6.2017, albowiem te wątki nie były powiązane z zarzutami stawianymi A.T. i posłowi S.N. Sąd Apelacyjny w Warszawie, w postanowieniu z dnia 2 lipca 2020 r., sygn. II S 26/20, uznał skargę obrońcy podejrzanego A.T. za zasadną stwierdzając, że w postępowaniu przygotowawczym o sygn. PO I Ds 6/2017 naruszono prawo A.T. do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki.

Podnieść należy, że w sprawie dotyczącej A.T. i posła S.N., zgromadzone dowody nie dawały podstaw do przyjęcia, że dopuścili się oni popełnienia zarzucanych im czynów. W uzasadnieniu aktu oskarżenia, w części dotyczącej odpowiedzialności karnej A.T. i S.N. przedstawiono stan faktyczny w sposób obiektywny, ale zaprezentowano całkowicie nieuprawnione, wręcz tendencyjne wnioski wypływające z jego oceny. Przedstawiono także całkowicie nieakceptowalne uzasadnienie prawne. Formuła tej części uzasadnienia sprawia wrażenie próby jego „dopasowania” pod z góry założoną tezę o konieczności pociągnięcia do odpowiedzialności karnej tych oskarżonych.

Sprawa Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze sygn. PO I Ds 6.2017, po skierowaniu aktu oskarżenia do Sądu Okręgowego w Warszawie, została zarejestrowana pod sygn. XII K 27/22. Postępowanie to zakończyło się wydaniem wyroku z dnia 5 czerwca 2024 r., na mocy którego Sąd uniewinnił wszystkich oskarżonych od zarzucanych im czynów. Od przedmiotowego wyroku została złożona apelacja prokuratora z dnia 10 grudnia 2024 r., na niekorzyść wszystkich oskarżonych. Autorem apelacji jest prokurator B. S. Do chwili obecnej apelacja nie została rozpoznana.

Śledztwo zostało objęte nadzorem wewnętrznym przez Violetę Wąsikiewicz – Zastępcę Prokuratora Okręgowego w Jeleniej Górze, a następnie przez Marka Gołębiowskiego - Prokuratora Okręgowego w Jeleniej Górze.

W aktach sprawy ujawnione zostały pisma prokuratorów Violetty Wąsikiewicz i Marka Gołębiowskiego, kierowane bezpośrednio do Prokuratury Krajowej, w których całkowicie negowali oni ocenę prawną dotyczącą przedmiotu postępowania prezentowaną przez prokuratora referenta.

Pani prokurator Violetta Wąsikiewicz w jednym przypadku podzieliła argumentację prokuratora referenta, że można ewentualnie rozważać zasadność pociągnięcia do odpowiedzialności karnej A.T. ale w okolicznościach sprawy, które pozwalają na przyjęcie, że jego czyn charakteryzuje się znikomym stopniem szkodliwości społecznej. Był to jednostkowy przypadek, albowiem w dalszym toku śledztwa nigdy nie negowała ona przesłanek do postawienia A.T. i posła S.N. w stan oskarżenia. Najprawdopodobniej wynika to z faktu późniejszego przejęcia sprawy do bezpośredniego prowadzenia przez jej przełożonego – Prokuratora Okręgowego w Jeleniej Górze Marka Gołębiowskiego i obaw związanych z konsekwencjami odmiennej oceny sprawy od oceny bezpośredniego przełożonego.

Z uwagi na konflikt pomiędzy referentem śledztwa, a prokuratorem nadzoru z Prokuratury Krajowej, mający podłoże w odmiennej ocenie gromadzonego materiału dowodowego i zasadności pociągnięcia do odpowiedzialności karnej A.T. i S. N., prokurator została - na polecenie Prokuratury Krajowej - odsunięta od prowadzenia śledztwa, a sprawa o sygn. PO I Ds 6/2017 została przejęta do osobistego prowadzenia przez Prokuratora Okręgowego w Jeleniej Górze Marka Gołębiowskiego.

Zwierzchni nadzór służbowy nad śledztwem o sygn. PO I Ds. 6.2017 sprawowany był w Prokuraturze Krajowej przez prokuratora nadzorującego. Od samego początku prezentował on kontrowersyjne i nie znajdujące oparcia w gromadzonym materiale dowodowym poglądy o zasadności pociągnięcia do odpowiedzialności karnej A.T. i S.N. Prokurator przedstawił najpierw notatki służbowe z dnia 15 i 21 lutego 2013 r., sporządzone po przeprowadzeniu badania aktowego spraw Prokuratury Rejonowej Warszawa Śródmieście w Warszawie (o sygn. 1 Ds 279/14) i Prokuratury Okręgowej w Warszawie (o sygn. V Ds 88/14), w których zawarł nieuprawnione wnioski wskazujące na konieczność podjęcia tych spraw celem ich procesowego kontynuowania. Następnie wielokrotnie kierował do Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze pisma, w których polecał lub „zalecał” wykonywanie określonych czynności narzucając przy tym swoją irracjonalną narrację w zakresie oceny materiału, która miała stanowić uzasadnienie ogłoszenia zarzutów A.T. i S.N. Był na tyle zdeterminowany w podejmowanych działaniach, że osobiście udał się do Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze na rzekome spotkanie konsultacyjne, żądał bieżącego - w terminach co mniej więcej 2 tygodnie - informowania go o zrealizowanych czynnościach poprzez przysyłanie protokołów i innych dokumentów wytworzonych lub pozyskanych w toku postępowania, żądał przekazywania informacji o planowanych przez referenta sprawy czynnościach procesowych. Angażował się do tego stopnia, że w przypadku wyrażenia przez referenta sprawy odmiennej opinii, co do oceny materiału dowodowego, wprost zażądał odsunięcia jej od prowadzonego śledztwa polecając przejęcie sprawy do bezpośredniego nadzoru, a później do osobistego prowadzenia przez prokuratora Marka Gołębiowskiego.

Po przejęciu sprawy o sygn. PO I Ds 6.2017 do bezpośredniego prowadzenia przez Prokuratora Okręgowego w Jeleniej Górze Marka Gołębiowskiego, prokurator nadzorujący nadal kierował do niego pisma, z treści których wynikało, że jedyna słuszna ocena dowodów prowadzi do wniosku o konieczności pociągnięcia do odpowiedzialności karnej A.T. i S.N.

Ponadprzeciętne zaangażowanie prokuratora sprawującego nadzór nad prowadzonym śledztwem w sprawie o sygn. PO I Ds 6.2017 służyło jedynie temu, by doprowadzić do postawienia zarzutów A.T. i S.N. niezależnie wniosków wpływających z gromadzonych dowodów. Bezpośrednim przejawem tego jest m.in. fakt, iż prokurator nadzorujący, w sporządzonej przez siebie notatce z dnia 5 stycznia 2018 r., przygotował projekt zarzutów dla S.N. przekazując następnie ten projekt do prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze, co było nad wyraz sugestywne.

Metodyka przeprowadzenia postępowania karnego w tej sprawie sprowadza się do bardzo czytelnego mechanizmu w postaci sporządzenia niezasadnych (w zakresie prezentowanych wniosków) notatek z dnia 15 i 21 lutego 2013 r., przygotowanych przez prokuratora nadzorującego i zaakceptowanych przez prokuratora Michała Ostrowskiego, po przeprowadzeniu badania aktowego spraw Prokuratury Rejonowej Warszawa Śródmieście w Warszawie (o sygn. I Ds 279/14) i Prokuratury Okręgowej w Warszawie (o sygn. V Ds 88/14), w których zawarto nieuprawnione wnioski wskazujące na konieczność podjęcia tych spraw celem ich procesowego kontynuowania. W konsekwencji doszło do uchylecia postanowienia o umorzeniu śledztwa w sprawie o sygn. V Ds 88/14, uchylecia postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie (o sygn. I Ds 279/14) i dalszego łącznego prowadzenia tych spraw pod sygn. PO I Ds 6.2017.

W przebiegu śledztwa prowadzonego pod sygn. PO I Ds 6.2017 doszło do uporczywego poszukiwania, na skutek presji wywieranej ze strony prokuratora sprawującego zwierzchni nadzór służbowy, jakichkolwiek dowodów, które miały służyć postawieniu w stan oskarżenia A.T. i S.N. Ostatecznie dowodów takich nie zgromadzono, więc zaczęto – nadal pod wpływem nacisków ze strony prokuratora nadzorującego – prezentować całkowicie nieakceptowalną, wręcz dowolną i wybitnie wybiórczą ocenę materii prawnej będącej przedmiotem śledztwa, co ostatecznie doprowadziło do niezasadnego ogłoszenia A.T. i posłowi S.N. zarzutów popełnienia przestępstw z art. 231 § 2 k.k.

Bez wątpienia czynności w ramach zwierzchniego nadzoru służbowego sprawowanego przez prokuratora z Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej rażąco naruszały elementarne reguły prawne nakazujące respektowanie zasady niezależności prokuratora wykonującego czynności określone w przepisach Kodeksu postępowania karnego, bowiem w miejsce uprawnienia określonego w postanowieniach art. 8 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze, najzupełniej bezprawnie dokonywano władczych ingerencji w prawo

prokuratora do samodzielnego podejmowania czynności procesowych (decyzji) o treści przez niego samego uznanych za właściwe i uzasadnione. Wyrażało się to w poleceniu podjęcia postępowań prawomocnie umorzonych, czy też braku akceptacji decyzji, które na podstawie własnej oceny materiału dowodowego, rozważała podjąć prokurator referent, spowodowaniem odsunięcia jej od prowadzonego postępowania, doprowadzeniem do wpisania sprawy do referatu prokuratora Marka Gołębiowskiego, który całkowicie bezkrytycznie akceptował ocenę stanu faktycznego narzucaną przez prokuratora nadzorującego i był głównym wykonawcą koncepcji niezasadnego skierowania aktu oskarżenia przeciwko A.T. i S.N. niezależnie od tego, że nie był o autorem aktu oskarżenia.

Śledztwo Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze o sygn. PO II Ds 23.2020 zostało wszczęte na podstawie materiałów wyłączonych w październiku 2020 roku ze śledztwa Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze, która prowadziła postępowanie o sygn. PO I Ds 6.2017 przeciwko S.N. i A.T., podejrzanym o przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. i inne w związku z kontraktowaniem przez Narodowy Fundusz Zdrowia usług w zakresie okulistyki.

Wyłączenie nastąpiło związku z faktem, że wcześniejsze postępowanie Prok. Okręgowej w Jeleniej Górze o sygn. PO I Ds 6.2017 w zakresie przywrócenia spółce S. C. Sp. z o.o. i Wspólnicy, Sp. kom. kontraktu w Mazowieckim Oddziale Wojewódzkim NFZ oraz w zakresie oszustwa na szkodę NFZ i pacjentów, w którym jednym z oskarżonych został S.N. poseł na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej – zostało w przeważającej części ukończone aktem oskarżenia.

Przedmiot wyłączonego postępowania zarejestrowanego pod sygn. PO II Ds 23.2020 został określony postanowieniem o wszczęciu śledztwa z 4 listopada 2020 roku w sprawach:

1. mającego miejsce 28 kwietnia 2017 roku w Warszawie zatajenia prawdy przez S.N., w złożonym Marszałkowi Sejmu w związku z wykonywaniem mandatu posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej oświadczeniu majątkowym według stanu na dzień 31 grudnia 2016 roku, poprzez niewykazanie w punkcie X. (składniki mienia ruchomego o wartości powyżej 10.000 zł) samochodu osobowego marki Mazda, model 3, rok produkcji 2014, nabytego 2 stycznia 2016 roku za kwotę 49.000 zł przez pozostającą z nim we wspólności majątkowej małżonkę (...) oraz niewykazanie w punkcie XI. (zobowiązania pieniężne o wartości powyżej 10 000 zł) zobowiązania pieniężnego w postaci kredytu gotówkowego z dnia 2 lutego 2016 roku, nr 12/0/G/F/2016 w kwocie 30 000 zł, zaciągniętego wraz z małżonką w Banku Spółdzielczym w Starogardzie Gdańskim, z którego to tytułu zadłużenie w dniu 31 grudnia 2016 roku wynosiło 24 500 zł, to jest o czyn z art. 233 § 1 i 6 k.k.,
2. mającego miejsce 26 kwietnia 2018 roku w Warszawie zatajenia prawdy przez S.N., w złożonym Marszałkowi Sejmu w związku z wykonywaniem mandatu Posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej oświadczeniu majątkowym według stanu na 31 grudnia 2017 roku poprzez niewykazanie

w punkcie X. (składniki mienia ruchomego o wartości powyżej 10.000 zł) samochodu osobowego marki Mazda, model 3, rok produkcji 2014, nabytego w dniu 2 stycznia 2016 roku za kwotę 49.000 zł przez pozostającą z nim we wspólności majątkowej małżonkę, to jest o czyn z art. 233 § 1 i 6 k.k.,

3. mającego miejsce w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w okresie od 31 stycznia 2013 roku do 31 stycznia 2018 roku w Warszawie, Starogardzie Gdańskim i innych miejscach, przez funkcjonariusza publicznego - Posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej S.N., poświadczenia nieprawdy co do okoliczności mających znaczenie prawne, w dokumentach w postaci sprawozdań z wydatkowania kwoty ryczałtu przeznaczonego na prowadzenie biura poselskiego za poszczególne lata oraz dokumentu w postaci rozliczenia środków finansowych przeznaczonych na prowadzenie biura poselskiego dotyczącego okresu VII kadencji Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, poprzez wskazanie nieprawdziwych kwot wydatkowanych ze środków przekazanych przez Kancelarię Sejmu na prowadzenie biura poselskiego oraz nieprawdziwych zawyżonych w kwot jako niewykorzystanych z przekazanych środków, to jest o czyn z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.,
4. mającego miejsce w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w okresie od 1 stycznia 2012 roku do 31 grudnia 2017 roku w Warszawie, Starogardzie Gdańskim i innych miejscach na terenie Polski oraz zagranicą przywłaszczenia środków pieniężnych w nieustalonej dotychczas kwocie powierzonych funkcjonariuszowi publicznemu - Posłowi na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej S.N. na cele związane z prowadzeniem przez niego biura poselskiego, poprzez ich wykorzystanie na cele prywatne, niezwiązane z wykonywaniem funkcji Posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej oraz prowadzenia biura poselskiego, to jest o czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

Czynności podejmowano w toku postępowania karnego PO II Ds 23.2020 w Prokuraturze Okręgowej w Jelenie Górze według przyjętego i aneksowanego planu czynności procesowych., wdrożono zwierzchni nadzór służbowy Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu.

Dostępne akta postępowania karnego nie dokumentują żadnych zarzutów zwierzchniego nadzoru służbowego wobec prokuratora referenta za wyjątkiem wytyku dot. nadsyłania wniosków o przedłużenie okresu śledztwa z uchybieniem terminu określonego w § 130 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury.

W aktach zwierzchniego nadzoru służbowego Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu znajduje się pismo z dnia 7 grudnia 2023 roku podpisane przez Bartosza Pęcherzewskiego Prokuratora Regionalnego we Wrocławiu żądające: *„przesłania projektu postanowienia o*

przedstawieniu zarzutów niezwłocznie po jego opracowaniu wraz z aktami głównymi sprawy lub też ich kompletne udostępnienie w formie zdigitalizowanej prokuratorowi wykonującemu czynności nadzoru w zakresie zwierzchniego nadzoru służbowego”. Ani w aktach nadzoru służbowego, ani w aktach podręcznych nie ma korespondencji, która wskazywałaby żeby polecenie to zostało zrealizowane przez prokuratora referenta.

Śledztwo zostało zamknięte w dniu 22 sierpnia 2024 roku, w dniu 18 lutego 2025 roku Sąd Okręgowy w Warszawie postanowił zwrócić się do Sądu Apelacyjnego w Warszawie z wnioskiem o przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gdańsku, wobec tego, iż większość osób, które należy wezwać na rozprawę zamieszkuje blisko siedziby tego Sądu. Brak rozstrzygnięcia Sądu w tym zakresie.

Podczas badania akt sprawy nie stwierdzono, by zwierzchni nadzór służbowy w tej sprawie prowadzony w Prokuraturze Regionalnej we Wrocławiu wkraczał w sferę niezależności prokuratora referenta, a z przeglądu akt sprawy należy ocenić, iż zwierzchni nadzór służbowy sprawy został wdrożony bardziej do czuwania nad sprawą niż pomocy prokuratorowi referentowi.

Działania w ramach sprawowania wewnętrznego nadzoru służbowego nie miały żadnego znaczenia dla toku postępowania karnego w tej sprawie.

141) RP II Ds 31.2019 Prokuratury Regionalnej w Warszawie

Postępowanie przygotowawcze wszczęte zostało w dniu 31 grudnia 2019 r., do czego asumptem było pismo M.W. z dnia 2 grudnia 2019 r., w którym poinformowała Prokuraturę Regionalną w Warszawie o podejrzeniu wystawiania nierzetelnych faktur VAT przez sprawców działających w imieniu szeregu podmiotów gospodarczych: wskazując przy tym na swoją rolę i swój udział w popełnianiu przestępstw o których zawiadamiała.

Postanowieniem z dnia 31 grudnia 2019 r. o wszczęto śledztwo w sprawach:

- I. wystawiania oraz używania, w okresie od stycznia 2018 r. do września 2019 r., faktur VAT poświadczających nieprawdę co do okoliczności faktycznych mogących mieć znaczenie dla określenia wysokości należności publicznoprawnej lub jej zwrotu, których łączna wartość jest znaczna, przez osoby działające w imieniu wielu podmiotów, tj. o przestępstwo z art. 271a § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.,
- II. wystawiania i posługiwania się, w okresie od stycznia 2018 r. do września 2019 r., nierzetelnymi fakturami VAT, wystawionymi przez osoby działające w imieniu

podmiotów gospodarczych, tj. o przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

W aktach nadzoru służbowego o sygn. PK VII Dsn 305.2020 Prokuratury Krajowej ujawniono projekty postanowień o przedstawieniu zarzutów popełnienia czynów z art. 271a § 1 k.k., oraz 62 § 2 k.k.s. z datą czerwiec 2021 r. dotyczące T.O. i J.B. oraz zarzuty popełnienia przestępstw z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. odnośnie D.G. i H. L. Nie ujawniono korespondencji, przy której przekazano te projekty do Prokuratury Krajowej.

W aktach ujawniono też wydruki komputerowe protokołów przesłuchania w charakterze podejrzanych D.G., T.O. oraz J.B., a brak informacji o sposobie przekazania tych dokumentów do Prokuratury Krajowej. Szata graficzna dokumentów wskazuje, iż nie są to wydruki z SDA.

Pismem z dnia 9 września 2021 r. Zastępca Prokuratora Regionalnego w Warszawie, prokurator Wojciech Smoleń przekazał do Prokuratury Krajowej informację o wykonaniu w dniu 8 września 2021 r., w śledztwie o sygn. RP II Ds 31.2019 czynności procesowych z udziałem podejrzanych T.O., J.B. i D.G.

Za pismem z dnia 5 października 2021 r., Naczelnik 2 Wydziału do Spraw Przestępczości Finansowo-Skarbowej Prokuratury Regionalnej w Warszawie - Dawid Hieropolitański przesłał do Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej kopie postanowień o przedstawieniu zarzutów D.G. oraz A.K. oraz kopie przesłuchań tych osób w charakterze podejrzanych, stanowiące wydruki z SDA.

W związku z prowadzonym wówczas monitoringiem spraw skutkujących narażeniem na uszczuplenie lub nienależny zwrot podatku VAT, pismem z dnia 28 października 2021 r. oraz na podstawie § 70 Regulaminu, Zastępca Prokuratora Regionalnego w Warszawie poinformował Departament do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej o wszczęciu przedmiotowego śledztwa, jego zakresie i osobach podejrzanych oraz treści przedstawionych im zarzutów.

Działania nadzorcze w Prokuraturze Krajowej, w związku z przedłużeniami okresu prowadzenia śledztwa, podejmowane były przez p.f. Naczelnika Wydziału do Spraw Przestępczości Skarbowej prokuratora Sergiusza Skorka oraz Zastępcę Dyrektora Departamentu do spraw Przestępczości Gospodarczej Tomasza Piekarskiego, a następnie przez Zastępcę Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej prokuratora Dariusza Furdzika.

Prowadzony monitoring w żaden sposób nie przyczynił się do sprawniejszego czy w jakikolwiek sposób „lepszego” prowadzenia postępowania.

Dodatkowo żądanie nadsyłania informacji w trybie § 70 Regulaminu, nie miało żadnego dodatniego wpływu na prowadzenie postępowania, za to znakomicie pozwalało kontrolować

Kierownictwu Prokuratury Krajowej kto, kiedy, w jakiej sprawie i jakiej treści zarzuty będzie miał ogłoszone.

Powyższa sprawa, a w szczególności sposób realizowania nadzoru służbowego, w sposób jaskrawy pokazuje sposób działania prokuratury w latach 2016-2023 i jest emanacją podejścia do pozamerytorycznego wykorzystywania postępowań przygotowawczych dla realizacji partykularnych interesów.

Analiza sprawy wykazała konieczność rozpoznania działań prokuratorów pod kątem odpowiedzialności służbowej.

142) 4051-1.Ds.29.2021 Prokuratury Rejonowej Gdańsk-Śródmieście w Gdańsku

Postępowanie zostało zainicjowane wiadomością poczty elektronicznej, sygnowaną danymi M.S., skierowaną w dniu 21 sierpnia 2021 r. do Komendy Miejskiej Policji w Gdańsku, której treść wskazywała, iż w ocenie zawiadamiającego, w trakcie zgromadzenia, określanego jako „parada równości” w Gdańsku, doszło do popełnienia przestępstwa, polegającego na „publicznym nawoływaniu do nienawiści”. W treści tej wiadomości zawarty był link do portalu internetowego, na którym zamieszczono nagranie mające dokumentować zdarzenie, objęte zawiadomieniem.

W dniu 26 sierpnia 2021 r. w Wydziale Dochodzeniowo-Śledczym Komendy Miejskiej Policji w Gdańsku wszczęto dochodzenie „w sprawie publicznego nawoływania w dniu 21.08.2021 r. w Gdańsku podczas Marszu Równości do popełnienia występku, poprzez śpiewanie słów „jebać pis”, to jest w kierunku występku z art. 255 § 1 k.k. Postanowienie o wszczęciu dochodzenia zostało wydane, na skutek wytycznych (polecenia) prokurator referent. W ocenie przeprowadzającego badanie wszczęcie dochodzenia w niniejszej sprawie nie było konieczne.

Nie wyczerpano bowiem możliwości weryfikacyjnych jakie istniały w ramach postępowania sprawdzającego z art. 307 k.p.k. Realizacja czynności, które stały się podstawą późniejszej oceny prawnokarnej w postaci przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania w charakterze świadka M.S., zgrania na nośnik elektroniczny zapisu nagrania z kwestionowanego marszu znajdującego się na portalu internetowym i poddania analizie treści utrwalonych na tym nagraniu, dotyczących zachowania uczestników marszu, była możliwa w trybie art. 307 k.p.k. W konsekwencji stanowisko o braku znamion czynu zabronionego w inkryminowanym zdarzeniu wyrażone w postanowieniu o umorzeniu dochodzenia z dnia 2 listopada 2021 r. mogło zapaść w formie postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia, albowiem istota tego stanowiska, odnosiła się do oceny zawiadomienia i zeznań złożonych przez M.S. oraz treści słów, których używali

uczestnicy marszu, utrwalonych na materiale filmowym, w kontekście znamion czynów zabronionych.

Tym niemniej powyższe, w cenie przeprowadzającego badanie, nie stanowi uchybienia, o ile prokurator referent uznał (a nie nie wskazuje by było inaczej), iż istnieje konieczność procesowego zweryfikowania i utrwalenia dowodów np. poprzez protokolarne dokonanie oględzin zapisu nagrania, które stało się podstawą do złożenia zawiadomienia, co nie byłoby możliwe w toku czynności, określonych w art. 307 k.p.k. Analiza materiału aktowego nie daje podstaw do stwierdzenia, aby wszczęcie dochodzenia i wydanie w tym zakresie polecenia przez prokurator referent nosiło cechy instrumentalności. Podczas dochodzenia ograniczono bowiem czynności do minimum, a bezpośrednio po ich wykonaniu, sporządzono projekt, a następnie postanowienie o umorzeniu dochodzenia.

Sprawność czynności przeprowadzonych w sprawie nie budzi zastrzeżeń. Podobnie, jak co do zasady, ich prawidłowość i kierunek, z dwoma jednak istotnymi zastrzeżeniami.

Po pierwsze, jak to już zaznaczono, realizacja czynności, które stały się podstawą do dokonania następnie oceny prawnokarnej w postaci przesłuchania w charakterze świadka zawiadamiającego M.S., zgrania na nośnik elektronicznych zapisu nagrania z kwestionowanego marszu i poddania go analizie w kontekście zachowania uczestników marszu, była możliwa w trybie art. 307 k.p.k., choć nie może to być poczytane za uchybienie po stronie prokuratora referenta z powodów określonych powyżej.

Po drugie, przy dokonanej ocenie, iż brak jest w rozstrzyganym zachowaniu znamion czynu zabronionego, zbędne dla sprawy było uzyskiwanie z Laboratorium Kryminalistycznego Komendy Wojewódzkiej Policji w Gdańsku tablic poglądowych (fotogramów) w formie albumu z wizerunkami uczestników marszu, osób śpiewających piosenkę, której słowa odnoszą się do przedmiotu postępowania, co miało służyć identyfikacji tych osób. Tego rodzaju dowód, w tej konkretnej sytuacji procesowej, nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia, a kluczowe znaczenie i w zasadzie jedyne, miała interpretacja słów i treści zawartych w piosence (okrzykach) śpiewanej przez uczestników marszu w kontekście znamion czynów zabronionych.

W dniu 2 listopada 2021 r. wydane zostało postanowienie o umorzeniu dochodzenia w sprawie *„publicznego nawoływania w dniu 21 sierpnia 2021 r. w Gdańsku do popełnienia występkę poprzez używanie podczas zgromadzenia publicznego o nazwie „Trójmiejski Marsz Równości” słów „jebać PiS”, „jebać was PiS-owskie śmiecie”, PiS-owcy wypierdalać” i „wypierdalać PiS-owskie śmiecie”*, to jest o czyn z art. 255 § 1 k.k., wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego, na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

Przedmiotowe postanowienie o umorzeniu dochodzenia jest zasadne. Trafnie przyjęto w nim, iż w weryfikowanym w toku postępowania zachowaniu brak jest znamion czynu zabronionego z art. 255 § 1 k.k. Ponadto, w uzasadnieniu postanowienia, prokurator prawidłowo odniosła się i dokonała oceny analizowanego zdarzenia również w kontekście znamion innych występków, to jest z art. 119 § 1 k.k., z art. 256 § 1 k.k., z art. 257 k.k.

W postępowaniu tym, po wpłynięciu jego materiałów w dniu 23 sierpnia 2021 r., z Komendy Miejskiej Policji w Gdańsku do Prokuratury Rejonowej Gdańsk-Śródmieście w Gdańsku, p.f. Prokuratora Rejonowego Gdańsk-Śródmieście w Gdańsku, dokonując dekretacji, wydała polecenie poinformowania o sprawie tego samego dnia, w trybie pilnym, Prokuratury Okręgowej w Gdańsku. Stosowna informacja o sprawie została skierowana do Prokuratury Okręgowej w Gdańsku w dniu 24 sierpnia 2021 r.

W dniu 6 września 2021 r. za pismem prokuratora Prokuratury Okręgowej w Gdańsku W. N. (sygn. 3008-3.Ko.98.2021 Prokuratury Okręgowej w Gdańsku), Prokuratura Okręgowa w Gdańsku zwróciła się o nadesłanie kopii wydanego postanowienia o wszczęciu dochodzenia oraz protokołu ustnego zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania w charakterze świadka M.S. W dniu 30 września 2021 r. Prokuratura Rejonowa Gdańsk-Śródmieście w Gdańsku przesłała żądane materiały do Prokuratury Okręgowej w Gdańsku.

Pismem z dnia 11 października 2021 r. prokurator Prokuratury Okręgowej w Gdańsku W. N. wskazał, iż decyzją Zastępcy Prokuratora Okręgowego w Gdańsku postępowanie o sygn. 4051-1.Ds.29.2021 nie zostało objęte zwierzchnim nadzorem służbowym. Poinformował przy tym, że sprawa pozostaje jednak w zainteresowaniu Prokuratury Okręgowej w Gdańsku i jej bieg będzie monitorowany. Zwrócił się o nadesłanie w terminie do dnia 24 listopada 2021 r. informacji o podjętych w sprawie czynnościach i poczynionych na ich podstawie ustaleniach, a w przypadku podjęcia końcowej decyzji merytorycznej, nadesłanie jej kopii.

W dniu 21 października 2021 r. do Prokuratury Rejonowej Gdańsk-Śródmieście w Gdańsku wpłynęły z Komendy Miejskiej Policji w Gdańsku akta sprawy wraz z wnioskiem o zatwierdzenie postanowienia o umorzeniu dochodzenia. Na piśmie przewodnim znajduje się dekretacja p.f. Prokuratora Rejonowego Gdańsk-Śródmieście w Gdańsku Izabeli Niewiadomskiej, w treści której zawarto polecenie przesłania nadesłanego projektu decyzji końcowej do Prokuratury Okręgowej w Gdańsku, zgodnie z rozmową telefoniczną z dnia 21 października 2021 r. Dekretacja zawiera adnotację „pilne” i termin realizacji do dnia 22 października 2021 r. W dniu 22 października 2021 r. p.f. Prokuratora Rejonowego Gdańsk-Śródmieście w Gdańsku w piśmie adresowanym do Prokuratora Okręgowego w Gdańsku Michała Kierskiego, przesłała, „w nawiązaniu do rozmowy telefonicznej”, projekt postanowienia o umorzeniu dochodzenia „celem akceptacji”.

Pismem z dnia 27 października 2021 r. prokurator Prokuratury Okręgowej w Gdańsku Witold Niesiołowski poinformował, iż decyzja, której projekt nadesłano, jest właściwa. W przesłanym piśmie zawarto uwagi o charakterze merytorycznym, odnoszące się do kwestii należytego uzasadnienia decyzji, odniesienia się w niej do znamion innych przestępstw, w tym z art. 119 § 1 k.k. oraz uwzględnienia ewentualnej potrzeby sporządzenia końcowej decyzji w sprawie osobiście przez prokuratora, w szczególności w sytuacji, jak to wskazano, konieczności dokładnego i precyzyjnego opisanie podstaw prawnych i faktycznych dokonanego rozstrzygnięcia.

W dniu 3 listopada 2021 r. p.f. Prokuratora Rejonowego Gdańsk-Śródmieście w Gdańsku Izabela Niewiadomska przesłała do Prokuratury Okręgowej w Gdańsku projekt postanowienia o umorzeniu dochodzenia sporządzony przez prokuratora referenta. Pismo przewodnie zaadresowano tym razem do Prokuratury Okręgowej w Gdańsku, nie zaś jak przy poprzednim projekcie do Prokuratora Okręgowego w Gdańsku Michała Kierskiego oraz nie zawarto w nim stwierdzenia „celem akceptacji”.

Pismem z dnia 12 listopada 2021 r. prokurator Prokuratury Okręgowej w Gdańsku W. N. poinformował, iż przesłana decyzja jest zasadna i należyście uzasadniona. Wyżej opisaną korespondencję Prokuratura Okręgowa w Gdańsku prowadziła pod sygn. 3008-3.Ko.98.2021.

Dokonując analizy powyższego sposobu procedowania wskazać należy, iż wydanie polecenia przez p.f. Prokuratora Rejonowego Gdańsk-Śródmieście w Gdańsku Izabelę Niewiadomską, poinformowania o sprawie, po jej wpłynięciu, w trybie pilnym Prokuratury Okręgowej w Gdańsku było niezasadne i nie znajdowało oparcia w treści § 70 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. z 2023 r., poz. 1115, ze zm. - dalej również Regulamin). Zgodnie bowiem z brzmieniem tego przepisu informowanie o postępowaniu prokuratora nadzrędnego, dotyczy spraw dużej wagi ze względu na ich rodzaj, charakter, skutki lub społeczny oddźwięk lub też spraw zawiłych, wymagających konsultacji.

Postępowanie dotyczyło natomiast czytelnego i klarownego stanu faktycznego, nie było zawiłe, ani skomplikowane, a sam fakt, iż okrzyki (piosenka) poddawane ocenie prawnocarnej odnosiły się do partii politycznej nie powinien nadawać jej szczególnego charakteru.

Także jako niezasadne ocenić należy wydanie polecenia przez p.f. Prokuratora Rejonowego Gdańsk-Śródmieście w Gdańsku Izabelę Niewiadomską przesłania projektu decyzji końcowej do Prokuratury Okręgowej w Gdańsku, a następnie dwukrotne przesyłanie projektów do jednostki nadzrędnego, w tym za pierwszym razem „w nawiązaniu do rozmowy telefonicznej” i „celem akceptacji”. Prokurator referent tego postępowania, zgodnie z art. 7 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze, przy wykonywaniu czynności jest niezależna, a jako że nie pełniła

funkcji asesora, nie podlegała aprobacie (§ 65 ust. 1 pkt 6 i § 69 Regulaminu). W aktach podręcznych brak jest również materiałów, które dałyby podstawę do stwierdzenia, iż w stosunku do prokurator referent zastosowano § 65 ust. 2 Regulaminu, zgodnie z którym wewnętrzny nadzór służbowy może również polegać na konieczności okresowego uzgadniania przez podległego prokuratora treści decyzji procesowych oraz innych czynności postępowania. Treść, wyżej opisanej dekretacji z dnia 21 października 2021 r., p.f. Prokuratora Rejonowego Gdańsk-Śródmieście w Gdańsku Izabeli Niewiadomskiej i pisma dnia 22 października 2021 r., przesyłającego projekt postanowienia o umorzeniu dochodzenia do Prokuratora Okręgowego w Gdańsku wskazuje, iż udział w wydaniu tego rodzaju dekretacji i polecenia mógł mieć Prokurator Okręgowy w Gdańsku Michał Kierski, jednak materiały zawarte w aktach podręcznych nie pozwalają na zajęcie w tym zakresie jednoznacznego stanowiska.

143) 3041-1.Ds.4.2023 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

144) XI W 6291/18 Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie

145) PO I Ds. 109.2020 Prokuratury Okręgowej Warszawa-Praga w Warszawie

Postępowanie zarejestrowano w Prokuraturze Okręgowej w Warszawie w dniu 23 listopada 2018 roku pod sygn. akt PO I Ds. 258.2018.

W sprawie tej w dniu 23 listopada 2018 roku zostało wydane postanowienie o wszczęciu dochodzenia o przestępstwo z art. 222 § 1 k.k. w zb. z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (naruszenie nietykalności cielesnej oraz znieważenia słowami powszechnie uznanymi za obraźliwe posła – funkcjonariusza publicznego podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych.

Podstawą wszczęcia był przyjęty protokół ustnego zawiadomienia o przestępstwie z dnia 22 listopada 2018 roku od posła Iwony Ewy Arent, która jednocześnie do protokołu złożyła wniosek o ściganie.

Zarządzeniem z dnia 26 listopada 2018 roku dochodzenie powierzono w całości Wydziałowi do walki z Przestępczością przeciwko Życiu i Zdrowiu KRP Warszawa II.

Jednocześnie pismem z dnia 22 listopada 2018 roku powiadomiony został Prokurator Regionalny w Warszawie o zarejestrowaniu niniejszego postępowania i przyjęciu zawiadomienia o przestępstwie od posła Iwony Arent ze wskazaniem „iż ewentualnym sprawcą jest Sławomir Nitras”.

W toku postępowania do akt dochodzenia włączone zostały kserokopie akt sprawy Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia o sygn. XI W 6291/18 związane z prywatnym aktem

oskarżenia przeciwko Sławomirowi Nitrasowi o czyn z art. 216 § 1 k.k. w zb. z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k..

Następnie w związku z włączeniem do akt czynów związanych z art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 roku Prawo prasowe pozostających w właściwości Sądu Okręgowego, w sprawie w dniu 9 maja 2019 roku wszczęto śledztwo.

W dniu 28 lipca 2020 roku wydano postanowienie o połączeniu postępowań przygotowawczych – do toczącego się śledztwa sygn. PO I Ds. 258.2018 włączono materiały śledztwa o sygn. PO I Ds. 109.2020 Prokuratury Okręgowej Warszawa-Praga w Warszawie dot. zmuszania przemocą posła na Sejm Sebastiana Kalety do zaniechania czynności (art. 191 § 1 k.k.).

Pismem z dnia 25 września 2020 roku Prokurator Regionalny w Warszawie zwrócił się do Prokuratora Okręgowego o dokonanie oceny odnośnie istnienia podstaw do łącznego rozpoznania spraw w ramach śledztwa o sygn. PO I Ds. 258.2018.

W dniu 22 października 2022 roku wydane zostało postanowienie o przedstawieniu zarzutów Sławomirowi Nitrasowi, które jednakże nie zostało ogłoszone.

W dniu 23 października 2020 roku Prokurator Okręgowy w Warszawie skierował do Marszałka Sejmu RP za pośrednictwem Prokuratora Generalnego wnioski o wyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej posła Sławomira Nitrasa zarzucając mu dokonanie czterech czynów:

- z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 231 a k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. – naruszenie nietykalności cielesnej posła Iwony Arent,
- z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 231a k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. znieważenie posła Iwony Arent,
- z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. – naruszenie nietykalności cielesnej posła Sebastiana Kalety,
- z art. 43 ustawy Prawo prasowe w zw. z art. 57a § 1 k.k. – zmuszenie dziennikarza do zaniechania interwencji prasowej).

Postanowieniem z dnia 9 grudnia 2020 roku śledztwo w sprawie zostało zawieszone na podstawie art. 22 § 1 k.p.k.

W dniu 7 kwietnia 2022 roku Marszałek Sejmu przesłał Prokuratorowi Okręgowemu w Warszawie Uchwałę Sejmu RP z dnia 7 kwietnia 2022r oku w sprawie wyrażenia zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej posła Sławomira Nitrasa, z której wynika iż Sejm takiej zgody nie wyraził.

Postanowieniem z dnia 11 stycznia 2023 roku śledztwo w sprawie zostało podjęte i postanowieniem z tego samego dnia umorzone w oparciu o treść art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. i 10 k.p.k.

Wątpliwości budzi kwestia łączenia ze sobą spraw, nie pozostających ze sobą w związku faktycznym, ukierunkowanych na ściganie karne posła opozycji.

Zdumienie budzi fakt wydania postanowienia o przedstawieniu zarzutów posłowi na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, bez uzyskania zgody Sejmu na ściganie karne tego posła.

Analiza sprawy wskazuje na zasadność rozpatrzenia zachowania prokuratora pod kątem odpowiedzialności służbowej.

146) PO I Ds 18.2018 Prokuratury Okręgowej w Olsztynie

Postępowanie zarejestrowano w Prokuraturze Okręgowej w Gdańsku pod sygn. akt VI Ds. 21/11. Podstawą wszczęcia był anonimowe pismo bez daty wraz z załącznikami podpisane jako „Jan Kowalski” a dotyczące rzekomych nieprawidłowości popełnionych w związku z pełnieniem funkcji Prezydenta Miasta Sopotu J. K. Anonimowe pismo wpłynęło do Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku i pismem z dnia 1 czerwca 2011 roku przekazane zostało w celu rozważenia przeprowadzenia postępowania przygotowawczego Prokuratorowi Okręgowemu w Gdańsku z powołaniem na ustalenia, które zapadły w naradzie z dnia 1 czerwca 2011 roku.

Śledztwo zostało wszczęte z art. 231 § 1 k.k.

Po wykonaniu szeregu czynności procesowych w dniu 27 października 2011 roku wydane zostało w Prokuraturze Okręgowej w Gdańsku postanowienie o umorzeniu śledztwa o czyny z art. 231 § 1 na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. wobec stwierdzenia iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego, jak też, iż brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu.

Pismem z dnia 26 czerwca 2017 roku Dyrektor Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej przekazał akta Prokuratury Okręgowej w Gdańsku do Prokuratury Regionalnej w Gdańsku z poleceniem, iż śledztwo powinno zostać podjęte na nowo, z uwagi na potrzebę zabezpieczenia całości dokumentacji, a czynność ta powinna zostać dokonana w drodze żądania wydania rzeczy i przeszukania. Jednocześnie Dyrektor Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej wskazał na braki w materiale dowodowym, które w jego ocenie winny zostać wyjaśnione.

Powyższe pismo w dniu 4 lipca 2017 roku przekazane zostało przez Naczelnika Wydziału IV Organizacyjnego w Gdańsku Prokuratorowi Okręgowemu w Gdańsku. Następnie pismem z dnia 12 lipca 2017 roku Prokurator Regionalny w Gdańsku powiadomiony został o podjęciu na nowo z umorzenia śledztwa w oparciu o postanowienie z dnia 11 lipca 2017 roku. W uzasadnieniu wydanego

postanowienia o podjęciu na nowo umorzonego postępowania Prokurator Regionalny wskazał na fakt, iż umorzenie postępowania „było przedwczesne”, albowiem nie wykonano istotnych czynności dowodowych koniecznych do wyjaśnienia dokładnego i kompletnego stanu faktycznego. Śledztwo zarejestrowane zostało pod sygn. akt PO II Ds. 63.2017.

W dniu 28 lipca 2017 roku Prokurator Okręgowy w Gdańsku powiadomiony został przez Prokuraturę Okręgową w Olsztynie, iż sprawę PO II Ds. 63.2017 przejął do dalszego prowadzenia i zarejestrowana została pod sygn. akt PO I Ds. 74.2017.

W dniu 18 grudnia 2017 roku Prokurator Okręgowy Olsztynie przekazał Prokuraturze Krajowej Departamentowi do Spraw Przestępczości Gospodarczej kopę akt sprawy, celem zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym i zajęcie stanowiska, co do dalszego biegu śledztwa wskazując, iż wykonane zostały wszystkie czynności dowodowe wskazane przez Dyrektora Departamentu, które nie potwierdziły w żaden sposób zarzutów dot. osoby Prezydenta Miasta i informując, iż w sprawie planowane jest wydanie postanowienia o umorzeniu śledztwa.

Prokurator Okręgowy wskazał, iż termin śledztwa przedłużony został do dnia 31 grudnia 2017 roku i w związku z powyższym zwrócił się z prośbą o zajęcie stanowiska do dnia 28 grudnia 2017 roku.

Z akt sprawy wynika, iż postanowienie o umorzeniu śledztwa na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego, wydane zostało faktycznie w dniu 29 grudnia 2017 roku, przy czym wszystkie egzemplarze postanowienia noszą datę „29 grudnia 2018”.

W dniu 5 stycznia 2018 roku Prokurator Okręgowy w Olsztynie powiadomiony został przez Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej o niedopuszczalności żądania od Prokuratury Krajowej analizy akt prowadzonego postępowania i formułowania oceny zebranych dowodów zanim dokona tego prokurator prowadzący postępowanie, jednocześnie żądając całości akt głównych i podręcznych sprawy PO I Ds. 74.2017.

Akta główne i podręczne przekazane zostały do Prokuratury Krajowej pismem z dnia 12 stycznia 2018 roku. W dniu 5 lutego 2018 roku Dyrektor Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej zwrócił akta Prokuratorowi Okręgowemu w Olsztynie zlecając wykonanie czynności w trybie art. 327 § 1 k.p.k. polegających na „uzyskaniu historii rachunków bankowych J. K. w badanym okresie w celu analizy pod kątem ewentualnych wpływów nienależnych korzyści” oraz zobowiązując poinformowanie o wynikach przeprowadzonych czynności. Realizując zlecone czynności Prokurator Okręgowy w Olsztynie zwrócił się do Sądu Okręgowego w Gdańsku z wnioskami o zwolnienie z tajemnicy bankowej, przy czym postanowieniem z dnia 3 kwietnia 2018 roku Sąd Okręgowy nie uwzględnił wniosków Prokuratora

Okręgowego, wskazując, iż stosownie do art. 106b Prawa bankowego tylko prokurator prowadzący postępowanie może żądać od banku udzielenia informacji stanowiącej tajemnicę bankową.

W związku z powyższym w dniu 10 kwietnia 2018 roku Prokuratura Okręgowa w Olsztynie wydała postanowienie o podjęciu w części na nowo umorzonego śledztwa w sprawie przekroczenia uprawnień w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez Prezydenta Miasta poprzez przejmowanie części premii wypłaconych nieustalonym pracownikom, tj. o czyn z art. 231 § 2 k.k. Śledztwo to zarejestrowane zostało pod nową sygnaturą PO I Ds. 18.2018.

W toku tego śledztwa Prokurator Okręgowy w Olsztynie ponownie złożył wnioski o wyrażenie zgody na zwolnienie z tajemnicy bankowej do Sądu Okręgowego w Gdańsku.

Postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2018 roku Sąd Okręgowy w Gdańsku uwzględnił wniosek Prokuratury Okręgowej w Olsztynie.

W dniu 21 czerwca 2018 roku Prokuratura Okręgowa w Olsztynie na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. umorzyła śledztwo w sprawie, wobec stwierdzenia, iż czynu nie popełniono.

O umorzeniu śledztwa pismem z dnia 25 czerwca 2018 roku powiadomiona została Prokuratura Krajowa Departament do Spraw Przestępczości Gospodarczej.

W toku śledztwa wydane zostały dwukrotnie postanowienia o umorzeniu śledztwa. Poziom merytoryczny decyzji nie budzi wątpliwości. Trudności związane ze sprawnym zakończenia postępowania wynikały jedynie z ingerencji w jego tok ze strony Dyrektora Departamentu.

147) PO III Ds 200.2018 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

W dniu 6 września 2018 r. do Prokuratury Krajowej wpłynęły dwa zawiadomienia o przestępstwach prywatnoskargowych z art. 212 k.k. popełnionych na szkodę P.J., które zostały przygotowane przez jego pełnomocnika adw. M.Z.

Pierwsze z zawiadomień dotyczyło umieszczenia w dniu 5 sierpnia 2018 r. na koncie „Prezydent Krzysztof” na portalu Twitter postu o treści: „okazuje się, że kandydat @P.J. jest zapalonym kibicem Legii. A tymczasem kilka lat temu...”, pod którym zamieszczono zostało zdjęcie fałszywego postu opublikowanego na portalu Twitter w dniu 17 września 2011 r. rzekomo pochodzącego z konta społecznościowego P.J. o treści: „Byłem na meczu Odry Opole. Cały stadion krzyczał Legia to stara ku...”.

Drugie z zawiadomień dotyczyło umieszczenia w dniu 24 sierpnia 2018 r. na portalu Facebook przez użytkownika „A.Sz.” postu z nagraniem video, na którym widać jak samochód

marki VW zastawia drogę dojazdową do osiedla, natomiast pod filmem zawieszony został komentarz o treści „Jaki w akcji na Ursynowie. Limuzyna zastawia wyjazd.”

Zawiadamiający wskazał w uzasadnieniach prawie identycznych w swej treści, że oba posty internetowe w oczywisty sposób zmierzają do pomówienia P.J. o postępowanie i właściwości, które mają na celu jego poniżenie w opinii publicznej, w szczególności wśród potencjalnych wyborców i doprowadzić do utraty zaufania niezbędnego do kandydowania na urząd Prezydenta Warszawy w nadchodzących wyborach samorządowych (wybory samorządowe zarządzono na dzień 21 października 2018 r.).

Pierwsze z zawiadomień zostało zadekretowane przez Prokuratora Krajowego Bogdana Świączkowskiego na Zastępcę Krzysztofa Sieraka a następnie na Zastępcę Dyrektora Departamentu Postępowania Przygotowawczego Sebastiana Chmielewskiego, który polecił rejestrację zawiadomienia pod sygn. PK II Ko¹ 1838.2018.

Drugie z zawiadomień zostało zadekretowane przez Zastępcę Prokuratora Generalnego Krzysztofa Sieraka na Zastępcę Dyrektora Departamentu Postępowania Przygotowawczego Sebastiana Chmielewskiego.

W toku prowadzonego postępowania w Prokuraturze Okręgowej w Warszawie do akt sprawy dołączono także kolejne zawiadomienie o przestępstwie prywatnoskargowym na szkodę P.J. z dnia 28 września 2018 r. Zawiadomienie dotyczyło nieokreślonych osób, które od 29 kwietnia 2018 r. do 11 września 2018 r. umieszczały liczne posty i grafiki na portalu Facebook z konta o nazwie @sokzburaka oraz na portalu Twitter z konta o nazwie @SOKzBURAKA. Kolejne zawiadomienie dotyczyło dokonanego w okresie od 3 czerwca 2018 r. do 20 września 2018 r. na portalu Twitter przez nieustalone osoby działające jako użytkownik strony @jakijestjaki oraz na Facebook jako użytkownik strony @JakiNaprawdeJestJaki wpisów zawierających nieprawdziwe i zniesławiające informacje na temat P.J. w kontekście toczącej się kampanii poprzedzającej wybory samorządowe w 2018 r.

W dniu 4 października 2018 r. prokurator referent wydał postanowienie o wszczęciu śledztwa powołując się na art. 309 pkt. 5 k.p.k. oraz art. 60 § 1 k.p.k..

W dniu 8 października 2018 r. P.J. został przesłuchany przez prokuratora w obecności pełnomocnika. W dniu 17 października 2018 r. prokurator wydał postanowienia o zażądaniu od administratora Facebook oraz Twitter danych rejestrowych podanych kont oraz historii logowań z adresami IP komputerów, z których wykonano logowania na podane konta w okresie od 29 kwietnia do 20 września 2018 r. oraz skierowano wnioski o międzynarodową pomoc prawną w tym zakresie do właściwych organów ścigania Republiki Irlandii i następnie Stanów Zjednoczonych Ameryki.

W toku dalszego postępowania, pomimo tego, że dotyczyło ono czynów prywatnoskargowych podjęte zostały bardzo szerokie działania zmierzające do identyfikacji domniemyanych sprawców, ze szczególnym uwzględnieniem autora postów z kont SokzBuraka.

W dniu 13 września 2019 r. Departament Sprawiedliwości Stanów Zjednoczonych Ameryki poinformował o odmowie wykonania odezwy w przedmiotowej sprawie w zakresie przekazania danych dotyczących portalu społecznościowego Twitter, powołując się na art. 1 ust. 1 umowy o wzajemnej pomocy prawnej z 1996 r., tj. z uwagi na fakt, iż sprawa nie zawiera elementów przemocy lub groźby jej użycia. Z tych samych względów odmówiono również wydania żądanych danych dotyczących portalu społecznościowego Facebook.

Niemniej jednak czynności w sprawie kontynuowano. W jego toku uzyskano dane home.pl S.A. - podmiotu świadczącego usługi pośrednictwa w rejestracji domeny SokzBuraka oraz zapewniającego jej obsługę administracyjno-techniczną. Warto podkreślić, że szczególna uwaga została jednak skoncentrowana na portalu SokzBuraka. W celu identyfikacji osoby pozyskiwano dane od operatorów hoteli z których adresu IP komputera korzystał podmiot, sprawdzano ogólnodostępne przestrzenie - dla gości hotelowych oraz osób korzystających z hotelowej restauracji - wi-fi. Uzyskano informacje od Microsoft Corporation, dokonywano sprawdzeń wszystkich osób, które w jakimkolwiek zakresie pojawiały się w kontekście pozyskanych danych. W drodze Europejskiego Nakazu Dochodzeniowego uzyskano i załączono do akt sprawy dokumentację z Wielkiej Brytanii. Dokonano sprawdzenia domniemanego autora wpisów w systemie parkowania i przesłuchano strażników miejskich.

W związku z ustaleniami, iż do logowania w domenie SokzBuraka używano adresu mailowego M.Z.K. w toku śledztwa uzyskano również dane dotyczące usługi poczty elektronicznej w/w - dla konta w ramach którego przeanalizowano 37 tysięcy wiadomości e-mail, spośród których 411 pozostawało w związku z przedmiotową sprawą. Dokonywano szeregu sprawdzeń, przesłuchując osoby pozwalające na identyfikację autora.

Po ponad 3 latach prowadzenia śledztwa w dniu 2 lutego 2022 r. wydano postanowienie o przedstawieniu zarzutów M.K.-Z. z art. 249 pkt 2 k.k. w zb. z art. 212 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

W/w przesłuchany w charakterze podejrzanego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z przysługującego mu prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Po przedstawieniu zarzutów postępowanie uległo zahamowaniu i toczyło się niezbyt intensywnie. W dniu 31 lipca 2023 r. obrońca M.K.-Z. złożył wniosek o umorzenie śledztwa wobec niego wobec stwierdzenia, że nie popełnił zarzucanego mu czynu co nie spotkało się z żadną reakcją. W dniu 12 września 2023r. obrońca M.K.-Z. złożył skargę na przewlekłość niniejszego śledztwa.

Postanowieniem z dnia 31 października 2023 r. Sąd Okręgowy w Warszawie uwzględnił skargę i stwierdził, że w postępowaniu przygotowawczym o sygn. PO III Ds 200.2018 nastąpiła przewlekłość postępowania naruszająca prawo do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w okresie od 18 marca 2022 r. do dnia wydania orzeczenia i przyznał mu 4.000 zł zadośćuczynienia.

W dniu 17 stycznia 2024 r. prokurator referent wydała postanowienie o umorzeniu postępowania przeciwko M.K.-Z. w zakresie:

- dokonanego w okresie 29 kwietnia 2018 r. do dnia 11 września 2018 r. w Warszawie z wykorzystaniem środków masowego komunikowania - strony @sokzburaka na portalu społecznościowym Facebook.pl pomawiania P.J. o postępowanie, które mogło go poniżyć w opinii publicznej, tj. o czyn z art. 249 pkt 2 k.k. w zb. z art. 212 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego;

a także w sprawie wielokrotnego pomówienia P.J. wpisami na portalu Facebook tj. o czyn z art. 212 § 1 i 2 k.k. w każdym przypadku wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

W uzasadnieniu decyzji merytorycznej wskazano, że w ocenie prokuratora nie budziło wątpliwości, że podejrzany M.K.-Z. pozostawał w związku z domeną SokzBuraka. Niemniej jednak oceniając stan faktyczny przedmiotowej sprawy, tego rodzaju zachowanie nie naruszyło normy z art. 249 pkt 2 k.k., dla wypełnienia której niezbędne jest wykazanie podstępu wobec konkretnej osoby, co przeszkodziłoby w wykonaniu prawa wyborczego (OSN sygn. I NSW 2469/20), jak i treści publikowane w trakcie kampanii wyborczej i w okresie bezpośrednio ją poprzedzającym dotyczące P.J. jako czynnego polityka i kandydata na urząd Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy, nie mogły stanowić przedmiotu czynu zabronionego z art. 212 § 1 i 2 k.k.

W treści decyzji prokurator szczegółowo odniosła się do znamion przestępstwa z art. 249 pkt 2 k.k., jak i szczególnie istotnej oceny w kontekście pomówienia polityka partii rządzącej odwołując się do prawa do krytyki chronionego treścią art. 10 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka w ramach którego każdy ma prawo do wolności wyrażania opinii. Prawo to obejmuje wolność posiadania poglądów oraz otrzymywania i przekazywania informacji i idei bez ingerencji władz publicznych i bez względu na granice państwowe. W tym zakresie orzecznictwo Sądu Najwyższego wskazującego, że inaczej należy traktować wolność słowa w sferze prywatnej, inaczej zaś w sferze życia publicznego. Uznając, iż wpisy zamieszczone w internecie przez osoby posługujące się kontem o nazwie @jakijestjaki na portalu społecznościowym Twitter oraz kontem o nazwie @JakiNaprawdeJestJaki na portalu społecznościowym Facebook, kontem o nazwie Prezydent Krzysztof na portalu społecznościowym Twitter, kontem o nazwie „Arek Szurek” na portalu społecznościowym Facebook oraz kontem o nazwie „Adam Schwarz” na portalu społecznościowym

Facebook - mieszczą się w granicach wolności słowa w ramach debaty publicznej i jako takie stanowią dozwoloną krytykę, wyłączoną - w świetle unormowań Konwencji Europejskiej spod dyspozycji art. 212 k.k. stwierdziła, że zachodzą podstawy do umorzenia.

Mając na względzie przedstawione uwarunkowania nie budzi wątpliwości, iż w realiach niniejszej sprawy najistotniejsze było ustalenie osoby, która w założeniu ówczesnej władzy stanowiła ich przeciwnika i ostrego krytyka, jednak czyniła to pod pretekstem czynów, które w żadnym wypadku nie mogły być traktowane jako zniesławiające. Charakter i zakres podjętych w sprawie działań w sprawie wskazuje na niestandardowy sposób podejścia, albowiem w sprawie prywatnoskargowej wykonywano czynności, których nie sposób było się dopatrzyć w innych podobnych sprawach, które nie mogły oczekiwać na podobne zaangażowanie. Trzeba bowiem pamiętać, iż ingerencja prokuratora w postępowania dotyczące czynów prywatnoskargowych ma charakter wyjątkowy i wiąże się z uznaniem tego, że zachodzi interes społeczny. Nie sposób uznać, aby ten interes ujawniał się na kanwie niniejszej sprawy. Nie budzi wątpliwości, iż w tym przypadku chodziło o identyfikację osoby, czego potwierdzeniem było ogłoszenie zarzutów, a następnie bezczynność.

Szczególny nadzór nad sprawą sprawowany przez Departament do Spraw Gospodarczych, a następnie Departament do Spraw Cyberprzestępczości i Informatyzacji powiązany ze spotkaniami konsultacyjnymi i dążeniem do ogłoszenia zarzutów M.K-Z jedynie potwierdzają, iż polityczny charakter sprawy przeważał nad aspektem merytorycznym. Inicjatywy wydania postanowienia o przedstawieniu zarzutów wyszła z Prokuratury Krajowej, zaś prokurator referent Łukasz Pastuszka pomimo pierwotnie odmiennego zdania, na skutek rozmów prowadzonych z prokuratorem Mariuszem Dubowskim ostatecznie w dniu 3 lutego 2022 r. wydał postanowienie o przedstawieniu zarzutów.

Pomimo przekształcenia postępowania w fazę *ad personam* nie poddano sprawy kontroli sądowej (zaniechano kierowania aktu oskarżenia) i sprawa była kontynuowana pomimo stwierdzenia przewlekłości postępowania przez Sąd. Można oczywiście zaakceptować stanowisko, iż wdrożenie postępowania zmierzało do wykonania wytycznych Prokuratora Generalnego Andrzeja Seremeta sygn. PG VII G 021/24/12 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie udziału prokuratorów w sprawach prywatnoskargowych, jednak charakter i sposób prowadzenia postępowaniu przeczy temu stanowisku. Najistotniejsze było zdemaskowanie autora i wpływ za pośrednictwem postępowania przygotowawczego na jego postawę. Stąd też tak długie wstrzymywanie podejmowanego rozstrzygnięcia, które z punktu widzenia merytorycznego mogło się zakończyć wydaniem decyzji o umorzeniu. W tym aspekcie decyzja z dnia 17 stycznia 2024 r. nie budzi

zastrzeżeń. Należy zaznaczyć, że została wydana już przez nowego referenta wyznaczonego do sprawy w dniu 6 września 2023 r.

148) RP I Ds 14.2020 Prokuratury Regionalnej w Szczecinie

Postępowanie dotyczyło przekazania w dniu 14 maja 2020 r. zawiadomienia osoby fizycznej P.P. o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez adwokata R.G., gdzie jak ustalono zawiadomienie faktycznie dotyczyło innego adwokata – R.W. do Prokuratury Regionalnej w Szczecinie, celem przeprowadzenia postępowania przygotowawczego i w przypadku wszczęcia postępowania przekazania powyżej informacji celem objęcia sprawy zwierzchnim nadzorem służbowym.

W dniu 19 sierpnia 2020 r. przekazana została przez Prokuraturę Regionalną w Szczecinie informacja o planowanym zakończeniu postępowania wydaniem postanowienia o odmowie jego wszczęcia, gdzie na żądanie referenta postępowania „Ko” w dniu 1 września 2020 r. przekazano akta główne oraz podręczne.

Z akt sprawy sygn. PK VII Ko 337.2020 wynika, iż pogląd o zasadności zakończenia postępowania został w pełni podzielony w pisemnej notatce przez P. S. - prokuratora delegowanego do Prokuratury Krajowej sporządzonej w dniu 4 września 2020 r.

Stanowisko powyższe zostało również zaaprobowane jak wynika z zapisu z dnia 14 września 2020 r. na notatce przez Zastępcę Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Tomasza Piekarskiego, a następnie sporządzone zostało pismo zwracające akta główne i podręczne do Prokuratury Regionalnej w Szczecinie.

Brak jest danych dotyczących ekspediowania w/w akt, zaś decyzja merytoryczna o odmowie wszczęcia dochodzenia wydana została po upływie ponad 3 lat, w dniu 29 grudnia 2023 r.

Postępowanie Prokuratury Krajowej Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej pod sygn. PK VII Ko 337.2020 zarejestrowane zostało w związku z wpływieniem w dniu 4 maja 2020 r. (data prezentaty biura podawczego) korespondencji z dnia 28 kwietnia 2020 r. z Ministerstwa Sprawiedliwości, sygn. akt DPA-I 054.51.2020, podpisanego przez sekretarza stanu Sebastiana Kaletę zawierającego wydruk korespondencji e-mail z dnia 21 kwietnia 2020 r. z godziny 8:50 przesłanego z adresu poczty perfect.spj@wp.pl na adres sebastian.kaleta@sejm.pl. podpisanego danymi P.P.

W 4 stronicowej korespondencji (do której dołączone zostały 3 pliki zawierające skany orzeczeń i pism procesowych) zawiadamiający wskazywał, że czuje się pokrzywdzony działaniem adwokata R.G. i zastępującego go w postępowaniu w charakterze substytutu adwokata R.W.

reprezentującego go w sprawie cywilnej toczącej się w sprawie realizowanej przez jego firmę w 2011 r. usługi budowlanej – budowy drogi dla konsorcjum zamawiających (dwóch gmin i powiatu) z terenu woj. zachodniopomorskiego.

Stanowiące przedmiot badania postępowanie w trybie art. 307 k.p.k. Prokuratury Regionalnej w Szczecinie zarejestrowano pod sygn. RP I Ds 14.2020 w oparciu o zawiadomienie przekazane korespondencją Zastępcy Dyrektora Departamentu do Spraw Przesłuchanych Gospodarczej Tomasza Piekarskiego z dnia 14 maja 2020 r. zawierającego materiały Zawiadamiającego P.P.

Jak wynika z analizy akt głównych i podręcznych początkowe czynności polegające w większości na zwróceniu się o akta spraw cywilnych i karnych zgodnie z dekreacją p.o. Naczelnika Wydziału I do Spraw Przesłuchanych Gospodarczej Kamila Stronikowskiego z uwagi na nieobecność referenta wykonywał prokurator Prokuratury Regionalnej w Szczecinie A. G., kolejne czynności w postaci protokolarnego przesłuchania i oględzin akt, czy analizy orzecznictwa wykonywała osobiście referent A. J. – prokurator Prokuratury Okręgowej delegowana do Prokuratury Regionalnej w Szczecinie.

W badanej sprawie postępowania sprawdzającego Prokuratury Regionalnej w Szczecinie o sygn. RP I Ds 14.2020 nie ustalono, aby na którymkolwiek etapie jego prowadzenia postępowanie przekształcono w fazę procesową.

Postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie mającego miejsce w dniu 22 czerwca 2017 r. w Szczecinie wyłudzenia poświadczenia nieprawdy w postaci klauzuli wykonalności nadanej wyrokowi Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 27 maja 2016 r., sygn. akt VIII GC 156/12 i Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14 czerwca 2017 r., sygn. akt I ACa 205/17 poprzez podstępne wprowadzenie w błąd sędziego Sądu Apelacyjnego w Szczecinie co do podmiotu, któremu przysługują uprawnienia wierzyciela – poprzez zawarcie nieprawdziwych okoliczności we wniosku o nadanie klauzuli wykonalności sporządzonym w dniu 16 czerwca 2017 r. i złożonym w dniu 19 czerwca 2017 r. w Sądzie Apelacyjnym w Szczecinie tj. o czyn z art. 272 k.k. wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego, tj. na podstawie 17 § 1 pkt 2 k.p.k., sporządził i podpisał w dniu 29 grudnia 2023 r. prokurator **Prokuratury Krajowej** delegowany do Prokuratury Regionalnej w Szczecinie Artur Maludy.

W świetle podniesionej w uzasadnieniu wydanej decyzji argumentacji i analizie akt głównych podzielić należy ocenę, że adw. R.W. działając jako substytut adw. R.G., we wniosku z dnia 16 czerwca 2017 r. o nadanie klauzuli wykonalności nie zawarł okoliczności podstępnie wprowadzających Sąd Apelacyjny w Szczecinie w błąd. Tym samym, nadana przez ten Sąd, w dniu 22 czerwca 2017 r. klauzula wykonalności, również nie zawiera elementów poświadczających

nieprawdę, a tym samym nie można dopatrzeć się w działaniu adw. R.W. znamion czynu zabronionego.

Opracowaną przez referenta osobiście decyzję merytoryczną obszernie umotywowaną, w świetle szczegółowo dokonanej oceny zgromadzonego materiału dowodowego i uznaniu braku podstaw do dalszego kontynuowania śledztwa, ocenić należy jako wydaną w ramach swobody jurysdykcyjnej oraz swobodnej oceny dowodów.

Stanowisko wyrażone w uzasadnieniu, we wskazanym wyżej zakresie, zawiera omówienie podjętych czynności, informację o zebranych w ich toku materiale źródłowym, obszerną analizę prawną oraz poglądy orzecznictwa, zarówno w części dotyczącej prawa karnego jak i postępowania i prawa cywilnego.

W toku przedmiotowego postępowania zrealizowano obszerne, przekraczające termin 30 dni czynności w okresie pomiędzy 26 maja 2020 r. a 15 lipca 2020 r. (co można uzasadnić panującym ówczesnie stanem pandemii SARS COV2) w trybie art. 307 k.p.k.

Zakres czynności dokonywany we wskazanym okresie wskazuje, że czynności wykonywane były w zakresie zmierzającym do efektywnego gromadzenia materiału pozwalającego na poczynienie adekwatnych ustaleń dowodowych. Nie ustalono w oparciu o badania aktowe, aby w sprawie wykonywano inne czynności po dniu 16 lipca 2020 r.

W realiach badanej sprawy, analiza akt postępowania RP I Ds 14.2020 Prokuratury Regionalnej w Szczecinie oraz akt sprawy Prokuratury Krajowej o sygn. PK VII Ko 337.2020 nie zawierają informacji w zakresie objęcia przedmiotowego postępowania zwierzchnim nadzorem służbowym w rozumieniu § 71 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U.2023.0.1115 t.j.) okoliczność ewentualnego objęcia postępowania zwierzchnim nadzorem zawarto w piśmie Prokuratury Krajowej z dnia 14 maja 2024 r. przekazującym materiały zawiadomienia P.P. (PK VII Ko 337.2020).

Referentem zarejestrowanego pod sygn. akt PK VII Ko 337.2020 postępowania pozostawał przez cały okres jego trwania P. S. - prokurator delegowany do Prokuratury Krajowej.

W dniu 19 sierpnia 2020 r. przekazana została przez Prokuraturę Regionalną w Szczecinie informacja o planowanym zakończeniu postępowania wydaniem postanowienia o odmowie jego wszczęcia, gdzie na żądanie referenta postępowania „Ko” w dniu 1 września 2020 r. przekazano akta główne oraz podręczne wraz z szczegółową notatką opisującą planowane zakończenie postępowania decyzją o odmowie jego wszczęcia.

W notatce urzędowej z dnia 4 września 2020 r. (sygn. akt PK VII Ko 337.2020) referent po zapoznaniu się z materiałami w pełni podzielił pogląd o zasadności w/w decyzji.

Stanowisko powyższe zostało również zaaprobowane jak wynika z zapisu z dnia 14 września 2020 r. na notatce przez Zastępcę Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Tomasza Piekarskiego.

W aktach podręcznych sprawy o sygn. RP I Ds 14.2020 Prokuratury Regionalnej w Szczecinie znajdują się notatki urzędowe referenta wskazujące, że zwracała się pytaniami o zwrot akt do referenta PK VII Ko 337.2020, otrzymując informacje, że dane w tym zakresie przekazano bezpośrednio Prokuratorowi Regionalnemu w Szczecinie. Brak jest dalszej korespondencji we wskazanym zakresie.

W aktach sprawy PK VII Ko 337.2020 brak jest dalszych informacji w zakresie przebiegu postępowania, dopiero w dniu 12 grudnia 2023 r. do akt wpłynęło pismo z dnia 12 grudnia 2023 r. przesyłające projekt postanowienia o odmowie wszczęcia podpisany przez Zastępcę Prokuratora Regionalnego w Szczecinie Adama Gołucha.

Pismem z dnia 21 grudnia 2023 r. podpisanym przez Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Tomasza Piekarskiego przesłano informację o zasadności planowanej decyzji i zwrocie akt.

W aktach podręcznych brak jest notatek bądź stanowisk referenta postępowania o sygn. 2009–1.Dsn.14.2022.GW Prokuratury Regionalnej w Szczecinie A. J. – prokurator Prokuratury Okręgowej delegowana do Prokuratury Regionalnej w Szczecinie (za wyjątkiem wymienionych powyżej) bądź zapisów innych osób pozwalających na ustalenie przyczyn wydania decyzji merytorycznej z 3-letnim opóźnieniem.

Z uwagi na niemożność poczynienia ustaleń w zakresie kontynuowania delegacji przez w/w w grudniu 2023 r. brak jest możliwości ustalenia przyczyn zakończenia w dniu 29 grudnia 2023 r. postępowania wydaniem postanowienia o odmowie jego wszczęcia przez innego prokuratora.

W aktach nie ustalono danych pozwalających na ustalenie czy pismo sporządzone przez prokuratora P. S. we wrześniu 2020 r. informujące o zwrocie akt oraz podzieleniu optyki w zakresie sposobu zakończenia postępowania, sygn. akt 2009-1.Dsn.14.2022, Prokuratury Regionalnej w Szczecinie zostało przedłożone celem wysłania.

Wobec braku wiedzy w zakresie obiegu korespondencji w Prokuraturze Regionalnej w Szczecinie oraz Prokuraturze Krajowej w sytuacji panującej ówczesznie na terenie kraju SARS COV2 i doraźnych ówczesznie zmian w organizacji funkcjonowania jednostek prokuratury brak jest możliwości ustalenia czy korespondencja zwracająca akta główne i podręczne została przez sekretariat ekspediowana.

Analiza sprawy wykazała konieczność rozpoznania działań prokuratorów prowadzących i nadzorujących postępowanie pod kątem odpowiedzialności służbowej.

149) PR Ds 408.2017 Prokuratury Rejonowej w Opatowie

150) 4124-0.Ds.570.2022 Prokuratury Rejonowej w Opatowie

151) PR Ds 175.2021 Prokuratury Rejonowej w Opatowie

Przedstawione postępowania prowadzone w Prokuraturze Rejonowej w Opatowie pokazują w jaki sposób kształtowała się zmiana podejścia prokuratury do ścigania przestępczości prywatnoskargowej i jakiej ochrony mogły oczekiwać osoby związane z ówczesną władzą.

W dniu 5 kwietnia 2017 r. w KPP w Opatowie zarejestrowano skargę Starosty Opatowskiego B.W. (Komitet Wyborczy PSL) z wnioskiem o zabezpieczenie dowodów w trybie art. 488 § 1 k.p.k.

W dniu 10 kwietnia 2017 r. Prokurator Rejonowy w Opatowie po otrzymaniu kopii postanowienia o wszczęciu dochodzenia przez KPP w Opatowie o przestępstwo określone w art. 212 § 2 k.k. w sprawie mającego miejsce pomawiania starosty opatowskiego B. W. w dniu 30 marca 2017 r., za pomocą środków masowego komunikowania na forum internetowym dziennika „Echo Dnia” o nieprawdziwe postępowanie, które mogło go narazić na utratę zaufania niezbędnego dla pełnienia funkcji Starosty Opatowskiego” wpisała sprawę do dalszego nadzoru przez prokuratora M.C. za sygn. PR Ds 408.2017.

W dniu 14 września 2017 r. prokurator M.C. wydał postanowienie o umorzeniu dochodzenia, o przestępstwo art. 212 § 2 k.k. - wobec stwierdzenia przestępstwa ściganego z oskarżenia prywatnego i braku interesu społecznego w objęciu ściganiem z urzędu. Nie kontynuował on postępowania, nie wykonując wytycznych Prokuratora Generalnego Andrzeja Seremeta sygn. PG VII G 021/24/12 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie udziału prokuratorów w sprawach prywatnoskargowych. Uniemożliwiało to ustalenie sprawcy, co w przypadku wskazanych wytycznych w zakresie ustalenia sprawcy.

Odmienne podejście można było dostrzec w dwóch kolejnych postępowaniach o sygn. PR Ds. 175.2021 oraz 4124-0.Ds.570.2022 tej samej jednostki organizacyjnej prokuratury, z tym, że zawiadomienie dotyczyło osoby powiązanej z partią PiS.

W dniu 19 stycznia 2021 r. w KPP w Opatowie zarejestrowano skargę Starosty Opatowskiego T. S. (Komitet Wyborczy PiS), którą przełożono na protokół przyjęcia ustnej skargi o przestępstwie ściganym z oskarżenia prywatnego.

Wymieniony zawiadomił o wywieszeniu banerów, w tym m.in. na ogrodzeniu przy sklepie spożywczym na ul. 1 -go Maja w Opatowie, który wedle niego charakteryzował się szkalującą treścią „STANIEK HAŃBA RADNI”.

W okresie od 19 stycznia do 2 marca 2021 r. Policja wykonała czynności operacyjne, a także zabezpieczyła monitoring z dwóch miejsc. Czynności z przeglądu zapisów monitoringów odnotowano w dwóch notatkach urzędowych.

W dniu 2 marca 2021 r. Prokurator Rejonowy w Opatowie Renata Orłowska zarejestrowała w repertorium Ds. sprawę z kwalifikacją 212 § 1 k.k. i przydzieliła sprawę prok. M.C.

Zgodnie z poleceniem nadzorującego postępowanie funkcjonariusz Policji z KPP w Opatowie w dniu 23 marca 2021 r. wydał postanowienie o wszczęciu dochodzenia w sprawie „zniesławienia w dniu 19 stycznia 2021 r. w Opatowie, gm. Opatów woj. świętokrzyskie Starosty Opatowskiego T. S. poprzez wywieszenie na terenie miasta Opatowa banerów z napisem „STANIEK HAŃBA RADNI”, które mogą poniżyć wymienionego w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla pełnienia stanowiska Starosty Opatowskiego, tj. o przestępstwo z art. 212 § 1 k.k.

Czynność wszczęcia w takim trybie, a także polecenie pisemne prokuratora naruszały ówczesnie obowiązujący art. 60 § 1 k.p.k., w następującym brzmieniu wskazujący, że w sprawach o przestępstwa ścigane z oskarżenia prywatnego prokurator wszczyna postępowanie albo wstępuje do postępowania już wszczętego, jeżeli wymaga tego interes społeczny.

W dniu 30 marca 2021 r. prokurator M. C. zatwierdził sporządzone przez funkcjonariusza KPP w Opatowie postanowienie o umorzeniu dochodzenia w sprawie zniesławienia w dniu 19 stycznia 2021 r. w Opatowie, gm. Opatów woj. świętokrzyskie Starosty Opatowskiego T. S. poprzez wywieszenie na terenie miasta Opatowa banerów z napisem „STANIEK HAŃBA RADNI”, które mogą poniżyć wymienionego w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla pełnienia stanowiska Starosty Opatowskiego to jest o przestępstwo z art. 212 § 1 k.k. - wobec niewykrycia sprawcy przestępstwa.

W dniu 2 czerwca 2022 r. w KPP w Opatowie przyjęto od Starosty Opatowskiego T. S. (Komitet Wyborczy PIS) zawiadomienie o przestępstwie jego zniesławienia w skierowanym do Starostwa anonimie.

W dniu 14 lipca 2022 r. Prokurator Rejonowy w Opatowie Renata Orłowska zarejestrowała w repertorium za sygn. 4124-0.Ds.570.2022 sprawę z kwalifikacją 212 § 2 k.k. i przydzieliła prok. A.S.

Prokurator Rejonowy w Opatowie Renata Orłowska w zastępstwie w/w referenta w dniu 19 lipca 2022 r. objęła ściganiem czyn prywatnoskargowy i wszczęła postępowanie w sprawie mającego miejsce w dniu 1 czerwca 2022 r. w Opatowie, w woj. Świętokrzyskim, w anonimowej korespondencji przesłanej w tej dacie do Starostwa Powiatowego w Opatowie pomawiania T. S. o takie postępowania i właściwości, które mogą poniżyć wymienionego w opinii publicznej i narazić

na utratę zaufania niezbędnego do pełnienia funkcji Starosty Opatowskiego, tj. o przestępstwo z art. 212 § 1 k.k.

W dniu 29 września 2022 r. prokurator A.S. zatwierdziła postanowienie o umorzeniu dochodzenia w sprawie mającego miejsce w dniu 1 czerwca 2022 r. w Opatowie, w woj. Świętokrzyskim, w anonimowej korespondencji przesłanej w tej dacie do Starostwa Powiatowego w Opatowie pomawiania T. S. o takie postępowania i właściwości, które mogą poniżyć wymienionego w opinii publicznej i narazić na utratę zaufania nie zbędnego do pełnienia funkcji Starosty Opatowskiego to jest o przestępstwo z art. 212 § 1 k.k. wobec niewykrycia sprawcy przestępstwa.

W obu przedstawionych przypadkach podjęto czynności w postępowaniu ściganym w trybie oskarżenia prywatnego, bez odwołania się do wskazanych wytycznych Prokuratora Generalnego Andrzeja Seremeta, co byłoby uzasadnieniem dla tego rodzaju ingerencji. Jednak w taki sam sposób nie potraktowano osoby nie związanej z ówczesną władzą polityczną uniemożliwiając jej skorzystanie z uprawnień prokuratora pozwalających na skorzystanie z danych teleinformatycznych znajdujących się w dostępnych dla tego organu bazach. W sposób ewidentny ujawnia się preferencja określonej opcji politycznej i pogwałcenie zasady bezstronności działania prokuratorów.

152) PR 1 Ds.5.2018 Prokuratury Rejonowej w Nakle nad Notecią

Przedmiotowe postępowanie zainicjowane zostało złożeniem w dniu 2 stycznia 2018 r. w Komendzie Powiatowej Policji w miejscowości Nakło nad Notecią zawiadomienia przez członka PiS M.S. - pracownika biura poselskiego partii Prawo i Sprawiedliwość. Zawiadomienie dotyczyło umieszczenia przez nieustalonych wówczas sprawców, w nocy z 31 grudnia 2017 r. na 1 stycznia 2018 r. na szybie drzwi zewnętrznych – wyjściowych do budynku usytuowanego przy ulicy Jackowskiego 4 w Nakle nad Notecią - napisów o treści cyt.: „konstytucja” „macie krew na rękach PiS !!! Piotr Szczęsny zginął przez Was;” jak też umieszczenia pod drzwiami i w ich pobliżu 2 kartek z napisami cyt.: „Konstytucja, wolność, równość, demokracja” i „Pamiętamy Konstytucja.”

Przedmiotowe postępowanie prowadzono w formie dochodzenia wszczętego w Prokuraturze Rejonowej w Nakle nad Notecią w dniu 3 stycznia 2018 r. w wyniku postanowienia o objęciu czynu prywatnoskargowego ściganiem z urzędu. Dochodzenie wszczęto więc w sprawie zaistniałego okresie od 31 grudnia 2017 r. na 1 stycznia 2018 r. w Nakle nad Notecią pomówienia członków partii Prawo i Sprawiedliwość, których biura znajdują się przy ul. Jackowskiego 4 o postępowanie

mogące narazić ich na utratę zaufania potrzebnego dla zajmowanego stanowiska tj. o czyn z art. 212 § 1 k.k..

Decyzję o objęciu ściganiem z urzędu i wszczęciu dochodzenia w niniejszej sprawie należy ocenić jako zasadną, zgodnie bowiem z utrwalonym stanowiskiem judykatury i piśmiennictwa w zaistniałej sytuacji ingerencja prokuratora w ściganie przestępstwa prywatnoskargowego była uzasadniona niemożnością samodzielnego ustalenia tożsamości sprawców przez pokrzywdzonych. Dochodzenie zostało następnie prawidłowo ukierunkowane, czynności były realizowane sprawnie i terminowo, nie stwierdzono naruszeń gwarancyjnych stron postępowania. Czynności procesowe prowadzili funkcjonariusze Komendy Powiatowej Policji w Nakle oraz biegli z zakresu badania dokumentów, badań chemicznych jak i z zakresu językoznawstwa w oparciu o wytyczne prokuratora referenta.

W jego toku, po przedstawieniu M.M. – M. i R.M. zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 212 § 1 k.k. - tj. o to, że w dniu 1 stycznia 2018r. w Nakle nad Notecią działając wspólnie i w porozumieniu pomówili grupę osób: posła Kosmę Złotowskiego, posła Łukasza Schreibera, posła Bartosza Kownackiego, posła Tomasza Latosa, Posła Piotra Króla, posłankę Ewę Kozanecką o postępowanie mogące poniżyć ich w opinii publicznej i narazić ich na utratę zaufania potrzebnego dla zajmowanego stanowiska w ten sposób, że na drzwiach wejściowych do biura poselskiego umieścili napis o treści „macie krew na rękach PiS, Piotr Szczesny zginął przez was.” - w dniu 4 stycznia 2018 r. zastosowano wobec w/w środki zapobiegawcze w postaci dozoru Policji poprzez zobowiązanie ich do osobistego stawiennictwa jeden raz w tygodniu w KPP w Nakle nad Notecią. Następnie w wyniku złożenia przez obrońców podejrzanych M.M.–M. i R.M. zażaleń postanowieniem z dnia 6 lutego 2018 r., Sąd Rejonowy w Nakle nad Notecią (II Kp 24/18) Wydział II Karny uchylił postanowienia o zastosowaniu wyżej opisanego środka zapobiegawczego.

Dochodzenie zostało zakończone wydaniem w dniu 11 czerwca 2018r. przez prokuratora Prokuratury Rejonowej w Nakle nad Notecią postanowienia o umorzeniu dochodzenia przeciwko M.M. – M. i R.M., wobec stwierdzenia, że zarzucony im czyn nie zawierał znamion czynu zabronionego. W obszernym uzasadnieniu prokurator referent przedstawiła stwierdzony stan faktyczny, a także opisała stanowiska podejrzanych, a następnie ustalenia te poddała analizie w świetle wiodącej linii rozstrzygnięć tak judykatury jak i piśmiennictwa i konkludując powyższe wskazała na przesłanki uzasadniające przyjęcie podstawy umorzenia. Nadto w uzasadnieniu wskazano, iż wobec zasadności analizy tak stwierdzonego postępowania w/w podejrzanych przez pryzmat wykroczenia z art. 63a § 1 kw. akta zostaną przekazane do KPP w Nakle nad Notecią w trybie art. 18 § 1 k.p.k..

Stanowisko to w pełni podzielił Sąd Rejonowy w Nakle nad Notecią, który to w dniu 18 września 2018r. po rozpoznaniu zażalenia E.K. zaskarżone postanowienie utrzymał w mocy.

Jak.k.olwiek decyzja o umorzeniu postępowania jawi się jako zasadna, procedowanie w zakresie ocen o objęciu ściganiem, a następnie odstąpieniem od popierania postępowania prywatnoskargowego wpisuje się w widoczną tendencję prokuratury do decyzji motywowanych przynależnością partyjną zawiadamiających.

153) PR Ds 1385.2020 Prokuratury Rejonowej w Pucku

W dniu 29 czerwca 2020 r. ówczesny prezydent miasta Sopotu Jacek Karnowski skierował do Prokuratury Rejonowej w Sopocie zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z art. 212 § 2 k.k. w zawiadomieniu podnosił, że na Facebook na stronie zatytułowanej „W Imieniu Sopocian” osoba korzystająca z profilu Wiesiek Musiał zamieszcza wpisy komentujące i krytykujące działania Jacka Karnowskiego jako prezydenta miasta i jednocześnie znieważa go i nazywa kłamcą oszustem i złodziejem.

Prokurator Okręgowy w Gdańsku w dniu 20 lipca 2020 r., mając na uwadze treść zawiadomienia i fakt współpracy kierownictwa Prokuratury z władzami lokalnymi np. w Komisji Bezpieczeństwa, wyłączył Prokuraturę Rejonową w Sopocie i przekazał zawiadomienie do rozpoznania do Prokuratury Rejonowej w Pucku.

Do akt dołączono liczne wydruki wpisów internetowych zawierających wspomniane treści.

W dniu 3 września 2020 r. prokurator Prokuratury Rejonowej w Pucku przyjął do protokołu zawiadomienie o przestępstwie od Jacka Karnowskiego.

Postanowieniem z dnia 30 września 2020 r. odmówiono wszczęcia dochodzenia o czyn z art. 212 § 2 k.k. wobec stwierdzenia, iż w czynie brak jest znamion przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego, a brak jest interesu społecznego w objęciu ściganiem czynu prywatnoskargowego z urzędu /art.322 § 1 k.p.k. w zw. z art. 60 § 1 k.p.k. „a contrario”/.

Zawiadamiający wniósł zażalenie, które skierował do Sądu Rejonowego w Wejherowie Zamiejscowy IX Wydział Karny z siedzibą w Pucku za pośrednictwem Prokuratury Rejonowej w Pucku. Prokurator skierował zażalenie do rozpoznania do Prokuratora Okręgowego w Gdańsku. Prokurator Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

Przedmiotowa sprawa została zainicjowana z urzędu przez Naczelnika Wydziału II do Spraw Przestępczości Finansowo – Skarbowej w Prokuraturze Regionalnej w Warszawie - prok. Dawida Hieropolitańskiego, sporządzeniem w dniu 1 września 2020 r. notatki urzędowej z analizy informacji medialnych, pojawiających się od 29 sierpnia 2020 r., o ponownym uszkodzeniu sieci przesyłowej rurociągów technologicznych transmitujących ścieki z lewobrzeżnej Warszawy do oczyszczalni ścieków „Czajka”, skutkiem czego doszło do niekontrolowanego zrzutu nieczystości do Wisły, co mogło spowodować realne niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia wielu osób w postaci zagrożenia epidemiologicznego i spowodowania zniszczenia w świecie roślinnym lub zwierzęcym w znacznych rozmiarach lub istotnego obniżenia jakości wody, a tym samym stanowiło uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. oraz z art. 165 § 1 k.k. w zb. z art. 182 § 3 k.k. w zw. z art. 185 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Notatka została zadekretowana tego samego dnia, to jest 1 września 2020 r. przez Zastępcę Prokuratora Regionalnego w Warszawie do właściwości Wydziału II do Spraw Przestępczości Finansowo – Skarbowej - do referatu prok. Dawida Hieropolitańskiego i zarejestrowana pod sygn. RP II Ds 17.2020, mimo że nie stanowiła sprawy z kategorii najpoważniejszych przestępstw finansowo-gospodarczych względem mienia wielkiej wartości lub najpoważniejszych przestępstw skarbowych, w których wartość narażonych na uszczuplenie należności publicznoprawnych lub wartość będącego przedmiotem przestępstwa mienia jest wielka. Dodatkowo, w dniu 1 września 2020 r. pozostawało w toku śledztwo prowadzone w tej samej jednostce pod sygn. RP I Ds 24.2019, dotyczące sprowadzenia w dniu 28 sierpnia 2019 r. niebezpieczeństwa dla życia lub zdrowia wielu osób w postaci zagrożenia epidemiologicznego i spowodowania zniszczenia w świecie roślinnym lub zwierzęcym w znacznych rozmiarach lub istotne obniżenie jakości wody - poprzez usunięcie odpadów i tym samym zanieczyszczenie wody substancją w takiej ilości lub w takiej postaci, że można to zagrozić życiu lub zdrowiu człowieka lub spowodować istotne obniżenie jakości wody i zniszczenie w świecie roślinnym lub zwierzęcym w znacznych rozmiarach, tj. o czyn z art. 165 § 1 k.k. w zb. z art. 182 § 3 k.k. w zw. z art. 185 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., a zatem dotyczące analogicznego zdarzenia, zaistniałego rok wcześniej.

Postanowienie o wszczęciu śledztwa o czyn z art. 231 § 1 k.k. i z art. 165 § 1 k.k. w zb. z art. 182 § 3 k.k. w zw. z art. 185 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w sprawie o sygn. RP II Ds 17.2020 zostało wydane w dniu 1 września 2020 r., mimo że wydruk materiałów prasowych, stanowiących podstawę notatki analitycznej, w oparciu o którą sprawa została zarejestrowana, nastąpił w dniu

1 września 2020 r. o godz. 14.19. Zatem, do zakończenia pracy sekretariatu Wydziału II w Prokuraturze Regionalnej w Warszawie, to jest do godz. 16.15, prokurator zdążył przeanalizować wydruki 3 artykułów prasowych, sporządzić notatkę analityczną, uzasadniającą podejrzenie popełnienia przestępstwa, przedłożył jej treść do zapoznania przełożonemu służbowemu, to jest Zastępcy Prokuratora Regionalnego w Warszawie, który dokonał odpowiedniej dekretacji, następnie pracownik sekretariatu zarejestrował sprawę w odpowiednich rejestrach, przekazał sprawę prokuratorowi referentowi, który wydał postanowienie o wszczęciu śledztwa oraz zarządzenie o powierzeniu jego prowadzenia Komendzie Stołecznej Policji Wydziałowi Dochodzeniowo-Śledczemu, które pracownik sekretariatu w tym samym dniu przesłał do WDS KSP, a nadto prokurator referent wydał i przekazał do realizacji 2 postanowienia o żądaniu wydania rzeczy oraz przeszukaniu, skierowane do Prezesa Zarządu MPWiK w m.st. Warszawie S.A. oraz do Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy, które były zrealizowane w dniu 1 września 2020 r. w godz. 17.44 - 22.35 i w dniu 2 września 2020 r., godz. 9.30-19.25.

W dniu 4 września 2020 r., skierowano do Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej pismo, informujące w trybie § 70 ust. 1 Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury o wszczęciu w dniu 1 września 2020 r. na podstawie doniesień medialnych postępowania przygotowawczego sygn. RP II Ds 17.2020 w sprawie o czyn z art. 231 § 1 k.k. i z art. 165 § 1 k.k. w zb. z art. 182 § 3 k.k. w zw. z art. 185 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., które zostało powierzone Komendzie Stołecznej Policji Wydziałowi Dochodzeniowo-Śledczemu. Poinformowano również o czynnościach śledztwa dokonanych w dniach 1-3 września 2020 r. Przedmiotowe pismo stanowiło podstawę rejestracji sprawy w Departamencie ds. Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej w dniu 9 września 2020 r. pod sygn. PK VII Dsn 222.2020, z adnotacją Dyrektora DPG „zwierzchni nadzór służbowy”. W dniu 10 września 2020 r. przekazano Prokuratorowi Krajowemu do podpisu projekt pisma o objęciu zwierzchnim nadzorem służbowym śledztwa Prokuratury Regionalnej w Warszawie sygn. RP II Ds 17.2020, uzasadniając to stopniem skomplikowania sprawy, jak również społecznym jej wydźwiękiem. W dniu 14 września 2020 r. Prokurator Krajowy podpisał pismo informujące Prokuratora Regionalnego w Warszawie o objęciu sprawy RP II Ds 17.2020 zwierzchnim nadzorem służbowym, zawierające jednocześnie prośbę o sporządzenie i nadesłanie planu śledztwa oraz bieżące uzgadnianie z prokuratorem nadzorującym kierunków postępowania.

Dodatkowo, w tym samym tomie akt podręcznych (tom I), znajduje się bez żadnego pisma przewodniego przekazującego do sprawy o sygn. RP II Ds 17.2020, spięta spinaczem, kopia protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania świadka W.F. z dnia 1 września 2020 r. w sprawie Prokuratury Okręgowej Warszawa – Praga w Warszawie o sygn. PO I

Ds 131.2020, obejmująca łącznie 7 kart, która, jak wynika z wydruku dziennika transmisji, w dniu 1 września 2020 r. o godz. 13:57 została przesłana faxem „Dla Dyrektora P. Michała Ostrowskiego” z nr 22 4649106 (RP Warszawa) na nr 22 12 51 550 (sekretariat DPG PK). Z powyższego wynika, że kierownictwo Prokuratury Regionalnej w Warszawie co najmniej od dnia 1 września 2020 r. od godz. 13:55 miało wiedzę o złożeniu w dniu 29 sierpnia 2020 r. przez Zarząd Miejski Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w m.st. Warszawie S.A. do Prokuratury Okręgowej Warszawa – Praga w Warszawie zawiadomienia o przestępstwie z art. 254a k.k., polegającym na uszkodzeniu w dniu 29 sierpnia 2020 r. w Warszawie elementu wchodzącego w skład sieci kanalizacyjnej w postaci fragmentu rurociągu technicznego w układzie przesyłowym, odprowadzającym ścieki z zakładu „Farysa” przy ul. Farysa w Warszawie do kolektora prowadzącego do Oczyszczalni Ścieków „Czajka” przy ul. Czajki w Warszawie, w wyniku czego doszło do zakłócenia działania części sieci kanalizacyjnej m.st. Warszawy, polegającego na niemożności przesyłania ścieków z lewobrzeżnych dzielnic Warszawy do Oczyszczalni Ścieków „Czajka” i konieczności awaryjnego skierowania ich do Wisły, które zostało zarejestrowane pod sygn. PO I Ds 131.2020, w której to sprawie przesłuchano w dniu 1 września 2020 r. godz. 8:30-10:24 w charakterze świadka W.F., Dyrektora Pionu Ścieków MPWiK w m.st. Warszawie S.A. W przedmiotowej sprawie nie podjęto decyzji o przejęciu postępowania do prowadzenia przez Prokuraturę Regionalną w Warszawie, mimo że zarejestrowano nową sprawę w tej jednostce pod sygn. RP II Ds 17.2020 i wydano postanowienie o wszczęciu śledztwa w sprawie niedopełnienia obowiązków w okresie od 28 sierpnia 2019 r. do 1 września 2020 r. w Warszawie przez funkcjonariuszy publicznych, zobowiązanych do nadzoru nad prawidłowym działaniem Miejskiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w m.st. Warszawie S.A., do którego zadań należało prawidłowe wykonywanie kontroli funkcjonowania rurociągów technologicznych transmitujących ścieki z lewobrzeżnej Warszawy do oczyszczalni ścieków „Czajka” oraz zapewnienie prawidłowego działania systemu odbioru ścieków, czym działano na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k., a także w sprawie zaistniałego w dniu 29 sierpnia 2020 r. w Warszawie, spowodowania niebezpieczeństwa dla życia lub zdrowia wielu osób w postaci zagrożenia epidemiologicznego i spowodowania zniszczenia w świecie roślinnym lub zwierzęcym w znacznych rozmiarach lub istotne obniżenie jakości wody – poprzez usunięcie odpadów i tym samym zanieczyszczenie wody substancją w takiej ilości lub w takiej postaci, że może to zagrozić życiu lub zdrowiu człowieka lub spowodować istotne obniżenie jakości wody i zniszczenie w świecie roślinnym lub zwierzęcym w znacznych rozmiarach, w zakresie korzystania ze środowiska, na które wymagane jest pozwolenie w związku z eksploatacją działającej w ramach Miejskiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w m.st. Warszawie S.A. instalacji rurociągów technologicznych transmitujących ścieki

z lewobrzeżnej Warszawy do oczyszczalni ścieków „Czajka”, tj. o czyn z art. 165 § 1 k.k. w zb. z art. 182 § 3 k.k. w zw. z art. 185 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. W sprawie Prokuratury Okręgowej Warszawa – Praga w Warszawie o sygn. PO I Ds 13.2020 nie wszczęto postępowania, ale w dniu 8 października 2020 r. odmówiono jego wszczęcia.

Wobec powyższego, jako niezasadne należy uznać sporządzenie w dniu 1 września 2020 r. po godz. 14:19 (godz. wydruku materiałów prasowych) przez Naczelnika Wydziału II do Spraw Przestępczości Finansowo – Skarbowej w Prokuraturze Regionalnej w Warszawie - prok. Dawida Hieropolitańskiego, notatki urzędowej z analizy informacji medialnych, stanowiącej podstawę rejestracji nowej sprawy, a następnie wszczęcia śledztwa o czyn z art. 231 § 1 k.k. oraz z art. 165 § 1 k.k. w zb. z art. 182 § 3 k.k. w zw. z art. 185 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., w sytuacji, gdy w toku pozostawało śledztwo prowadzone w Prokuraturze Regionalnej w Warszawie pod sygn. RP I Ds 24.2019, a dotyczące tożsamego przedmiotu, czyli awarii oczyszczalni ścieków „Czajka”, która miała miejsce w dniu 28 sierpnia 2019 r.

W dniu 18 września 2020 r. powołano biegłego z zakresu informatyki i teleinformatyki „do udziału w czynnościach w postaci przesłuchania w dniu 18.09.2020 r. świadka B.Z. pracownika MPWiK celem ujawnienia w zabezpieczonym od ww. osoby komputerze śladów korespondencji e-mail i innych dokumentów dotyczącej kwestii związanych z awariami układu przesyłowego, którym ścieki z lewobrzeżnej Warszawy są przesyłane do oczyszczalni „Czajka”, dotyczących odcinka na terenie Zakładu MPWiK „Farysa” oraz odcinka biegnącego w tunelu pod Wisłą do Zakładu MPWiK „Świdarska”, w tym uzyskania zdalnego dostępu do tej korespondencji i dokumentów znajdujących się na serwerach WPWiK”. Z protokołu przesłuchania świadka B.Z. wynika, że w czynności brało udział 5 osób, to jest: prokurator D. Hieropolitański, funkcjonariusz Policji z Wydziału Dochodzeniowo-Śledczego Komendy Stołecznej Policji, biegły, protokolant st. asystent prokuratora oraz przesłuchiwany świadek B.Z. Z protokołu przesłuchania nie wynika rola w jakiej występował funkcjonariusz Policji w przedmiotowej czynności, zwłaszcza, że nie ma odnotowanego żadnego pytania, które zostałyby przez niego zadane. Przyjąć należy, że czynność przesłuchania była prowadzona przez prokuratora, a zatem to on decydował o ewentualnym dopuszczeniu pytań osób uczestniczących. W protokole odnotowano trzy pytania zadane przez biegłego, z czego dwa nie dotyczyły zakresu powołania biegłego, a mimo to zostały dopuszczone przez prowadzącego czynność przesłuchania, o treści: „Czy dostrzegł pan pewnie konflikt interesów, że opinię dotyczącą przyczyn awarii wykonywali eksperci z Politechniki Warszawskiej?”, a także „Czy ma Pan wiedzę o zaleceniach Politechniki wdrożenia systemu monitoringu rur GRP?”. Zgodnie z treścią protokołu, dopiero po zakończeniu udzielania odpowiedzi przez świadka na pytania dotyczące awarii i ich przyczyn, pod koniec czynności przesłuchania, prokurator udostępnił świadkowi jego komputer

zabezpieczony w dniu 16.09.2020 r., a biegły zwrócił się do świadka z pytaniem: „Czy może Pan wskazać po zalogowaniu do komputera lokalizację dokumentów związanych z awarią sieci przesyłowej z sierpnia 2019 i sierpnia 2020 r. znajdujących się na zasobach lokalnych i serwerach MPWiK?”, a następnie świadek podał lokalizację miejsca znajdowania się dokumentów.

Należy negatywnie ocenić przeprowadzanie czynności przesłuchania świadka przez 2 dodatkowe osoby, to jest przez funkcjonariusza Policji, który nawet nie zadał pytania świadkowi, w sytuacji, gdy czynność przeprowadzał prokurator, a zwłaszcza należy negatywnie ocenić przesłuchiwanie świadka przez biegłego z zakresu informatyki i teleinformatyki na okoliczności spoza jego specjalności, to jest: „Czy ma Pan wiedzę o zaleceniach Politechniki wdrożenia systemu monitoringu rur GRP?”, w szczególności zaniechanie uchylenia przez prokuratora pytania sugerującego odpowiedź dotyczącą oceny świadka w sprawie konfliktu interesów, które brzmiało: „Czy dostrzegł pan pewnie konflikt interesów, że opinię dotyczącą przyczyn awarii wykonywali eksperci z Politechniki Warszawskiej?”. Ustalenie lokalizacji poszukiwanych dokumentów w zabezpieczonym komputerze jest czynnością na jaką jest powoływany biegły z zakresu informatyki, a zatem nie powinno się to odbywać w ramach czynności przesłuchania, ale w trakcie czynności przeszukania zawartości elektronicznego nośnika danych ewentualnie po wykonaniu kopii binarnej.

Negatywnej ocenie podlega także sposób przeprowadzenia czynności jednoczesnego przesłuchania osoby w charakterze świadka do dwóch śledztw prowadzonych w Prokuraturze Regionalnej w Warszawie pod sygn. RP I Ds 24.2019 oraz RP II Ds 17.2020. Taka sytuacja miała miejsce w przypadku przesłuchiwania 6 świadków, to jest: S.R., I.P., M.S., H.K., K.R. oraz R.T. Czynności te były przeprowadzone przez prokuratora, w którego referacie pozostawała sprawa o sygn. RP I Ds 24.2019 lub przez prokuratora Dawida Hieropolitańskiego, w którego referacie pozostawała sprawa o sygn. RP II Ds 17.2020, w protokole przywołano sygnatury obu spraw, a po zakończeniu czynności, oryginał protokołu przesłuchania świadka włączono do akt jednej sprawy, natomiast jego poświadczoną kopię załączano do akt drugiej sprawy.

Dyrektor Departamentu do Spraw Przesłuchania Gospodarczej Prokuratury Krajowej, jako prokurator nadrzędny, wskazał w piśmie z dnia 29 marca 2024 r. skierowanym do Prokuratora Regionalnego w Warszawie (doręczonym 5 kwietnia 2024 r.) do sprawy o sygn. RP II Ds 17.2020, że po przeprowadzonej analizie czynności procesowych przeprowadzonych w tym postępowaniu, stwierdzono uchybienia proceduralne w sposobie przeprowadzenia w dniu 28 lutego 2024 r., przesłuchania świadka R.T. polegające na: 1) udziale w czynności procesowej funkcjonariusza Policji wbrew zasadzie wynikającej z treści § 152 zdanie 1 Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, zgodnie z którym „W przesłuchaniu

pokrzywdzonego lub świadka dokonywanym osobiście przez prokuratora nie może brać udziału lub być przy nim obecny funkcjonariusz Policji albo innego uprawnionego organu, prowadzący postępowanie lub wykonujący czynności procesowe z udziałem przesłuchiwanej osoby, chyba że prokurator, mając na uwadze dobro postępowania zarządzi inaczej". Uzasadnienia odstępstwa tej zasady, z uwagi na dobro postępowania, nie sformułowano w odrębnym zarządzeniu prokuratora, jak też w treści protokołu przesłuchania wymienionego powyżej świadka; 2) zrealizowaniu przedmiotowej czynności procesowej, jako jednej, na potrzeby dwóch odrębnie prowadzonych śledztw, jakkolwiek o podobnych zakresach przedmiotowych, to jednak nie tożsamych, przez dwóch prokuratorów, nie objętych formalnym zarządzeniem powołującym ich do zespołu śledczego. W tej sytuacji prokuratorzy ci mogliby być narażeni na powzięcie informacji, w czasie przesłuchania świadka, do których nie byłiby uprawnieni zakresem powierzonych im do realizacji czynności służbowych.

W pisemnym stanowisku z dnia 8 kwietnia 2024 r. odnośnie powyższego pisma Prokuratury Krajowej, znajdującym się w tomie VIII akt podręcznych sprawy o sygn. RP II Ds 17.2020, prokurator – referent wskazał, że w dniu 7 lipca 2022 r., wydał zarządzenie na zasadzie par. 152 Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury o udziale, wspólnie z prokuratorem, funkcjonariusza Policji mł. asp. P.S. (i innych funkcjonariuszy WDŚ KSP), w czynnościach przesłuchania, z uwagi na dobro prowadzonego śledztwa RP II Ds 17.2020, dodając, że zarządzenie nie ograniczało się do jednej, konkretnej czynności, lecz do przyszłych czynności przesłuchań świadków tej sprawie i prowadzone w ten sposób przesłuchania były uprzednio wielokrotnie realizowane (zarządzenie umieszczone w aktach podręcznych). Istotnie, w aktach sprawy o sygn. RP II Ds 17.2020 ujawniono zarządzenie prokuratora z dnia 7 lipca 2022 r., wydane w trybie § 152 cyt. Regulaminu o udziale w czynnościach przesłuchania funkcjonariusza prowadzącego sprawę mł. asp. P.S. lub innego funkcjonariusza WDŚ KSP, z uwagi na dobro prowadzonego śledztwa RP II Ds 17.2020. Należy jednak zauważyć, iż w toku śledztwa, funkcjonariusz WDŚ KSP uczestniczył w czynności przesłuchania prowadzonej przez prokuratora już przy przesłuchaniu świadków: Z.K. i A.K., która miała miejsce w dniu 6 października 2021 r. a tym samym zarządzenie nie obejmowało jeszcze tej czynności.

Prokurator wskazał również, że w jego „przekonaniu pogląd o nieprawidłowym przesłuchaniu świadka przez dwóch prokuratorów w ramach dwóch osobnych śledztw RP I Ds 24.2019 i RP II Ds 17.2020, nie znajduje potwierdzenia w przepisach procedury karnej a co więcej stoi w opozycji do zasad z których zbudowana jest Prokuratura. Należy wskazać na zasady organizacyjnej jedności i niepodzielności, w myśl której stanowi ona jednolitą całość, a czynności poszczególnych jej organów są czynnościami całej prokuratury.” Nadto wskazał, że „taki sposób

ukształtowania Prokuratury pozwala na prowadzenie danej czynności procesowej przez więcej niż jednego prokuratora i jednocześnie bez znaczenia dla skuteczności czynności jest to, czy zgodnie z wewnętrznymi dekretnami jest on referentem sprawy.”.

Nie można jednak podzielić powyższego poglądu, przedstawionego przez prok. Dawida Hieropolitańskiego, z następujących powodów. Po pierwsze, prokuratorzy powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury nie są „organami” prokuratury, tylko ją stanowią, wraz z innymi podmiotami wymienionymi w art. 1 § 1 Prawa o prokuraturze. Po drugie, prokuratura jest zorganizowana na zasadzie jednolitości, zwanej też zasadą niepodzielności, zgodnie z którą prokuratura stanowi jednolitą władzę, a wszystkie jednostki organizacyjne prokuratury tworzą organizacyjną całość. Jednakże, aby czynność podjęta przez prokuratora, a przekazana do wykonania innemu prokuratorowi danej jednostki organizacyjnej prokuratury, nie powodowała nieskuteczności tej czynności, musi być w tym zakresie wydane zarządzenie kierownika danej jednostki prokuratury (art. 4 w zw. z art. 3 § 1 Prawa o prokuraturze). Analiza akt głównych i podręcznych spraw Prokuratury Regionalnej w Warszawie o sygn. RP I Ds 24.2019 i RP II Ds 17.2020, nie daje podstaw do ustalenia, że takie zarządzenie wydano.

Dodatkowo, prokurator zauważył, że „na dalszym etapie obu śledztw, po zgromadzeniu dokumentacji, przeprowadzeniu przesłuchań szeregu świadków i uzyskaniu opinii biegłych, dokonano ustaleń, że obie awarie układu przesyłowego stanowią faktycznie dalekie następstwo błędów projektowych i wykonawczych sieci przesyłowej, czyli zdarzeń z lat 2008-2012, przy czym jedynie mechanizm ich powstania i miejsce rozszczelnienia układu były nieco odmienne. Powyższe ustalenia obu śledztw powodują, że planowany zakres przesłuchania świadka R.T. w obu sprawach jest zasadniczo taki sam zaś zakres ew. dodatkowych pytań związanych wyłącznie z jedną z tych spraw, bardzo ograniczony.”.

Powyższe wskazuje jednoznacznie, że co najmniej od pewnego etapu, śledztwa o sygn. RP I Ds 24.2019 i RP II Ds 17.2020 były niejako sztucznie utrzymywane jako dwie odrębne sprawy, zamiast wydania postanowienia o ich połączeniu, z uwagi na tożsamość przedmiotową. Dodatkowo, analiza materiału dowodowego tych spraw wskazuje, że wiele protokołów przesłuchań, a także uzyskanych opinii i raportów w poszczególnych sprawach, było wymiennie załączanych do akt drugiej sprawy.

Ponadto, zakresy przedmiotowe decyzji kończących śledztwa o sygn. RP I Ds 24.2019 i RP II Ds 17.2020, są częściowo tożsame, a podstawy ich wydania, analogiczne.

I tak, w sprawie o sygn. RP II Ds 17.2020 postanowienie o umorzeniu śledztwa zostało wydane w dniu 28 czerwca 2024 r., w zakresie:

- niedopełnienia obowiązków przez funkcjonariuszy publicznych - urzędników Urzędu m.st. Warszawy, w okresie od co najmniej 28 sierpnia 2019 roku do 29 sierpnia 2020 roku w Warszawie, prowadzącego do działania na szkodę interesu publicznego, poprzez sprawowanie nienależytej kontroli właścicielskiej nad MPWiK w m.st. Warszawie S.A. w związku z prowadzonymi pracami naprawczymi po awarii sieci przesyłowej z dnia 27 sierpnia 2019 roku zaistniałej w układzie przesyłowym w tunelu pod Wisłą i wystąpieniem kolejnej awarii tego układu przesyłowego w dniu 29 sierpnia 2020 roku oraz poprzez zaniechanie wybudowania dodatkowej nitki rurociągu pod dnem Wisły, doprowadzającego ścieki do Oczyszczalni Ścieków „Czajka”, stanowiącego alternatywne rozwiązanie przesyłu ścieków na wypadek ponownej awarii układu przesyłowego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. - na zasadzie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. - wobec braku znamion czynu zabronionego;
- nieumyślnego spowodzenia w okresie od 28 sierpnia 2019 do dnia 29 sierpnia 2020 roku w Warszawie w MPWiK w m.st. Warszawa S.A. niebezpieczeństwa dla życia lub zdrowia wielu osób albo dla mienia w wielkich rozmiarach, powodując uszkodzenia lub unieruchomienia urządzenia użyteczności publicznej, w związku z eksploatacją działającej w ramach zakładu Miejskiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji m.st. Warszawy S.A. instalacji rurociągów technologicznych transmitujących ścieki z lewobrzeżnej Warszawy do oczyszczalni ścieków „Czajka” przy ul. Farysa, co doprowadziło w dniu 29 sierpnia 2020 roku do ich rozszczelnienia i następnie uszkodzenia wraz z innymi urządzeniami znajdującymi się w tunelu służącymi do transmisji ścieków, poprzez niekontrolowany wyciek ścieków do tunelu pod Wisłą, tj. o czyn z art. 165 § 3 k.k. w zw. z art. 165 § 1 pkt 2 k.k. - na zasadzie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. - wobec braku znamion czynu zabronionego;
- zanieczyszczenia w dniu 29 sierpnia 2020 roku wody oraz powierzchni ziemi substancją w takiej ilości lub w takiej postaci, że może to zagrozić życiu lub zdrowiu człowieka lub spowodować istotne obniżenie jakości wody, powierzchni ziemi lub zniszczenie w świecie roślinnym lub zwierzęcym w znacznych rozmiarach, poprzez wprowadzanie nieoczyszczonych ścieków komunalnych z terenu lewobrzeżnej Warszawy na tereny zalewowe Wisły, objęte ochroną Natura 2000 oraz leżące na terenie Warszawskiego Obszaru Chronionego Krajobrazu, przez klapy dwóch komór przelewowych (kaskadowych) zainstalowanych na kolektorach wprowadzających ścieki do Wisły, bez pozwolenia wodnoprawnego. w związku z eksploatacją działającej w ramach zakładu Miejskiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji m.st. Warszawy S.A. instalacji rurociągów technologicznych transmitujących ścieki z lewobrzeżnej Warszawy do oczyszczalni ścieków

„Czajka” przy ul. Farysa i rozpoczęciem zrzutu nieoczyszczonych ścieków do Wisły, czego następstwem jest zniszczenie w świecie roślinnym i zwierzęcym w znacznych rozmiarach oraz istotne obniżenie jakości wody, tj. o czyn z art. 182 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 185 § 1 k.k. w zb. z art. 187 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 1 k.k. - na zasadzie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 26 § 2 k.k. albowiem ustawa stanowi, że sprawca nie popełnia przestępstwa.

Natomiast w sprawie o sygn. RP I Ds 24.2019 postanowienie o umorzeniu śledztwa zostało wydane w dniu 31 lipca 2024 r. w zakresie między innymi:

1. zaistniałego w okresie od 5 sierpnia 2010 r. do 29 sierpnia 2020 r. w Warszawie nieumyślnego spowodowania zdarzenia zagrażającego zdrowiu wielu osób oraz mieniu w wielkich rozmiarach mającego postać zawalenia się budowli - uszkodzenia układu przesyłowego ścieków z kanalizacji ogólnospławnej w północnej zlewni lewobrzeżnej Warszawy do oczyszczalni ścieków „Czajka” oraz rozprzestrzenienia substancji trujących zawartych w nieoczyszczonych ściekach komunalnych, a także nieumyślnego spowodowania niebezpieczeństwa dla zdrowia wielu osób albo mienia w wielkich rozmiarach przez spowodowanie zagrożenia epidemiologicznego oraz uszkodzenia urządzenia użyteczności publicznej w postaci rurociągu przesyłowego pod dnem Wisły transportującego ścieki do Oczyszczalni Ścieków „Czajka”, do którego doszło w dniach 27-28 sierpnia 2019 r. oraz 29 sierpnia 2019 r., to jest o czyn z art. 163 § 2 k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt 2 i 3 k.k. w zb. z art. 165 § 2 k.k. w zw. z art. 165 § 1 pkt 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. wobec ustalenia, iż czyn ten nie zawiera znamion czynu zabronionego;
2. nieumyślnego spowodowania w Warszawie bezpośredniego niebezpieczeństwa zdarzenia, które zagraża życiu lub zdrowiu wielu osób albo mieniu w wielkich rozmiarach, w postaci zawalenia się budowli - uszkodzenia układu przesyłowego w tunelu pod dnem Wisły transportującego ścieki komunalne do Oczyszczalni Ścieków „Czajka”, do którego doszło w dniach 27-28 sierpnia 2019 r. oraz w dniu 29 sierpnia 2020 r., w związku ze sporządzeniem w dniach bliżej nieustalonych, w okresie od 16 lutego 2006 r. do 20 grudnia 2012 r. w Warszawie projektu budowlanego układu przesyłowego do oczyszczalni ścieków Czajka wraz z syfonem pod dnem Wisły, projektów wykonawczych a następnie projektu zamiennego, przewidującego m.in. zastosowanie płyty dociążającej przed wyporami hydrostatycznymi, które to projekty zawierały błędne rozwiązania umożliwiające użycie tzw. pianobetonu oraz nie przewidywały specjalistycznego drenażu, zapewniającego bezpieczne i kontrolowane warunki odpływu płynów pochodzących z przecieków spoza obudowy tunelu oraz nieszczelności z połączeń rurociągów, czego następstwem były ww. awarie układu przesyłowego, tj. o czyn z art. 164 § 2 k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt 2 k.k., na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. wobec ustalenia, iż czyn ten nie zawiera znamion czynu zabronionego;

3. zaistniałego okresie od 28 sierpnia 2019 r. do co najmniej 14 września 2019 r. w Warszawie i innych miejscach zanieczyszczenia wody i powietrza substancją w postaci ścieków komunalnych w takiej ilości, która mogła zagrozić życiu człowieka oraz spowodować istotne obniżenie jakości wody i powietrza oraz zniszczenie w świecie roślinnym lub zwierzęcym w znacznych rozmiarach w związku z eksploatacją i awarią instalacji działającej w ramach zakładu Miejskiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji m.st. Warszawy S.A. w postaci rurociągów technologicznych transmitujących ścieki z lewobrzeżnej Warszawy do oczyszczalni ścieków „Czajka” przy ul. Czajki 4/6 w Warszawie poprzez wprowadzanie nieoczyszczonych ścieków komunalnych przelewem burzowym zlokalizowanym przy ul. Farysa w Warszawie z terenu lewobrzeżnej Warszawy bezpośrednio do rzeki Wisły, w tym na obszary objęte ochroną „NATURA 2000 Dolina Środkowej Wisły” oraz rezerwatów przyrody, bez wymaganego pozwolenia wodnoprawnego, czego następstwem było istotne obniżenie jakości wody, tj. o czyn z art. 182 § 1 i 3 k.k. w zb. z art. 185 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 26 § 2 k.k. albowiem ustawa stanowi, że sprawca nie popełnia przestępstwa;

4. niedopełnienia w okresie od 27 sierpnia 2019 r. do co najmniej 14 września 2019 r. w Warszawie przy Pl. Bankowym 3/5 i innych miejscach przez funkcjonariuszy publicznych - pracowników Urzędu m.st. Warszawy obowiązków służbowych przewidzianych w art. 21 ustawy o zarządzaniu kryzysowym i działania na szkodę interesu publicznego w związku z zaniechaniem niezwłocznego informowania właściwych organów o zaistniałej awarii sytemu przesyłowego ścieków i możliwości wystąpienia katastrofy ekologicznej, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k., na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. wobec ustalenia, iż czyn ten nie zawiera znamion czynu zabronionego;

5. niedopełnienia w dniach bliżej nieustalonych w okresie od 2013 r. do dnia 28 sierpnia 2019 r. w Warszawie przy Pl. Bankowym 3/5 i innych miejscach przez funkcjonariuszy publicznych - pracowników Urzędu m.st. Warszawy obowiązków służbowych w zakresie sprawowania należytej kontroli właścicielskiej nad spółką komunalną - MPWiK w m.st. Warszawie S.A. z siedzibą w Warszawie w związku z eksploatacją przez w.w. spółkę układu przesyłowego do Oczyszczalni Ścieków „Czajka” i spowodowaniem awarii tego rurociągu w dniach 27-28 sierpnia 2019 r., tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k., na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. wobec ustalenia, iż czyn ten nie zawiera znamion czynu zabronionego.

Tym samym, w zakresie przywołanych wyżej czynów sprawy były dublowane w całości albo w części.

Przeprowadzona analiza aktowa prowadzi do wniosku, że postępowanie o sygn. RP II Ds 17.2020 wszczęte z urzędu w Prokuraturze Regionalnej w Warszawie w dniu 1 września 2020 r. i prowadzone do dnia 28 czerwca 2024 r., gdy wydano postanowienie o jego umorzeniu, nie

zmierzało do niezwłocznego wyjaśnienia okoliczności sprawy po myśli art. 297 § 1 k.p.k. i wydania merytorycznej decyzji kończącej postępowanie. Postępowanie było objęte zwierzchnim nadzorem służbowym pod sygn. PK VII Dsn 222.2020 przez Prokuraturę Krajową niemalże od początku jego prowadzenia.

Dodatkowo, jako niewłaściwe należy ocenić wpisanie sprawy niezgodnie z zarządzeniem o podziale czynności, obowiązującym w Prokuraturze Regionalnej w Warszawie, pomiędzy 1 Wydziałem do Spraw Przestępczości Gospodarczej i 2 Wydziałem do Spraw Przestępczości Finansowo-Skarbowej, jednocześnie do referatu prokuratora pełniącego funkcję naczelnika tego wydziału, który zainicjował postępowanie sporządzeniem notatki urzędowej w oparciu o analizę materiałów prasowych, wskazując na podejrzenie popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. przez funkcjonariuszy publicznych – urzędników Urzędu m.st. Warszawy, a dopiero w kolejnym punkcie na podejrzenie popełnienia czynu z art. 182 § 1 i 3 k.k. i innych, polegającego na zanieczyszczeniu wody, w sytuacji, gdy dysponował wiedzą o toczącym się postępowaniu sprawdzającym w Prokuraturze Okręgowej Warszawa – Praga w Warszawie z zawiadomienia MPWiK w m.st. Warszawie S.A. o uszkodzeniu w dniu 29 sierpnia 2020 r. w Warszawie elementu wchodzącego w skład sieci kanalizacyjnej w postaci fragmentu rurociągu technicznego w układzie przesyłowym, odprowadzającym ścieki z zakładu "Farysa" przy ul. Farysa w Warszawie do kolektora prowadzącego do Oczyszczalni Ścieków „Czajka” przy ul. Czajki w Warszawie, tj. o czyn z art. 254a k.k.

Podobnie, decyzja o objęciu sprawy zwierzchnim nadzorem służbowym podjęta została przez Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej przy dekretacji sprawy, a nie przez prokuratora, do którego referatu została sprawa wpisana, po analizie przedmiotu sprawy.

Nadto, negatywnie należy ocenić zaangażowanie prokuratora Prokuratury Regionalnej w Warszawie w sprawę, która ze względu na swój charakter, nie wymagała aż takiego stopnia zaangażowania.

Niestandardową była wielość czynności dokonanych w dniu 1 września 2020 r. w bardzo krótkim odstępie czasowym, to jest od około godz. 14.00 do godz. 16.00, począwszy od zainicjowania nowej sprawy sporządzeniem notatki urzędowej z analizy informacji medialnych przez Naczelnika 2 Wydziału do Spraw Przestępczości Finansowo-Skarbowej Prokuratury Regionalnej w Warszawie, w sytuacji gdy inna powszechna jednostka organizacyjna prokuratury, to jest Prokuratura Okręgowa Warszawa-Praga w Warszawie dysponowała już pisemnym zawiadomieniem o przestępstwie z art. 254a k.k. w sprawie o sygn. PO I Ds 131.2020, gdzie już przesłuchano przedstawiciela podmiotu zawiadamiającego, następnie zadekretowania jej na tego

samemu prokuratorowi, który sporządził notatkę, zarejestrowania sprawy w systemie SIP2 przez pracownika sekretariatu pod sygn. RP II Ds 17.2020, wydania postanowienia o wszczęciu śledztwa, wydania zarządzenia o powierzeniu śledztwa do prowadzenia w całości Wydziałowi Dochodzeniowo-Śledczemu Komendy Stołecznej Policji, wydania postanowień o żądaniu wydania rzeczy i przeszukaniu od Miejskiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w m.st. Warszawie S.A. oraz od Prezydenta m.st. Warszawy Rafała Trzaskowskiego, przekazania ich do realizacji funkcjonariuszom Policji, którzy byli gotowi do tego, by od około godz. 18.30 przystąpić do ich realizacji.

Powyższa sytuacja świadczy o wcześniejszym zaplanowaniu i uzgodnieniu działań Prokuratury Regionalnej w Warszawie z Komendą Stołeczną Policji w sprawie awarii „Czajki” w dniu 28 września 2020 r. Potwierdzeniem tego może być fakt konsultowania działań przez Prokuraturę Regionalną w Warszawie z Prokuraturą Krajową, która pozyskała kopię protokołu przesłuchania w charakterze świadka zawiadamiającego W.F. w dniu 1 września 2020 r. w godz. 8.30-10.24 w sprawie o sygn. PO I Ds 131.2020, a następnie przesłała faxem do wiadomości Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej P. Michała Ostrowskiego.

Należy również negatywnie ocenić decyzję w przedmiocie powołania biegłego z zakresu informatyki i teleinformatyki do udziału w czynnościach przesłuchania świadka, celem ujawnienia w zabezpieczonym od ww. osoby komputerze śladów korespondencji e-mail i innych dokumentów dotyczącej badanej kwestii, dopuszczenie biegłego do czynności przesłuchania świadka, umożliwienie biegłemu zadawania pytań, a zwłaszcza zaniechanie przez prokuratora przeprowadzającego czynność przesłuchania uchylenia pytań zadanych przez biegłego na okoliczności spoza jego specjalności, w tym sugerujących odpowiedzi, dotyczącą oceny świadka w sprawie konfliktu interesów, że opinię dotyczącą przyczyn awarii wykonywali eksperci z Politechniki Warszawskiej. Ustalenie lokalizacji poszukiwanych dokumentów w zabezpieczonym komputerze jest czynnością na jaką powoływany jest biegły z zakresu informatyki, a zatem nie powinno się to odbywać w ramach czynności przesłuchania, ale w trakcie czynności przeszukania zawartości elektronicznego nośnika danych, ewentualnie po wykonaniu jego kopii binarnej.

Negatywnie należy ocenić także metodykę przeprowadzania czynności jednoczesnego przesłuchania osoby w charakterze świadka do dwóch śledztw prowadzonych w Prokuraturze Regionalnej w Warszawie pod sygn. RP I Ds 24.2019 oraz RP II Ds 17.2020, która to sytuacja miała miejsce w przypadku przesłuchania 6 świadków, w protokole przywołano sygnatury obu spraw, po zakończeniu czynności oryginał protokołu włączono do akt jednej sprawy, natomiast jego poświadczoną kopię załączano do akt drugiej sprawy. Jako uchybienie procesowe zakwalifikowano

dopuszczenie do udziału w czynności procesowej funkcjonariusza Policji, wbrew zasadzie wynikającej z treści § 152 zdanie 1 Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, bez uprzedniego wydania odpowiedniego zarządzenia w tym przedmiocie, co miało miejsce w toku czynności przesłuchania dwóch ustalonych świadków.

155) PO I Ds 27.2018 Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu

Postanowieniem z dnia 1 grudnia 2017 r. z postępowania Prokuratury Regionalnej w Krakowie o sygn. RP I Ds 10.2016 wyłączono do odrębnego prowadzenia materiały w sprawie przekroczenia w bliżej nieokreślonym czasie 2014 r. w Warszawie uprawnień funkcjonariuszy Policji, poprzez nieuprawniony dostęp do poczty mailowej dziennikarzy Tygodnika „Wprost” (S. L., A. B., M. M., C. B., P. N., G. S. i J. A.) oraz uzyskanie nieuprawnionych danych dotyczących tych osób, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. i art. 267 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Powyższe materiały zostały przekazane zgodnie z właściwością do Prokuratury Rejonowej Warszawa-Mokotów w Warszawie gdzie zostały zarejestrowane pod sygn. PR Ko 2453.2017. Następnie Prokurator Rejonowy Warszawa Mokotów w Warszawie pismem z dnia 14 grudnia 2017 r., w nawiązaniu do uzgodnień, przesłał wskazane materiały do Prokuratury Okręgowej w Warszawie.

Sprawa została zarejestrowana w I Wydziale Śledczym Prokuratury Okręgowej w Warszawie pod sygn. PO I Ds 3.2018. Wnioskiem z dnia 15 stycznia 2018 r. Prokuratura Okręgowa w Warszawie wystąpiła do Prokuratora Krajowego o rozstrzygnięcie sporu kompetencyjnego i przekazaniu sprawy do dalszego prowadzenia Prokuraturze Regionalnej w Krakowie.

Decyzją Prokuratora Krajowego z dnia 19 lutego 2018 r. materiały postępowania Prokuratury Okręgowej w Warszawie zostały przekazane Prokuratorowi Regionalnemu w Rzeszowie, celem wyznaczenia jednostki prokuratury do jej prowadzenia. Decyzją Prokuratora Regionalnego w Rzeszowie z dnia 26 lutego 2018 r. do przeprowadzenia postępowania przygotowawczego została wyznaczona Prokuratura Okręgowa w Tarnobrzegu.

W dniu 1 marca 2018 r. sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt PO I Ds 27.2018.

Po zapoznaniu się z przekazanymi materiałami i wykonaniu czynności w trybie postępowania sprawdzającego prokurator postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2018 r. wszczął śledztwo w sprawie przekroczenia w bliżej nieustalonym czasie w 2014 r. w Warszawie uprawnień przez funkcjonariuszy Policji poprzez nieuprawniony dostęp do poczty e-mail wymienionych dziennikarzy (S. L., A. B., M. M., C. B., P. N., G. S. i J. A.) oraz uzyskanie nieuprawnionych danych dotyczących

E. L. i działanie przez to na szkodę interesu prywatnego tych osób, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. i art. 267 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. . Postępowanie było następnie przedłużane postanowieniami z dnia 5 lipca 2018 r., 7 listopada 2018 r. oraz 3 kwietnia 2019 r.

W dniu 25 kwietnia, 7 maja 14 maja 2018 r. przeprowadzono przesłuchania świadków.

Dołączono kopie artykułów prasowych dotyczących „afery taśmowej” nadesłanych przez Redakcję Tygodnika „Wprost”.

Na kartach 226-227 znajduje się informacja dotycząca postępowania prowadzonego w Prokuraturze Okręgowej w Warszawie o sygn. PO V Ds 164.2016 w sprawie przekroczenia uprawnień w okresie od 13 czerwca 2014 r. do 27 lutego 2015 r. w Warszawie oraz w bliżej nieustalonych miejscach przez funkcjonariuszy Policji pracujących w BSW KGP oraz funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.

W dniu 1 czerwca 2018 r. odbyło się przesłuchanie kolejnych świadków.

Pismem z dnia 13 czerwca 2018 r. prokurator zwrócił się do Redakcji Tygodnika „WPROST” o wskazanie danych teleadresowych osoby zatrudnionej lub współpracującej z Redakcją zajmującą się tzw. „afery taśmową” oraz do Szefa ABW o udzielenie informacji w zakresie faktycznego powstania w 2014 r. w ABW specjalnego zespołu (grupy) funkcjonariuszy do prowadzenia czynności związanych z „afery podsłuchową”, a w przypadku potwierdzenia, wskazania kto wchodził w jego skład i jakich czynności dokonywali funkcjonariusze, czy były one pod nadzorem prokuratora.

Dołączono dwa artykuły zatytułowane: 1) „O co chodzi ze śledztwem w sprawie inwigilacji dziennikarzy” – jako jego autora wskazano S. L. oraz 2) „Co dzieje się z funkcjonariuszami policji i służb prowadzącymi śledztwo w aferze podsłuchowej? – bez wskazania jego autora.

Przy piśmie ABW z dnia 11 lipca 2018 r. udzielono informacji odnośnie śledztwa prowadzonego w sprawie nielegalnego nagrania i ujawnienia treści rozmów określonych osób, tzw. „afery taśmowej”, które zostało wszczęte przez Prokuraturę Okręgową Warszawa – Praga w Warszawie w dniu 17 czerwca 2014 r. o sygn. akt V Ds. 74/14, tj. czynności jakie były powierzane do wykonania przez ABW. Wskazano również, że w ABW powołano *zespół do wyjaśnienia okoliczności oraz osób odpowiedzialnych za nielegalne nagranie osób pełniących funkcje publiczne oraz wsparcie śledztwa prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową Warszawa – Praga sygn. V Ds. 74/24* .

W sprawie zwracano się do różnych podmiotów o dalsze informacje i dokumenty. Wystąpiono też do poszczególnych jednostek prokuratur z prośbą o nadsyłanie informacji mogących przyczynić się do wyjaśnienia kwestii przedmiotowych śledztwa, a odnoszących się do tzw. „afery taśmowej” .

Dokonano oględzin książki S. L. i M. M. pt. „Afera podsłuchowa. Taśmy „WPROST” wyd. ZYST I S-KA Wydawnictwo. Na kolejnych kartach znajdują się kserokopie ze wskazanej książki .

Decyzją Nr 290 Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego z dnia 19 grudnia 2018 r. zwolniono od obowiązku zachowania w tajemnicy informacji niejawnych wskazanych funkcjonariuszy, łącznie 9 funkcjonariuszy .

Decyzją Nr 9 Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 15 lutego 2019 r. zwolniono z obowiązku zachowania w tajemnicy informacji niejawnych byłego Komendanta Głównego Policji Zbigniewa Maja .

Decyzją Nr 18/DPK Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego z dnia 21 lutego 2019 r. zwolniono od obowiązku zachowania w tajemnicy informacji niejawnych funkcjonariusza M.S. we wskazanym zakresie .

Zgodnie z treścią notatki urzędowej z dnia 21 marca 2019 r. do akt postępowania dołączono artykuły prasowe opublikowane w Internecie, związanych z tzw. „afērą taśmową”.

Na karcie 611 znajduje się protokół oględzin z akt sprawy Sądu Okręgowego w Warszawie o sygn. XXIV C 378/16 z powództwa R.E. przeciwko Z.M. celem stwierdzenia ich przydatności i związku z zakresem przedmiotowym śledztwa PO I Ds 27.2018. Na kolejnych kartach, tj. od k. 614 do k. 823 znajdują się kserokopie z akt wskazanej sprawy cywilnej.

Po zgromadzeniu wnioskowanych informacji od wskazanych powyżej jednostek prokuratur oraz innych organów ścigania, po przesłuchaniu świadków, w tym funkcjonariuszy służb ABW i Policji, a także zgromadzeniu artykułów prasowych, prokurator postanowieniem z dnia 8 lipca 2019 r. umorzył śledztwo w sprawie *przekroczenia w bliżej nieustalonym czasie w 2014 r., ale nie wcześniej jak w czerwcu 2014 r. w Warszawie uprawnień przez funkcjonariuszy Policji i Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego poprzez podejmowanie bezprawnych działań inwigilacyjnych, a w szczególności poprzez nieuprawniony dostęp do poczty e-mail dziennikarzy S. L., A. B.-G., M. M., C. B., P. N. i J. A.-B. zajmujących się głównie w Redakcji Tygodnika „Wprost” tzw. aferą taśmową oraz uzyskiwanie nieuprawnionych danych dotyczących E. L. podczas wykonywania czynności operacyjnych związanych z tzw. aferą taśmową i działanie przez to na szkodę interesu prywatnego tych osób, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. i art. 267 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.* – na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. – wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia.

Z pisemnych motywów postanowienia, wynika iż na podstawie gromadzonych w toku śledztwa materiałów i dokonania na ich podstawie ustaleń, nie wynika, aby funkcjonariusze grup (zespołów) powołanych w związku z „afērą taśmową” w KGP i ABW wykonywali pozaprawne czynności, w tym wobec dziennikarzy: S. L., A. B.-G., M. M., C. B., P. N. i J. A.-B. zajmujących się bezpośrednio w Tygodniku „Wprost” przedmiotową afērą, a mające polegać na podejmowaniu

wobec nich nieuprawnionych działań inwigilacyjnych, w szczególności poprzez dostęp do ich elektronicznych skrzynek pocztowych. Okoliczności te nie wynikają ani z dokumentów, ani z zeznań świadków przesłuchanych funkcjonariuszy Policji i ABW, którzy po zwolnieniu ich z tajemnicy mogli zostać przesłuchani dla celów niniejszego śledztwa. Z informacji pozyskanych z KGP wynika, że powołane zostały grupy funkcjonariuszy z BSW i CBS zajmujących się tzw. aferą taśmową, ale nie wynika z nich, aby funkcjonariusze tych grup podejmowali czynności wobec dziennikarzy, tym bardziej czynności bezprawne. Funkcjonariuszami przesłuchanymi w sprawie były osoby, które wchodziły w skład powołanych w tych służbach grup bądź zespołów, celem wyjaśnienia afery taśmowej oraz prowadzących czynności kontrolne prawidłowości działań podejmowanych przez funkcjonariuszy.

Odpis postanowienia pokrzywdzonym doręczono w dacie: 24 lipca 2019 r. – C. B., 20 lipca 2019 r. – P. N., 16 lipca 2019 r. – J. A.-B., natomiast co do pozostałych pokrzywdzonych, po podwójnym awizowaniu przesylek listownych, uznano je za doręczone w formie doręczenia zastępczego.

Dokonując oceny postąpienia prokuratora o umorzeniu śledztwa należy stwierdzić, że było ono właściwie, albowiem zgromadzone w aktach sprawy materiały wskazują, iż czynności dowodowe zostały wyczerpane, a ich analiza słusznie doprowadziła do podjęcia decyzji o umorzeniu postępowania z uwagi na brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa.

Końcowo należy wskazać, iż powyższa decyzja prokuratora nie została poddana kontroli sądowej, albowiem uprawnione do tego strony nie zaskarżyły wydanego postanowienia o umorzeniu śledztwa.

156) PO II Ds 4.2018 Prokuratury Okręgowej w Białymstoku

Sprawa przeciwko Jackowi Kapicy byłemu Podsekretnarzowi Stanu w Ministerstwie Finansów i innym oskarżonym o czyny z art. 231 § 2 k.k., art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sprawa dotyczy w szerokim ujęciu kwestii niedopełnienia w latach 2003-2009 obowiązków służbowych przez funkcjonariuszy Ministerstwa Finansów w związku z rejestrowaniem automatów o niskich wygranych i użytkowaniem tych automatów.

Postępowanie w przedmiotowej sprawie prowadziła początkowo Prokuratura Apelacyjna w Białymstoku, sygn. Ap V. Ds. 28/09. W kolejnych latach było ono prowadzone przez Prokuraturę Regionalną w Poznaniu, sygn. RP I Ds 18.2016.

Postanowieniem z dnia 31 marca 2017 r. Prokuratura Regionalna w Poznaniu umorzyła ww. śledztwo na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

Postanowieniem z dnia 20 grudnia 2017 r., sygn. akt PK VII Dsn 506.2017, Prokurator Generalny, na podstawie art. 328 § 1 k.p.k., uchylił ww. prawomocne postanowienie o umorzeniu śledztwa.

Śledztwo było kontynuowane w Prokuraturze Okręgowej w Białymstoku, sygn. PO II Ds 4.2018. W dniu 11 lipca 2018 r. skierowano akt oskarżenia przeciwko wyżej wymienionemu.

Sprawa początkowo zawisła w Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie, sygn. akt V K 457/18.

Postanowieniem z dnia 19 listopada 2018 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia zwrócił się do Sądu Apelacyjnego w Warszawie o przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie z uwagi na wagę i złożoność sprawy.

Postanowieniem z dnia 19 marca 2019 r., sygn. akt II AKo 179/18, Sąd Apelacyjny w Warszawie ww. wniosku nie uwzględnił.

Postanowieniem z dnia 27 listopada 2020 r., sygn. akt V K 457/18, Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia nie uwzględnił wniosków obrońców oskarżonych G.S. i G.B. o umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. oraz oskarżonych G.S., T.K., G.N. i A.C. o umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., gdyż dla oceny okoliczności podnoszonych we wnioskach przez oskarżonych i ich obrońców konieczne jest przeprowadzenie postępowania dowodowego, a umorzenie postępowania na ówczesnym etapie, zdaniem Sądu, było przedwczesne.

Sprawa została skierowana na rozprawę, na której otwarto przewód sądowy i przesłuchano część oskarżonych, jednak z uwagi na długotrwałą nieobecność sędziego referenta sprawa została przydzielona kolejnemu sędziemu i zarejestrowana w Wydziale X Karnym Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie pod sygn. X K 833/21.

W dniu 28 lutego 2022 r. Sąd nie uwzględnił wniosku oskarżonego Jacka Kapicy o uchylenie środka zapobiegawczego w postaci poręczenia majątkowego.

Postanowieniem z dnia 8 czerwca 2022 r. Sąd na podstawie art. 339 § 3 k.p.k., art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. umorzył postępowanie wobec wszystkich oskarżonych, stwierdzając brak znamion czynów zabronionych zarzucanych oskarżonym uznając, iż oskarżeni urzędnicy Ministerstwa Finansów podczas rejestracji automatów do gier o niskich wygranych ściśle przestrzegali obowiązującego

w tym zakresie prawa, a mianowicie rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 3 czerwca 2004 r. w sprawie warunków urządzania gier i zakładów wzajemnych, opierając się na pozytywnych wynikach badań dokonanych przez wyspecjalizowane jednostki badające, których merytoryczna ocena nie należała do ich kompetencji.

Zażaleniem z dnia 29 czerwca 2022 r., sygn. PK VII WZ Pp 5.2020, prokurator zaskarżył ww. postanowienie w całości na niekorzyść wszystkich oskarżonych zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na niezasadnym ustaleniu, iż z zebranego w postępowaniu przygotowawczym materiału dowodowego w sposób oczywisty wynika, że zarzucone oskarżonym czyny nie zawierają znamion czynu zabronionego, podczas gdy zgromadzone w akcie oskarżenia dowody przeczą takiemu ustaleniu i wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie celem skierowania na rozprawę.

Postanowieniem z dnia 19 grudnia 2022 r., sygn. akt IX Kz 1113/22, Sąd Okręgowy w Warszawie uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę do merytorycznego rozpoznania do Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie. Sprawie nadano sygn. V K 1499/22.

W tym miejscu warto przytoczyć fragment uzasadnienia tej decyzji Sądu Okręgowego w Warszawie: *W realiach tej sprawy, jak wykazał Sąd Okręgowy zebrane dowody nie mają jednoznacznego wyrazu, skoro dokonanie trafnych ustaleń, nawet w aspekcie obowiązujących oskarżonych jako funkcjonariuszy Ministerstwa Finansów przepisów (aby potwierdzić trafność ustaleń Sądu Rejonowego) wymaga wieloaspektowej krytycznej oceny materiału dowodowego, chociażby z racji rozbieżnych depozycji składanych przez poszczególnych oskarżonych. O ile Sąd odwoławczy nie twierdzi, że zgromadzone w sprawie dowody pozwalają na uznanie, że zachowanie oskarżonych wobec niedopełnienia obowiązków służbowych wyczerpuje znamiona ustawowe zarzucanych im obecnie czynów zabronionych, to jednak dokonanie oceny dowodów nie mających jednoznacznej wymowy i pozwalających na kształtowanie odmiennych stanowisk nie daje podstaw do wykorzystania trybu przewidzianego w art. 339 k.p.k. (...). Dalej Sąd zauważa okoliczności dotyczące wznowienia przeciwko oskarżonym postępowania karnego prawomocnie umorzonego kilka miesięcy wcześniej, a zaraz potem bezzasadnie (jak wypada podkreślić za Sądem Rejonowym w Białymstoku) zatrzymanie Jacka Kapicy celem przeprowadzenia z jego udziałem w charakterze podejrzanego czynności przez Prokuratora.*

Oceny działań w tej sprawie niewątpliwie dokona Sąd w końcowym orzeczeniu jednakże wymowne jest ostatnie cytowane z uzasadnienia postanowienia Sądu Okręgowego zdanie, w którym przywołana została bezprawna decyzja o zatrzymaniu oskarżonego po wznowieniu postępowania przygotowawczego przeciwko niemu.

Postanowieniem z dnia 20 stycznia 2023 r. Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia, na podstawie art. 37 k.p.k. zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy innemu sądowi.

Postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2023 r., sygn. akt II KO 21/23, Sąd Najwyższy nie uwzględnił ww. wniosku twierdząc, iż jego treść wskazuje na wadliwe rozumienie celu i istoty unormowania art. 37 k.p.k.

Sprawa pozostaje w toku.

157) 3041-1.Ds.64.2022 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

Sprawa o sygn. akt 3041-1.Ds.64.2022 Prokuratury Okręgowej w Warszawie (poprzednia sygn. akt PO I Ds 276.2020) prowadzona była na podstawie zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa złożonego przez Stowarzyszenie Fidei Defensor, dotyczącego obrazy uczuć religijnych, znieważenia grupy osób z powodu przynależności na tle narodowościowym oraz sprowadzenia niebezpieczeństwa dla życia lub zdrowia wielu osób albo mienia poprzez zorganizowanie w Warszawie w dniach: 19, 23, 26, 28, 29, 30 października 2020 r. zgromadzeń publicznych z udziałem wielu tysięcy osób w trakcie pandemii SARS - CoV - 2, tj. o czyny z art. 257 k.k. i art. 165 § 1 pkt 1 k.k. Do powyższego zostały dołączone kolejne zawiadomienia złożone przez osoby fizyczne lub organizacje chrześcijańskie. Sprawę zarejestrowano za sygn. PO I Ds 276.2020.

W dniu 19 listopada 2020 r. prokurator wszczął śledztwo w sprawie:

- zaistniałego w dniach: 19, 23, 26, 28, 29, 30 października 2020 r. w Warszawie i innych miejscowościach sprowadzenia niebezpieczeństwa dla życia i zdrowia wielu osób poprzez spowodowanie zagrożenia epidemiologicznego związanego z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS - CoV - 2 lub szerzenia się choroby zakaźnej COVID - 19 poprzez zorganizowanie i przeprowadzenie zgromadzeń publicznych przez organizatorów „Ogólnopolskiego Strajku Kobiet” w celu wspólnego wyrażenia sprzeciwu wobec orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego w sprawie aborcji, wbrew ograniczeniom wskazanym w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 09 października 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii, tj. o czyn z art. 165 § 1 pkt 1 k.k.,
- zaistniałego w dniach: 19, 23, 26, 28, 29, 30 października 2020 r. w Warszawie i innych miejscowościach znieważenia grupy osób z powodu ich przynależności wyznaniowej za pomocą słów powszechnie uznanych za obelżywe, tj. o czyn z art. 257 k.k.,

- publicznego nawoływania w dniu 26 października 2020 r. w Warszawie przez M.L. przedstawicielkę „Ogólnopolskiego Strajku Kobiet” podczas wywiadu przeprowadzonego na antenie Radia ZET do działań niezgodnych z prawem i pochwalać popełnienia przestępstwa na szkodę Kościoła Katolickiego oraz złośliwego przeszkadzania publicznemu wykonywaniu aktu religijnego kościoła, tj. o czyn z art. 255 § 1 i 3 k.k.,

„Projekt” postanowienia o wszczęciu śledztwa został zaakceptowany przez Naczelnika Wydziału I Śledczego Prokuratury Okręgowej w Warszawie - Arkadiusza Buśkiewicza i Prokuratora Okręgowego w Warszawie Mariusza Dubowskiego.

Podczas śledztwa prokurator referent osobiście dokonał oględzin stron internetowych w celu ustalenia, czy we wskazanych, w jednym z zawiadomień, portalach społecznościowych zostały zamieszczone informacje dotyczące zgromadzeń pod nazwą „Strajk Kobiet”, jak również zapoznał się z wywiadem przeprowadzonym przez redaktor B. L. z M.L. w dniu 26 października 2020 r. na antenie Radia ZET.

Kontynuując postępowanie przygotowawcze przedstawiono i ogłoszono zarzuty: M.L. z art. 165 § 1 pkt 1 k.k., art. 226 § 1 k.k., art. 255 § 3 k.k., przy czym zarzut z art. 226 § 1 k.k. sformułowano w następujący sposób: w dniu 28 listopada 2020 r. w Warszawie poprzez używanie słów uznanych powszechnie za obelżywe *znieważała funkcjonariuszy policji* podczas i w związku z wykonywaniem przez nich obowiązków służbowych. K.S. i A.Cz. przedstawiono zarzut z art. 165 § 1 pkt 1 k.k. Ww. nie przyznały się do zarzucanych im czynów i odmówiły składania wyjaśnień.

W dniu 30 czerwca 2021 r. prokurator referent skierował do sądu akt oskarżenia. obrońcy oskarżonych złożyli wnioski o umorzenie postępowania z uwagi na oczywisty brak podstaw aktu oskarżenia, ewentualnie o zwrot sprawy prokuratorowi.

Postanowieniem z dnia 29 listopada 2021 r. (sygn. akt VIII K 129/21) Sąd Okręgowy w Warszawie VIII Wydział Karny zwrócił sprawę prokuratorowi celem uzupełnienia śledztwa z uwagi na stwierdzone istotne braki tego postępowania. W pierwszej kolejności sąd zwrócił uwagę na niewłaściwą konstrukcję zarzutu z art. 226 § 1 k.k., której ogólnikowość (brak wskazanego konkretnego pokrzywdzonego) ogranicza prawo do obrony podejrzanych. Sąd wskazał, że wymóg dokładnego określenia zarzucanego podejrzanemu czynu oznacza, że określenie czynu ma być dokładne, na tyle szczegółowe, by nie budziło wątpliwości, jaki czyn jest zarzucany, a na kanwie niniejszej sprawy niezbędnym jest wskazanie osoby pokrzywdzonej. Odnośnie czynu z art. 165 § 1 pkt 1 k.k. sąd wskazał, iż prokurator winien w sposób niewątpliwy wykazać fakt sprowadzenia zagrożenia epidemiologicznego, nie tylko o własne przekonania wynikające po części z analizy danych statystycznych zachorowań.

Zwrócono również uwagę na obowiązujące w tym zakresie orzecznictwo Sądu Najwyższego z którego wynika, iż rozporządzenie z dnia 9 października 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów, zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii, przepisy dotyczące obowiązku noszenia maseczek w przestrzeni publicznej, a także te dotyczące zgromadzeń publicznych zostały wydane z przekroczeniem delegacji ustawowej – w drodze rozporządzenia, a nie ustawy, zgodnie z art. 57 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP. Prokurator więc winien ponad wszelką wątpliwość zgromadzić dowody wskazujące na spowodowanie realnego zagrożenia epidemiologicznego, które świadczyłoby obiektywnie o istnieniu takiego zagrożenia.

Na powyższe postanowienie prokurator referent złożył zażalenie, które postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 marca 2022 r. nie zostało uwzględnione, a postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie utrzymane w mocy. Sąd Apelacyjny wskazał, że przy tak postawionym zarzucie z art. 226 § 1 k.k., sąd powinien skierować przedmiotową sprawę na posiedzenie celem umorzenia postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. Odnosnie czynu z art. 165 § 1 pkt 2 k.k. sąd wskazał, że dla bytu tego przestępstwa niezbędne jest ustalenie realnej możliwości wywołania stanu zagrożenia epidemiologicznego. W wypadku gdy zagrożenie epidemiologiczne nie spowoduje niebezpieczeństwa dla dóbr chronionych w omawianym przepisie, sprawca może odpowiadać za wykroczenie z art. 49 ustawy o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi.

Sprawa została zarejestrowana w prokuraturze za sygn. akt **3041-1.Ds.64.2022**.

Po wykonaniu czynności procesowych, w tym wydania postanowienia o zmianie zarzutów poprzez wskazanie dwóch funkcjonariuszy policji jako pokrzywdzonych w zarzucie z art. 226 § 1 k.k., prokurator w dniu 20 października 2022 r. ponownie skierował akt oskarżenia do sądu. W dniu 3 października 2024 r. Sąd Okręgowy w Warszawie VIII Wydział Karny uniewinnił oskarżone od zarzucanych im czynów (sygn. akt VIII K 275/22).

Wyrok ten jest słuszny, jak i zasadną była decyzja Prokuratury Okręgowej w Warszawie o odstąpieniu od kierowania apelacji w przedmiotowej sprawie. Prokurator referent w przedstawionym sądowi materiale dowodowym nie wykazał, aby osoby biorące udział w protestach związanych z ogłoszeniem wyroku Trybunału Konstytucyjnego były chore lub były nosicielami wirusa COVID - 19, nie ustalił również konsekwencji i stopnia przyczynienia się do wzrostu zachorowań z powodu udziału w zgromadzeniu. Niewątpliwie oskarżone były twarzami protestów i uczestniczyły w nich w sposób czynny, jednak spontaniczny charakter tych zgromadzeń polegał m.in. na tym, że wiele osób wzajemnie zapraszało się, nawoływało by brać w nich udział. Prokurator referent dążąc do ukarania aktywistek „Strajku Kobiet” pominął zupełnie kwestię obiektywnej oceny bezprawności tych zgromadzeń. Nie zauważył, iż ograniczenia wprowadzone w

2020 r. w drodze rozporządzenia omijały ustawę zasadniczą, omijały prawa konstytucyjnie zagwarantowane w postaci wolności zgromadzeń. Oskarżone organizując się do przeprowadzenia tych spontanicznych zgromadzeń, nawoływały jednocześnie by osoby, które chcą wziąć w nich udział zachowywały odpowiedni dystans między sobą, a także by były wyposażone w maseczki higieniczne.

To bardziej działania Policji polegające na tworzeniu kordonów i kotłów w jakich gromadzono osoby biorące udział w zgromadzeniach uniemożliwiając im opuszczenie zgromadzeń - stanowiły większe i realne zagrożenie, o którym mowa w art. 165 k.k.

Odnosnie dwóch zarzutów postawionych oskarżonej M.L. - znieważenia funkcjonariuszy policji (art. 226 § 1 k.k.) i pochwalanie popełnienia przestępstwa (art. 255 § 3 k.k.) brak było również podstaw do przyjęcia jej odpowiedzialności. Niewątpliwie przebieg każdego ze zgromadzeń, a w szczególności z dnia 28 listopada 2020 r. był głośny, dynamiczny, spontaniczny. Wiele osób stara się wyrazić swoje emocje używając słów niecenzuralnych, czy też wulgarnych. Jednak dla odpowiedzialności z art. 226 k.k. nie ma wątpliwości, że te słowa wulgarne nie mogą mieć charakteru bezosobowego i być formą wyrażania swoich emocji, lecz muszą służyć do zrealizowania normy wyrażonej w art. 226 k.k. skierowanej do znieważenia konkretnej osoby, a w przypadku przedmiotowej sprawy dwóch funkcjonariuszy policji. Słowa wypowiedziane przez M.L. stanowiły wyłączną reakcję na bierność funkcjonariusza, który mimo wielokrotnych pytań oskarżonej o wskazanie danych personalnych i numeru służbowego, milczał. Wszelkie więc wypowiedziane słowa były wyrazem solidarności z pozostałymi osobami otoczonymi przez kordon policyjny i narastającym poczuciem bezsilności. W sprawie tej był więc brak jakichkolwiek dowodów mogących stanowić, że oskarżona wypowiadała je bezpośrednio pod adresem tego funkcjonariusza Policji.

Odnosnie trzeciego czynu zarzucanego M.L., związanego z wywiadem z dnia 26 października 2020 r. udzielonym na antenie Radia ZET, polegającym na pochwalaniu przez nią popełniania przestępstw polegających w szczególności na niszczeniu fasad budynków kościołów oraz złośliwym przeszkadzaniu publicznemu wykonywaniu aktu religijnego kościoła - stwierdzić należy, że były to opinie radykalne, z którymi polemikę prowadziła redaktor L. w trakcie tego wywiadu, która nie odczytała tych słów jako nawołujących, pochwalających popełnienie przestępstwa.

Prokurator referent po raz kolejny zapomniał o Konstytucji RP, tym razem o art. 54, który statuuje wolność słowa, zwaną wolnością wypowiedzi na którą składają się trzy wolności: wolność wyrażania poglądów, wolność pozyskiwania informacji, wolność rozpowszechniania informacji. Zagwarantowana w art. 54 ust. 1 Konstytucji wolność wyrażania swoich poglądów nie ma charakteru

absolutnego i może podlegać ograniczeniom, z zachowaniem proporcjonalności. Wyroki ETPCz wielokrotnie jednak wskazywały, że art. 10 ust. 2 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności nie pozostawia wiele miejsca na ograniczenie wolności wypowiedzi w dziedzinie dyskursu, czy debaty publicznej, w toku których wolność wypowiedzi ma najwyższe znaczenie. W niniejszej sprawie wypowiedzi M.L. podczas wywiadu w Radiu ZET - w trybie online - należało potraktować jako opinię oskarżonej nie dającej podstaw do przyjęcia wypełnienia dyspozycji art. 255 § 3 k.k.

Sposób procedowania prokuratorów referentów w niniejszej sprawie budzi poważne wątpliwości w kontekście przestrzegania pragmatyki służbowej i zachowania niezależności przy wykonywaniu obowiązków służbowych, również przy innych decyzjach procesowych wydawanych zgodnie z oczekiwaniami władzy politycznej. Skierowany w niniejszej sprawie akt oskarżenia miał na celu wywołanie „efektu mrożącego” wobec organizacji pozarządowej i jej liderki walczącej o prawa kobiet w Polsce.

Ponadto wskazać należy, że sprawa pozostawała w zainteresowaniu Prokuratury Regionalnej w Warszawie i Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej, które były informowane o stanie sprawy, jak również etapie postępowania sądowego. Nie stwierdzono ingerencji ze strony przełożonych w bieg postępowania.

W wyniku dokonanej analizy uznano, że zachodzi konieczność rozpatrzenia zachowania prokuratora pod kątem odpowiedzialności służbowej.

158) PO II Ds 66.2020 Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu

Sprawa o sygn. akt PO II Ds 66.2020 Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu jest wynikiem analizy w Departamencie do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej notatek z badania postępowań zakończonych decyzjami o odmowie wszczęcia, umorzenia, będących w toku przez jednostki podległe Prokuraturze Regionalnej we Wrocławiu, a dotyczących działalności gospodarczej prowadzonej przez M.L. lub jej najbliższych. W dniu 17 listopada 2020 r. notatki z badania 8 spraw zostały poddane analizie.

Pismem z dnia 19 listopada 2020 r. podpisanym przez Tomasza Piekarskiego ówczesnego Zastępcę Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej wskazano na konieczność podjęcia (wszczęcia) pięciu postępowań, połączenia i przejęcia ich do dalszego prowadzenia w Prokuraturze Okręgowej we Wrocławiu.

Z treści wskazanego wyżej pisma wynika, że za łącznym rozpoznaniem spraw przemawiała łączność podmiotowa, dotycząca A.L. i M.L., jak również łączność przedmiotowa, tj. fakt, że do czynienia istotnych ustaleń zachodzi potrzeba zgromadzenia częściowo tych samych materiałów dowodowych, jak również przeprowadzenie czynności z tymi samymi osobowymi źródłami dowodowymi. Skutkiem powyższego było podjęcie (wszczęcie) 5 postępowań, ich połączenie i zarejestrowanie w dniu 4 grudnia 2020 r. za sygn. akt PO II Ds 66.2020 w Prokuraturze Okręgowej we Wrocławiu w Wydziale ds. Przestępczości Gospodarczej. Sprawa została przydzielona do referatu Justyny Pilarczyk - ówczesnej Zastępcy Prokuratora Okręgowego we Wrocławiu.

W dniu 17 czerwca 2021 r. przedmiotowe postępowanie zostało objęte zwierzchnim nadzorem służbowym Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu, co było efektem pisma z dnia 28 maja 2021 r. Departamentu do spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej, w którym wskazano na potrzebę podniesienia dynamiki i efektywności przedmiotowego śledztwa. Pismo podpisał Tomasz Piekarski, ówczesny Zastępca Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej.

Podczas prowadzonego postępowania przygotowawczego przedstawiono M.L. pięć zarzutów: z art. 79 pkt 4 ustawy o rachunkowości z dnia 29 września 1994 r. (3 zarzuty), art. 77 pkt 2 ustawy o rachunkowości z dnia 29 września 1994 r. i art. 586 ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych. O powyższym w dniu 27 lipca 2022 r. poinformowano Departament ds. Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej przesyłając kopię postanowienia o przedstawieniu zarzutów.

W dniu 23 marca 2023 r. został skierowany do sądu akt oskarżenia. Jednocześnie do odrębnego postępowania wyłączone 4 wątki objęte przedmiotowym śledztwem, co oznacza, że przez okres ponad 2 lat jego prowadzenia udało się zakończyć merytorycznie jeden z nich.

Wskazać należy, że do Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu prokurator referent przekazywała „projekt” postanowienia o przedstawieniu zarzutów i jego uzupełnienia, jak również „projekt” aktu oskarżenia. O powyższych decyzjach na bieżąco informowano Departament do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej.

W dniu 14 czerwca 2023 r. prokurator referent przekazała do Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu „projekt” wniosków o karę wobec oskarżonej M.L., w których proponowała karę grzywny za każdy z pięciu zarzucanych jej czynów i karę łączną grzywny w wymiarze 810 stawek dziennych po 30 zł (łącznie 24.300 zł). Wnioski te nie zyskały akceptacji Bartosza Pęcherzewskiego - ówczesnego Prokuratora Regionalnego we Wrocławiu, który w piśmie z dnia 20 czerwca 2023 r. wskazał, że proponowane wnioski co do kar oscylowały w dolnej granicy ustawowego zagrożenia i jawiły się jako łagodne. Dlatego zaproponował rozważenie wyższych kar grzywny za poszczególne

czyny i karę łączną 810 stawek dziennych po 500 zł (405.000 zł), wskazał nadto na konieczność wniesienia środka karnego z art. 41 § 1 k.k. w postaci zakazu pełnienia funkcji prezesa zarządu w spółkach prawa handlowego na okres 10 lat.

W dniu 23 sierpnia 2024 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu V Wydział Karny (sygn. akt V K 218/23) wydał wyrok w postaci warunkowego umorzenia postępowania na okres próby 2 lat, na podstawie art. 67 § 3 w zw. z art. 39 pkt 7 w zw. z art. 43 a § 1 k.k. orzekł wobec M.L. świadczenie pieniężne w kwocie 8.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym. Z uzasadnienia wyroku wynika, że stopień społecznej szkodliwości czynów nie był znaczny, w przypadku każdego z czynów oskarżona działała z zamiarem ewentualnym. Dodatkowo wskazano, że sprawozdania finansowe za lata: 2016, 2017 i 2019 zostały ostatecznie złożone, natomiast nie ujawniono, aby w wyniku w/w zaniechania wyrządzona została jakakolwiek szkoda. Stwierdzono, że spółka, której prezesem zarządu była M.L. zgłosiła także wniosek o ogłoszenie upadłości, choć uczyniła to z ponad 2 letnim opóźnieniem.

W uzasadnieniu wyroku sąd odniósł się też do wniosków o karę prokuratury. Wskazał, że jak wynika z praktyki sądowej w znaczącej większości postępowań, których przedmiotem były występki z ustawy o rachunkowości, oskarżyciele publiczni występowali z wnioskami o warunkowe umorzenie postępowania, a akty oskarżenia kierowali co do zasady wyłącznie wobec sprawców uprzednio karanych. Ponadto sąd wskazał, że wnioskowana przez prokuraturę kara łączna grzywny za przypisane oskarżonej czyny w wysokości 405.000 zł, byłaby w sposób rażący oderwana zarówno od stopnia winy, jak i społecznej szkodliwości zarzucanych oskarżonej czynów. Pozostawiając na marginesie przyczyny takiego stanowiska oskarżyciela publicznego sąd uznał, że w sposób drastyczny odbiegały one od represji karnej stosowanej w tego typu postępowaniach.

Ponadto Sąd wskazał, że na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżoną częściowo z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w kwocie 5.000 zł uznając, iż wymagają tego względy słuszności. Zauważył, że koszty postępowania przygotowawczego wyniosły 50.183,89 zł, zaś postępowania sądowego - 871,08 zł. Dodał, że postępowanie przygotowawcze prowadzone było w sposób bardzo szeroki i obejmowało wiele czynów, w tym nieobjętych niniejszym postępowaniem. Ponadto część z poniesionych wydatków była w ocenie sądu zbędna, jak przykładowo wynagrodzenie dla biegłych, którzy sporządzali opinię na okoliczność terminowości sporządzenia i składania sprawozdań finansowych.

Prokurator ocenił powyższy wyrok jako słuszny, Prokuratura Okręgowa w Wrocławiu zasadnie odstąpiła od wniesienia w tej sprawie apelacji.

Środek odwoławczy w zakresie czynu z art. 586 kodeksu spółek handlowych wniósł obrońca oskarżonej. Wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu IV Wydział Karny Odwoławczy z dnia

19 grudnia 2024 r. apelacja obrońcy nie została uwzględniona, wyrok został utrzymany w mocy (sygn. akt IV Ka 1278/24).

Sposób procedowania prokuratora referenta w niniejszej sprawie budzi wątpliwości w kontekście przestrzegania pragmatyki służbowej i zachowania niezależności przy wykonywaniu obowiązków służbowych, również przy innych decyzjach procesowych wydawanych zgodnie z oczekiwaniami władzy politycznej.

Decyzje prokuratora referenta dotyczące postanowienia o przedstawieniu zarzutów i jego uzupełnienia, aktu oskarżenia, czy wniosków o wymiar kary bez żadnej podstawy prawnej, poddawane były swoistej aprobacie polegającej na konieczności uzyskania przez referenta akceptacji dla wydania projektowanych decyzji procesowych. Sytuacja taka nie powinna mieć miejsca, stanowi ona w istocie ingerencję w podstawowy atrybut prokuratora jakim winna być jego niezależność, a w żaden sposób nie mogą być uznane za konsultację w ramach wewnętrznego nadzoru realizowanego przez przełożonego, biorąc pod uwagę treść § 28 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury. Ponadto analizowane postępowanie nie spełniało kryteriów nadzorowania go na szczeblu prokuratury regionalnej.

Dlatego też zachodzi konieczność rozpatrzenia zachowania prokuratora referenta oraz ówczesnego Prokuratora Regionalnego we Wrocławiu pod kątem odpowiedzialności służbowej.

159) PO I Ds 48.2016 Prokuratury Okręgowej w Suwałkach

Podżeganie do podpalenia budki strażniczej pod Ambasadą Federacji Rosyjskiej w Warszawie oraz przestępstwa niedopełnienia obowiązków przez funkcjonariusza publicznego - Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego poprzez zaniechanie poinformowania prokuratora o ww. działaniu Ministra Spraw Wewnętrznych.

W dniu 13 listopada 2013 r., Prokuratura Okręgowa w Warszawie wszczęła śledztwo sygn. V Ds. 307/13 w sprawie zaistniałego w dniu 11 listopada 2013 r. zniszczenia przez podpalenie budki wartowniczej umiejscowionej przy Ambasadzie Federacji Rosyjskiej przy ul. Spacerowej w Warszawie na szkodę Komendy Stołecznej Policji, tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

Postępowanie przygotowawcze w przedmiotowej sprawie zostało wszczęte w oparciu o materiały zgromadzone przez Policję, w tym przesłuchania w charakterze świadków funkcjonariuszy Policji.

W oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, K.Z. przedstawiono zarzuty popełnienia przestępstw zniszczenia przez podpalenie kabiny wartowniczej oraz altany śmietnikowej usytuowanych przy ul. Spacerowej w Warszawie. W części dot. zarzutu podpalenia altany śmietnikowej postanowieniem z dnia 12 maja 2014 r. wyłączono materiały do odrębnego postępowania celem skierowania do sądu aktu oskarżenia p-ko K.Z.

K.Z. nie przyznał się do popełnienia zarzuconego przestępstwa podpalenia kabiny wartowniczej. Wyjaśnił, że podczas obchodów Święta Niepodległości stał z innymi młodymi osobami w okolicach 15 metrów od kabiny i obserwował jak wyrzucała ją grupa 20 ludzi ubranych w kominiarki. Następnie widział jak kabina płonie. Nie miał ubranej na sobie kominiarki, jego twarz była odkryta. Odszedł od kabiny razem z marszem, widział z daleka jak był dewastowany pojemnik na śmieci i wiata ale blisko tam nie podchodził.

W toku realizowanych równolegle czynności dowodowych przeprowadzono szczegółową analizę pozyskanych do sprawy zapisów monitoringu z miejsca zdarzenia podpalenia kabiny wartowniczej i altany śmietnikowej przy ul. Spacerowej w Warszawie oraz okolic do nich przyległych. Na monitoringu nie odnaleziono zapisów z udziałem K.Z, brak też zapisu wskazującego na wizerunki jakichkolwiek innych sprawców podpalenia kabiny wartowniczej przy ul. Spacerowej. Odnośnie podpalenia altany śmietnikowej zasięgnięto opinii biegłego z zakresu zapisów wizualnych w celu sporządzenia dokumentacji fotograficznej wyselekcjonowanych plików z wizerunkami osób dokonujących jej uszkodzenia. Uzyskano dokumentację poglądową, jednak dalsza identyfikacja osób ze względu na małą czytelność jest znacznie utrudniona i nie przyniosła pożądanych rezultatów.

Postanowieniem Prokuratora Okręgowego w Warszawie z dnia 13 maja 2014 r, sygn. V Ds 307/13 umorzono postępowanie przeciwko K.Z. o czyn z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. polegający na zniszczeniu przez podpalenie kabiny wartowniczej wartości 15.000,00 zł umiejscowionej przy Ambasadzie Federacji Rosyjskiej przy ul. Spacerowej w Warszawie na szkodę Komendy Stołecznej Policji na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niepopełnienia przez ww. zarzuconego mu przestępstwa.

W sprawie umorzono postępowanie w tym zakresie, na podstawie art. 322 § 1 k.p.k., wobec niewykrycia sprawców.

Postanowieniem tym umorzono także postępowanie w sprawie:

I. zaistniałego w dniu 11 listopada 2013 r., przy ul. Spacerowej w Warszawie dokonanego przez nieustalone osoby działające wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, zniszczenia przez podpalenie altany śmietnikowej wartości 3.000,00 zł na szkodę miasta st. Warszawy wraz z dwoma pojemnikami na śmieci wartości 570,00 zł na szkodę Wspólnoty Mieszkaniowej Spacerowa 20 oraz dwoma pojemnikami na śmieci wartości 1.000,00 zł. na szkodę Wspólnoty Mieszkaniowej

Spacerowa 20a tj. wyrządzając łączną szkodę w kwocie 4.570,00 zł., przy czym sprawcy przedmiotowego czynu dokonali działając publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie można wykluczyć, że K.Z. popełnił zarzucone jemu przestępstwo podpalenia kabiny wartowniczej, brak jednak dowodów, aby tę okoliczność w sposób wystarczający potwierdzić. Stosując się do dyspozycji art. 5 § 2 k.p.k. tj. zasady *in dubio pro reo*, powstałe wątpliwości rozstrzygnięto na korzyść K.Z., co skutkowało umorzeniem przeciwko niemu postępowania z powodu niepopelnienia przez niego zarzuconego przestępstwa. Ponieważ nie ustalono innych sprawców przedmiotowego czynu, postępowanie w sprawie zniszczenia kabiny wartowniczej umorzono wobec niewykrycia sprawców, zaś w sprawie zaistniałego w dniu 11 listopada 2013 r. w Warszawie zniszczenia mienia na szkodę Ambasady Rosji podczas obchodów Dnia Niepodległości, przy czym sprawcy przedmiotowego czynu dokonali działając publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. na podstawie art. 17 § 1 pkt. 10 k.p.k. wobec braku wniosku o ściganie pochodzącego od osoby uprawnionej.

W dniu 29 sierpnia 2016 r. do Prokuratury Okręgowej w Suwałkach wpłynęło pismo z dnia 19 sierpnia 2016 r., sygn. PK XIV SW 093.1.2016 Prokuratora Krajowego Bogdana Świączkowskiego wraz z materiałami wymienionej sprawy oraz sprawy sygn. V Ds 352/15 Prokuratury Okręgowej w Warszawie dotyczącej podejrzenia popełnienia przestępstw z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 288 § 1 k.k. oraz z art. 231 § 1 k.k. przez Ministra Spraw Wewnętrznych Bartłomieja Sienkiewicza poprzez podżeganie do podpalenia budki strażniczej pod Ambasadą Federacji Rosyjskiej w Warszawie oraz przestępstwa niedopełnienia obowiązków przez funkcjonariusza publicznego - Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego poprzez zaniechanie poinformowania prokuratora o ww. działaniu Ministra Spraw Wewnętrznych.

W zakresie wspomnianej wyżej sprawy zaznaczyć należy, że w dniu 30 czerwca 2015 r. prokurator delegowany do Prokuratury Okręgowej w Warszawie po rozpoznaniu zarejestrowanych pod sygn. V Ds 352/15 zawiadomień o podejrzeniu popełniania przestępstwa: Stowarzyszenia Marsz Niepodległości z dnia 18 maja 2015 r. dotyczącego podejrzenia popełnienia przestępstw z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 288 § 1 k.k. oraz z art. 231 § 1 k.k., H.Ch. z dnia 19 maja 2015 r. dotyczącego spowodowania zdarzenia w postaci pożaru, który zagroził życiu lub zdrowiu wielu osób, W. Skurkiewicza z dnia 21 maja 2015 r. dotyczącego podejrzenia popełnienia przestępstwa podżegania przez Ministra Spraw Wewnętrznych Bartłomieja Sienkiewicza do podpalenia budki strażniczej pod Ambasadą Federacji Rosyjskiej w Warszawie oraz przestępstwa niedopełnienia obowiązków przez

funkcjonariusza publicznego - Szefa Centralnego Biura Anty korupcyjnego poprzez zaniechanie poinformowania prokuratora o ww. działaniu Ministra Spraw Wewnętrznych na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. postanowił odmówić wszczęcia śledztwa w przytoczonych ww. sprawach wobec tego, iż czynu nie popełniono.

Dodać należy, że postanowieniem o sygn. II Kp 2278/15 Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie Wydział V Karny po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 16 listopada 2015 r. w Warszawie zażalenia pełnomocnika Stowarzyszenia Marsz Niepodległości i zażalenia pełnomocnika H.Ch. na postanowienie prokuratora Prokuratury Okręgowej w Warszawie z dnia 30 czerwca 2015 r., o odmowie wszczęcia śledztwa postanowił obu zażaleń nie uwzględnić i zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

Analizując treść zawiadomienia o przestępstwie i dołączonych do nich dokumentów, jak również treść zażaleń Sąd uznał, że zawiadamiający w sprawie nie wskazali na żadne okoliczności tego rodzaju, które obligowałyby prokuratora do wszczęcia postępowania przygotowawczego. W ocenie Sądu już sama analiza zawiadomienia pozwoliła na ustalenie, że opisane okoliczności rozpatrywane czy to razem, czy każda z osobna nie wskazują na prawdopodobieństwo zaistnienia przestępstwa. Ustalenie takie było możliwe bez konieczności przeprowadzania czynności sprawdzających w postaci np. przesłuchania przedstawicieli zawiadamiających. Zatem nie można było zgodzić się z zarzutem, że zaskarżonego postanowienie jest przedwczesne.

Ustalenia faktyczne i rozważania prawne poczynione przez Prokuratora Sąd Rejonowy w pełni podzielił i przyjął za własne. Stwierdził, iż skarżący przekonania swoje opierają na domysłach i przypuszczeniach, sam zaś charakter wskazywanych przez nich zarzutów ma charakter ogólnikowy.

W ocenie Sądu prezentowane w zażaleniu kwestie mają charakter publicystyczny, zawierają pewne sugestie jednak w żadnym razie nie można ich uznać za konkretne dowody przestępstwa.

Po przeprowadzeniu analizy ww. spraw w Prokuraturze Krajowej w trybie § 73 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dn. 7 kwietnia 2016 r. Regulamin wewnętrznego urzędowania jednostek organizacyjnych prokuratury stwierdzono, że decyzja o odmowie wszczęcia śledztwa z 30 czerwca 2015 r. sygn. V Ds. 352/15, została wydana co najmniej przedwcześnie, bez przeprowadzenia istotnych czynności postępowania sprawdzającego. Nie zrealizowano celów i zadań postępowania przygotowawczego przewidzianych w art. 297 § 1 k.p.k. Zarejestrowana wypowiedź byłego Szefa CBA Pawła Wojtunika jednoznacznie wskazuje, że z podpaleniem budki strażniczej przy Ambasadzie Rosyjskiej podczas Marszu Niepodległości 11 listopada 2013 r. mógł mieć związek ówczesny Minister Spraw Wewnętrznych Bartłomiej Sienkiewicz i kierowane przez niego służby. W celu sprawdzenia i zweryfikowania wypowiedzi Pawła Wojtunika nie poczyniono

żadnych czynności. Nie wyjaśniono skąd Paweł Wojtunik posiadał taką wiedzę i jej nie zweryfikowano, chociażby poprzez uzyskanie stosownych informacji od służb specjalnych. W kontekście wypowiedzi Pawła Wojtunika nie można wykluczyć, że incydent podpalenia budki strażniczej mógł być prowokacją służb specjalnych.

Prokurator Krajowy polecił przeprowadzenie postępowania przygotowawczego i wymienił czynności, które jego zdaniem powinny zostać przeprowadzone. Prokurator Krajowy polecił podjęcie, połączenie przedmiotowych postępowań i ich kontynuowanie, w szczególności wystąpienie do służb specjalnych o udzielenie informacji, czy w trakcie prowadzonych audytów natrafiono na ewentualne ślady przygotowania prowokacji w czasie Marszu Niepodległości w dnia 11 listopada 2013 r., przesłuchanie m.in. byłych szefów służb specjalnych oraz Pawła Wojtunika i Elżbiety Bienkowskiej oraz przeprowadzenie ponownej analizy zgromadzonego materiału.

Mając na uwadze powyższe oraz treść art. 327 § 1 k.p.k. postanowieniem prokuratora Prokuratury Okręgowej w Suwałkach z dn. 6 września 2016 r., sygn. PO I 48.2016 podjęto na nowo postępowanie, prowadzone wcześniej przez Prokuraturę Okręgową w Warszawie pod sygn. V Ds 307/13 w części dotyczącej dokonanego przez nieustalone osoby, działające publicznie i bez powodu, okazujące przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, zniszczenia przez podpalenie w dniu 11 listopada 2013 r. w Warszawie kabiny wartowniczej wartości 15 000,00 zł umiejscowionej przy Ambasadzie Federacji Rosyjskiej przy ul. Spacerowej w Warszawie na szkodę Komendy Stołecznej Policji, tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. i prowadzenie go jako własnego pod sygnaturą PO I Ds. 48.2016.

Postanowieniem z dnia 6 września 2016 r. połączono do prowadzenia w jednym postępowaniu przygotowawczym śledztwo PO I Ds 48.2016 Prokuratury Okręgowej w Suwałkach i śledztwo PO I Ds 49.2016 Prokuratury Okręgowej w Suwałkach w sprawie podejrzenia popełnienia przestępstw z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 288 § 1 k.k. oraz z art. 231 § 1 k.k. polegających na podżeganiu przez Ministra Spraw Wewnętrznych Bartłomieja Sienkiewicza do podpalenia budki strażniczej pod Ambasadą Federacji Rosyjskiej w Warszawie oraz przestępstwa niedopełnienia obowiązków przez funkcjonariusza publicznego - Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego poprzez zaniechanie poinformowania prokuratora o ww. działaniu Ministra Spraw Wewnętrznych.

Postanowieniem z dnia 12 września 2019 r. o sygn. PO I Ds.48.2016 prokurator Prokuratury Okręgowej w Suwałkach, po zapoznaniu się z materiałami zgromadzonego w toku prowadzonego pod sygn. PO I Ds. 48.2016 śledztwa w sprawie dotyczącej czynu kwalifikowanego z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. , art. 163 § 1 pkt. 1 k.k., z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., z art. 231 § 1 k.k.

- działając na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. i art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. postanowił umorzyć śledztwo w sprawie:

1) dokonanego przez nieustalone osoby zniszczenia przez podpalenie w dniu 11 listopada 2013 r. w Warszawie, kabiny wartowniczej o wartości 15.000,00 zł, umiejscowionej przy ogrodzeniu Ambasady Federacji Rosyjskiej usytuowanej przy ul. Spacerowej w Warszawie, na szkodę Komendy Stołecznej Policji, przy czym sprawcy przedmiotowego czynu dokonali go działając publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego,

tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. - na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców.

2) sprowadzenia w dniu 11 listopada 2013 r. w Warszawie przez nieustalone osoby podczas Marszu Niepodległości zdarzenia w postaci pożaru kabiny wartowniczej usytuowanej przy ogrodzeniu Ambasady Federacji Rosji, które to zdarzenie zagrażało życiu i zdrowiu wielu osób albo mieniu w wielkich rozmiarach,

tj. o czyn z art. 163 § 1 pkt. 1 k.k. - na podstawie art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k., wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

3) mającego miejsce w bliżej nieokreślonym czasie, nie później niż w dniu 11 listopada 2013 r. w Warszawie, przekroczenia swych uprawnień przez funkcjonariusza publicznego - ówczesnego Ministra Spraw Wewnętrznych, poprzez podżeganie nieustalonych osób do zniszczenia przez podpalenie mienia stanowiącego własność KSP w Warszawie w postaci kabiny wartowniczej o wartości 15 000,00 zł, usytuowanej przy ogrodzeniu Ambasady Federacji Rosyjskiej w Warszawie, czym ww. działał na szkodę interesu publicznego oraz na szkodę KSP w Warszawie,

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. - na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k., z uwagi na brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego.

4) mającego miejsce w bliżej nieokreślonym czasie, nie później jednak niż do 1 grudnia 2015 r. w Warszawie, niedopełnienia swych obowiązków przez funkcjonariusza publicznego - ówczesnego Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego, poprzez zaniechanie poinformowania właściwych organów ścigania o niezgodnym z prawem działaniu ówczesnego Ministra Spraw Wewnętrznych, polegającym na podżeganie nieustalonych osób do popełnienia przestępstwa zniszczenia mienia poprzez podpalenie w dniu 11 listopada 2013 r. podczas Marszu Niepodległości kabiny wartowniczej usytuowanej przy ogrodzeniu Ambasady Federacji Rosyjskiej w Warszawie, czym wyżej wymieniony działał na szkodę interesu publicznego,

tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. - na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. z uwagi na brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego.

5) niedopełnienia w okresie czasu od daty bliżej nieustalonej do 11 listopada 2013 r. w Warszawie swych obowiązków wynikających z m. in. art. 1 ust. 2 pkt 1 i 2 Ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 roku o Policji przez funkcjonariuszy Komendy Stołecznej Policji w Warszawie przy planowaniu czynności zabezpieczających przemarsz uczestników Marszu Niepodległości w Warszawie w dniu 11 listopada 2013 r. poprzez nienależyte zabezpieczenie przed ewentualnymi atakami obszaru otaczającego teren Ambasady Federacji Rosji oraz kabiny wartowniczej umiejscowionej w pobliżu wejścia na teren posesji Ambasady Federacji Rosyjskiej przy ul. Spacerowej w Warszawie stanowiącej własność Komendy Stołecznej Policji w Warszawie czym wyżej wymienieni działali na szkodę interesu publicznego oraz na szkodę KSP w Warszawie,

tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. - na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. z uwagi na brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego.

Zgodnie z poleceniem Prokuratora Krajowego z dnia 19 sierpnia 2016 r. wystąpiono o udzielenie informacji czy w toku prowadzonych w podległych służbach audytów natrafiono na ewentualne ślady przygotowania prowokacji w czasie Marszu Niepodległości w dn. 11 listopada 2013 r.:

- pismem z dn. 7 września 2016 r. do Ministra Spraw Wewnętrznych Mariusza Błaszczaka,
- pismem z dn. 7 września 2016 r. do Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego Piotra Pogonowskiego,
- pismem z dn. 9 września 2016 r. do Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego Ernesta Bejdy,
- pismem z dn. 13 września 2016 r. do Ministra Obrony Narodowej Antoniego Macierewicza.

Zwrócono się także do Komendy Stołecznej Policji w Warszawie i do Komendy Rejonowej Policji Warszawa I o udzielenie Prokuraturze Okręgowej informacji czy w toku prowadzonych po umorzeniu postępowania czynności uzyskano jakieś nowe dowody i ustalenia dot. sprawców podpalenia budki wartowniczej.

Z Prokuratury Okręgowej Warszawa-Praga w Warszawie uzyskano informacje na temat sprawy V Ds 74/14, w tym odpis aktu oskarżenia p-ko Markowi A.F. i innym oraz uzyskano kopie protokołów przesłuchań w charakterze świadków:

- Pawła Wojtunika - byłego Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego,
- Bartłomieja Sienkiewicza, byłego Ministra Spraw Wewnętrznych,
- Elżbiety Bieńkowskiej, byłej Wicepremier - Ministra Infrastruktury.

Z Centralnego Biura Antykorupcyjnego uzyskano informację, że w trakcie prowadzonych w CBA zadań audytowych oraz realizacji innych czynności nie natrafiono na materiały dot. ewentualnego przygotowania prowokacji w czasie Marszu Niepodległości w dn. 11 listopada 2013 r.

Wydział Kryminalny Komendy Stołecznej Policji pismem z dnia 30 września 2013 r. poinformował, że po umorzeniu poprzednio prowadzonego postępowania w sprawie zniszczenia przez podpalenie w dn. 11 listopada 2013 r. budki wartowniczej przy ambasadzie Federacji Rosyjskiej nie uzyskano żadnych innych dowodów i ustaleń dot. sprawców tego zdarzenia.

Z pisma Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dn. 13 października 2016 r. wynika m.in., że Komenda Stołeczna Policji przekazała informacje, że przedmiotowe zdarzenie było jednorazowym wybrykiem chuligańskim. Ponadto przekazano, że Straż Graniczna nie posiada informacji na temat śladów przygotowania prowokacji. Nie natrafiono też na informacje mogące świadczyć o przygotowaniu prowokacji w dokumentacji Biura Ochrony Rządu.

Z Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego uzyskano informację, że jedynie z materiałów Policji w Łodzi wynika, że był to wybryk chuligański.

Pismem z dnia 21 października 2016 r. zwrócono się z wnioskiem do Wydziału Konsularnego Ambasady RP w Brukseli o przesłuchanie w charakterze świadka w drodze pomocy prawnej Pani Elżbiety Bieńkowskiej - Europejskiego Komisarza ds. Rynku Wewnętrznego i Usług.

Pismem z dn. 3 listopada 2016 r. zwrócono się do Wojewody Mazowieckiego o przekazanie tut. Prokuraturze, dla potrzeb niniejszego śledztwa, kserokopii całości materiałów postępowania administracyjnego, w tym dowodowego oraz wydawanych decyzji i wyroków, w sprawie WBZK-1.6110.3.2014 dot. rozwiązania zgromadzenia publicznego, organizowanego w imieniu Stowarzyszenia „Marsz Niepodległości” w dniu 11 listopada 2013 r. w godzinach 15.00 - 20.00 z planowaną trasą przemarszu ulicami: Marszałkowską, Waryńskiego, Puławską, Goworka, Spacerową, Belwederską, Al. Ujazdowskimi do placu Na Rozdrożu.

Z ABW, CBA, MSW, KG Policji i Komendy Stołecznej Policji uzyskano dane personalne i adresowe osób pełniących w dn. 11 listopada 2013 r. funkcje kierownicze w poszczególnych służbach i komendach.

Uzyskano stosowne informacje z Ministerstwa Obrony Narodowej.

Pismem z dn. 21 listopada 2016 r. zwrócono się do Ministra Spraw Zagranicznych - Witolda Waszczykowskiego o przekazanie kopii ewentualnej korespondencji w sprawie podpalenia ww. kabiny wartowniczej pomiędzy Ambasadą Federacji Rosyjskiej, a Ministerstwem Spraw Zagranicznych RP.

Przesłuchano przedstawiciela Stowarzyszenia Marsz Niepodległości - Krzysztofa Bosaka na temat posiadanych przez niego i przez Stowarzyszenie informacji o udziale w zamieszkach i podpaleniu budki funkcjonariusz służb. Zeznał on m.in., że uczestniczył zarówno w przygotowaniach do marszu w roku 2013, jak i w przebiegu zgromadzenia jako jego uczestnik i jedna osób zabezpieczająca wraz ze strażą marszu miejsce pożaru przy bramie ambasady rosyjskiej.

Nie był świadkiem podpalenia budki i nie widział sprawców. Dostrzegł jedynie płomienie z odległości ok. 200 metrów, po czym zbliżył się do miejsca pożaru. Był w odległości ok. 4-5 metrów od ogniska pożaru. Wraz ze strażą Marszu Niepodległości uformowali kordon oddzielający uczestników marszu od płonącego obiektu. Zabezpieczali miejsce pożaru aż do jego wygaśnięcia i rozrzedzenia się tłumu. Nie pomagały im żadne służby, w tym Policja. W pobliżu znajdowały się osoby w kominiarkach, których obecność przeszkadzała im w zabezpieczeniu miejsca pożaru, bowiem ludzie ci usiłowali naruszyć bramę ambasady rosyjskiej, a po sformowaniu kordonu straży sporadycznie przerywali ten kordon aż do momentu uspokojenia sytuacji. Przy budce nie było funkcjonariuszy, którzy normalnie pełnili tam służbę. Takie były ustalenia z Policją. Wie o tym, że w miejscu pożaru byli także nieumundurowani funkcjonariusze, gdyż później na podstawie ich zeznań przedstawiono zarzuty podpalenia K.Z. z Radomska. Razem z nim, a także wcześniej zanim dotarł na miejsce pożaru, świadkami wydarzenia byli członkowie straży Marszu Niepodległości. Ich nazwisk nie pamięta, natomiast sądzi, że można ich zidentyfikować na podstawie zdjęć z miejsca zdarzenia. Część z nich musiała być świadkami podpalenia budki. Według niego pożar budki stanowił zagrożenie dla zdrowia uczestników marszu. Marsz Niepodległości przechodził w bezpośrednim sąsiedztwie płonącego obiektu, na tyle blisko, że dopiero pożar spowodował powstanie pustej przestrzeni wokół płonącego obiektu. W trakcie gdy płonęła budka, co wedle mogło trwać ok. 20 minut, Marsz Niepodległości cały czas przechodził obok bramy ambasady rosyjskiej i tej płonącej budki. Oznacza to, że przepływający tłum niósł kolejnych ludzi nieświadomych zagrożenia w kierunku pożaru. Ze względu na duży tłok i spowolnione przesuwanie się marszu tłum napierał także w kierunku płonącej budki. Reagując na zagrożenie, członkowie straży marszu sformowali kordon oddzielający przechodzących ludzi od płonącego obiektu. Podczas trwania pożaru budka paliła się z różną intensywnością. W szczytowym momencie płomienie ze względu na swoją temperaturę uniemożliwiały podejście do niej na mniej niż 4-5 metrów i same miały wysokość ok. 3-4 metrów. Straż marszu formująca opisany kordon działała spontanicznie, nie był świadkiem podżegania do podpalenia budki. Od momentu rozpoczęcia się Marszu Niepodległości straż marszu przez dostępne nagłośnienie organizatorów wzywała do przestrzegania poleceń straży marszu i spokojnych zachowań zgodnych z prawem. Oprócz informacji medialnych nie posiada żadnych innych informacji nt. osób, które podlegały do podpalenia ww. budki. Po opuszczenia aresztu przez K.Z. miał okazję poznać go w budynku TVP przy okazji nagrania programu J. Pospieszalskiego na temat nadużyć Policji. Wie od niego, że nie był sprawcą podpalenia budki, i że nie był zatrzymany na miejscu zdarzenia i że na podstawie fałszywych zarzutów spędził 2 lub 3 miesiące w areszcie i nie wiedział także, kto budkę podpalił. W jego ocenie oraz innych organizatorów Marszu Niepodległości z opublikowanych stenogramów treści rozmów, a konkretnie Pawła Wojtunika,

ówczesnego szefa CBA, wynika, że m.in. Sienkiewicz ręcznie sterował służbami podległymi MSW i wykorzystał je do przeprowadzenia prowokacji, polegającej na podpaleniu budki przy ambasadzie rosyjskiej na Marszu Niepodległości w 2013 roku.

W związku z zeznaniami Krzysztofa Bosaka oraz z uwagi na fakt, że Prokuratura Okręgowa w Suwałkach nie posiadała żadnych możliwości wykrywczych w zakresie ustalenia sprawców podpalenia w dniu 11 listopada 2013 r. budki wartowniczej przy Ambasadzie Federacji Rosyjskiej w Warszawie zarządzeniem z dn. 8 grudnia 2016 r., powierzono Komendzie Stołecznej Policji w Warszawie przeprowadzenie śledztwa PO I Ds. 48.2016 w zakresie dot. dokonanego przez nieustalone osoby, działające publicznie i bez powodu, okazujące przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, zniszczenia przez podpalenie w dniu 11 listopada 2013 r. w Warszawie kabiny wartowniczej wartości 15 000,00 zł umiejscowionej przy Ambasadzie Federacji Rosyjskiej przy ul. Spacerowej w Warszawie na szkodę Komendy Stołecznej Policji, tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

Jednocześnie przekazano do wykorzystania tomy od I do V akt śledztwa, a także kopię protokołu przesłuchania świadka - Krzysztofa Bosak z dn. 23 listopada 2016 r.

Postanowieniem z dn. 20 grudnia 2016 r. zaliczono w poczet materiałów śledztwa PO I Ds 48.2016 otrzymane kopie sprawy administracyjnej o sygn. WBZK-I.6110.3.2014 Mazowieckiego Urzędu Wojewódzkiego w przedmiocie odwołań od decyzji Nr 1/2013 Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy z dn. 11 listopada 2013 r. o rozwiązaniu zgromadzenia publicznego Marsz Niepodległości w dn. 11 listopada 2013 r. w Warszawie, które następnie przekazano do Komendy Stołecznej Policji.

W dniu 16 stycznia 2017 r. przesłuchano Komendanta Rejonowego Policji Warszawa I - inspektora Sławomira Mariana Piekuta. Zeznał on m.in., że Komendantem Rejonowym Warszawa I jest od 2012 roku. Rejon działania jednostki obejmuje dzielnicę Śródmieści w Warszawie, w tym m.in. okolice przez które od wielu lat organizowany jest Marsz Niepodległości. Marsz ten organizowany był w 2013 r. przez Stowarzyszenie Marsz Niepodległości. Jego jednostka podlega pod Komendanta Stołecznego Policji w Warszawie, którym był w 2013 r. nadinspektor Dariusz Działo. Ogólnie jest mu wiadomym, że jednostki policji są podległe Ministrowi Spraw Wewnętrznych, a obok nich Biuro Ochrony Rządu i Straż Graniczna oraz Straż Pożarna. Komendanta Stołecznego Policji znał wówczas z racji pełnionego nad jednostką nadzoru. Komendantem Głównym Policji był wówczas Marek Działoszyński. Jego także osobiście nie znał. Komenda Stołeczna Policji podlegała bezpośrednio pod Komendanta Głównego, bądź pod któregoś z jego zastępców. Nie znał wówczas i obecnie ówczesnego Ministra Spraw Wewnętrznych Bartłomieja Sienkiewicza. Jako Komendant Rejonowy Policji Warszawa I w trakcie Marszu

Niepodległości był dowódcą Odcinka Śródmieście w ramach Podoperacji Warszawa. Być może ochrona Marszu Niepodległości była związana z ogólnymi działaniami, które były podejmowane w czasie odbywającego się w Polsce Szczytu Klimatycznego; były jego częścią. Zabezpieczeniem Marszu w dniu 11 listopada 2013 r. zajmowali się dowódcy poszczególnych odcinków. Nikt nie wydawał mu polecenia podpalenia budki wartowniczej znajdującej się przy Ambasadzie Federacji Rosyjskiej, przy ul. Spacerowej, bądź dokonania innej prowokacji mającej postać podpalenia lub doprowadzenia do bójek, a także nie wie, aby wydawano go innym policjantom

Z zeznań przesłuchanego w dniu 20 stycznia 2017 r. Krzysztofa Adama Gajewskiego wynika m.in., że w okresie od 16 stycznia 2012 r. do 11 lutego 2015 r. był Pierwszym Zastępcą Komendanta Głównego Policji i nadzorował wówczas pion prewencji Policji. Następnie od 12 lutego 2015 r. do 10 grudnia 2015 r. był Komendantem Głównym Policji. Podlegał mu pion prewencji we wszystkich Komendach Wojewódzkich Policji. Generalnie były to służby mundurowe.

Nie jest mu znana treść artykułu Cezarego Gmyza w tygodniku „Do Rzeczy” nr 21/120, pt. „Kulisy rządu Tuska na taśmie Wojtunika i Bieńkowskiej.”, tzn. nie czytał go. Słyszał, że artykuł taki się ukazał i że dotyczył treści rozmowy między ministrem Wojtunikiem, a panią premier Bieńkowską. Pamięta, że informacja prasowa zasadzała się na tezie wypowiedzianej przez Wojtunika, iż to minister Sienkiewicz mógł zlecić dokonanie funkcjonariuszom podległych służb podpalenie budki wartowniczej pod siedzibą ambasady Federacji Rosyjskiej. W jego ocenie, treści te były nieprawdopodobne i traktował to jako jedną z wielu nedorzecznych hipotez stawianych przez tę gazetę członkom obozu rządzącego przeciwny do reprezentowanego przez tę gazetę. Dla niego to podpalenie układało się w logiczny ciąg eskalacji części działań protestujących. Najpierw dopuścili się ataku na siedzibę anarchistów przy ulicy Wilczej, gdzie starli się z Policją, dalej na Placu Zbawiciela podpalili „tęczę” i w konsekwencji dopuścili się podpalenia budki przy Ambasadzie Rosyjskiej i obrzucenia terenu ambasady różnymi przedmiotami. Wyklucza, aby Sienkiewicz takie polecenie wydał. Dla niego jest to nedorzeczne.

Przed rozpoczęciem operacji „Klimat” odbyła się odprawa w policyjnym centrum w Legionowie z udziałem ministra Sienkiewicza, ministra ochrony środowiska, szefów służb, czyli Policji, Straży Granicznej, Żandarmerii, Wojska Polskiego, biorących udział w zabezpieczeniu całej operacji klimat. To spotkanie poświęcone było omówieniu stanu przygotowań do tej operacji. Nie przypomina sobie, aby później spotykał się z min. Sienkiewiczem w sprawie tej operacji. W czasie trwania operacji przebywał w Policyjnym Centrum Dowodzenia w Legionowie. Podczas tego spotkania każdy z szefów służb przedstawił informacje dot. przygotowania do niej. Nie słyszał, aby Sienkiewicz w jakikolwiek sposób przekazywał służbom polecenia dot. uczestniczenia funkcjonariuszy w zakłóceniu przebiegu marszu. Wszystkie te przedsięwzięcia zmierzały do tego,

aby zapewnić bezpieczeństwo uczestnikom uroczystości i manifestacji, a także mieszkańcom Warszawy nie uczestniczącym w nich. Przedsięwzięcia te miały służyć zapewnieniu bezpieczeństwa uczestnikom szczytu klimatycznego, który rozpoczynał się także w dniu 11 listopada 2013 r. Uważa, że prokurator może wystąpić do KSP o przekazanie planu zabezpieczenia uroczystości, w tym samego Marszu Niepodległości.

Nie są mu znane takie przypadki ewentualnych nielegalnych operacji służb specjalnych w czasie Marszu Niepodległości w dniu 11 listopada 2013 r.

Jak więc z powyższego wynika nie zebrano dowodów na zaistnienie ewentualnych przestępstw objętych niniejszym postępowaniem przez byłego Ministra Spraw Wewnętrznych Bartłomieja Sienkiewicza, jak i przez byłego Szefa CBA Pawła Wojtunika. Stwierdzić przy tym należy, że aktach sprawy znajduje się protokół przesłuchania Pawła Wojtunika z dnia 29 maja 2015 r. do sprawy V Ds. 74/14 Prokuratury Okręgowej w Warszawie, gdzie zeznał on m.in. odnośnie do wątku „budki strażniczej” - nigdy nie przypuszczał że ktoś mógłby jego słowa zinterpretować w taki sposób, w jaki początkowo relacjonowały to media. Podkreślił, że już tego samego dnia, w którym publikacja „Do Rzeczy” ujrzała światło dzienne w telewizji Rosija zobaczył materiał, zbieżny treściowo z tą - absurdalną - interpretacją jego słów rzekomo sugerujących, że minister Sienkiewicz dopuścił się takiej prowokacji. Jest daleki od snucia teorii spiskowych, ale szybkość pojawienia się tych informacji i ich wydźwięk mógłby nasuwać wniosek, że to jest sprawy którą „powinny się raczej zająć państwowe służby kontrwywiadowcze”.

W toku prowadzonego śledztwa przesłuchano również w charakterze świadków funkcjonariuszy CBS KGP Zarządu w Warszawie.

Wymienione wyżej osoby, zgodnie z ich zeznaniami, nie były bezpośrednimi świadkami podpalenia w dniu 11 listopada 2013 r. budki wartowniczej umiejscowionej pod Ambasadą Federacji Rosyjskiej w Warszawie. Świadkowie ci nie znali także okoliczności związanych z zatrzymaniem osób podejrzewanych o dokonanie podpalenia. Przesłuchane osoby nie posiadały wiedzy na temat tego, aby Paweł Wojtunik podczas rozmowy z Elżbietą Bieńkowską sugerował, jakoby do podpalenia budki pod Ambasadą Federacji Rosji doszło na polecenie byłego Ministra MSW Bartłomieja Sienkiewicza. Wymienieni wyżej świadkowie zeznawali, iż były Minister MSW Bartłomiej Sienkiewicz nie kontaktował się z nimi w celu przekazania jakichkolwiek poleceń związanych z udziałem podległych mu służb w zabezpieczeniu Marszu Niepodległości. W kwestii udziału w naradach lub zebraniach roboczych służb, mających na celu ustalenie sposobów i procedur związanych z zabezpieczeniem Marszu Niepodległości w dniu 11 listopada 2013 r., w Warszawie świadkowie wskazywali, iż o powyższych ustaleniach dowiadywali się podczas odpraw poprzedzających służbę, prowadzonych przez ich bezpośrednich przełożonych.

Mając na uwadze tak zgromadzony i opisany powyżej materiał dowodowy Prokuratura Okręgowa w Suwałkach stwierdziła co następuje.

Niewątpliwie w dniu 11 listopada 2013 r. w Warszawie, przy ogrodzeniu terenu należącego do Ambasady Federacji Rosji mieszczącym się przy ul. Spacerowej doszło do popełnienia przestępstwa polegającego na zniszczeniu poprzez podpalenie kabiny wartowniczej o wartości 15.000,00 zł, na szkodę Komendy Stołecznej Policji, przy czym sprawcy przedmiotowego czynu dokonali go działając publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego.

Pomimo jednakże wykonania wszystkich wskazanych powyżej czynności nie zdołano ustalić sprawcy lub sprawców podpalenia budki wartowniczej znajdującej się w pobliżu Ambasady Federacji Rosji w dniu 11 listopada 2013 r. Wyczerpano wszystkie możliwości procesowe i pozaprocesowe pozwalające na ustalenie w/wym. osoby lub osób, które dokonały powyższego czynu. Z tego też względu postępowanie niniejsze w zakresie czynu stypizowanego w art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. należało umorzyć wobec niewykrycia sprawcy czynu opisanego w sentencji postanowienia.

Stwierdzić należało, że czyn powyższy opisany w pkt. 2 sentencji postanowienia o umorzeniu, objęty przedmiotem śledztwa nie wyczerpał znamion czynu stypizowanego w art. 163 § 1 pkt. 1 k.k., dlatego też, działając na podstawie art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k., postępowanie niniejsze w ww. zakresie należało umorzyć wobec stwierdzenia, iż nie zawiera on znamion czynu zabronionego.

Jednocześnie całokształt ustaleń dokonanych przez organy ścigania dotyczących czynu stypizowanego w art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. polegającego na mającym miejsce w bliżej nieokreślonym czasie nie później niż w dniu 11 listopada 2013 r. w Warszawie przekroczenia swych uprawnień przez funkcjonariusza publicznego - ówczesnego Ministra Spraw Wewnętrznych poprzez podżeganie nieustalonych osób do zniszczenia mienia stanowiącego własność KSP w Warszawie w postaci budki strażniczej o wartości 15.000,00 zł usytuowanej pod Ambasadą Federacji Rosyjskiej w Warszawie, poprzez jej podpalenie, czym ww. działał na szkodę interesu publicznego oraz na szkodę KSP w Warszawie, jak i czynu kwalifikowanego z art. 231 § 1 k.k. polegającego na niedopełnieniu swych obowiązków przez funkcjonariusza publicznego - ówczesnego Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego poprzez zaniechanie poinformowania prokuratora o działaniu Ministra Spraw Wewnętrznych polegającym na podżeganiu nieustalonych osób do podpalenia budki strażniczej usytuowanej pod Ambasadą Federacji Rosyjskiej w Warszawie w bliżej nieokreślonym czasie nie później niż w dniu 11 listopada 2013 r. w Warszawie, a także czynu opisanego w pkt. 5 sentencji postanowienia, nie przedstawił

spójnej i zamkniętej całości pozwalającej na przyjęcie, uzasadnionego dostatecznie podejrzenia, że doszło do popełnienia wym. przestępstw.

W świetle przytoczonej powyżej argumentacji stwierdzić zatem należy, że postępowanie przygotowawcze w powyższym zakresie dotyczącym punktu 3 i 4 sentencji postanowienia o umorzeniu śledztwa należało umorzyć wobec wystąpienia negatywnej przesłanki procesowej określonej w art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k., to jest wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu.

Odnosząc się zaś do czynu opisanego w pkt. 5 sentencji postanowienia stwierdzić należy, że zaangażowanie sił i środków przymusu bezpośredniego przez pododdziały Policji ocenić należy jako adekwatne do rozmiaru zaistniałych zdarzeń, było także zasadne i zgodne z przepisami Ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji oraz Ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej. W świetle powyższych ustaleń dokonanych w trakcie prowadzonego postępowania przygotowawczego stwierdzono, że zebrane dowody nie uprawdopodobniły w sposób dostateczny faktu popełnienia czynu stypizowanego w art. 231 § 1 k.k. Chodzi tu bowiem jak przedstawił to prokurator w uzasadnieniu o określone quantum dowodów, które pozwalałyby na uprawdopodobnienie jego zaistnienia. Jest to zatem sytuacja, gdy wprawdzie nie ustalono, że czyn zaistniał, lecz też nie wykluczono, że mógł zaistnieć, nie są to jednak okoliczności wystarczające do potwierdzenia tego faktu. Na podstawie zaś wniosku „*a minori ad maius*” całkowita pewność, że czynu nie popełniono, musi prowadzić do przyjęcia zaistnienia przesłanki wskazanej w art. 17 § 1 pkt. 1 k.p.k.

Z uwagi na powyższe, prokurator orzekł o umorzeniu niniejszego śledztwa w zakresie czynu opisanego w pkt. 5 sentencji umorzenia na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k.

Prokuratura Okręgowa w Suwałkach pismem z dnia 13 września 2019 r. o sygn. PO I Ds 48.2016 poinformowała Rzecznika Prasowego Prokuratury Krajowej do sprawy o sygn. PK XV BPK 0611.1.2018 o umorzeniu przedmiotowego postępowania.

Z informacji dostępnych w analizowanej sprawie wynika, że na przedmiotowe postanowienie o umorzeniu śledztwa nie było składane zażalenie.

160) 3007-1.Ds.2.2023 Prokuratury Okręgowej w Elblągu

Przedmiotem postępowania było zawiadomienie I.S. (członek partii Suwerenna Polska) i D.P. - obaj kandydaci KW Prawo i Sprawiedliwość w wyborach parlamentarnych w dniu 15.10.2023 r., dotyczące przekroczenia uprawnień w dniu 23 lutego 2022 r. przez Prezydenta Miasta Inowrocław

– Ryszarda Brejzę w związku z podpisaniem dokumentu w postaci „Listu intencyjnego w sprawie budowy w mieście Inowrocław instalacji termicznego przekształcenia odpadów z odzyskiem energii” czym działano na szkodę Miasta Inowrocław. Autorzy zawiadomienia wyżej opisane działanie zakwalifikowali jako przestępstwo z art. 270 § 1 k.k.

W oparciu o zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy ustalono co następuje.

Zawiadomienie I.S. i D.P. w dniu 20 grudnia 2022 r. wpłynęło do Prokuratury Krajowej w Warszawie. Samo zawiadomienie składało się z 3 stron i zawierało jeden załącznik – kopię listu intencyjnego na 4 kartach.

Postanowieniem z dnia 6 lutego 2023 r. prokurator referent wszczęła śledztwo w sprawie dokonanego nie później niż dnia 23 lutego 2022 r. w Inowrocławiu woj. kujawsko – pomorskie, przekroczenia uprawnień lub niedopełnienia obowiązków przez Prezydenta Miasta Inowrocławia w związku z podpisaniem dokumentu w postaci „Listu intencyjnego w sprawie budowy w mieście Inowrocław instalacji termicznego przekształcenia odpadów z odzyskiem energii” czym działano na szkodę Miasta Inowrocław, tj. czyn z art. 231 § 1 k.k.

Zarządzeniem z dnia 7 lutego 2023 r. ww. prokurator powierzył prowadzenie śledztwa Komendzie Powiatowej Policji w Inowrocławiu. W tym samym dniu akta główne wraz ze szczegółowymi wytycznymi zostały przesłane do KPP w Inowrocławiu celem ich realizacji.

Następnie, kolejny prokurator referent – K. O. zarządzeniem z dnia 16 marca 2023 r. zmienił zarządzenie z dnia 7 lutego 2023 r. poprzez powierzenie prowadzenia przedmiotowego śledztwa Komendzie Powiatowej Policji w Radziejowicach. Czynność ta była następstwem wniosku Zastępcy Komendanta Wojewódzkiego Policji w Bydgoszczy wskazującego na zasadność wyłączenia KPP w Inowrocławiu z uwagi na wystąpienie okoliczności określonych w art. 41 § 1 k.p.k. i art. 42 § 1 k.p.k. w zw. z art. 47 § 1 k.p.k., które wynikać miały z „występowania wzajemnych zależności” przedstawicieli Komendy Policji i Miasta i wskazaniu jako właściwą do prowadzenia powierzonego śledztwo – Komendę Powiatowa Policji w Radziejowicach. Informacja w tym przedmiocie wpłynęła do Prokuratury Okręgowej w Elblągu w dniu 9 marca 2023 r.

W toku przeprowadzonego postępowania przygotowawczego, które trwało od 6 lutego 2023 r. do 28 grudnia 2023 r. przesłuchano dwóch zawiadamiających oraz 9 świadków – osoby, które również złożyły swoje podpisy na dokumencie w postaci „Listu intencyjnego w sprawie budowy w mieście Inowrocław instalacji termicznego przekształcenia odpadów z odzyskiem energii” oraz podejmowały określone czynności przy procedowaniu nad organizacją podpisania ww. dokumentu. Materiał dowodowy uzupełniono o kopię dokumentów, które dotyczyły podjęcia czynności poprzedzających podpisanie „Listu intencyjnego w sprawie budowy w mieście Inowrocław instalacji termicznego przekształcenia odpadów z odzyskiem energii”. Tak zgromadzono materiał dowodowy

w ilości 317 kart (dwa tomy). W dniach 27 kwietnia, 2 sierpnia, 5 września, 6 października, 6 listopada i 6 grudnia 2023 r. prokurator K. O. wydał postanowienia o przedłużeniu okresu śledztwa. W tym miejscu należy zwrócić uwagę, iż w okresie od 23 września 2023 r. do 28 grudnia 2023 r. nie została wykonana żadna czynność dowodowa. W postanowieniu o przedłużeniu czasu trwania śledztwa z dnia 6 października 2023r. wskazano na potrzebę przesłuchania świadka P.P. (pomimo, że świadka tego przesłuchano już w dniu 23 września 2023 r.), zaś w postanowieniach z dnia 6 listopada i 6 grudnia 2023 r. jako powód przedłużenia śledztwa wskazano konieczność dokonania analizy zgromadzonego materiału i podjęcia decyzji co do jego uzupełnienia lub zakończenia postępowania.

Jako swoiste *curiosum* należy potraktować pismo ówczesnej Prokurator Okręgowej w Elblągu Beaty Dziewiątkowskiej z dnia 9 listopada 2023 r. skierowane do Prokuratury Regionalnej w Gdańsku, w którym stwierdziła, że „w przypadku podjęcia decyzji o umorzeniu śledztwa projekt postanowienia zostanie niezwłocznie przesłany do Prokuratury Regionalnej w Gdańsku”. Konsekwencją było pismo z dnia 1.12.2023 r., w którym ta sama prokurator przesłała projekt postanowienia o umorzeniu śledztwa i nadmieniała, że jego umorzenie planowane jest w terminie do 6.12.2023 r. Jest to przykład wasalizacji i antynomii w działaniach prokuratury. W odpowiedzi na przesłany projekt, w piśmie z dnia 27.12.2023 r. ówczesna Prokurator Regionalna w Gdańsku Teresa Rutowska-Szmydyńska oceniła, że decyzja kończąca postępowanie jest prawidłowa, zauważając omyłkowe wskazanie nieprawidłowo przytoczonego przepisu.

Pomimo deklaracji o planowanym zakończeniu postanowienia do 6.12.2023 r., finalnie dopiero w dniu 28.12.2023 r. prokurator referent umorzył śledztwo w sprawie dokonanego nie później niż dnia 23 lutego 2022 r. w Inowrocławiu woj. kujawsko – pomorskie, przekroczenia uprawnień lub niedopełnienia obowiązków przez Prezydenta Miasta Inowrocławia w związku z podpisaniem dokumentu w postaci „Listu intencyjnego w sprawie budowy w mieście Inowrocław instalacji termicznego przekształcenia odpadów z odzyskiem energii” czym działano na szkodę Miasta Inowrocław, tj. czyn z art. 231 § 1k.k. wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego – na podstawie art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k..

Poddając analizie treść uzasadnienia wskazanej powyżej decyzji merytorycznej stwierdzić należy, jest to decyzja słuszna aczkolwiek spóźniona. W uzasadnieniu referent opisał dowody jakie przeprowadzono i na jakich oparł decyzję a także ocenę karno – materialną badanego czynu z przytoczeniem orzecznictwa.

Zapadła decyzja jest zbieżna ze stanowiskiem pierwszego referenta sprawy, który po zapoznaniu się z zawiadomieniem i załącznikami w piśmie z dnia 1 lutego 2023 r. (k. 19 akt podręcznych) wskazał brak podstaw do wszczęcia i przeprowadzenia postępowania

przygotowawczego z uwagi na zaistnienie negatywnej przesłanki procesowej wskazanej w art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k. w postaci braku znamion czynu zabronionego.

Odrębnej analizie poddano zwierzchni nadzór nad badanym postępowaniem.

Zawiadomienie I.S. i D.P. w dniu 20 grudnia 2022 r. wpłynęło do Prokuratury Krajowej w Warszawie.

W dniu 2 stycznia 2023 r. materiały te zgodnie z właściwością miejscową zostały przesłane do Prokuratury Regionalnej w Gdańsku.

Pismem z dnia 13 stycznia 2023 r. Prokurator Regionalny w Gdańsku - Teresa Rutkowska – Szmydyńska na podstawie § 116 ust. 5 rozporządzenia Ministra sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. – Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, z pominięciem właściwości miejscowej wskazała Prokuraturę Okręgową w Elblągu do prowadzenia postępowania w sprawie zainicjowanej jak wskazała „korespondencją” Panów I.S. i D.P. W uzasadnieniu ogólnikowo powołano się na interes wymiaru sprawiedliwości oraz dobro postępowania. Końcowo zakreślono termin - do 31 stycznia 2023 r. do poinformowania o wszczęciu śledztwa, jak również nadesłania jego kopii.

W dniu 19 stycznia 2023 r. zarządzeniem naczelnika I Wydziału Śledczego PO w Elblągu – K. O., sprawa została przydzielona do referatu prokuratora.

W dniu 27 stycznia 2023 r. Z-ca Prokuratora Okręgowego w Elblągu – Jarosław Kemblowski pisemnie (wpis na obwolucie akt podręcznych) wydał polecenie wszczęcia śledztwa wskazując - „opis zgodny z poleceniem Prokuratury Regionalnej w Gdańsku”.

Następnie prokurator referent (wpis na obwolucie akt podręcznych z datą 30.01.2023r.) na podstawie art. 7 § 3 ustawy Prawo o prokuraturze zwróciła się o pisemne uzasadnienie polecenia z dnia 27 stycznia 2023 r.

Zastępca Prokuratora Okręgowego w Elblągu uzasadnienie polecenia wszczęcia śledztwa w niniejszej sprawie sporządził w dniu 31 stycznia 2023 r., które następnie przedłożono prok. referentowi. W uzasadnieniu autor wskazał potrzebę wydania postanowienia o wszczęciu śledztwa z uwagi na brak możliwości przeprowadzenia postępowania sprawdzającego spowodowany upływem terminów procesowych na wykonanie jakichkolwiek czynności w tym zakresie zwłaszcza, że Prokurator Regionalny w Gdańsku wskazał termin do 31 stycznia 2023 r. na przesłanie kopii postanowienia o wszczęciu śledztwa.

Z pisemnym uzasadnieniem polecenia służbowego zapoznała się prok. referent.

W aktach podręcznych pisemne uzasadnienie polecenia znajduje się w dwóch egzemplarzach – k. 17, 18. Na stronie 18v. jednego z egzemplarzy znajdują się odręczne adnotacje Z-cy Prokuratora Okręgowego w Elblągu dot.:

- przebiegu rozmowy z prokuratorką referentem w dniu 29.01.2023 r. dot. odmowy wydania wszczęcia postępowania, nie tylko przez prok. referenta ale również przez prok. M. R. (w tym miejscu wskazać należy, iż na k. 16 akt podręcznych znajduje się notatka prok. M. R. opatrzona datą 27.01.2023 r. dot. wyjaśnienia niewykonania polecenia dot. wszczęcia niniejszego śledztwa w zastępstwie prokurator referent (przebywającej na urlopie), wydania polecenia służbowego w tym przedmiocie oraz z zapisem cytatu prokurator referent: „jeżeli nie zabierzemy jej tej sprawy to będziemy mieli same kłopoty”;

- przebiegu rozmowy z prokuratorką referentką z dnia 30.01.2023r. dot. zwrotu akt bez wykonania czynności z żądaniem sporządzenia uzasadnienia na piśmie.

Na tej samej stronie –znajduje się również adnotacja prokuratorki referenta opatrzona datą 1.02.2023 r., w której autorka zaprzeczyła aby spotkanie z Z-cą Prokuratora Okręgowego w Elblągu przebiegało w opisany przez niego sposób.

Z ww. wpisami zapoznał się Prokurator Okręgowy w Elblągu co zostało odnotowane z datą 31.01.2023 r.

Następnie prokuratorka referent w dniu 1.02.2023r. złożyła pisemny wniosek wyłączenie jej od udziału w tej sprawie powołując się na treść art. 7 § 4 ustawy Prawo o prokuraturze w zw. z § 40 ust. 1 pkt. 2 Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury. Znamionym jest uzasadnienie tego wniosku. Prokuratorka referent dokonuje w nim dokładnej analizy karno - materialnej zawiadomienia oraz załączonych dokumentów. Szczegółowo opisuje dlaczego podpisanie przez władze Miasta Inowrocławia dokumentu w postaci „Listu intencyjnego w sprawie budowy w mieście Inowrocław instalacji termicznego przekształcenia odpadów z odzyskiem energii” nie wiąże się z zaciągnięciem przez podpisujących jakichkolwiek zobowiązań i nie rodzi dla nich skutków finansowych. Sformułowania zawarte w tym dokumencie wskazują, iż ma on jedynie charakter deklaratoryjny. Co więcej treść tego listu wyraźnie wskazuje, iż dalsze działania w sprawie utworzenia spalarni zostaną poprzedzone kampanią informacyjną a strony tego porozumienia zobowiązały się do dalszych działań minimalizujących negatywny wpływ na środowisko i mieszkańców, a także w tym zakresie podejmowania działań osłonowych. Stanowczo prokuratorka ref. zaznaczyła, że prawidłowa analiza materiałów sprawy już na tym etapie daje podstawy, a treść art. 305 § 1 k.p.k. wręcz nakazuje wydanie postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa z uwagi na zaistnienie przesłanki negatywnej - art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k., czyli brak znamion czynu zabronionego.

Postanowieniem z dnia 3 lutego 2023 r. wniosek o wyłączenie prokuratorki ref. nie został uwzględniony.

W dniu 27 lutego 2023 r. prokurator ref. nie zatwierdziła planu śledztwa sporządzonego przez Komendę Powiatową Policji w Inowrocławiu, który zawierał tylko jedną wersję – „przestępstwo dokonał Prezydent Inowrocławia Ryszard Brejza” . W notatce prokurator wskazała przyczyny niezatwierdzenia i polecenia jakie przekazała prowadzącemu.

Następnie Naczelnik I Wydziału Śledczego z dniem 2.03.2023r. wydał zarządzenie w przedmiocie zmiany referenta, przekazując sprawę prokuratorce. W karcie nadzoru w dniu 8 marca 2023 r. wpisano polecenie dokonania przez nową prokuratorkę ref. planu śledztwa po wpłynięciu akt głównych sprawy. Nowa referent w notatce z 10 marca 2023 r. wskazała Naczelnikowi przyczyny niewykonania polecenia z uwagi na brak akt i nieznanostwo materiału dowodowego. Przebieg rozmów pomiędzy ww. i zajętych w tym zakresie stanowisk zarówno przez nową prokuratorkę referenta, jak i Naczelnika I Wydziału Śledczego, odzwierciedlają treści odrębnych zapisów znajdujące się na k. 57 akt podręcznych.

W dniu 1 marca 2023 r. Prokuratura Regionalna w Gdańsku w celu wykorzystania w przedmiotowym śledztwie zawartych uwag przesłała pismo Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej, w którym, po zapoznaniu się m.in. z postanowieniem o wszczęciu śledztwa w niniejszej sprawie, zauważono objęcie zakresem tylko odpowiedzialności wynikającej z samego faktu podpisania „listu” jako „wyrazu intencji wspólnej przyszłej inwestycji ... z możliwością niekontynuowania współpracy i odmowy zawarcia kolejnych ... umów..., i z którego wynika, że nie tworzy on jakichkolwiek zobowiązań pomiędzy stronami i nie może stanowić podstawy jakichkolwiek roszczeń”. Zawarto w piśmie postulat o przekazaniu informacji o ewentualnym zawarciu przez Miasto Inowrocław umowy cywilnoprawnej z przedsiębiorcami w przedmiocie realizacji przedsięwzięcia – budowy instalacji termicznego przekształcania odpadów. Przedstawione stanowisko było w istocie tożsame co poglądy prawne zaprezentowane we wskazanym wcześniej wniosku pierwszej prokurator referent z dnia 1.02.2023 r. o wyłączenie jej ze sprawy.

Następnie nowa prokuratorka referent w notatce z dnia 10 marca 2023 r. przedstawia swoje wątpliwości w zakresie przyczyn przydzielenia jej badanej sprawy. Szczegółowo opisuje chronologicznie wydarzenia poprzedzające zmianę referenta, jak również dalsze decyzje naczelnika I Wydziału Śledczego w zakresie przydziału referatu jej osobie jak i byłemu referentowi. Zmianę referenta określa działaniem mającym na celu odsunięcie od sprawy prokuratora, który reprezentuje pogląd braku podstaw w kontynuowaniu niniejszego postępowania.

Z treścią notatki zapoznał się Z-ca Prokuratora Okręgowego w Elblągu Jarosław Kembłowski w dniu 13 marca 2023 r. i w dniu 15 marca 2023 r. omówił jej treść z Naczelnikiem Krzysztofem

Olender, który przyjmuje sprawę do dalszego osobistego prowadzenia (zarządzenie z dnia 15 marca 2023 r.).

W tym miejscu należy także zwrócić uwagę na ewaluowanie wersji śledczych wskazanych w planie śledztwa zatwierdzonym w dniu 16.03.2023 r. - z pierwotnie zakładanej, jedynej, uprzednio niezatwierdzonej wersji, że „przestępstwa dokonał Prezydent Miasta Inowrocławia Ryszard Brejza” rozbudowano plan poprzez przyjęcie: „Prezydent Inowrocławia Ryszard Brejza w okolicznościach wprowadzenia go w błąd przez strony umowy co do korzyści jakie może osiągnąć Miasto Inowrocław w przypadku realizacji przedmiotowej inwestycji” do: „Prezydent Ryszard Brejza w okolicznościach wskazujących na przyjęcie przez niego korzyści majątkowej w przypadku doprowadzenia do realizacji przedmiotowej inwestycji”.

W kontekście ostatniej przyjętej wersji śledczej podnieść należy, iż w tym kierunku nie zaplanowano i nie wykonano żadnej czynności procesowej oraz nie podjęto w tym kierunku nawet próby poczynienia ustaleń w toku przeprowadzanych czynności, jak np. przesłuchań świadków.

Na uwagę zasługuje również intensywność zainteresowania Prokuratury Regionalnej w Gdańsku niniejszą sprawą. Prokuratorzy referenci polecenia udzielenia informacji o biegu sprawy wykonali w dniach: 7 luty, 15 luty, 23 luty, 16 marca, 4 kwietnia, 25 kwietnia, 26 maja, 17 lipca, 15 września, 9 listopada i 1 grudnia 2023 r., kiedy to przesłano projekt postanowienia o umorzeniu śledztwa, który w dniu 27 grudnia 2023 r. został zaakceptowany i odesłany.

W świetle przedstawionej częstotliwości udzielania informacji jednostce wyższego szczebla nasuwa się zasadne przypuszczenie, że wynikało ono jedynie z osoby, której działanie było przedmiotem tego postępowania oraz związany z tym wydźwięk medialny. Ponadto mając na uwadze przedmiot postępowania podnieść należy, iż takiego rodzaju postępowania nierzadko i z obszerniejszą ilością materiału dowodowego prowadzone są na poziomie prokuratur rejonowych z o wiele mniejszym zainteresowaniem na poziomie zwierzchniego nadzoru.

Konstatując, stwierdzić należy z całą stanowczością, że w toku niniejszego postępowania miały miejsce działania, które ograniczały niezależność prokuratora rozumianą w kontekście samodzielności w ścisłym powiązaniu z bezstronnością i obiektywizmem. Począwszy od narzuceniu przez Prokuraturę Regionalną w Gdańsku terminu do wszczęcia postępowania, czyli *de facto* narzucenia treści decyzji procesowej, poprzez działania bezpośrednio przełożonych mających na celu doprowadzenie do wykonania ich poleceń, w tym narzucenia kierunku postępowania, aż po odsunięcie pierwszego prokuratora referenta od prowadzenia tej sprawy. Niewątpliwie fakt ten pozostaje w związku z poglądem jaki reprezentował pierwszy referent dot. braku podstaw do wszczęcia i kontynuowania postępowania.

Przeniesienie sprawy do referatu kolejnego prokuratora, nasuwa kolejne zasadne przypuszczenie, że w ten sposób szukano prowadzącego, który zaakceptuje narzucony kierunek postępowania. Co też się stało w dniu 15 marca 2023 r. Następnie kontynuowanie postępowania przez okres ponad 9 miesięcy pozostaje w sprzeczności z celami postępowania, o których mowa w art. 297 § 1 pkt 1 k.p.k. Już na etapie postępowania sprawdzającego, w oparciu o same zapisy „listu intencyjnego” brak znamion czynu zabronionego jako przesłankę negatywną do wszczęcia i prowadzenia postępowania wskazywał zasadnie pierwszy referent sprawy.

Analiza sprawy wykazała konieczność rozpoznania działań prokuratorów nadzorujących postępowanie pod kątem odpowiedzialności służbowej.

161) 3043–2.Ds.7. 2024 Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze

W dniu 11 kwietnia 2019 r. do ówczesnego Prokuratora Krajowego Bogdana Świeczkowskiego, wpłynęło datowane na dzień 01.04.2019 r. zawiadomienie o uzasadnionym podejrzeniu przestępstwa autorstwa Sebastiana Kalety i Pawła Lisieckiego.

Wymienieni posłowie w niniejszym dokumencie zawiadamiają o czynach z art. 296 k.k. oraz art. 507 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. kodeks wyborczy. Z treści zawiadomienia wynika, iż bliżej nieustalone osoby, w okresie trwania kampanii samorządowej w wyborach na Prezydenta m. st. Warszawy oraz Rady m. st. Warszawy i poszczególnych dzielnic, które odbywały się w 2018 r., wyrządziły spółce Miejskie Zakłady Autobusowe z siedzibą w Warszawie znaczną szkodę majątkową, poprzez udzielanie rabatów (zniżek) na ekspozycję materiałów reklamowych Koalicyjnemu Komitetowi Wyborczemu Platforma Nowoczesna – Koalicja Obywatelska, w kwocie znacznie obniżającej cenę usług – nawet do ponad 90 %. Zdaniem zawiadamiających w trakcie kampanii samorządowej, bliżej nieokreślone osoby udzieliły lub przyjęły korzyści majątkowe o charakterze niepieniężnym za umożliwienie ekspozycji materiałów wyborczych Koalicyjnego Komitetu Wyborczego – Platforma Nowoczesna Koalicja Obywatelska, w środkach komunikacji miejskiej zarządzanych przez spółkę, znacznie poniżej cen rynkowych, tj. o czyn z art. 507 kodeks wyborczy.

Do rzeczowego zawiadomienia dołączono kopie artykułów z portali internetowych dot. wskazanej kampanii samorządowej oraz kilkadziesiąt kopii faktur VAT wystawionych przez Miejskie Zakłady Autobusowe Koalicyjnemu Komitetowi Wyborczemu Platforma, Nowoczesna – Koalicja Obywatelska.

W dniu 15 kwietnia 2019 r. Prokurator Krajowy Bogdan Świączkowski w oparciu o treść § 116 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. – Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. poz. 508) przekazał Prokuraturze Okręgowej w Legnicy wskazane powyżej zawiadomienie, celem prowadzenia śledztwa. Przekazanie zawiadomienia poza obszar działania Prokuratury Regionalnej w Warszawie uzasadniono dobrem postępowania przygotowawczego, przejawiającym się w możliwościach organizacyjnych tamtejszej jednostki, a także koniecznością uniknięcia ewentualnego zarzutu braku bezstronności w przypadku prowadzenia śledztwa w przedmiotowym zakresie na terenie m. st. Warszawy.

Pismo to zostało przesłane dnia następnego do Prokuratora Okręgowego w Legnicy Zbigniewa Harasimiuka za pośrednictwem p.o. Zastępcy Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej Piotra Kowalczyka. Rzeczone pismo zawiera znamienne polecenie: „Jednocześnie proszę bezzwłocznie, po przeprowadzeniu niezbędnych czynności sprawdzających, przesłać decyzję procesową w przedmiocie wszczęcia śledztwa”. Wynika z tego dość jednoznacznie, iż narzucono prokuratorowi podległemu wydanie konkretnej decyzji procesowej, wykluczając, iż w tej sprawie, po przeprowadzeniu postępowania sprawdzającego była możliwość wydania decyzji o odmowie wszczęcia śledztwa. Dnia następnego sprawa ta wpłynęła do sekretariatu Prokuratora Okręgowego w Legnicy i zarejestrowano ją pod nr sygn. PO II Ds. 10.2019.

W tym miejscu podnieść należy, iż niniejsza sprawa została objęta bezpośrednim nadzorem przez Departament do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej w Warszawie /sygn. PK VII 132.2019/. W związku z powyższym przesyłano do tegoż Departamentu cykliczne (nie rzadziej niż co miesiąc) informacje dot. biegu wskazanego śledztwa.

Postępowanie to także znajdowało się w zainteresowaniu Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu

W dniu 23 kwietnia 2019 r. Prokurator Okręgowy w Legnicy – Zbigniew Harasimuk wydał postanowienie o wszczęciu śledztwa o czyn z art. 296 § 2 k.k. w zw. z art. 296 § 1 k.k. oraz art. 507 kodeksu wyborczego. Dwa dni później wydał zarządzenie o powierzeniu w całości niniejszego postępowania do prowadzenia Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu - Delegaturze we Wrocławiu.

Następnie w dniu 21 maja 2019 r. referent sprawy - Prokurator Okręgowy w Legnicy przesłuchał w charakterze świadków zawiadamiających. Poseł na Sejm RP Klubu parlamentarnego Prawo i Sprawiedliwość Paweł Lisiecki, przesłuchany w charakterze świadka, zeznał, iż w trakcie kampanii samorządowej w 2018 r. zauważył zwiększoną liczbę reklam wyborczych Koalicji Obywatelskiej Platforma Nowoczesna - Koalicja Obywatelska na autobusach miejskich

poruszających się po Warszawie. Ta aktywność reklamowa wzbudziła w zawiadamiającym wątpliwość co do możliwości finansowych takiej działalności w limitach wyborczych przyznanych temu komitetowi. W związku z powyższym podjął on interwencję poselską w Miejskich Zakładach Autobusowych w Warszawie. Zawiadamiający zeznał, iż tuż po wyborach samorządowych 22 lub 23 października 2018 r. MZA w Warszawie pisemnie odpowiedziały na jego zapytanie dot. zawartych umów z poszczególnymi komitetami wyborczymi. Z usług reklamowych korzystały – Koalicja Obywatelska, Komitet Wyborczy Sojuszu Lewicy Demokratycznej, Wygra Warszawa – Jana Śpiewaka oraz Bezpartyjni. Paweł Lisiecki nadmienił, iż w trakcie kampanii spółka MZA w Warszawie zawierając umowy reklamowe z poszczególnymi komitetami wyborczymi stosowała różnego rodzaju rabaty. Jednakże nie były one stosowane w tej samej wysokości do poszczególnych komitetów. Zdaniem posła faworyzowano Komitet Wyborczy Koalicji Obywatelskiej, czym naruszono przepis art. 507 kodeksu wyborczego.

Przesłuchany tego samego dnia poseł Sebastian Kaleta zeznał, iż także jego zaniepokoiła duża ilość reklam wyborczych na autobusach miejskich jednego komitetu wyborczego. W zasadzie potwierdził on zeznania swojego kolegi z klubu PiS.

W trakcie niniejszego postępowania przygotowawczego, na podstawie wydanych przez prokuratora stosownych postanowień, uzyskano z Miejskich Zakładów Autobusowych spółka z o.o. w Warszawie, m.in. dokumentację związaną z działalnością reklamową na rzecz komitetów wyborczych w 2018 r. oraz dokumentację dotyczącą uchwały zarządu Miejskich Zakładów Autobusowych spółka z o.o. w Warszawie odnoszącej się do ustalania rabatów na usługi reklamowe komitetom wyborczym w czasie trwania kampanii samorządowej. Nadto uzyskano zeznania od kilkudziesięciu świadków, w większości pracowników MZA w Warszawie. Ponadto przesłuchano pełnomocników poszczególnych komitetów wyborczych. W trakcie niniejszego postępowania przeprowadzono oględziny zabezpieczonych danych informatycznych w postaci kopii binarnych danych na nośnikach pamięci komputerów użytkowanych przez pracowników MZA w Warszawie.

W trakcie śledztwa zabezpieczono wszelkie dokumenty rejestrujące wejścia osób postronnych na teren Miejskich Zakładów Autobusowych w Warszawie w 2018 r. Ponadto funkcjonariusze CBA zabezpieczyli wiadomości z poczty mailowej ustalonych pracowników spółki MZA w Warszawie (190 604 wiadomości i 341 699 plików).

W związku z przejściem do dalszego prowadzenia przez Prokuraturę Okręgową w Jeleniej Górze śledztwa o sygn. PO II Ds.10.2019, w dniu 04.11.2020 zostało ono zarejestrowane w II Wydziale do Spraw Przystępności pod sygnaturą PO II Ds. 24.2020. Jednakże referent sprawy nie uległ zmianie, gdyż prokurator Zbigniew Harasimiuk został szefem Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze.

W dniu 3 grudnia 2020 r. wskazany prokurator referent wydał postanowienie o powołaniu biegłych z zakresu księgowości ze spółki Lublin Forensic Group. Zakres przedmiotowy tej ekspertyzy obejmował min. zagadnienia związane z usługami reklamowymi świadczonymi przez spółkę Miejskie Zakłady Autobusowe w Warszawie w 2018 r., planowanym na tenże rok i faktycznie osiągniętym przychodem spółki z tytułu reklam, algorytmem przyjętej kalkulacji kosztowej usług reklamowych, zniżek na usługi reklamowe dla poszczególnych komitetów wyborczych, w tym ilości i rodzaju zrealizowanych usług, poniesionych przez spółkę kosztów własnych w zakresie wykonania danej usługi w trakcie trwania kampanii wyborczej do samorządu terytorialnego w 2018 r., a także ustalenia spowodowania ewentualnej szkody w majątku spółki.

W dniu 22 lipca 2021 r. wskazana powyżej ekspertyza biegłych wpłynęła do Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze. Z uwagi, iż uznano niniejszą opinię za niepełną i nie precyzyjną w dniu 19 października 2021 r. zwrócono się do LRG w Lublinie, celem wywołania opinii uzupełniającej. W dniu 26 stycznia 2022 r. taka opinia wpłynęła do PO w Jeleniej Górze.

Ustalono ponadto, iż w dniu 22 kwietnia 2022 r. referent sprawy – prokurator Zbigniew Harasiuk przesłał do Tomasza Piekarskiego Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej projekt postanowienia o przedstawieniu zarzutów G.R. o czyn z 507 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. kodeks wyborczy w zw. z art.12 § 1 k.k., celem oceny i wniesienia ewentualnych uwag .

W tym miejscu podnieść należy, iż takie zachowanie stoi w jawnej opozycji do zagwarantowanej ustawowo niezależności prokuratora przy wykonywaniu czynności procesowych zgodnie z literalnym brzmieniem art. 7 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze.

Dnia 28 kwietnia 2022 r. prokurator PK Tomasz Piekarski w piśmie skierowanym do prokuratora Zbigniewa Harasimiuka arbitralnie stwierdził, iż zachowanie podejrzanego wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 506 pkt 7 ustawy kodeks wyborczy w zw. z art.12 § 1 k.k., a nie jak zaproponowano w przesłanym projekcie.

W dniu 5 maja 2022 r. prokurator Zbigniew Harasimiuk wydał postanowienie o przedstawieniu zarzutów G.R., kwalifikując go z art. 506 pkt 7 i art. 507 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. kodeks wyborczy w zw. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. , polegający na tym, że w okresie od 1 września 2018 r. do 22 października 2018 r. w Warszawie pełniąc funkcję kierownika Działu Promocji i Reklamy Miejskich Zakładów Autobusowych sp. z o.o. w Warszawie, będąc odpowiedzialnym za marketing spółki oraz sprzedaż reklam, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie oraz innej osoby w postaci zmniejszenia kosztów reklamy wyborczej Koalicyjnego Komitetu Wyborczego Platforma, Nowoczesna – Koalicja Obywatelska, zwiększenia przewagi zasięgu reklamy wyborczej tego komitetu, a także niepieniężnej korzyści osobistej, w celu

zwiększenia szans powodzenia w wyborach do rad gmin, rad powiatów, sejmików województwa i rad dzielnic miasta st. Warszawy oraz wyborach wójtów, burmistrzów i prezydentów miast, zarządzanych na dzień 21 października 2018 r., dla siebie oraz innych członków Komitetu Wyborczego Koalicja Obywatelska Nowoczesna - Koalicja Obywatelska, działając w wykonaniu z góry powziętego wyżej opisanego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wnioskiem z dnia 10 września 2018 r. sygn. MZA/PMN/0011/8/17/18, wystąpił do zarządu spółki Miejskie Zakłady Autobusowe o udzielenie obniżonych cen na nośniki reklam dla komitetów wyborczych, opracował cennik tych reklam, a następnie został zobowiązany do realizacji uchwały zarządu spółki z dnia 12 września 2018 sygn. 265/VI/2018 w sprawie wyrażenia zgody na wprowadzenie cen specjalnych do obowiązujących cenników na sprzedaż powierzchni reklamowych dla komitetów wyborczych startujących w wyborach samorządowych na terenie miasta stołecznego Warszawy oraz gmin i powiatów, gdzie Zarząd Transportu Miejskiego jest organizatorem transportu zbiorowego, przy czym wbrew ciążącym na nim obowiązkom, nie podał treści tej uchwały do publicznej wiadomości, co skutkowało tym, że o jego treści wiedzę miały tylko wybrane komitety wyborcze, tj. Komitet Wyborczy Koalicji Obywatelskiej oraz Koalicyjny Komitet Wyborczy SLD Lewica Razem, przy czym przy wykonywaniu umowy dopuścił się zróżnicowania stawek upustów dla komitetów wyborczych Koalicyjny Komitet Wyborczy Platforma Nowoczesna - Koalicja Obywatelska oraz Koalicyjny Komitet Wyborczy Lewica Razem, stosując niższe, bardziej preferencyjne stawki dla Komitetu Wyborczego Komitet Wyborczy Platforma Nowoczesna - Koalicja Obywatelska, a nadto przekroczył ustalony uchwałą zarządu spółki z dnia 12 września 2018 r. limit zniżek dla Komitetu Wyborczego Platforma Nowoczesna o kwotę 170 717 zł 50 gr brutto, czym udzielił temu komitetowi korzyści majątkowej o charakterze pieniężnym i niepieniężnym, a startując w wyborach z listy tego komitetu oraz planując, organizując i wykonując powyższe działania jednocześnie przyjmował te korzyści.

W dniu 31 maja 2022 r. zarzut tej treści został przedstawiony podejrzanemu, który skorzystał z przysługującego mu uprawnienie i odmówił złożenia wyjaśnień.

10 czerwca 2022 r. referent sprawy pisemnie poinformował prokuratora Tomasza Piekarskiego, iż jego zdaniem, brak jest jakichkolwiek ustawowych podstaw do zastosowania wobec podejrzanego G. R.środka zapobiegawczego.

W odpowiedzi na powyższą informację i zawarte stanowisko prokuratora referenta co do stosowania środków zapobiegawczych, w dniu 13 czerwca 2022 r. Dyrektor Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej – Michał Ostrowski stwierdził arbitralnie, iż zasadne jest niezwłoczne zastosowanie wobec w/wym. podejrzanego środka zapobiegawczego w postaci zakazu zajmowania stanowiska Kierownika Działu Promocji i Reklamy w spółce MZA w Warszawie. Uzasadnił to

potrzebą zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania karnego, z uwagi na konieczność wyeliminowania ewentualnego wpływu na świadków, z którymi na co dzień pracuje podejrzany. Ponadto, także z uwagi na to, że orzeczony zakaz, ma chronić społeczeństwo przed ponownym nadużyciem stanowiska przez sprawcę.

W dniu 20 czerwca 2022 r. prokurator Zbigniew Harasimiuk wydał postanowienie o zastosowaniu wobec podejrzanego G. R. środka zapobiegawczego w postaci zakazu zajmowania stanowiska Kierownika Działu Sprzedaży Reklam w Miejskich Zakładach Autobusowych w Warszawie.

Decyzja ta została zaskarżona przez obrońcę w/wym.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze II Wydział Karny postanowieniem o sygn. II Kp 468/22 z dnia 29 września 2022 r. uchylił zaskarżone postanowienie, uznając, iż brak jest przesłanki ogólnej stosowania środków zapobiegawczych w postaci potrzeby zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania.

Po wykonaniu czynności końcowych tj. zaznajomienie stron z aktami śledztwa w dniu 29 listopada 2022 r. prokurator Zbigniew Harasimiuk wydał postanowienie o jego zamknięciu, zaś w dniu 20 grudnia tegoż roku sporządził dokument końcowy w postaci aktu oskarżenia przeciwko G.R. i skierował go do rozpoznania przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Żoliborz.

W dniu 19 października 2023 r. na podstawie art. 344 a § 1 k.p.k. tenże Sąd postanowił zwrócić sprawę Prokuraturze Okręgowej w Jeleniej Górze, celem uzupełnienia istotnych braków postępowania przygotowawczego.

Sąd po pobieżnej kontroli rachunkowej opinii pierwotnej i uzupełniającej z zakresu księgowości wykazał daleko idącą nierzetelność i istotną wadliwość przedstawionych wniosków, na których opiera się akt oskarżenia. Sąd dostrzegł również inny istotny brak postępowania przygotowawczego w postaci braku dowodów wskazujących na to, że to na oskarżonym w 2018 r. ciążył obowiązek podania treści uchwały Zarządu spółki MZA z dnia 12 września 2018 r. w sprawie wyrażenia zgody na wprowadzenie cen specjalnych do obowiązujących cenników na sprzedaż powierzchni reklamowych dla komitetów wyborczych startujących w wyborach samorządowych na terenie Miasta Stołecznego Warszawy oraz gmin i powiatów gdzie Zarząd Transportu Miejskiego jest organizatorem transportu zbiorowego do publicznej wiadomości, czyli opublikowania jej na stronie internetowej spółki.

W dniu 26 października 2023 r. decyzję Sądu I instancji zaskarżył prokurator referent. Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny - Odwoławczy zaskarżone postanowienie utrzymał w mocy, całkowicie podzielając argumenty przedstawione przez Sąd Rejonowy.

Po wpłynięciu akt głównych do Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze nadano jej nową sygn. 3043 – 2 Ds. 7.2024. i wykonano czynności procesowe nakazane przez Sąd, w tym uzyskano opinię uzupełniającą. Zgodnie z jej treścią biegli ponownie dokonali stosownych przeliczeń i stwierdzili, że całkowita kwota przekroczenia zniżek przyznanych przez Zarząd MZA za usługi reklamowe przyznane uchwałą, w sprawie przyznania ulg komitetom wyborczym w trakcie kampanii wyborczej do samorządu terytorialnego dla K.K.W PN KO wynosiła 7 693 zł brutto. Finalnie biegli wskazali, że zróżnicowanie ceny średniej w stosunku do reklamy odnośnie K.K.W PN KO i K.K.W SLD, mogło wynikać z pobudek ekonomicznych. Uzasadnieniem tego rodzaju praktyki może być polityka rabatowa stosowana w spółce, dotycząca zniżek cenowych dla większej ilości zleceń, bądź większej ilości nośników/autobusów.

Po uzupełnieniu materiału dowodowego w dniu 12 czerwca 2024 r. prokurator Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze umorzył postępowanie karne wobec podejrzanego G.R., wobec stwierdzenia, iż zarzucane mu przestępstwo nie zawiera znamion czynu zabronionego.

Przechodząc do szczegółowej analizy przedmiotowego śledztwa w kontekście zasadności podejmowanych w jego toku decyzji procesowych, stwierdzić należy co następuje. Pobieżna weryfikacja umów na usługi reklamowe poszczególnych komitetów wyborczych biorących udział w wyborach samorządowych w 2018 r. na terenie m st. Warszawy i gmin ościennych w powiązaniu z uchwałami Zarządu Transportu Miejskiego w Warszawie wprost wykluczał aby doszło do zaistnienia czynu zabronionego w art. 296 k.k.. Jednakże tylko przyjęcie takiej kwalifikacji uzasadniało prowadzenie postępowania przez delegaturę Centralnego Biura Antykorupcyjnego pod nadzorem Prokuratury Okręgowej.

Znamiennym jest, iż prowadzono postępowanie przygotowawcze przez ponad 3 lata i 4 miesiące, w toku którego m.in. analizowano treść kilkuset tysięcy wiadomości e-mail, w znacznej części przeciwko konkretnej osobie, by finalnie umorzyć je z uwagi na brak znamion czynu zabronionego.

Zarówno sposób prowadzenia postępowania przez ostatniego referenta, jak i zakres sprawowanego nadzoru zwierzchniego winny być wyjaśnione w toku postępowania służbowego.

162) PR 1 Ds 3462.2020 Prokuratury Rejonowej Szczecin–Niebuszewo w Szczecinie

163) PR 1 Ds 1072.2021 Prokuratury Rejonowej Szczecin–Niebuszewo w Szczecinie

Postępowanie zostało zainicjowane czynnościami funkcjonariuszy, którzy w nocy z 12 na 13 grudnia 2020 r. ok. godz. 01:25 w ramach dyżuru zdarzeniowego udali się pod adres al. Wojska

Polskiego 113 w Szczecinie, gdzie na pomniku Lecha Kaczyńskiego doszło do umieszczenia bez zgody plakatów oraz naklejek przedstawiających symbol „Strajku Kobiet”.

Na miejscu przeprowadzono oględziny. Stwierdzono, że na podstawie pomnika znajdują się cztery okrągłe naklejki z wizerunkiem głowy kobiety oraz błyskawicy koloru czerwonego z napisem o treści „Ogólnopolski Strajk Kobiet Szczecin”, plakatów papierowych o treści „To jest wojna”, „Strajk kobiet” oraz „13 XII 1981-2020, 39 rocznica ogłoszenia stanu wojennego Solidarność Wypierdalać”, z przodu pomnika dwie okrągłe naklejki z wizerunkiem głowy kobiety z błyskawicą koloru czerwonego z napisem o treści „Ogólnopolski Strajk Kobiet Szczecin”. Na samym pomniku stwierdzono jedną okrągłą naklejkę z wizerunkiem głowy kobiety z błyskawicą koloru czerwonego z napisem o treści „Ogólnopolski Strajk Kobiet Szczecin”.

W trakcie oględzin nie ujawniono żadnych uszkodzeń pomnika, bądź innych elementów infrastruktury. Plakaty i naklejki zdjęto i zabezpieczono.

Dochodzenie zostało wszczęte już 14 grudnia 2020 r. przez funkcjonariusza Policji z Komendy Miejskiej Policji w Szczecinie w sprawie *dokonania w okresie od 12 do 13 grudnia 2020 roku znieważenia pomnika Lecha Kaczyńskiego w Szczecinie przy al. Wojska Polskiego 113 w Szczecinie tj. o czyn z art 261 k.k.*. Orzeczenie to nie zawierało uzasadnienia.

Do sprawy tej połączono postępowanie zarejestrowane pod sygn. PR 1 Ds 1072.2021 na podstawie pisma R.P., które raczej stanowiło polityczną krytykę działalności Solidarnej Polski w ramach Zjednoczonej Prawicy (*Niech Pan i pańscy ludzie w rządzie zabiorą się do solidnej merytorycznej pracy i przestańcie fikać Panu Jarosławowi Kaczyńskiemu.*), nie zaś zawiadomienie o przestępstwie. Podniesiono w nim bowiem, że według wiedzy autorki znowu jest zniszczony pomnik Lecha Kaczyńskiego i nic w tym zakresie nie jest robione. Nadto pismo poza imieniem i nazwiskiem naniesionym pismem drukowanym nie zawierało innych danych autorki, a nawet elektronicznego obrazu własnoręcznego podpisu. Do połączenia doszło na mocy postanowienia prokurator z dnia 1 kwietnia 2021 r.

W toku postępowania powołano nawet biegłego z zakresu kulturoznawstwa, który w wydanej opinii stwierdził m.in. *„Symbole lub jakieś komunikaty mogą traktować pomnik jako medium ekspresji politycznej i odnosić się do jego zakładanej funkcji nie jako upamiętnienia postaci historycznej, ale jako wyrazu polityki współczesnej, niejako dziedzictwa domagającego się szacunku, ale jako narzędzia politycznego sporu, w którym spotykają się odmienne, ale potencjalnie równorzędne racje. Szacunek lub cześć oddawane pomnikom nie były tu przedmiotem ataku, jak można sądzić również na podstawie komunikatu, który w żaden sposób nie odnosi się do osoby, wartości czy zasług Prezydenta Lecha Kaczyńskiego, ale do aktualnej wówczas, dosłownie gorącej, sytuacji politycznej: Ogólnopolskiego Strajku Kobiet i rocznicy wprowadzenia stanu wojennego. To*

odesłanie do obecnej władzy jest czytelne w samym komunikacie. Potwierdzeniem tego jest również to, że podobne plakaty i symbole znalazły się w tym samym czasie na siedzibie PiS". W ocenie biegłego w niniejszym przypadku mamy do czynienia ze sporem politycznym. Kontekst polityczny wynika z aktualnej sytuacji politycznej, „wzniesienie pomnika wpisuje się wyraźnie w polityczną debatę czy wręcz konflikt toczący się w Polsce (...)”. Biegły podkreślił, iż „(...) W obrębie sporu politycznego niechęć czy obraza wynikająca z konfrontacji z odmiennymi poglądami politycznymi - na co wszyscy jesteśmy narażeni, niezależnie od nich, we współczesnym świecie - nie jest jednak uczuciem chronionym, niezależnie od możliwych konsekwencji dla życia rodzinnego, towarzyskiego czy społecznego". Reasumując okoliczności przedmiotowej sprawy nie pozwalają na przyjęcie, że przez umieszczenie na pomniku Lecha Kaczyńskiego doszło do popełnienia przestępstwa z art. 261 k.k.. Niniejszego postępowania nie sposób utożsamiać z zachowaniem znieważającym, które stanowi znamię strony przedmiotowej omawianego czynu zabronionego.

Postanowieniem innego prokuratora z dnia 11 maja 2022 r. umorzono dochodzenia w sprawie znieważenia w dniu 13 grudnia 2020 r. w Szczecinie przy alei Wojska Polskiego 113 pomnika Lecha Kaczyńskiego poprzez umieszczenie na podstawie pomnika czterech okrągłych naklejek z wizerunkiem głowy kobiety oraz błyskawicy koloru czerwonego z napisem o treści „Ogólnopolski Strajk Kobiet Szczecin”, plakatów papierowych o treści „To jest wojna”, „Strajk kobiet” oraz „13 XII 1981-2020 39 rocznica ogłoszenia stanu wojennego Solidarność (...)” - tj. o czyn z art. 261k.k.- wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera ustawowych znamion czynu zabronionego, na podstawie art 17 § 1 pkt 2 k.p.k.. Natomiast, na mocy tego samego postanowienia, materiały w zakresie popełnienia wykroczenia z art. 63a kw (umieszczenie plakatów, naklejek bez zgody właściciela) zostały wyłączone i przesłane do Komisariatu Policji Szczecin-Niebuszewo.

Postanowienie to było zasadne, za niezasadne należało uznać wszczęcie dochodzenia i w jego toku powoływanie biegłego, albowiem ze sposobu umieszczenia (bez uszkodzenia pomnika) i treści naklejek i plakatów w sposób oczywisty nie uzasadniało podejrzenia popełnienia jakiegokolwiek przestępstwa.

Niezbędne jest zwrócenie akt postępowania Prokurator Regionalnej w Szczecinie, celem wyjaśnienia okoliczności związanych z prowadzeniem dochodzenia i przedłużaniem jego okresu w sytuacji braku uzasadnionego podejrzenia popełnienia jakiegokolwiek przestępstwa, w tym powołania biegłego z zakresu kulturoznawstwa.

Analiza sprawy wykazała bowiem konieczność rozpoznania działań prokuratorów prowadzących i nadzorujących postępowanie pod kątem odpowiedzialności służbowej.

Sprawa została zainicjowana przesłaniem przez Sąd Rejonowy dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie, II Wydział Karny Sekcja do spraw wykroczeniowych odpisu postanowienia z dnia 21 listopada 2023 roku, sygn. II Ko 35/23/S uznającego zatrzymanie T.K. w dniu 18 czerwca 2022 roku za bezzasadne i nieprawidłowe oraz nielegalne. Do czynności funkcjonariuszy Policji doszło w czasie zabezpieczenia zgromadzenia „Dość Milczenia” w Krakowie na ul. Droga do Zamku.

Po zapoznaniu się z aktami spraw dotyczących tego samego zdarzenia, a to o wykroczenie, w którego ramach T.K. był obwiniony o popełnienie wykroczeń z art. 65a k.w. oraz z art. 65 § 2 k.w. (wówczas zakończone nieprawomocnym wyrokiem uniewinniającym Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie z dnia 22 listopada 2023 roku sygn. II W 2273/23/S) oraz nadzorowanego przez Prokuraturę Rejonową Kraków-Śródmieście Zachód w Krakowie, sygn. akt 4138-4.Ds.1062.2022 prowadzonego przeciwko T.K. podejrzanemu o popełnienie przestępstwa z art. 226 § 1 k.k. (wówczas zakończonego umorzeniem dochodzenia na podstawie art. 322 § 1 k.p.k.) w dniu 29 stycznia 2024 r. prokurator wydał postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa *w sprawie przekroczenia uprawnień w dniu 18 czerwca 2022 roku w Krakowie przez funkcjonariuszy Policji, polegającego na legitymowaniu oraz zastosowaniu środków przymusu bezpośredniego w postaci siły fizycznej i kajdanek zakładanych na ręce w przebiegu czynności służbowych czym działano na szkodę T.K. tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. - na podstawie art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k. - wobec stwierdzenia braku znamion czynu zabronionego.*

Decyzja ta została podjęta pomimo, iż w uzasadnieniu stwierdzono, iż T.K. oddalał się z miejsca zgromadzenia i to stanowiło podstawę do podjęcia czynności, niemniej bez wskazania przyczyny. Nadto oparto się tylko na materiałach uzyskanych w toku postępowań prowadzonych przeciwko pokrzywdzonemu w tej sprawie.

Na mocy postanowienia z dnia 8 października 2024 r. ta sama prokurator podjęła na nowo postępowanie i zostało ono zarejestrowane pod sygn. 4138-1.Ds.200.2024 Prokuratury Rejonowej Kraków-Śródmieście Zachód w Krakowie. Natomiast dnia 10 października 2024 r. wszczęła śledztwo *w sprawie przekroczenia uprawnień w dniu 18 czerwca 2022 roku w Krakowie przez funkcjonariuszy Policji, polegającego na legitymowaniu oraz zastosowaniu środków przymusu bezpośredniego w postaci siły fizycznej i kajdanek zakładanych na ręce w przebiegu czynności służbowych czym działano na szkodę T.K. oraz interesu publicznego tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.*

W czasie badania postępowanie było kontynuowane.

Należy poddać po rozprawie Prokuratora Regionalnego w Krakowie dokonanie ustaleń, czy toczyły się inne sprawy o wykroczenie lub przestępstwo związane ze zgromadzeniem „Dość Milczenia” w Krakowie na ul. Droga do Zamku, które miało miejsce 18 czerwca 2022 roku. Nadto rozważenie podjęcia czynności zmierzających do ustalenia organizacji zabezpieczenia zgromadzenia i poleceń wydawanych przez przełożonych funkcjonariuszy Policji podejmujących czynności wobec uczestników tego zgromadzenia. Niezbędne jest także zbadanie postępowań prowadzonych przeciwko T.K. i ewentualnego wpływu przełożonych na podejmowane w tych sprawach decyzje.

165) 3041-1.Ds.234.2024 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

Postępowanie umorzone pod sygnaturą: 3041-1.Ds.234.2024 (poprzednia sygnatura PO I Ds 294.2020) zostało zainicjowane wspólnym pisemnym zawiadomieniem A.H. i R.P., które wpłynęło do Prokuratury Okręgowej w Warszawie w dniu 23 listopada 2023 roku. Ww. wskazali w zawiadomieniu na prawdopodobieństwo popełnienia przestępstwa przez R. G., który w dniu 15 listopada 2020 roku na stronie: „*R. G. - strona oficjalna*” na Facebooku zamieścił wpis wraz z linkiem do nagrania audio z rozmowy pomiędzy zawiadamiającymi i L. Cz. W tym wpisie R.G. wskazał, że nagrana przez L. Cz. rozmowa, która miała miejsce w dniu 15 września 2020 roku w Monte Carlo, wskazuje na powoływanie się przez R.P. i A.H. na wpływy (art. 230 k.k.) lub możliwą wiedzę Ministra Sprawiedliwości Zbigniewa Ziobro o złożonej przez zawiadamiających propozycji zatrudnienia M.K. w banku należącym do L. Cz. Ponadto, wpis zawierał stwierdzenie, że R. G., działając w imieniu L.Cz., zawiadomi o zaistniałym zdarzeniu organy ścigania.

W dniu 26 listopada 2020 roku w Prokuraturze Okręgowej w Warszawie w ramach postępowania sprawdzającego sporządzono protokoły przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania w charakterze świadka osób zawiadamiających to jest R.P. i A.H.

W dniu 14 grudnia 2020 roku w Prokuraturze Okręgowej w Warszawie wszczęto dochodzenie w sprawie zaistniałego w nieustalonym czasie, nie później niż do dnia 15 listopada 2020 roku w nieustalonym miejscu, przedsięwzięcia podstępnych zabiegów poprzez manipulowanie przekazem publicznym w postaci udostępnienia nagrania głosowego pozbawionego kontekstu i przedstawiającego jedynie fragment przeprowadzonej rozmowy i usiłowania spowodowania skierowania ścigania karnego wobec ustalonych osób, tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 238 k.k. w zb. z art. 235 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Postępowanie przygotowawcze jako dochodzenie było prowadzone w Prokuraturze Okręgowej w Warszawie kolejno przez:

- prokuratora Prokuratury Rejonowej Warszawa-Wola w Warszawie delegowanego do Prokuratury Okręgowej w Warszawie, który w dniu 14 grudnia 2020 roku wszczął dochodzenie o sygn. PO I Ds. 294.2020 w sprawie z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 238 k.k. w zb. z art. 235 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., to jest zaistniałego w bliżej nieustalonym czasie, nie później niż do dnia 15 listopada 2020 r. w nieustalonym miejscu przedsięwzięcia podstępnych zabiegów poprzez manipulowanie przekazem publicznym w postaci udostępnienia nagrania głosowego pozbawionego kontekstu i przedstawiającego jedynie fragment przeprowadzonej rozmowy i usiłowania spowodowania skierowania ścigania karnego wobec ustalonych osób,
- prokuratorkę Prokuratury Okręgowej w Warszawie (od 22 grudnia 2022 roku), która w dniu 3 października 2024 roku umorzyła dochodzenie w sprawie zaistniałego w nieustalonym czasie, nie później niż do dnia 15 listopada 2020 roku w nieustalonym miejscu, przedsięwzięcia podstępnych zabiegów poprzez manipulowanie przekazem publicznym w postaci udostępnienia nagrania głosowego pozbawionego kontekstu i przedstawiającego jedynie fragment przeprowadzonej rozmowy i usiłowania spowodowania skierowania ścigania karnego wobec ustalonych osób, tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 238 k.k. w zb. z art. 235 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. wobec stwierdzenia, że czyn nie wypełnia znamion czynu zabronionego.

Uzasadnienie postanowienia o wszczęciu dochodzenia jest dość obszerne, nie sprowadza się do ogólnego twierdzenia, że z samego zawiadomienia o podejrzeniu przestępstwa wynika uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstw, czego wprost wymaga przepis art. 303 k.p.k.

Prokurator wszczynając dochodzenie napisał m. innymi: „*Obaj (A. H. i R. P.) podtrzymali okoliczności wskazane w pisemnym zawiadomieniu o podejrzeniu popełnienia przestępstwa. Wskazali, iż upublicznione nagranie, jest zmanipulowane, albowiem przedstawia jedynie fragment rozmowy, wycięty z kontekstu, pomijając wszelkie kwestie, które zostały wypowiedziane wcześniej i później. Zarówno A.H. jak i R.P. zeznali, iż nigdy nie składali żadnej propozycji korupcyjnej L. Cz.. To L. Cz. był inicjatorem spotkań z zawiadamiającymi, albowiem łączyły ich stosunki zawodowe. L. Cz. zwrócił się do zawiadamiających z prośbą o znalezienie kogoś, kto mógłby pomóc bankom i jemu jako właścicielowi banków w komunikacji z otoczeniem, ponieważ obecni członkowie rady nadzorczej, a także najbliżsi współpracownicy odmawiają kontaktu z mediami. Po ustaleniu, kto mógłby być takim doradcą-M.K. i uzyskaniu jego wstępnej zgody, doszło do spotkania z L.Cz. w celu przedstawienia kandydatury M.K. Do spotkania dochodzi 15 września 2020 r. w Monte Carlo. L. Cz. jest pozytywnie nastawiony do umiejętności komunikacji z otoczeniem, jak również wiedzy i samej*

osoby M.K. Rozmowy dotyczą tylko i wyłącznie wykorzystania umiejętności M.K., jako eksperta w dziedzinie bankowości. We fragmencie dotyczącym M.K., który został upubliczniony miały miejsce rozważania, jak najlepiej wykorzystać jego wiedzę i doświadczenie, a także wiarygodność do komunikacji z otoczeniem. W zakresie zarówno wypowiedzi publicznych poprzez media, jak i prywatnych na spotkaniach w mniejszym gronie także twarzą w twarz, a dotyczące konsekwencji upadku dwóch banków L. Cz. nie tylko dla klientów banków, ale także dla budżetu państwa. Jak podkreślili zawiadamiający zależało im, by ta wiedza dotarła jak najszerzej do wszystkich ważnych uczestników zarówno życia gospodarczego, jak i publicznego. Zarówno do instytucji nadzorujących sektor bankowy, jak i do wszystkich najważniejszych polityków piastujących najwyższe stanowiska państwowe. W tym także wymienianego na upublicznionym fragmencie nagrania Ministra Sprawiedliwości.

Zgromadzony w toku postępowania sprawdzającego materiał dowodowy wskazuje, iż inkryminowany wpis na portalu społecznościowym Facebook. na stronie oficjalnej R. G., mógł posłużyć za kanwę, na której mogłoby zostać wszczęte postępowanie karne. Charakter wpisu i jego treść wskazują, iż intencją osoby umieszczającej ten wpis było zainicjowanie i skierowanie postępowania karnego przeciwko A.H. i R.P. Ujawnione okoliczności wymagają poczynienia dalszych ustaleń. W tym ustalenia, kto w istocie zamieścił sporny wpis na stronie oficjalnej R. G. na portalu społecznościowym Facebook, jakie w rzeczywistości intencje przyświecały tej osobie, z jakich powodów w treści wpisu upubliczniono jedynie fragment rozmowy pomiędzy L. Cz., A.H. i R.P.

Wskazane powyżej okoliczności prowadzą do wniosku, że zachodzi konieczność przeprowadzenia postępowania przygotowawczego.

Z uwagi na fakt, iż zgodnie z treścią art. 325b § 1 pkt 1 k.p.k. w przedmiotowej sprawie postępowanie prowadzi się w formie dochodzenia, należało postanowić, jak na wstępie.” W aktach podręcznych dochodzenia nie ma żadnych pism Prokuratury Regionalnej w Warszawie, które sugerowałyby lub polecały wykonanie konkretnych czynności procesowych.

Korespondencja z Prok. Regionalną w Warszawie polegała na przesyłaniu informacji o stanie dochodzenia z załączeniem kopii protokołów niektórych czynności procesowych np. kopii protokołu przesłuchania w charakterze świadka Zbigniewa Ziobro w dniu 12 marca 2021 roku. W aktach podręcznych nie ma żadnej korespondencji z Prokuratury Krajowej.

Przesłuchany w charakterze świadka ówczesny Minister Sprawiedliwości, Zbigniew Ziobro, zaprzeczył, aby kwestia współpracy pomiędzy M.K. i L. Cz. była mu znana. Świadek nie miał kontaktu z żadnym z uczestników rozmowy, natomiast kwestie związane z funkcjonowaniem podmiotów należących do L. Cz. były mu znane z racji zajmowanej funkcji publicznej.

Ostatni świadek przesłuchany w sprawie w drodze międzynarodowej pomocy prawnej przez władze Księstwa Monaco, tj. L. Cz. wskazał, że zachowanie A.H. i R.P. podczas nagranej rozmowy w jego ocenie świadczyło o jej (rozmowy) potencjalnie korupcyjnym podłożu. W ocenie świadka, zatrudnienie M.K. miałoby służyć zdobyciu kontaktu do Ministerstwa Sprawiedliwości i uzyskanie korzyści z tej relacji i jej/jego powiązań. Świadek oświadczył jednocześnie, że nie posiada nagrań z rozmów z zawiadamiającymi i nie zapoznawał się z treścią wpisu i nagrania zamieszczonego przez R. G. w Internecie.

Natomiast w aktach podręcznych znajduje się niepodpisana notatka, datowana na 25 maja 2021 roku, zatytułowana: „Stanowisko”, której obszernie fragmenty cytuję poniżej:

„W toku przeprowadzonego dochodzenia dokonano szczegółowych ustaleń dotyczących przebiegu zdarzenia, które zostało nagrane przez L. Cz. o poprzez dwukrotne przesłuchanie A.H. i R.P. Przesłuchano również M.K., którego rozmowa z dnia 15 września 2020 roku dotyczyła. Zeznania świadków A.H. i R.P. wykazują rozbieżności z zeznaniami M.K., który twierdził podczas przesłuchania, iż nie był zainteresowany współpracą z L. Cz. i ostatecznie odrzucił propozycję spotkania. Z przekazanej przez A.H. wiadomości z aplikacji WhatsApp wynika jednak, że odwołanie przyjazdu miało być spowodowane wprowadzonym w Wielkiej Brytanii lockdownem i M.K. chciał uczestniczyć w nim w formie telekonferencji lub wysłać swojego znajomego, który wówczas przebywał w Monte Carlo.

Istotną kwestią w niniejszym postępowaniu jest natomiast fakt, iż wbrew zapowiedziom, R.G. nie złożył zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez A.H. i R.P. Sam wpis na Facebooku, na tzw. fanpage’u, nie na prywatnym profilu R. G., został zamieszczony przez de facto nieustaloną osobę (na stronie jest zawarta informacja, że strona jest edytowana przez jego współpracowników), nie spowodował żadnych działań po stronie czytelników, czy też samych L. Cz. i R. G. jako jego pełnomocnika, polegających na złożeniu zawiadomienia o przestępstwie. Wpis ten wydaje się realizować potrzebę tworzenia szumu medialnego przez R. G. dla osiągnięcia chwilowych, doraźnych korzyści i nie świadczy o faktycznej woli podjęcia przez organy ścigania odpowiednich działań. Z informacji uzyskanych od pokrzywdzonych wynika, że publikacja nagrania skutkowałą rozwiązaniem współpracy pomiędzy spółką pokrzywdzonych a bankiem L. Cz. wobec utraty zaufania, lecz żadne inne konsekwencje owej publikacji nie nastąpiły.

Na obecnym etapie postępowania występują istotne trudności w zakresie pozyskiwania dowodów - nie jest znane miejsce przechowywania nagrania z całością rozmowy (prawdopodobnie jest to jedynie zapis elektroniczny w sieci), a osoba, której przesłuchanie byłoby konieczne – L. Cz., nie przebywa na terytorium RP. Z uwagi na fakt, iż jest on podejrzanym w sprawie prowadzonej przez Prokuraturę Regionalną w Warszawie, szanse na przyjazd świadka do Polski są praktycznie

zerowe. Jednocześnie, nie jest znane dokładne miejsce jego pobytu z uwagi na fakt, iż posiada on liczne nieruchomości na terenie kilku państw (m.in. Monako i Stanów Zjednoczonych) i może się w swobodny sposób pomiędzy nimi przemieszczać, co istotnie utrudnia możliwość przeprowadzenia czynności w ramach międzynarodowej pomocy prawnej. Niemożność przeprowadzenia powyższych dwóch dowodów - uzyskania od L. Cz. nagrania rozmowy oraz jego przesłuchania, czynią dalsze ustalenia w sprawie praktycznie niemożliwymi.

Odnosząc się natomiast to obecnej postawy pokrzywdzonych R.P. i A.H., należy wskazać, że po zakończeniu przesłuchania w dniu 13 maja 2021 roku wyrazili oni swoje opinie o niecelowości dalszego prowadzenia niniejszego postępowania. W rozmowie z referentem sprawy stwierdzili, że brak działania ze strony R. G. (czyli brak zawiadomienia o przestępstwie) oznacza, że szkoda po ich stronie nie zaistniała i rozważą zgłoszenie pisemnego stanowiska o woli zakończenia czynności w sprawie.

Całość powyższych okoliczności, odnoszących się R. G., który pomimo zapowiedzi nie złożył zawiadomienia w prokuraturze (i nie zrobił tego również nikt inny), nieusuwalne praktycznie trudności dowodowe oraz postawa pokrzywdzonych, którzy nie są zainteresowani dalszym prowadzeniem sprawy, powodują, że zasadnym jest rozważenie decyzji o umorzeniu dochodzenia.”.

Można przypuszczać, iż ta notatka jest oceną referenta prowadzącego dochodzenie.

W okresie od 21 grudnia 2023 roku do 2 października 2024 roku dochodzenie było zawieszone w oczekiwaniu na rezultaty wniosku o pomoc prawną wysłanego do Księstwa Monaco.

Postępowanie przygotowawcze po uzyskaniu materiałów z realizacji wniosku o pomoc prawną przez Księstwo Monaco, zakończone zostało postanowieniem o umorzeniu dochodzenia w sprawie o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 238 k.k. w zb. z art. 235 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. wydanym w dniu 3 października 2024 roku pod nową sygnaturą: 3041-1.Ds.234.2024 roku na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. wobec stwierdzenia, że czyn nie wypełnia znamion czynu zabronionego. Postanowienie to zostało nie zostało zaskarżone i uprawomocniło.

Decyzję prokuratora o umorzeniu dochodzenia z 3 października 2024 roku należy ocenić jako całkowicie zasadą. Została opracowana starannie w warstwie merytorycznej, przy zachowaniu wymogów dla tego rodzaju pisma procesowego.

Prokuratorka umarzając dochodzenie stwierdziła, iż w sprawie wyczerpano dostępne środki dowodowe, które pozwoliłyby na szerszą ocenę twierdzeń zarówno R. G., działającego jako pełnomocnik L. Cz., jak również wersji przedstawionej przez A.H. i R.P., a biorąc upływ czasu od chwili publikacji wpisu z nagraniem rozmowy można stwierdzić, że do negatywnych działań wobec zawiadamiających nie doszło. Samo upublicznienie rozmowy i jej subiektywnej oceny

zawartej w poście na koncie R. G. nie świadczą o faktycznej woli zainicjowania podjęcia przez organy ścigania odpowiednich działań.

Porównując postanowienie o umorzeniu dochodzenia z 3 października 2024 roku z niepodpisanym „stanowiskiem” z 25 maja 2021 roku znajdującym się w aktach podręcznych dochodzenia można stwierdzić, iż prokurator referent postępowania argumenty przemawiające za zakończeniem dochodzenia przedstawione w ww. „stanowisku” zawarł następnie w uzasadnieniu postanowienia o umorzeniu dochodzenia, wzbogacając je (uzasadnienie) jedynie o oceny i informacje z przesłuchania Leszka Czarneckiego, które nie wniosły nic nowego do sprawy.

H) Postępowania dotyczące obywateli występujących w obronie praworządności

166) PR 1 Ds 2346.2020 Prokuratury Rejonowej Gdańsk–Oliwa w Gdańsku

Postępowanie w tej sprawie zostało zainicjowane przez pokrzywdzoną E. K., która w dniu 27 października 2020 r. powiadomiła Komisariat V Policji w Gdańsku o zdarzeniu mającym miejsce podczas strajku kobiet, kiedy to mężczyzna kierujący pojazdem zjechał się z samochodem zawiadamiającej i nie wysiadając z auta kierował w jej stronę oraz w stronę współpasażerki, groźby pozbawienia życia trzymając w ręku przedmiot przypominający broń palną. Komenda Miejska Policji w Gdańsku z urzędu, w trybie art. 308 k.p.k. przeprowadziła czynności w toku których ustalono dane sprawcy tj. T.K. i zabezpieczono broń, jednak wobec uzyskania opinii, iż zabezpieczony od ustalonego sprawcy pistolet zgodnie z przepisami ustawy o broni i amunicji nie stanowi broni palnej i na jego posiadanie nie jest wymagane pozwolenie dnia 31 października 2020 roku, zostało sporządzone przez Policję postanowienie o umorzeniu przed wszczęciem. Nie zostało jednak zatwierdzone przez prokuratora z uwagi na konieczność wszczęcia postępowania o czyn z art.190 § 1 k.k.

Zgodnie z wytycznymi prokuratora postępowanie wszczęto w dniu 6 listopada 2020 r. W jego toku wykonano szereg czynności procesowych w których wyniku wydano postanowienie o przedstawieniu zarzutów T.K. z art. 190 § 1 k.k. oraz przesłuchano go w charakterze podejrzanego.

Postępowanie PR 1 Ds.2346.2020 nie zostało objęte zwierzchnim nadzorem służbowym Prokuratury Okręgowej w Gdańsku, jednak zażądano akt sprawy i po zapoznaniu się z nimi prokurator Prokuratury Rejonowej delegowany do Prokuratury Okręgowej w Gdańsku, w piśmie z

dnia 12 lutego 2021 r. wskazała na konieczność dokonania oceny pobudek zachowania podejrzanego z uwzględnieniem społecznej szkodliwości czynu. Zasugerowano również, aby przy ocenie zachowania podejrzanego wziąć pod uwagę możliwość skorzystania z instytucji warunkowego umorzenia postępowania. W korespondencji zwrotnej, na powyższe pismo, prokurator nadzorująca postępowaniu po dokonaniu ponownej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, *a contrario* stwierdziła, że w sprawie brak jest podstaw do zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania i należy skierować akt oskarżenia. Prokuratura Okręgowa w Gdańsku w dniu 3 marca 2021r. ponownie skierowała pismo, w którym zasugerowano, aby przy sporządzaniu decyzji merytorycznej kończącej postępowanie w sprawie, uwzględnić możliwość zastosowania warunkowego umorzenia postępowania. W dniu 23 marca 2021 r. podejrzany T.K. skierował za pośrednictwem KMP w Gdańsku wniosek do prokuratora nadzorującego postępowanie z prośbą o warunkowe umorzenie postępowania. Wniosek podejrzanego został uwzględniony. W dniu 18 czerwca 2021 r. w Sądzie Rejonowym Gdańsk - Północ w Gdańsku, zostało wydane orzeczenie o sygn. II K 437/21, w którym uwzględniono wniosek prokuratora o warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec T.K. na okres 3 lat próby. Orzeczono również na rzecz pokrzywdzonych nawiazki w wysokości po 2000 zł oraz zobowiązano oskarżonego do przeproszenia pokrzywdzonych na wskazanym portalu internetowym. Wyrok Sądu I instancji nie był zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w dniu 26 czerwca 2021 r.

Przeprowadzona analiza może wskazywać, iż (mimo braku wdrożonego zwierzchniego nadzoru służbowego) w sposób mniej niesformalizowany, ówczesne kierownictwo Prokuratury Okręgowej w Gdańsku wobec faktu, że pokrzywdzone reprezentowały środowisko społeczne sprzeciwiające się władzy i brały czynny udział w protestach tzw. Strajku Kobiet, dążyło do łagodniejszego potraktowania sprawcy gróźb, wskazując na potrzebę zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania.

167) 4035-1.Ds.38.2022 Prokuratury Rejonowej Bydgoszcz-Północ w Bydgoszczy

Postępowanie dotyczyło przekroczenia uprawnień przez funkcjonariusza Policji w dn. 29 stycznia 2021 r. w Bydgoszczy, przy ulicy Rondo Jagiellonów, poprzez popchnięcie zawiadamiającej i doprowadzenie do upadku na róg chodnika i jezdni oraz spowodowanie obrażeń ciała w postaci stłuczenia tkanek prawego stawu barkowego naruszających czynności narządów ciała na czas nieprzekraczający 7 dni i działania w ten sposób na szkodę interesu prywatnego E.F., tj. o czynu z art. 231 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sprawa została zarejestrowana pod sygn. PR 4 Ds 25.2021 Prokuratury Rejonowej Bydgoszcz-Północ w Bydgoszczy na podstawie protokołu przyjęcia ustanego zawiadomienia o przestępstwie z 1 lutego 2021 r., prokurator wszczęła śledztwo niezwłocznie, bo 04 lutego 2021 r.

Po przeprowadzeniu czynności procesowych w postaci zeznań, niektórych ustalonych świadków, postanowieniem z 21 maja 2021 r. śledztwo zostało umorzone, wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa, tj. na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. W uzasadnieniu do orzeczenia prokurator przytoczył po krótko przeprowadzone dowody zamiast odwołać się do poczynionych na ich podstawie ustaleń faktycznych i dopiero w dalszej części ewentualnych wątpliwości. Nadto stwierdziła, iż „nie można kategorycznie przyjąć, iż do zdarzenia doszło w okolicznościach wskazanych przez pokrzywdzoną. Wątpliwym jest, aby M.B. działając jako funkcjonariusz Policji swym zachowaniem dopuścić się przekroczenia uprawnień poprzez popchnięcie pokrzywdzonej E.F., które skutkowało naruszeniem czynności narządów ciała na okres poniżej dni 7. Brak jest obiektywnych dowodów na poparcie takiego twierdzenia. Organ postępowania przygotowawczego winien działać zgodnie z treścią art. 2 § 2 k.p.k., iż podstawą wszelkich rozstrzygnięć powinny stanowić prawdziwe ustalenie faktyczne. W przedmiotowej sprawie istnieją dwie wersje zdarzeń, które nie mają umocowania w obiektywnych dowodach wskazujących na faktyczny przebieg zdarzenia zgodny z relacją pokrzywdzonej. Przeprowadzane postępowania dowodowe wskazuje, że brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 k.k.

Orzeczenie to zostało zaskarżone i postanowieniem z dnia 7 marca 2022 r. Sądu Rejonowego w Bydgoszczy - uchylone. W uzasadnieniu Sąd m.in. podniósł, iż z akt sprawy wynika, że próbowano wezwać w charakterze świadka powoływanego przez pokrzywdzoną świadka J.H.- W., którego ostatecznie przesłuchano dopiero w sierpniu 2021 r., a także we wrześniu 2021 r. kolejnego świadka. Treść zeznań świadków przesłuchanych po podjęciu decyzji o umorzeniu śledztwa - zdaniem sądu wskazuje okoliczności, które potwierdzają skargę pokrzywdzonej i powinny zostać ponownie ocenione - podobnie jak wcześniej zgromadzony materiał dowodowy - przed wydaniem decyzji merytorycznej o zakończeniu postępowania.

Sprawa została zarejestrowana w Prokuraturze Rejonowej Bydgoszcz-Północ w Bydgoszcz pod sygn. 4035-l.Ds.38.2022. Postanowieniem z dnia 04 lutego 2021 r. ponownie umorzono śledztwo także wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa, tj. na podstawie 17 § 1 pkt 1 k.p.k. W uzasadnieniu prokurator m.in. podniosła, iż zważywszy na zeznania świadków przesłuchanych w toku postępowania stwierdzić należy, iż przebieg zdarzenie w wyniku, którego E.F. doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia tkanek prawego stawu barkowego było bardzo dynamiczne. Świadkowie zeznali, że funkcjonariusze Policji cały czas reagowali na

próby zmiany kierunku przemieszczania się przez manifestujących, aby uniemożliwić manifestującym wejście na Rondo Jagiellonów. W chwili, kiedy pokrzywdzona upadła, zarówno „czoło” marszu, w którym znajdowała się pokrzywdzona (szła w pierwszym rzędzie trzymając baner), jak i policjanci zaczęli nagle się przemieszczać i biegli. Świadkowie zeznali, że funkcjonariusz Policji wpadł na pokrzywdzoną i masą własnego ciała ją przewrócił. Istotne jest ustalenie, czy zachowanie takie było celowe, czy wynikało z dynamiki zdarzenia i było przypadkowe, było następstwem nieoczekiwanego przebiegu zdarzeń. Zdaniem prokuratury, w oparciu o przeprowadzone dowody poddane swobodnej ocenie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego zachowanie funkcjonariusza Policji było przypadkowe, nie było ukierunkowane na celowe przewrócenie pokrzywdzonej. Świadkowie zeznali, że policjant wpadł na pokrzywdzoną, przy czym nie można kategorycznie wykluczyć, że było to przypadkowe i niezamierzone. M.B. zeznał, że pokrzywdzona wpadła na niego i odbiła się od niego w wyniku czego się przewróciła. Świadek nie zeznał, że wbiegł w pokrzywdzoną, ale ich zderzenie było przypadkowe. Prokuratura nie znalazła podstaw, aby oceniać zeznania M.B. jako niekorespondujące z innymi ustaleniami śledztwa. Wskazać należy także, że czyn zarówno z art. 231 § 1 k.k. jak i czyn z art. 157 § 2 k.k. jest występkiem umyślnym w obu postaciach zamiaru. Jakkolwiek przeprowadzone postępowanie nie przyniosło dowodów na poparcie tego, iż M.B. chciał przekroczyć swoje uprawnienia, to analiza sprawy wykazała, iż pierwsza decyzja procesowa wpisywała się w taki tryb postępowań sprawdzających, które bez dogłębnego zbadania stanu faktycznego miały ekskulpować działania skierowane przeciwko ówczesnej opozycji społecznej.

168) 4138-1.Ds.191.2023 Prokuratury Rejonowej Kraków – Śródmieście Zachód w Krakowie

169) 4138-1.Ds.209.2023 Prokuratury Rejonowej Kraków – Śródmieście Zachód w Krakowie

170) 4138-1.Ds.192.2024 Prokuratury Rejonowej Kraków – Śródmieście Zachód w Krakowie

171) 4133-13.Ds.653.2024 Prokuratury Rejonowej Kraków–Krowodrza w Krakowie

172) 4133-1.Ds.160.2023 Prokuratury Rejonowej Kraków–Krowodrza w Krakowie

Przedmiotem postępowań były przekroczenia uprawnień w dniu 11 listopada 2022 roku w Krakowie przez funkcjonariuszy Policji, polegające na zastosowaniu środków przymusu bezpośredniego w przebiegu zabezpieczenia zgromadzenia spontanicznego działając na szkodę szeregu osób, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.

Postępowania te były przekazywane do różnych jednostek, zamiast do jednej, celem łącznego prowadzenia i podjęcia właściwego rozstrzygnięcia w sprawie.

Należy bowiem wskazać, iż postępowania 4138-1.Ds.191.2023 i 4138-1.Ds.209.2023 zostały zainicjowane postanowienia Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie sygn. II Ko 70/23/S z dnia 17 sierpnia 2023 roku dotyczącego zatrzymania W.L. oraz Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie sygn. II Ko 6/23/S z dnia 22 sierpnia 2023 roku dotyczącego zatrzymania A.D.

Sprawa 4133-13.Ds.653.2024 dotyczyło także przekroczenia w dniu 11 listopada 2022 roku przy ul. Retoryka w Krakowie uprawnień przez funkcjonariuszy Komendy Miejskiej Policji w Krakowie, którzy zabezpieczali tego dnia spontaniczne zgromadzenie wyrażające sprzeciw wobec działań rządu, poprzez otoczenie protestujących, niemniej dotyczyło uniemożliwiania im przemieszczania się i opuszczenia zgromadzenia, siłowego odebrania megafonów, a także legitymowania poszczególnych uczestników zgromadzenia, bez wcześniejszego poinformowania o jego powodach i działania w ten sposób na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. i art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Z kolei sygn. 4138-1.Ds.192.2024 (wcześniej 4138-1.Ds.430.2023 – odmowa wszczęcia, następnie postępowanie podjęte, śledztwo wszczęte w dniu 2 października 2024 roku) dotyczyło również zaistniałego w dniu 11 listopada 2022 roku w Krakowie przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy Policji biorących udział w zabezpieczeniu w ramach odcinka „Wizyta” akcji policyjnej pod kryptonimem „Listopad”, poprzez otoczenie uczestniczki spontanicznego zgromadzenia dotyczącego sprzeciwu wobec polityki partii rządzącej – K.R., trwające ponad 3 godziny zatrzymanie wymienionej i uniemożliwienie jej opuszczenia miejsca zatrzymania, w tym również w celu zaspokojenia potrzeb fizjologicznych, a także niedopełnienia obowiązków przez ww. funkcjonariuszy Policji poprzez niesporządzenie odpowiedniej dokumentacji z podjętych wobec K.R. czynności, czym działano na szkodę interesu prywatnego K.R, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.

Postanowieniem z dnia 5 marca 2024 roku wszczęto też śledztwo zarejestrowane pod sygn. 4133-1.Ds.160.2023 Prokuratury Rejonowej Kraków-Krowodrza w sprawie przekroczenia w dniu 11 listopada 2022 roku w Krakowie przy ul. Retoryka uprawnień przez funkcjonariuszy Komendy Miejskiej Policji w Krakowie, którzy zabezpieczali spontaniczne zgromadzenie wyrażające sprzeciw wobec działań ówczesnego rządu, poprzez otoczenie protestujących: W.L., A.D, F.V., K.W., D.G., E.J., G.W., B.J, K.R., M.S., M.B., J.M. i innych – uniemożliwienie im przemieszczania się i opuszczenia zgromadzenia, czym pozbawili ich wolności, a także siłowego odebrania megafonów, legitymowania ich bez wcześniejszego poinformowania o jego powodach i działania w ten sposób

na szkodę ich interesu prywatnego, a także interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. i art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Aktualnie sprawy te są analizowane i prowadzone, niemniej ich ocena powinna być przedmiotem jednej analizy, nie zaś analiz jednostkowych w zakresie poszczególnych zachowań, albowiem w sytuacji jednostkowego badania spraw brak jest możliwości oceny organizacji i zasad prowadzenia czynności związanych z zabezpieczeniem zgromadzenia i celu podejmowanych czynności.

W zakresie zaś braku wskazania chociażby jednej jednostki organizacyjnej do prowadzenia postępowań, w sytuacji gdy właściwe byłoby prowadzenie jednego postępowania w zakresie wszystkich zawiadomień, podejmowane decyzje powinny zostać poddane ocenie w zakresie odpowiedzialności służbowej przez Prokuratora Regionalnego w Krakowie ze wskazaniem, iż niezbędne jest także ustalenie, czy nie były składane inne zawiadomienia dotyczące wydarzeń z 11 listopada 2022 r. w Krakowie.

173) PR 1 Ds 28.2021 Prokuraturę Rejonową Warszawa-Mokotów w Warszawie

Przedmiotowe postępowanie dotyczyło udziału, w dniu 30 października 2020 r. na Placu Trzech Krzyży oraz na Alejach Jerozolimskich w Warszawie w zbiegowisku, wiedząc, że jego uczestnicy wspólnymi siłami dopuszczają się gwałtownego zamachu na uczestników manifestacji tzw. Strajku Kobiet, tj. o czyn z art. 254 § 2 k.k..

W oparciu o zebrany materiał dowodowy ustalono, iż w dniu 30 października 2020 r. funkcjonariusze z Wydziału ds. Zwalczania Przestępczości Pseudokibiców oraz Wydziału Wywiadowczo - Patrolowego Komendy Stołecznej Policji w Warszawie w ramach zabezpieczenia legalnej manifestacji tzw. Strajku Kobiet, która odbywała się we wskazanych wyżej miejscach Warszawy ok. godz. 18.40. interweniowali wobec grupy około 200 osób, która to zachowywała się agresywnie wobec uczestników manifestacji oraz przypadkowych przechodniów. Zatrzymani posiadali przy sobie niebezpieczne przedmioty, w tym pałki teleskopowe, kije i miotacze gazu pieprzowego. W pewnym momencie agresorzy podbiegli do manifestujących i zaczęli ich uderzać, w tym kobiety. W okolicach Placu Trzech Krzyży wytypowano 3 agresywnych mężczyzn, którzy posiadali ze sobą niebezpieczne narzędzia. W tym miejscu podnieść należy, iż bezpośrednio przed zatrzymaniem tych osób funkcjonariusze policji poprzez nagłośnienie megafonowe przez ponad 20 minut wydawali polecenia rozejścia się i opuszczenia nielegalnego zgromadzenia. Pomimo tych komunikatów S. D., J. Ł. oraz R. K. nie zastosowali się do poleceń i zachowywali się agresywnie w

stosunku do manifestantów. Z tego też powodu zostali oni zatrzymani i zastosowano wobec nich środki przymusu bezpośredniego w postaci użycia siły fizycznej – chwytów transportowych oraz kajdanek. Następnie zostali przetransportowani do siedziby Komendy Rejonowej Policji Warszawa I. Na miejscu poddano ich badaniom na zawartość alkoholu w organizmie oraz wykonano fotografie wizerunku i sylwetki. Ponadto dokonano przeszukania tych osób, ich odzieży oraz podręcznych przedmiotów.

W trakcie tych czynności procesowych u S. D. ujawniono 2 pojemniki gazu pieprzowego, J. Ł. scyzoryk oraz pałkę teleskopową, zaś u R. K. pojemnik z gazem pieprzowym oraz plastikową rurkę.

W oparciu o powyższe ustalenia, w tym treści zeznań funkcjonariusza Policji, który brał udział w zabezpieczeniu manifestacji S. D. oraz J. Ł. w dniu 30 października 2020 r. przedstawiono zarzut popełnienia czynu zabronionego z art. 254 § 2 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k. a polegający na udziale w zbiegowisku, wiedząc, że jego uczestnicy wspólnymi siłami dopuszczają się gwałtownego zamachu na uczestników manifestacji, w tym na protestujące kobiety, polegającego na ich uderzaniu przy użyciu pałek teleskopowych i kijów oraz użycia miotaczy gazu, przy czym było to działanie publiczne, bez powodu okazujące rażące lekceważenie dla porządku publicznego. Podejrzani nie przyznali się do dokonania zarzucanych im czynów. R. K. zarzut tożsamej treści przedstawiono w dniu 31 października 2020 r.

Ponadto w okolicy Alei Jerozolimskich 3 w Warszawie w dniu 30 października 2020 r. ok. godz. 19.15. zatrzymano P. J., F. S. oraz J. D. którzy zachowywali się agresywnie wobec przebywających w okolicy przechodniów oraz uczestników manifestacji. Jak ustalono funkcjonariusze policji wydawali im polecenia rozejścia się. W tym miejscu podnieść należy, iż u Filipa S. zabezpieczono kominiarkę oraz puszkę gazu pieprzowego, zaś u Jędrzeja D. ujawniono pałkę teleskopową.

Wymienionym sprawcom w dniu 31 października 2020 r. także przedstawiono zarzut popełnienia występku z art. 254 § 2 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k. Przesłuchani w charakterze podejrzanych nie przyznali się do dokonania zarzucanych im czynów.

Tego samego dnia Komenda Rejonowa Policji Warszawa I formalnie wszczęła dochodzenie o sygn. SWD 452943/20 (KRP – PZ 5030/20). W dniu 6 listopada 2020 r. akta rzeczowej sprawy wpłynęły do Prokuratury Rejonowej Warszawa – Śródmieście i zarejestrowano je pod. sygn. PR 2 Ds 1641.2020. Postępowanie to zostało przydzielone do nadzoru prokuratorowi. W dniu 10 listopada 2020 r. prokurator referent zatwierdziła czynności przeszukania i zatrzymania rzeczy i tego samego dnia przesłała akta przedmiotowej sprawy do Komendy Rejonowej Policji I w Warszawie, celem jej kontynuowania.

W dniu 19 listopada 2020 r. w oparciu o treść § 70 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury poinformowano pisemnie ówczesnego Prokuratora Regionalnego w Warszawie – Jakuba Romelczyka o objęciu nadzorem przez PR Warszawa-Śródmieście w Warszawie opisywanego powyżej postępowania przygotowawczego. Pismo tej treści zostało także przesłane do wiadomości Prokuratury Okręgowej w Warszawie. W dniu 24 listopada 2024 r. z KRP I w Warszawie przesłano akta główne przedmiotowego postępowania do PR Warszawa-Śródmieście w Warszawie. Tego samego dnia przedmiotowe akta zostały odesłane do KRP Warszawa I wraz z wytycznymi Zastępcy Prokuratora Rejonowego Warszawa-Śródmieście w Warszawie – M. L.. Wymieniona poleciła przesłuchać wszystkich policjantów biorących udział w zatrzymaniu oraz autorów notatek służbowych. Dodatkowo wytknęła prowadzącemu postępowanie, iż zarzuty zostały przedstawione przedwcześnie.

Znamiennym jest, iż nie była ona referentem sprawy. W tym miejscu podnieść należy, iż na obwołucie akt nadzoru ujawniono prezentatę o przydzieleniu sprawy M. L. z jej pieczęcią imienną z dnia 9 grudnia 2020 r. Ponadto ustalono, iż w dniu 21 grudnia 2020 r. Prokurator Okręgowy w Warszawie Mariusz Dubowski przesłał prokurator M. L. pełniącej od dnia 15 grudnia 2020 r. funkcję Prokuratora Rejonowego Warszawa Mokotów w Warszawie (do dnia 14 grudnia 2020r. funkcję Zastępcy Prokuratora Rejonowego Warszawa Śródmieście w Warszawie) akta podręczne postępowań Prokuratury Rejonowej Warszawa Śródmieście w Warszawie, celem przejęcia ich z pominięciem właściwości miejscowej i dalszego prowadzenia przez dotychczasowych referentów. Dotyczyło to także przedmiotowego postępowania o sygn. PR 2 Ds 1641.2020. W dniu 5 stycznia 2021 r. postępowanie zostało zarejestrowane pod sygn. PR 1 Ds 28.2021 w Prokuraturze Rejonowej Warszawa-Mokotów w Warszawie.

W dniu 28 stycznia 2021 r. prokurator wydała postanowienie o umorzeniu dochodzenia przeciwko 6 wymienionym podejrzanym, w oparciu o treść art. 322 § 1 k.p.k. wobec faktu, że przeprowadzone postępowanie nie dostarczyło podstaw do wniesienia aktu oskarżenia. Nadto częściowo umorzyła postępowanie w sprawie czynnego udziału w dniu 30 października 2020 r. na Placu trzech Krzyży oraz Alejach Jerozolimskich w Warszawie, w zbiegowisku wiedząc, że jego uczestnicy wspólnymi siłami dopuszczają się gwałtownego zamachu na uczestników manifestacji, w tym na protestujące kobiety, tj. o czyn z art. 254 § 1 k.k. wobec nie wykrycia sprawców przestępstwa.

Poddając analizie treść uzasadnienia wskazanej powyżej decyzji merytorycznej kończącej postępowanie przygotowawcze stwierdzić należy z całą stanowczością, iż decyzja o umorzeniu jest co najmniej przedwczesna.

Oprócz opisanego stanu faktycznego oraz wybiórczej oceny zeznań świadków, autorka decyzji przytoczyła dość obszerny opis znamion czynu z art. 254 k.k., w tym orzeczenia sądów, lecz w sposób wybiórczy i stronniczy, co pozwoliło jej dojść do wniosku, iż brak jest dowodów, że podejrzani dokonali zarzucanych im czynów.

Wydając decyzję o umorzeniu postępowania prokurator Monika Laskowska oparła się li tylko na wyjaśnieniach podejrzanych, pomijając całkowicie niektóre fragmenty zeznań świadków, w tym interweniujących funkcjonariuszy Policji.

Funkcjonariusz Policji D. Ś. przesłuchany w charakterze świadka w dniu 22 grudnia 2021 r. (k. 166 akt głównych) zeznał : *ja wskazałem policjantom 3 osoby co do których posiadałem całkowitą pewność, iż były w tej 200-osobowej grupie wcześniej i brały udział w ataku na uczestników Strajku Kobiet (dotyczyło to podejrzanych zatrzymanych w okolicach Placu Trzech Krzyży: S. D., J. Ł. oraz R. K.).* P. R. funkcjonariusz Policji z Wydziału ds. Zwalczania Przestępczości Pseudokibiców KSP w Warszawie w dniu 22 grudnia 2021 r. (k. 169 akt głównych) zeznał, iż jeden z zatrzymanych (Sławomir D.) mówił do swoich kolegów: „widzieliście, ale zadałem cios”. Przytoczone zeznania zostały całkowicie pominięte.

W kontekście tychże depozycji trudno zgodzić się ze stwierdzeniem zawartym w uzasadnieniu decyzji końcowej, że zeznania złożone przez funkcjonariuszy policji również nie pozwalają w sposób bezsprzeczny i bezsporny przypisać podejrzanym dopuszczenia się przez nich zarzucanych im czynów. Są zbyt ogólnikowe, pobieżne, a często polegają na wskazywaniu, że zatrzymania dokonali na skutek typowania przez innych funkcjonariuszy. Nie sposób także zgodzić się z decyzją o umorzeniu niniejszego postępowania w sprawie udziału w zbiegowisku innych nieustalonych osób, gdyż – po prostu - nie podjęto właściwie żadnych działań, które doprowadziłyby do ustalenia tożsamości agresorów.

Nie sposób także pominąć stwierdzenia, które znalazło się w uzasadnieniu decyzji końcowej, w brzmieniu: *nadto wskazać należy, iż biorąc pod uwagę skalę, rozmiar oraz agresję jaką charakteryzował się „Strajk Kobiet”, jak również rozmiar zniszczeń jakie spowodował nie dziwi, że podejrzani udając się w okolice manifestacji wyposażyli się w środki ochrony osobistej, które jak wyjaśnili nie miały służyć do ataku, a jedynie do obrony przed atakami manifestantów”.*

Analizując stwierdzić należy z całą stanowczością, iż zebrany w tej sprawie materiał dowodowy był wystarczający aby niniejszą sprawę skierować do rozpoznania przez sąd przeciwko sześciu ustalonym podejrzanym. Dowody w postaci zeznań funkcjonariuszy stoją w jawnej opozycji do treści wyjaśnień podejrzanych. Nadto nic nie stało na przeszkodzie, aby poszerzyć materiał dowodowy poprzez uzyskanie zeznań od uczestników manifestacji „Strajk Kobiet” oraz organizatorów tego wydarzenia, czego nie uczyniono.

Brak przesłanek faktycznych do podjęcia na nowo i kontynuowania tego postępowania w kierunku art. 254 § 1 k.k. (faza in personam oraz zakaz ustawowy wynikający z art. 328 § 2 k.p.k.). W wyniku dokonanej analizy uznano, że zachodzi konieczność rozpatrzenia zachowania prokuratora pod kątem odpowiedzialności służbowej.

174) RP III Ko 293.2021 Prokuratury Okręgowej w Szczecinie

Sprawa dotyczyła skierowanego przez Komendę Powiatowej Policji w Gryficach do Sądu Rejonowego w Gryficach wniosku z dnia 06.01.2021 r. o ukaranie w postępowaniu zwyczajnym E. M. i P. K. obwinionych o to, że w dniu 21 listopada 2020 roku na terenie miasta Gryfice w ramach manifestacji tzw. „Strajku Kobiet” prezentowali w miejscu publicznym transparent z nieprzychylnymi napisami, tj. o czyn z art. 141 k.w.

W dniu 12 lipca 2021 r., Sąd Rejonowy w Gryficach Wydział II Karny wydał wyrok uniewinniający oboje obwinionych. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że czyn nie był szkodliwy społecznie.

W dniu 14 lipca 2021 r. Prokurator Regionalny w Szczecinie przesłał do Departamentu Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej kopię powyższego wyroku oraz kopię dokumentów z akt sprawy.

W dniu 16 lipca 2021 r. Dyrektor Departamentu Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej skierował do Prokuratora Okręgowego w Szczecinie pismo wskazujące na potrzebę wydanie Prokuratorowi Rejonowemu w Gryficach polecenia wstąpienia do sprawy i zwrócenie się do tamtejszego Sądu Rejonowego o sporządzenie pisemnego uzasadnienia orzeczenia. Tego samego dnia skierowano zwrotną odpowiedź, że Prokurator Rejonowy zgłosił już udział i wystąpił o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku.

W dniu 30 lipca 2021 r., Dyrektor Departamentu Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej przy piśmie skierował pismo do Prokuratora Okręgowego w Szczecinie z prośbą o bieżącą relację z podejmowanych w sprawie czynnościach, oraz o informacje o stanowisku w przedmiocie ewentualnego zaskarżenia. Z-ca Prokuratora Rejonowego w Gryficach ocenił orzeczenie jako słuszne i poinformował PO w Szczecinie o braku podstaw do jego zaskarżenia. Dnia 04 sierpnia 2021 r. Zastępca Prokuratora Okręgowego w Szczecinie wskazał, że nie podziela powyższego stanowiska i polecił wniesienie apelacji oraz przesłanie kopii w terminie do 09 sierpnia 2021 r.

W dniu 5 sierpnia 2021 r., sporządzona została apelacja Prokuratora Rejonowego w Gryficach od wyroku Sądu Rejonowego w Gryficach II Wydziału Karnego z dnia 12 lipca 2021 r. I

na niekorzyść obydwójga obwinionych. O wniesieniu środka zaskarżenia zostały poinformowane jednostki nadrzędne.

W dniu 14 grudnia 2021 r., Sąd Okręgowy w Szczecinie uchylił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Gryficach II Wydziału Karnego i przekazał Sądowi w Gryficach do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2022 r. o sygn. II W 1111/21, Sąd Rejonowy w Gryficach uznał obwinionych za winnych zarzucanego im wykroczenia i na podst. art. 39 § 1 k.w. odstąpił od wymierzenia im kary. Zastępca Prokuratora Rejonowego w Gryficach skierował do Zastępcy Prokuratora Okręgowego w Szczecinie stanowisko, oceniając zapadły wyrok jako słuszny i stwierdzając brak podstaw do wywiedzenia apelacji przez prokuratora. Zastępca Prokuratora Okręgowego w Szczecinie poinformował Prokuratora Rejonowego w Gryficach, że nie podziela stanowiska i polecił niezwłoczne wywiedzenie środka odwoławczego o czym poinformował Prokuratora Regionalnego w Szczecinie .

Prokurator Rejonowy w Gryficach w wykonaniu polecenia przesłał do Zastępcy Prokuratora Okręgowego w Szczecinie projekt apelacji ,a po dokonaniu aprobaty złożył środek odwoławczy na niekorzyść obojga obwinionych. W apelacji wniesiono o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez wymierzenie w stosunku do każdego z obwinionych kary grzywny w wysokości po 1 000 zł. O wywiedzeniu apelacji zostały poinformowane jednostki nadrzędne.

W dniu 14 września 2022 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie IV Wydział Karny Odwoławczy wydał wyrok o sygn. IV Ka 909/22, w którym zmienił zaskarżone orzeczenie , uniewinniając obwinionych od zarzucanego im czynu.

Przy piśmie z dnia 28 września 2022 r. o sygn. RP III Ko. 293.2021 Prokurator Regionalny w Szczecinie przekazał do Zastępcy Dyrektora Departamentu Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej informację o tym, że Prokurator Okręgowy w Szczecinie ocenił wyrok jako niesłuszny, stwierdzając, że istnieją podstawy skierowania do Prokuratora Generalnego wniosku o wywiedzenie kasacji w trybie art. 110 k.p.w. 18 października 2022 r. Prokurator Okręgowy w Szczecinie przekazał do Prokuratora Regionalnego w Szczecinie wniosek Prokuratora Rejonowego w Gryficach z dnia 13 października 2022 r., o wniesienie przez Prokuratora Generalnego kasacji w trybie art. 110 k.p.w. na niekorzyść obwinionych .

Departament Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej poinformował Zastępcę Prokuratora Regionalnego w Szczecinie o tym, że stwierdzono brak podstaw do skierowania kasacji przez Prokuratora Generalnego.

Analiza sprawy wykazała ewidentne zaangażowanie prokuratury w działania zmierzające do ukarania za wszelką cenę osób wyrażających poglądy odmienne od linii politycznej obozu rządzącego.

Analiza sprawy wykazała konieczność rozpoznania działań prokuratorów nadzorujących postępowanie pod kątem odpowiedzialności służbowej.

175) PR 2 Ds.2702.2020 Prokuratury Rejonowej w Gdyni

W dniu 24.10.2020 r. w związku z demonstracjami przed biurem poselskim PiS przy ul. Starowiejskiej 11 w Gdyni zatrzymano P. S. – jako sprawcę zniszczenia drzwi wejściowych do budynku.

W dniu 25.10.2020 r. w sprawie prowadzonej przez Komisariat Policji Gdynia Śródmieście, (nadzorowanej przez Prokuraturę Rejonową w Gdyni) wydano postanowienie o wszczęciu dochodzenia w sprawie dokonanego w dniu 24 października 2020 r. w Gdyni przy ul. Starowiejskiej 11 uszkodzenia drzwi wejściowych do kamienicy poprzez wyłamanie klamki i samozamykacza, a następnie wdarcia się do jego wnętrza powodując straty w kwocie 570 zł na szkodę G. T. i G.N., tj. o przestępstwo określone w art. 288 § 1 k.k. w zb. z art. 193 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. W tym samym dniu wydano postanowienia o przedstawieniu zarzutów o wyżej wskazane czyny i przesłuchano P. S. w charakterze podejrzanego.

W dniu 26.10.2020 r. Prokurator Rejonowy w Gdyni poinformowała Prokuraturę Okręgową w Gdańsku o zarejestrowaniu postępowania o sygn. PR 2 Ds.2702.2020 o medialnym charakterze, którego przedmiot wywołał zainteresowanie opinii publicznej.

W odpowiedzi na powyższe Prokuratura Okręgowa w Gdańsku w piśmie z tego samego dnia wskazała, iż w jej ocenie zasadne jest skierowanie wobec podejrzanego wniosku o zastosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania. Prokurator Rejonowy w Gdyni wyraził odmienne zapatrywanie, przedstawione na piśmie i podjął decyzję o zwolnieniu podejrzanego z zatrzymania bez stosowania środków zapobiegawczych.

W toku dalszego postępowania P.S. zmieniono i uzupełniono zarzuty poprzez przyjęcie działania w warunkach art. 57a § 1 k.k. co do uszkodzenia drzwi oraz naruszenia miru domowego, także w warunkach czynu chuligańskiego.

W dniu 30 grudnia 2020 r. p.o. Prokurator Rejonowy w Gdyni skierował akt oskarżenia przeciwko P. S. o przestępstwo z art. 193 k.k. w zw. z art. 57a k.k. Z postępowania wyłączono

materiały przeciwko P. S. o czyn z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k., w celu przeprowadzenia odrębnego postępowania w sprawie o wykroczenie.

Z dniem 21 grudnia 2020 r., Zastępca Prokuratora Okręgowego w Gdańsku podjął decyzję o objęciu zwierzchnim nadzorem służbowym sprawy Prokuratury Rejonowej w Gdyni o sygn. PR Ds. 2702.2020. w ramach którego zwrócono się m.in. o nadesłanie wniosków o karę wraz z uzasadnieniem.

Sąd Rejonowy w Gdyni II K 43/21 wyrokiem z dnia 25.03.2021 r. uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, i wymierzył mu na podstawie art. 193 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k., karę czterech miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd orzekł na podstawie art. 57a § 2 k.k. nawiązki na rzecz każdego z pokrzywdzonych w kwocie po 500 zł.

Zastępca Prokuratora Rejonowego w Gdyni dokonała oceny wyroku, uznając za słuszny, zarówno w zakresie podstaw skazania, jak i wymiaru orzeczonych kar i środków karnych. Prokurator nie wywodził apelacji.

Dnia 20.08.2021 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku V Wydział Karny Odwoławczy (sygn. V Ka 1273/21) utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Gdyni o sygn. II K 43/21. Analiza wykazała, iż działania nadzorcze Prokuratury Okręgowej w Gdańsku nad postępowaniem prowadzonym w tej sprawie miały charakter wyraźnie represyjny wobec podejrzanego, a jedynie dzięki rozsądkowi referenta i kierownictwa Prokuratury Rejonowej w Gdyni uniknięto kompromitacji.

176) PR 1 Ds 966.2017 Prokuratury Rejonowej Radom-Wschód w Radomiu

Sprawa o sygn. akt PR 1 Ds 966.2017 Prokuratury Rejonowej Radom-Wschód w Radomiu prowadzona była w związku z pobiciem A. M. w dniu 24 czerwca 2017 r. w Radomiu.

Jak ustalono, tego dnia w związku z obchodami 41 rocznicy „Radomskiego Czerwca” odbyło się legalne zgromadzenie Komitetu Obrony Demokracji (dalej jako KOD). Urząd Miasta Radom poinformował o planowanym zgromadzeniu Straż Miejską, Komendę Miejską Policji oraz Wydział Spraw Obywatelskich w Radomiu. Kilka minut po godzinie 14 - tej doszło do zakłócenia zgromadzenia KOD przez grupę kilkunastu osób – członków Stowarzyszenia Młodzież Wszechpolska oraz osób podzielających poglądy tego stowarzyszenia.

Mimo posiadanych przez policję informacji o planowanym zgromadzeniu KOD oraz przewidywanym ryzyku kontrmanifestacji, do dnia 24 czerwca 2017 r. nie wyznaczono

funkcjonariuszy Policji do jego zabezpieczenia. Podczas zakłócenia zgromadzenia KOD na miejscu nie było funkcjonariuszy Policji. Pilnowaniem porządku i bezpieczeństwa zebranych zajmowały się wyłącznie osoby należące do „Straży KOD”, noszące kamizelki z napisem „Straż KOD”. Jedną z tych osób był A. M.

Grupa Młodzieży Wszechpolskiej i jej sympatyków zbliżając się do zgromadzenia KOD podnosiła ręce i wykrzykiwała „Targowica”, a następnie stanęła bezpośrednio pod ustawioną sceną. Tam wykrzykiwali hasła, m.in. „*raz sierpem raz młotem czerwoną hołotę*”, podskakiwali, próbowali zerwać flagę Unii Europejskiej oraz emblematy ze znaczkami KOD stojących w pobliżu osób. Zostali jednak zagłuszeni przez uczestników zgromadzenia KOD. Do członków przybyłej grupy ze sceny padały pytania „*jak szkoła, jakie macie stopnie w szkole*” i inne. W reakcji na taką postawę uczestników zgromadzenia, członkowie przybyłej grupy zdecydowali się wyjść spod sceny, co im umożliwiono. Zebrani powtarzali do nich „*dziękujemy*”. Podczas opuszczania terenu zgromadzenia przez przybyłą grupę dochodziło ze strony ich członków do przejawów wyraźnie agresywnych zachowań wobec członków KOD w postaci zrywania i zabierania czapek z głów, prezentowania gotowości do bójki, używania wyrażen i gestów powszechnie uznawanych za wulgarne. Członkowie straży KOD podążali za oddalającą się grupą, odprowadzając ich poza teren zgromadzenia. Grupa w pewnym momencie zatrzymała się i ponownie odwróciła się w stronę zgromadzenia. Rozwinęła transparent z napisem „*dziadek w ZOMO, synek w KOD*”, ponownie zaczęli wykrzykiwać „*raz sierpem raz młotem czerwoną hołotę*”. W czasie gdy przybyła grupa ponownie zaczęła się oddalać, P. S. wraz z K. O. pozostali najbliżej uczestników zgromadzenia. W pewnym momencie wspólnie chcieli wyrwać flagę KOD z rąk uczestniczki zgromadzenia – A. D. Znajdujące się w pobliżu osoby udzieliły jej pomocy. M. G. odciągnął P. S., który w następstwie tego uderzył swoim ciałem w A. M., po czym zaczął uciekać. A. M. zaczął go gonić. Ruszyli za nim K. O. i P. P. W pewnym momencie K. O. zaatakował od tyłu biegnącego A. M., a P. P. podbiegając, także od tyłu do A. M. wyskoczył do góry i próbował go kopnąć. Później chwycił go za szyję i przewrócił. Do ataku na A. M. dołączyli O. G. i P. D. W ataku uczestniczył także P. S., od którego próby wyrwania flagi i ucieczki cała sytuacja zaczęła się.

W dniu 27 czerwca 2017 r. wszczęto dochodzenie w sprawie pobicia A. M. w dniu 24 czerwca 2017 r. w Radomiu, tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k.

Funkcjonariusze policji zatrzymali: P. P., O. G. i P. S., którym w dniu 27 czerwca 2017 r. ogłoszono zarzut pobicia A. M. i zastosowano środki zapobiegawcze w postaci dozoru Policji. W dniu 05 lipca 2017 r. ogłoszono zarzut P. D. i zastosowano dozór Policji.

Po raz pierwszy odmienna koncepcja co do roli procesowej A. M. pojawiła się w grudniu 2017 r. To w piśmie z dnia 18 grudnia 2017 r. Prokuratury Okręgowej w Radomiu skierowanym

do Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej wskazano, że analiza zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności zabezpieczonych nagrań audio - video (w tym nagrania z monitoringu miejskiego), pozwoliła na sformułowanie wniosku, iż A. M. cyt.”: „*bez powodu pobiegł za uciekającym, po próbie wyrwania flagi przez P. S., przyczyniając się do eskalacji agresji....., ponadto zachowanie A. M. polegające na wyprowadzeniu kopnięcia w kierunku P. S. wskazuje, iż w ocenie Prokuratury Okręgowej w Radomiu zdarzenie powinno być zakwalifikowane jako bójka, w trakcie której wszyscy jej uczestnicy zadawali uderzenia, jak i się bronili”.*

Pismo podpisał Mirosław Wachnik - ówczesny Prokurator Okręgowy w Radomiu. Powyższe stanowisko zostało nadto przekazane w dniu 27 grudnia 2017 r. do Prokuratury Rejonowej Radom-Wschód w Radomiu.

W tym miejscu wskazać należy, że w sprawie tej miały miejsce spotkania służbowe z udziałem kierownictwa Prokuratury Okręgowej w Radomiu, tj. Mirosława Wachnika Prokuratora Okręgowego w Radomiu i jego Zastępcy Roberta Barszczyńskiego, którzy prezentowali pogląd, iż zdarzenie powinno być zakwalifikowane jako bójka, w trakcie której wszyscy jej uczestnicy zadawali uderzenia, jak i bronili się. Odmienne stanowisko prezentował prokurator wykonujący zwierzchni nadzór służbowy, jak i ówczesna Naczelnik Wydziału I Śledczego A. D.

Z dekretacji znajdującej się w aktach podręcznych wynika, że od 25 czerwca 2018 r. przedmiotowe postępowanie zostało przydzielone do referatu J. D. - S.

Kolejna narada służbowa odbyła się w dniu 25 czerwca 2018 r., w której udział wzięli: kierownictwo Prokuratury Okręgowej w Radomiu (Prokurator Okręgowy Mirosław Wachnik i jego Zastępcę Robert Barszczyński), Prokurator Rejonowa Radom-Wschód w Radomiu Urszula Zajkowska, Zastępcę Prokuratora Rejonowego Radom-Wschód w Radomiu J. D. – Sz., Naczelnik Wydziału I Śledczego Prokuratury Okręgowej w Radomiu A. D. oraz prokurator sprawujący zwierzchni nadzór służbowy nad przedmiotowym śledztwem. Podczas narady Prokurator Okręgowy w Radomiu zwrócił się do osób w niej uczestniczących o zwięzłe dokonanie oceny zebranego materiału dowodowego.

Zdaniem J. D. – Sz., materiał dowodowy uzasadniał zmianę opisu czynu zarzucanego dotychczasowym podejrzanym na udział w bójce w miejsce pobicia oraz przedstawienie zarzutu A. M. Prokurator Rejonowy Radom-Wschód w Radomiu Urszula Zajkowska oświadczyła, iż nie podziela tego stanowiska, w jej ocenie czyn wyczerpuje znamiona pobicia, zaś A. M. jest pokrzywdzonym działaniami podejrzanych. Prokurator sprawujący zwierzchni nadzór służbowy wskazał na wątpliwości co do zmiany zarzutu na pobicie. Natomiast w opinii Naczelnika Wydziału I Śledczego Prokuratury Okręgowej w Radomiu A. D., w świetle zebranego w sprawie materiału

dowodowego, a przede wszystkim zabezpieczonych nagrań audio-video brak było podstaw do przyjęcia, że doszło do bójki, a w konsekwencji przedstawienia A. M. zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 158 § 1 k.k.

Prokurator Okręgowy w Radomiu stwierdził, że wobec rozbieżnych stanowisk pozostawił decyzję o przedstawieniu zarzutu z art. 158 § 1 k.k. A. M., decyzji prokuratora referenta cyt.: „*bez narzucania swojego zdania*”.

W dniu 05 lipca 2018 r. J. D. – Sz., pełniąc jednocześnie funkcję Zastępcy Prokuratora Rejonowego Radom-Wschód w Radomiu skierowała pismo do Mirosława Wachnika Prokuratora Okręgowego w Radomiu, w którym poinformowała, że po uzupełniającym przesłuchaniu podejrzanych i świadków, zachodzą podstawy do przyjęcia, iż zdarzenie będące przedmiotem postępowania miało charakter bójki. Informację tą tego samego dnia prok. Mirosław Wachnik przekazał do Prokuratury Regionalnej w Lublinie.

W dniu 05 lipca 2018 r. ogłoszono postanowienia o zmianie zarzutów: K. O., P. P., O. G., P. S. i P. D. Wydano również postanowienie o przedstawieniu zarzutu A. M., którego status uległ zmianie z pokrzywdzonego na podejrzanego - osobę biorącą udział w bójce. Czynności procesowe z jego udziałem zostały wykonane w dniu 17 lipca 2018 r.

W dniu 31 lipca 2018 r. J. D. – Sz. przesłała do Prokuratury Okręgowej w Radomiu akta główne i podręczne przedmiotowego śledztwa wraz z projektem aktu oskarżenia „*celem konsultacji*”. Tego samego dnia, prokurator nadzorujący zwrócił przekazane dokumenty wskazując, iż nie podziela zasadności aktu oskarżenia z powodów wskazanych podczas narad służbowych i dlatego decyzję o skierowaniu aktu oskarżenia pozostawił prokuratorowi - referentowi. Ponadto wskazał, że sporządzenie uproszczonego aktu oskarżenia w przedmiotowej sprawie, która wówczas budziła szerokie zainteresowanie opinii publicznej uznał za co najmniej niewłaściwe, gdyż uniemożliwia zapoznanie się z argumentacją, która legła u jego podstaw. Stanowisko podzieliła Naczelnik Wydziału I Śledczego A. D.

Odpis aktu oskarżenia skierowanego w dniu 31 lipca 2018 r. do Sądu Rejonowego w Radomiu został przekazany w dniu 07 sierpnia 2018 r. do Krzysztofa Sieraka Zastępcy Prokuratora Generalnego Prokuratury Krajowej, w dniu 09 sierpnia 2018 r. do Prokuratury Regionalnej w Lublinie. Dopiero w dniu 10 sierpnia 2020 r. przesłano go do Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej.

Podczas postępowania sądowego prokurator referent w dniu 01 października 2019 r. złożyła do sądu wnioski o wyłączenie sędziego referenta przedmiotowej sprawy wskazując, iż sprawa dotyczy przestępstwa bójki jakiej mieli dopuścić się względem siebie oskarżeni prezentujący odmienne poglądy polityczne. Stwierdziła, że motywem bójki była wzajemna niechęć wynikająca

ze skrajnie odmiennych poglądów na państwo, sądownictwo, społeczeństwo, ocenę komunizmu w Polsce i inne. Dodała, że *Strona reprezentująca oskarżonego A. M. prezentuje poglądy polityczne, którym sprzyja sędzia referent. Z posiadanej wiedzy o tym jaka atmosfera panuje w radomskich sądach prezentuję stanowisko, iż w/w sympatyzuje z poglądami wyrażanymi przez KOD, zwłaszcza z poglądami na polskie sądownictwo. Ma to wyraz w nieobiektywnym traktowaniu stron i prowadzeniu procesu na korzyść A. M.*

W dniu 15 października 2019 r. Agnieszka Borkowska – Prokurator Rejonowy Prokuratury Rejonowej Radom-Wschód w Radomiu oceniła wniosek jako bezzasadny i po omówieniu tej kwestii z Mirosławem Wachnikiem Prokuratorem Okręgowym w Radomiu, tego samego dnia cofnęła wniosek z sądu.

Wyrokiem z dnia 26 lutego 2021 r. Sąd Rejonowy w Radomiu (sygn. akt II K 2015/18) uniewinnił A. M. od zarzucanego mu czynu, pozostałych oskarżonych uznał za winnych pobicia i za to skazał: K. O., P. P. i P. S. na karę ograniczenia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy z obowiązkiem pracy 24 godzin miesięcznie, P. D. na karę ograniczenia wolności w wymiarze 1 roku i 4 miesięcy z obowiązkiem pracy 24 godzin miesięcznie, O. G. na karę ograniczenia wolności w wymiarze 1 roku i 2 miesięcy z obowiązkiem pracy 24 godzin miesięcznie. Ponadto zobowiązał skazanych do zapłaty kosztów postępowania w kwocie 1.627 zł i 300 zł opłaty.

Tego samego dnia Mirosław Wachnik Prokurator Okręgowy w Radomiu poinformował o wydanym wyroku Prokuratora Regionalnego w Lublinie Jerzego Ziarkiewicza wskazując, iż wyrok jest niesłuszny i zapowiedziano wniesienie apelacji.

W uzasadnieniu orzeczenia, Sąd wskazał, że na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności w postaci nagrań monitoringu miejskiego, nagrań video, materiałów fotograficznych oraz opinii biegłego patomorfologa, uznał, że oskarżeni: P. P., K. O., O. G., P. S. i P. D. swoim zachowaniem polegającym na przewróceniu A. M. na ziemię, kopaniu oraz zadawaniu mu ciosów rękami narażali go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k. W ocenie sądu nie można było mówić o jakiegokolwiek formie obrony ze strony oskarżonych przed A. M. Każdy oskarżony miał nad nim niekwestionowaną przewagę tak w kwestii wieku jak i warunków fizycznych. Ponadto natychmiast wykorzystali swoją liczebną przewagę szybko dokonując jego pobicia, a następnie sprawnie wycofując się z miejsca zdarzenia. Zdaniem sądu, tłumaczenie się oskarżonych, że swoim udziałem chcieli zademonstrować sprzeciw wobec działań KOD, w żaden sposób nie usprawiedliwia ich zachowań. Konstytucyjnie zagwarantowana wolność wyrażania poglądów nie oznacza i nie może być mylona z wolnością znieważania i do stosowania przemocy. Kontrmanifestacje są zjawiskiem naturalnym w demokratycznym państwie prawa, ale gdy prowadzone są bez użycia przemocy, pokojowo i nie naruszają prawa.

Sąd stwierdził, że A. M. był ofiarą przestępstwa popełnionego przez oskarżonych. Dodał, że podjęte przez niego działania zmierzały wyłącznie do zapewnienia bezpieczeństwa uczestnikom zgromadzenia wobec agresywnych zachowań ze strony członków i sympatyków grupy Stowarzyszenia Młodzieży Wszechpolskiej, w tym oskarżonych.

W dniu 01 kwietnia 2021 r. Prokuratura Rejonowa Radom-Wschód w Radomiu skierowała do Sądu Okręgowego Wydział V Odwoławczy w Radomiu apelację, w której zaskarżyła wyrok w całości na niekorzyść wszystkich oskarżonych.

Wyrokiem z dnia 11 października 2021r. Sąd Okręgowy w Radomiu V Wydział Karny Odwoławczy (sygn. akt V Ka 516/21) utrzymał w mocy zaskarżony wyrok. W uzasadnieniu wskazał, że apelacja prokuratora ma wyłącznie charakter polemiczny, bowiem przedstawiony tam przez jej autora pogląd na wiarygodność i znaczenie poszczególnych dowodów i mających wynikać z nich faktów jest rezultatem jedynie wybiórczej oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Zdaniem sądu, skarżący eksponował tylko niektóre dowody lub okoliczności sprawy, całkowicie bagatelizując te, które dla sądu orzekającego miały znaczenie decydujące. Wyrazem tej wybiórczej oceny było przede wszystkim dokonywanie interpretacji zachowania A. M. w całkowitym oderwaniu zarówno od okoliczności je poprzedzających, jak i tych, które nastąpiły bezpośrednio potem.

Z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego wynika natomiast, że to kontrmanifestanci od samego początku prezentowali wrogie, butne nastawienie do uczestników manifestacji KOD. Świadczyły o tym nie tylko skandowane przez nich hasła, ale przede wszystkim ich zachowanie polegające między innymi na próbie zerwania flagi UE, emblematów ze znaczkami KOD stojących w pobliżu osób, a w dalszym czasie, po wejściu w grupę manifestujących, zabieraniu lub zrzucaniu czapek uczestnikom manifestacji i kierowanie wobec nich wulgaryzmów. Odnośnie wygłaszanych haseł „*raz sierpem raz młotem czerwoną hołotę*”, „*śmierć wrogom Ojczyzny*” jako zdumiewającą oceniono ich interpretację dokonaną przez oskarżyciela publicznego, nadającą im wyłącznie walor historyczny. Sąd wskazał, że o ile pierwsze z nich rzeczywiście ma wydźwięk potępiający komunizm, nie sposób dostrzec historycznego kontekstu w drugim z nich. Oba hasła jednoznacznie nawiązywały do pozbawienia życia lub zdrowia. Ich treść oraz jednoznaczna wymowa w powiązaniu z pozostałymi zachowaniami uczestników grupy wprost wskazywały na ich konfrontacyjną i zaczepną postawę, której ostatecznym potwierdzeniem był fakt, że niemal natychmiast po podjęciu przez A. M. pościgu za P. S. oskarżeni znaleźli się przy nim i zaczęli zadawać mu uderzenia. Za niestosowne sąd uznał kwestionowanie przez oskarżyciela publicznego w takich okolicznościach prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Radomiu w sprawie o sygn. akt II W 489/17, w którym m.in. P. S., K. O., P. D., O. G. P. P. zostali uznani za winnych popełnienia wykroczenia z art. 52 § 2

pkt 1 k.w. polegającego na tym, że w dniu 24 czerwca 2017 r. około godz. 14.00 w Radomiu działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami poprzez głośnie krzyki i wtargnięcie na teren zgłoszonego zgromadzenia przeszkadzali w przebiegu nie zakazanego zgromadzenia KOD i wymierzona została im kara grzywny.

W dniu 12 października 2021 r. wykonując polecenie p.o. Zastępcy Prokuratora Okręgowego w Radomiu, Naczelnik 4 Wydziału Organizacyjno-Sądowego Kamil Tarka skierował do Zastępcy Prokuratora Rejonowego Radom-Wschód w Radomiu M. W. pismo wskazując na konieczność zażądania nadesłania i doręczenia orzeczenia sądu II instancji wraz z pisemnym jego uzasadnieniem.

W dniu 30 grudnia 2021 r. Prokuratura Rejonowa Radom-Wschód w Radomiu złożyła kasację w części dotyczącej rozstrzygnięcia sądu o utrzymaniu w mocy wyroku sądu pierwszej instancji w stosunku do A. M. na jego niekorzyść.

Postanowieniem z dnia 28 czerwca 2022 r. (sygn. akt II K.K. 223/22) Sąd Najwyższy w Izbie Karnej oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną.

Zdaniem badającego wydanie postanowienia o przedstawieniu zarzutu A. M. i uznanie, że uczestniczył w bójce – było bezzasadne, co potwierdziły wyroki Sądów I i II instancji. Wskazać należy, że A. M. był ofiarą przestępstwa, a nie jego uczestnikiem. Aby móc to usłyszeć, musiał 5 lat, bowiem prokuratura z konsekwencją dążyła do zakwestionowania wyroku, łącznie ze złożeniem kasacji do Sądu Najwyższego. Brak obiektywizmu, wybiórcza ocena materiału dowodowego i dążenie za wszelką cenę do ukarania A. M. było celem prokuratury.

Sprawa objęta była zwierzchnim nadzorem służbowym Prokuratury Okręgowej w Radomiu, jak również stałym monitoringiem Prokuratury Regionalnej w Lublinie. Przedmiotowym postępowaniem interesował się Departament Postępowania Przygotowawczego i Biuro Prezydialne Prokuratury Krajowej.

Powyższa sprawa w sposób niezwykle obrazowy pokazuje sposób działania prokuratorów nadrzędnych i kierownictwa w sprawach, które z różnych powodów miały dla nich znaczenie.

W wyniku dokonanej analizy uznano, że zachodzi konieczność rozpatrzenia zachowania prokuratorów nadzorujących śledztwo pod kątem odpowiedzialności karnej.

177) PR 2 Ds. 3032.2020 Prok. Rejonowej Gdańsk–Oliwa w Gdańsku

W dniu 30 października 2020 roku zostało przyjęte do protokołu zawiadomienie o przestępstwie od J. K. księdza Parafii p.w. Chrystusa Zbawiciela w Gdańsku, który zawiadomił, że w dniu 30 października 2020 r. (około godziny 20:40) w Gdańsku przed kościół pw. Chrystusa

Zbawiciela przybyły dwie młode kobiety, które miały mieć dodatkowo transparenty z hasłami związanymi z szeroko pojętym protestem kobiet powstałym na tle wyroku Trybunału Konstytucyjnego dot. aborcji.

Zbliżające się do budynku kościoła kobiety zauważył wikariusz, który podszedł do nich z zapytaniem o powód obecności na ternie kościoła. Kobiety -według wikariusza - po zapytaniu o powód wizyty miały zacząć zachowywać się względem niego werbalnie agresywnie. Następnie kobiety miały wejść do przedsionka kościoła, w którym wykrzykiwały do zgromadzonych na wieczornej mszy różne hasła.

Przedmiot dochodzenia wszczętego w Komisariacie Policji IX w Gdańsku nadzorowanego w Prokuraturze Rejonowej Gdańsk – Oliwa w Gdańsku obejmował jeden czyn zabroniony, który został opisany w postanowieniu o wszczęciu dochodzenia z 2 listopada 2020 roku sporządzonym w sposób następujący: „w sprawie kierowania w dniu 30.10.2020 r. w Gdańsku wobec ks. J. K. gróźb karalnych, które wzbudziły w wymienionym uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k.”

W dniu 11 listopada 2020 roku do wszczętego dochodzenia wpłynęło zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa z art. 195 k.k. złożone przez Stowarzyszenie Fidei Defensor z siedzibą w Szczecinie.

W dniu 24 listopada 2020 roku zgłosił się kolejny pełnomocnik Stowarzyszenia Fidei Defensor. Żaden z pełnomocników nie wykazał się inicjatywą procesową w przedmiotowym dochodzeniu.

Zwierzchni nadzór służbowy PO III Dsn. 680.2020 sprawowany był z poziomu Prokuratury Okręgowej w Gdańsku.

Dochodzenie nadzorowane było przez prokuratora Prokuratury Rejonowej w Gdańsku– Oliwie, który wydał obie decyzje o umorzeniu dochodzenia w dniu 30 kwietnia 2021 roku o sygn. PR 2 Ds. 3032.2020, drugą po podjęciu na nowo umorzonego dochodzenia - w dniu 16 września 2021 roku - w dniu 17 września 2021 roku, o sygn. 4050-5.Ds.494.2021.

Jako priorytetowe zostało potraktowane przedmiotowe dochodzenie przez Prokuraturę Okręgową w Gdańsku pod sygnaturą PO III Dsn. 680.2020. Prok. Anna Braun p.o. Zastępcy Prokuratora Okręgowego w Gdańsku poinformowała prok. Macieja Stopę Prokuratora Rejonowego Gdańsk–Oliwa w Gdańsku o tym, że: „na podstawie § 71 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury z dnia 7.04.2016 roku (tj. Dz.U. z 2017.poz.1206) podjęła decyzję o objęciu zwierzchnim nadzorem służbowym (ZNS) Prokuratury Okręgowej w Gdańsku sprawy

PR 2 Ds.3032.2020 dot. zakłócenia mszy w kościele przy ul. Pegaza tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. z uwagi na jej charakter”.

Prokurator referent po zapoznaniu się z materiałami postępowania przygotowawczego PR 2 Ds. 3032.2020 w sprawie o czyn z art. 190 § 1 k.k. i inne umorzył dochodzenie w sprawie trzech czynów:

I. zaistniałego w dniu 30 października 2020 r. w Gdańsku, na terenie Kościoła pw. Chrystusa Zbawiciela przy ul. Pegaza 15, grożenia W. T. za pośrednictwem zgromadzonych wiernych podpaleniem kościoła, przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę ich spełnienia. - tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. - na zasadzie art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. z uwagi na brak wniosku o ściganie pochodzący od osoby uprawnionej.

II. zaistniałego w dniu 30 października 2020 r. w Gdańsku, na terenie Kościoła pw. Chrystusa Zbawiciela przy ul. Pegaza 15, złośliwego przeszkadzania publicznemu wykonywaniu aktu religijnego kościoła w postaci nabożeństwa mszy, poprzez wnoszenie okrzyków, tj. o czyn z art. 195 § 1 k.k. - na zasadzie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

III. zaistniałego w dniu 30 października 2020 r. w Gdańsku, na terenie Kościoła pw. Chrystusa Zbawiciela przy ul. Pegaza 15, pomówienia J. K. o działania o charakterze pedofilskim, które mogło narazić ww. na utratę zaufania potrzebnego dla piastowania stanowiska księdza, tj. o czyn z art. 212 § 1 k.k.. - na zasadzie art. 60 k.p.k. a contrario wobec braku interesu społecznego w objęciu ściganie z urzędu przestępstwa ściganego z oskarżenia prywatnego.

Postanowienie o umorzeniu dochodzenia było przedmiotem oceny w Prokuraturze Okręgowej w Gdańsku. W piśmie z dnia 16 lipca 2021 roku prok. Michał Kierski Prokurator Okręgowy w Gdańsku stwierdził, iż: „podjętą w sprawie decyzję merytoryczną uznano za zasadną, jednak wymagającą uzupełnienia. Stwierdzono bowiem, iż nie zajęto w niej stanowiska procesowego w zakresie czynów zabronionych z art. 217 § 1 k.k. popełnionych na szkodę (...) oraz (...), jak również z art. 190 § 1 k.k. w stosunku do (...), pomimo, iż podejrzenie popełnienia tych czynów wynika ze zgromadzonych w sprawie dowodów. Wprawdzie pokrzywdzeni oświadczyli odnośnie tych czynów, że nie żądają ścigania ich sprawców, nie zmienia to jednak okoliczności, iż zdarzenia te winny mieć odzwierciedlenie w decyzji procesowej organu. Wskazać bowiem należy, że skoro prokurator nie tylko jest uprawniony do wstąpienia do postępowania wszczętego, lecz także może wszcząć postępowanie karne, to należy przyjąć, że jest on także uprawniony do analizy przestępstw ściganych z oskarżenia prywatnego pod kątem wystąpienia przesłanek z art. 60 § 1 k.p.k. także wówczas, gdy pokrzywdzony nie złożył zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa, a prokurator lub Policja powzięli wiadomość o tym przestępstwie z innych źródeł. Na organach

ścigania ciąży bowiem obowiązek rozważenia, czy charakter przestępstwa prywatnoskargowego i okoliczności jego popełnienia nie powodują, że prokurator powinien wszcząć postępowanie z urzędu (...) Stwierdzono nadto, że decyzja merytoryczna została wydana bez pozyskania uprzednio zleconej opinii sądowo-psychologicznej dotyczącej Olgi Krzyżaniak, oraz, że nie zawiadomiono o treści decyzji przedstawiciela podmiotu Fidei Defensor, będącego jednym z zawiadamiających w przedmiotowej sprawie”.

Finalnie postępowanie przygotowawcze wywołane zawiadomieniem złożonym do protokołu przez wikarego parafii zakończone zostało przez prokuratora postanowieniem o umorzeniu dochodzenia z dnia 17 września 2021 roku w sprawie:

1. zaistniałego w dniu 30 października 2020 r. w Gdańsku, na terenie Kościoła pw. Chrystusa Zbawiciela przy ul. Pegaza 15, grożenia W. T. za pośrednictwem zgromadzonych wiernych podpaleniem kościoła, przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę ich spełnienia - tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. - na zasadzie art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. z uwagi na brak wniosku o ściganie pochodzący od osoby uprawnionej,
2. zaistniałego w dniu 30 października 2020 r. w Gdańsku, na terenie Kościoła pw. Chrystusa Zbawiciela przy ul. Pegaza 15, złośliwego przeszkadzania publicznemu wykonywaniu aktu religijnego kościoła w postaci nabożeństwa mszy, poprzez wznoszenie okrzyków - tj. o czyn z art. 195 § 1 k.k. - na zasadzie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.
3. zaistniałego w dniu 30 października 2020 r. w Gdańsku, na terenie Kościoła pw. Chrystusa Zbawiciela przy ul. Pegaza 15, pomówienia J. K. o działania o charakterze pedofilskim, które mogło narazić ww. na utratę zaufania potrzebnego dla piastowania stanowiska księdza, tj. o czyn z art. 212 § 1 k.k. - na zasadzie art. 60 k.p.k. a contrario wobec braku interesu społecznego w objęciu ściganiem z urzędu przestępstwa ściganego z oskarżenia prywatnego,
4. zaistniałego w dniu 30 października 2020 r. w Gdańsku, na terenie Kościoła pw. Chrystusa Zbawiciela przy ul. Pegaza 15, naruszenia nietykalności cielesnej H. Cz. poprzez kopnięcie oraz psiknięcie gazem w twarz - tj. o czyn z art. 217 § 1 k.k.. - na zasadzie art. 60 k.p.k. a contrario wobec braku interesu społecznego w objęciu ściganiem z urzędu przestępstwa ściganego z oskarżenia prywatnego,
5. zaistniałego w dniu 30 października 2020 r. w Gdańsku, na terenie Kościoła pw. Chrystusa Zbawiciela przy ul. Pegaza 15, naruszenia nietykalności cielesnej A. B. poprzez pchnięcie jej na ziemię tj. o czyn z art. 217 § 1 k.k.. - na zasadzie art. 60 k.p.k. a contrario wobec braku interesu społecznego w objęciu ściganiem z urzędu przestępstwa ściganego z oskarżenia prywatnego,

6. zaistniałego w dniu 30 października 2020 r. w Gdańsku, na terenie Kościoła pw. Chrystusa Zbawiciela przy ul. Pegaza 15, kierowania wobec M. R. gróźb pozbawienia życia, przy czym groźba ta wzbudziła u ww. pokrzywdzonego uzasadnioną obawę ich spełnienia tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. - na zasadzie art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. z uwagi na brak wniosku o ściganie pochodzący od osoby uprawnionej. Powyższe postanowienie uprawomocniło się 20 października 2021 roku. Nie zostało zaskarżone przez nikogo z uprawnionych i uprawomocniło się. Nie wniesiono również prywatnych aktów oskarżenia.

Od pierwszych czynności podejmowanych w toku tego dochodzenia wdrożono czynności w trybie zwierzchniego nadzoru służbowego Prokuratury Okręgowej w Gdańsku, a podejmowane czynności ograniczały się do kierowania żądań nadsyłania kolejnych informacji o aktualnym biegu.

I) Postępowania wszczynane celem represji wobec niezależnych sędziów i prokuratorów

178) 3015-6.Pc.131.2023 Prokuratury Okręgowej w Katowicach

Badane postępowanie poza karne Prokuratury Okręgowej w Katowicach dotyczy udziału prokuratora w sprawie cywilnej z powództwa W. Ż. przeciwko Sądowi Okręgowemu w Krakowie o odszkodowanie, ochronę dóbr osobistych oraz zobowiązanie, która toczyła się przed Sądem Okręgowym w Katowicach, sygn. akt XI P 33/20.

Z przedstawionych do badania akt wynika, że postępowanie zostało zarejestrowane w repertorium „Pc” w 6 Wydziale Sądowym wobec wydania w dniu 9 marca 2023 r. (o godz. 15.30) przez Prokuratora Okręgowego w Katowicach Elżbietę Tkaczewską – Kuk telefonicznie ustnego polecenia Naczelnikowi Wydziału Sądowego Iwonie Urbańskiej zgłoszenia udziału do postępowania o sygn. akt XI P 33/20, toczącego się przed Sądem Okręgowym w Katowicach i sporządzenia informacji o sprawie na piśmie do Prokuratury Krajowej, po zapoznaniu się z aktami postępowania.

Na powyższą okoliczność Naczelnik Wydziału 6 sporządziła notatkę oraz poleciła wpisanie sprawy do repertorium „Pc”, przydzielając ją wskazanemu prokuratorowi referentowi i wyznaczając prokuratora współpracującego, z jednoczesnym zarządzeniem pilnej realizacji polecenia przez

prokuratora referenta. Sprawa została zarejestrowana w dniu 10 marca 2023 r. pod sygn. akt 3015-6.Pc.131.2023.

Pozwem z dnia 26 września 2018 r., wniesionym przeciwko Sądowi Okręgowemu w Krakowie W. Ż. domagał się:

1. zapłaty kwoty 2.100 zł tytułem odszkodowania za naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu, w szczególności poprzez dyskryminowanie go w formie molestowania;
2. zobowiązania pozwanego do zapłaty kwoty 10 .000 zł na rzecz Fundacji Serce Dziecka z a naruszenie jego dóbr osobistych, w szczególności godności, czci i zdrowia;
3. zobowiązania pozwanego do niezwłocznego zaprzestania działań stanowiących naruszenie zasady równego traktowania, w szczególności poprzez dyskryminowanie w formie molestowania oraz działań stanowiących naruszenie dóbr osobistych powoda takich jak godność, cześć i zdrowie;
4. zobowiązania pozwanego do dopełnienia czynności potrzebnych do usunięcia skutków naruszeń poprzez uchylenie nowego podziału czynności z dnia 27 sierpnia 2018 r. i przywrócenie powoda do orzekania w Wydziale II Cywilnym Sądu Okręgowego w Krakowie;
5. zobowiązanie pozwanego do dopełnienia czynności potrzebnych do usunięcia skutków naruszeń, poprzez opublikowanie oświadczenia, w którym pozwany przeprosi za naruszenia w głównym wydaniu „Wiadomości” o godz. 19.30 w TVP1, w głównym wydaniu „Faktów” o godz. 19.00 w TVN oraz na pierwszej stronie „Gazety Wyborczej” oraz „W sieci”;
6. stwierdzenie nieważności, ewentualnie uznanie za bezskuteczne nowego podziału czynności powoda, wynikającego z dokumentu podziału czynności z dnia 27 sierpnia 2018 r. ze względu na sprzeczność z ustawą, tj. wydanie z naruszeniem zasad ustalania nowego podziału czynności, obowiązku poszanowania dóbr osobistych powoda, w szczególności godności, czci i zdrowia oraz z naruszeniem zasady równego traktowania, w szczególności poprzez dyskryminowanie w formie molestowania.

Powód wnosił także o wydanie postanowienia o zabezpieczeniu roszczeń poprzez nakazanie pozwanemu dopuszczenia powoda do pełnienia obowiązków służbowych na podstawie podziału czynności z dnia 23 marca 2018 r., tj. bez uwzględnienia zmian wynikających z podziału czynności z dnia 27 sierpnia 2018 r. oraz zaniechania jakichkolwiek zmian w zakresie czynności powoda na zajmowanym stanowisku oraz podejmowania jakichkolwiek działań wobec powoda mogących prowadzić do naruszenia jego dóbr osobistych, w szczególności godności (w tym pracowniczej),

czci i zdrowia lub naruszenia zasady równego traktowania, w szczególności poprzez dyskryminowanie w formie molestowania.

W odpowiedzi na pozew pozwany Sąd Okręgowy w Krakowie domagał się co do części roszczeń ich odrzucenia (z pkt 4. i 6. petitum pozwu), natomiast w pozostałej części oddalenia powództwa.

Postanowieniem z dnia 3 marca 2023 r. Sąd Okręgowy w Katowicach udzielił zabezpieczenia poprzez nakazanie pozwanemu Sądowi Okręgowemu w Krakowie powierzenia powodowi W. Ż. obowiązków sędziego w pełnym zakresie orzekania (w pełnym wymiarze czasu pracy) w II Wydziale Cywilnym Odwoławczym Sądu Okręgowego w Krakowie, tj. z pominięciem zmian wprowadzonych podziałem czynności z dnia 27 sierpnia 2018 r. W pozostałej części wniosek został oddalony.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w Katowicach, pismem z dnia 10 marca 2023 r., zgłosił udział w opisanym postępowaniu cywilnym. Prokurator Okręgowy w Katowicach w dniu 31 marca 2023 r. wniósł do Sądu Okręgowego w Katowicach zażalenie na postanowienie z dnia 3 marca 2023 r. w przedmiocie udzielenia zabezpieczenia w części odnośnie pkt 1. rozstrzygnięcia. Zażalenie na powyższe rozstrzygnięcie zostało złożone przez pozostałe strony postępowania. Postanowieniem z dnia 28 kwietnia 2023 r. Sąd Okręgowy w Katowicach, sygn. XI Pz 14/23, postanowił w pkt 1. zmienić zaskarżone postanowienie i oddalić wniosek oraz w pkt 2. oddalić zażalenie powoda.

Wyrokiem z dnia 15 marca 2023 r. Sąd Okręgowy w Katowicach orzekł co następuje:

1. odmówił odrzucenia pozwu w zakresie żądań określonych w pkt 4. i 6. petitum pozwu;
2. nakazał pozwanemu Sądowi Okręgowemu w Krakowie powierzenie powodowi W. Ż. obowiązków sędziego w pełnym zakresie orzekania w II Wydziale Cywilnym Odwoławczym Sądu Okręgowego w Krakowie, tj. z pominięciem zmian wprowadzonych poczynawszy od podziału czynności z dnia 27 sierpnia 2018 r.;
3. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.100 zł tytułem odszkodowania;
4. zasądził od pozwanego na rzecz Fundacji Serce Dziecka im. Diny Radziwiłłowej w Warszawie kwotę 5.000 zł
5. w pozostałej części powództwo oddalił;
6. koszty procesu wzajemnie zniósł między stronami;
7. wyrokowi w pkt 3. nadał rygor natychmiastowej wykonalności.

Od powyższego wyroku apelację wniósł Prokurator Okręgowy w Katowicach, a także pozostałe strony postępowania. Prokurator Okręgowy w Katowicach w dniu 14 maja 2024 r. podobnie jak powód i pozwany, cofnął wniesioną apelację.

Sąd Apelacyjny w Katowicach postanowieniem z dnia 26 czerwca 2024 r. umorzył w całości postępowanie apelacyjne, sygn. akt III APa 27/23.

Prokurator referent w dniu 10 marca 2023 r., na podstawie art. 7 k.p.c. i art. 60 § 1 k.p.c., pisemnie zgłosiła udział do wskazanego postępowania z jednoczesnym wnioskiem o przesłanie drogą e-mailową skanu postanowienia, które zostało wydane w dniu 3 marca 2023 r. wraz z uzasadnieniem, o ile zostało sporządzone - w oparciu o art. 10 i art. 69 § 1 ustawy *Prawo o prokuraturze*. Prokurator referent zleciła niezwłoczne zamówienie akt postępowania do czytelnicy w Sądzie.

Z zapisów odręcznych prokuratora referenta poczynionych w aktach wynika, że czynności podejmowane były w trybie bardzo pilnym, na chwilę wysyłania pisma dot. zgłoszenia udziału i żądania nadesłania postanowienia prokurator referent nie miała wiedzy, o jakie postanowienie chodzi.

Prokurator uzyskał dostęp do akt w dniu 13 marca 2023 r. W tym dniu prokurator referent oraz prokurator wyznaczony do współpracy wspólnie przeglądali akta postępowania XI P 33/20 w czytelnicy Sądu Okręgowego w Katowicach, sporządzając z tej czynności zapis urzędowy. Wynika z niego, że akta postępowania liczyły 11 tomów, rozprawy były nagrywane na nośnikach. Jak odnotowano, na czynności te prokuratorzy mieli godzinę. Wykonano fotokopie z akt sprawy. Sporządzono odręczne notatki dot. treści pozwu i dotychczasowego przebiegu postępowania.

W dniu 13 marca 2023 r. prokurator Iwona Urbańska Naczelnik 6 Wydziału Sądowego sporządziła wniosek do Sądu Okręgowego w Katowicach w sprawie XI P 33/20 o sporządzenie uzasadnienia postanowienia z dnia 3 marca 2023 r.

W dniu 13 marca 2023 r. sporządzono również w *wykonaniu polecenia* informację o sprawie do Tomasza Janeczka - Prokuratora Regionalnego w Katowicach. Pismo zostało podpisane przez Tomasza Małucha - Zastępcę Prokuratora Okręgowego w Katowicach. Zawarto w nim informacje o dotychczasowych działaniach prokuratora w tej sprawie, nadto o treści roszczeń powoda W. Ż. wynikających z pozwu i stanowisku procesowym pozwanego Sądu Okręgowego w Krakowie. Podniesiono również, że postępowanie dowodowe w sprawie zasadniczo zostało zakończone, w sprawie miało miejsce 12 terminów rozpraw, na których przesłuchano szereg świadków, zaś publikacja orzeczenia ma nastąpić w dniu 15 marca 2023 r. Ponadto poinformowano także, że postanowieniem z dnia 3 marca 2023 r. Sąd Okręgowy w Katowicach udzielił powodowi zabezpieczenia w zakresie żądania poprzez nakazanie pozwanemu Sądowi Okręgowemu w Krakowie powierzenia powodowi Waldemarowi Żurkowi obowiązków sędziego w pełnym zakresie orzekania (w pełnym wymiarze czasu pracy) w II Wydziale Cywilnym Odwoławczym Sądu

Okręgowego w Krakowie z pominięciem zmian wprowadzonych podziałem czynności z dnia 27 sierpnia 2018 r.

W dniu 14 marca 2023 r. Bożena Jaworek – Kaziród - Zastępca Prokuratora Regionalnego w Katowicach skierowała do Elżbiety Tkaczewskiej – Kuk - Prokuratora Okręgowego w Katowicach pismo, w którym informowała, że „*stosownie do telefonicznego polecenia z dnia 14 marca 2023 r. Pani Małgorzaty Słowińskiej – Zastępcy Dyrektora Departamentu Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej (....) stanowiącego o konieczności niezwłocznego, bezpośrednio po wydaniu orzeczenia końcowego w ww. sprawie, poinformowania Prokuratury Krajowej o jego treści*”, prosi o zapewnienie udziału prokuratora w publikacji orzeczenia a następnie powiadomienie Prokuratury Regionalnej o treści wydanego rozstrzygnięcia. Podała także pod rozwagę, z uwagi na szybkość przekazywania informacji, możliwość bezpośredniego przesłania żądanej informacji do Prokuratury Krajowej.

Tomasz Małuch - Zastępca Prokuratora Okręgowego w Katowicach pismem z dnia 15 marca 2023 r., skierowanym do Małgorzaty Słowińskiej – Zastępcy Dyrektora Departamentu Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej, przekazany drogą e-mailową bezpośrednio do adresata oraz sekretariatu DPS PK, poinformował szczegółowo o treści wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 15 marca 2023 r., w sprawie XI P 33/20. Taka sama informacja została udzielona pismem z dnia 15 marca 2023 r. Tomaszowi Janeczkowi - Prokuratorowi Regionalnemu w Katowicach. W jej uzupełnieniu w dniu 16 marca 2023 r. przesłano również Prokuratorowi Regionalnemu odpis wyroku pozyskany z portalu informacyjnego sądu.

W dniu 16 marca 2023 r. Bożena Jaworek – Kaziród Zastępca Prokuratora Regionalnego w Katowicach zwróciła się pisemnie o dodatkowe wyjaśnienia Prokuratora Okręgowego w Katowicach w zakresie objęcia poszczególnych postanowień w wyroku z dnia 15 marca 2023 r. rygorem natychmiastowej wykonalności, wobec pojawienia się w przestrzeni publicznej komunikatów prasowych w tym przedmiocie. Poleciała również nadesłanie odpisu powyższego wyroku wraz z uzasadnieniem oraz odpisu postanowienia o zabezpieczeniu z dnia 3 marca 2023 r. wraz z uzasadnieniem po uzyskaniu tych orzeczeń i ich oceną przez prokuratora.

W następstwie powyższego polecenia Iwona Urbańska Naczelnik 6 Wydziału Sądowego pismem z dnia 16 marca 2023 r. wniosła do Sądu Okręgowego w Katowicach o sporządzenie uzasadnienia całości wydanego w dniu 15 marca 2023 r. wyroku, ponowiła również wniosek o sporządzenie i doręczenie prokuratorowi uzasadnienia postanowienia o zabezpieczeniu z dnia 3 marca 2023 r.

Prokurator referent w dniu 17 marca 2023 r. zwróciła się do Sądu Okręgowego w Katowicach o nadesłanie na nośnikach CD protokołów z wszystkich rozpraw w sprawie XI P 33/20, które zostały doręczone Prokuraturze Okręgowej w Katowicach w dniu 24 marca 2023 r.

W dniu 22 marca 2023 r. Tomasz Małuch Zastępca Prokuratora Okręgowego w Katowicach przesłał Prokuratorowi Regionalnemu w Katowicach, pozyskany z portalu informacyjnego Sądu Okręgowego w Katowicach, wydruk uzasadnienia postanowienia tegoż Sądu z dnia 3 marca 2023 r. Natomiast w dniu 22 marca 2023 r. miała miejsce korespondencja e-mailowa pomiędzy prokuratorem referentem a prokurator Małgorzatą Słowińską – Zastępcą Dyrektora DPS PK. Prokurator referent przesyła pocztą elektroniczną uzasadnienie postanowienia z dnia 3 marca 2023 r. , natomiast prokurator Małgorzata Słowińska prosiła o poinformowanie o doręczeniu prokuratorowi tegoż uzasadnienia oraz wskazania co do jego zaskarżenia oraz o nadesłanie kopii uzasadnienia wyroku z dnia 15 marca 2023 r. niezwłocznie po jego doręczeniu prokuratorowi.

W badanych aktach zalega sporządzona odręcznie „*analiza z uzasadnienia zabezp.*” podpisana przez prokuratora referenta, w której jednakże brak oceny własnej analizowanego orzeczenia.

Formalne doręczenie Prokuraturze Okręgowej w Katowicach postanowienia z dnia 3 marca 2023 r. wraz z jego uzasadnieniem nastąpiło w dniu 28 marca 2023 r. Jego ocenę polecono prokuratorowi referentowi. W aktach brak jest zapisów dotyczących dokonania analizy w aspekcie jego słuszności bądź istnienia przesłanek do zaskarżenia. Z pisma z dnia 29 marca 2023 r. Elżbiety Tkaczewskiej – Kuk (podpisany w zastępstwie przez Tomasza Małucha – Zastępcę Prokuratora Okręgowego w Katowicach) do Małgorzaty Słowińskiej – Zastępcy Dyrektora DPS PK wynika, że sporządzono projekt zażalenia na powyższe orzeczenie, który został przesłany do prokurator Małgorzaty Słowińskiej w tym dniu drogą e-mailową przez prokuratora referenta. Tożsama korespondencja została przekazana Prokuratorowi Regionalnemu w Katowicach ze wskazaniem, że informację wraz z projektem zażalenia przekazano również do Prokuratury Krajowej.

Prokurator Małgorzata Słowińska w odpowiedzi poinformowała e-mailem prokuratora referenta, że w DPS PK referentem sprawy jest prokurator Bartłomiej Szyprowski, od którego otrzyma e-maila po zapoznaniu się przez niego z korespondencją. Z wydruków poczty elektronicznej zalegającej w aktach wynika, że prokurator Bartłomiej Szyprowski napisał w dniu 30 marca 2023 r., iż po analizie przesłanego projektu zażalenia dokonanej w DPS PK nie wnosi uwag do stanowiska przedstawionego w treści zażalenia. Prokurator referent uczyniła dodatkowo zapis urzędowy w aktach, że w dniu 30 marca 2023 r. rozmawiała telefonicznie z Zastępcą Dyrektora DPS prokurator Małgorzatą Słowińską, uzyskując informację, „*że zażalenie jest zaakceptowane przez PK oraz Prok. Hernanda*”.

Prokurator Okręgowy w Katowicach w dniu 31 marca 2023 r. wniósł do Sądu Okręgowego w Katowicach zażalenie na postanowienie z dnia 3 marca 2023 r. w przedmiocie udzielenia zabezpieczenia w części odnośnie pkt 1. rozstrzygnięcia.

W dniu 31 marca 2023 r. doręczono Prokuraturze Okręgowej w Katowicach odpis wyroku z dnia 15 marca 2023 r. wraz z uzasadnieniem. Zgodnie z poleceniem prokurator Iwony Urbańskiej - Naczelnik 6 Wydziału Sądowego, oceny orzeczenia miała dokonać prokurator referent wraz z informacjami do Prokuratury Regionalnej i Prokuratury Krajowej. Niezwłocznie odpis orzeczenia i jego uzasadnienie przekazano Prokuratorowi Regionalnemu w Katowicach, natomiast przy piśmie z dnia 3 kwietnia 2023 r. także Małgorzacie Słowińskiej - Zastępcy Dyrektora DPS PK.

W aktach zalegają odręczne zapiski, bez daty sporządzenia i podpisu ich autora, odnoszące się do treści wyroku z dnia 15 marca 2023 r., wskazujące na poszczególne elementy rozstrzygnięcia i przyjęte przez sąd jego podstawy. Zalegają także zapisy pochodzące z odsłuchu płyt CD, nie podpisane przez autora, zawierające m.in. zapis zeznań świadków i stanowisko W. Ż. Badane akta zawierają także odręczne zapisy, niepodpisane, stanowiące notatki z odsłuchu płyt CD.

Brak jest samodzielnej oceny prokuratora referenta wyroku z dnia 15 marca 2023 r. i istnienia przesłanek do jego zaskarżenia. Natomiast z wydruków korespondencji e-mail wynika, że treść tego środka zaskarżenia prokurator referent konsultował bezpośrednio z Departamentem Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej, tj. Zastępcą Dyrektora DPS PK Małgorzatą Słowińską oraz prokuratorem Bartłomiejem Szyprowskim. W dniu 4 kwietnia 2023 r. prokurator referent przesłała projekt apelacji, który następnie w ciągu tego dnia podlegał konsultacji w aspekcie możliwych do podniesienia zarzutów apelacyjnych, sposobu zakwestionowania argumentacji sądu oraz wskazania poglądów doktryny, mających stanowić o słuszności podnoszonych zarzutów apelacyjnych.

W dniu 5 kwietnia 2025 r. prokurator referent przesłała do prokuratora Bartłomieja Szyprowskiego poprawiony projekt apelacji. W odpowiedzi otrzymała od ww. w tym samym dniu „wersję po poprawkach”.

Z zapisu urzędowego prokurator referent z dnia 6 kwietnia 2024 r. wynika, że konsultacje z Prokuraturą Krajową odnośnie treści apelacji w tej sprawie odbywały się zarówno pocztą elektroniczną jak i telefonicznie. Po konsultacjach i drobnych poprawkach projekt został w ostatecznej wersji zaakceptowany. Dalej prokurator referent odnotowała, że w dniu „6.04.23 o godz. 11.40 otrzymała telefon od prok. B. Szyprowskiego, że prok. Hernand zaakceptował, brak zastrzeżeń, do wysyłki”. (zachowano oryginalną pisownię).

Apelacja od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 15 marca 2023 r. w sprawie sygn. XI P 33/20, została podpisana przez Elżbietę Tkaczewską – Kuk Prokuratora Okręgowego w Katowicach w dniu 6 kwietnia 2024 r. i przesłana do ww. Sądu w dniu 7 kwietnia 2023 r.

Prokurator Bożena Jaworek – Koziród - Zastępca Prokuratora Regionalnego w Katowicach w piśmie z dnia 14 kwietnia 2023 r. do Prokuratora Okręgowego w Katowicach poleciła niezwłoczne informowanie Prokuratury Regionalnej w Katowicach o dalszym sposobie procedowania przez Sąd w sprawie dotyczącej W. Ż., w szczególności o sposobie rozpoznania wniesionych środków zaskarżenia przez prokuratora, ewentualnie inne strony postępowania, doręczania odpisów pism zarówno stron postępowania jak i ewentualnych pisemnych stanowisk prokuratora.

Po wniesieniu wskazanych wyżej środków zaskarżenia czynności prokuratora w omawianej sprawie ograniczyły się do przekazywania, zgodnie z powyższym poleceniem, doręczanych mu odpisów pism procesowych pozostałych stron postępowania Prokuraturze Regionalnej w Katowicach i informowania o przebiegu postępowania sądowego. Prokurator nie sporządzał odpowiedzi na wniesione przez powoda oraz pozwanego zażalenia czy apelacje, podnosząc że swoje stanowisko procesowe wyraził we wniesionej apelacji.

Postanowieniem z dnia 28 kwietnia 2023 r. Sąd Okręgowy w Katowicach, sygn. XI Pz 14/23, na skutek zażalenia powoda, pozwanego i Prokuratora Okręgowego w Katowicach na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 3 marca 2023 r. w przedmiocie zabezpieczenia, sygn. akt XI P 33/20, postanowił w pkt 1. zmienić zaskarżone postanowienie i oddalić wniosek oraz w pkt 2. oddalić zażalenie powoda. O treści wskazanego rozstrzygnięcia poinformowano Prokuratora Regionalnego w Katowicach oraz prokurator Małgorzatę Słowińską – Zastępcę Dyrektora DPS PK.

Apelacje od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 15 marca 2023 r. złożyli również pełnomocnik powoda W. Ż. oraz pełnomocnik pozwanego Sądu Okręgowego w Krakowie.

W aktach postępowania 3015-6.Pc.131.2023 r. znajduje się zapis Rafała Nagrodzkiego – Prokuratora Okręgowego w Katowicach z dnia 14 maja 2024 r., wskazujący na brak przesłanek udziału prokuratora w postępowaniu sądowym dot. W. Ż., uwzględniając treść § 360 *Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury*.

Z tą samą datą postępowanie w sprawie zostało zakończone.

W dniu 14 maja 2024 r. prokurator Rafał Nagrodzki – Prokurator Okręgowy w Katowicach cofnął apelację Prokuratora Okręgowego w Katowicach od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 15 marca 2023 r. oraz odstąpił od dalszego udziału w sprawie z powództwa Waldemara Żurka przeciwko Sądowi Okręgowemu w Krakowie o odszkodowanie i ochronę dóbr osobistych, informując o powyższej decyzji Jakuba Cemę – Prokuratora Regionalnego w Katowicach.

Pełnomocnik powoda oraz pełnomocnik pozwanego również cofnęli wniesione apelacje. Wobec powyższych stanowisk procesowych stron postępowania Sąd Apelacyjny w Katowicach postanowieniem z dnia 26 czerwca 2024 r. umorzył w całości postępowanie apelacyjne, sygn. akt III APa 27/23.

Decyzję o zgłoszeniu udziału przez prokuratora w sprawie dot. roszczeń Waldemara Żurka przeciwko Sądowi Okręgowemu w Krakowie należy ocenić krytycznie. Z akt sprawy wynika, że decyzja ta wynikała z ustnego polecenia Prokuratora Okręgowego w Katowicach. Była wykonana przez prokuratora referenta bez uprzedniej analizy akt postępowania sądowego oraz bez możliwości samodzielnego rozważenia przez niego istnienia przesłanek zgłoszenia udziału w postępowaniu cywilnym, co było tym bardziej istotne z uwagi na etap postępowania sądowego, w którym nastąpiło zainicjowanie działań przez prokuratora w tej sprawie, tj. po zakończeniu postępowania dowodowego przed sądem, tuż przed publikacją orzeczenia przez Sąd I instancji i po wydaniu orzeczenia w przedmiocie zabezpieczenia.

Ponadto jak już podniesiono, w aktach brakuje samodzielnej analizy prokuratora referenta zarówno postanowienia z dnia 3 marca 2023 r. w przedmiocie zabezpieczenia, jak i wyroku z dnia 15 marca 2023 r., w aspekcie istnienia przesłanek do zaskarżenia tych orzeczeń. Pomimo, że badane postępowanie pozakarne nie było objęte zwierzchnim nadzorem służbowym, wymagano od prokuratora referenta konsultacji treści sporządzonych, a następnie wniesionych środków zaskarżenia. Konsultacje te, jak wskazują akta postępowania, odbywały się z pominięciem zwierzchników służbowych, bezpośrednio z prokuratorami z Departamentu Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej. Jak wynika z zapisów w aktach, pozostawały także w zainteresowaniu Zastępcy Prokuratora Generalnego Roberta Hernanda. Dopiero po ich akceptacji w DPS PK środek zaskarżenia był kierowany do Sądu Okręgowego w Katowicach, na co zwracał uwagę prokurator referent w zapisach urzędowych. W tych okolicznościach nasuwają się poważne wątpliwości co do podejmowania w tej sprawie działań przez prokuratora z poszanowaniem jego niezależności. Aczkolwiek nie można nie dostrzec, że prokurator referent w toku postępowania nie dał wyrazu swojej własnej ocenie podejmowanych w sprawie decyzji, poczynawszy od zgłoszenia udziału, a skończywszy na zaskarżeniu rozstrzygnięć sądu. Nie uczynił tego również jego bezpośredni przełożony.

Pozytywnie natomiast należy ocenić decyzję Rafała Nagrodzkiego Prokuratora Okręgowego w Katowicach o braku przesłanek do angażowania prokuratora w postępowaniu cywilnym dot. roszczeń W. Ż., skutkującą cofnięciem apelacji oraz zakończeniem badanego postępowania pozakarnego.

Analiza akt skłania do podjęcia działań w celu wyjaśnienia i dokonania oceny zachowań prokuratorów Prokuratury Krajowej oraz prokuratorów piastujących funkcje kierownicze w Prokuraturze Regionalnej i Prokuraturze Okręgowej w Katowicach, którzy podejmowali decyzje i wydawali polecenia (bez znajomości akt sprawy) w przedmiocie udziału prokuratora w postępowaniu cywilnym i w istocie w pełni kontrolowali to postępowanie bez wdrożenia formalnego nadzoru.

Analiza sprawy wykazała konieczność rozpoznania działań prokuratorów pod kątem odpowiedzialności służbowej.

179) 4283-0.Ds.359.2024 Prokuratury Rejonowej w Międzyrzeczu

W dniu 23 kwietnia 2021 roku Sąd Rejonowy w Gorzowie Wlkp., I Wydział Cywilny, w składzie sędziego SR O. B.-M., po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 23.04.2021 r. sprawy z powództwa S.R. przeciwko Kołu Łowieckiemu „Wilk” w Gorzowie Wlkp. o zapłatę, oddalił powództwo w całości i zasądził od powoda S.R. na rzecz pozwanego kwotę 5417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 5400 zł kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji sędziego SR O. B.-M. wskazała, m.in., iż przy orzekaniu pominęła postanowienie Trybunału Konstytucyjnego wydane z udziałem dublera M. M.

O wyroku napisała „Gazeta Wyborcza” w artykule pt.: „Sąd nie uznał orzeczenia TK wydanego z udziałem dublera. Powołał się na wyrok Trybunału Praw Człowieka”.

Wyrok stał się przedmiotem zainteresowania Bogdana Świączkowskiego Prokuratora Krajowego, który w dniu 17 czerwca 2021 roku dekretował go na Roberta Hernanda Zastępcę Prokuratora Generalnego.

W dniu 18 czerwca 2021 roku z artykułem zapoznała się Elżbieta Janicka Zastępca Dyrektora Departamentu Postępowania Sądowego.

W dniu 21 czerwca 2021 roku Paweł Blachowski Dyrektor Departamentu Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej przesłał artykuł „Gazety Wyborczej” do Artura Maludy Prokuratora Regionalnego w Szczecinie z poleceniem wstąpienia prokurator do „niniejszego postępowania”.

Przedmiot postępowania karnego o sygn. 4283-0.Ds.359.2024 prowadzonego finalnie w Prokuraturze Rejonowej w Międzyrzeczu w postanowieniu o wszczęciu śledztwa z 05 września 2022 roku zostały opisany w sposób następujący: *„w sprawie zaistniałego w dniu 24 maja 2021 roku w Gorzowie Wlkp., woj. lubuskiego, poświadczenia nieprawdy przez oznaczonego Sędziego Sądu*

Rejonowego w Gorzowie Wlkp. w treści sporządzonego najpóźniej w dniu 24 maja 2021 roku uzasadnienia do wydanego w dniu 23 kwietnia 2021 roku na posiedzeniu niejawnym wyroku w sprawie o sygn. akt I C 1326/19, który w dniu 08 czerwca 2021 roku opublikowano na portalu orzeczeń Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp., a jednocześnie przekroczenia uprawnień przez przewodniczącą składu orzekającego Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. w tej sprawie, poprzez przyznanie sobie kompetencji do ustalania i oceny sposobu działania konstytucyjnego organu państwa - Trybunału Konstytucyjnego, w ten sposób, iż powołując się na później wydany wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (ETPC) z dnia 07 maja 2021 roku, zakwestionowała legalność wyboru sędziego Trybunału Konstytucyjnego M. M., określając go mianem „dublera”, a nadto poprzez wyartykułowanie stanowiska przy bezpośrednim odwołaniu do wskazanego wyroku ETPC z dnia 07 maja 2021 roku, że skład Trybunału Konstytucyjnego, który w dniu 05 lipca 2017 roku ogłosił w sprawie SK 8/16 postanowienie z udziałem sędziego Trybunału Konstytucyjnego M. M. był „wadliwy, nieprawidłowy i nie można było go uznać za sąd ustanowiony zgodnie z ustawą”, co stanowiło podstawę zignorowania wskazanego orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego przy wyrokowaniu w sprawie IC 1326/19, a co w sposób oczywisty nie odpowiadało rzeczywistości w sytuacji, gdy uzasadniający to działanie wyrok ETPC został wydany po 24 kwietnia 2021 roku, a zatem po wydaniu wyroku w sprawie IC 1326/19, co stanowiło naruszenie art. 190 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie kwestionowania powszechności obowiązywania i mocy ostatecznej orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego, czym działano na szkodę interesu publicznego w postaci prawidłowego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości tj. o czyn z art. 271 § k.k. w zb. z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.”.

W uzasadnieniu postanowienia o wszczęciu śledztwa Janusz Kodź Prokurator Rejonowy w Międzyrzeczu napisał: „Pismem datowanym na dzień 22 października 2021 roku Prokurator Okręgowy w Gorzowie Wlkp. przekazał do Prokuratury Rejonowej w Gorzowie Wlkp. postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych z dnia 05 października 2021 r., sygn. RDSP 8011.5.2021, o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego i przedstawieniu zarzutów sędziemu Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. - O. B.-M. Postanowienie przedstawia sędziemu zarzut m.in. tego, że: w dniu 24 maja 2021 roku w Gorzowie Wlkp. uchybiła godności urzędu oraz podjęła działania kwestionujące umocowanie konstytucyjnego organu Rzeczypospolitej Polskiej w ten sposób, że jako funkcjonariusz publiczny, przewodnicząca składu orzekającego w sprawie Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. o sygnaturze akt I C 1326/19, poświadczyła nieprawdę w treści sporządzonego najpóźniej w dniu 24 maja 2021 roku uzasadnienia do wydanego w dniu 23 kwietnia 2021 roku na posiedzeniu niejawnym wyroku w tej sprawie, który w dniu 08 czerwca 2021 roku opublikowano na portalu orzeczeń Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp., jednocześnie przekraczając

swoje uprawnienia, poprzez przyznanie sobie kompetencji do ustalania i oceny sposobu działania konstytucyjnego organu państwa- Trybunału Konstytucyjnego powołując się na później wydany wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (ETPC) z dnia 07 maja 2021 roku, zakwestionowała legalność wyboru sędziego Trybunału Konstytucyjnego M. M., jak również znieważyla ww. sędziego określeniem „dubler”, a nadto wyartykułowała stanowisko przy bezpośrednim odwołaniu do wskazanego wyroku ETPC z dnia 07 maja 2021 roku, że skład Trybunału Konstytucyjnego, który w dniu 05 lipca 2017 roku ogłosił w sprawie SK 8/16 postanowienie z udziałem sędziego Trybunału Konstytucyjnego M. M. był „wadliwy, nieprawidłowy i nie można było go uznać za sąd ustanowiony zgodnie z ustawą”, co stanowiło podstawę zignorowania wskazanego orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego przy wyrokowaniu w sprawie IC 1326/19, a co w sposób oczywisty nie odpowiadało rzeczywistości w sytuacji, gdy uzasadniający to działanie wyrok ETPC został wydany po 24 kwietnia 2021 roku, a zatem po wydaniu wyroku w sprawie IC 1326/19, przez co, naruszając art. 190 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie kwestionowania powszechności obowiązywania i mocy ostatecznej orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego oraz wyczerpując znamiona przestępstw z art. 271 § 1 k.k. i art. 231 § 1 k.k., działała na szkodę interesu publicznego w postaci prawidłowego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości, a w konsekwencji naruszyła przepis art. 82 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych, określający obowiązek postępowania zgodnie ze ślubowaniem sędziowskim, w tym w szczególności obowiązek stania na straży prawa - to jest przewinienia dyscyplinarnego z art. 107 § 1 pkt 3 i 5 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r.- prawo o ustroju sądów powszechnych.

W uzasadnieniu niniejszego postanowienia wskazano: „iż Prokurator Regionalny w Szczecinie przesłał przy piśmie kierowanym do Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych z 21 czerwca 2021 roku sygn. akt RP III Pc 7.2021 kopię wydruku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 23 kwietnia sygn. akt IC 1326/19 wraz z uzasadnieniem, wobec uznania, że sędzia referent sprawy podważa legalność wyboru sędziego Trybunału Konstytucyjnego”.

Wskazano również: „że Prezes Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. w piśmie skierowanym do Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych z 30 czerwca 2021 roku sygn. akt A 103-61/21, zażądał podjęcia czynności wyjaśniających wobec sędziego Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. O. B.-M., w związku z tym, że w uzasadnieniu do wydanego orzeczenia w sprawie IG 1326/19 zakwestionowała ona status sędziego Trybunału Konstytucyjnego, co może stanowić delikt dyscyplinarny z art. 107 § 1 pkt 3 USP. Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego wskazał, że w jego ocenie, treść uzasadnienia wyroku wydanego przez sędziego Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. O. B.-M w sprawie IC 1326/19, jak również pozostałych materiałów pozyskanych w toku

podjętych czynności wyjaśniających, dostarczyły faktycznych i prawnych podstaw do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przeciwko obwinionej zgodnie z żądaniem uprawnionego organu, jak również w szerszym zakresie z inicjatywy samego Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych i przedstawienia jej opisanych wyżej zarzutów popełnienia przewinień dyscyplinarnych z art. 107 § 1 pkt 3 i 5 USP.

Mając na uwadze wyżej uzyskane informację, w ramach czynności sprawdzających zebrano materiał dowodowy m.in. w postaci kopii części akt sprawy I C 1326/19, kwestionowanego wyroku Trybunału Konstytucyjnego i inne. Ponadto pismami z dnia w dniu 03 marca 2022 roku oraz 21 marca 2022 roku zwrócono się do Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych z wnioskiem o udzielenie informacji, na jakim etapie znajduje się postępowanie dyscyplinarne prowadzone wobec Sędziego Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp O. B.-M., ewentualnie o wypożyczenie akt sprawy niniejszego postępowania. W dniu 27 kwietnia 2022 roku uzyskano informację, że wobec ww. Sędziego Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. w sprawie o sygn. akt RDPS.8011.5.2021 postępowanie dyscyplinarne pozostaje na etapie wynikającym z przedstawienia obwinionej zarzutów dyscyplinarnych.

W związku z tym zwrócono się do Rzecznika Dyscyplinarnego o wypożyczenie tych akt, celem zapoznania się z zebrany tam materiałem i sporządzenia stosownych odpowiedzi. Dane z przedmiotowych akt, jak też ewentualna decyzja merytoryczna w sprawie dyscyplinarnej mogą mieć istotne znaczenie dla oceny zachowania obwinionego sędziego w kontekście przepisów prawa karnego. Ponieważ akt dyscyplinarnych dotychczas nie uzyskano, a w sprawie upłynął już termin instrukcyjny przewidziany dla postępowania sprawdzającego zasadne było postanowić jak na wstępie.”

Zacytowanie prawie całego postanowienia o wszczęciu śledztwa jest o tyle uzasadnione, iż wskazuje na pewnego rodzaju obstrukcję w działaniu referenta (wszczynającego śledztwo w 11 miesięcy od nadesłania zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa), zdającego sobie a, iż nadesłane zawiadomienie ma wyłącznie na celu represję wobec niezależnego sędziego, przy braku sukcesu w postępowaniu cywilnym.

Postanowienie o wszczęciu postępowania przygotowawczego zostało wydane 5 września 2022 roku (śledztwo w 11 miesięcy od nadesłania zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa) o czyn z art. 271 § k.k. w zb. z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.”.

Materiały procesowe dostępne prokuratorowi J. K. w dacie podejmowania decyzji w przedmiocie wszczęcia postępowania przygotowawczego nie dawały podstaw dla podjęcia decyzji w wszczęciu śledztwa wobec rzeczywistego braku uzasadnionego (a nie urojonego) podejrzenia popełnienia ww. przestępstwa, czego jako przesłanki wszczęcia śledztwa bądź dochodzenia,

bezwzględnie wymaga ten sam przepis art. 303 k.p.k. O tym, iż referent postępowania prawdopodobnie podobnie oceniał istnienie (a właściwie nieistnienie) uzasadnionego podejrzenia świadczy, moim zdaniem, to iż w dniu 9 września 2022 roku, to jest w cztery dni po wszczęciu śledztwa wydał postanowienie o zawieszeniu śledztwa.

Nie było żadnego ukierunkowania postępowania, prócz wielokrotnych wniosków – już w czasie postępowania sprawdzającego - do P. W. R. ówczesnego zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych o udostępnienie akt postępowania dyscyplinarnego.

Pismami z dnia w dniu 03 marca 2022 roku oraz 21 marca 2022 roku zwrócono się do Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych z wnioskiem o udzielenie informacji, na jakim etapie znajduje się postępowanie dyscyplinarne prowadzone wobec Sędziego Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. O. B.-M, a nadto o wypożyczenie akt sprawy niniejszego postępowania.

W dniu 27 kwietnia 2022 roku wpłynęło pismo Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych z informacją, iż postępowanie dyscyplinarne prowadzone wobec sędziego Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. w sprawie o sygnaturze akt RDSP.8011.5.2021 pozostaje na etapie wynikającym z przedstawienia obwinionej zarzutów dyscyplinarnych.

W dniu 17 maja 2022 roku ponownie zwrócono się z wnioskiem do Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych o wypożyczenie akt sprawy postępowania dyscyplinarnego RDSP.8011.5.2021.

Postanowieniem z dnia 09 września 2022 roku zawieszano śledztwo o sygn. akt 4283-0.Ds.37.2022 dotyczącym czynu z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 231 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. zostało wobec oczekiwania na ww. akta.

W dniu 05 grudnia 2022 roku uzyskano akta postępowania dyscyplinarnego, z których wynikało, że postępowanie dyscyplinarne znajduje się w fazie rozwojowej; do tego czasu nie wykonano czynności z sędzią O. B.-M.

Ww. postanowienie o zawieszeniu śledztwa zostało zmienione w dniu 21 grudnia 2022 roku poprzez wskazanie, że długotrwałą przeszkodą uniemożliwiającą prowadzenie postępowania jest oczekiwanie na prawomocne rozstrzygnięcie postępowania dyscyplinarnego o sygnaturze akt RDSP.8011.5.2021 sędzi Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp.

Finalnie postępowanie przygotowawcze wywołane pisemnym zawiadomieniem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych zostało zakończone przez prokuratora postanowieniem o umorzeniu śledztwa wydanym w dniu 21 kwietnia 2024 roku o czyn z art. 271 § k.k. w zb. z art 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. - na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. tj. wobec

stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego. Postanowienie to nie było zaskarżone.

W mojej ocenie postanowienie prokuratora o umorzeniu śledztwa z dnia 21 kwietnia 2024 roku, jest całkowicie zasadne. Zostało opracowane starannie w warstwie merytorycznej, przy zachowaniu wszystkich wymogów poprawnościowych dla tego rodzaju pisma procesowego prokuratora.

Już poczynając od pierwszych czynności podejmowanych w toku tego postępowania karnego wdrożono czynności nadzoru służbowego, formalnie niebędącym zwierzchnim nadzorem służbowym. Informacje o postępowaniu były przekazywane do Prokuratury Okręgowej w Gorzowie Wlkp. i do Prokuratury Regionalnej w Szczecinie. W aktach nie ma pisemnych poleceń wykonania jakichkolwiek czynności.

Taktyka przeprowadzenia postępowania karnego w tej sprawie sprowadzała się do mechanizmu w postaci wydania postanowienia o wszczęciu śledztwa, a następnie zawieszeniu postępowania w oczekiwaniu na rozstrzygnięcie postępowania incydentalnego jakim było postępowanie dyscyplinarne.

Analiza sprawy wykazała konieczność rozpoznania działań prokuratorów prowadzących i nadzorujących postępowanie pod kątem odpowiedzialności służbowej.

180) PO I Ds 1.2020 Prokuratury Okręgowej w Ostrołęce

Prowadzona była na podstawie zawiadomienia złożonego w dniu 13 września 2019 r. do Prokuratury Rejonowej Warszawa-Śródmieście w Warszawie przez Niezależne Stowarzyszenie Prokuratorów „Ad Vocem” podpisane przez ówczesnego prezesa zarządu tej organizacji W. D. Dotyczyło ono podejrzenia popełnienia przestępstwa przez ówczesnego Prezesa Zarządu Stowarzyszenia Prokuratorów „Lex Super Omnia” - prok. K. P. i Wiceprezesa Zarządu - prok. K. K., polegającego na złożeniu w dniu 21 października 2019 r. zawiadomienia dotyczącego przekroczenia w dniu 06 grudnia 2016 r. uprawnień przez ówczesnego Ministra Sprawiedliwości Zbigniewa Ziobro w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez prokuratorów Prokuratury Krajowej poprzez wydanie rozporządzenia w sprawie delegowania prokuratorów do Prokuratury Krajowej lub Ministerstwa Sprawiedliwości oraz Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury, a także świadczeń przysługujących prokuratorom delegowanym poza stałe miejsce pełnienia służby, z przekroczeniem delegacji ustawowej zawartej w art. 112 ustawy Prawo o prokuraturze, w skutek czego prokuratorzy ci otrzymali od marca 2016 r. do 09 sierpnia 2018 r. nienależne świadczenia w postaci ryczałtu

mieszkaniowego w łącznej wysokości 2.329.315,85 zł, czym działał na szkodę Skarbu Państwa, tj. o czyn z art. 231 § 2 k.k.

W dniu 03 grudnia 2019 r. Krzysztof Sierak Zastępca Prokuratora Generalnego na podstawie § 116 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 07 kwietnia 2016 r. Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury przekazał opisane wyżej materiały celem wyznaczenia jednostki właściwej spośród jednostek podległych Prokuraturze Regionalnej w Białymstoku.

Zastępca Prokuratora Regionalnego w Białymstoku wyznaczył Prokuraturę Okręgową w Ostrołęce. Sprawę przydzielono do referatu prokuratora będącego na delegacji w tej jednostce.

W dniu 20 stycznia 2020 r. prokurator referent wszczął śledztwo w sprawie złożenia przez członków zarządu Stowarzyszenia Prokuratorów „Lex Super Omnia” w dniu 12 września 2019 r. w Warszawie zawiadomienia o niepopelnionym przestępstwie i fałszywym oskarżeniu Ministra Sprawiedliwości o popełnienie w dniu 06 grudnia 2016 r. w Warszawie przestępstwa przekroczenia uprawnień w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez prokuratorów Prokuratury Krajowej polegającego na wydaniu rozporządzenia w sprawie delegowania prokuratorów do Prokuratury Krajowej lub Ministerstwa Sprawiedliwości oraz Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury, a także świadczeń przysługujących prokuratorom delegowanym poza stałe miejsce pełnienia służby z przekroczeniem delegacji ustawowej zawartej w art. 112 ustawy o prokuraturze, wskutek czego prokuratorzy Prokuratury Krajowej w okresie od marca 2018 r. do 09 sierpnia 2018 r. otrzymali nienależne comiesięczne świadczenie w postaci ryczałtu mieszkaniowego w łącznej wysokości 2.329.315,85 zł, czym działał na szkodę Skarbu Państwa, tj. o popełnieniu przez Ministra Sprawiedliwości przestępstwa z art. 231 § 2 k.k., tj. o czyn z art. 238 k.k. w zb. z art. 234 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Podczas prowadzonego postępowania przygotowawczego prokurator referent m.in. przesłuchiwał w charakterze świadka W. D. ówczesnego prezesa Niezależnego Stowarzyszenie Prokuratorów „Ad Vocem”, który zeznał cyt.... *„ustanowiony przepis prawa, poza literalnym brzmieniem, ma również swoje ratio legis. Uważam, że każdy przepis należy interpretować również w ten sposób. Nie zawsze wykładnia językowa przepisu jest wystarczająca”*. Ponadto przesłuchano w charakterze świadków w trybie art. 183 k.p.k. - prok. K. P. i prok. K. K.

Po ponad roku prowadzenia śledztwa, w dniu 20 maja 2021 r. prokurator umorzył przedmiotowe śledztwo na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. wobec braku znamion czynu zabronionego. Postanowienie uzyskało walor prawomocności.

Sprawa była dodatkowo w zainteresowaniu kierownictwa Prokuratury Regionalnej w Białymstoku, która żądała systematycznego przekazywania informacji o stanie sprawy, czy

sporządzenia planu czynności śledczych. Informacje były również przekazywane do Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej.

Niezależnie od powyższego akta sprawy przekazano do Wydziału Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej, który za pismem z dnia 05 listopada 2020 r. zwrócił je do Prokuratury Regionalnej w Białymstoku wskazując, iż brak jest przesłanek uzasadniających podjęcie przez Wydział Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej czynności na podstawie art. 19 § 4 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze. Mimo to, żądano informacji o stanie sprawy. W dniu 16 października 2019 r. Sebastian Chmielewski Zastępca Dyrektora Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej przekazał akta o sygn. PK II Dsn 495.2019 do Wydziału Spraw Wewnętrznych celem kontynuowania monitoringu postępowania. Ponadto na przekazanej przez Prokuraturę Regionalną w Białymstoku decyzji merytorycznej znajduje się zapissek Naczelnika Wydziału Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej Adama Gierka z dnia 22 lipca 2021 r. *„sprawę omówiono z Prokuratorem Krajowym”*, co zapewne skutkowało tym, że w dniu 23 lipca 2021 r. zwrócono się o nadesłanie akt głównych przedmiotowej sprawy. Z notatki sporządzonej w dniu 07 września 2021 r. wynika, że końcowe rozstrzygnięcie jest zasadne, a przyjęte podstawy prawne prawidłowe. W dniu 18 października 2021 r. prokurator referent zmienił zdanie i wskazał, że decyzja merytoryczna z dnia 20 maja 2021 r. nie odnosi się do ustalonego w toku śledztwa faktu podania do publicznej wiadomości za pomocą środków masowego komunikowania (w serwisie Twitter.com i na stronie www.lexso.org.pl) informacji wskazującej na *„podejrzenie popełnienia przestępstwa przez Ministra Sprawiedliwości Zbigniewa Ziobrę”*. Dodał, że w tekście umieszczonym na stronie Stowarzyszenia Prokuratorów „Lex Super Omnia” zawarto, m.in. kategoryczne stwierdzenia wskazujące na *„przekroczenie kompetencji prawotwórczych”* przez Ministra Sprawiedliwości, *„uzurpowania (przez niego) sobie uprawnień ustawodawcy”*, czy też *„tłumienie krytyki prasowej”*. W konkluzji prokurator stwierdził, że niezależnie od prawnokarnej oceny w/w zachowania, jako ustalone w sprawie zdarzenie faktyczne, winno być ono co najmniej ujęte i opisane w sentencji decyzji merytorycznej kończącej śledztwo, które zakresem było objęte. W aktach sprawy znajdują się projekty pism, uznające powyższą decyzję za przedwczesną. Nie stwierdzono ich ekspedycji.

Analiza sprawy wykazała, iż wszczęcie śledztwa w niniejszej sprawie było całkowicie bezzasadne, a celem prowadzenia postępowania przez tak długi okres było wywołanie efektu mrozącego wśród prokuratorów, którzy walczyli lub rozważali włączenie się w aktywne działanie mające na celu przywrócenie praworządności w Polsce.

181) 3025-1.Ds.30.2021 Prokuratury Okręgowej w Zamościu

Postępowanie prowadzone było na podstawie materiałów sprawy o sygn. akt PK XIV Ds 28.2019 Wydziału Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej przekazanych przez Zastępcę Prokuratora Generalnego Krzysztofa Sieraka do Prokuratora Regionalnego w Lublinie Jerzego Ziarkiewicza, który w dniu 28 października 2021 r. wyznaczył do prowadzenia Prokuraturę Okręgową w Zamościu. Materiały te dotyczyły podejrzenia popełnienia przestępstwa przekroczenia uprawnień lub niedopełnienia obowiązków przez sędziego Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie X Wydział Karny, polegającego na uchyleniu środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania postanowieniem z dnia 20 sierpnia 2021 r. (sygn. akt X K 414/21) wobec oskarżonego A. Z., co zostało uzasadnione tym, iż zezwolenie na tymczasowe aresztowanie w/w wydała Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego, której status został skutecznie zakwestionowany przez Trybunał Sprawiedliwości UE wyrokiem z dnia 19 listopada 2019 r. w sprawach o sygn. akt: C 585/18, C 624/18, C 625/18, postanowieniem z dnia 08 kwietnia 2020 r. w sprawie C- 204/21 R oraz wyrokiem z dnia 15 lipca 2021 r. w sprawie o sygn. akt C-791/19.

Z akt sprawy wynika, że ówczesny Prokurator Regionalny w Lublinie Jerzy Ziarkiewicz przydzielił przedmiotową sprawę do swojego referatu celem osobistego sprawowania nad nią nadzoru.

W dniu 18 listopada 2021 r. prokurator referent wszczął śledztwo w sprawie zaistniałego w dniu 20 sierpnia 2021 r. w Warszawie przekroczenia uprawnień lub niedopełnienia obowiązków przez sędziego Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie X Wydział Karny, polegającego na uchyleniu środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania postanowieniem o sygn. X K 414/21 z dnia 20 sierpnia 2021 r. wobec oskarżonego A. Z., zastosowanego wobec w/w postanowieniem o tymczasowym aresztowaniu Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie XIV Wydział Karny sygn. akt XIV Kp 27717/20 z dnia 28 października 2020 r. w sprawie prowadzonej przeciwko A. Z. i innym, oskarżonemu o czyn z art. 231 § 1 k.k. i inne w sprawie o sygn. akt X K 414/21 Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia X Wydziału Karnego w Warszawie w celu utrudnienia postępowania karnego i działania tym samym na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Okres śledztwa był sukcesywnie przedłużany na szczeblu Prokuratury Okręgowej w Zamościu, a następnie z uwagi na upływ rocznego okres trwania śledztwa - przez ówczesnego Prokuratora Regionalnego w Lublinie Jerzego Ziarkiewicza. W pierwszym wniosku przekazanym

do Prokuratury Regionalnej w Lublinie za pismem z dnia 26 października 2022 r. wskazano na konieczność kontynuowania postępowania z uwagi m.in. na konieczność ustalenia rozpoznania wniosku Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych dotyczącego sędzi M. P. oraz rozważenia przesłuchania w charakterze świadków sędziów, którzy wydawali decyzje w przedmiocie tymczasowego aresztowania A. Z. Po upływie niespełna dwóch miesięcy, akta sprawy zostały zwrócone do Prokuratury Okręgowej w Zamościu z poleceniem nadesłania informacji co do danych personalnych sędziów, których prokurator referent zamierzał przesłuchać wraz z terminami tych czynności.

Prokurator referent w dniu 03 stycznia 2023 r. sporządziła „*aneks do planu czynności śledczych z dnia 09 grudnia 2021 r.*”, w którym wskazała na konieczność rozważenia przesłuchania dwóch sędziów na okoliczność „wydania postanowień” w przedmiocie tymczasowego aresztowania A. Z. Następnie Prokuratura Okręgowa w Zamościu w dniu 26 kwietnia 2023 r. skierowała do Prokuratury Regionalnej w Lublinie kolejny wniosek o przedłużeniu śledztwa, gdzie ponownie wskazano na konieczność rozważenia przesłuchania w charakterze świadków sędziów, którzy wydawali na różnych etapach sprawy decyzje w przedmiocie tymczasowego aresztowania A. Z. Wnioskowany termin przedłużenia śledztwa określono na 3 miesiące, tj. do dnia 17 sierpnia 2023 r.

Wniosek ten, nie został rozpoznany przez prok. Jerzego Ziarkiewicza w regulaminowym terminie. Dopiero bowiem w dniu 18 grudnia 2023 r., przy piśmie z dnia 01 grudnia 2023 r., tj. po upływie 7 miesięcy i 22 dni akta sprawy zostały przekazane do Prokuratury Okręgowej w Zamościu wraz z postanowieniem o przedłużeniu śledztwa opatrzonym datą 01 czerwca 2023 r. wydanym przez Jerzego Ziarkiewicza. W postanowieniu wskazano, iż okres śledztwa przedłużono na dalszy czas oznaczony o 12 miesięcy, który w razie nieprzerwanego biegu postępowania upłynąłby z dniem 30 maja 2024 r. Ponownie, w postanowieniu wskazano na konieczność kontynuowania postępowania, m.in. z uwagi na konieczność rozważenia podjęcia decyzji o przesłuchaniu w charakterze świadków ustalonych sędziów.

W realiach tej sprawy, ponad roczny okres przedłużenia śledztwa nie znajdował uzasadnienia w planowanych do wykonania czynnościach, które były niezasadne. Ponadto wskazać należy, że w piśmie z dnia 01 grudnia 2023 r. Prokurator Regionalny w Lublinie polecił sporządzenie w terminie do dnia 15 stycznia 2024 r. planu czynności śledczych ze wskazaniem terminów i miejsc ich wykonania. Nadto zawarł informację, iż po osobistym zapoznaniu się z tym planem prosi o spotkanie konsultacyjne z referentem sprawy, celem „*omówienia taktyki i kolejności poszczególnych czynności*”.

Plan czynności śledztwa nie został sporządzony, a spotkanie konsultacyjne nie doszło do skutku. Prokurator referent podjął decyzję o sporządzeniu projektu umorzenia śledztwa. W dniu

08 stycznia 2024 r. Prokuratura Okręgowa w Zamościu przesłała ten projekt do Prokuratury Regionalnej w Lublinie, a Jerzy Ziarkiewicz nie zgłosił do niego uwag.

W dniu 25 stycznia 2024 r. prokurator referent wydał postanowienie o umorzeniu śledztwa na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. wobec braku ustawowych znamion czynu zabronionego, tj. po 2 latach, 2 miesiącach i 7 dniach jego prowadzenia.

Z uzasadnienia rozstrzygnięcia wynika, że sędzia Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie M. P., po rozpoznaniu wniosku obrońcy oskarżonego A. Z. w dniu 20 sierpnia 2021 r. w sprawie o sygn. akt X K 414/21 uchyliła stosowany wobec niego środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania. Prokurator referent wskazał, że sędzia działając w granicach swoich uprawnień i obowiązków dokonała wykładni stosowanych przez nią przepisów prawa i podjęła decyzje w granicach przysługujących jej, jako niezawisłemu sędziemu uprawnień i decyzję tę uzasadniła. Dodał, że z zasady niezawisłości sędziowskiej wynika niezbywalne prawo sędziego do dokonywania przez niego samodzielnie wykładni prawa, oceny faktów i dowodów podczas wykonywania czynności z zakresu wymiaru sprawiedliwości. Wszelkie działania sędziego, działającego jako sąd przy rozpoznawaniu sprawy, korzystają ze szczególnej ochrony związanej z przyznanego sędziemu swoistego imperium władzy. Dopóki więc sędzia przy rozstrzyganiu spraw korzysta wyłącznie z nadanej mu swobody interpretacji przepisów, a interpretacja tych przepisów nie ma charakteru *contra legem* nie ma mowy o popełnieniu przez sędziego przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. Sędzia nie przekracza bowiem wtedy swoich uprawnień wynikających z powołania na stanowisko sędziego.

Postanowienie o wszczęciu śledztwa pozbawione było podstaw faktycznych i prawnych. Oczywistym było, że sędzia M. P. działała w ramach przyznanых jej uprawnień, zaś w uzasadnieniu zakwestionowanego postanowienia o uchyleniu tymczasowego aresztowania szczegółowo powołała się na orzecznictwo i wykładnię prawa przedstawioną przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz Europejski Trybunał Praw Człowieka, które uzasadniały wydaną przez nią decyzję procesową. Sąd uznał, że przy uzyskaniu wymaganego zezwolenia na ściganie A. Z. doszło do rażącego naruszenia prawa, bowiem oskarżony chroniony był immunitetem prokuratorskim, a przy jego uchyleniu nie miał zachowanego prawa do niezawisłego i bezstronnego sądu oraz do rozpoznania sprawy w tym zakresie przez bezstronny sąd.

Już więc na etapie postępowania sprawdzającego zebrany materiał dawał podstawy do wydania postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa.

W sprawie nie przesłuchano jednego świadka, przy czym czynności te byłyby niecelowe, albowiem istota sprawy sprowadzała się do dokonania oceny prawnokarnej decyzji procesowej sądzi sądu powszechnego w przedmiocie uchylenia tymczasowego aresztowania.

Wskazać należy, że wyrokiem z dnia 10 stycznia 2023 r. (sygn. akt I ZSK 17/22) Izba Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego uniewinniła sędzię M. P. od zarzucanych jej czynów z art. 107 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. prawo o ustroju sądów powszechnych. Powyższe orzeczenie zostało dołączone do akt sprawy, co jednak nie skłoniło prokuratora referenta do rozważenia podjęcia decyzji o zakończeniu postępowania przygotowawczego.

182) 3039-4.Ds.12.2022 Prokuratury Okręgowej w Koszalinie

Dotyczyła ona zawiadomienia jakie w dniu 26 kwietnia 2022 roku prokurator M. W. skierował do Prokuratora Regionalnego w Krakowie.

W powyższym zawiadomieniu wyżej wskazany podniósł, iż jego zdaniem doszło do przekroczenia uprawnień przez Prokuratora Okręgowego w Krakowie polegającego na bezprawnym delegowaniu go z Prokuratury Rejonowej Kraków-Nowa Huta w Krakowie do Prokuratury Rejonowej w Chrzanowie decyzjami ww., to jest:

- z dnia 9 listopada 2016 roku na okres od 14 listopada 2016 roku do 31 grudnia 2016 roku,
- z dnia 27 grudnia 2016 roku od dnia 2 stycznia 2017 roku do dnia 1 marca 2017 roku,
- z dnia 29 grudnia 2016 roku zmieniającą decyzje z dnia 27 grudnia 2016 roku i delegującą ww. od dnia 1 stycznia 2017 roku do dnia 13 stycznia 2017 roku.

Nadto M W. podniósł w zawiadomieniu, iż analogiczna sytuacja miała miejsce w odniesieniu do kolejnej decyzji, to jest z dnia 10 stycznia 2017 roku, którą ówczesny Prokurator Krajowy delegował go do Prokuratury Rejonowej w Chrzanowie na okres od 14 stycznia 2017 roku do dnia 13 maja 2017 roku. W tym przypadku zdaniem zawiadamiającego przestępstwa przekroczenia uprawnień miał dodatkowo dopuścić się Prokurator Krajowy Bogdan Świączkowski.

Podstawę bezprawności działań przełożonych zawiadamiający wywodził z dyspozycji art. 178 § 2 k.p. w związku z art. 130 ustawy Prawo o prokuraturze, zakazującego delegowania pracownika wychowującego dziecko do ukończenia przez nie 4 roku życia bez jego zgody.

W analizowanym przypadku M. W. wychowywał syna, który nie ukończył wyżej opisanego wieku, nie wyraził zgody na delegowanie, co skutkowało zdaniem zawiadamiającego, iż decyzje o jego delegacji stanowiły przekroczenie uprawnień.

Dodatkowo zawiadamiający podniósł, iż jego sytuacja rodzinna była znana przełożonym.

W przedmiotowy zawiadamianiu M. W. opisał kontekst w jakim zapadły decyzje o delegowaniu, tzn. fakt, iż został wcześniej „zdegradowany” z Prokuratury Apelacyjnej w Krakowie do Prokuratury Rejonowej Kraków-Nowa Huta w Krakowie, podjął kroki prawne zmierzające

do zaskarżenia powyższej decyzji do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka o czym poinformował przełożonego.

Niedługo po tym fakcie podjęta została pierwsza decyzja o delegacji do prokuratury poza Kraków co miało negatywny wpływ na możliwość sprawowania opieki nad małoletnim synem. W tym czasie partnerka M. W. przebywała na długotrwałym zwolnieniu lekarskim, co ograniczało możliwość sprawowania przez nią opieki nad synem. Fakt ten był znany przełożonemu z uwagi na pracę partnerki M. W. w jednostce prokuratury podległej Prokuraturze Okręgowej w Krakowie, oraz osobistą znajomość z Prokuratorem Okręgowym w Krakowie.

Delegacje zawiadamiający odczytywał jako ciąg dalszy szykan pod jego adresem, której początkiem było przeniesienie na stanowisko prokuratora Prokuratury Rejonowej w Krakowie-Nowej Hucie w Krakowie.

M. W. zwrócił przy tym uwagę, że decyzję o pierwszej delegacji otrzymał w piątek, a delegację miał rozpocząć w poniedziałek.

Decyzją Zastępcy Prokuratora Generalnego z dnia 27 maja 2022 roku zawiadomienie M.W. na podstawie § 116 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U.2017.1206) przekazane zostało z pominięciem właściwości miejscowej Prokuratorowi Regionalnemu w Szczecinie, który wyznaczył Prokuratorę Okręgową w Koszalinie do procesowego rozpoznania zawiadomienia.

Po zarejestrowaniu sprawy w dniu 10 czerwca 2022 roku w Prokuraturze Okręgowej w Koszalinie referent sprawy wystąpił do Prokuratora Okręgowego w Krakowie z wnioskiem o udostępnienie danych z akt osobowych zawiadamiającego oraz jego partnerki, a nadto kopii decyzji o delegowaniu M.W. oraz wniosku o delegowanie skierowanego do Prokuratora Krajowego.

Nadto w dniu 12 lipca 2022 roku w formule wideokonferencji przesłuchał zawiadamiającego, który poza okolicznościami wskazanymi w zawiadomieniu opisał również okoliczności związane z doręczaniem mu decyzji o delegowaniu.

W złożonych zeznaniach M.W. podniósł także, iż jego zdaniem sytuacja kadrowa w jednostce, z której był delegowany była trudniejsza niż w jednostce, do której został delegowany.

Postanowieniem z dnia 21 lipca 2022 roku referent sprawy odmówił wszczęcia śledztwa o przest. z art. 231 § 1 k.k. w z. z art. 12 § 1 k.k. na zasadzie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

W uzasadnieniu decyzji jej autor poniósł, iż decyzje o delegowaniu nastąpiły w oparciu o regulacje prawne zawarte w ustawie Prawo o prokuraturze. Powyższe regulacje dają przełożonym prokuratora dyskrecyjne prawo do delegowania prokuratora, również bez jego zgody.

Szczególny charakter stosunku służbowego prokuratorów oraz fakt, iż regulacje tej materii w ustawie Prawo o prokuraturze są pełne powoduje, zdaniem autora decyzji, że powyższa zasada obejmuje również sytuacje określone w art. 178 § 2 k.p.

Autor postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa wskazał jednocześnie, że nie można przyjąć aby w analizowanym przypadku doszło do działań na szkodę zawiadamiającego albowiem jego delegowanie nie spowodowało znacznych trudności w opiece nad synem.

Na powyższe postanowienie w dniu 3 sierpnia 2022 roku zażalenie złożył M. W. polemizując z argumentacją zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia w zakresie rzekomego braku znamion przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. w działaniach jego przełożonych, związanych z delegowaniem go bez jego zgody do innej jednostki prokuratury.

Powyższe zażalenie został rozpoznane przez Sąd Rejonowy dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie dopiero w dniu 14 czerwca 2024 roku.

Sąd dzieląc podgląd autora postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa, utrzymując w mocy zaskarżone postanowienie wskazał jednocześnie, iż w powyższej sprawie doszło do przedawnienia karalności czynu objętego postępowaniem.

Decyzja o odmowie wszczęcia śledztwa została podjęta bez wyczerpania inicjatywy dowodowej. Wskazać należy, iż jej autor bezkrytycznie przyjął, że uprawnienie do delegowania prokuratora w oparciu o regulacje zawartą w ustawie Prawo o prokuraturze jest dyskrecyjnym prawem przełożonego co *a priori* pozbawia ją bezprawności.

Tymczasem w orzecznictwie wskazywana jest możliwość, że przekroczenie uprawnień może także polegać na podjęciu działania wprawdzie w ramach kompetencji, lecz niezgodnie z prawnymi warunkami podjętej przez funkcjonariusza publicznego czynności (zob. wyrok SA w Rzeszowie z 5.09.2002 r., II AKa 74/02, OSA 2003/9, poz. 93; wyrok SN z 28.11.2006 r., III K.K. 152/06, OSNKW 2007/2, poz. 15). Za przekroczenie kompetencji uznać można ponadto takie zachowanie funkcjonariusza publicznego, które stanowi „wykorzystanie”, „nadużycie” przysługujących mu kompetencji, a nie ich realizację. Będą to najczęściej zachowania, które charakteryzuje jedynie pozór legalności, pozorna zgodność z literą prawa, uzasadniana najczęściej przez odwołanie jedynie do wykładni językowej wybranego fragmentu aktu normatywnego, z całkowitym pominięciem zarówno innych metod wykładni, jak też tzw. kontekstu normatywnego, w jakim funkcjonuje wykładany przepis (Wróbel Włodzimierz (red.), Zoll Andrzej (red.), Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Część II. Komentarz do art. 212-277d).

Przy analizie podejmowanych decyzji przez przełożonych zawiadamiającego zaniechano natomiast ustalenia czy faktycznie decyzja o delegacji prokuratora M. W. do innej jednostki prokuratury wynikała z pilnej potrzeby uzupełnienia kadrowego tej jednostki. Oparto się w tej

materii na danych podanych we wniosku Prokuratora Okręgowego w Krakowie do Prokuratora Krajowego. Trudno jednak przyjąć, że autor wniosku, chcąc uzyskać oczekiwaną przez siebie decyzję podałby argumenty nie przemawiające za jej celowością.

Zawiadamiający podał natomiast okoliczności wskazujące na to, iż sytuacja kadrowa jednostki z której był delegowany była gorsza niż jednostki do której został skierowany w ramach delegacji. Istotny był również kontekst pilności podjętej decyzji o delegacji, mocą której prokurator praktycznie kolejnego dnia roboczego miał stawić się w jednostce do której został skierowany w ramach delegacji.

Powyższe okoliczności oraz fakty związane z przeniesieniem zawiadamiającego z szczebla prokuratury apelacyjnej do prokuratury rejonowej, uzasadniał bardzo wnikliwie rozpoznanie czy decyzje o delegacji ww. mają jedynie pozorny charakter legalności, faktycznie natomiast stanowią nadużycie przyznanых wydającemu je kompetencji.

Również kwestii czy delegacja prokuratora M. W. stanowiła działanie na jego szkodę nie rozważono w analizowanej sprawie w sposób rzetelny. Argumentem dla autora decyzji miało być wyrwane z kontekstu stwierdzenie zawiadamiającego o konieczności odwołania małoletniego syna w innym kierunku niż miejsce pracy.

Pominięto natomiast szczególnie trudną sytuację rodzinną w jakiej M. W. znajdował się w tym czasie. W tym kontekście istniejące po stronie pracodawcy potrzeby delegowania pracownika winny być istotne, a wszystkie związane z nimi okoliczności wnikliwie zbadane przed podjęciem decyzji, że potrzeba delegowania była uzasadniona naprawdę istotnymi dla pracodawcy powodami. Nie dokonano powyższego w trakcie przeprowadzonych czynności sprawdzających.

Mając na uwadze fakt, iż doszło do przedawnienia karalności czynów objętych zawiadomieniem, brak jest przesłanek do wzruszania zapadłej decyzji.

183) PO I Ds. 8.2021 Prokuratura Okręgowa w Świdnicy

Postanowieniem z dnia 21 stycznia 2021 roku, Prokuratura Regionalna w Lublinie wszczęła śledztwo w sprawie zaistniałego w okresie od stycznia 2018 roku do września 2020 roku w Warszawie i innych miejscowościach przekroczenia uprawnień przez ustalone i nie ustalone osoby pełniące urząd sędziów sądów powszechnych, poprzez ujawnienie dziennikarzom informacji uzyskanych w związku z wykonywaniem czynności służbowych na potrzeby publikacji medialnych dotyczących tzw. „afery hejterskiej” w Ministerstwie Sprawiedliwości oraz wielokrotnego pomawiania za pomocą środków masowego komunikowania, w tym sieci Internet J. I., Ł. P., K. W.,

J. D., A. C. o postępowanie mające doprowadzić ich do utraty zaufania potrzebnego dla pełnienia urzędu sędziego oraz pełnienia innych urzędów publicznych poprzez przypisywanie im działania polegającego na bezprawnym udostępnieniu danych osobowych oraz organizowaniu i prowadzeniu działań mających znieważać i zniesławić inne osoby, czym działano na szkodę interesu publicznego oraz interesu prywatnego wyżej wymienionych, to jest o czyn z art. 231 § 1 k.k. i 266 § 2 k.k., art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Wskazane śledztwo zostało zainicjowane pisemnym zawiadomieniem złożonym przez J. I. z dnia 21 września 2020 roku.

Wyżej wymieniony zawiadomił o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstw przez sędziów sądów powszechnych to jest: P. S., M. F., B. S. i inne nieustalone osoby w okresie od 2018 roku do 2020 roku postaci :

- uporczywego nękania (stalkingu),
- wielokrotnego pomawiania i znieważania osób publicznych i prywatnych oraz konstytucyjnych organów państwa wyczerpujących jednocześnie znamiona umyślnych przestępstw urzędniczych, w tym nadużycia uprawnień i niedopełnienia obowiązków polegających na organizacji, wykonaniu, pomocnictwie i podżeganiu do zorganizowanego hejtu (*mowy nienawiści*) za pośrednictwem środków masowego komunikowania się, w tym mediów społecznościowych na szkodę sędziów: J. I., Ł. P., K. W., J. D., A. C. oraz Krajowej Rady Sądownictwa i innych opisanych w zawiadomieniu osób, organów i instytucji.

Stosownie do treści złożonego zawiadomienia, ujawniony proceder przestępczy miał polegać na organizowaniu akcji medialnej przez dziennikarzy portalu ONET we współpracy z redakcjami „Gazety Wyborczej”, tygodnika „Newsweek”, Fakt, TVN 24, OKOPRESS, RMF FM przy wykorzystaniu pomówień i niesprawdzonych informacji uzyskanych od Emilii Sz. Zdaniem zawiadamiającego udział we wskazanym procederze mieli brać, m.in. dziennikarze: M. G., A. M., E. I., T. M., B. M., T. S. oraz P. M.

Zdaniem zawiadamiającego w akcję przeciwko sędziom pełniącym funkcje w strukturach Ministerstwa Sprawiedliwości, Krajowej Rady Sądownictwa oraz w Izbie Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego zaangażowali się sędziowie skupieni w stowarzyszeniach sędziowskich „Iustitia” i „Themis” w osobach: W. Ż., B. S., P. S., M. F., P. G., B. P, O. B.-M oraz D. Z.

Dodatkowo, zdaniem zawiadamiającego, w procederze tym uczestniczyć mieli także adwokaci E. S., K. P. oraz M. M.-F., jak również osoby trzecie. Z pisemnego zawiadomienia wynikało, że związek z opisanym procederem posiadały także takie osoby jak: M. J., K. K., M. Ś. oraz P. W., D. Z.

Do treści zawiadomienia dołączono wydruki wiadomości w opublikowanych na portalu społecznościowym Twitter.

Bezpośrednio po wszczęciu, postępowanie decyzją Zastępcy Prokuratora Generalnego zostało przekazane do dalszego prowadzenia Prokuraturze Okręgowej w Świdnicy.

Wnioskiem z dnia 15.03.2021 r. zwrócono się w drodze pomocy prawnej do strony amerykańskiej o pozyskanie od upoważnionego przedstawiciela Twitter Inc. danych kont wytypowanych użytkowników portalu Twitter; w niniejszej sprawie strona wezwana nie przekazała jednakże jakiegokolwiek materiału dowodowego.

Od zainicjowania czynności procesowych postępowanie pozostawało w zainteresowaniu kierownictwa Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej, które w dniu 16 marca 2021 roku zażądało przekazania postanowienia o wszczęciu śledztwa oraz planu czynności śledczych.

W dniu 19 marca 2021 roku za pismem zastępcy Dyrektora Departamentu Postępowania Przygotowawczego zlecono uzyskanie w niniejszej sprawie analizy danych pozyskanych z dostępnych źródeł w sieciach komputerowych polecając jednocześnie uzgodnienie jej zakresu z Wydziałem do spraw Analizy Kryminalnej Departamentu do spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej.

Następnie w dniu 23 marca 2021 roku Prokuratura Okręgowa w Świdnicy skierowała na ręce ówczesnego Dyrektora Departamentu do spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej (aktualnie jednego z Zastępców Prokuratora Generalnego) wniosek o przeprowadzenie stosownej analizy kryminalnej.

Dnia następnego, to jest 24 marca 2021 roku w skierowanym piśmie Dyrektora Departamentu Postępowania Przygotowawczego (sygnatura PK II Dsn 344.2020) podniesiono, że wniosek nie uwzględnia pełnych możliwości analitycznych i należy rozważyć wystąpienie z kolejnym wnioskiem w zakresie wynikającym z pisma z dnia 19 marca 2021 roku, w szczególności wykorzystywania sposobów komunikacji, w tym kont poczty elektronicznej oraz numerów telefonów. Tego samego dnia, za kolejnym pismem Dyrektora Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej wskazano, że *wniosek o przeprowadzenie analizy kryminalnej jest niekompletny i brakuje w nim wszystkich nazwisk osób wymienionych w zawiadomieniu, w szczególności Bartłomieja Przymusińskiego oraz Michała Przybylskiego, który zgodnie z zawiadomieniem ma być powiązany z sędzią Moniką Frąckowiak*. Ponownie wskazano na rozważenie korekty wniosku w celu analizy, ujawnienia i dokonania analizy wykorzystywanych

sposobów komunikacji i powiązań pomiędzy wyżej wymienionymi i innymi osobami, a także metody prezentacji (schemat, graf bądź tabela w zależności od wyników).

W dniu 26 marca 2021 roku skierowano kolejny wniosek o przeprowadzenie analizy kryminalnej. Dodatkowo tego samego dnia Prokurator Okręgowy w Świdnicy skierował na ręce Zastępcy Dyrektora Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej obszerną informację na temat czynności prowadzonych w śledztwie PO I Ds. 8.2021.

Powyższe wskazuje, że Prokuratura Krajowa sprawowała pełną kontrolę nad zakresem zlecanych analiz kryminalnych, które po ich sporządzeniu w jednostce organizacyjnej tejże Prokuratury Krajowej, zostały dołączone do akt prowadzonego postępowania.

Następnie śledztwo decyzją Zastępcy Prokuratora Generalnego w dniu 27 lipca 2022 roku objęte zostało zwierzchnim nadzorem służbowym Prokuratury Krajowej, zaś do jego sprawowania został wyznaczony prokurator wykonujący obowiązki służbowe w Departamencie Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej.

Po objęciu sprawy zwierzchnim nadzorem służbowym, do Prokuratury Okręgowej w Świdnicy, w dniu 4 sierpnia 2022 roku za sygnaturą 1001-2 Dsn.276.2022 skierowane zostało pismo instrukcyjne. Jego treść pozostaje szczególnie ważna w kontekście sporządzenia w niniejszej sprawie wspomnianych dwóch analiz z wykorzystaniem zakupionego przez Prokuraturę Krajową oprogramowania o nazwie „Hermes”.

Autor wskazanego pisma instrukcyjnego - Zastępca Dyrektora Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej, odwołując się do treści wniosku o przedłużenie okresu prowadzenia śledztwa oraz skierowania wniosku o pomoc prawną do władz Stanów Zjednoczonych (wniosek dotyczy ustalenia tożsamości użytkowników kont serwisu Twitter) podnosi, że referent sprawy forsuje błędny pogląd, że jedynie dowód z zeznań innej osoby, która była świadkiem dokonywania wpisów przez użytkownika konta może potwierdzić jego sprawstwo. Zdaniem Zastępcy Dyrektora Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej tożsamość użytkownika konta możliwa jest do stwierdzenia poprzez zgromadzenie dowodów pośrednich, które tworzą nierozzerwany łańcuch poszlak. Krytycznie oceniono metodologię prowadzenia postępowania, podnosząc ryzyko utraty danych cyfrowych nośników znajdujących się sprawców czynów objętych postępowaniem, w szczególności wytypowanych w wyniku analizy M. P. oraz M. F. Pismo instrukcyjne zawierało polecenie niezwłocznego przeprowadzenia czynności, które pozwolą na procesową weryfikację, kto posługiwał się kontami @obywatel2k oraz @AleBezFanatyków, a w szczególności zabezpieczenie poczty elektronicznej adresów powiązanych z tymi kontami, a także zawartość użytkowanych przez nich elektronicznych nośników danych, w tym telefonów i komputerów.

Podkreślenia wymaga okoliczność, że ustalenia dotyczące innych kont powiązanych z kontami wskazanymi powyżej ujawniono w oparciu o analizę sporządzoną z wykorzystaniem oprogramowania „Hermes”, które miało posiadać funkcjonalność umożliwiającą dostęp do tzw. „baz wyciekowych”. Co więcej, polecenia zmierzały do zabezpieczenia zawartości kont mailowych ustalonych w oparciu o wskazane powyżej oprogramowanie czemu sprzeciwiał się referent postępowania, podnosząc okoliczności związane z koniecznością uchYLENIA tajemnicy zawodowej.

Postanowieniem z dnia 30 września 2024 roku śledztwo PO I Ds 8.2021 zostało umorzone wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego.

Analiza sprawy wykazała konieczność rozpoznania działań prokuratorów prowadzących i nadzorujących postępowanie pod kątem odpowiedzialności służbowej i karnej.

Sprawa wykorzystania oprogramowania „Hermes” jest przedmiotem śledztwa prowadzonego w Prokuraturze Regionalnej w Rzeszowie.

J) Postępowania z innych kategorii

184) 3023-2.Ds.20.2024 Prokuratury Okręgowej w Radomiu

W oparciu o treść zawiadomienia Szefa Krajowej Administracji Skarbowej z dnia 5 marca 2020 r. nr DNK 4.891.1.17.2020 o podejrzeniu popełnienia przez osoby zajmujące się sprawami majątkowymi spółki MG-POL z siedzibą w Otwocku przestępstwa skarbowego w Prokuraturze Okręgowej w Radomiu wszczęto w dniu 31 marca 2020 r. śledztwo o sygn. PO II Ds.19.2020 w sprawie:

- podania w okresie od dnia 22 lutego 2019 r. do dnia 25 listopada 2019 r. w Radomiu, woj. mazowieckie, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, nieprawdy w złożonych przez sp. z o.o. z siedzibą w Otwocku Naczelnikowi Trzeciego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w Radomiu deklaracjach dla podatku od towarów i usług VAT-7 za okres od stycznia 2019 r. do października 2019 r. oraz posłużenia się nierzetelnymi fakturami VAT, w wyniku czego doprowadzono do zaniżenia podatku należnego, a tym samym narażono podatek od towarów i usług na uszczuplenie w łącznej wysokości 794.788, 47 zł. tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.,
- posłużenia się przez osoby zajmujące się sprawami majątkowymi spółki z o.o. z siedzibą w Otwocku w okresie od stycznia 2019 r. do października 2019 r., w krótkich odstępach czasu,

w wykonaniu z góry powziętego zamiaru fakturami VAT na łączną kwotę należności znacznej wartości w wysokości 4.372.697,87 zł., poświadczając nieprawdę co do okoliczności faktycznych mogących mieć znaczenie dla określenia wysokości należności publicznoprawnej, tj. o przestępstwo określone w art. 271a § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

Prowadzenie śledztwa stosownym zarządzeniem z dnia 31 marca 2020 r. powierzono Mazowieckiemu Urzędowi Celno-Skarbowemu w Warszawie, a następnie kolejnymi postanowieniami Prokuratury Okręgowej w Radomiu przedłużano jego okres odpowiednio do dnia: 31 marca 2021 r. Następnie postanowieniami Prokuratora Regionalnego w Lublinie przedłużano odpowiednio do dnia 30 grudnia 2022 r. powołując jako bezpośrednią przyczynę długotrwałości postępowania: oględziny dokumentacji finansowo-księgowej, analizę kryminalną przepływu środków pieniężnych na rachunkach bankowych w zakresie kwestionowanych co do zaistnienia podstaw faktycznych będących przedmiotem zabezpieczonych faktur, przesłuchania w charakterze świadków osób widniejących na zatrzymanych fakturach. Jednocześnie z pism przesyłających poszczególne postanowienia wynika, iż sprawę prawdopodobnie (brak w aktach stosownego pisma) objęto zwierzchnim nadzorem służbowym (RP II Dsn.19.2021.RA) zaś do jego sprawowania wyznaczono prokuratora Prokuratury Rejonowej Lublin-Południe w Lublinie delegowanego do Prokuratury Regionalnej w Lublinie zobowiązując jednocześnie Prokuraturę Okręgową w Radomiu do comiesięcznego przedstawiania informacji dotyczącej stopnia realizacji czynności procesowych co też sukcesywnie realizowano.

W toku śledztwa w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy prokurator wydał postanowienia o przedstawieniu zarzutów pięciu osobom: J.O. (ojcu zakonnika M.O. – obecnie oskarżonego w sprawie Funduszu Sprawiedliwości prowadzonej przez Zespół Śledczy Nr 2 Prokuratury Krajowej), R.G., O.M., P.W. i G.L., podejrzanym o popełnienie przestępstw, m.in. z art. 56 § 1 w zb. z art 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. przy zastosowaniu art. 8 § 1 k.k.s., art. 271a § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

Postanowieniem prokuratora Prokuratury Okręgowej w Radomiu z dnia 16 grudnia 2022 r. przedmiotowe śledztwo zostało zawieszone z uwagi na niemożność ustalenia miejsca pobytu osób podejrzanych i wykonania z ich udziałem czynności określonych w art. 313 § 1 k.p.k.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w Radomiu postanowieniem z dnia 1 lutego 2023 r. podjął w części zawieszone śledztwo o sygn. PO II Ds. 19.2020 przeciwko: R.G., P.W. oraz J.O. w wyniku ustalenia miejsca ich przebywania poprzez wyłączenie materiałów śledztwa i ich rejestrację pod sygn. 3023-2.Ds.7.2023, które to śledztwo decyzją Prokuratora Regionalnego

w Lublinie z dnia 27 czerwca 2023 r. zostało przejęte do dalszego prowadzenia i zarejestrowane pod sygn. 2005-2.Ds.16.2023.

Postanowieniem z dnia 4 października 2023 r. prokuratora Prokuratury Okręgowej w Radomiu częściowo podjęto zawieszone śledztwo o sygn. PO II Ds. 19.2023 przeciwko O.M. poprzez wyłączenie materiałów śledztwa i ich rejestrację pod sygn. 3023-2.Ds.49.2023, zaś kolejnym postanowieniem z dnia 16 października 2023r. podjęto zawieszone śledztwo o sygn. PO II Ds.19.2020 przeciwko G.L. nadając sygn. 3023-2.Ds.52.2023. Oba postępowania postanowieniem z dnia 17 października 2023 r. zostały połączone do wspólnego prowadzenia pod sygn. 3023-2.Ds.52.2023, które to śledztwo postanowieniem Prokuratury Regionalnej w Lublinie z dnia 8 grudnia 2023 r. dołączono do śledztwa o sygn. 2005-2.Ds.16.2023 .

Postanowieniem z dnia 23 października 2023 r. po uzupełniającym przesłuchaniu w dniu 2 października 2023r. podejrzanego J.O., ówczesny Prokurator Regionalny w Lublinie umorzył śledztwo o sygn. 2005-2.Ds.16.2023 w części dotyczącej tego podejrzanego z uwagi na brak znamion czynu zabronionego stwierdzając, że w toku śledztwa nie wykazano aby faktycznie kwestionowane faktury poświadczały nieprawdę, a pracę i usługi w nich zawarte nie zostały wykonane podnosząc przy tym, iż w tym zakresie wykorzystano inicjatywę dowodową. Jednocześnie postanowieniem z dnia 23 października 2023 r. uchylił zastosowany wobec podejrzanego środek zapobiegawczy w postaci poręczenia majątkowego w wysokości 10 000 zł.

Następnie pismem z dnia 14 grudnia 2023 r. kierowanym do Prokuratora Okręgowego w Lublinie polecił akta śledztwa o sygn. 2005-2.Ds.16.2023 podręcznych przekazać do referatu wskazanego z nazwiska asesora Prokuratury Rejonowej we Włodawie jednocześnie wskazując wymienionemu referentowi sprawy - osobiste i wyłączne z nim cyt.: „konsultowanie bieżących problemów, taktyki postępowania, kolejności i terminów podejmowania czynności.” Podniósł jednocześnie konieczność prowadzenia czynności w zakresie J.O. i wyjaśnienia okoliczności współpracy wymienionego z G.L. i przyjmowania przez J.O. od wymienionego faktur VAT i dalszego nimi posługiwania się podkreślając przy tym możliwość rozważenia w przypadku ujawnienia nowych okoliczności skierowania wniosku w trybie art. 328 k.p.k. (wznowienie postępowania przeciwko określonej osobie).

W wykonaniu powyższego Prokurator Okręgowy w Lublinie pismem z dnia 19 grudnia 2023 r., sygn. 3020-4.Dsn. 335.2023 przesłał akta śledztwa o sygn. 2005-2.Ds.16.2023 do Prokuratury Rejonowej we Włodawie celem dalszego prowadzenia w referacie wskazanego asesora. Pismem z dnia 29 stycznia 2024 r. kierowanym do Zastępcy Prokuratora Okręgowego w Lublinie z siedzibą w Ośrodku Zamiejscowym w Chełmie - Prokurator Rejonowy we Włodawie sygn. 4170-0.Ds.20.2024 przesłał wniosek z dnia 29 stycznia 2024 r. wspomnianego asesora w przedmiocie

przedłużenia okresu śledztwa do dnia 15 października 2024 r. podnosząc zachodzącą konieczność zmiany treści przedstawionych zarzutów pozostałym podejrzanym zwłaszcza w świetle umorzenia śledztwa w części przeciwko J.O.

Pismem z dnia 2 kwietnia 2024 r., sygn. 2005-2.Dsn.6.2023 Prokuratora Regionalnego w Lublinie śledztwo prowadzone przez Prokuraturę Rejonową we Włodawie sygn. 4170-0.Ds.20.2024 (poprzednio 2005-2.Ds.16.2023) przekazane zostało do dalszego prowadzenia Prokuraturze Okręgowej w Radomiu.

Postanowieniem z dnia 10 czerwca 2024 r. Prokuratora Generalny w uwzględnieniu wniosku Prokuratora Regionalnego w Lublinie z dnia 29 kwietnia 2024 r. zarzucającego nieprawidłowości w toku postępowania, braki dowodowe oraz błędną ocenę materiału dowodowego uchybiającą zasadzie prawidłowego rozumowania uchylił prawomocne postanowienie o umorzeniu w części śledztwa o sygn. 3032-2.Ds.20.2024 przeciwko J.O. uznając je jako niezasadne.

W dniu 15 października 2024 r. w Prokuraturze Okręgowej w Radomiu wydano postanowienie o zamknięciu śledztwa i w dniu 31 grudnia 2024 r. skierowano do Sądu Okręgowego w Radomiu akt oskarżenia przeciwko 5 osobom, w tym J.O.

Poddając analizie przedstawiony wyżej stan faktyczny wskazać należy, iż o ile decyzja Prokuratora Regionalnego w Lublinie w przedmiocie przejęcia w dniu 27 czerwca 2023 r. śledztwa (ówcześnie o sygn. 3023–2.Ds.7.2023) do dalszego prowadzenia, a następnie o dołączeniu do tegoż śledztwa prowadzonego pod sygn. 2005-2.Ds.16.2023 dotychczas prowadzonego śledztwa przez Prokuraturę Okręgową w Radomiu o sygn. 3023-2.Ds.52.2023 nie może budzić wątpliwości, tak dalsze decyzje Prokuratora Regionalnego w Lublinie budzą wątpliwości przede wszystkim co do zasadności oraz zgodności z wymaganiami w zakresie niezależności w rozumieniu indywidualnego prokuratora jak też i niezależności strukturalnej Prokuratury.

Jednakże w pierwszej kolejności krytycznie należy odnieść się do decyzji procesowej w postaci postanowienia z dnia 23 października 2023 r. częściowo umarzającego śledztwo przeciwko J.O., a zwłaszcza przyjętej przez autora orzeczenia tezie o wyczerpaniu inicjatywy dowodowej. Wskazać należy, iż jak wynika z treści uzasadnienia, wbrew powołanej wyżej tezie o wykonaniu wszystkich możliwych czynności procesowych, autor podniósł fakt zaniechania przeprowadzenia oględzin przez organy skarbowe prowadzące śledztwo kwestionowanych co do zaistnienia materialnego wyrazu zdarzeń gospodarczych będących następnie bezpośrednim przedmiotem wystawionych i poddawanych w wątpliwość co do wiarygodności faktur. Oczywista sprzeczność zachodząca w tym zakresie i zaistniały stan braku ustalenia stanu faktycznego w sposób niewątpliwy uniemożliwiała uznanie, iż w sprawie zaistniała negatywna przesłanka procesowa.

Pomijając dalsze jawiące się wątpliwości co do trafności podjętej decyzji procesowej, a to z uwagi na podjętą decyzję przez Prokuratora Generalnego w trybie art. 328 § 1 k.p.k. podkreślić należy, że kolejna decyzja Prokuratora Regionalnego w Lublinie, a mianowicie o przekazaniu śledztwa do dalszego prowadzenia Prokuraturze Rejonowej we Włodawie była nieprawidłowa co do swej istoty.

Po pierwsze, nie sposób znaleźć racjonalnego merytorycznego uzasadnienia zwłaszcza w świetle określonych przez ustawodawcę w art. 297 § 1 k.p.k. celów postępowania przygotowawczego dla przekazania skomplikowanego pod względem faktycznym, dowodowym jak i prawnym dotychczas prowadzonego przez prokuraturę regionalną śledztwa prokuraturze najniższego stopnia, nie prowadzącej i nie mającej wymaganego w tym zakresie stosownego doświadczenia. O stopniu trudności tegoż postępowania świadczył nie tylko jego przedmiot ale obszerność materiału aktowego obejmującego w chwili przekazania: 26 tomów akt głównych wraz z 23 tomami załączników do akt głównych oraz 5 segregatorami, co wprost wynikało z pisma z dnia 14 grudnia 2023 r. kierowanego do Prokuratora Okręgowego w Lublinie.

Jako istotne jawi się pytanie, z jakich przyczyn, skoro istniały przesłanki warunkujące osobiste prowadzenie śledztwa przez Prokuratora Regionalnego, powierzono jego dalsze prowadzenie, nawet nie prokuratorowi, ale asesorowi prokuratury rejonowej.

Jasne jest, że ewentualne powierzenie tegoż postępowania innemu prokuratorowi możliwe było wyłącznie po spełnieniu przez niego predyspozycji zawodowych w obszarze doświadczenia co najmniej tożsamyh dotychczas prowadzącemu śledztwo. Z tej też przyczyny wydaje się zasadnym twierdzenie, iż wyłącznie prokurator prokuratury regionalnej albo Prokuratury Krajowej mógłby sprostać wskazanym wymaganiom. Niewątpliwym jest, iż asesor jakiegokolwiek prokuratury rejonowej nie był osobą, która chociażby z racji braku stosownego doświadczenia i zasobu wiedzy prawniczej, mogła sprostać wymaganiom stawianym dla prowadzącego tego rodzaju śledztwa.

Po drugie, niewątpliwym jest, iż przekazanie sprawy do dalszego prowadzenia prokuraturze niższego stopnia musi następować z poszanowaniem ustawowych zasad funkcjonowania prokuratury, a w tym zgodnie z art. 24 § 3 i 4 ustawy z dnia 28 stycznia 2016r. Prawo o Prokuraturze (Dz.U. z 2024r. poz. 390 z późn.zm.) faktycznego uprawnienia prokuratora rejonowego do jej kierowania i wypełniania funkcji prokuratora przełożonego prokuratorów wykonujących czynności w danej jednostce.

Niewątpliwym jest, iż wydanie przez Prokuratora Regionalnego w Lublinie polecenia wyłącznego konsultowania bieżących problemów, taktyki postępowania, kolejności i terminów podejmowanych czynności przez imiennie wskazanego asesora podległej mu jednostki najniższego stopnia naruszyło powołaną wyżej formę sprawowania funkcji przełożonego, którym był prokurator

rejonowy zwłaszcza w zakresie ciążącego na nim obowiązku równomiernego obciążenia obowiązkami służbowymi podległych mu prokuratorów.

Jednakże najbardziej istotnym jest to, iż ustawodawca w żadnej mierze nie ukształtował uprawnień asesorów w sposób tożsamy do uprawnień prokuratorów, stanowiąc w art. 173 § 1 cyt. ustawy zasadę jedynie powierzenia czynności prokuratorskich, i to bez określonych praw przysługujących prokuratorom. Ta konstatacja nabiera znaczenia w tym, że to właśnie asesor podlega na zasadzie art. 173 § 2 cyt. ustawy aprobacie, przy czym aprobata jako szczególne prawo przysługuje wyłącznie prokuratorowi bezpośrednio przełożonemu, którym nie był w myśl art. 31 § 1 pkt 7 cyt. ustawy Prokurator Regionalny w Lublinie.

Przedstawiony powyżej stan nieprawidłowości dotyczący kierownictwa Prokuratury Regionalnej w Lublinie w pewnej mierze mógł mieć wpływ również i na sposób sprawowania w tej prokuraturze zwierzchniego nadzoru służbowego, co wprost wynika z treści pisma z dnia 20 lutego 2024r. sygn. RP II Dsn.19.2021.RA w którym prokurator pomimo przejęcia decyzją Prokuratora Regionalnego w Lublinie z dnia 27 czerwca 2023 r. tegoż śledztwa do dalszego prowadzenia i osobistego jego prowadzenia przez wymienionego, zwróciła się z zapytaniem do Prokuratury Okręgowej w Radomiu co do aktualności pozostawiania przesłanek co do zawieszenia śledztwa o sygn. PO II Ds.19.2020.

W sprawie działań ówczesnego Prokuratora Regionalnego w Lublinie, w zakresie wyżej opisanym, prowadzone są czynności procesowe w ramach wielowątkowego śledztwa w WSW PK.

185) 3025-1.Ds.7.2024 Prokuratury Okręgowej w Zamościu

Przedmiot postępowania karnego prowadzonego pierwotnie tj. od 4 października 2016 r. do 15 lutego 2017 r. w formie dochodzenia pod sygn. PR 2 Ds. 1950.2016 w Prokuraturze Rejonowej w Zamościu, a następnie (przez okres prawie 8 lat łącznie z okresem zawieszenia tj. w okresie od 16 lutego 2017r. do 18 stycznia 2024r. pod sygn. PO I Ds.24.2017, i od 18 stycznia 2024r. do 29 sierpnia 2024r. pod sygn. 3025-1.Ds.7.2024) w Prokuraturze Okręgowej w Zamościu dotyczył zaistniałego w dniu 1 października 2016 r. w Zamościu, woj. lubelskiego, zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego marki Sony Xperia na szkodę B.L., tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

Materiały dotyczące przedmiotowego zdarzenia w dniu 5 października 2016r. wpłynęły do Prokuratury Rejonowej w Zamościu wraz z postanowieniem o wszczęciu dochodzenia z dnia 4 października 2016 roku oraz wnioskiem o zatwierdzenie przeszukania dokonanego

u podejrzanego o ten czyn A. J. Tego samego dnia sprawa została zadekretowana do wpisu i nadano jej sygn. PR 2 Ds. 195.2016.

W dniu 15 listopada 2016r. do KMP w Zamościu wpłynął anonim wraz z będącym przedmiotem postępowania telefonem komórkowym. Dokonano oględzin telefonu i zabezpieczono ślady biologiczne i daktyloskopijne. W dniu 18 listopada 2016 r. powołano biegłego z LK KWP w Lublinie do zbadania przedmiotowego telefonu. Podjęto czynności zmierzające do ustalenia autora anonimu.

Dochodzenie było również terminowo i sukcesywnie przedłużane. Do momentu przejęcia przedmiotowego postępowania do dalszego prowadzenia przez Prokuraturę Okręgową w Zamościu, dochodzenie prowadzone było rytmicznie, wykonywane były zaplanowane czynności procesowe, postępowanie było prawidłowo ukierunkowane.

Za pismem z dnia 8 lutego 2017 roku akta postępowania zostały przekazane do Prokuratury Okręgowej w Zamościu. Była to odpowiedź na pismo z dnia 2 lutego 2017 r. (w aktach brak tego pisma). W dniu 15 lutego 2017 r. ówczesny Prokurator Okręgowy w Zamościu Jerzy Ziarkiewicz zadekretował to postępowanie do wpisu i jako referenta wyznaczył prokuratora M.B.

Brak możliwości ustalenia daty przejęcia prowadzenia sprawy przez prokuratora Jerzego Ziarkiewicza. W aktach sprawy brak takowej adnotacji.

W dniu 13 marca 2017 r. prokurator J. Ziarkiewicz podjął decyzję o wszczęciu śledztwa w przedmiotowej sprawie z uwagi na fakt, że sprawcą czynu może być funkcjonariusz KWP w Lublinie, będący w służbie w chwili czynu. Brak jest jednocześnie zarządzenia świadczącego w jakiej formie przedmiotowe śledztwo ma być prowadzone dlatego przyjąć należy, że śledztwo prowadzone było jako śledztwo własne prokuratora. Na postanowieniu tym brak jakiejkolwiek adnotacji sekretariatu co świadczy o niewykonaniu obowiązku rejestracji postanowienia w systemie oraz realizacji zarządzenia dot. powiadomienia pokrzywdzonej – okoliczności te potwierdzone zostały badaniem aktowym i sprawdzeniami w systemie informatycznym przeprowadzonym w Prokuraturze Okręgowej w Zamościu na okoliczność którego sporządzono w dniu 20 lutego 2024 r. notatkę wraz z załącznikami.

Zarówno postanowienie o wszczęciu dochodzenia jak i wszczęciu śledztwa w realiach sprawy uznać należy za zasadne.

Przedmiotowe postępowanie w Prokuraturze Rejonowej w Zamościu prowadzone było sprawnie i ukierunkowane było na ustalenie osoby sprawcy. Na bieżąco wykonywane były czynności procesowe zgodnie z pojawiającą się koniecznością ich wykonania.

Od momentu przejścia postępowania do dalszego prowadzenia przez Prokuraturę Okręgową w Zamościu, od dnia 16 lutego 2017 r. zaniechano wykonywania mających dla sprawy istotne znaczenie czynności procesowych. Dopiero w dniu 13 marca 2017 r. wszczęto śledztwo.

W dniu 31 marca 2017 r. do Prokuratury Okręgowej w Zamościu wpłynął wniosek pokrzywdzonej B. L. o zwrot zabezpieczonego telefonu komórkowego. W dniu 11 maja 2017 r. pokrzywdzonej przedmiotowy telefon został zwrócony w KMP w Zamościu.

Pierwsza czynność procesowa została wykonana dopiero 29 maja 2017 r. W dniu 29 grudnia 2017 r. prokurator J. Ziarkiewicz wydał postanowienie o zawieszeniu śledztwa. Na wszystkich postanowieniach w tym przedmiocie znajdujących się w aktach głównych i podręcznych, brak adnotacji sekretariatu o wykonaniu postanowienia w tym doręczenia go pokrzywdzonej.

W aktach badanej sprawy brak jest postanowień o przedłużeniu okresu trwania śledztwa.

W sprawie wystąpiła niczym nieuzasadniona beczynność. W tym czasie nie wykonano kluczowych dla postępowania czynności. Zwrócono pokrzywdzonej telefon komórkowy pomimo podjęcia decyzji o konieczności uzyskania opinii z jego badania. Śledztwo nie było w żaden sposób ukierunkowane, po prostu nie było prowadzone. Podjęte czynności tj. przesłuchanie jedynie dwóch świadków nie miały znaczenia dla postępowania i wyjaśnienia okoliczności sprawy.

Niezrozumiała jest również decyzja o przejęciu przedmiotowego postępowania do dalszego prowadzenia przez Prokuraturę Okręgową w Zamościu. Sprawa nie była ani skomplikowana, ani nie wymagała podjęcia żadnych szczególnych w tym czasochłonnych i skomplikowanych czynności. Nie była również sprawą zawiłą.

Z notatki dotyczącej badania akt sprawy 3025-1.Ds.7.2024 sporządzonej w dniu 20 lutego 2024 r. przez prokuratora Prokuratury Okręgowej w Zamościu Grzegorza Kryk wynika: „Z treści pisemnego oświadczenia Pani D. P. z dnia 20 lutego 2024 roku, wynika, iż nie otrzymała od prok. Jerzego Ziarkiewicza do wykonania postanowienia o wszczęciu śledztwa, zaś sprawę w systemie SIP zakończyła prawdopodobnie jako zawieszenie na ustne polecenie tego prokuratora. Nie otrzymała także do wykonania postanowienia o zawieszeniu śledztwa. Akta sprawy nie były w jej posiadaniu i z jej wiedzy wynika, iż były one cały czas w dyspozycji prok. Jerzego Ziarkiewicza.”

Z notatki tej wynika również, że: „W dniu 15 stycznia 2024 roku Prokurator Okręgowy w Zamościu - Mariusz Rymarz otrzymał z pominięciem drogi służbowej od Prokuratora Regionalnego w Lublinie - Jerzego Ziarkiewicza akta główne i podręczne zawieszonego śledztwa tut. Prokuratury o sygn. PO I Ds.24.2017”.

Akta główne i podręczne badanej sprawy nie figurują w dostępnych rejestrach i dokumentach jako przesłane z Prokuratury Okręgowej w Zamościu do Prokuratury Regionalnej w Lublinie.

Z pisemnego oświadczenia prok. Mariusza Rymarza sporządzonego na potrzeby badania niniejszej sprawy wynika, iż akta PO I Ds. 24.2017 (główne i podręczne) otrzymał w dniu 15 stycznia 2023 roku bezpośrednio od prok. Jerzego Ziarkiewicza w jego gabinecie w Prokuraturze Regionalnej w Lublinie z komentarzem, iż sprawę trzeba podjąć i zakończyć, przy czym nie interesuje go sposób jej zakończenia. Z dalszej treści oświadczenia wynika, iż prok. Mariusz Rymarz poprosił prok. Jerzego Ziarkiewicza o przekazanie akt za pismem przewodnim, co jednak nie nastąpiło gdyż akta te według oświadczenia tego ostatniego posiadał „bez pisma i tak je zwraca do jednostki właściwej”. Z oświadczenia prok. Mariusza Rymarza wynika, iż w rozmowie z Kierownik Sekretariatu tut. Prokuratury ustalił, iż akta te znajdowały się poza siedzibą tut. Prokuratury w posiadaniu prok. Jerzego Ziarkiewicza prawdopodobnie od 2018 r.”.

W tym miejscu wskazać należy, że akta sprawy poza jednostką właściwą znajdowały się – domniemywać należy, że od momentu powołania Jerzego Ziarkiewicza na stanowisko Prokuratora Regionalnego w Lublinie co nastąpiło we wrześniu 2018 r. do dnia 15 stycznia 2024 r., kiedy to zostały przekazane Prokuratorowi Okręgowemu w Zamościu przez Jerzego Ziarkiewicza. W aktach sprawy brak jakiegokolwiek pisma, z treści którego wynikałoby, aby akta przed datą 15 stycznia 2024 roku, zostały przekazane do Prokuratury Regionalnej w Lublinie.

Po zwrocie akt przedmiotowego postępowania, sprawa została postanowieniem z dnia 18 stycznia 2024 r. podjęta z zawieszenia i nadano jej nową sygn. 3025-1.Ds.7.2024. Postępowanie od momentu jego podjęcia z zawieszenia było dobrze ukierunkowane, prowadzone było rytmicznie i bez zbędnej zwłoki wykonywano czynności procesowe.

Postanowienie o zawieszeniu postępowania było całkowicie bezzasadne. Przed wydaniem tej decyzji nie wykonano wszystkich koniecznych czynności.

Z akt postępowania do momentu jego zawieszenia nie wynika po co w toku śledztwa należy pozyskać opinię Media Recovery w Katowicach. Analiza akt sprawy wskazuje, iż prokurator Jerzy Ziarkiewicz w ogóle nie zasięgnął opinii w badanej sprawie uzasadniającej zawieszenie śledztwa, nie wydał stosownego postanowienia. Treść zawarta w postanowieniu o zawieszeniu śledztwa poświadcza nie mające miejsca w rzeczywistości okoliczności procesowe związane z zasięgnięciem opinii biegłego.

Zauważyć wypada, że Media Recovery w Katowicach jest instytucją sporządzającą opinie z zakresu informatyki śledczej i w realiach niniejszej sprawy mogłaby sporządzić opinię dot. m.in. dowodowego telefonu komórkowego lub karty sim. W przedmiotowej sprawie zabezpieczono skradziony telefon komórkowy wraz z kartą sim, ale zostały one już w dniu 11 maja 2017 r. zwrócone pokrzywdzonej. Z powyższego jednoznacznie wynika, iż w dacie wydania postanowienia o zawieszeniu śledztwa z uwagi na konieczność oczekiwania na opinię Media Recovery

w Katowicach w materiale dowodowym śledztwa nie znajdował się dowodowy telefon, który mógłby być ewentualnie przekazany do badań tej instytucji opiniodawczej.

W aktach podręcznych sprawy znajduje się dokument biegłego z zakresu cyfrowej analizy danych Z. P. z dnia 5 kwietnia 2017 r. z treści którego wynika, iż zwraca on akta główne śledztwa PO I Ds. 24.2017 z prośbą o zmianę postanowienia z uwagi na fakt, iż osoba podejrzewana – A.K., jest mu znany osobiście z racji wspólnego zatrudnienia w KWP Lublinie. Tymczasem w aktach głównych i podręcznych brak jest postanowienia o powołaniu tego biegłego, jak również informacji (dokumentu) o przekazaniu mu akt przedmiotowej sprawy.

Finalnie postępowanie przygotowawcze zakończone zostało przez prokuratora skierowaniem do Sądu Rejonowego w Zamościu wniosku o warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec A.K. Przedmiotowy wniosek opracowany został starannie w warstwie merytorycznej, przy zachowaniu wszystkich wymogów poprawnościowych dla tego rodzaju pisma procesowego prokuratora.

Po przekazaniu sprawy do dalszego prowadzenia Prokuraturze Okręgowej w Zamościu do czasu zwrotu sprawy do tej jednostki przez Jerzego Ziarkiewicza brak jakichkolwiek zapisów w karcie wewnętrznego nadzoru służbowego. Zapewne wynika to z faktu, że wówczas Jerzy Ziarkiewicz był Prokuratorem Okręgowym w Zamościu zaś od września 2018 r. Prokuratorem Regionalnym w Lublinie. Od tego czasu akta znajdowały się poza siedzibą Prokuratury Okręgowej w Zamościu. O ile zrozumiałym jest brak wewnętrznego nadzoru służbowego w okresie pełnienia przez Jerzego Ziarkiewicza funkcji Prokuratora Okręgowego, tak późniejsza beczynność ówczesnego kierownictwa Prokuratury Okręgowej w Zamościu nie znajduje żadnego uzasadnienia. Po awansie Jerzego Ziarkiewicza przez ponad pięć lat nie wyznaczono nowego referenta sprawy. Wiedzano, że akta sprawy znajdują się poza siedzibą właściwej jednostki. Nie podjęto żadnych działań, które spowodowałyby zwrot akt. Wręcz przeciwnie - stan ten był akceptowany.

186) 3041-1.Ds.174.2022 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

Postępowanie prowadzone w oparciu o materiały wyłączone ze śledztwa o sygn. 3041-1.Ds.172.2022 - po uchyleniu przez Sąd Okręgowy w Warszawie (w sprawie sygn. VIII Kp 822/21) postanowienia prokuratora o odmowie wszczęcia śledztwa (sygn. PO I Ds 74.2020). Zakres postępowania obejmował przekroczenie uprawnień w okresie 2020 roku przez członków Zarządu Polskiej Wytwórni Papierów Wartościowych S.A. poprzez organizowanie i finansowanie wyborów prezydenckich w 2020 r., bez podstawy prawnej. W rezultacie wykonywania polecenia Prezesa Rady

Ministrów z dnia 16 kwietnia 2020 r. cyt. „znak BPRM.4820.2.3.2020” i drukowania pakietów wyborczych do głosowania członkowie zarządu mieli doprowadzić do wyrządzenia szkody majątkowej w wielkich rozmiarach w kwocie ok. 70.000.000 zł, tj. o czyn z art. 296 § 1 i 3 k.k..

Po wyłączeniu materiałów do odrębnego postępowania w dniu 19 września 2022 roku i zarejestrowania sprawy dokonano analizy akt sprawy sygn. PO I Ds 100.2021, i włączono do akt sprawy do akt niniejszej sprawy, w postaci:

- postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa PO I Ds 100.2021 z dnia 2 września 2021 r.,
- postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 25 kwietnia 2022 r. sygn. XVIII Kp 1455/21,

W dniu 9 listopada 2022 roku wydane zostało na zasadzie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa z uwagi na konsumpcję skargi publicznej

W uzasadnieniu postanowienia prokurator odwołała się do rozstrzygnięcia w sprawie o sygn. PO I Ds 100.2021 wskazując, że w dniu 15 kwietnia 2020 roku odbyło się spotkanie w formie telekonferencji, dotyczące ustaleń związanych z przygotowaniem wyborów na urząd Prezydenta RP, zaplanowanych w formie korespondencyjnej. Spotkanie to było efektem uchwalonej w dniu 6 kwietnia 2020 r. ustawy o szczególnych zasadach przeprowadzania wyborów powszechnych na Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej zarządzonych w 2020 r. W art. 3 ust. 1 ustawa przewidywała obowiązek dla Poczty Polskiej S.A. jako operatora wyznaczonego zapewnienia doręczenia pakietu wyborczego bezpośrednio do oddawczej skrzynki pocztowej wyborcy lub pod adres wyborcy. W spotkaniu wzięli także udział przedstawiciele Ministerstwa Aktywów Państwowych, a także Polskiej Wytwórni Papierów Wartościowych S.A., która miała drukować pakiety. W uzasadnieniu podkreślono, że decyzja Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 kwietnia 2020 r., polecająca spółce PWPW S.A. drukowanie pakietów miała rygor natychmiastowej wykonalności i nie przysługiwało od niej odwołanie. Skutkiem powyższego przedstawiciele spółki byli zobowiązani podjąć działania. Zdaniem prokurator nie sposób było wywieść, że członkowie Zarządu Spółki nie dopełnili obowiązku staranności, w rozumieniu przepisów prawa karnego, albowiem podejmując decyzję o zawarciu umowy na druk elementów pakietów wyborczych - pomimo braku umowy z Ministrem - spółka realizowała polecenie zawarte w decyzji z dnia 16 kwietnia 2020 r. Jednocześnie zawierając tę umowę, nie mogła przypuszczać, że do podpisania umowy z Ministrem nie dojdzie, a nadto, że ostatecznie ustawa wprowadzająca możliwość przeprowadzenia wyborów prezydenckich w trybie wyłącznie korespondencyjnym zostanie uchwalona dopiero 9 maja 2020 r., a wybory zarządzane na 10 maja 2020 r. nie odbędą się.

Oczywiście treść uzasadnienia, jak i podstawa umorzenia budzą wątpliwości. Prokurator, co prawda odwołała się do sprawy PO I Ds. 100.2020 roku zakończonej wydaniem decyzji o odmowie wszczęcia postępowania, jednakowoż została ona uznana za niezasadną, albowiem nie

uwzględniała szeregu istotnych dla oceny prawno-karnej okoliczności. W tym przypadku również pominięto istotne okoliczności, które uniemożliwiały badanie przedmiotowej sprawy, do której miały należeć kwestie związane z ustawą nie mającą mocy obowiązującej, czy też wątpliwej prawnie decyzji Prezesa Rady Ministrów. Prokurator pominęła szereg istotnych argumentów, aczkolwiek charakter decyzji był konsekwencją ewidentnego dążenia do oportunistycznego zakończenia wszystkich spraw związanych z wyborami korespondencyjnymi, co zostało przedstawione w pierwszym raporcie. .

Decyzja w sprawie z przyczyn merytorycznych uznana została za niesłuszną, wobec czego odzyskanie prawa do oskarżania w niniejszej i innych sprawach wymaga wydania postanowienia o podjęciu postępowania sprawdzającego. W tym zakresie postanowienie zostało wydane w dniu 4 grudnia 2024 roku, i w chwili obecnej postępowanie zostało zarejestrowane w Prokuraturze Okręgowej w Warszawie za sygn. 3041-1 Ds.291.2024.

187) 3041-1.Ds.136.2024 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

W dniu 29 czerwca 2022 roku do Prokuratury Okręgowej w Warszawie wpłynęło, przekazane za pośrednictwem Prokuratury Regionalnej w Warszawie z Prokuratury Okręgowej w Płocku, zawiadomienie złożone przez Najwyższą Izbę Kontroli dotyczące możliwości popełnienia przestępstwa przez Członków Zarządu PKN Orlen S.A. polegającego na udaremnieniu przeprowadzenia postępowania kontrolnego o numerze P/22/012 Wybrane wydatki spółek Skarbu Państwa i fundacji tworzonych przez te spółki oraz gospodarka finansowa oraz realizacja celów statutowych fundacji tworzonych przez te spółki.

W uzasadnieniu zawiadomienia wskazano, że w dniu 14 marca 2022 roku Departament Gospodarki, Skarbu Państwa i Prywatyzacji NIK zwrócił się do PKN Orlen S.A. z informacją, iż w dniu 22 marca 2022 roku rozpocznie się kontrola w ww. spółce, która zostanie przeprowadzona przez upoważnionych kontrolerów. W dniu 22 marca 2022 roku upoważnieni kontrolerzy NIK nie zostali wpuszczeni do Biura PKN Orlen S.A. przy ul. Bielańskiej 12 w Warszawie z uwagi na stanowisko spółki o braku podstaw prawnych do przeprowadzenia kontroli w takim podmiocie, jakim jest PKN Orlen S.A. i z tego też powodu odmówiono upoważnionym kontrolerom udostępnienia jakichkolwiek dokumentów. W dniu 8 kwietnia 2022 roku NIK zwrócił się ponownie pisemnie do PKN Orlen S.A. z żądaniem umożliwienia przeprowadzenia kontroli i przygotowania dokumentów. Pełnomocnicy spółki ponownie odmówili podjęcia współpracy wskazując, iż w ich ocenie taka kontrola jest niedopuszczalna z uwagi na brak umocowań prawnych w ustawie o NIK.

Do sprawy wpłynęło również, przekazane przez Prokuraturę Rejonową w Płocku, zawiadomienie Najwyższej Izby Kontroli z dnia 1 czerwca 2022 roku, w którym mowa o tym, że w dniu 30 marca 2022 roku pełnomocnicy Fundacji Orlen z siedzibą w Warszawie, również objętej kontrolą numer P/22/012, nie udostępnili kontrolerom NIK pomieszczeń fundacji przy ul. Bielańskiej 12 w Warszawie, uniemożliwiając tym samym przeprowadzenie kontroli P/22/012 w tym podmiocie. Podstawą do odmowy podjęcia współpracy było, tak jak w przypadku PKN Orlen S.A., kwestionowanie uprawnień formalnych NIK do wszczynania kontroli w podmiotach prawa prywatnego.

W dniu 6 lipca 2022 roku do niniejszego postępowania sprawdzającego dołączono zawiadomienie Najwyższej Izby Kontroli z dnia 22 czerwca 2022 roku, przekazane z Prokuratury Rejonowej Warszawa Śródmieście-Północ w Warszawie, które dotyczyło możliwości popełnienia przestępstwa przez Członków Zarządu PKN Orlen S.A. polegającego na udaremnieniu przeprowadzenia postępowania kontrolnego o numerze P/22/013 Realizacja działań w zakresie poprawy bezpieczeństwa paliwowego w sektorze, naftowym. W uzasadnieniu zawiadomienia wskazano, iż w trakcie kontroli P/22/13 w dniu 16 maja 2022 roku przedstawiciele PKN Orlen S.A. zajęli tożsame stanowisko, jak w przypadku kontroli o numerze P/22/012, uniemożliwiając upoważnionym kontrolerom NIK wykonanie czynności kontrolnych.

Postanowieniem z dnia 15 września 2022 roku prokurator delegowany do Prokuratury Okręgowej w Warszawie odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie zawiadomień NIK. Zażalenie na wspomnianą decyzję procesową, datowane na 30 września 2022 r., złożyła Naj-wyższa Izba Kontroli. Zażalenie to zostało przesłane do Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w dniu 4 października 2022 roku i tam zarejestrowane pod sygn. II Kp 2687/22.

Do akt sprawy prokurator referent załączył stanowisko PKN Orlen S.A. w zakresie obejmującym kwestie podnoszone w zawiadomieniu NIK dotyczącym udaremniania wykonywania czynności służbowych uprawnionym do kontroli kontrolerom NIK w związku z kontrolą P/22/012, to jest opinie prawne przygotowane na zamówienie PKN Orlen S.A. stwierdzające brak uprawnień NIK do kontrolowania podmiotu jakim jest PKN Orlen S.A i jego fundacja.

Do akt postępowania referent załączył także kopie wybranych dokumentów ze śledztwa Prokuratury Okręgowej w Warszawie o sygn. 3041-I.Ds.88.2022 wszczętego w dniu 18 maja 2022 roku przez prokuratora z Prokuratury Okręgowej w Warszawie w sprawie o czyn z art. 231 § 1 k.k. – tym razem z zawiadomienia PKN Orlen S.A. i innych - dotyczącego przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy publicznych w osobach kontrolerów NIK poprzez bez-prawne wszczęcie kontroli w PKN Orlen S.A. oraz podmiotach zależnych od PKN Orlen S.A.

Postanowieniem z dnia 19 czerwca 2024 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie uwzględnił zażalenie NIK i uchylił zaskarżone postanowienie stwierdzając: m.in.: „decyzja prokuratora o odmowie wszczęcia dochodzenia w niniejszej sprawie zapadła bez gruntownego wyjaśnienia okoliczności sprawy, co może nastąpić wyłącznie w ramach formalnie przeprowadzonego postępowania. W jego toku prokurator winien wyjaśnić okoliczności, o których była już mowa w postanowieniu, w szczególności skrupulatniej przeanalizować kwestię czy PKN Orlen S.A. może być zaliczony do podmiotów działających z udziałem państwa lub korzystających z mienia państwowego oraz pomocy publicznej i czy w związku z tym NIK jest instytucją uprawnioną do przeprowadzenia kontroli w spółce i założonych przez nią fundacjach. Powyższą kwestię prokurator winien przeanalizować przez pryzmat szeregu powiązań i zależności PKN Orlen S.A. ze Skarbem Państwa, przy uwzględnieniu również okoliczności powstania tej spółki i pochodzenia jej majątku. Tożsame rozważania prokurator winien poczynić również w przypadku uprawnień NIK do kontroli Fundacji Orlen, jakkolwiek w tym przypadku rzeczywiście uprawnienia kontrolne NIK mogą być ograniczone. Dla rozstrzygnięcia powyższej kwestii nie-zbędne będzie ustalenie czy Fundacja ORLEN korzystała z publicznych środków finansowych, takich jak dotacje, subwencje, granty lub inna pomoc finansowa ze środków budżetowych, czy fundacja realizowała zadania publiczne na zlecenie jednostek sektora finansów publicznych, np. wykonywała projekty lub działania finansowane przez administrację publiczną. Po dokonaniu powyższych ustaleń prokurator powinien zgromadzony materiał dowodowy poddać ocenie przez pryzmat możliwości realizacji znamion przestępstwa z art. art. 98 ustawy z dnia 23 grudnia 1994 roku o Najwyższej Izbie Kontroli, w szczególności wypełnienia elementów strony podmiotowej tego czynu. Dla wyjaśnienia powyższych kwestii niezbędne jest wszczęcie i przeprowadzenie dochodzenia, stąd sąd postanowił jak na wstępie.”.

Postępowanie sprawdzające prowadzone było przez prokuratora delegowanego do Prokuratury Okręgowej w Warszawie, który pod sygn. 3041-1.Ds.131.2022 sporządził, datowane na 15 września 2022 roku, postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie.

Postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia zostało podpisane w zastępstwie (wz.) przez inną prokurator.

Niby nadzór pod numerem: 1001-7.Ko.634.2022 był sprawowany z poziomu Prokuratury Krajowej (Departament do Spraw Przeszeczności Gospodarczej) przez prokuratora nadzorującego.

Prokuratura Regionalna w Warszawie przesyłała informacje dot. sprawy: 3041-1.Ds.131.2022 Prokuratury Okręgowej w Warszawie ze swojego numeru Ko: 2010-5.Ko.519.2020.

Działania nadzorcze podejmowane były również przez Michała Ostrowskiego – Dyrektora Departamentu do Spraw Przeszeczności Gospodarczej Prokuratury Krajowej, który przedstawiał do

akceptacji Dariusza Barskiego Prokuratora Krajowego projekt odpowiedzi - przygotowany przez prokuratora nadzorującego - na pismo Pani P. H.–K., poseł na Sejm RP dotyczące spraw związanych z PKN Orlen S.A.

Z odpowiedzi Dariusza Barskiego Prokuratora Krajowego z dnia 25 stycznia 2023 roku poseł na Sejm RP P. H.–K. wynika, iż w Prokuraturze Okręgowej w Warszawie były zarejestrowane dwie sprawy:

1. sygn. 3041-I.Ds.131.2022, prowadzona w sprawie udaremnienia przeprowadzenia kontroli, w PKN Orlen S.A., przez kontrolerów Najwyższej Izby Kontroli. Postępowanie to, zakończyło się wydaniem w dniu 15 września 2022 roku, postanowienia prokuratora o odmowie wszczęcia śledztwa w tej sprawie;

2. 3041-I.Ds.88.2022 w sprawie przekroczenia uprawnień przez kontrolerów Najwyższej Izby Kontroli podczas kontroli w PKN Orlen S.A, to jest o czyn z art. 231 § 1 k.k., które zostało umorzone.

Odmowa wszczęcia dochodzenia o sygn. 3041-I.Ds.131.2022 została wydana przedwcześnie, praktycznie na podstawie stanowiska PKN Orlen S.A. w zakresie obejmującym kwestie podnoszone w zawiadomieniu NIK dotyczącym udaremniania wykonywania czynności służbowych uprawnionym do kontroli kontrolerom NIK w związku z kontrolą P/22/012, to jest opinii prawnych przygotowanych na zamówienie PKN Orlen S.A, które to opinie prokurator referent zaliczył do materiałów postępowania sprawdzającego.

O tym jak bardzo przedwczesne i jak jednostronne było stanowisko referenta odmawiającego wszczęcia dochodzenia z art. 98 ustawy z dnia 23 grudnia 1994 roku o Najwyższej Izbie Kontroli świadczy uzasadnienie postanowienia o sygn. akt II Kp 2687/22 z dnia 19.06.2024 roku Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie II Wydział Karny, który po rozpoznaniu na posiedzeniu w Warszawie zażalenia wniesionego przez instytucję zawiadamiającą - Najwyższą Izbę Kontroli na postanowienie prokuratora delegowanego do Prokuratury Okręgowej w Warszawie o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie o sygn. 3041-I.Ds.131.2022 na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. uwzględnił zażalenie i uchylił zaskarżone postanowienie pisząc mianowicie w uzasadnieniu m. innymi: *„Postanowienie prokuratora o odmowie wszczęcia dochodzenia zapadło bowiem co najmniej przedwcześnie i nie było poprzedzone gruntowną analizą okoliczności faktycznych i prawnych zachodzących w niniejszej sprawie, a sprowadzało się w zasadzie do podzielenia stanowisk wyrażonych w opiniach zewnętrznych kancelarii prawnych, sporządzonych na zlecenie i koszt PKN Orlen S.A. Trudno takie opinie uznać za w pełni obiektywne w sytuacji gdy nie są znane ani wcześniejsze związki kancelarii sporządzających opinie ze zlecającą ani kryteria jakimi PKN Orlen S.A kierował się zlecając przygotowanie opinii właśnie tym, a nie innym kancelariom.*

W przestrzeni publicznej pojawiały opinie wyrażane przez przedstawicieli PKN Orlen S.A o braku uprawnień NIK do przeprowadzania kontroli zarówno w samej w spółce i związanych z nią podmiotach i takiej też treści, tj. zbieżnej z tym stanowiskiem opinie zostały wydane. Praktyka orzecznicza sądu prowadzi do wniosku, że opinie prywatne przedkładane przez strony postępowania i sporządzone na ich zlecenie i koszt zwykle dzielają stanowiska faktyczne i prawne prezentowane przez strony. Powyższe powinno prowadzić do ostrożności w ocenie wniosków zawartych w przedłożonych przez PKN Orlen S.A. opiniach. Tym bardziej, że publicznie wyrażane były poglądy odmienne, wskazujące na posiadanie przez NIK uprawnienia do kontroli zarówno samej spółki jak i związanych z nią podmiotów. W postanowieniu prokuratora trudno dopatrzyć się jakiegokolwiek pogłębionej analizy stanowisk odmiennych od prezentowanych przez PKN Orlen S.A. Argumenty drugiej strony (NIK) prokurator w zasadzie sprowadził do jednego zdania zawartego w uzasadnieniu postanowienia przyjmując, że z jednej strony można się zgodzić z Najwyższą Izbą Kontroli, że w sensie ekonomicznym środki pochodzące na utworzenie PKN Orlen pochodziły od państwa (w szerokim rozumieniu tego słowa). Niemniej jednak w sensie prawnym substrat majątkowy służący powstaniu PKN Orlen S.A. przybrał formę akcji (darowizny w przypadku Fundacji Orlen), co oznacza, iż pieniądze te przeszły na własność spółki (fundacji), która posiada odrębną podmiotowość prawną i własny majątek, a którego ekonomiczne pochodzenie jest irrelewantne z punktu widzenia podstaw do wszczęcia kontroli. W ocenie sądu powyższa ocena prokuratora jest wybiórcza i nie uwzględnia w dostatecznym stopniu ani okoliczności powstania spółki akcyjnej PKN Orlen, w szczególności pochodzenia majątku objętego przez spółkę, ani szczególnych uprawnień przedstawiciela skarbu państwa w radzie nadzorczej spółki, ani wielkości udziału Skarbu Państwa w akcjonariacie spółki ani w końcu zakresu uprawnień kontrolnych NIK określonych w art. 203 ust. 3 Konstytucji RP i art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 23.12.1994 r. o NIK. Zdaniem sądu w niniejszej sprawie nie można problemu prawnego jaki się pojawił, a dotyczącego tego czy PKN Orlen S.A. jest spółką działającą z udziałem państwa lub korzystającą z mienia państwowego rozstrzygać stwierdzeniem, iż wniesienie przez Skarb Państwa pieniędzy jako wkładu przy powstaniu spółki spowodowało, że stały się one własnością spółki, w tym wypadku PKN Orlen S.A. i w związku z tym PKN Orlen nie jest spółką działającą z udziałem państwa czy korzystającą z mienia państwowego”.

Z akt głównych teraz już wszczętego i prowadzonego dochodzenia o sygn. 3041-1.Ds.136.2024 można wnioskować, iż pierwszy referent sprawy prokurator, który przeprowadził postępowanie sprawdzające i odmówił wszczęcia dochodzenia w dniu 15 września 2022 roku - po 2,5 miesiącach od zarejestrowania postępowania - został wyznaczony jako referent przez prok. M. P.-D., kierownika działu w 1 Wydziale działającą w zastępstwie Naczelnika 1 Wydziału Śledczego Prokuratury Okręgowej w Warszawie.

Wydaje się, że przekonanie prokuratora o kompletności zebranego materiału było podzielane przez prok. Pawła Szpringera Zastępcę Prok. Regionalnego w Warszawie, który pismem z dnia 19 września 2022 roku o sygn. 2010-5.Ko.519.2022 przekazał Michałowi Ostrowskiemu, dyrektorowi Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej PK kopię postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia bez jakiegokolwiek komentarza. Na tej kopii przekazanej przez prokuratora Michała Ostrowskiego prokuratorowi referentowi sprawy w DPG PK widnieje adnotacja odręczna: „ocena słuszna, 20.09.2022”.

Metodyka przeprowadzenia postępowania sprawdzającego w tej sprawie sprowadza się do bardzo czytelnego mechanizmu w postaci wydania oczywiście niezasadnego (w moim głębokim przekonaniu) postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia bez pogłębionej analizy, tylko w oparciu o podsunięte prywatne opinie prawne. Analiza akt sprawy wykazała bowiem, że postępowanie sprawdzające prowadzone osobiście przez prokuratora delegowanego do Wydziału I Śledczego Prokuratury Okręgowej w Warszawie zmierzało jedynie do podjęcia decyzji o odmowie wszczęcia dochodzenia, bez zamiaru realizacji celów postępowania przygotowawczego wynikających z treści art. 297 k.p.k.

Analiza sprawy wykazała konieczność rozpoznania działań prokuratorów nadzorujących postępowanie pod kątem odpowiedzialności służbowej.

188) PK I WZ 67.2019 Dolnośląskiego Wydziału Zamiejscowego DPZiK

W dniu 13 listopada 2019 r. wszczęto śledztwo w sprawie przyjęcia w dniu 12 listopada 2019 r. w S.O. przez funkcjonariusza Służby Więziennej w związku z pełnioną funkcją publiczną korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w kwocie 10.000 zł udzieloną przez B. G., odbywającego karę pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w S.O., w związku z przygotowaniem przez K.N. dokumentacji niezbędnej do złożenia wniosku o warunkowe przedterminowe zwolnienie z odbycia reszty kary pozbawienia wolności, tj. o czyn z art. 228 § 1 k.k. i art. 229 § 1 k.k.

Podczas prowadzonego postępowania przygotowawczego zostały wydane postanowienia o przedstawieniu zarzutów w/w, którzy nie przyznali się do ich popełnienia. Postanowieniami z dnia 14 listopada 2019 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieście II Wydział Karny zastosował wobec w/w środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres trzech miesięcy.

Postanowieniem z dnia 17 stycznia 2020 r. do akt przedmiotowego śledztwa dołączono akta sprawy Prokuratury Rejonowej w Strzelcach Opolskich (sygn. PR 1 Ds. 34.2020) prowadzone

na podstawie zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa dotyczącego podejrzanego funkcjonariusza Służby Więziennej.

W toku prowadzonego śledztwa ujawniono także okoliczności dotyczące pomocnictwa i podżegania do pomocnictwa w dokonaniu zbrodni zabójstwa funkcjonariusza publicznego w osobie Bogdana Świeczkowskiego ówczesnego Prokuratora Krajowego oraz członków jego najbliższej rodziny. Z poczynionych ustaleń w tym zakresie wynikało, że G. P. przekazał B. G. informację, że planuje dokonanie zabójstwa ww. Powodem planowanego zabójstwa miało być to, że Bogdan Świeczkowski doprowadził do skazania G. P. Jak ustalono, Bogdan Świeczkowski skierował przeciwko G. P. w dniu 15 listopada 2003 r. akt oskarżenia m.in. o usiłowanie zabójstwa. Wyrokiem z dnia 27 października 2005 r. Sąd Okręgowy w Katowicach (sygn. V K 21/04) skazał go na krę 10 lat pozbawienia wolności. Wyrok jest prawomocny.

Grzegorz P. miał się obawiać, że gdyby w/w dowiedział się, że korzysta z przepustek to mógłby spowodować, że powróci do starej sprawy dotyczącej zabójstwa, a wtedy mógłby nigdy nie opuścić więzienia.

Wedle ustaleń, G. P. miał poinformować B. G., że wszystko ma przygotowane do zabójstwa, przedstawił mu plan zbrodni, który miał polegać na zabójstwie jego najbliższych przy użyciu broni palnej, a następnie zabójstwie Bogdana Świeczkowskiego przy użyciu materiałów wybuchowych. G. P. miał posiadać broń palną i materiały wybuchowe.

Powyższe okoliczności ustalono na podstawie zeznań świadka incognito. Zdaniem prokuratora referenta przeprowadzone czynności procesowe potwierdziły wiarygodność tego świadka. Ponadto uzyskano opinię psychologiczną dotyczącą tego świadka, z której wynika, iż brak jest po stronie świadka świadomego fałszowania zeznań.

W toku postępowania przygotowawczego przeprowadzono badania wariograficzne świadka incognito oraz podejrzanych. Skrajnie przeciwstawne wyniki przeprowadzonych badań przez biegłych, zwłaszcza odnoszące się do badania świadka *incognito* i G. P. nie pozwalają na jednoznaczne rozstrzygnięcie kwestii uznania danej osoby za szczerą lub nieszczerą.

W dniu 27 lipca 2020 r. został skierowany do sądu akt oskarżenia przeciwko 4 osobom, przy czym dwóch, tj. G. P. i B. G. (pomocnictwo polegające na dostarczeniu broni palnej) oskarżono odpowiednio o czyny z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 148 § 3 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 148 § 3 k.k.

Wyrokiem z dnia 20 października 2021 r. Sąd Okręgowy w Opolu Wydział Karny zostali skazani za przestępstwa korupcyjne, natomiast uniewinnieni od zarzutów związanych z formami zjawiskowymi do zabójstwa. Z uzasadnienia wyroku wynika, że rzekomy motyw oskarżonego, będącego na końcowym etapie odbywania kary pozbawienia wolności, forsowany przez

oskarżyciela publicznego, jakim miała być zemsta na Bogdanie Świączkowskim, który w przeszłości doprowadził do skazania G. P. i próbował mu udowodnić kolejne zabójstwo, nie przekonał sądu. Sąd wskazał, że sprawy, które toczyły się wobec oskarżonego z udziałem Bogdana Świączkowskiego zostały już wiele lat temu zakończone, w tym również uniewinnieniem oskarżonego. Jednocześnie obawa G. P. co do objęcia szczególnym nadzorem tych postępowań była mało realna. Powyższe potwierdził przesłuchany w charakterze świadka Bogdan Świączkowski, który zeznał, że nie zajmował się lokalnymi sprawami i przestępcami. Przyznał, że nie interesował się losem podejrzanego. Sąd wskazał, że głównym i w zasadzie jedynym dowodem obciążającym G. P. były zeznania świadka *incognito*, które z uwagi na ich charakter należy traktować z dużą dozą ostrożności. Zdaniem Sądu, poszczególne elementy układanki składającej się na plan zabójstwa Bogdana Świączkowskiego i jego rodziny, na który wskazywał świadek *incognito* były niespójne, zawierały luki, które uniemożliwiały skuteczną realizację zbrodni. W przedmiotowej sprawie, pomimo dokonania szeregu przeszukań, nie zdołano zabezpieczyć żadnych istotnych dowodów związanych ze sprawą, nie dały one potwierdzenia zeznań świadka *incognito*. Ponadto przeprowadzono dowód z badań wariograficznych świadka *incognito*, którego wynik nie był jednoznaczny w kontekście pozostałych dowodów z badań wariograficznych G. P. i B. G. Z tego względu oraz z uwagi na brak możliwości zakwestionowania, obalenia wykluczających się wyników któregośkolwiek ze wskazanych wyżej dowodów, ich równoważność, sąd niedające się usunąć wątpliwości rozstrzygnął na korzyść oskarżonych.

Od wyroku została złożona apelacja.

Wyrokiem z dnia 08 listopada 2023 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny (sygn. akt II AKa 86/22) utrzymał zaskarżony wyrok w zakresie czynów z art. 148 § 3 k.k. W uzasadnieniu sąd wskazał, że czynności, które rzekomo mieli wykonać G. P. i B. G. stanowiły w istocie rzeczy elementy przygotowania do zabójstwa. Takie zachowania jak sporządzenie planu wykonania przestępstwa, zbieranie informacji i staranie się o uzyskanie broni palnej są typowe dla przygotowania. Sąd przypomniał, iż przygotowanie do przestępstwa określonego w art. 148 § 1 i 2 k.k. lub 3 k.k. jest karalne dopiero od 01 października 2023 r. Nie było więc penalizowane w chwili czynów na szkodę Bogdana Świączkowskiego. Nie sposób nie odnieść wrażenia, iż z tego powodu opis i kwalifikacja tych czynów w akcie oskarżenia była sztuczna i naciągana. Ponadto Sąd zaakceptował ocenę zeznań świadka *incognito* dokonane przez Sąd I instancji, iż nie można wykluczyć, że świadek ten mając na uwadze swój interes procesowy złożył zeznania określonej treści, niezgodne, bądź nie do końca zgodne z rzeczywistością. Dający do myślenia, i również dostrzeżony przez Sąd Okręgowy był fakt, iż relacje świadka z upływem czasu były bardziej rozbudowane i zawierały coraz to nowe informacje i szczegóły.

Prokuratura złożyła kasację, która została oddalona jako oczywiście bezzasadna.

Na marginesie wskazać należy, że Bogdan Świeczkowski korzystał z ochrony Służby Ochrony Państwa.

W dniu 23 listopada 2023r. zwróciła się do prokuratora referenta z prośbą o przekazanie kopii rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w Opolu w przedmiotowej sprawie, co jak wskazano byłoby pomocne do określenia stopnia zagrożenia dla osoby ochranianej. Pismo przekazano do sądu.

189) PO I Ds 7.2018 Prokuratury Okręgowej w Ostrołęce

Prokuratura Okręgowa w Ostrołęce prowadziła śledztwo w sprawie:

- 1) zaistniałego w okresie pomiędzy 4 a 16 grudnia 2017 r. w Warszawie, wbrew przepisom ustawy z dnia 05 sierpnia 2009 r. o ochronie informacji niejawnych, ujawnienia pochodzących z postępowania przygotowawczego sygn. PO IV Ds 147.2016 prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową w Warszawie, Wydział do Spraw Wojskowych, informacji niejawnych o klauzuli „ściśle tajne” zawierających kopię wydanego w dniu 06 grudnia 2017 r. w sprawie postanowienia o uzupełnieniu postanowienia o przedstawieniu zarzutów gen. bryg. J.N oraz kopię wydanego w dniu 4 grudnia 2017 r. postanowienia o uzupełnieniu i zmianie postanowienia o przedstawieniu zarzutów wobec K.D, które następnie zamieszczone zostały w artykule zatytułowanym: „Ujawniamy. Oto dokumenty dotyczące zarzutów dla byłych szefów SKW! Zobacz Koniecznie!” podpisanym Sebastian Moryń, opublikowanym w dniu 16 grudnia 2017 r. na portalu internetowym „Telewizji Republika”, tj. o przestępstwo z art. 265 § 1 k.k.
- 2) zaistniałego w dniu 16 grudnia 2017 r., w Warszawie, wbrew przepisom ustawy z dnia 5 sierpnia 2009 r. o ochronie informacji niejawnych wykorzystania, pochodzących z postępowania przygotowawczego sygn. PO IV Ds 147.2016 prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową w Warszawie, Wydział do Spraw Wojskowych, informacji niejawnych o klauzuli „ściśle tajne” zawierających kopię wydanego w dniu 6 grudnia 2017 r. postanowienia o uzupełnieniu postanowienia o przedstawieniu zarzutów gen. bryg. J.N. oraz kopię wydanego w dniu 4 grudnia 2017 r. postanowienia o uzupełnieniu i zmianie postanowienia o przedstawieniu zarzutów Krzysztofowi R.D poprzez zamieszczenie tych informacji w artykule zatytułowanym: „Ujawniamy. oto dokumenty dotyczące zarzutów dla byłych szefów SKW! Zobacz Koniecznie!” podpisanym Sebastian Moryń,

opublikowanym w dniu 16 grudnia 2017 r. na portalu internetowym „Telewizji Republika”, tj. o przestępstwo z art. 265 § 1 k.k.

- 3) zaistniałego w okresie pomiędzy 4 a 16 grudnia 2017 r., w Warszawie, wbrew regulacji zawartej w art. 102 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. prawo o prokuraturze oraz art. 6 pkt. 3 ustawy z dnia 26 stycznia 2017 r. o pracownikach sądów i prokuratury (Dz. U. z 2017 r. poz. 246) i przyjętemu na siebie zobowiązaniu do zachowania tajemnicy śledztwa, ujawnienia osobie nieuprawnionej, pochodzących z postępowania przygotowawczego sygn. PO IV Ds 147.2016 prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową w Warszawie, Wydział do Spraw Wojskowych, informacji objętych tajemnicą służbową uzyskanych w związku z wykonywanymi czynnościami służbowymi, zawierających kopię wydanego w dniu 6 grudnia 2017 r. postanowienia o uzupełnieniu postanowienia o przedstawieniu zarzutów gen. bryg. J.N. oraz kopię wydanego w dniu 4 grudnia 2017 r. postanowienia o uzupełnieniu i zmianie postanowienia o przedstawieniu zarzutów K.D, które następnie zamieszczone zostały w artykule zatytułowanym: „Ujawniamy. Oto dokumenty dotyczące zarzutów dla byłych szefów SKW! Zobacz Koniecznie!” podpisanym Sebastian Moryń, opublikowanym w dniu 16 grudnia 2017 r. na portalu internetowym „Telewizji Republika”, co mogło narazić na szkodę prawnie chroniony interes, tj. o przestępstwo z art. 266 § 1 i 2 k.k.
- 4) zaistniałego w dniu 16 grudnia 2017 r., w Warszawie, rozpowszechnienia publicznie, bez zezwolenia, objętych tajemnicą śledztwa wiadomości z postępowania przygotowawczego sygn. PO IV Ds 147.2016 prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową w Warszawie, Wydział do Spraw Wojskowych, zanim zostały ujawnione w postępowaniu sądowym polegającego na ujawnieniu wydanego w dniu 06 grudnia 2017 r. postanowienia o uzupełnieniu postanowienia o przedstawieniu zarzutów gen. bryg. J.N. oraz wydanego w dniu 04 grudnia 2017 r. postanowienia o uzupełnieniu i zmianie postanowienia o przedstawieniu zarzutów K.D poprzez zamieszczenie tych informacji w artykule zatytułowanym: „Ujawniamy. Oto dokumenty dotyczące zarzutów dla byłych szefów SKW! Zobacz Koniecznie!” podpisanym Sebastian Moryń, opublikowanym w dniu 16 grudnia 2017 r. na portalu internetowym „Telewizji Republika”, tj. o przestępstwo z art. 241 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. .

Przedmiotowa sprawa dotyczyła ujawnienia informacji z postępowania przygotowawczego PO IV Ds 147.2016 prowadzonego przez Wydział do Spraw Wojskowych Prokuratury Okręgowej w Warszawie. Zawiadomienie o przestępstwie złożył Prokurator Okręgowy w Warszawie, który

stwierdził, iż w toku śledztwa PO IV Ds 147.2016 nie była wydawana zgoda na kopiowanie i upublicznienie materiałów. Śledztwu PO IV Ds 147.2016 nadana została klauzula „ściśle tajne”.

Przedmiotowa sprawa, na wniosek Prokuratora Okręgowego w Warszawie, została przekazana przez Zastępcę Prokuratora Krajowego Krzysztofa Sieraka do prowadzenia Prokuratorowi Regionalnemu w Białymstoku. Następnie została skierowana do prowadzenia przez Prokuraturę Rejonową w Ostrołęce.

Jak ustalono, w toku śledztwa PO IV Ds 147.2016 prowadzonego przez Wydział do Spraw Wojskowych Prokuratury Okręgowej w Warszawie, w dniu 4 grudnia 2016 r. wydane zostało postanowienie o uzupełnieniu i zmianie postanowienia o przedstawieniu zarzutów K.D. Zarzuty ogłoszone zostały podejrzanemu w dniu 4 grudnia 2016 r. W dniu 6 grudnia 2016 r. wydane zostało postanowienie o uzupełnieniu i zmianie postanowienia o przedstawieniu zarzutów J.N. Zarzuty ogłoszone zostały w dniu 6 grudnia 2016 r. Potwierdzenie ogłoszenia postanowień o zmianie i uzupełnieniu zarzutów stanowią zapisy w postanowieniach zawierające daty wykonania tych czynności oraz podpisy podejrzanych. W dniu 16 grudnia 2017 r. na portalu internetowym „Telewizja Republika” ukazała się publikacja zatytułowana: „Ujawniamy. Oto dokumenty dotyczące zarzutów dla byłych szefów SKW! Zobacz Koniecznie!” W artykule zamieszczona została niepełna treść postanowienia o uzupełnieniu i zmianie postanowienia o przedstawieniu zarzutów J.N oraz kopia postanowienia o uzupełnieniu i zmianie postanowienia o przedstawieniu zarzutów K.D. W artykule, w obu postanowieniach, zakryte zostały daty ich wydania. W górnej części, nad tekstem opublikowanych dokumentów, widoczna jest ciemna linia, która powstała po zasłonięciu pieczęci nagłówkowej Prokuratury oraz sygnatury akt sprawy. Na wszystkich zamieszczonych w artykule kopiach dokumentów widoczne są cienie mogące być cieniami dłoni i aparatu telefonicznego lub aparatu fotograficznego, którym mogły być wykonane fotokopie dokumentów.

Opublikowane dokumenty porównane zostały z wydanymi w sprawie PO IV Ds 147.2016 postanowieniami o uzupełnieniu i zmianie postanowień o przedstawieniu zarzutów podejrzanych zawartymi w aktach podręcznych śledztwa oraz w aktach nadzoru PK XIII Dsn 67.2016 sprawowanego przez Prokuraturę Krajową, Departament do Spraw Wojskowych. Egzemplarze postanowień znajdujące się w aktach nadzoru stanowią kserokopie poświadczone „za zgodność” przez urzędnika prokuratury.

Opublikowane postanowienie o uzupełnieniu i zmianie postanowienia o przedstawieniu zarzutów K.D. stanowi kopię postanowienia wydanego w toku śledztwa. Za takim stwierdzeniem przemawia układ graficzny porównywanych dokumentów, rodzaju użytej czcionki, taki sam odstęp

pomiędzy wersami tekstu a także nieprawidłowo stawiany znak interpunkcji w postaci przecinka oraz brak odstępu lub podwójny odstęp pomiędzy wyrazami.

Opublikowane w artykule postanowienie o uzupełnieniu postanowienia o przedstawieniu zarzutów J.N. nie jest kopią postanowienia z dnia 06 grudnia 2017 r. wydanego w toku śledztwa PO IV Ds 147.2016 r. lecz zupełnie innym dokumentem tylko częściowo zawierającym treść postanowienia o uzupełnieniu i zmianie postanowienia o przedstawieniu zarzutów temu podejrzanemu. Zgodnie z informacją zawartą w piśmie Wydziału do Spraw Wojskowych Prokuratury Okręgowej w Warszawie całości akt PO I Ds 147.2016 nadana została klauzulą „ściśle tajne”.

Prowadzone przez referenta czynności procesowe nie budzą wątpliwości.

Prokurator referent postanowieniem z dnia 30 listopada 2018 r. umorzyła śledztwo w sprawie o czynu opisane na wstępie i tak:

- 1) o przestępstwo z art. 265 § 1 k.k. - wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera ustawowych znamion czynu zabronionego,
- 2) o przestępstwo z art. 265 § 1 k.k. - wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera ustawowych znamion czynu zabronionego,
- 3) o przestępstwo z art. 266 § 1 i 2 k.k. - wobec niewykrycia sprawcy przestępstwa,
- 4) o przestępstwo z art. 241 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. - wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

Wskazać należy, że procedując w sprawie, której nadano klauzulę „ściśle tajne” w Wydziale do spraw Wojskowych Prokuratury Okręgowej w Warszawie nie zdołano dochować wszelkich wymogów dotyczących postępowania z aktami niejawnymi.

Analiza materiałów postępowania wskazuje, iż decyzja o umorzeniu była przedwczesna, a nadto koniecznym jest dokonanie oceny prawidłowości podstaw umorzenia, zwłaszcza w zakresie czynu z art. 241 k.k.

190) RP III Ds. 2.2019 Prokuratury Regionalnej w Lublinie

Sprawa o sygn. akt RP III Ds. 2.2019 Prokuratury Regionalnej w Lublinie (poprzednia sygn. PO I Ds. 3.2019 Prokuratury Okręgowej w Lublinie) została zainicjowana przez ówczesną Prokurator Regionalną w Białymstoku Elżbietę Pieniążek, która przekazała do Prokuratury Krajowej pismo dotyczące ujawnienia osobom nieuprawnionym informacji uzyskanych ze śledztwa sygn. akt

PO I Ds. 10.2016 Prokuratury Okręgowej w Białymstoku, których ujawnienie mogło narazić prawnie chroniony interes, tj. o czyn z art. 266 § 2 k.k.

Podstawę podjętych działań stanowił program SUPERWIZJER wyemitowany w dniu 09 lutego 2019 r. w telewizji TVN, w którym miały zostać ujawnione fragmenty dokumentacji stanowiącej część akt głównych i podręcznych o sygn. akt PO I Ds. 10.2016 Prokuratury Okręgowej w Białymstoku.

W dniu 31 grudnia 2018 r. Robert Hernand Zastępca Prokuratora Generalnego na podstawie § 116 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury wyznaczył do przeprowadzenia postępowania w tej sprawie - Prokuratorę Regionalną w Lublinie. W dniu 08 stycznia 2019 r. Jerzy Ziarkiewicz ówczesny Prokurator Regionalny w Lublinie wyznaczył Prokuratorę Okręgową w Lublinie, która zarejestrowała sprawę za sygn. akt PO I Ds. 3.2019.

W dniu 16 stycznia 2019r. prokurator referent delegowany do prokuratury okręgowej wszczął śledztwo w sprawie:

1. zaistniałego w dacie dokładnie nieustalonej, do dnia 31 sierpnia 2018 r. w miejscu nieustalonym - ujawnienia przez nieustalonego funkcjonariusza publicznego osobie nieuprawnionej informacji uzyskanej w związku z wykonywaniem czynności służbowych, a dotyczącej zaginięcia tomu XXXIII akt śledztwa prowadzonego za sygn. akt PO I Ds. 10.2016 przez Prokuratorę Okręgową w Białymstoku, której ujawnienie mogło narazić na szkodę prawnie chroniony interes w postaci niezakłóconego toku prowadzonego postępowania przygotowawczego, tj. o czyn z art. 266 § 2 k.k.

2. zaistniałego w dacie dokładnie nieustalonej, do dnia 25 października 2018 r. w miejscu nieustalonym - ujawnienia przez nieustalonego funkcjonariusza publicznego osobie nieuprawnionej informacji uzyskanej w związku z wykonywaniem czynności służbowych dotyczącej zaplanowanych w postępowaniu czynności procesowych oraz przekazania w dniu 11 października 2018 r. akt śledztwa o sygn. PO I Ds. 10.2016 Prokuratury Okręgowej w Białymstoku jednostce nadrzędnej, a której ujawnienie mogłoby narazić na szkodę prawnie chroniony interes, w postaci niezakłóconego toku prowadzonego postępowania przygotowawczego, tj. o czyn z art. 266 § 2 k.k.

W dniu 31 stycznia 2019 r. o wszczęciu śledztwa poinformowano Prokuratora Regionalnego w Lublinie.

W dniu 15 lutego 2019 r. Prokuratura Regionalna w Lublinie zażądała akt głównych i podręcznych przedmiotowej sprawy, po czym w dniu 19 lutego 2019 r. Jerzy Ziarkiewicz ówczesny Prokurator Regionalny w Lublinie powiadomił Prokuratorę Okręgową w Lublinie o przejęciu sprawy do dalszego prowadzenia. Śledztwo zarejestrowano za sygn. RP III Ds. 2.2019.

W dniu 25 lutego 2019 r. nowy referent wydał postanowienie o uzupełnieniu postanowienia o wszczęciu śledztwa poprzez objęcie zakresem wszczęcia czynu mającego miejsce przed dniem 09 lutego 2019 r., daty bliżej nieustalonej w miejscu bliżej nieustalonym - ujawnienia przez nieustalonego funkcjonariusza publicznego osobie nieuprawnionej informacji uzyskanej w związku z wykonywaniem czynności służbowych w sprawie o sygn. akt PO I Ds. 10.2016 Prokuratury Okręgowej w Białymstoku oraz materiału dowodowego w postaci treści wyjaśnień podejrzanego, a także dokumentacji z akt głównych i podręcznych w/w sprawy, a których ujawnienie mogło narazić na szkodę prawnie chroniony interes, w postaci niezakłóconego toku prowadzonego postępowania przygotowawczego, tj. o czyn z art. 266 § 2 k.k..

W toku wdrożonego postępowania przygotowawczego ustalono, że w dniu 27 sierpnia 2018 r. dziennikarz z TVN skierował do rzecznika prasowego Prokuratury Regionalnej w Białymstoku pytania dotyczące m.in. zagubienia XXXIII tomu akt śledztwa o sygn. akt PO I Ds. 10.2016 Prokuratury Okręgowej w Białymstoku. Po otrzymaniu odpowiedzi na przedstawione pytania, w dniu 19 września 2018 r. na stronie TVN 24 pojawił się artykuł prasowy pt „Śledztwo w sprawie wyborczych podpisów, tom akt zawieruszył się w prokuraturze”, w którym przedstawiono informację o zaginięciu XXXIII tomu akt sprawy, a także wskazano prokuratora, który wykonywał czynności nadzoru nad śledztwem o sygn. akt PO I Ds. 10.2016.

Ponadto uzyskano zapis nagrania programu SUPERWIZJER pod tytułem „Wiceminister i sfalszowane podpisy” wyemitowanego w dniu 09 lutego 2019 r. w telewizji TVN.

Kontynuując postępowanie przygotowawcze wykonano szereg czynności mających na celu zweryfikowanie informacji będących podstawą wszczęcia śledztwa, w tym od Prokuratora Regionalnego w Białymstoku, od Prokuratora Okręgowego w Białymstoku uzyskano informacje dotyczące pytań kierowanych do rzeczników prasowych tych jednostek od dziennikarzy TVN, a także zakresu udzielonych na nie odpowiedzi. Ustalono i przesłuchano w charakterze świadków w trybie art. 183 § 1 k.p.k. osoby, które wykonywały czynności w śledztwie o sygn. akt PO I Ds. 10.2016. W dniu 15 marca 2018 r. zabezpieczono także trzy telefony służbowe prokuratorów z Prokuratury Okręgowej w Białymstoku i przekazano biegłym do badań celem ustalenia, czy znajdują się na nich treści dotyczące przedmiotowego śledztwa ujawnione podczas programu telewizyjnego SUPERWIZJER. Wskazano, że podczas programu cytowane były wypowiedzi „informatorów” przekazywane za pośrednictwem komunikatora internetowego.

Podczas prowadzonego postępowania przygotowawczego przeprowadzono oględziny akt głównych i podręcznych sprawy o sygn. akt PO I Ds. 10.2016 Prokuratury Okręgowej w Białymstoku (później PO III Ds. 8.2019 Prokuratury Okręgowej w Lublinie) i sporządzono z nich

kserokopie, w dalszej kolejności przesłuchano w charakterze świadków ustalonych asystentów prokuratorów i pracowników sekretariatu Prokuratury Okręgowej w Białymstoku.

W dniu 09 stycznia 2020 r. prokurator referent wydał postanowienie o zamknięciu śledztwa w uzasadnieniu wskazując, że wykonano wszystkie zaplanowane czynności procesowe, a zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na podjęcie decyzji merytorycznej. W styczniu 2020 r. sporządzono również projekt postanowienia o umorzeniu śledztwa, na którym znajduje się zapissek ówczesnego Prokuratora Regionalnego w Lublinie „zastępca Prokuratora Regionalnego, proszę o rozmowę, dnia 23.01.2020 r.” W dniu 06 lutego 2020 r. prokurator referent wydał postanowienie o uchyleniu postanowienia o zamknięciu śledztwa wskazując, iż po analizie akt śledztwa zdecydowano o konieczności uzupełnienia przedmiotowego postępowania. Wskazano, że w sprawie niezbędne jest uzyskanie od Prokuratora Okręgowego w Białymstoku dodatkowej informacji, dotyczącej archiwizacji dokumentów wytworzonych na indywidualnych kontach użytkowników komputerów służbowych tej jednostki oraz okresu ich przechowania. Ponadto zaplanowano dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu informatyki i analizy kryminalnej, zmierzającej do ustalenia rodzaju i metod obróbki graficznej, jakiej poddane zostały dokumenty z akt Prokuratury Okręgowej w Białymstoku i Prokuratury Regionalnej w Białymstoku w materiale stacji TVN pod tytułem „Wiceminister i sfałszowane podpisy”.

Z opinii biegłego wynikało, że z dużym prawdopodobieństwem można przyjąć, że fragmenty dokumentów przedstawione w programie SUPERWIZJER zostały powielone przy użyciu aparatu cyfrowego (np. telefonu komórkowego), albowiem tak wykonaną kopię można w łatwy sposób wydrukować, przesłać innej osobie lub edytować na komputerze. W konkluzji ekspertyzy stwierdzono, że nie można na podstawie dostarczonego materiału jednoznacznie stwierdzić w jakiej postaci i w jaki sposób dokumenty z materiałów procesowych trafiły do twórców magazynu śledczego „Superwizjer”.

W dniu 06 lutego 2020 r. skierowano do Prokuratury Krajowej wnioski o przedłużeniu śledztwa, które przedłużono do dnia 13 czerwca 2020 r.

W maju 2020 r. prokurator referent przygotował kolejny „projekt” decyzji kończącej przedmiotowe postępowanie przygotowawcze, po uprzednim wydaniu w dniu 25 maja 2020 r. postanowienia o zamknięciu śledztwa.

W dniu 26 maja 2020 r. Departament Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej skierował do Prokuratury Regionalnej w Lublinie pismo, w którym poprosił o przekazanie informacji o aktualnym biegu sprawy, w tym o najistotniejszych poczynionych ustaleniach i dalszych planowanych czynnościach.

W odpowiedzi z dnia 06 lipca 2020 r. Jerzy Ziarkiewicz ówczesny Prokurator Regionalny w Lublinie poinformował, że śledztwo zostało zamknięte i jest analizowany projekt postanowienia o umorzeniu śledztwa.

W dniu 05 sierpnia 2020 r. postępowanie zostało umorzone w sprawie:

1. zaistniałego w dacie dokładnie nieustalonej w 2018 r. nie później niż do dnia 27 sierpnia 2018 r. w miejscu nieustalonym, ujawnienia przez nieustalonego funkcjonariusza publicznego osobie nieuprawnionej, informacji uzyskanych w związku z wykonywaniem czynności służbowych w sprawie o sygn. akt PO I Ds. 10.2016 Prokuratury Okręgowej w Białymstoku, a dotyczącej zaginięcia tomu XXXIII akt wskazanego śledztwa, okoliczności ujawnienia zagubienia dokumentów, a także innych danych dotyczących czynności podjętych po ich zaginięciu, których ujawnienie mogło narazić na szkodę prawnie chroniony interes w postaci niezakłóconego toku postępowania przygotowawczego w sprawie PO I Ds. 10.2016, tj. o czyn z art. 266 § 2 k.k., wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

2. zaistniałego w dacie dokładnie nieustalonej, nie później niż do dnia 09 lutego 2019 r., w miejscu nieustalonym, ujawnienia przez funkcjonariusza publicznego osobie nieuprawnionej, informacji uzyskanej w związku z wykonywaniem czynności służbowych w sprawach o sygn. akt PO I Ds. 10.2016 i PO I Ds. 65.2018 Prokuratury Okręgowej w Białymstoku, dotyczących biegu tych postępowań oraz udostępnienia dokumentacji z tych spraw w postaci protokołów z przesłuchań podejrzanego, pism z zakresu nadzoru służbowego, pism procesowych i innych, a których ujawnienie mogło narazić na szkodę prawnie chroniony interes w postaci niezakłóconego toku postępowań przygotowawczych w sprawach o sygn. akt PO I Ds. 10.2016 i PO I Ds. 65.2018, tj. o czyn z art. 266 § 2 k.k. wobec niewykrycia sprawcy przestępstwa na podstawie art. 322 § 1 k.p.k.

Wskazać należy, że w odrębnym postępowaniu prowadzone było postępowanie przygotowawcze w sprawie zaistniałego w okresie od 15 grudnia 2017 r. do 02 stycznia 2018 r. w Białymstoku ukrycia tomu XXXIII akt głównych śledztwa o sygn. akt PO I Ds. 10.2016 prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową w Białymstoku. Wszczęte w tej sprawie w dniu 16 października 2018 r. śledztwo, zostało zakończone w dniu 16 września 2019 r. postanowieniem o u jego umorzeniu wobec braku znamion czynu zabronionego na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

Zdaniem badającego decyzja jest zasadna, choć spóźniona o ponad 7 miesięcy. Decyzja prokuratora referenta, bez żadnej podstawy prawnej, poddawana była swoistej aprobacie polegającej na konieczności uzyskania przez referenta akceptacji dla wydania projektowanej decyzji procesowej. Sytuacja taka nie powinna mieć miejsca, stanowi ona w istocie ingerencję w podstawowy atrybut prokuratora jakim winna być jego niezależność, a w żaden sposób nie może być uznana za konsultację w ramach wewnętrznego nadzoru realizowanego przez przełożonego, biorąc pod uwagę

treść § 28 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury.

191) 3027-1.Ds.36.2023 Prokuratury Okręgowej w Ostrowie Wielkopolskim

Przedmiotowe postępowanie dotyczy dwóch zdarzeń, a mianowicie mającego miejsce w dniu 30 stycznia 2017 r. w Wójcinie, województwa małopolskiego, wrzucenia do okien domu B. P i L. P. siekiery, a nadto cegły z napisem „morderca C.” oraz wylania na elewację ich domu substancji ropopochodnej, w wyniku czego doszło do uszkodzenia okien, futryny, drzwi balkonowych i elewacji domu na kwotę 5.000 zł na szkodę B. P. i L. P., a ponadto narażenia na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu B.W., tj. czynu z art. 288 § 1 k.k. i art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz mającego miejsce w dniu 6 lutego 2017 r. w Wójcinie, województwa małopolskiego, rzucenia na elewację domu B. P. i L.P. słoików z farbą oraz kartki z napisem „Austria miałaś milczeć”, w wyniku czego doszło do uszkodzenia elewacji na kwotę 2.000zł tj. czynu z art. 288 § 1 k.k.

Badana sprawa jest powiązana z postępowaniem nadzorowanym przez Małopolski Wydział Zamiejscowy Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej w Krakowie o sygn. PK IV Wz Ds. 2.16 w sprawie zabójstwa I.C. ze szczególnym udręczeniem, zakończonym skierowaniem do sądu aktu oskarżenia. W sprawie tej B.P. został oskarżony o niedopełnienie ciężących na nim obowiązków służbowych i utrudnianie prowadzenia śledztwa dotyczącego zabójstwa I.C.

Pierwotnie postępowanie nadzorowane było przez Prokuraturę Rejonową w Dąbrowie Tarnowskiej pod sygn. PR Ds. 169.2017.D. Następnie Prokurator Regionalny w Krakowie pismem z dnia 24 lutego 2017 r. sygn. RP VII Dsn 22.2017.N.S. przekazał przedmiotową sprawę Prokuratorowi Okręgowemu w Nowym Sączu celem wyznaczenia do dalszego prowadzenia postępowania. Decyzja o przekazaniu sprawy uzasadniona została potrzebą uniknięcia zarzutu braku bezstronności po stronie właściwej miejscowo prokuratury. Ostatecznie decyzją Prokuratora Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 3 marca 2017 r. sprawa przekazana została Prokuratorowi Rejonowemu w Nowym Sączu, gdzie została zarejestrowana pod sygn. PR 2 Ds. 235.2017.D. W dniu 6 marca 2017 roku sprawa została przydzielona do referatu prokuratora B.G. W związku z telefonicznym poleceniem, w dniu 8 marca 2017 r. akta główne i podręczne sprawy niezwłocznie przesłane zostały Naczelnikowi Małopolskiego Wydziału Zamiejscowego Departamentu do Spraw

Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji w Krakowie - Piotrowi Krupińskiemu, skąd zostały odesłane w dniu 30 marca 2017 r.

W dniu 18 kwietnia 2019 r. prokurator wydał postanowienie o wszczęciu śledztwa w sprawie o czyn z art. 288 § 1 k.k. i art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz o czyn z art. 288 § 1 k.k.

Postępowanie zostało ukierunkowane prawidłowo. Referent sprawy prokurator B.G, bezpośrednio po otrzymaniu akt dochodzenia i zapoznaniu się ze zgromadzonym na tym etapie materiałem dowodowym polecił KMP w Tarnowie sporządzenie planu śledztwa uwzględniającego co najmniej 5 wersji zdarzeń, w tym że zniszczenia dokonały osoby chcące wymusić określone zeznania na B. P. w sprawie zabójstwa I.C. (podczas jednego z ataków wrzucono kartkę z napisem „Miałeś milczeć”).

W toku postępowania przeprowadzono oględziny uzyskanych z Komendy Wojewódzkiej Policji w Krakowie materiałów i przeprowadzono szereg istotnych dowodów.

W oparciu o poczynione ustalenia prokurator referent wydał postanowienia o żądaniu wydania rzeczy z KWP w Krakowie. Realizacja tych czynności została zatrzymana ze względu na wdrożone kompleksowe analizy sprawy przez Prokuraturę Okręgową w Nowym Sączu, a następnie badania akt przedmiotowego postępowania przez Departament Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej.

Zwierzchni nadzór służbowy sprawowany był przez Prokuraturę Okręgową w Nowym Sączu pod sygn. PO I Dsn 97.2019.NS. W jego toku w okresie od marca 2019 roku do lutego 2023 roku, w cyklach około jednomiesięcznych, zwracano się o nadesłanie informacji o biegu sprawy oraz kopii protokołów i innych dokumentów mających istotne znaczenie dla ustaleń faktycznych.

W dniu 14 marca 2023 roku, a zatem po 4 latach prowadzenia postępowania sporządzona została analiza przez prokurator sprawującą zwierzchni nadzór służbowy, w której nie stwierdziła nieprawidłowości w prowadzeniu postępowania.

W dniu 4 kwietnia 2023 r. Prokurator Okręgowy w Nowym Sączu polecił wstrzymanie zaplanowanych czynności dowodowych, celem uzyskania stanowiska Prokuratury Regionalnej i poinformowania Prokuratury Krajowej.

Decyzją Zastępcy Prokuratora Generalnego Krzysztofa Sieraka z dnia 25 maja 2023 r., podjętą na podstawie § 116 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, sprawa została przekazana Prokuratorowi Regionalnemu w Łodzi celem wyznaczenia jednostki właściwej, spośród podległych mu prokurator okręgowych do jej kontynuowania. Przekazanie sprawy uzasadnione zostało lakonicznym powołaniem się na dobro postępowania

przygotowawczego, względy ekonomiki procesowej i możliwości organizacyjne prokuratur okręgowych podległych Prokuratorowi Regionalnemu w Łodzi.

W dalszym toku sprawa była kontynuowana przez Wydział I Śledczy Prokuratury Rejonowej w Ostrowie Wielkopolskim. Zwierzchni nadzór służbowy sprawowała Prokuratura Regionalna w Łodzi pod sygn. 2006-4.Dsn.157.2023.

W piśmie z dnia 3 sierpnia 2023 r. Prokurator Okręgowy w Ostrowie Wielkopolskim przesłał kopię planu śledztwa z dnia 17 maja 2023r. opracowanego w Prokuraturze Rejonowej w Nowym Sączu, wskazując, iż pozostaje on aktualny w zakresie punktów I-IV (w tym wersji śledczych) oraz kopię notatki aktualnego referenta, w której opisano dotychczas zebrane, istotne dowody, poddano je ocenie oraz sformułowano zakres dalszych czynności.

Do chwili obecnej w śledztwie wykonywane są dalsze czynności procesowe.

Niemniej jednak w przedmiotowej sprawie podjęto działania dyscyplinarne wobec prokuratorów z Nowego Sącza.

Pismem z dnia 14 czerwca 2023 r. Zastępca Prokuratora Regionalnego w Krakowie – wykonując zalecenia Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej – zobowiązał Prokuratora Okręgowego w Nowym Sączu do nadesłania pisemnych oświadczeń prokuratora B.G – referenta sprawy oraz prokurator K. Z. – sprawującej zwierzchni nadzór służbowy celem ustosunkowania się do stwierdzonych podczas badania akt licznych uchybień ze strony funkcjonariuszy Policji oraz prokuratora prowadzącego śledztwo, jak nadzorującego.

Jednocześnie Prokurator Regionalny w Krakowie działając na podstawie art. 154 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze zażądał wszczęcia postępowania wyjaśniającego przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla krakowskiego okręgu regionalnego, który podjął czynności mające na celu wszczęcie postępowania wyjaśniającego wobec prokuratora B.G w sprawie uchybień jakie miały mieć miejsce przy prowadzeniu przez niego postępowania przygotowawczego o sygn. PR 2 Ds 330.2019 oraz wobec prokurator K.Z w sprawie uchybień jakie miały mieć miejsce przy wykonywaniu przez nią zwierzchniego nadzoru nad tym postępowaniem (sygn. akt 2004-4.RD.47.2023 oraz sygn. 2004-4.RD.55.2023).

Pismem z dnia 3 lipca 2024 r. Prokurator Okręgowy w Nowym Sączu wystąpił do Prokuratora Regionalnego w Krakowie o ponowną analizę będących w jego dyspozycji materiałów i rozważenie zmiany poprzedniego stanowiska zawierającego żądanie wszczęcia postępowań wyjaśniających w związku z uchybieniami prokuratora referenta oraz prokuratora sprawującego zwierzchni nadzór służbowy. Prokurator Okręgowy wyraził pogląd, iż brak jest podstaw do wszczęcia postępowań wyjaśniających, albowiem nie znajduje okoliczności wskazujących na

jakiegokolwiek zawinienie ze strony prokuratora B.G oraz prokurator K.Z Postępowanie wyjaśniające w sprawie powyższych prokuratorów nadal znajdują się na etapie czynności wstępnych.

W toku badania aktowego nie stwierdzono podstaw do negatywnej opinii odnośnie sposobu ukierunkowania postępowania, a także realizowania czynności z uwzględnieniem ich sprawności i prawidłowości. Czynności w przedmiotowej sprawie przeprowadzone w Prokuraturze Rejonowej w Nowym Sączu były adekwatne do możliwości organizacyjnych tej jednostki. Zarówno prokurator referent, jak i prokurator sprawujący bezpośredni nadzór służbowy nad postępowaniem posiadali uprawnienia do niezależnego kształtowania tego postępowania i podejmowania decyzji odnośnie jego przebiegu. Decyzji podejmowanych w tym zakresie nie można ocenić jako niezasadne.

W tym aspekcie należy wskazać, iż działania zmierzające do wdrożenia postępowania dyscyplinarnego wobec prokuratorów, którzy w sposób prawidłowy prowadzili postępowanie stanowiły retorsję wobec niezadowolenia z osiągniętych efektów, które w sprawie miały doprowadzić do ewentualnego wykrycia sprawców. W tym przypadku po raz kolejny skorzystano z mechanizmu przeniesienia sprawy do innej jednostki organizacyjnej w sytuacji poczynienia niekorzystnych lub nieoczekiwanych dla władzy ustaleń. Odebranie sprawy po czterech latach prowadzenia postępowania i braku zarzutów co do sposobu jego powadzenia w powiązaniu z postępowaniem dyscyplinarnym może być w tym przypadku odczytywane jednoznacznie jako przejaw partykularnego oddziaływania.

Analiza sprawy wykazała konieczność rozpoznania działań prokuratorów inicjujących postępowanie dyscyplinarne pod kątem ich odpowiedzialności karnej.

192) PO II Ds 23.2020 Prokuratury Okręgowej w Krakowie

193) 3017-2.Ds.12.2021 Prokuratury Okręgowej w Krakowie

Postępowanie przygotowawcze w niniejszej sprawie pierwotnie było nadzorowane w Prokuraturze Rejonowej Kraków-Podgórze w Krakowie za sygnaturą akt PR 5 Ds 127.2018, a następnie – po jego przejęciu, od dnia 24 kwietnia 2020 r. za numerem PO II Ds 23.2020, w Prokuraturze Okręgowej w Krakowie w Wydziale do Spraw Przestępczości Gospodarczej. Śledztwo, a zakończyło się w dniu 30 grudnia 2021 r. skierowaniem do Sądu Okręgowego w Krakowie aktu oskarżenia. Postępowanie sądowe, prowadzone za sygnaturą akt VI K 10/22, pozostaje nadal w toku.

Przedmiotem opisywanego postępowania jest szereg działań przestępnych podjętych, w okresie między lutym 2013 r. a 21 stycznia 2019 r. w Krakowie i w Warszawie, przez P. M.

W skierowanym przeciwko P. M. akcie oskarżenia, wymienionemu zarzucono popełnienie 6 przestępstw, m.in. tego, że:

I. w okresie od 1 lutego 2013 r. do 21 stycznia 2019 r. w Krakowie, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w warunkach czynu ciągłego, będąc obowiązany, na podstawie określonych uchwał zarządu Przedsiębiorstwa Konsultingowego Economicus sp. z o.o. oraz statutów Małopolskiej Wyższej Szkoły im. Józefa Dietla w Krakowie, do zajmowania się sprawami majątkowymi wymienionej uczelni oraz wykonując czynności w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, poprzez nadużycie udzielonych mu uprawnień, spowodził bezpośrednie niebezpieczeństwo wyrządzenia Małopolskiej Wyższej Szkole im. Józefa Dietla w Krakowie szkody majątkowej w wielkich rozmiarach o łącznej kwocie 2.700.000 zł, a nadto wyrządził ww. podmiotowi szkodę majątkową w wielkich rozmiarach w łącznej kwocie 2.106.594,26 zł przywłaszczając jej część w kwocie 872.624,26 zł, uszczuplając jednocześnie zaspokojenie ustalonych wierzycieli Małopolskiej Wyższej Szkoły im. Józefa Dietla w Krakowie oraz uporczywie naruszając prawa wynikające ze stosunku pracy i ubezpieczeń społecznych, poprzez doprowadzenie do niewypłacenia wynagrodzeń za pracę lub wypłacenia ich z opóźnieniem ustalonym pracownikom Małopolskiej Wyższej Szkoły im. Józefa Dietla w Krakowie oraz nieregulowania składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne oraz Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych na rzecz ustalonych pracowników wymienionego podmiotu, a w szczególności:

– w okresie od marca 2013 r. do 21 stycznia 2019 r., doprowadził do zawarcia pomiędzy Małopolską Wyższą Szkołą im. Józefa Dietla w Krakowie a sobą, nieoprocentowanej umowy pożyczki, opiewającej na kwotę 700.000 zł, której wykonanie nie zostało zabezpieczone, a następnie spłacił przy wykorzystaniu tej kwoty prywatne zobowiązanie wynikające z umowy pożyczki zawartej w celu zakupu udziałów Przedsiębiorstwa Konsultingowego Economicus sp. z o.o. – założyciela ww. uczelni, sprowadzając tym samym bezpośrednie niebezpieczeństwo wyrządzenia Małopolskiej Wyższej Szkole im. Józefa Dietla w Krakowie szkody majątkowej w wymienionej kwocie, a następnie nie wykonał w pełni zobowiązania wynikającego z tej umowy, wyrządzając tym samym temu podmiotowi szkodę majątkową w kwocie 383.970 zł,

– w dniu 5 marca 2013 r., doprowadził do zawarcia pomiędzy Małopolską Wyższą Szkołą im. Józefa Dietla w Krakowie a sobą, nieoprocentowanej umowy pożyczki na kwotę 2.000.000 zł, której wykonanie nie zostało zabezpieczone, a następnie spłacił, przy wykorzystaniu tej kwoty, prywatne zobowiązanie wynikające z umowy pożyczki zawartej w celu zakupu udziałów Przedsiębiorstwa Konsultingowego Economicus sp. z o.o. – założyciela ww. uczelni oraz umowy sprzedaży udziałów tej spółki, sprowadzając tym samym bezpośrednie niebezpieczeństwo wyrządzenia ww. podmiotowi szkody majątkowej w wymienionej kwocie,

- w dniu 13 października 2015 r. w Warszawie, działając w ramach prowadzonej działalności gospodarczej Ergon Piotr M. oraz reprezentując Małopolską Wyższą Szkołę im. Józefa Dietla w Krakowie, w celu spłaty swojego prywatnego zobowiązania, zawarł z Hold sp. z o.o. umowę pożyczki na kwotę 509.625 zł, powodując powstanie solidarnego zobowiązania do jej spłaty po stronie ww. uczelni, a następnie w dniu 26 sierpnia 2016 r. dokonał zmiany tej umowy poprzez zwiększenie kwoty pożyczki do 800.000 zł, poddając jednocześnie Małopolską Wyższą Szkołę im. Józefa Dietla w Krakowie rygorowi egzekucji, wyrządzając tym samym temu podmiotowi szkodę majątkową w kwocie 800.000 zł,
- w okresie od 1 września 2016 r. do 10 października 2018 r., bezpodstawnie pobrał z kasy Małopolskiej Wyższej Szkoły im. Józefa Dietla w Krakowie kwotę 149.325,36 zł, przywłaszczając ją i wyrządzając tym samym wymienionemu podmiotowi szkodę majątkową w określonej powyżej kwocie,
- w dniu 7 listopada 2017 r., w celu udaremnienia wykonania ustalonych tytułów wykonawczych, otworzył na rzecz Małopolskiej Wyższej Szkoły im. Józefa Dietla w Krakowie nowy ustalony rachunek bankowy, polecając studentom dokonywanie wpłat na ten rachunek tytułem czesnego za studia i nie ujawniając tego faktu organom egzekucyjnym, po czym dokonał transferu kwoty 212.733,40 zł z tego rachunku na ustalony rachunek bankowy swojej matki, co nastąpiło w trakcie stu czterdziestu transakcji, z których sto dwadzieścia nie znajdowało podstaw w dokumentacji księgowej, a dwie uzasadnione zostały poprzez użycie wystawionych w ramach działalności podmiotu Ergon P. M. na rzecz Wyższej Szkoły Gospodarki i Zarządzania w Krakowie ustalonych faktur VAT poświadczających nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne, wyrządzając temu podmiotowi szkodę majątkową w wymienionej powyżej kwocie oraz przywłaszczając tę kwotę, a jednocześnie ukrywając, a następnie zbywając składniki majątku Małopolskiej Wyższej Szkoły im. Józefa Dietla w Krakowie w postaci pieniędzy w kwocie 218.560,87, zagrożone zajęciem w toku ustalonych postępowań egzekucyjnych,
- w okresie od 28 lutego 2013 r. do 21 stycznia 2019 r., wyrządził Małopolskiej Wyższej Szkole im. Józefa Dietla w Krakowie szkodę majątkową i przywłaszczył kwotę 510.560,50 zł, poprzez dokonanie transferu z rachunków prowadzonych na rzecz wymienionej uczelni na własne ustalone rachunki oraz ustalony rachunek bankowy swojej matki, co nastąpiło w trakcie stu dwudziestu trzech transakcji, z których sześćdziesiąt siedem nie znajdowała podstaw w dokumentacji księgowej, a pozostałe uzasadnione zostały poprzez użycie wystawionych w ramach działalności Ergon P. M. ustalonych faktur VAT, poświadczających nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne, dokumentujących prowadzenie wydatków i szkoleń, które się w rzeczywistości nie odbyły,

– w dniu 10 listopada 2016 r., zawarł w imieniu Małopolskiej Wyższej Szkoły im. Józefa Dietla w Krakowie ze swoją żoną M. O. umowę o dzieło - wykonanie badań naukowych „Rabunek polskich dzieł sztuki na terenie Generalnego Gubernatorstwa w kontekście działalności Barona SS Ottona”, które nie były związane z aktualnym profilem uczelni, w oparciu o którą zobowiązał się wypłacić wymienionej pochodzącą ze środków ww. uczelni kwotę 50.000 zł, która została przekazana na rachunek bankowy użytkowany przez jego matkę, a po tym na rachunek bankowy znajdujący się w posiadaniu M. O., wyrządzając tym samym wymienionemu podmiotowi szkodę majątkową w wysokości 50.000 zł,

– w okresie od nieustalonego dnia stycznia 2016 r. do 14 listopada 2018 r., doprowadził do niewypłacenia wynagrodzeń za pracę ustalonym pracownikom lub wypłacenia ich z opóźnieniem, a nadto będąc zobowiązanym do regulowania składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne oraz Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych względem ustalonych pracowników, obowiązków tych nie wykonywał,

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 2 k.k. w zw. z art. 296 § 1 k.k. w zb. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 2 k.k. w zw. z art. 296 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zb. z art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 308 k.k. w zb. z art. 218 § 1a k.k. w zb. z art. 218 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

Postępowanie w tej sprawie zostało zainicjowane złożonym w dniu 6 września 2018 r. w Prokuraturze Rejonowej Kraków-Podgórze w Krakowie, pisemnym zawiadomieniem A. P. – rektora Wyższej Szkoły Gospodarki i Zarządzania w Krakowie o popełnieniu, przez P. M. – prezydenta tej uczelni, licznych przestępstw dokonanych w związku z prowadzeniem przezeń gospodarki finansowej wymienionej uczelni. Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą akt PR 5 Ds 127.2018. Do złożonego zawiadomienia załączono liczne dokumenty finansowe, których celem było uprawdopodobnienie przedstawionych w nim faktów i okoliczności.

Zakres przedmiotowy postępowania uległ rozszerzeniu na skutek wpływu kolejnych zawiadomień o podejrzeniu popełnienia przez P. M. kolejnych przestępstw. Śledztwo wszczęto w dniu 18 września 2018 roku.

Opisywane postępowanie od samego początku cechowało się właściwą dynamiką. Było prowadzone sprawnie i z dużym zaangażowaniem prokuratora je nadzorującego, zwłaszcza we wstępnej fazie, jak i w czasie gromadzenia licznych dowodów o charakterze rzeczowym – dotyczących funkcjonowania obydwu uczelni, podmiotów bezpośrednio z nimi powiązanych, w tym obszernych dokumentów finansowych. Zdecydowaną większość czynności prokurator wykonała samodzielnie. Odnosi się to zarówno do przesłuchań świadków, jak też przeprowadzenia oględzin

połączonych z analizami znacznej ilości dokumentów uzyskanych od banków (w tym przepływów środków pieniężnych na rachunkach bankowych), materiału dowodowego zgromadzonego w aktach spraw komorniczych, sądów pracy i ubezpieczeń społecznych, czy też rejestrowych określonych podmiotów gospodarczych. Jak wskazano postępowanie zakończyło się skierowaniem aktu oskarżenia,

Oceny postępowania o sygnaturze PO II Ds 23.2020, z punktu widzenia prawidłowości jego przeprowadzenia, należy dokonać dwuaspektowo.

Po pierwsze, w zakresie, w jakim skierowano akt oskarżenia materiał dowodowy, poza jednym przypadkiem – opisanym poniżej, został zgromadzony kompletnie i wystarczająco, a podejmowane przez prokuratora decyzje były, poza nielicznymi przypadkami, słuszne i zasadne.

Zastrzeżenia budzi brak wyczerpującego wyjaśnienia okoliczności zawarcia, przez Małopolską Wyższą Szkołę im. Józefa Dietla w Krakowie – reprezentowaną przez P. M. z M. O. w dniu 10 listopada 2016 r., umowy o dzieło, której przedmiotem było wykonanie przez wymienioną projektu – badań naukowych w zakresie „Rabunku polskich dzieł sztuki na terenie Generalnego Gubernatorstwa w kontekście działalności Barona SS Ottona von Wachtera”, a w szczególności istniejących w tym zakresie ustaleń pomiędzy M. O. i P. M., a także ewentualnego porozumienia pomiędzy nimi co do realizacji przez Piotra M. ustawowych znamion typów przestępstwa z art. 296 k.k., współdziałania w tym zakresie i sposobu postąpienia z uzyskanymi w wyniku wykonania umowy środkami pieniężnymi. W tym aspekcie dostrzegalna jest wstrzemięźliwość w dokonywaniu oceny zachowania dziennikarki M.O, która także ujawnia się na kanwie sprawy sygn. 3017-2.Ds.12.2021 Prokuratury Okręgowej w Krakowie prowadzonej o materiały wyłączone ze śledztwa.

W oparciu o zapisy przedmiotowej umowy Małopolska Wyższa Szkoła im. Józefa Dietla w Krakowie, za wykonanie projektu i przekazanie praw majątkowych, zobowiązała się wypłacić M. O. wynagrodzenie w wysokości 90.000 zł, przy czym finansowanie projektu określono w ten sposób, że kwota 40.000 zł będzie pochodziła ze źródeł zewnętrznych – od Fundacji PKO Banku Polskiego S.A., zaś kwota w wysokości 50.000 zł ze środków własnych uczelni.

Na uwagę zasługuje to, że w czasie zawierania przedmiotowej umowy M. O. nie była pracownikiem Małopolskiej Wyższej Szkoły im. Józefa Dietla w Krakowie, co poddaje w wątpliwość zapis umowy, z którego wynika, iż wymieniona pozostawała „kierownikiem zakładu”, czemu też przeczy fakt, iż w przywołanej uczelni, w tamtym czasie, prowadzone były zajęcia jedynie na takich kierunkach, jak dietetyka i kosmetologia. Zatem dodatkowo podkreślenia wymaga, co istotne, że przedmiot umowy nie pozostawał w związku z profilem wymienionej placówki dydaktycznej.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż środki pieniężne pochodzące z darowizny od Fundacji PKO Banku Polskiego S.A., na rachunek Małopolskiej Wyższej Szkoły im. Józefa Dietla w Krakowie, wpłynęły w dniu 25 października 2016 r. W dniach 26 października 2016 r., 9 stycznia 2017 r. i 10 marca 2017 r., tytułem wykonania umowy, na ustalony rachunek bankowy, którego posiadaczem była matka P. M., przekazana została kwota 76.500 zł, a następnie, z tego konta, na rachunek M. O. zostały przebrane, tytułem „realizacji projektu”, pieniądze w kwocie 102.790 zł.

Zawarcie przywołanej umowy zostało także poddane badaniu przez biegłych z zakresu analizy ekonomicznej przedsiębiorstw, finansów i rachunkowości oraz księgowości śledczej. Z wydanej, na potrzeby ocenianego postępowania, opinii o numerze 05/09/2021/KS płynie wniosek, iż zawarcie kwestionowanej umowy, z perspektywy Małopolskiej Wyższej Szkoły im. Józefa Dietla w Krakowie, było niecelowe i ekonomicznie nieuzasadnione.

W konsekwencji przedstawionych ustaleń, zasadnym było zarzucenie P. M. zachowania, powiązanego z zawarciem przywołanej umowy, składającego się na popełnienie przestępstwa nadużycia zaufania określonego w art. 296 k.k. popełnionego w warunkach czynu ciągłego na szkodę Małopolskiej Wyższej Szkoły im. Józefa Dietla w Krakowie, jednakże ustalenia w tym zakresie, przed skierowaniem aktu oskarżenia, winny zostać zgłębione

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy obligował do podjęcia dalszych działań zmierzających do ustalenia, czy między wymienioną a P.M. istniało wspomniane wcześniej porozumienie co do realizacji, przez ostatniego z wymienionych, ustawowych znamion czynu z art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 2 k.k.

Niewyczerpanie inicjatywy dowodowej w postępowaniu, rzutuje na konstrukcję czynu oznaczonego numerem I w skierowanym, w sprawie o sygnaturze akt PO II Ds 23.2020, akcie oskarżenia przeciwko Piotrowi M.

Przestępstwo nadużycia zaufania jest wprawdzie przestępstwem indywidualnym, które może popełnić jedynie sprawca mający określone kwalifikacje, to jednak nie ma przeszkód, by, przy spełnieniu określonych warunków, odpowiedzialność za określony typ czynu z art. 296 k.k. poniosła także inna osoba, która cech indywidualnych wprawdzie nie posiada, jednak o nich wie, a więc przy zastosowaniu art. 21 § 2 k.k.

W skierowanym akcie oskarżenia nie zamieszczono rozważań w kontekście ewentualnej odpowiedzialności karnej M. O. Takich ocen nie dostrzeżono również w innych dokumentach znajdujących się w aktach głównych i podręcznych sprawy, co też utrudnia poznanie przyczyn pominięcia M. O. w kontekście poniesienia przez nią wspomnianej odpowiedzialności. Niemniej jednak całkowite pominięcie aspektu związanego z zawartą przez M.O. i okolicznościami

jej towarzyszącym w powiązaniu z uzyskaną korzyścią w kontekście wszechstronności wyjaśnienia innych aspektów sprawy nasuwa określone wątpliwości, szczególnie w sytuacji, gdy powszechnie wiadomo, że pozostawała ona osobą publiczną.

Nie przesądzając ostatecznego rozstrzygnięcia w aktualnym stanie zachodzi pilna potrzeba sporządzenia kopii niezbędnych dokumentów i formalnego wszczęcia śledztwa pod kątem podejrzenia popełnienia przestępstw przez M. O. (o czym szczegółowo opisano powyżej), a także wyjaśnienia kwestii braku rozstrzygnięcia procesowego w przedmiocie 3 innych czynów.

Szczególnym przykładem podejścia do osoby M.O. jest sprawa o sygn. 3017-2.Ds.12.2021 Prokuratury Okręgowej w Krakowie prowadzone o wyłączone materiały ze śledztwa PO II Ds 23.2020.

W dniu 26 października 2021 roku z akt postępowania przygotowawczego Prokuratury Okręgowej w Krakowie o sygnaturze PO II Ds 23.2020, prowadzonego przeciwko P.M., zostały wyłączone do odrębnego postępowania materiały w przedmiocie:

I. posługiwania się przez podatnika w warunkach czynu ciągłego, w okresie od dnia 10 grudnia 2016 roku do dnia 3 sierpnia 2017 roku w Warszawie, imieniem, nazwiskiem oraz firmą działalności gospodarczej ERGON P.M. w celu zatajenia prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek i przez to narażenie podatku na uszczuplenie w kwocie małej wartości, tj. czynu z art. 55 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

II. poświadczenia nieprawdy w okresie od dnia 10 grudnia 2016 roku do dnia 3 sierpnia 2017 roku w Warszawie, w warunkach czynu ciągłego, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w 19 fakturach VAT, co do okoliczności mających znaczenie prawne, tj. wykonania usług ujętych w tych dokumentach w ramach działalności gospodarczej prowadzonej przez ich wystawcę, tj. czynu z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

III. wystawienia w okresie od dnia 10 grudnia 2016 roku do dnia 3 sierpnia 2017 roku w Warszawie, w warunkach czynu ciągłego, 19 faktur VAT w sposób nierzetelny, przy czym suma kwot podatku wynikająca z tych dokumentów była małej wartości, tj. czynu z art. 62 § 2a k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

Zachodziło uzasadnione podejrzenie popełnienia tych czynów w związku z przypuszczeniem, że wystawione przez P.M. faktury VAT, których odbiorcą była Telewizja Polska, obejmowały rozliczenie usług, których wymieniony nie wykonał w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, natomiast realizowała je faktycznie jego ówczesna żona – M.O. Płatności za te usługi w postaci prowadzenia programów telewizyjnych (łącznie 169.125 zł) wpływały na

konto prowadzone dla matki P.M., z którego następnie dokonywano przelewów na rachunek bankowy jego ówczesnej żony.

Śledztwo w analizowanej sprawie zostało wszczęte w dniu 3 stycznia 2022 roku. Przedmiot postępowania został zakreślony identycznie jak w postanowieniu o wyłączeniu materiałów z akt o sygn. PO II Ds 23.2020 do odrębnego procedowania.

Obok czynności śledczych, takich jak gromadzenie wystawionych faktur VAT oraz zawartych z TVP umów przez P.M., reprezentującego M.O. jako współpracownika w realizacji programów autorskich, następnie zaś jako wykonawcę dzieła, równolegle trwało zainicjowane postępowanie sprawdzające zlecone Naczelnikowi Urzędu Skarbowego Warszawa-Mokotów w zakresie prawidłowości rozliczenia w latach 2016-2017 podatku od towarów i usług oraz dochodowego przez P.M. oraz podatku dochodowego przez M.O.

Urząd przyjął brakujące deklaracje PIT-37 za lata 2016-2017 od księgowej M.O. i na tym zakończył czynności sprawdzające odnośnie jej osoby.

Do akt zostały dołączone jedynie informacje o podejmowanych przez pracowników Urzędu inicjatywach, natomiast nie zostali oni przesłuchani w tym zakresie jako świadkowie. Nie zostały też dołączone materiały zgromadzenie podczas tych czynności.

P.M. i M.O. nie zostali przesłuchani na istotne okoliczności sprawy, a jedynie przedłożyli rodzaj pisemnych stanowisk, z których wynikało, że autorskie programy telewizyjne były ich wspólnym dziełem. Pisma te nie miały waloru dowodów procesowych.

W śledztwie trwającym 11 miesięcy nie zostało ostatecznie ustalone: po pierwsze- dlaczego rozliczenie należności za zrealizowane dzieło wyglądało w ten sposób, że podatek dochodowy od towarów i usług z tytułu umów z Telewizją Polską S.A. płacił P.M. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, a następnie rozliczał się z żoną na własną rękę, a po drugie - czy deklaracje PIT-37 M.O. za ten okres obejmowały dochody uzyskiwane via konto bankowe matki.

Decyzję merytoryczną o umorzeniu śledztwa z uwagi na brak stwierdzenia zaistnienia znamion czynu zabronionego należy ocenić jako wydaną bez wyjaśnienia wszystkich ujawnionych istotnych okoliczności sprawy.

W uzasadnieniu postanowienia o umorzeniu śledztwa prokurator wskazał, że materiał dowodowy jaki został zebrany nie dał podstaw do przedstawienia P.M. zarzutów popełnienia czynów: z art. 55 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz z art. 62 § 2a k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. Faktury wystawiał on w imieniu firmy ERGON i były to dokumenty rzetelne, tzn. odpowiadały zawartym z Telewizją Polską umowom. Nie poświadczały zatem również nieprawdy.

Niemniej w uzasadnieniu końcowej decyzji znalazło się również jednoznaczne stwierdzenie, że nie doszło do narażenia należności publicznoprawnej na uszczuplenie. Miało o tym świadczyć stwierdzenie przez Naczelnika Urzędu Skarbowego Warszawa-Mokotów, iż wszystkie wystawione przez P.M. dla Telewizji Polskiej faktury znalazły odzwierciedlenie w księdze przychodów i rozchodów firmy ERGON P.M. Tyle, że nie zostało ustalone czy obowiązek podatkowy od dochodów wynikających z realizacji telewizyjnych programów autorskich ciążył również na M.O. i został przez nią spełniony.

Nie można się również zgodzić z autorem uzasadnienia zapadłego rozstrzygnięcia, że kwestia wzajemnych rozliczeń między ówczesnymi małżonkami – P.M. i M.O. z tytułu wykonanego dzieła pozostawała w gestii ich samych. Nie została bowiem ustalona kwestia jak przedstawiałaby się należności podatkowe, gdyby umowy z Telewizją Polską podpisywali zarówno P.M. jak i M.O., adekwatnie do stanu faktycznego. Tym bardziej, że firma ERGON P.M. w zakresie podatku dochodowego rozliczała się liniowo, więc np. małżonkowie nie mogli składać wspólnych deklaracji.

Z powyższych względów badanie sprawy należało poszerzyć z uwagi na uzasadnione podejrzenie realizacji znamion czynu z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

Sprawa pod sygnaturą akt 1001-7.Dsn.95.2021 była nadzorowana przez wyznaczonego prokuratora z Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej. W toku monitorowania śledztwa gromadzono informacje dotyczące między innymi podstaw do przejścia postępowania w fazę ad personam. Zainteresowanie to dokumentowano notatkami analitycznymi prokuratora z Departamentu, kopiami umów zawieranych z Telewizją Polską przez P.M. reprezentującego M.O. jako prowadzącą programy autorskie lub współpracującą przy ich realizacji wraz z ówczesnym mężem, wystawionymi przez firmę ERGON fakturami, innych dokumentów z akt głównych, a także zestawieniem przelewów z konta bankowego, prawdopodobnie należącego do matki P.M., z zaznaczeniem w kolorze żółtym tych operacji, które dotyczyły przelewów środków wpływających z Telewizji Polskiej na rachunek M.O. Brak jest opisów źródła pochodzenia tych danych. W aktach głównych i podręcznych śledztwa brak jest odpowiednich odnośników.

W aktach nadzoru znajduje się wreszcie sporządzony przez prokuratora-referenta projekt sentencji decyzji o umorzeniu śledztwa oraz szkic uzasadnienia końcowego rozstrzygnięcia. m.in. zawarte są tam stwierdzenia później wykorzystane w oficjalnej decyzji końcowej. Jest również stanowisko o braku potrzeby przesłuchania M.O., która „nic nie powie, niż to co opisała, a podstaw do zarzutów, aby ją „przycisnąć” (...) nie ma”. Autor notatki nie doprecyzował z jakimi w jego ocenie działaniami miałyby wiązać się owe „przyciśnięcie” M.O. i z jakimi dozwolonymi metodami śledczymi miałyby się ono łączyć. Rzeczona notatka najprawdopodobniej została wytworzona przez

prokuratora referenta, pod notatką widnieje jedynie nieczytelny podpis autora, bez pieczęci imiennej. W aktach podręcznych brak odpowiednika tej notatki.

Należy skonstatować, iż była to forma konsultacji przed jego wydaniem, aczkolwiek w aktach nadzoru brak jest w tym zakresie pisemnego stanowiska. Nie budzi wszakże wątpliwości, iż z racji osób, których dotyczyło postępowanie pozostawało ono w zainteresowaniu kierownictwa prokuratury, a zaniechanie przesłuchania osób, których dotyczyło wskazuje na określony kierunek zmierzający do jego szybkiego zakończenia.

W analizowanym śledztwie nie wyjaśniono bowiem wątku możliwego dopuszczenia się przez P.M. i M.O. czynu z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. Obecnie nie jest już możliwe jego procesowe zbadanie. Z końcem 2022 roku doszło bowiem do przedawnienia karalności domniemanego czynu, który nie został ujęty w postanowieniu o wszczęciu śledztwa, albowiem na tamtym etapie nie poczyniono jeszcze w tym zakresie wystarczających wstępnych ustaleń.

Ujawnione nieprawidłowości związane z zaniechaniem wykonania koniecznych czynności oraz nie wyjaśnieniem wszystkich istotnych okoliczności sprawy pomimo wielomiesięcznego śledztwa należy przedstawić Prokuratorowi Okręgowemu w Krakowie, celem podjęcia przez niego dalszych stosownych czynności służbowych. Przy czym należy mieć na uwadze prawdopodobne ingerowanie w zakres podejmowanych inicjatyw dowodowych i sposób zakończenia postępowania przez organ monitorujący śledztwo.

194) 3012-1.Ds.36.2023 Prokuratury Okręgowej w Bielsku-Białej

Śledztwo 3012-1.Ds.36.2023 Prokuratora Okręgowego w Bielsku Białej, najpierw było prowadzone w Prokuraturze Rejonowej w Zawierciu pod sygnaturą: PR 1 Ds. 227.2021.

Postępowanie karne prowadzone było kolejno przez kilku prokuratorów referentów. W śledztwie nie wdrażano zwierzchniego nadzoru służbowego.

Czynności nadzoru procesowego podejmowane były także na poziomie Prokuratury Okręgowej w Sosnowcu i Prokuratury Regionalnej w Katowicach w związku z przedłużaniem okresu śledztwa, z tym, że ograniczały wyłącznie się do rozpoznawania kolejnych wniosków o przedłużenie czasu trwania śledztwa na dalszy czas oznaczony powyżej roku. Podejmowane przezeń czynności nadzorcze w żaden istotniejszy sposób nie oddziaływały ani na przebieg, ani na końcowy efekt nadzorowanego śledztwa.

Identycznie oceniam wszystkie działania podejmowane w tej sprawie przez prokuratorów przełożonych w zakresie wewnętrznego nadzoru służbowego.

Przedmiot postępowania wszczętego w dniu 22 kwietnia 2021 roku w Prokuraturze Rejonowej w Zawierciu - zawieszonego w dniu 30 czerwca 2022 roku - obejmował: „wyrządzenie w okresie od 01.04.2011 roku do 31.05.2015 roku w Zawierciu znacznej szkody majątkowej w mieniu „Zakładu Komunikacji Miejskiej” w Zawierciu, przez osobę zobowiązaną na mocy decyzji Prezydenta Miasta Zawiercia oraz zawartej umowy do zajmowania się sprawami majątkowymi i gospodarczymi wymienionej jednostki organizacyjnej w wyniku nadużycia udzielonych tejże osobie uprawnień lub niedopełnienia ciążących na niej obowiązków, tj. o czyn z art. 296 § 1 k.k.”.

Z uzasadnienia postanowienia o wszczęciu śledztwa, wynika, że Prokuratura Rejonowa w Zawierciu podjęła czynności sprawdzające w sprawie o czyn z art. 296 § 1 k.k., dokonany na szkodę Zakładu Komunikacji Miejskiej w Zawierciu w latach 2011-2015 na skutek anonimowego zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa, nadesłanego do Prokuratury Regionalnej w Katowicach, które zostało przesłane do Prokuratury Rejonowej w Zawierciu.

Przekazanie śledztwa z Prokuratury Rejonowej w Zawierciu do Prokuratury Okręgowej w Bielsku Białej odbyło się na wniosek prok. Piotra Piekarskiego pf. Zastępcy Prokuratora Rejonowego w Zawierciu z dnia 22 lutego 2023 roku przekazany Prokuratorowi Regionalnemu w Katowicach drogą służbową, to jest za pośrednictwem prok. Magdaleny Ziobro, Prokuratora Okręgowego w Sosnowcu przy jej piśmie przewodnim dnia 27 lutego 2023 roku.

Z dniem 3 marca 2023 roku decyzją Tomasza Janeczka Prokuratora Regionalnego w Katowicach (2003-4.Dsn.24.2023) podjętą w oparciu o przepis § 116 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. – Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury ww. postępowanie przekazano do dalszego prowadzenia Prokuratorowi Okręgowemu w Bielsku Białej.

Asumpt do wszczęcia postępowania w tej sprawie stanowiło anonimowe zawiadomienie o przestępstwie 28 grudnia 2020 roku nadesłane do Prokuratury Regionalnej w Katowicach wskazujące, iż w latach 2011 — 2015 w Zakładzie Komunikacji Miejskiej w Zawierciu miało dochodzić do licznych nieprawidłowości, polegających na niegospodarnym zarządzaniu ww. zakładem.

Anonimowe pismo, które wpłynęło do Prokuratury Regionalnej w Katowicach - celem weryfikacji w trybie § 121 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. z 2017 r., poz. 1206, z późn. zm.) - zostało przesłane do Prokuratury Rejonowej w Zawierciu pismem Piotra Masłowskiego prokuratora Prokuratury Regionalnej w Katowicach z dnia 8 stycznia 2021 roku z poleceniem przekazania informacji o wynikach weryfikacji i zajęтым stanowisku.

W dniu 14 stycznia 2021 roku anonim został przekazany do Komendy Powiatowej Policji w Zawierciu na podstawie § 121 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. — Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury w celu sprawdzenia przytoczonych w ww. piśmie okoliczności: „z uwagi na fakt, iż korespondencja ta w istocie stanowi zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez M. M.”

KPP w Zawierciu polecono m. innymi ustalić, czy M.M. był zatrudniony w Zakładzie Komunikacji Miejskiej w Zawierciu, a jeżeli tak — na jakim stanowisku, w jakim okresie czasu, co należało do zakresu jego obowiązków, czy odwołanie wymienionego miało miejsce, jaki był jego powód, dokonać sprawdzenia, czy w latach 2011-2015 w ZKM w Zawierciu były przeprowadzone kontrole zewnętrzne, mające na celu sprawdzenie ówczesnej sytuacji finansowej ww. podmiotu, a jeżeli tak — jaki podmiot przeprowadza! wskazane kontrole, jaki był ich powód (czy były to kontrole cykliczne, czy może inicjowane na skutek ujawnionych przez inne podmioty/osoby nieprawidłowości), a także uzyskanie dokumentacji pokontrolnej, zweryfikować, czy w latach 2011-2015 w ZKM w Zawierciu przeprowadzono kontrole wewnętrzne w ww. zakresie, sprawdzić, czy do Komendy Powiatowej Policji w Zawierciu wpłynęły zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstw w ZKM w Zawierciu — w szczególności dokonanych w latach 2011-2015, a także zgłoszonych przez Prezydenta Miasta Zawiercie.

W dniu 22 kwietnia 2021 prokurator referent postanowiła wszcząć śledztwo w sprawie wyrządzenia w okresie od 01.04.2011 roku do 31.05.2015 roku w Zawierciu znacznej szkody majątkowej w mieniu „Zakładu Komunikacji Miejskiej” w Zawierciu, przez osobę zobowiązaną na mocy decyzji Prezydenta Miasta Zawiercia oraz zawartej umowy do zajmowania się sprawami majątkowymi i gospodarczymi wymienionej jednostki organizacyjnej w wyniku nadużycia udzielonych tejże osobie uprawnień lub niedopełnienia ciążących na mej obowiązków, tj. o czyn z art. 296 § 1 k.k..

W piśmie do Prokuratury Regionalnej w Katowicach z dnia 10 lutego 2021 roku Prokurator Rejonowa w Zawierciu informowała o wyniku czynności sprawdzających: „Prezydent Miasta Zawiercie pismem z dnia 21 stycznia 2021 r. poinformował, iż M. M. był zatrudniony w Zakładzie Komunikacji Miejskiej w Zawierciu na stanowisku dyrektora w okresie od dnia 1 kwietnia 2011 r. do dnia 31 maja 2015 r. Rozwiązanie umów o pracę nastąpiło w dniu 19 lutego 2015 r. za wypowiedzeniem przez pracodawcę, z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia. Jak wynika z pozyskanych materiałów powodem wypowiedzenia umowy o pracę była utrata zaufania przez Pracodawcę do osoby kierującej komunalnym zakładem budżetowym, wynikająca z trwałego i narastającego pogarszania się sytuacji finansowej Zakładu Komunikacji Miejskiej w Zawierciu, wrażliwa się w ujemnym stanie środków obrotowych ZKM.

M. M. był osobą ogólnie odpowiedzialną za zarządzanie ZKM w Zawierciu, a konkretne uprawnienia były mu przyznawane na podstawie odrębnych pełnomocnictw i upoważnień. Analiza pozyskanych dokumentów wskazuje, że M. M. był upoważniony m.in. do wykonywania czynności zwykłego zarządu mieniem w kierowanej przez siebie jednostce (...), W toku prowadzonych czynności sprawdzających powzięto nadto wiedzę, iż w Komendzie Powiatowej Policji w Zawierciu Wydziale do Walki z Przestępczością Gospodarczą prowadzono postępowanie sprawdzające, sygn. RPS-159/16, nadzorowane przez Prokuraturę Rejonową w Zawierciu, sygn. PR 1 Ds 1487.2016, w sprawie zainicjowanej anonimowym zawiadomieniem z dnia 24 października 2016 r. o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z art. 296 k.k. przez Radę Miasta Zawiercie, Prezydenta Miasta Zawiercie W. G. oraz Dyrektora Zakładu Komunikacji Miejskiej w Zawierciu M.C.”

Jak ustalono ww. zawiadomienie, pochodzące od pracowników Zakładu Komunikacji Miejskiej w Zawierciu podnosiło, iż w roku 2015 wskazane osoby doprowadziły do wydania środków w kwocie 800.000,00 zł „na niewiadome cele i w sposób społecznie niczym nieuzasadniony”, zaś w roku 2016 — kwoty 2.200.000,00 zł. Środki te miały pochodzić z budżetu miasta, a przekazywane były ZKM w Zawierciu jako dotacje, lecz w sposób niezgodny z obowiązującymi przepisami prawa. Powyższe informacje zostały powzięte przez zawiadamiających w oparciu o treść artykułu, jaki rzekomo ukazał się w dniu 7 października 2016 r. w „Kurierze Zawierciańskim” i cytowane w nim wypowiedzi Prezydenta Miasta Zawiercie. Postępowanie w ww. sprawie zakończyło się w dniu 6 grudnia 2016 r. zatwierdzeniem przez prokuratora postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa z uwagi na brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu z art. 296 k.k.

Nowe śledztwo, zarządzeniem z 23 kwietnia 2021 roku zostało w całości powierzone do prowadzenia Komendzie Powiatowej Policji w Zawierciu.

W toku śledztwa wywołano opinię biegłego z zakresu rachunkowości i finansów, która stwierdziła, że: „uwzględniając zasady planowania dotyczące pozyskiwania środków finansowych na działalność Zakładu Komunikacji Miejskiej w Zawierciu należy stwierdzić, że były one w większości zależne od decyzji Rady Miasta Zawiercie i Rad Gmin obejmujących zasięgiem komunikacji miejskiej, uzależnione m.in. od możliwości budżetowych gmin, a niezależne w większości od efektywności pracy kierownictwa jednostki budżetowej”.

W związku z takimi wnioskami biegłego w planie śledztwa stwierdzono, iż zachodzi konieczność wykonania dalszych czynności procesowych, których nie udało się dotychczas zrealizować i tym samym wszechstronnie wyjaśnić wszystkich okoliczności zdarzenia, a mianowicie należy pozyskać uzupełniającą opinię biegłego z zakresu rachunkowości w celu wyjaśnienia

niejasności i rozbieżności wynikających z analizy przedłożonej opinii w drodze przesłuchana biegłego.

Jednakże już 25 kwietnia 2022 roku prokurator Prokuratury Okręgowej w Sosnowcu zwracając akta główne i podręczne śledztwa o sygn. PR 1 Ds 227.2021 stwierdziła, iż: „(...) sprawie koniecznym jest precyzyjne określenie, a następnie wskazanie także w opisie czynu, w następstwie nadużycia jakich uprawnień lub niedopełnienia obowiązków wyrządzono znaczną szkodę majątkową oraz koniecznym jest ustalenie w toku postępowania, czy pomiędzy nadużyciami lub niedopełnieniem obowiązków zaistniał związek przyczynowo-skutkowy, a także niezbędnym jest wyliczenie przez biegłego z zakresu rachunkowości, ewentualnej wysokości szkody, jeżeli taka została wyrządzona w mieniu tego podmiotu i której wysokość uzasadniałaby odpowiedzialność z art. 296 k.k. Zasadnym byłoby także rozważenie zasięgnięcie opinii biegłego z zakresu audytu i kontroli samorządu terytorialnego i finansów publicznych, czy też powołanie zespołu biegłych, celem ustalenia czy decyzje podejmowane przez osoby odpowiedzialne zostały podjęte z naruszeniem obowiązku do zajmowania się sprawami majątkowymi lub działalnością gospodarczą jednostki organizacyjnej ZKM i kto konkretnie poniósł szkodę z tego tytułu szkodę majątkową i w jakiej wysokości.”

W dniu 28 czerwca 2022 roku zostało wydane postanowienie o zasięgnięciu kolejnej opinii, zgodnie z poleceniem Prokuratury Okręgowej w Sosnowcu. W dniu 30 czerwca 2022 roku śledztwo Prok. Rejonowej w Zawierciu o sygnaturze: PR 1 Ds. 227.2021 zostało zawieszone w oczekiwaniu na opinię.

W dniu 19 grudnia 2023 roku została wydane postanowienie o podjęciu zawieszonego śledztwa, po podjęciu zostało wpisane pod sygn. 3012-1.Ds.36.2023.

W opinii, dostarczonej już po przekazaniu śledztwa do Prok. Okręgowej w Bielsku Białej, biegły z zakresu audytu i kontroli samorządu terytorialnego nie wykazał nieprawidłowości organizacyjno-zarządczych w działalności samorządowego zakładu budżetowego Zakładu Komunikacji Miejskiej w Zawierciu w latach 2011-2015, które można byłoby uznać za ważne, kardynalne lub mające wpływ na istotnie słabą kondycję finansową wyżej wskazanego podmiotu. Owa kondycja miała być w opiniowanych latach prostą i bezpośrednią konsekwencją polityki Gminy Zawiercie, na którą wpływ M. M. był minimalny.

Biegły stwierdził wprost, że skoro nie było woli politycznej do zasilenia Zakładu Komunikacji Miejskiej w Zawierciu większymi wpływami ze sprzedaży biletów (opłat za przewozy), a wysokość dotacji dla samorządowego zakładu budżetowego była ograniczona wskaźnikiem (50%) wynikającym z art. 7 ustawy o gospodarce komunalnej, to jedynym rozsądnym rozwiązaniem było umożliwienie przedsiębiorstwu pozyskania kapitału z zewnątrz. Aby to uczynić,

koniecznym było przekształcenie zakładu budżetowego w spółkę komunalną (spółkę prawa handlowego) i taką też decyzję podjęto w 2016 roku.

W dniu 28 czerwca 2024 roku prokurator Prokuratury Okręgowej w Bielsku-Białej w sprawie wyrządzenia w okresie od 1 kwietnia 2011 r. do 31 maja 2015 r. w Zawierciu szkody majątkowej w wielkich rozmiarach w mieniu Zakładu Komunikacji Miejskiej w Zawierciu w kwocie 1.865.283,20 złotych, przez osobę zobowiązaną na mocy decyzji Prezydenta Miasta Zawiercia oraz zawartej umowy do zajmowania się sprawami majątkowymi i gospodarczymi wymienionej jednostki organizacyjnej, w wyniku nadużycia udzielonych tejże osobie uprawnień lub niedopełnienia ciążących na niej obowiązków, tj. o czyn z art. 296 § 1 i 3 k.k. postanowił umorzyć śledztwo wobec braku znamion czynu zabronionego, tj. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

Co do śledztwa prowadzonego najpierw w Prok. Rejonowej w Zawierciu, następnie w Prok. Okręgowej w Bielsku Białej nie wdrażano zwierzchniego nadzoru służbowego. Oceny sprawy były przekazywane przy okazji nadzoru procesowego.

Na podstawie treści anonimu, inicjującego śledztwo, można domniemywać, że anonimowe doniesienie mogło mieć inspiracje polityczne i jako dotyczące osoby związanej z poprzednimi władzami samorządowymi (przed 2015 rokiem) było przedmiotem szczegółowego postępowania przygotowawczego.

195) PR 4 Ds 1024.2019 Prokuratury Rejonowej Szczecin–Niebuszewo w Szczecinie

Postępowanie w przedmiotowej sprawie dotyczyło stosowania w dniu 29.05.2017 roku w Gorzowie Wielkopolskim przy ul. Sikorskiego nr 107 przemocy wobec dziennikarzy M.G. i M.T., wykonujących swoje obowiązki – celem zmuszenia ich do zaprzestania interwencji prasowej, tj. o czyn z art. 43 ustawy z dnia 26.01.1984 roku - Prawo prasowe oraz uszkodzenia w dniu 29.05.2017 roku w Gorzowie Wielkopolskim przy ul. Sikorskiego nr 107 rzeczy w postaci kamery poprzez jej szarpanie, w wyniku czego doszło do rozjustowania obiektywu, gdzie powstała bliżej nieustalona szkoda na rzecz A. G.–W. Media z/s w Warszawie, tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.

Pierwotnie postępowanie było prowadzone w Prokuraturze Rejonowej w Gorzowie Wielkopolskim, po czym zostało przekazane zarządzeniem z dnia 29.11.2019 r., Prokuratora Okręgowego w Szczecinie do Prokuratury Rejonowej Szczecin–Niebuszewo. Przekazanie to nastąpiło, jak wynika z pisma Prokuratury Regionalnej w Szczecinie z dnia 25.11.2019 roku, sygn. RP III Dsn.276.2019, po analizie akt sprawy przeprowadzonej w Prokuraturze Krajowej, Departament Postępowania Przygotowawczego i po krytycznych uwagach co do sposobu

prowadzenia postępowania, które miały obciążać zarówno Prokuratora Okręgowego, jak i Prokuratora Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim. Uwagi krytyczne obejmowały zaniechanie przeprowadzenia czynności konfrontacji pokrzywdzonych z L.P. i Z.W, nieprzesłuchanie M.G., a także niewykonanie wskazanych przez Sąd Okręgowy w Warszawie w postanowieniu o uchyleniu postanowienia prokuratora czynności celem uszczegółowienia przebiegu zdarzenia.

W dniu 12.06.2017 roku do Prokuratury Rejonowej w Gorzowie Wielkopolskim /pierwotnie do Prokuratury Rejonowej Warszawa – Mokotów/ złożone zostało zawiadomienie przez M.T., M.G. i A.G., o podejrzeniu popełnienia przestępstwa polegającego na tym, że w dniu 29.05.2017 roku w Gorzowie Wielkopolskim na terenie Wojewódzkiej i Miejskiej Biblioteki Publicznej w trakcie spotkania z Adamem Michnikiem organizowanym przez Komitet Obrony Demokracji, w którym wskazywano m. innymi, że bliżej niezidentyfikowane osoby próbowały zasłaniać oraz wyrwać z rąk M.G., pracującego jako operator kamery oraz filmującego przebieg ww. spotkania, na potrzeby przygotowywanego materiału prasowego, kamerę marki Sony, czym próbowano zmusić go do zaniechania podjęcia interwencji prasowej oraz w sprawie uszkodzenia kamery po wyrwaniu jej z rąk M.G. i jej uszkodzeniu poprzez rozjustowanie jej obiektywu, czym doprowadzono do powstania szkody po stronie A.G. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. PR 2 Ds.916.2017.

W dniu 26.07.2017 roku prokurator podjął decyzję o wszczęciu śledztwa w sprawie. Następnie w sprawie niniejszej wydane dwie decyzje procesowe o umorzeniu postępowania.

Pierwsza w dniu 3.11.2017 roku z bardzo enigmatycznym uzasadnieniem. Decyzja to została wzruszona w związku ze złożonym zażaleniem w tej sprawie przez pełnomocnika pokrzywdzonych. Prokurator Prokuratury Rejonowej w Gorzowie Wlkp. w dniu 5.01.2018 roku wydał postanowienie o podjęciu na nowo umorzonego śledztwa pod sygn. PR 2 Ds.55.2018.

W dniu 30.05.2018 roku wydane zostało kolejne postanowienie o umorzeniu śledztwa w sprawie. Na powyższe postanowienie pełnomocnik pokrzywdzonych złożył w dniu 22.06.2018 roku zażalenie.

Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z dnia 6 lutego 2019 roku, sygn. XVIII Kp 859/18 uchylił zaskarżone rozstrzygnięcie w pkt I i IV, tj. w zakresie czynu z art. 43 ustawy z dnia 26.01.1984 roku polegającego na użyciu przemocy wobec dziennikarza M.G. celem zmuszania ich do zaprzestania interwencji prasowej oraz uszkodzenia w dniu 29 maja 2017 roku w Gorzowie Wielkopolskim przy ul. Sikorskiego 107 na terenie Wojewódzkiej i Miejskiej Biblioteki Publicznej im. z Herberta kamery marki Sony PMW-200, tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.

Natomiast w zakresie pkt II i III części dyspozycyjnej postanowienia, prokurator Prokuratury Rejonowej w dniu 1.03.2019 roku uwzględnił w tym zakresie złożone zażalenie.

Sprawa została wpisana ponownie do repertorium Ds Prokuratury Rejonowej w Gorzowie Wlkp. pod sygn. PR 2.Ds.457.2019 i kilkakrotnie przedłużana przez Prokuratora Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim.

W dniu 15 listopada 2019 roku prokurator Departamentu Postępowania Przygotowawczego za sygn. PK II Dsn.2.2018 w piśmie skierowanym do Prokuratora Regionalnego w Szczecinie zwrócił się o rozważenie przekazania przedmiotowego postępowania, z pominięciem właściwości miejscowej do innej jednostki prokuratury. Związane to było ze stwierdzeniem przewlekłości postępowania, niezasadnego umarzania postępowania oraz niewykonywanie czynności zleconych przez Sąd Okręgowy w Warszawie w uzasadnieniu postanowienia z dnia 6.02.2019 roku.

Po przekazaniu sprawy do Prokuratury Rejonowej Szczecin-Niebuszewo i zarejestrowane pod sygn. PR 4 Ds.1024.2019 postępowanie zostało objęte nadzorem służbowym Prokuratora Okręgowego w Szczecinie po sygn. PO I Dsn.80.2019, a w dniu 12.02.2021 roku prokurator Prokuratury Rejonowej Szczecin – Niebuszewo sporządził akt oskarżenia przeciwko L.P. i Z.B. o przestępstwo z art. 43 ustawy – Prawo prasowe o czyn polegający na tym, że:

- w dniu 29 maja 2017 r. na terenie Wojewódzkiej i Miejskiej Biblioteki Publicznej im. Zbigniewa Herberta w Gorzowie Wielkopolskim przy ul. Sikorskiego 107 działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą stosowali przemoc wobec akredytowanych dziennikarzy M.G. – operatora kamery oraz M.T., jako przedstawicieli TVP, przygotowujących materiał dla A.G., a pośrednio dla telewizji polskiej, który potem ukazał się w Magazynie Śledczym w ten sposób, że L.P. uderzył dłonią w tył głowy operatora kamery – M.G., szarpał trzymaną przez niego kamerą usiłując mu ją wyrwać, a następnie razem ze Z.B. zakrywali aparatem telefonicznym, a następnie dłonią obiektyw kamery trzymanej przez M.G., podczas gdy inna nieustalona osoba usiłowała wyrwać mikrofon trzymany przez M.T., celem uniemożliwienia w ten sposób nagrywania i zmuszenia ich do zaprzestania interwencji prasowej, tj. o czyn z art. 43 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. - Prawo prasowe.

Wyrokiem z dnia 31 października 2022 roku, sygn. akt II K 81/21 Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim, II Wydział Karny:

- ustalając, że L.P w dniu 29 maja 2017 r. na terenie Wojewódzkiej i Miejskiej Biblioteki Publicznej im. Zbigniewa Herberta w Gorzowie Wielkopolskim przy ul. Sikorskiego 107, podczas spotkania z cyklu „Rozmowy o Polsce” organizowanego przez Komitet Obrony Demokracji oraz Gazetę Wyborczą, stosował przemoc wobec dziennikarza M.G., występującego jako operator kamery, przygotowującego materiał prasowy dla redakcji – A.G.–W. Media w ten sposób, że szarpał trzymaną przez niego kamerę, celem uniemożliwienia w ten sposób nagrywania i zmuszenia go do zaprzestania interwencji

prasowej, które to zachowanie wyczerpywało znamiona występkę z art. 43 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe – na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. postępowanie umorzył;

- oskarżonego Z.B. na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. uniewinnił od zarzutu popełnienia przestępstwa.

Od powyższego wyroku apelacje wnieśli: prokurator, obrońca oskarżonego L.P. i pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych M.G. i M.T.

W dniu 26 października 2023 roku, sygn. akt II AKa 26/23 Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim.

W zakresie czynu z art. 288 § 1 k.k., postanowieniem sygn. PR 4 Ds.155.2021 prokurator umorzył postępowanie w sprawie uszkodzenia w dniu 29 maja 2017 roku w Gorzowie Wielkopolskim przy ul. Sikorskiego 107 na terenie Wojewódzkiej i Miejskiej Biblioteki Publicznej im. Zbigniewa Herberta w Gorzowie Wielkopolskim kamery marki Sony PMW-200 poprzez próbę zasłonięcia obiektywu i próbę wyrwania jej osobie, która ją trzymała i nagrywała materiał przy jej użyciu, czym spowodowano rozjastowanie obiektywu w wyniku czego powstała szkoda w wysokości 615 zł na rzecz „A.G.-W. Media”, tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k., na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. – wobec stwierdzenia braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa.

Od pierwszych czynności realizowanych w Prokuraturze Rejonowej w Gorzowie Wielkopolskim widoczne było właściwe podejście prokuratora do zawiadomienia o przestępstwie, które wpłynęło do Prokuratury Okręgowej w dniu 12 czerwca 2017 r.

Już w dniu 13.06.2017 r. prokurator nadal bieg sprawie przesyłając zawiadomienie do KMP z wytycznymi wskazującymi na czynności do wykonania i kierunek postępowania.

W dniu 26.07.17 r. wydano postanowienie o wszczęciu śledztwa. Wydawano również w tym czasie postanowienia o żądaniu wydania rzeczy, przedłużano śledztwo, a w dniu 18 października 2018 r. zwrócono się do KMP o wykonanie enumeratywnie wymienionych czynności procesowych. Postępowanie po raz pierwszy zostało zakończone w dniu 30.11.2017 r. postanowieniem o umorzeniu postępowania w zakresie czynu głównego, jak i czynu kwalifikowanego jako czyn z art. 288 § 1 k.k.. W sposób bardzo szybki, bo już 13.12.2017 r. w ramach nadzoru służbowego Prokuratury Okręgowej w Gorzowie Wielkopolskim prowadzonego za nr sprawy PO IV Dsn.303.2017 przeprowadzono badanie aktowe sprawy w trybie § 73 ust. 1 Regulaminu prokuratorskiego przedmiotowej sprawy. Wskazywano w notatce urzędowej konieczność rozważenia podjęcia śledztwa celem sporządzenia postanowienia zgodnie z wymogami dla tego

rodzaju decyzji i w konsekwencji podjęto na nowo umorzone śledztwo postanowieniem z dnia 5.01.2018 roku. Sprawa została wpisana pod sygn. PR 2 Ds.55.2018. W dn. 09.01.2018 r. prokurator PR w Gorzowie Wielkopolskim przesłał akta wraz z obszernymi wytycznymi do KMP w Gorzowie Wielkopolskim, wskazując czynności oraz termin ich wykonania. Śledztwo to było przedłużane kilkakrotnie, a w dniu 30 maja 2018 r. zostało umorzone. Tu należy wskazać, że w uzasadnieniu swojej decyzji prokurator m.in. za stawianymi tezami podniósł, że nie ustalono w toku śledztwa, aby ktoś stosował przemoc wobec dziennikarzy w celu zaniechania podjęcia przez nich interwencji prasowej. Zaznaczał tylko, że ewentualne czyny wyczerpują znamiona czynów prywatnoskargowych i są ścigane z oskarżenia prywatnego, a w sprawie nie występuje interes społeczny do objęcia takich czynów ściganiem z urzędu.

Jak wskazywano zawiadomienie złożone przez M.T., M.G. i A.G. – w dniu 31 maja 2017 roku zakończyło się skierowaniem aktu oskarżenia p-ko L.P. i Z.B. w dniu 12.02.2021 r., o poziomie merytorycznym którego i zasadności już wskazywano we wcześniej. Należy tylko powtórzyć, że w akcie oskarżenia prokurator nie dokonał oceny prawnokarnej zdarzenia, a zasadność jego skierowania, jak to już wskazywano – budziła wątpliwość, a to z tego powodu czy w sprawie doszło do wyczerpania znamion przemocy wskazanych w przepisie art. 43 ustawy – Prawo prasowe.

Wcześniej w sprawie tej prokurator Prokuratury Rejonowej w Gorzowie Wielkopolskim wydał dwie decyzje o umorzeniu postępowania. Żadna z decyzji procesowych prokuratora nie została wydana z zachowaniem wszystkich wymogów poprawnościowych dla tego rodzaju pism procesowych.

Nadzorującym postępowanie była prokurator Prokuratury Okręgowej – W.W-G. Po zbadaniu akt w notatce urzędowej wskazała ona na niedoskonałości postanowienia o umorzeniu postępowania oraz konieczność rozważenia wydania postanowienia o podjęciu śledztwa celem sporządzenia postanowienia zgodnie z wymogami obowiązującymi dla decyzji o umorzeniu śledztwa. Sygnalizowała ona, że jeżeli prokurator odnośnie zdarzenia z pkt I postanowienia o umorzeniu postępowania uznał, że zdarzenie nie zawiera znamion czyn zabronionego opisanego w art. 43 ustawy z dn. 26.01.1984 r. - Prawo prasowe, to winien stwierdzić zaistnienie czynu z art. 217 § 1 k.k. rozstrzygając w zakresie istnienia bądź braku interesu społecznego ścigania z urzędu tego czynu i zawrzeć stosowne pouczenia dla pokrzywdzonych o dalszym sposobie postępowania.

Pismem z dnia 18.05.2020 roku, sygn. PR 4 Ds.1024.2019 prokurator Prokuratury Rejonowej – Z.S poinformował prokurator nadzorującą, że uzupełniony w sprawie materiał dowodowy nie wprowadza nowych elementów do śledztwa, w sprawie wykonano wszystkie zaplanowane czynności, wyczerpano inicjatywę dowodową, a stan faktyczny sprawy nie uległ zmianie. W związku z takimi ustaleniami prokurator prowadzący śledztwo stwierdził w piśmie, że zamierza je

umorzyć i tak co do czynu: z art. 43 ustawy – Prawo prasowe na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. - z uwagi na brak znamion czynu zabronionego, w sprawie o czyn z art. 217 § 1 k.k. - dwukrotnie - na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. - z uwagi na brak interesu społecznego w objęciu ściganiem z urzędu czynu ściganego z oskarżenia prywatnego. Natomiast w sprawie z art. 288 § 1 k.k., na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. – z uwagi na brak znamion czynu zabronionego z przyczyn, jak w postanowieniu o umorzeniu śledztwa z dnia 30.05.2018 r.

W związku z taką informacją sprawująca nadzór służbowy prokurator – naruszając zasadę niezależności prokuratorskiej - zwróciła się do Prokuratury Rejonowej pismem z dnia 25.05.2020 roku o przedstawienie w terminie do 1.06.2020 roku projektu decyzji merytorycznej w sprawie. Taki projekt został jej przesłany. W sporządzonej notatce z dnia 27.05.2020 roku stwierdziła, że podziela stanowisko co do zasadności umorzenia postępowania. Stanowisko to zostało przyjęte przez Naczelnika Wydziału I Śledczego Prokuratury Okręgowej w Szczecinie, który po otrzymaniu referatu, podzielił stanowisko co do możliwości zakończenia śledztwa poprzez jego umorzenie.

W dniu 02.06.2020 roku sprawująca nadzór służbowy – Pani prokurator K. Ż. sporządziła, tym razem po analizie akt sprawy, bardziej obszerną i wyczerpującą niż poprzednio notatkę urzędową, w której szczegółowo i bardziej merytorycznie wskazała na wykonane w sprawie czynności i stwierdziła, że podziela stanowisko prokuratora referenta o zasadności umorzenia postępowania /stanowisko takie podzielił, tak jak poprzednio - Naczelnik Wydziału Śledczego, który był jej przełożonym/. Taka jej notatka urzędowa przedłożona została celem akceptacji stanowiska Prokuratorowi Okręgowemu w Szczecinie. W skierowanym do Prokuratury Rejonowej piśmie z dnia 5.06.2020 roku Prokurator Okręgowy w Szczecinie wskazał, że podziela stanowisko w zakresie umorzenia postępowania o czyn z art. 288 § 1 k.k., nie podziela natomiast stanowiska w przedmiocie umorzenia postępowania w zakresie czynu z art. 43 ustawy – Prawo prasowe, wskazując na rozstrzygnięcie i tezy przedstawione przez Sąd Okręgowy w Warszawie w jego postanowieniu sygn. XVIII Kp 859/2018 z dn. 06.02.2019 r. co do wykładni przepisów wskazanych w ustawie - Prawo prasowe. Nie wskazywano natomiast w piśmie konieczności przedstawienia zarzutów dla podejrzanych. W sprawie niniejszej zażądano w dniu 10.06.2020 roku przez Prokuraturę Regionalną w Szczecinie nadesłania wykazu wszystkich czynności wykonanych po dniu 06.02.2019 roku, kiedy to nastąpiło uchylenie postanowienia o umorzeniu śledztwa. Informacja taka została udzielona Prokuratorowi Regionalnemu w Szczecinie pismem z dnia 26.06.2020 roku.

Po raz kolejny pismem z dnia 23.06.2020 roku Zastępca Prokuratora Rejonowego ds. Wojskowych PR Szczecin - Niebuszewo przesłał do Prokuratury Okręgowej w Szczecinie projekt umorzenia postępowania, który był tożsamy z poprzednim projektem przesłanym w maju 2020 roku – celem akceptacji.

W sporządzonej notatce z dnia 30.06.2020 roku prokurator K. Ż., po zapoznaniu się z projektem umorzenia, nie zaakceptowała go wskazując, że materiał dowodowy wymaga uzupełnienia o czynności m.in. konfrontacji pokrzywdzonych i ustalonych osób, które brały bezpośredni udział w wydarzeniu, tj. też L.P. i Z.B. Stanowisko takie podzielił zarówno Naczelnik Wydziału Śledczego, jak i Prokurator Okręgowy w Szczecinie. Następnie w dniu 30.08.2020 roku po raz kolejny /trzeci/ Zastępca Prokuratora Rejonowego Szczecin – Niebuszewo przesłał projekt umorzenia sprawy do akceptacji, wskazując, cyt.: „uzupełniony w sprawie materiał dowodowy w postaci konfrontacji nie wprowadził nowych okoliczności do śledztwa, strony podtrzymały swoje stanowisko”.

Pismem z dnia 09.09.2020 roku skierowanym do Prokuratury Rejonowej Szczecin – Niebuszewo w Szczecinie Prokurator Okręgowy w Szczecinie poinformował, że nie podziela stanowiska o umorzeniu postępowania w zakresie czynu z art. 43 ustawy – Prawo prasowe i poleca przedstawienie postanowienia o przedstawieniu zarzutów oraz w terminie do dnia 09.09.2020 roku do godz. 14.00. przedłożenie wniosku o przedłużenie trwania śledztwa. Żądana aktualizacja planu czynności śledczych została przekazana do Prokuratury Okręgowej w Szczecinie w dniu 09.09.2020 roku, w którym wskazano jako czynności do wykonania przedstawienie zarzutów popełnienia przestępstw dla podejrzanych L.P. i Z.B. o czyn z art. 43 ustawy - Prawo prasowe. O podjętych w sprawie działaniach Prokurator Okręgowy pismem z dnia 11.09.2020 roku poinformował Prokuratora Regionalnego w Szczecinie.

W dniu 11.09.2020 roku prokurator G.P z Prokuratury Rejonowej Szczecin – Niebuszewo w Szczecinie przesłał do Prokuratury Okręgowej projekty postanowień o przedstawieniu zarzutów Z.B. i L.P. Do tych projektów wykonująca nadzór służbowy nad postępowaniem prok. K. Ż. złożyła krytyczne uwagi co do niewskazania wszystkich ustawowych znamion przestępstwa z art. 43 ustawy – Prawo prasowe. Następnie Prokurator Okręgowy w Szczecinie pismem również z dnia 14.09.2020 roku zażądał przedłożenia mu do dnia 16.09.2020 r. poprawionych projektów postanowień o przedstawieniu zarzutów, a w terminie do dnia 25.09.2020 r. informacji o ich ogłoszeniu podejrzanym. W dniu 11.09.2020 roku Prokurator Regionalny w Szczecinie zwrócił się do Prokuratora Okręgowego w Szczecinie o nadesłanie do dnia 16.09.2020 roku akt głównych i podręcznych sprawy PR 4 Ds.1024.2019 PR Szczecin – Niebuszewo wraz z aktami nadzoru o sygn. PO I Dsn.80.2019.

W nawiązaniu do wcześniejszej korespondencji prokurator PR Szczecin – Niebuszewo przesłał za pismem z dnia 15.09.2020 r. projekt postanowienia o przedstawieniu zarzutów L.P. i Z.B. informując jednocześnie o zamiarze zwrócenia się o pomoc prawną w ogłoszeniu zarzutów do Prokuratury Rejonowej w Gorzowie Wielkopolskim.

O ustaleniach w sprawie, Prokurator Regionalny w Szczecinie pismem z dnia 23.09.2020 r. poinformował Departament Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej wskazując m.in. swoje polecenia, skierowane celem wykonania, do prokuratora PR Szczecin – Niebuszewo w Szczecinie. Natomiast pismem z tego samego dnia skierowanym do Prokuratora Okręgowego w Szczecinie zwrócił się o powiadomienie go do dnia 30.10.2020 r. o wynikach przeprowadzonych czynności wskazanych w piśmie, podjętych ustaleniach i dalszych planowanych czynnościach w sprawie.

W związku z takim pismem Zastępcy Prokuratora Rejonowego Prokurator Okręgowy w Szczecinie w dniu 28.10.2020 roku wydał polecenie przedstawienia L.P. i Z.B. zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 43 ustawy - Prawo prasowe działania wspólnie i w porozumieniu oraz z inną nieustaloną osobą poprzez stosowanie przemocy wobec M.G. oraz M.T. Zażądał również w terminie do dnia 4.11.2020 roku przedłożenia zmienionych projektów postanowień o przedstawieniu zarzutów oraz wskazania terminów dokonania czynności z podejrzanymi. Projekty zarzutów po raz kolejny zostały przedstawione Prokuratorowi Okręgowemu w Szczecinie za pismem z dnia 3.11.2020 roku, które, zdaniem Prokuratora Okręgowego, w dalszym ciągu nie odzwierciedlały wszystkich elementów czynu zabronionego będącego przedmiotem postępowania. Wskazano kolejny termin, tym razem 13.11.2020 r. przedstawienia poprawnej wersji zarzutów w Prokuraturze Okręgowej. Kolejny sporządzony projekt postanowienia o przedstawieniu zarzutów został przesłany Prokuratorowi Okręgowemu w Szczecinie za pismem z dnia 30.11.2020 roku. Zawarto w nim uwagi wcześniej wskazane przez Prokuratora Okręgowego i śledztwo zostało przedłużone na dalszy czas oznaczony do dnia 31.12.2020 roku. W jego uzasadnieniu wskazano na konieczność wykonania takich czynności jak: wydania postanowienia o przedstawieniu zarzutów podejrzanym oraz wykonania czynności z ich udziałem, również wykonania czynności kończących postępowanie z udziałem podejrzanych i ich obrońców, w tym zaznajomienie podejrzanych i obrońców z materiałem postępowania oraz sporządzenie decyzji merytorycznej. W dniu 9.12.2020 r. Prokurator Okręgowy w Szczecinie wydał polecenie, aby postanowienie o przedstawieniu zarzutów podejrzanym ogłoszone zostało do dnia 14.12.2020 r., a zaznajomienie podejrzanych z aktami śledztwa do dnia 24.12.2020 r. Postępowanie to zostało przedłużone na dalszy czas oznaczony postanowieniem Prokuratora Okręgowego w Szczecinie z dnia 30.12.2020 roku z uwagi na konieczność ogłoszenia zarzutów Z.B. i wykonania z jego udziałem czynności, wykonania czynności kończących postępowanie i sporządzenia decyzji merytorycznej. Sprawa ta, w dalszym ciągu w styczniu 2021 roku pozostawała w zainteresowaniu Prokuratora Regionalnego w Szczecinie, który zażądał informacji o czynnościach wykonywanych w sprawie, stanowisku procesowym podejrzanych i planowanym terminie zakończenia postępowania, które to informacje miały być przekazane do

Prokuratury Krajowej. Po wniosku złożonym przez Prokuraturę Rejonową Szczecin – Niebuszewo w Szczecinie, Prokurator Okręgowy w Szczecinie postanowieniem z dnia 21.01.2021 r. przedłużył okres śledztwa na dalszy czas oznaczony. W uzasadnieniu postanowienia jako powody wydania decyzji wskazano czynności do wykonania - jak we wcześniejszym postanowieniu, konieczność wykonania czynności dowodowych - jak opisano we wcześniejszym postanowieniu. W piśmie wyjaśniającym powody niezakończenia postępowania we wcześniejszym terminie z dnia 27.01.2021 roku Zastępca Prokuratora Rejonowego wskazał krótki czas zakreślony do wykonywania poleceń oraz obciążenia prokuratora referenta innymi sprawami w związku z kończącym się okresem statystycznym. W dniu 8 lutego 2021 r. Zastępca Prokuratora Rejonowego przesłał celem akceptacji projekt aktu oskarżenia, który został zaakceptowany przez Prokuratora Okręgowego pismem z dnia 10.02.2021 roku, a w dniu 12.02.2021 r. Prokurator Rejonowy z PR Szczecin Niebuszewo w Szczecinie – G.P. podpisał sporządzony akt oskarżenia.

Sprawowanie nadzoru służbowego nad postępowaniem nie zakończyło się w momencie skierowania aktu oskarżenia do Sądu Okręgowego w Warszawie i trwało nadal. Prokurator G.P. pismem z dnia 19.02.2021 roku skierowanym do Prokuratora Okręgowego w Szczecinie przesłał propozycje co do kary dla podejrzanych L.P. i Z.B. I tak, za czyn z art. 43 ustawy - Prawo prasowe, przy przyjęciu art. 37a k.k. dla L.P.: kara grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 20 zł. każda, koszty i opłaty, zaś wobec Z.B. za czyn z art. 43 ustawy - Prawo prasowe, przy zastosowaniu art. 37a k.k.: kara grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 15 zł każda, zaliczenie okresu zatrzymania podejrzanego na poczet kary grzywny, zasądzenie kosztów i opłat. Sprawująca nadzór służbowy w Prokuraturze Okręgowej prok. K. Ź. w notatce urzędowej z dnia 24.02.2021 r. zaakceptowała wnioski o wymiar kary wobec dwóch oskarżonych.

Prokurator Okręgowy, który jak się wydaje, zastrzegł sobie akceptację wniosków o wymiar kary pismem z dnia 8.03.2021 roku skierowanym do Prokuratora Rejonowego Szczecin – Niebuszewo wskazał, że w jego ocenie zasadnym jest wnioskowanie o wymierzenie oskarżonym kary po 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat, zobowiązanie oskarżonych do przeproszenia pokrzywdzonych na podstawie art. 72 § 2 k.k. oraz orzeczenie świadczenia pieniężnego po 10.000 zł na rzecz każdego pokrzywdzonego w oparciu o art. 72 § 2 k.k., a także orzeczenie grzywny w wymiarze 200 stawek po 20 zł każda, zasądzenie kosztów i opłat w sprawie. Prokurator Okręgowy zastrzegł sobie w terminie do 10 marca 2021 roku stanowiska Prokuratora Rejonowego odnośnie proponowanego przez niego wymiaru kary. Wskazania Prokuratora Okręgowego w Szczecinie zostały zaakceptowane przez Prokuratora Rejonowego Szczecin - Niebuszewo i pisemnie przedłożone Prokuratorowi Okręgowemu w Szczecinie, który pismem z dnia 11.03.2021 r. zaakceptował je.

Jako bezpodstawny ocenić należy zastosowany w niniejszej sprawie § 116 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku – Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury /Dz.U.2023.1115 t.j. ze zm./. Nie było żadnych podstaw merytorycznych, aby przekazać sprawę z Prokuratury Rejonowej w Gorzowie Wielkopolskim do Prokuratury Rejonowej Szczecin – Niebuszewo w sposób opisany w powyższej notatce, co nastąpiło decyzją Prokuratora Okręgowego w Szczecinie z dnia 29 listopada 2019 roku, zarządzeniem sygn. PO IV Dsn.1674.2019. Podniesione w zarządzeniu okoliczności wskazujące na niewłaściwy bieg postępowania nie mogły być podstawą przekazania sprawy poza okręg Prokuratury Okręgowej w Gorzowie Wielkopolskim.

Sposób wykonywania nadzoru służbowego przez Prokuraturę Okręgową w Szczecinie w ramach zwierzchniego nadzoru służbowego w sposób opisany powyżej były niedopuszczalne i naruszały przepisy o nadzorze służbowym. Nie do zaakceptowania są działania polegające na przedstawianiu do akceptacji decyzji merytorycznej prokuratorowi nadrzędnemu czy sprawującemu też nadzór służbowy, co miało miejsce w tej sprawie wielokrotnie. W celu osiągnięcia zamierzonego celu polegającego na skierowaniu aktu oskarżenia wydano prokuratorowi polecenie odnośnie do przedstawienia zarzutów, a w końcowej fazie podejmowano w zasadzie decyzje wbrew stanowisku referenta, także w zakresie decydowania o wymiarze kary wobec oskarżonych.

Bez wątpienia czynności w ramach zwierzchniego nadzoru służbowego sprawowanego przez prokuratorów Prokuratury Okręgowej w Szczecinie rażąco naruszały elementarne reguły prawne nakazujące respektowanie zasady niezależności prokuratora wykonującego czynności określone w przepisach kodeksu postępowania karnego, bowiem w miejsce uprawnienia określonego w art. 8 ustawy z dnia 28.01.2016 roku – Prawo o prokuraturze, wprost bezprawnie dokonywano władczych interwencji w prawo prokuratora do samodzielnego wykonywania czynności procesowych o treści przez niego samego uznanych za właściwe i uzasadnione.

Analiza sprawy wykazała konieczność rozpoznania działań prokuratorów nadzorujących postępowanie pod kątem odpowiedzialności służbowej.

196) PO I Ds 53.2020 Prokuratury Okręgowej w Zamościu

Postępowanie o sygn. PO I Ds. 53.2020 Prokuratora Okręgowego w Zamościu prowadzone było w sprawie:

- „zaistniałego w dniu 2 sierpnia 2017 roku w Łochowie, w województwie mazowieckim przekroczenia uprawnień przez Burmistrza Łochowa poprzez pozytywne zaopiniowanie

przez niego koncepcji projektowej na wykonanie skrzyżowania dwupoziomowego w Łochowie” tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.,

- „poświadczenia w dniu 15 grudnia 2017 roku w Łochowie, w województwie mazowieckim przez Burmistrza Łochowa w piśmie adresowanym do PORR Polska Infrastruktura S.A. nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne, a mianowicie co do przeprowadzenia w dniu 12 czerwca 2017 r. konsultacji społecznych”, tj. art.271 § 1 k.k.

Postępowanie było pierwotnie (przez ponad 1-rok) prowadzone w Prokuraturze Rejonowej w Węgrowie, następnie (przez okres od 25 czerwca 2020 roku do 16 lipca 2020 roku) w Prokuraturze Okręgowej w Zamościu.

W piśmie z dnia 16 listopada 2018 roku mieszkańcy Łochowa złożyli do Prokuratury Regionalnej w Warszawie zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa związanego z rozpisaniem przez PKP Polskie Linie Kolejowe S.A. przetargu nieograniczonego na zaprojektowanie i wykonanie skrzyżowania dwupoziomowego w Łochowie w km 57,916 linii kolejowej 6 realizowanego w ramach projektu „Prace na linii E75na odcinku Sadowne - Czyżew wraz z robotami pozostałymi na odcinku Warszawa- Rembertów -Sadowne nr 2014-PL-TMC-0182W, współfinansowanego przez CEF Unii Europejskiej”.

Według zawiadamiających Burmistrz Miasta Łochowa przekroczył uprawnienia w ten sposób, że podpisał umowę na zrealizowanie zadania inwestycyjnego w postaci budowy wiaduktu kierując się jedynie zdaniem inwestora, bez przeprowadzenia konsultacji społecznych a tym samym działał na szkodę interesu publicznego.

Otrzymane zawiadomienie przez Prokuraturę Rejonową w Węgrowie wraz z załącznikami przesłano w dniu 18 stycznia 2019 roku do Komisariatu Policji w Łochowie celem przyjęcia w toku postępowania sprawdzającego do protokołu zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania w charakterze świadka jednej z osób składających zawiadomienie.

Polecono również uzyskanie dokumentów w tym koncepcji projektowej oraz „rozpytanie” Burmistrza R.G. na okoliczność podnoszonych w zawiadomieniu zarzutów.

W ramach czynności postępowania sprawdzającego dokonano przesłuchania w charakterze świadka M.P., którego zeznania dostarczały racjonalnych podstaw dla przyjęcia istnienia uzasadnionego podejrzenia popełnienia: niedopełnienia obowiązków przez Burmistrza Łochowa poprzez nieprzeprowadzenie konsultacji społecznych w zakresie projektowanej inwestycji i pozytywne zaopiniowanie koncepcji projektowej na wykonanie skrzyżowania dwupoziomowego, poświadczenia nieprawdy w dokumentach przestępstwa niegospodarności polegającego na

prowadzeniu niecelowego i niegospodarnego procesu inwestycyjnego związanego z wykorzystaniem wskazanej nieruchomości.

Postanowieniem z dnia 26 lutego 2019 roku w sprawie tej S.K. prokurator Prokuratury Rejonowej w Węgrowie wszczęła śledztwo o czyny z art. 231 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k.

Czynności procesowe realizowane były w toku postępowania przygotowawczego na podstawie wytycznych skierowanych do Komendy Powiatowej Policji w Węgrowie.

Istota tych czynności sprowadzała się do pozyskiwania dokumentacji związanej z projektowaną inwestycją oraz przesłuchiwanie w charakterze świadków wskazanych w wytycznych osób.

Po sporządzeniu w dniu 4 października 2019 roku postanowienia o przedstawieniu zarzutu Burmistrzowi Łochowa, przesłuchaniu w charakterze podejrzanego w dniu 7 października 2019 roku, uzyskaniu z Urzędu Miejskiego w Łochowie informacji prawnej w przedmiocie uprawnienia Burmistrza w zakresie opiniowania koncepcji przebudowy skrzyżowania sporządzonej przez Kancelarię Radcy Prawnego, wyznaczeniu na dzień 24 października 2020 roku końcowego terminu zaznajomienia podejrzanego ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, przedłużeniu okresu trwania śledztwa do dnia 31 grudnia 2019 roku, akta śledztwa w dniu 29 października 2019 roku zostały przekazane do Komendy Powiatowej Policji w Węgrowie celem zrealizowania wskazanych czynności.

Akta zostały zwrócone do Prokuratury Rejonowej w Węgrowie w dniu 6 listopada 2019 roku, a następnie znajdowały się do Prokuraturze Krajowej. Jak wynika z pisma z dnia 8 maja 2020 roku skierowanego przez prokurator S.K. do Prokuratora Rejonowego w Węgrowie akta od bliżej nieustalonego dnia listopada 2019 roku znajdowały się w nieznanym dla niej miejscu.

W związku z powyższym wnioskowała o podjęcie przez Prokuratora Rejonowego stosownych czynności. W aktach głównych i podręcznych brak jest jakiegokolwiek informacji o przekazaniu sprawy do Prokuratury Krajowej.

Fakt ten spowodował, że do wniosku z dnia 12 maja 2020 roku o dalsze przedłużenie okresu trwania śledztwa powyżej roku załączono akta zastępcze tej sprawy.

Prokurator Rejonowy w wnioskując o dalsze przedłużenie okresu trwania śledztwa wniósł również o podjęcie przez Prokuratora Okręgowego w Siedlcach działań mających na celu ustalenie co stało się z aktami głównymi i podręcznymi tego postępowania przesłanymi w dniu 7 listopada 2019 roku za pośrednictwem Prokuratury Okręgowej w Siedlcach do Prokuratury Krajowej. Wskazał ponadto, że Prokuratura Rejonowa w Węgrowie nie została powiadomiona o żadnych dalszych decyzjach dotyczących tego śledztwa np. o przejęciu śledztwa do prowadzenia przez inną jednostkę organizacyjną prokuratury lub o merytorycznym zakończeniu postępowania.

Przy piśmie z dnia 26 maja 2020 roku Prokuratura Krajowa Departament Postępowania Przygotowawczego akta główne i podręczne zwrócił do Prokuratury Regionalnej w Lublinie.

Jak wynika z pisma Zastępcy Dyrektora Departamentu Postępowania Przygotowawczego sygn. PK II Dsn.494.2019 w komórce tej dokonano analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i uznano za zasadne jego uzupełnienie przed podjęciem ostatecznej decyzji co do sposobu jego zakończenia.

Przy korespondencji Prokuratury Regionalnej w Lublinie z dnia 2 czerwca 2020 roku, sygn. RP III Ko 969.2019 akta główne i podręczne śledztwa wraz pismem Prokuratury Krajowej zostały zwrócone do Prokuratury Okręgowej w Siedlcach.

Następnie w dniu 8 czerwca 2020 roku akta główne i podręczne śledztwa zostały zwrócone do Prokuratury Rejonowej w Węgrowie w celu realizacji poleceń zawartych w piśmie Departamentu Postępowania Przygotowawczego.

W dniu 9 czerwca 2020 roku akta główne i podręczne śledztwa po ich uzyskaniu z Prokuratury Rejonowej w Węgrowie zostały za pośrednictwem Prokuratury Okręgowej w Siedlcach, sygn. PO I Dsn 17.2019 i PO I Dsn 5.2020 ponownie przekazane do Prokuratury Regionalnej w Lublinie, która wskazała do prowadzenia postępowania Prokuratorę Okręgową w Zamościu.

W uzasadnieniu tej decyzji wskazano, że w sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony przypadek, gdyż postępowanie dotyczy Burmistrza Łochowa i procedowanie tej sprawy przez Prokuratorę Rejonową w Węgrowie lub inną jednostkę organizacyjną prokuratury z okręgu siedleckiego mogłoby spotkać się z zarzutem stronniczości lub braku obiektywizmu.

Wskazać należy, że decyzja ta została podjęta w stosunku do śledztwa trwającego ponad 1 rok oraz w toku którego wydano postanowienie o przedstawieniu zarzutów.

Postępowanie przygotowawcze prowadzone p-ko R.G. zakończone zostało przez A.Sz. prokuratora Prokuratury Rejonowej w Tomaszowie Lubelskim del. do Prokuratury Okręgowej w Zamościu postanowieniem o umorzeniu w odniesieniu do czynu z art. 231 § 1 k.k. - wobec stwierdzenia, że czyn ten nie zawiera ustawowych znamion czynu zabronionego, zaś w odniesieniu do czynu z art. 271 § 1 k.k. - wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera ustawowych znamion czynu zabronionego.

Postanowienie zostało wydane bez wykonywania w tej sprawie czynności procesowych a jedynie wydano postanowienia o oddaleniu wniosków dowodowych złożonych przez obrońcę podejrzanego oraz pokrzywdzonych.

Nie podjęto ponadto żadnych czynności w związku z treścią pisma Zastępcy Dyrektora Departamentu Postępowania Przygotowawczego z dnia 26 maja 2019 roku, sygn. PK II Dsn 494.2019.

Postanowienie to zostało zaskarżone zażaleniem wniesionym przez pokrzywdzonych. Po rozpoznaniu zażalenia Sąd Rejonowy w Węgrowie sygn. akt II Kp 153/20, orzekł o utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia.

Postanowienie prokuratora o umorzeniu śledztwa jest zasadne. Zostało opracowane starannie w warstwie merytorycznej, przy zachowaniu wszystkich wymogów poprawnościowych dla tego rodzaju pisma procesowego prokuratora.

Z badania akt tej sprawy wynika, że analizowanie jej przez okres ponad 6 miesięcy przez Departament Postępowania Przygotowawczego PK zmierzało do powstrzymania wydania końcowego rozstrzygnięcia przez prokuratora z Prokuratury Rejonowej w Węgrowie.

Analiza sprawy wykazała konieczność rozpoznania działań prokuratorów pod kątem odpowiedzialności służbowej.

197) PO VI Ds 9/08 Prokuratury Okręgowej w Opolu

Przedmiotowe postępowanie zostało zainicjowane zawiadomieniem z dnia 26.02.2008 r. o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez dziennikarkę D.K. z art. 230 § 1 k.k. złożonym przez A.D., B.P. i M. D do Prokuratury Okręgowej Warszawa-Praga. Zawiadomienie to wpłynęło w dniu 27.02.2008 r., gdzie zostało zarejestrowane za sygn. akt VI Ds.8/08.

W dniu 29 lutego 2008 r., w Prokuraturze Okręgowej Warszawa-Praga przesłuchano charakterze świadków A.D., B.P. W dostarczonym materiale aktowym brak jest pisma przesyłającego akta postępowania z Prokuratury Okręgowej Warszawa-Praga do Prokuratury Krajowej, niemniej sprawa do Prokuratury Krajowej trafiła i została zarejestrowana pod sygnaturą PR III Dsn 25/2008/W-wa , a następnie pismem z dnia 04 marca 2008 roku przesłana została do Prokuratora Apelacyjnego we Wrocławiu Dariusza Szyperskiego, po czym za pismem przewodnim z dnia 18 marca 2008 roku podpisanym przez Naczelnika Wydziału I Organizacyjnego Prokuratury Apelacyjnej we Wrocławiu prokuratora Marka Ratajczyka przekazana do dalszego prowadzenia Prokuratorze Okręgowej w Opolu.

Decyzja ta – jak wskazano w powyższym piśmie została podjęta przez Prokuratora Krajowego. W Prokuraturze Okręgowej w Opolu sprawa została zarejestrowana 25 marca 2008 roku pod sygnaturą VI Ds. 9/08/Sp.

Prokuratura Okręgowa w Opolu w dniu 27 marca 2008 r. wystosowała zapytania do gazet : „Życia Warszawy” oraz „Redakcji WPROST” o nadesłanie artykułów, które opublikowała D.K, a dotyczyć miały M.D. i A.D. Wystosowano również zapytanie do Ministerstwa Sprawiedliwości celem ustalenia okoliczności przekazania postępowań prowadzonych przeciwko M.D. do Prokuratury Apelacyjnej w Katowicach, a nadto czy przed przekazaniem sprawy odbyły się w Ministerstwie Sprawiedliwości wizyty osób mogących mieć potencjalny związek z czynem, o którym zawiadomiła A.D. Wysłano również zapytanie do Zakładu Karnego w Sieradzu, celem ustalenia okoliczności przetransportowania M.D. do w/w zakładu oraz wystąpiono o listę osób odwiedzających wyżej wymienionego, który był tymczasowo aresztowany.

W dniu 14 kwietnia 2008 roku w Prokuraturze Okręgowej w Opolu zostało przyjęte od B. P. na protokół ustnego zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchanie w charakterze świadka zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa przez dziennikarkę D.K., a w dniu 16 kwietnia 2008 roku od A.D. i M.D.

W dniu 17 kwietnia 2008 r. z Prokuratury Apelacyjnej we Wrocławiu wpłynęło do Prokuratury Okręgowej w Opolu polecenie udzielenia informacji odnośnie toku sprawy.

Śledztwo w niniejszej sprawie zostało wszczęte przez Prokuraturę Okręgową w Opolu dnia 12 maja 2008 roku w sprawie powoływania się przez dziennikarkę prasową w okresie od kwietnia 2005 roku do bliżej nieokreślonej daty 2007 roku w Warszawie, przed członkami rodziny M.D. oraz innymi osobami zainteresowanymi przebiegiem postępowań z jego udziałem, na posiadane wpływy w różnych instytucjach państwowych oraz w organach ścigania i podjęcia się przez nią pośrednictwa w załatwieniu korzystnych dla M.D. rozstrzygnięć w toczących się przeciwko niemu postępowaniach karnych prowadzonych w Prokuraturze Apelacyjnej w Łodzi, a następnie po ich przekazaniu – w Prokuraturze Apelacyjnej w Katowicach, w zamian za korzyść majątkową uzyskaną w formie pożyczek w łącznej kwocie nie mniejszej niż 245.000,00 zł., tj. o czyn z art.230 § 1k.k. oraz w sprawie nieujawnienia w okresie od grudnia 2005 roku do czerwca 2006 roku w Warszawie właściwemu organowi podatkowemu przedmiotu opodatkowania dwóch umów pożyczki, to jest: umowy pierwszej z dnia 22 grudnia 2005 roku zawartej w Warszawie pomiędzy pożyczkobiorcą – D.K. na kwotę 100.000,00 zł oraz umowy drugiej zawartej w dniu 10 czerwca 2006 roku w Warszawie pomiędzy tymi samymi stronami co powyżej na kwotę 145.000,00 zł, tj. o przestępstwo z art. 54 § 1 k.k.s.

Stwierdzić należy, że wszczęcie śledztwa w niniejszej sprawie było uzasadnione okolicznościami sprawy m.in. kwotą uzyskanej korzyści majątkowej, a jego uzasadnienie nie budzi żadnych merytorycznych wątpliwości.

Zarządzeniem z dnia 14 maja 2008 roku prokurator referent sprawy przekazała do prowadzenia Naczelnikowi Urzędu Skarbowego Warszawa-Wawer przeprowadzenie śledztwa w części dotyczącej nieujawnienia w okresie od grudnia 2005 roku do czerwca 2006 roku w Warszawie właściwemu organowi podatkowemu przedmiotu opodatkowania dwóch umów pożyczki, to jest: umowy pierwszej z dnia 22 grudnia 2005 roku zawartej w Warszawie pomiędzy pożyczkobiorcą – D.K., na kwotę 100.000,00 zł oraz umowy drugiej zawartej w dniu 10 czerwca 2006 roku w Warszawie pomiędzy tymi samymi stronami co powyżej na kwotę 145.000,00 zł tj. o przestępstwo z art. 54 § 1 k.k.s.

W dniu 21 sierpnia 2008 roku Naczelnik Urzędu Skarbowego Warszawa Wawer wydał postanowienie o przedstawieniu D.K zarzutów o to, że:

- 1) będąc pożyczkobiorcą uchyliła się od opodatkowania wskutek nieujawnienia właściwemu organowi podatkowemu przedmiotu opodatkowania, a to faktu zawarcia w okresie od grudnia 2005 roku do bliżej nieokreślonej daty czerwca 2006 roku umów pożyczek czym uszczupliła podatek od czynności cywilnoprawnych w wysokości nie mniejszej niż 5400 zł, co stanowi naruszenie art. 1 ust. 1 pkt 1 b w związku z art. 4 pkt 7, art. 6 ust 1 pkt 7 i art. 7 ust. 1 pkt 4 ustawy o podatku od czynności cywilnoprawnych z dnia 9.09.2000r., tj. o przestępstwo skarbowe z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 1 i § 2 k.k.s.
- 2) w terminie 14 dni od powstania obowiązku podatkowego (dnia dokonania czynności cywilnoprawnej) uchylając się od opodatkowania nie złożyła do dnia 28.06.2007 deklaracji w sprawie podatku od czynności cywilnoprawnej z tytułu ustanowienia hipoteki zwykłej oraz hipoteki kaucyjnej, czym uszczupliła podatek od czynności cywilnoprawnych z tytułu ustanowienia hipoteki zwykłej w kwocie 499 zł, oraz podatek z tytułu ustanowienia hipoteki kaucyjnej w kwocie 19 zł, co stanowi naruszenie art. 1 ust. 1 pkt 1h w związku z art. 4 pkt 8, art. 6 ust. 1 pkt 10, art. 7 ust. 1 pkt 7a, 7b, art. 10 ust. 1 ustawy o podatku od czynności cywilnoprawnych z dnia 09.09.2000 r., tj. o wykroczenie skarbowe z art. 54 § 3 k.k.s. w związku z art. 6 k.k.s.

W dniu 4 września 2008 roku w Urzędzie Skarbowym Warszawa Wawer ogłoszono D.K. ww. zarzuty.

Postanowieniem z dnia 15 września 2008 roku powołano biegłego z zakresu pisma ręcznego w celu: 1. zbadania autentyczności podpisów D.K. pod umowami pożyczki zawartymi pomiędzy w/w jako pożyczkobiorcą a B. P. jako pożyczkodawcą; 2. Określenia czy zapisy na badanych dokumentach sporządzone pismem odręcznym zostały nakreślone tym samym środkiem kryjącym. Z opinii wynika autentyczność podpisów oraz nakreślenie ich tym samym środkiem kryjącym.

Postanowieniem z dnia 29 września 2008r. powołano biegłego z zakresu informatyki i kart płatniczych w celu udziału w czynnościach procesowych oraz przejrzenia zawartości nośników pamięci ujawnionych w toku przeszukań pomieszczeń firmy należącej do B. P. oraz w miejscu zamieszkania M.D. pod kątem stwierdzenia, czy znajdują się tam zapisy z przedmiotu zawiadomienia dotyczące sprawy karnej M.D. Opinia została wydana 21.12.2008 r. Biegły stwierdził w niej, że wykryto wiadomość e-mail zawierającą plik „Pożyczka.doc” i, że nie ujawniono żadnych danych o drukowaniu tego pliku oraz o liczbie wersji występujących tego pliku.

Postanowieniem z dnia 9 października 2008 roku Naczelnik Urzędu Skarbowego Warszawa-Wawer umorzył postępowanie przeciwko D.K o to, że: w terminie 14 dni od powstania obowiązku podatkowego (dnia dokonania czynności cywilnoprawnej) uchylając się od opodatkowania nie złożyła do dnia 28.06.2007 deklaracji w sprawie podatku od czynności cywilnoprawnej z tytułu ustanowienia hipoteki zwykłej oraz hipoteki kaucyjnej, czym uszczupliła podatek od czynności cywilnoprawnych z tytułu ustanowienia hipoteki zwykłej w kwocie 499 zł, oraz podatek z tytułu ustanowienia hipoteki kaucyjnej w kwocie 19 zł, co stanowi naruszenie art. 1 ust. 1 pkt 1h w związku z art. 4 pkt 8, art. 6 ust. 1 pkt 10, art. 7 ust. 1 pkt 7a, 7b, art. 10 ust. 1 ustawy o podatku od czynności cywilnoprawnych z dnia 09.09.2000 r., tj. o wykroczenie skarbowe z art. 54 § 3 k.k.s. w związku z art. 6 k.k.s.- z powodu zakończenia postępowania karnego skarbowego mandatem. W badanych aktach podręcznych brak jest informacji dotyczącej decyzji prokuratora o zatwierdzeniu lub nie przedmiotowego postanowienia.

W dniu 5 grudnia 2008 roku prokurator referent wydał postanowienie o przedstawieniu D. K. zarzutów o to, że:

- 1) będąc pożyczkobiorcą uchyliła się od opodatkowania wskutek nieujawnienia właściwemu organowi podatkowemu przedmiotu opodatkowania, a to faktu zawarcia w okresie od grudnia 2005 roku do bliżej nieokreślonej daty czerwca 2006 roku umów pożyczek czym uszczupliła podatek od czynności cywilnoprawnych w wysokości nie mniejszej niż 5400 zł, co stanowi naruszenie art. 1 ust. 1 pkt 1 b w związku z art. 4 pkt 7, art. 6 ust. 1 pkt 7 i art. 7 ust. 1 pkt 4 ustawy o podatku od czynności cywilnoprawnych z dnia 09.09.2000 r., tj. o przestępstwo skarbowe z art. 64 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 1 i § 2 k.k.s.
- 2) w terminie 14 dni od powstania obowiązku podatkowego (dnia dokonania czynności cywilnoprawnej) uchylając się od opodatkowania nie złożyła do dnia 28.06.2007 roku deklaracji w sprawie podatku od czynności cywilnoprawnej z tytułu ustanowienia hipoteki zwykłej oraz hipoteki kaucyjnej, czym uszczupliła podatek od czynności cywilnoprawnych z tytułu ustanowienia hipoteki zwykłej w kwocie 499 zł, oraz podatek z tytułu ustanowienia hipoteki kaucyjnej w kwocie 19 zł, co stanowi naruszenie art. 1 ust. 1 pkt 1h w związku z art.

4 pkt 8, art. 6 ust. 1 pkt 10, art. 7 ust. 1 pkt 7a, 7b, art. 10 ust. 1 ustawy o podatku od czynności cywilnoprawnych z dnia 09.09.2000r., tj. o wykroczenie skarbowe z art. 65 § 3 k.k.s. w związku z art. 6 § 1 k.k.s.

- 3) w okresie od września 2005 roku do 10 czerwca 2006 roku, w Warszawie, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, polegającego na pozyskaniu od A.D. środków pieniężnych na wydatki związane z zakupem domu mieszkalnego i inne swoje wydatki, najpierw wywołała przekonanie A.D, B.P, a także ustalonych obrońców M. D. o swoich wpływach w instytucjach państwowych a potem wielokrotnie powołując się wobec wskazanych osób na te wpływy, zwłaszcza na swoje związki i znajomości o podłożu politycznym, zawodowym i towarzyskim z Prezydentem Rzeczypospolitej Polskiej i jego bliskim otoczeniem, z Prezesem Rady Ministrów i jego bliskim otoczeniem, z Ministrem Sprawiedliwości, z Prokuratorem Krajowym, z Koordynatorem Służb Specjalnych oraz z przedstawicielami Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego i innych służb specjalnych; podjęła się pośrednictwa w załatwieniu sprawy uchylenia środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, stosowanego w tym okresie wobec M.D w ramach śledztwa prowadzonego początkowo przez Prokuraturę Apelacyjną w Łodzi, sygn. Akt Ap II Ds. 27/04 a następnie przyjętego do dalszego prowadzenia przez Prokuraturę Apelacyjną w Katowicach, sygn. akt Ap II Ds. 50/05/s, przy czym rzeczzonego pośrednictwa podjęła się w zamian za korzyści majątkowe w łącznej kwocie 270.000 złotych a to:
- nieoprocentowaną pożyczkę w kwocie 100.000 złotych, udzieloną jej faktycznie przez A.D. sygnowaną wszakże po stronie pożyczkodawcy, za zgodą zainteresowanych, w pisemnej umowie pożyczki z dnia 22 grudnia 2005 roku, przez B.P,
 - nieoprocentowane pożyczki w kwotach po kilkadziesiąt tysięcy złotych, udzielane jej kilkakrotnie, faktycznie przez A.D., w okresie od stycznia 2006 roku do 10 czerwca 2006 roku, w łącznej kwocie 145.000 złotych, które zostały potwierdzone niejako zbiorczą, pisemną umową pożyczki z dnia 10 czerwca 2006 roku, obejmującą powyższą, łączną kwotę pożyczek udzielonych w okresie od stycznia 2006 roku do 10 czerwca 2006 roku, to jest kwotę 145.000 złotych, którą to umowę sygnowała wszakże po stronie pożyczkodawcy, za zgodą zainteresowanych, B.P.,
 - nieoprocentowaną pożyczkę w kwocie 25.000 złotych, udzieloną jej w marcu 2006 roku, zaaranżowaną przez A.D., zabezpieczoną wekslem, w której po stronie pożyczkodawcy wystąpiła adwokat N. O-Z; jednocześnie realizując rzeczywiste działania w tym:

- podejmując osobiste rozmowy z Ministrem Sprawiedliwości i Prokuratorem Krajowym
- doprowadzając do rozmów ustalonych adwokatów z Ministrem Sprawiedliwości i Prokuratorem Krajowym.
- inspirując wnioski ustalonych adwokatów: o przeniesienie śledztw przeciwko M. D. z Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi do innej jednostki organizacyjnej Prokuratury,
- jako dziennikarka, tworząc i publikując w prasie artykuły korzystne dla M. D.,
- inspirując wstawienniczy list za M.D i powodując przekazanie tego listu do siedziby adresata - Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, które to działania doprowadziły do przeniesienia śledztw przeciwko M.D. z Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi do Prokuratury Apelacyjnej w Katowicach/ gdzie według jego jej twierdzeń sytuacja M.D. miała ulec polepszeniu/ i które mogły – według jej zapewnień czynionych A.D., B.P. i ustalonym adwokatom- doprowadzić do uchylenia tymczasowego aresztowania wobec M.D., a kiedy działania te okazały się bezskuteczne/ gdyż sytuacja M.D. po przeniesieniu prowadzonych przeciwko niemu śledztw do Prokuratury Apelacyjnej w Katowicach stała się jeszcze bardziej poważna, a stosowanego wobec niego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania nie uchylono/, zwróciła zaciągnięte pożyczki z rażącą zwłoką, w ratach, nie z własnej inicjatywy, lecz po wielokrotnych, zdecydowanych żądaniach A.D i B.P., tj. o przestępstwo z art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

W dniu 9 stycznia 2009 r. ogłoszono powyższe zarzuty D. K. oraz przesłuchano wymienioną w charakterze podejrzaną. Podejrzana nie przyznała się do popełnienia zarzucanych czynów.

W sprawie dokonywano sukcesywnie szeregu czynności procesowych w postaci przesłuchań świadków.

W dniu 28 czerwca 2010 roku prokurator (referent sprawy) wydał postanowienie o wyłączeniu z akt śledztwa o sygnaturze VI Ds. 9/08 przeciwko D.K. o przestępstwo z art. 230a § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zast. art. 230a § 3 k.k. i polecił wyłączone ww. materiały, wpisać, po uzyskaniu dekretacji, na nowy numer VI Ds. Prokuratury Okręgowej w Opolu.

W dniu 29 czerwca 2010 roku prokurator skierował do Sądu Rejonowego Warszawa Praga-Południe w Warszawie Wydział Karny akt oskarżenia przeciwko D. K. o przestępstwo z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 1 i § 2 k.k.s. oraz o przestępstwo z art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

W dniu 8 lipca 2015 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie, III Wydział Karny wydał wyrok, sygn. akt III K 736/10, w którym:

- w ramach zarzucanego oskarżonej D.K. czynu ustalił, iż wyczerpuje on znamiona wykroczenia z art. 54 § 3 k.k.s. i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. postępowanie w sprawie umorzył;
- w ramach zarzucanego oskarżonej D.K. czynu uznał ją za winną tego, że w okresie od września 2005 roku do 10 czerwca 2006 roku, w Warszawie, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, polegającego na podjęciu się pośrednictwa w załatwieniu dla A.D. sprawy w zamian za udzielenie jej przez A.D. korzyści majątkowej |w ten sposób, że wywołała przekonanie A.D, B.P., ustalonych adwokatów o swoich wpływach w instytucjach państwowych, a potem wielokrotnie powołując się wobec wskazanych osób na te wpływy, zwłaszcza na swoje związki i znajomości o podłożu politycznym, zawodowym i towarzyskim z prezydentem Rzeczypospolitej Polskiej Lechem Kaczyńskim i jego bliskim otoczeniem, z Prezesem Rady Ministrów Jarosławem Kaczyńskim i jego bliskim otoczeniem, z Ministrem Sprawiedliwości Zbigniewem Ziobro, z Prokuratorem Krajowym Januszem Kaczmarkiem, z koordynatorem służb specjalnych Zbigniewem Wassermanem oraz przedstawicielami Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego i innych służb specjalnych, podjęła się pośrednictwa w załatwieniu sprawy uchylenia środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, stosowanego w tym okresie wobec M.D. w ramach śledztwa prowadzonego początkowo przez Prokuraturę Apelacyjną w Łodzi, sygn. akt Ap II Ds.27/04, a następnie przejętego do dalszego prowadzenia przez Prokuraturę Apelacyjną w Katowicach sygn. akt Ap II Ds. 50/05/s, przy czym rzeczowego pośrednictwa podjęła się w zamian za korzyści majątkowe w łącznej kwocie 245 tysięcy złotych w postaci:
- nieoprocentowanej pożyczki w kwocie 100.000 złotych, udzielonej jej faktycznie przez A.D., sygnowaną po stronie pożyczkodawcy, za zgodą zainteresowanych, w pisemnej umowie pożyczki z dnia 22 grudnia 2005 roku, przez B.P.,
- nieoprocentowanej pożyczki w kwotach po kilkadziesiąt tysięcy złotych, udzielane oskarżonej kilkakrotnie, faktycznie przez A. D., w okresie od nieustalonego dnia miesiąca stycznia 2006 roku do 10 czerwca 2006 roku, w łącznej kwocie 145.000 złotych, które zostały potwierdzone następnie umową pożyczki z dnia 10 czerwca 2006 roku, obejmującą powyższą łączną kwotę pożyczek udzielonych w okresie od stycznia 2006 roku do 10 czerwca 2006 roku, to jest kwotę 145.000 złotych, którą to umowę sygnowała po stronie pożyczkodawcy, za zgodą zainteresowanych, B.P.,

- podejmując osobiste rozmowy z Ministrem Sprawiedliwości Zbigniewem Ziobro i Prokuratorem Krajowym Januszem Kaczmarkiem
- doprowadzając do rozmów ustalonych adwokatów z Ministrem Sprawiedliwości Zbigniewem Ziobro i Prokuratorem Krajowym Januszem Kaczmarkiem
- inspirując wniosek ustalonych adwokatów: o przeniesienie śledztw przeciwko M. D. z Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi do Prokuratury Apelacyjnej w Katowicach
- jako dziennikarka, tworząc i publikując w prasie artykuły korzystne dla M.D
- inspirując wstawienniczy list A.D. za M. D. do ówczesnego Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Lecha Kaczyńskiego, które to działania doprowadziły do przeniesienia postępowań przygotowawczych prowadzonych przeciwko M.D. z Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi do Prokuratury Apelacyjnej w Katowicach, gdzie według zapewnień oskarżonej sytuacja M.D. miała ulec polepszeniu i które mogły według zapewnień oskarżonej czynionych A.D., B.P i ustalonym adwokatom doprowadzić do uchylenia tymczasowego aresztowania wobec M.D., a kiedy działania te okazały się bezskuteczne i stosowanego wobec M.D. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania nie uchylono, zwróciła zaciągnięte pożyczki ze zwłoką, w ratach, nie z własnej inicjatywy, lecz po wielokrotnych, zdecydowanych żądaniach A.D. i B. P.,

tj. czynu z art. 230 § 1 k.k. w zw. za art. 12 k.k. i za ten występek na podstawie

art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. za art. 4 § 1 k.k.

wymierzył jej karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres próby wynoszący 3 lata.

Ponadto Sąd orzekł wobec oskarżonej obok kary pozbawienia wolności karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 80 złotych;

Odpis przedmiotowego wyroku wraz z uzasadnieniem został doręczony Prokuraturze Okręgowej w Opolu w dniu 12 listopada 2015 r.

W dniu 16 listopada 2015 roku, prokurator Prokuratury Okręgowej w Opolu dokonał oceny wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe i stwierdził, iż wyrok jest słuszny i pozbawiony przesłanek do wniesienia apelacji. Stwierdził również, że Sąd słusznie wskazał na brak dowodów wskazujących na fakt, że oskarżona wiedziała o źródle pochodzenia pieniędzy pożyczonych od ustalonej adwokat.

W dniu 19 listopada 2015 roku prokurator sporządził notatkę urzędową podtrzymującą stanowisko odnośnie odstąpienia od wywiedzenia apelacji z uwagi na brak dowodów na świadomość

D. K. na pochodzenie kwoty 25.000,00 zł, która to kwota miała pochodzić od A.D. natomiast faktycznie pochodziła od ustalonej adwokat.

Wymienione wyżej stanowisko zostało podtrzymane w dniu 19.11.2015 r. zarówno przez Naczelnika Wydziału VI do Spraw Przestępczości Gospodarczej Violetę Kowalską i przez Zastępcę Prokuratora Okręgowego w Opolu Pawła Nowosielskiego, który również potwierdził zasadność odstąpienia od apelacji z uwagi na brak szans jej powodzenia.

W dniu 7 grudnia 2015 roku obrońca oskarżonej D.K złożył apelację od wyroku ww. Sądu z dnia 8 lipca 2015 roku zaskarżając go w odniesieniu do pkt. 2, 3, 4 i 6 na korzyść oskarżonej.

Wyrokiem z dnia 2 czerwca 2016 roku Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie zmienił w zaskarżonej części wyrok sądu pierwszej instancji w ten sposób, że oskarżoną D.K uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego jej w punkcie 2 aktu oskarżenia (tj. z art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k).

W dniu 16 sierpnia 2016 roku sporządzona została kasacja Prokuratora Okręgowego w Opolu (Agnieszkę Mulkę-Sokołowską) od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie z dnia 2 czerwca 2016 roku, sygn.akt VI Ka 234/16, którą zaskarżono ww. wyrok w całości na niekorzyść oskarżonej.

W dniu 23 sierpnia 2016 r., do Izby Karnej Sądu Najwyższego za pośrednictwem Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie zostało przesłane pismo Prokuratora Okręgowego w Opolu Agnieszki Mulki-Sokołowskiej o cofnięciu kasacji na zasadzie art. 431 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. Pismo to zgodnie ze znajdującą się na nim adnotacją: „do wiadomości Prokurator Regionalny we Wrocławiu -faxem” zostało przesłane do Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu.

Pismem z dnia 29 lipca 2021 r. Prokurator Okręgowy w Opolu Liliana Kapera-Kopczyk zwróciła się do Sądu Rejonowego dla Warszawy-Pragi Południe w Warszawie III Wydział Karny o wypożyczenie akt sprawy o sygn. III K 736/10.

W dniu, tj. 09.08.2021 r. Z-ca Prokuratora Okręgowego w Opolu pismem przesłał akta do Elżbiety Janickiej Zastępcy Dyrektora Departamentu Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej, używając w piśmie sformułowania „w nawiązaniu do rozmowy telefonicznej z dnia 06.08.2021 r.”-

W dniu 7 grudnia 2021 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Pragi Południe w Warszawie III Wydział Karny sygn. III K 736/10, pismem zwrócił się do Prokuratury Okręgowej w Opolu o zwrot akt III K 736/10 (40 tomów), ewentualnie o wskazanie terminu ich zwrotu.

Pismem z dnia 23 grudnia 2021r. do Pawła Blachowskiego Dyrektora Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej, Zastępcę Prokuratora Okręgowego w Opolu Henryk Wilusz, przesłał powyższe pismo z Sądu (o zwrot akt) .

Akta zwrócono z Departamentu Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej do Prokuratury Okręgowej w Opolu pismem z dnia 12.01.2022 r. Zastępca Prokuratora Okręgowego w Opolu (Henryk Wilusz), zwrócił akta sprawy o sygn. III K 736/10. do Sądu Rejonowego dla Warszawy-Pragi Południe w Warszawie III Wydział Karny.

Jak.k.olwiek w przedmiotowej sprawie zastrzeżenia budzą i wymagałyby wyjaśnienia kwestie : niezasadnego przesłania w dniu 23 sierpnia 2016 roku przez Prokuratora Okręgowego w Opolu (Agnieszkę Mulkę-Sokołowską) pisma do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga sygn. VI Ka 234/16, w którym to, na podstawie art. 431 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k., cofnięto kasację, to jednak upływ czasu przedawnienia deliktów dyscyplinarnych i działania w warunkach art. 231 par 1 k.k. uległy przedawnieniu. Nadmienić przy tym również należy, iż ww. piśmie znajdował się również odrębny dopisek o treści: „Do wiadomości: Prokurator Regionalny we Wrocławiu – faxem”, co zostało wykonane w tym samym dniu.

Pismem z dnia 19.09.2016r. Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie, sygn. akt VI WK.K. 51/16, sygn. VI Ka 234/16 poinformował Prokuraturę Okręgową w Opolu, iż „kasacja złożona przez Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Opolu od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 02.06.2016r., sygn. akt VI Ka 234/16 została przyjęta”. W dostarczonym materiale aktowym nie ujawniono polecenia służbowego cofnięcia kasacji i co było powodem zmiany stanowiska przez Prokuratora Okręgowego w Opolu Agnieszki Mulki-Sokołowskiej, który w przeciągu paru dni od wniesienia kasacji do Sądu cofnął ją.

Nadmienić należy, że w pierwszym tomie akt podręcznych sprawy na pierwszej stronie karty wewnętrznego nadzoru służbowego znajduje się wpis datowany na 17.08.2016 r. sporządzony przez Zastępcę Prokuratora Okręgowego Pawła Nowosielskiego, który zaaprobował projekt kasacji.

Nadto wyjaśnienia wymagałyby kwestie :

- zwracania się w dniu 29 lipca 2021 r. do Sądu Rejonowego dla Warszawy-Pragi Południe w Warszawie III Wydział Karny sygn. III K 736/10, przez Prokuratora Okręgowego w Opolu Lilianę Kaperę-Kopczyk, o przesłanie ww. akt sprawy
- przesłania pismem z dnia 09.08.2021 r., przez Z-cę Prokuratora Okręgowego w Opolu Jacka Mikłuszkę, powyższych akt liczących 40 tomów, do Elżbiety Janickiej Zastępcy Dyrektora Departamentu Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej, przy użyciu w piśmie sformułowania „w nawiązaniu do rozmowy telefonicznej z dnia 06.08.2021 r.”, gdy nie wskazano sygn. sprawy Prokuratury Krajowej;
- zwrócenia ww. akt (tj. o sygn. III K 736/10) dopiero za pismem z dnia 05.01.2022r. przez referenta sprawy z Departamentu Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej, do Prokuratury Okręgowej w Opolu, ze wskazaniem sygn.1001-4.432.6.2021, jako

wypożyczonych Departamentowi przy piśmie z dnia 09.08.2021r. Ostatecznie akta ww. sprawy, tj. III K 736/10 do Sądu Rejonowego dla Warszawy-Pragi Południe w Warszawie III Wydział Karny zostały przesłane za pismem z dnia 12.01.2022 r. przez Zastępcę Prokuratora Okręgowego w Opolu Henryka Wilusza.

198) PR 3 Ds 179.2018 Prokuratury Rejonowej w Kaliszu

Śledztwo w powyższej sprawie zostało wszczęte w dniu 10 kwietnia 2018 roku w oparciu o materiały wyłączone w dniu 26 marca 2018 roku ze śledztwa prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową w Ostrowie Wielkopolskim pod sygn. PO I Ds.18.2018, a dotyczącego przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy COSSW w Kaliszu.

Wyłączone materiały dotyczyły uzyskania w okresie od 2015 do 2016 roku przez funkcjonariuszy Służby Więziennej zatrudnionych w Zakładzie Technologii Informatycznych i Edukacyjnych COSSW w Kaliszu bez zgody osób i podmiotów uprawnionych, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej cudzych programów komputerowych ujawnionych na dyskach komputerów służbowych o oznaczeniach „KP 29” i „KP 32”, czym działano na szkodę osób i podmiotów reprezentujących prawa właścicieli tych programów, to jest czyn z art. 278 § 2 k.k.

Wszczęcie odrębnego śledztwa w powyższej sprawie wydaje się dyskusyjne albowiem czyny opisane w postanowieniu były objęte pierwotnym zawiadomieniem o przestępstwie, tym samym wyłączenie tego wątku z pierwotnie prowadzonego śledztwa i dalsza jego procesowa weryfikacja, jest bez wątpienia kontynuacją wszczętego śledztwa.

Faktem jest, iż przez ponad rok prowadzenia pierwotnego śledztwa, początkowo przez Prokuraturę Rejonową w Kaliszu, a następnie przez Prokuraturę Okręgową w Ostrowie Wielkopolskim, nie dokonano procesowej weryfikacji zdarzeń związanych z tym zakresem zawiadomienia o przestępstwie. Bez wątpienia upływ czasu od momentu ujawnienia czynów zabronionych, złożenia zawiadomienia o przestępstwie a wdrożeniem czynności śledczych wpłynęły negatywnie na ostateczny wynik postępowania.

Czynności dowodowe w zakresie czynu z art. 278 § 2 k.k. rozpoczęto faktycznie dopiero w miesiącu czerwcu 2018 roku. Pozwoliło to funkcjonariuszom Służby Więziennej, faktycznie dysponującym komputerami przenośnymi, na których ujawniono pirackie oprogramowanie komputerowe, przygotowanie sobie wersji zdarzeń uniemożliwiającej sformułowanie im zarzutów nielegalnego uzyskania cudzych programów komputerowych. Zweryfikowanie prawdziwości

okoliczności zaprezentowanych w zeznaniach tych osób po upływie prawie 2 lat było bardzo utrudnione.

Ostatecznie śledztwo zostało umorzone postanowieniem z dnia 17 grudnia 2018 roku wobec niewykrycia sprawcy przestępstwa.

199) PR 1 Ds. 4258.2016 Prokuratury Rejonowej Szczecin – Śródmieście w Szczecinie

Sprawa o sygn. akt PR 1 Ds. 4258.2016 Prokuratury Rejonowej Szczecin – Śródmieście w Szczecinie została zainicjowana interwencją Policji, która miała miejsce w dniu 10 grudnia 2016 r. w Szczecinie z udziałem obecnego posła Dariusza M. Przebieg interwencji został udokumentowany notatką służbową sporządzoną przez funkcjonariusza policji, z której wynikało, że w centrum miasta mężczyzna miał mieć nóż i przedmiot przypominający broń. Zdarzenie zgłosiła Sylwia K. Na miejscu zdarzenia funkcjonariusze policji ujawnili leżący na chodniku nóż oraz pistolet. Wylegitymowano mężczyznę, był nim Dariusz M., który twierdził, że nie pamięta co robił przez całą noc i gdzie przebywał. Wezwano pogotowie ratunkowe. Lekarz zalecił trzeźwienie w warunkach domowych, a następnie konsultację lekarską. Badanie alkometrem wykazało obecność alkoholu wyrażającą się wartością 0,95 mg/l w wydychanym powietrzu. W dniu 10 grudnia 2016 r. od Sylwii K. przyjęto zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z którego wynikało, że kiedy przechodziła przez przejście dla pieszych zauważyła Mariusza M., który przechodząc obok niej powiedział „proszę wezwać pomoc, oni mi kazali, zrobić komuś krzywdę”. Świadek zadzwoniła na numer alarmowy 112. Jej zdaniem, mężczyzna zachował się dziwnie, nie był w stanie ustać w miejscu, cały czas chodził, wymachiwał bronią we wszystkie strony. Jednocześnie stwierdziła, że nie groził jej i nie kierował noża, ani broni w jej kierunku. W tym czasie zainterweniowały również dwie osoby, w tym mężczyzna, któremu udało się odebrać broń Dariuszowi M. Przed przyjazdem Policji odrzucił nóż, próbował uciekać, ale został zatrzymany przez zawiadamiającą.

Świadek nie złożyła wniosku o ściganie. Interweniujący mężczyzna zeznał, że Dariusz M. mówił mu, że chce się sam zabić.

Postanowieniem z dnia 09 stycznia 2017 r. wszczęto śledztwo w sprawie mającego miejsce w Szczecinie w dniu 10 grudnia 2016 r. posiadania bez wymaganego zezwolenia broni palnej w postaci pistoletu marki MAJOR EAGLE 2,5, amunicji w postaci 6 sztuk naboju, tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k.

Podczas śledztwa przesłuchano w charakterze świadka w trybie art. 183 § 1 k.p.k. Dariusza M., który zeznał, że nie pamięta co wydarzyło się w dniu 10 grudnia 2016 r. Przyznał, że wcześniej

spożywał alkohol. Dodał, że broń kupił w sklepie Militaria.pl w Szczecinie za kwotę 600 zł na której posiadanie nie jest potrzebne zezwolenie.

Z uzyskanej na potrzeby prowadzonego postępowania przygotowawczego opinii Laboratorium KWP w Szczecinie wynika, że rewolwer MAJOR EAGLE 2, 5 , kaliber 6/10 mm produkcji tureckiej z 2014 r. posiadał mechanizmy działające w sposób umożliwiający oddawanie strzałów przy użyciu amunicji rozdzielnego ładowania. Z opinii wynikało nadto, że w/w rewolwer w świetle ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji, broń palną, na której posiadanie wymagane jest pozwolenie, wydane przez właściwy organ państwowy.

Wobec treści opinii Dariusz M. przedłożył skan dowodu zakupu rewolweru w sklepie Militaria.pl oraz uzyskane od sprzedawcy oświadczenie importera i dystrybutora FH TM Tomasz F. potwierdzające, że na zakup oraz posiadanie przedmiotowego rewolweru nie jest wymagane pozwolenie.

W toku postępowania uzyskaną opinię uzupełniającą Laboratorium KWP w Szczecinie, w której biegli podtrzymali swoje wnioski z poprzedniej opinii, dodatkowo wskazując, że w dacie 04 lutego 2015 r. przedmiotowe rewolwery były dostępne w ofercie koncesjonowanych sklepów zajmujących się sprzedażą broni na terenie kraju jako broń hukowo – kinetyczna, na którą według dystrybutora nie jest wymagane pozwolenie.

Postanowieniem z dnia 31 maja 2017 r. umorzono śledztwo w sprawie mającego miejsce w dniu 10 grudnia 2016 r. posiadania bez wymaganego pozwolenia broni palnej w postaci pistoletu marki MAJOR EAGLE 2,5 mm, amunicji w postaci 6 sztuk naboju, tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k., wobec braku znamion czynu zabronionego na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., powołując się na brak świadomości po stronie kupującego co do faktu, że na posiadanie rewolweru MAJOR EAGLE wymagane jest zezwolenie.

Decyzja jest przedwczesna. Podczas śledztwa zaniechano procesowej weryfikacji okoliczności nabycia broni przez Dariusza M. opierając się wyłącznie na kopii przedłożonego przez samego zainteresowanego dowodu zakupu rewolweru w sklepie Militaria.pl oraz jego oświadczeniu co do okoliczności tej transakcji. Ponadto nie wyjaśniono rozbieżności pomiędzy opinią Laboratorium KWP w Szczecinie a opinią przedłożoną przez importera i dystrybutora tej broni sporządzoną przez Wojskowy Instytut Technicznego Uzbrojenia z dnia 20 września 2013 r., której wnioski stanowiły podstawę do uznawania przez ten podmiot dowodowej broni, za taką na posiadanie której nie wymagane zezwolenie. Ponadto nie ustalono, czy obrót bronią przez FM TM odbywa się zgodnie z udzieloną koncesją.

Pomimo braków w prowadzonym postępowaniu przygotowawczym, brak jest podstaw do jego podjęcia w kontekście art. 263 § 2 k.k..

200) PR 2 Ds 351.2020 Prokuratury Rejonowej w Gorzowie Wielkopolskim

Postępowanie dotyczyło rozboju jakiego dopuścili się w dniu 31 stycznia 2020 roku w Gorzowie Wielkopolskim P.G. i M.P. Rozbój został dokonany na osobie B.D., a sprawcy po użyciu przemocy w postaci dwukrotnego uderzenia pokrzywdzoną w twarz i kopnięciu w nogę dokonali kradzieży torebki z zawartością w postaci telefonu komórkowego wartości 200 zł, pieniędzy w kwocie 25 zł, dowodu osobistego, karty bankomatowej oraz drobnych przedmiotów, wszystko o łącznej wartości 240 zł. Działania podejrzanych spowodowały u pokrzywdzonej obrażenia ciała w postaci powierzchniowego urazu głowy i stłuczenia lewego kolana.

Bezpośrednio po przestępstwie przybyli na miejsce funkcjonariusze policji, razem z pokrzywdzoną, dokonali penetracji pobliskiego terenu i w pobliżu miejsca zdarzenia zatrzymali sprawców. Przy jednym z nich ujawniono należące do pokrzywdzonej dowód osobisty i kartę bankomatową. W pobliskim śmietniku, wskazanym przez drugiego podejrzanego, jako miejsce porzucenia reszty skradzionych rzeczy, ujawniono niektóre z nich. Nie znaleziono natomiast telefonu komórkowego.

Sprawcy zostali następnego dnia doprowadzeni do Prokuratury Rejonowej w Gorzowie Wielkopolskim. Czynności z podejrzanymi z uwagi, iż był to dzień wolny od pracy, podejmowała prokurator pełniąca w tym dniu dyżur. Pani prokurator była osobą posiadającą duże doświadczenie zawodowe.

Po zapoznaniu się z materiałami zebranymi w sprawie, ww. przedstawiła zatrzymanym zarzuty i przesłuchiwała ich w charakterze podejrzanych. Podejrzani przyznali się do popełnienia zarzucanych im czynów, przy czym faktycznie ich wyjaśnienia były lakoniczne zarówno w zakresie samego zdarzenia, jak też zamiaru z jakim działali. Następnie prokurator referent sprawy, wbrew wnioskowi funkcjonariuszy Policji, nie wystąpiła do sądu o zastosowanie wobec podejrzanych środków zapobiegawczych w postaci tymczasowego aresztowania. Zastosowała natomiast środki wolnościowe tj. dozory policji. Zamiar zastosowania środków o charakterze wolnościowym prokurator referent sprawy skonsultowała telefonicznie z Prokuratorem Rejonowym.

W szczególności Prokurator Regionalny w Szczecinie uznał, iż w sprawie zachodziły przesłanki do zastosowania tymczasowego aresztowania a w szczególności obawa mactwa procesowego ze strony podejrzanych, których wyjaśnienia pozostawały w części sprzeczne z zeznaniami pokrzywdzonej. Dodatkową przesłanką do wystąpienia o zastosowanie izolacyjnego środka zapobiegawczego była, zdaniem Prokuratora Regionalnego w Szczecinie, grożąca podejrzanym surowa kara.

Postępowanie dyscyplinarne jakie zostało następnie wszczęte w tej sprawie dotyczyło faktycznie podjęcia przez prokuratora niezasadnych decyzji ocenionych jako rażące naruszenie prawa.

W ramach postępowania wyjaśniającego objęta nim prokurator podniosła, iż oceniła, że nie zachodzi przesłanka do stosowania środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym w postaci obawy matactwa. Po analizie materiałów sprawy doszła do przekonania, iż zdarzenie nie miało tak dramatycznego przebiegu jak to zostało pierwotnie przedstawione przez pokrzywdzoną. Zebrany materiał dowodowy jak również przyznanie się przez podejrzanych do popełnienia zarzucanego im czynu uzasadniał jej zdaniem taką ocenę. Przedstawiła nadto szczegółowo jakie okoliczności jej zdaniem przemawiały za tym, iż środki zapobiegawcze o charakterze wolnościowym są w tym przypadku wystarczające. Podkreśliła, iż jej zdaniem sprawcom winna zostać wymierzona surowa kara ale tymczasowy areszt nie może być już wymierzoną karą.

Postępowanie dyscyplinarne wobec prokurator referenta sprawy zostało postanowieniem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla gdańskiego okręgu regionalnego z dnia 15 kwietnia 2021 roku umorzone (sygn. RPV RD 18.2020). Decyzja ta została zaskarżona przez Prokuratora Regionalnego w Szczecinie. Postanowieniem z dnia 18 czerwca 2021 roku sygn. PK I SD 31.2021, Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym nie uwzględnił odwołania i utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie o umorzeniu postępowania. Nadmienić należy, iż w ramach prowadzonego postępowania wyjaśniającego zarówno Prokurator Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim, jak też Prokurator Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim wystawili prokuratorowi objętemu powyższym postępowaniem bardzo dobre opinie, podkreślając wiedzę i zaangażowanie w pracę.

W dniu 12 maja 2022 roku Pani prokurator Prokuratury Rejonowej w Gorzowie Wielkopolskim, podejmująca decyzje w zakresie środków zapobiegawczych w ramach wskazanego wyżej postępowania PR 2 Ds.351.2020, złożyła drogą służbową wniosek do Prokuratora Generalnego o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora pomimo ukończenia 65 roku życia.

Do powyższego wniosku dołączyła opinię służbową wystawioną przez Prokuratora Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim, jednoznacznie popierającą złożony wniosek.

Prokurator Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim nadając bieg wnioskowi nie sprzeciwił się jego treści. Wskazał jednocześnie na problemy związane z koniecznością ewentualnego przekształcenia etatu asesorskiego na prokuratorski, co umożliwi osobie kończącej okres asesury ubieganie się o powołanie na etat prokuratorski.

Natomiast Prokurator Regionalny w Szczecinie przesyłając pismem z dnia 27 lipca 2022 roku, do Prokuratora Krajowego wnioszek o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora wraz z pozytywnymi opiniami bezpośrednio przełożonych wnioskującej o powyższą zgodę prokurator, zawarł zupełnie odmienną ocenę poziomu jej pracy.

Prokurator Regionalny w Szczecinie stwierdził, że jego zdaniem poziom pracy wnioskującej jest niezadawalający. Jako przykład podał sprawę niewystąpienia z wnioskiem o zastosowanie tymczasowego aresztowania. W powyższym piśmie przedstawił swój krytyczny pogląd co do niewystąpienia o zastosowanie tymczasowego aresztowania w opisywanej powyżej sprawie.

Znamiennym jest, iż ww. nie poinformował Prokuratora Krajowego, że postępowanie dyscyplinarne wobec wnioskującej zostało prawomocnie umorzone.

Więcej bezpodstawnie stwierdził, iż powyższa sprawa jest przykładem niezadawalającego poziomu pracy Pani prokurator, chociaż nie ujawniono żadnych innych postępowań, w ramach których formułowane byłyby krytyczne uwagi do poziomu jej pracy. Nadmienić należy, iż w dniu 8 listopada 2022 roku Prokurator Regionalny w Szczecinie przyznał tej samej prokurator nagrodę finansową „za wzorowe i sumienne wykonywanie zadań służbowych”.

Nie sposób w chwili obecnej ocenić jaki wpływ na negatywną decyzję Prokuratora Krajowego, wydaną z upoważnienia Prokuratora Generalnego a odmawiającego zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora przez Panią prokurator, miała powyższa opinia Prokuratora Regionalnego w Szczecinie.

Nie została ona powołana w uzasadnieniu decyzji Prokuratora Generalnego jako mająca na nią wpływ, co nie przesądza, iż taka sytuacja nie zachodziła.

Opisana wyżej sprawa pokazuje, iż doszło do sytuacji, że decyzja procesowa prokuratora, podjęta w ramach przysługującej mu niezależności do oceny materiału dowodowego, stała się podstawą podejmowanych przez przełożonego działań o charakterze represyjnym. Jest to o tyle znamienne, że w ocenie rzekomego rażącego naruszenia prawa przez prokuratora referenta sprawy, Prokurator Regionalny w Szczecinie był odosobniony. Świadczą o tym rozstrzygnięcia stosownych organów.

Trudno zakładać, iż w czasie w jakim miało miejsce powyższe zdarzenie, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego podejmowałby decyzję o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego gdyby nie istniały do tego przesłanki.

Wskazać należy, iż de facto odbierając prokuratorowi możliwości niezależnej oceny materiału dowodowego, jego przełożeni chcieli doprowadzić do tego aby pomimo formalnej niezależności, decyzje prokuratorów referentów spraw podejmowane były zgodnie z ich oczekiwaniem.

Śledztwo w powyższej sprawie zostało wszczęte w dniu 21 października 2013 roku w oparciu o materiały jakie w dniu 3 października 2013 roku przekazał do Prokuratury Generalnej Szef Centralnego Biura Antykorupcyjnego. Powyższe materiały stosowną decyzją Prokuratora Generalnego zostały przekazane z pominięciem właściwości miejscowej do Prokuratury Apelacyjnej w Poznaniu.

Jak wynikało z materiałów, w rezultacie przeprowadzonej kontroli funkcjonariusze CBA Delegatury w Gdańsku zgromadzili dane, na podstawie których powzięto uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstw związanych ze składanymi przez Prezydenta Miasta Gdańska w latach 2007-2012 oświadczeniami majątkowymi.

Nadto zakresem zawiadomienia objęte były okoliczności nabycia przez ww. i członków najbliższej jego rodziny, trzech lokali mieszkalnych i korzystaniem przez niego w związku z powyższym zakupem z nienależnego rabatu, co z kolei pozostawało w związku z wydawanymi przez Urząd Miejski w Gdańsku korzystnymi decyzjami administracyjnymi dla firmy deweloperskiej prowadzącej powyższą inwestycję.

Dodatkowo w kontekście przeprowadzonej analizy przepływów poszczególnych aktywów majątkowych należących do P.A. oraz jego żony, stanowiących zasoby pieniężne w walucie polskiej oraz obcej, powzięto także podejrzenie popełnienia przestępstwa z art. 54 §1 k.k.s.

Śledztwo zostało oznaczone sygn. V Ds.24/13 i zostało wszczęte w zakresie przestępstw z art. 228 § 1 i 5 k.k., 229 § 1 i 4 k.k., 233 § 1 i 6 k.k. oraz art. 54 § 1 k.k.s.

Śledztwo zostało objęte zwierzchnim nadzorem służbowym (sygn. PG III Dsn 148/13) sprawowanym przez prokuratora wykonującego obowiązki w Prokuraturze Generalnej.

W dniu 16 lutego 2015 roku prokurator referent sporządził postanowienie o przedstawieniu zarzutów wobec P.A. zarzucając mu popełnienie 5 przestępstw z art. 233 § 1 i 6 k.k. polegających na złożeniu fałszywych oświadczeń majątkowych.

Przesłuchany w charakterze podejrzanego P.A. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów.

W dniu 20 sierpnia 2015 roku uzupełniono postanowienie o przedstawieniu zarzutów poprzez doprecyzowanie wysokości kwot środków finansowych w poszczególnych oświadczeniach majątkowych.

W dniu 22 października 2015 roku przesłuchano ponownie P.A. który w złożonych wyjaśnieniach potwierdził okoliczności wynikające z przedstawionych mu zarzutów i złożył wniosek o warunkowe umorzenie postępowania.

Postanowieniem z dnia 10 grudnia 2015 roku prokurator referent umorzył częściowo śledztwo w zakresie 3 czynów polegających na złożeniu nieprawdziwych oświadczeń majątkowych - wobec przedawnienia karalności, w zakresie udzielenia i przyjęcia korzyści majątkowych a także w sprawie nieujawnienia dochodów podlegających opodatkowaniu - wobec braku danych dostatecznie uzasadniających popełnienie przestępstwa.

Natomiast w dniu 16 grudnia 2015 roku Prokuratura Apelacyjna w Poznaniu skierowała do Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku wniosek o warunkowe umorzenie postępowania przeciwko P.A. w zakresie zarzucanych mu przestępstw.

Skierowanie wniosku o warunkowe umorzenie postępowania zostało negatywnie ocenione zarówno przez ówczesnego Dyrektora Departamentu Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji (DPZiK) Prokuratury Generalnej, jak też nadzorującego ten Departament Zastępcę Prokuratora Generalnego.

Wyrokiem z dnia 18 marca 2016 roku Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku umorzył warunkowo postępowanie karne przeciwko P.A. wyznaczając okres próby 2 lat. Nadto orzekł obowiązek uiszczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 40 000,00 zł.

Pismem z dnia 22 marca 2016 roku Dyrektor DPZiK Prokuratury Krajowej Mieczysław Śledź polecił prokurator wykonującej obowiązki Naczelnika Wielkopolskiego Wydziału Zamiejscowego DPZiK Prokuratury Krajowej złożenie w trybie art. 422 § 1 i 2 k.p.k. wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia ww. wyroku ze wskazaniem, iż dotyczy całości orzeczenia.

Po sporządzeniu uzasadnienia przez Sąd, zostało ono przesłane przez prokurator wykonującą obowiązki Naczelnika Wielkopolskiego Wydziału Zamiejscowego DPZiK Prokuratury Krajowej wraz ze stanowiskiem referenta sprawy uznającym orzeczenie za słuszne.

Powyższe stanowisko zostało poparte przez Naczelnika wyżej wskazanego Wydziału.

Pismem z dnia 20 maja 2016 roku Mieczysław Śledź Dyrektor DPZiK Prokuratury Krajowej poinformował Naczelnika Wielkopolskiego Wydziału Zamiejscowego DPZiK Prokuratury Krajowej o wydaniu przez Prokuratora Generalnego polecenia w trybie art. 7 § 3 Ustawy Prawo o prokuraturze, dotyczącego konieczności zaskarżenia przedmiotowego wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku.

Pismem z dnia 23 maja 2016 roku ww. naczelnik zawnioskowała przesłanie jej odpisu powyższego polecenia na piśmie wraz z jego uzasadnieniem.

Takowa decyzja w oparciu o przepis art. 7 § 1 i 2 oraz przepis art. 31 § 1 pkt 4 i 34 § 1 pkt 1 ustawy Prawo o prokuraturze w formie pisemnej wraz z uzasadnieniem została sporządzona przez Dyrektora DPZiK Prokuratury Krajowej i przesłana wnioskodawczyni.

W konsekwencji apelacja od wyżej wskazanego orzeczenia Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku została złożona, przy czym jej uzasadnienie miało nader lakoniczny charakter i powołano się w nim na wydane przez Prokuratora Generalnego polecenie oraz motywację zawartą w jego pisemnym uzasadnieniu.

Pismem z dnia 18 kwietnia 2016 roku skierowanym do Prokuratora Krajowego Szef Centralnego Biura Antykorupcyjnego wystąpił o weryfikację prawidłowości wydania przez Prokuraturę Apelacyjną w Poznaniu postanowienia z dnia 10 grudnia 2015 roku o częściowym umorzeniu śledztwa. Powyższe pismo Prokurator Krajowy zadekretował na Dyrektora Departamentu Postępowania Przygotowawczego. Ostatecznie jednak sprawa została przekazana do Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji PK. Pismem z dnia 29 czerwca 2016 roku Zastępca Dyrektora DPZiK Prokuratury Krajowej polecił Naczelnikowi Wielkopolskiego Wydziału Zamiejscowego DPZiK Prokuratury Krajowej podjęcie śledztwa w zakresie w jakim było ono umorzone w dniu 10 grudnia 2015 roku.

Postanowieniem z dnia 1 lipca 2016 roku wydanym przez Naczelnika wyżej wskazanego Wydziału Zamiejscowego, śledztwo zostało podjęte a następnie akta zostały przekazane do Prokuratury Krajowej.

Decyzją Dyrektora DPZiK PK sprawa została przekazana do dalszego prowadzenia Dolnośląskiemu Wydziałowi Zamiejscowemu DPZiK PK, gdzie została zarejestrowana pod sygn. PK I WZ Ds. 47.2016.

Nadmienić należy, iż podjęcia dokonano tylko w odniesieniu do zdarzeń opisanych w pkt. 4-6 postanowienia o umorzeniu śledztwa. Taka sytuacja spotkała się z reakcją Zastępcy Dyrektora DPZiK Prokuratury Krajowej, który wytknął Naczelnikowi Wielkopolskiego Wydziału Zamiejscowego DPZiK Prokuratury Krajowej niewykonanie całości polecenia. W stosownym piśmie ww. tłumaczył swoją decyzję faktem, iż umorzenie czynów opisanych w pkt. 1-3 postanowienia o umorzeniu śledztwa nastąpiło w oparciu o przedawnienie karalności.

Tym niemniej w dniu 11 października 2016 roku wydał postanowienie „o uzupełnieniu i zmianie postanowienia o podjęciu prawomocnie umorzonego śledztwa”, w którym podjął częściowo umorzone śledztwo o sygn. Ap V Ds. 24/13 w zakresie zdarzeń opisanych w tym postanowieniu w pkt. 1-3.

Tak podjęte śledztwo zostało przekazane Dolnośląskiemu Wydziałowi Zamiejscowemu Prokuratury Krajowej celem kontynuowania w ramach poprzednio przekazanych materiałów.

Niezależnie od wyżej wskazanych działań w Prokuraturze Krajowej podjęto w szerokim zakresie analizy dotyczące celowości złożenia wniosku w trybie art. 5 ust. 1 Ustawy z dnia 10 czerwca 2016 roku o zmianie ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (Dz.U z 2016 roku poz.1070) na etapie rozpoznawania apelacji prokuratora od wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku o warunkowym umorzeniu postępowania przeciwko P.A.

W powyższym zakresie istniały rozbieżności prezentowane przez poszczególne komórki organizacyjne Prokuratury Krajowej. Ostatecznie poleceniem z dnia 5 września 2016 roku Dyrektor DPZiK Prokuratury Krajowej Mieczysław Śledź zobowiązał Naczelnika Wielkopolskiego Wydziału Zamiejscowego DPZiK Prokuratury Krajowej, do wystąpienia w trybie art. 5 ust. 1 wyżej cytowanej ustawy do Sądu Okręgowego w Gdańsku z wnioskiem o zwrot sprawy byłej Prokuratury Apelacyjnej w Poznaniu przeciwko P.A., znajdującej się w tym czasie na etapie postępowania odwoławczego przed Sądem Okręgowym w Gdańsku.

Wyżej wskazany Naczelnik Wydziału przedłożył przy piśmie z dnia 7 września 2016 roku projekt powyższego wniosku, zawierający też wnioski w zakresie rozpoznania wniesionej apelacji.

Po krytycznych uwagach Dyrektora DPZiK Prokuratury Krajowej zawartych w piśmie z dnia 7 września 2016 roku, w dniu 8 września 2016 roku przekazał kolejny projekt wniosku, który został zaaprobowany przez Prokuraturę Krajową. W dniu 9 września 2016 roku powyższy wniosek został skierowany do Sądu Okręgowego w Gdańsku.

Pismem z dnia 12 września 2016 roku Naczelnik Dolnośląskiego Wydziału zwrócił się do Dyrektora DPZiK Prokuratury Krajowej z zapytaniem o zasadność złożenia do Sądu Okręgowego w Gdańsku wniosku o odroczenie terminu zaplanowanej rozprawy odwoławczej. Jednocześnie sformułował zapytanie w zakresie możliwości zaskarżenia ewentualnej decyzji nieuwzględniającej wniosku o zwrot sprawy.

Postanowieniem z dnia 14 września 2016 roku Sąd Okręgowy w Gdańsku nie uwzględnił wniosku prokuratora o przekazanie sprawy przeciwko P.A. do prokuratury.

Również w tym przypadku projekt zażalenia na powyższe postanowienie został przesłany do Prokuratury Krajowej. Po naniesieniu uwag wskazanych przez PK, zażalenie zostało w dniu 28 września 2016 roku skierowane do Sądu Apelacyjnego w Gdańsku.

Postanowieniem z dnia 19 października 2016 roku Sąd Apelacyjny w Gdańsku pozostawił powyższe zażalenie bez rozpoznania uznając, iż na postanowienie wydane w tym trybie zażalenie nie przysługuje. Pomimo zaskarżenia tego postanowienia przez prokuratora, zostało ono utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 16 listopada 2016 roku.

Wyrokiem z dnia 1 grudnia 2016 roku Sąd Okręgowy w Gdańsku uchylił wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk -Południe w Gdańsku o warunkowym umorzeniu postępowania w sprawie p-ko P.A.

W związku z powyższym wymieniony Wydział Zamiejscowy skierował do Sądu Rejonowego wniosek o zwrot sprawy do prokuratury celem uzupełnienia postępowania. Również w tym przypadku projekt wniosku był opiniowany w Prokuraturze Krajowej i dopiero po stosownej korekcie przesłany do właściwego sądu.

Ostatecznie Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku postanowieniem z dnia 26 czerwca 2017 roku odmówił uwzględnienia wniosku o przekazanie sprawy prokuratorowi. Powyższe postępowanie było prowadzone przed wyżej wskazanym Sądem do dnia 22 marca 2019 roku kiedy to zostało umorzone na podstawie art. 17 § 1 pkt 5 k.p.k. wobec śmierci P.A.

Postanowieniem z dnia 31 marca 2017 roku dołączono do postępowania prowadzonego pod sygn. PK I WZ Ds. 47.2016 przez Dolnośląski Wydział Zamiejscowy materiały dochodzenia nadzorowanego przez Prokuraturę Okręgową w Gdańsku w sprawie PO II Ds. 7.2017 przeciwko P.A. i M.A. podejrzanym o czyny z art. 56 § 1 i 2 k.k.s.

Zarzuty odnośnie do podejrzanych zostały uzupełnione postanowieniami z dnia 20 grudnia 2017 roku. Następnie wobec P.A. w dniu 20 marca 2018 roku, kiedy dodatkowo zarzucono ww. złożenie nieprawdziwego oświadczenia majątkowego za 2012 rok.

W okresie od czerwca 2018 roku do lipca 2018 roku w ramach śledztwa PK I WZ Ds. 47.2016 rozpoczęto opracowywanie postanowień o przedstawieniu zarzutów w odniesieniu do J.A., J.K. i W.K. Projekty powyższych postanowień były każdorazowo wysyłane do Prokuratury Krajowej, gdzie w Departamencie do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji były analizowane, jak również dokonywano ich korekt przekazując uwagi referentom sprawy. Ostatecznie ogłoszenie postanowień i czynności z podejrzanymi nastąpiły w lipcu i sierpniu 2018 roku. Co ciekawe podejrzanym J.K. i W.K. zarzucono popełnienie czynów z art. 299 § 1 i 4 k.k. polegających na udzieleniu korzyści majątkowej znacznej wartości P.A. Natomiast w odniesieniu do P.A. nie sformułowano zarzutu przyjęcia takowej korzyści.

W dniu 24 lutego 2020 roku zarzut popełnienia czynu z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. przedstawiono T. L.

Postanowieniem z dnia 20 marca 2019 roku umorzono śledztwo w części, to jest w zakresie podejrzanego P.A. na podstawie art. 17 § 1 pkt 5 k.p.k. wobec jego śmierci.

Sposób procedowania z powyższym postanowieniem był analogiczny jak z pozostałymi decyzjami. Projekty decyzji były przysyłane do Departamentu do spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji gdzie były korygowane, często w banalnym zakresie.

Nie inna sytuacja miała miejsce w chwili zakończenia śledztwa.

Śledztwo zostało zamknięte postanowieniem z dnia 12 czerwca 2020 roku.

20 lipca 2020 roku Naczelnik Dolnośląskiego Wydziału Zamiejscowego przesłał do Prokuratury Krajowej projekt aktu oskarżenia.

Ostatecznie akt oskarżenia został skierowany do Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku w dniu 13 sierpnia 2020 roku, to jest 2 miesiące po zamknięciu śledztwa.

Aktem oskarżenia zostali objęci W.K., J.K., T.L., J.A. oraz M.A.

Z uwagi na realną obawę przedawnienia karalności czynów zarzuconych M.A. na etapie postępowania sądowego, sprawa ww. została wyłączona do odrębnego postępowania. W tym zakresie wyrokiem z dnia 1 czerwca 2022 roku Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku uniewinnił ww. oskarżoną.

W dniu 7 września 2022 roku Naczelnik Dolnośląskiego Wydziału Zamiejscowego przesłał do Prokuratury Krajowej projekt apelacji od wyżej wskazanego orzeczenia.

Z adnotacji naniesionych na powyższym projekcie przez Zastępcę Dyrektora DPZiK Prokuratury Krajowej wynika, że ma uwagi zarówno do sposobu sformułowania zarzutów jak też uzasadnienia apelacji.

Ostatecznie poprawiona apelacja została złożona w dniu 20 września 2022 roku.

Wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2023 Sąd Okręgowy w Gdańsku (sygn. V Ka 2353/22) uchylił wyrok sądu I instancji i przekazał sprawę do Sądu Rejonowego Gdańsk- Południe w Gdańsku do ponownego rozpoznania.

Termin rozprawy przed Sądem Rejonowym Gdańsk – Południe w Gdańsku został wyznaczony na dzień 22 lutego 2024 roku.

W dniu 24 stycznia 2024 roku przesłano do Prokuratury Krajowej projekt wniosku do SR Gdańsk-Południe w Gdańsku o umorzenie postępowania z uwagi na przedawnienia karalności czynów.

Opisany wyżej tryb realizacji zwierzchniego nadzoru służbowego powodował, iż praktycznie każda decyzja procesowa prokuratora referenta sprawy była przesyłana w formie projektu do Prokuratury Krajowej gdzie podlegała ocenie często kilku osób. Ponownie trafiała do referenta, który nanosił zmiany stosownie do uwag Prokuratury Krajowej i ponownie przysyłał decyzje do akceptacji.

Takie procedowanie jest klasycznym przykładem braku minimalnej nawet niezależności prokuratora przy podejmowaniu decyzji procesowych. Dodać bowiem należy, iż w Wydziale w jakim postępowanie było prowadzone funkcjonował również wewnętrzny nadzór służbowy sprawowany przez Naczelnika Wydziału Zamiejscowego.

Stwierdzić należy, iż taki sposób sprawowania zwierzchniego nadzoru służbowego w znacznym stopniu przyczyniał się do przewlekłości postępowania. Poza decyzjami, których czas wniesienia limitowały terminy procesowe, w pozostałych przypadkach projekty decyzji były długotrwale opiniowane. W aktach podręcznych ujawniono szereg decyzji oznaczonych jako projekty, których ostatecznie nie skierowano do zaopiniowania i nie realizowano (np. postanowienie o wyłączeniu materiałów do odrębnego postępowania).

Wyżej opisany sposób sprawowania zwierzchniego nadzoru służbowego, należy ocenić krytycznie jako stanowiący zaprzeczenie niezależności prokuratora przy podejmowaniu decyzji procesowych.

Analiza materiałów pozwala na ocenę sposobu sprawowania zwierzchniego nadzoru służbowego, jego charakteru oraz wpływu na podejmowane przez kolejnych referentów sprawy decyzje procesowe. W niniejszej analizie zaprezentowano dość szczegółowo przebieg postępowania, pokazując mechanizmy działań podejmowanych w niniejszej sprawie w ramach prokuratury, albowiem wydaje się, obrazuje to, iż formalnie nie wychodząc poza obowiązujące reguły zwierzchniego nadzoru służbowego, samodzielność prokuratora referenta sprawy stała się iluzoryczna.

202) RP I Ds 24.2019 Prokuratury Regionalnej w Szczecinie

Postępowanie zostało zainicjowane na skutek zawiadomienia, które wpłynęło w dniu 28 maja 2019 r. do Prokuratury Okręgowej w Szczecinie (złożone przez Prezesa Zarządu Enevis Sp. z o.o. oraz Prezesa Zarządu Enevis Senegal S.A.).

Zawiadomienie dotyczyło podejrzenia popełnienia przestępstwa przez członków Zarządu Grupy Azoty Zakłady Chemiczne „Police” S.A. polegającego na zaniechaniu prowadzenia i kontynuacji inwestycji „Produkcja kwasu fosforowego w Senegal: etap 1 – uruchomienie kopalni fosforytów w Senegal”, pomimo braku ku temu faktycznych podstaw i wyrządzenia Grupie Azoty szkody w wielkich rozmiarach w wysokości nie mniejszej niż 381 mln zł. tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 3 k.k.

W treści zawiadomienia zarzucono również, że Zarząd Grupy Azoty „Police” S.A. poprzez zaniechanie tzw. kontraktu senegalskiego, doprowadził do niewypłacalności, a następnie upadłości African Investment Group S.A. będącej spółką zależną wobec Grupy Azoty, w sytuacji gdy wskazany podmiot był dłużnikiem wielu wierzycieli w szczególności Enevis Senegal S.A. oraz Enevis Sp. z o.o.

Zawiadomienie zostało zarejestrowane w repertorium „Ko” pod sygnaturą PO II Ko 47.2019 i po upływie 2 miesięcy, w dniu 30 lipca 2019 r. przesłane przez Zastępcę Prokuratora Okręgowego w Szczecinie do Prokuratury Regionalnej w Szczecinie, w celu rozważenia rozpoznania sprawy w ramach prowadzonego już postępowania o sygn. RP I Ds.71.2016.

Pismem z dnia 13 września 2019 r. Naczelnik Wydziału I ds. Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Regionalnej poinformował Prokuraturę Okręgową w Szczecinie, że z uwagi na zakaz kumulacji ról procesowych przedmiotowe zawiadomienie nie mogło zostać połączone ze sprawą RP I Ds.71.2016.

W dniu 31 grudnia 2019 r. prokurator referent wydał w oparciu o art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa, które należy ocenić jako oczywiście przedwczesne.

W toku postępowania sprawdzającego prokurator prowadzący sprawę wezwał pisemnie pełnomocnika zawiadamiających do nadesłania dokumentów potwierdzających istnienie wiarytelności African Investment Group S.A. wobec Enevis Sp. z o.o. oraz Enevis Senegal S.A.

Żądane dokumenty zostały przesłane do Prokuratury Okręowej w Szczecinie w dniu 7 listopada 2019 r.

W dniu 29 listopada 2019 r. prokurator wydał zarządzenie o powierzeniu realizacji czynności w przedmiotowej sprawie CBA Delegatura w Szczecinie poprzez polecenie przeprowadzenia czynności procesowych w trybie art. 307 § 1 k.p.k. w postaci przesłuchania w charakterze świadków zawiadamiających w terminie do 20.12.2019 r.

W dniu 2 grudnia 2019 r. do akt dołączono uwierzytelnione kserokopie różnych dokumentów z akt śledztwa Prokuratury Regionalnej w Szczecinie o sygn. RP I Ds 71.2016, bez określenia jaki jest przedmiot tego postępowania oraz na jakim etapie ono się znajduje. W aktach sprawy brak jest również jakiegokolwiek informacji w oparciu o jakie kryterium wyodrębniono dokumenty, które zostały dołączone do akt sprawy poddanej badaniu.

W dniu 31 grudnia 2019 r. pomimo nieprzesłuchania zawiadamiających prokurator wydał postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa, jednocześnie z uwagi na zawilść sprawy odraczając sporządzenie uzasadnienia tej decyzji na okres 7 dni.

Uzasadnienie postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa w większości zawierające opis treści zawiadomienia, pomimo skomplikowanego przedmiotu postępowania jest ogólnikowe i nie odnosi się szczegółowo do zarzutów podniesionych w zawiadomieniu oraz załączonych do niego dokumentów.

W dniu 21 stycznia 2020 r. pełnomocnik zawiadamiających złożył zażalenie na postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania.

Po wpływie przedmiotowego zażalenia prokurator prowadzący sprawę pismem z dnia 13 lutego 2020 r. zwrócił się do CBA Delegatury w Szczecinie, w którym stwierdził, cyt.: „...w związku ze złożeniem zażalenia na postanowienie o odmowie wszczęcia ... proszę o przesłuchanie w charakterze świadków zawiadamiających na okoliczności podniesione w pisemnym zawiadomieniu ...”.

Dopiero w dniu 12 marca 2020 r. funkcjonariusz CBA przesłuchał w wyjątkowo lakoniczny i pobieżny sposób zawiadamiających J.P. i G.W., po czym w dniu 24 marca 2020 r. prokurator wydał zarządzenie o przyjęciu zażalenia na postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania i następnego dnia przesłał akta do Sądu Okręgowego w Szczecinie.

Jednocześnie prokurator przesyłając akta sprawy do sądu, w żaden sposób nie odniósł się do zarzutów podniesionych w zażaleniu pełnomocnika zawiadamiających.

Postanowieniem z dnia 14 lipca 2020 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie pozostawił złożone zażalenie bez rozpoznania w zakresie czynów 1, 2, 4, 5 i 6 oraz utrzymał w mocy zażalenie w zakresie czynu opisanego w pkt 3 zaskarżonego postanowienia.

Sąd uznał, że w odniesieniu do czterech z pięciu czynów opisanych w sentencji postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa zawiadamiający: Enevis Sp. z o.o. oraz Enevis Senegal S.A. nie są pokrzywdzonymi, a zatem nie przysługuje im prawo do wniesienia zażalenia.

Odnosnie do jednego z czynów polegającego na tym, iż członkowie Zarządu Grupy Azoty „Police” S.A. poprzez zaniechanie tzw. „kontraktu senegalskiego” doprowadzili do niewypłacalności spółki zależnej Africa Investment Group S.A., a następnie jej upadłości, w sytuacji gdy wskazany podmiot był dłużnikiem wielu wierzycieli w szczególności Enevis Senegal S.A. oraz Enevis Sp. z o.o. tj. czynu z art. 296 § 3 k.k., sąd utrzymał w mocy postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa.

Postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa należy uznać za decyzję zdecydowanie przedwczesną.

Prokurator prowadzący sprawę w żaden sposób nie zareagował na fakt, że funkcjonariusze CBA nie przesłuchali (w wyznaczonym przez niego terminie) zawiadamiających w charakterze świadków. Pomimo niewykonania tych czynności prokurator wydał postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa.

Ponowne polecenie przesłuchania zawiadamiających w charakterze świadków wydane przez prokuratora po złożeniu przez nich zażalenia, jak również ogólnikowość przesłuchań jednoznacznie wskazuje, iż na tym etapie przesłuchania te miały na celu wyłącznie podważenie podniesionego w zażaleniu zarzutu braku wykonania tych czynności.

Skomplikowany przedmiot postępowania, a w szczególności podniesiony w zawiadomieniu zarzut wyrządzenia przez Zarząd Grupy Azoty Zakłady Chemiczne „Police” S.A., czyli jednej z kluczowych spółek Skarbu Państwa szkody w wielkich rozmiarach wymagał szczegółowego wyjaśnienia i pełnego zweryfikowania zarzutów oraz informacji wskazanych w zawiadomieniu.

W szczególności w treści postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa w żaden sposób nie odniesiono się do twierdzenia zawartego w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa, iż cyt.: „... *jedyną i wyłączną dokumentacją konieczną do określenia nieopłacalności ekonomicznej „inwestycji afrykańskiej” i bezcelowości kontynuowania prac eksploracyjno-eksploatacyjnych, a zatem podjęcia obiektywnie racjonalnej decyzji, stanowiłoby kompletne Studium Wykonalności opracowane między innymi na bazie Raportu geologicznego, Koncesja: Kemeber-Sagatta-Ndande, Rejon: Ndande East, z dnia 31.08.2016 ...*”. Zdaniem zawiadamiającego raport ten nigdy nie został wykorzystany do celu wynikającego z jego przeznaczenia, a Zarząd Grupy Azoty Zakłady Chemiczne „Police” S.A. był w posiadaniu informacji, że złoża istnieją i ich eksploatacja jest opłacalna.

Złożony i skomplikowany charakter postępowania, przy jednoczesnym uwzględnieniu wagi sprawy oraz wysokości wskazywanej w zawiadomieniu szkody powstałej w mieniu Grupy Azoty „Police” S.A. wykluczał możliwość pełnego i szczegółowego wyjaśnienia okoliczności opisanych w zawiadomieniu w ramach czynności sprawdzających.

W dniu 5 stycznia 2022 r. J.P. (zawiadamiający w sprawie poddanej badaniu) złożył do Prokuratury Okręgowej w Szczecinie kolejne datowane na 12 listopada 2021 r. zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa niedopełnienia obowiązków przez członków Zarządu Grupy Azoty dotyczące odstąpienia od kontraktu senegalskiego z wnioskiem o prowadzenie przez Prokuraturę Regionalną. Należy zaznaczyć, iż trzy z czterech czynów opisanych w przedmiotowym zawiadomieniu były tożsame z czynami opisanymi w postanowieniu o odmowie wszczęcia śledztwa z dnia 31 grudnia 2019 r.

Jeszcze tego samego dnia Prokurator Okręgowy w Szczecinie zwrócił się do Zastępcy Prokuratora Regionalnego w Szczecinie z wnioskiem o prowadzenie sprawy z przedmiotowego zawiadomienia przez Prokuraturę Regionalną.

W dniu 18 stycznia 2022 r. Zastępca Prokuratora Regionalnego w Szczecinie poinformował J.P., że jego zawiadomienie w zakresie czynów od I do III (czyli tożsamych z treścią zawiadomienia z dnia 27 maja 2019 r.) zostało potraktowane jako wniosek o wszczęcie postępowania przygotowawczego w sprawie o sygn. RP I Ds 24.2019 i rozpoznane w trybie § 256 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury. Jednocześnie Zastępca

Prokuratora Regionalnego stwierdził, że brak jest podstaw do kontynuowania postępowania o sygn. RP I Ds 24.2019.

Analiza akt postępowania wskazuje na konieczność podjęcia postępowania.

203) 2009-1.Ds.98.2023 Prokuratury Regionalnej w Szczecinie

Postępowanie przygotowawcze o sygn. 2009-1.Ds.98.2023 zostało zapoczątkowane postanowieniem z dnia 6 lipca 2023 r. o wyłączeniu ze śledztwa w sprawie zorganizowanej grupy przestępczej działającej na terenie Szczecina (sygn. 2009-1.Ds.69.2022) materiałów dotyczących oszustwa na szkodę R.K. tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k..

Materiały sprawy wyłączone zostały wraz z postanowieniem o wszczęciu śledztwa w sprawie głównej o sygn. 2009-1.Ds.69.2022 z dnia 5 lipca 2022 r.

Wyłączenie materiałów do odrębnego postępowania zostało uzasadnione możliwością wcześniejszego zakończenia postępowania w zakresie czynu z art. 286 § 1 k.k. popełnionego na szkodę R.K.

Śledztwo w wyłączonej sprawie o sygn. 2009-1.Ds.98.2023 zostało zakończone skierowaniem aktu oskarżenia w dniu 1 grudnia 2023 r.

W śledztwie wydane zostały postanowienia o przedstawieniu zarzutów wobec 4 podejrzanych: P.W., M.M. (obydwaj adwokaci), K.A. i P.F.

Podjezranemu P.W. przedstawiono zarzuty popełnienia 10 przestępstw, w tym m.in. o to, że w okresie nie wcześniej jak od marca 2014 do 3 lutego 2015 r. w S. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w zamiarze osiągnięcia korzyści majątkowej znacznej wartości w kwocie co najmniej 250.000,00 złotych wprowadził w błąd Sąd Okręgowy w S., który wskutek tego błędu w sprawie o sygn. I Nc 477/14 rozporządził mieniem R.K., nakazując mu wyrokiem z 03.02.2015 r. zapłatę powyższej kwoty wraz z umownymi i ustawowymi odsetkami - tj. o przestępstwo z art. 270 § 2 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

W dniach 16 października 2023 r. i 21 października 2023 r. zostały wydane postanowienia o uzupełnieniu zarzutów stawianych podejzranemu P.W. polegające na przedstawieniu czterech dodatkowych zarzutów, z czego dwa dotyczyły czynów popełnionych po skierowaniu przeciwko wymienionemu wniosku o zastosowanie tymczasowego aresztowania, a jednocześnie pozostających w bezpośrednim związku z przedmiotem prowadzącego śledztwa, tj. podżegania świadka S.O. do złożenia fałszywych zeznań w sprawie tj. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. oraz użycia

groźby bezprawnej w celu wywarcia wpływu na świadka S.O. tj. przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 245 k.k. w zw. z art. 11 § 1 k.k..

W dniu 6 listopada 2023 r. wydane zostało postanowienie o uzupełnieniu zarzutów stawianych podejrzanemu P.W. o kolejny czyn z art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 245 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 1 k.k. popełniony na szkodę S.O.

K.A. przedstawiono zarzut o czyn z art. 270 § 2 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

M.M. przedstawiono zarzut o czyn z art. 239 § 1 k.k. w zb. z art. 266 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 11 § 2 k.k.

Zastrzeżenia budzi styl w jakim skonstruowany został opis niektórych czynów zarzucanych zwłaszcza podejrzanemu P.W., który powoduje iż są one nieczytelne bądź nie zawierają istotnych elementów, które winny zostać uwzględnione w konstrukcji zarzutu.

W toku postępowania przygotowawczego trzykrotnie złożone zostały wnioski o wyłączenie prokurator B.Z. od prowadzenia postępowania, w których wnioskodawcy zarzucali jej brak bezstronności w prowadzonej sprawie.

Wniosek podejrzanego P.W. o wyłączenie prokurator B.Z. od prowadzenia postępowania został w związku z przejściem prokurator w stan spoczynku uznany przez Zastępcę Prokuratora Regionalnego w S. za bezprzedmiotowy.

W dniu 18 stycznia 2024 r. Sąd Najwyższy po rozpoznaniu wystąpienia Sądu Okręgowego w S. przekazał przedmiotową sprawę w trybie art. 37 k.k. do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Z., wskazując iż wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości.

Postanowieniem z dnia 7 maja 2024 r. (II K 26/24) Sąd Okręgowy w Z. nie uwzględnił wniosków obrońców oskarżonych K.A. i M.M. o umorzenie postępowania z uwagi na negatywną przesłankę procesową z art. 17 § 1 pkt 9 k.k., tj. brak skargi uprawnionego prokuratora wynikający z faktu wadliwego przywrócenia autora aktu oskarżenia – prokurator B.Z. będącej prokuratorem w stanie spoczynku do służby czynnej.

Jednocześnie zarządzeniem z dnia 22 maja 2024 r. Sąd Okręgowy w Z. po przeprowadzeniu wstępnej kontroli oskarżenia na podstawie art. 337 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 § 1 pkt 4 k.p.k., zwrócił Prokuratorowi Regionalnemu w S. akt oskarżenia w celu usunięcia – w terminie 7 dni – jego braków formalnych poprzez podpisanie aktu oskarżenia przez prokuratora uprawnionego do wniesienia aktu oskarżenia.

W dniu 4 czerwca 2024 r. skierowany został do Sądu ponownie akt oskarżenia podpisany przez Prokuratora Regionalnego w S.

Postanowieniem z dnia 1 października 2024 r. Sąd Okręgowy w Zielonej Górze po rozpoznaniu wniosków oskarżonych P.W., M.M. oraz K.A. zwrócił sprawę prokuratorowi w celu uzupełnienia postępowania przygotowawczego poprzez usunięcie wad istotnych czynności dokonanych w toku postępowania, a polegających na wykonaniu ich przez prokuratora w stanie spoczynku B.Z. wobec nieskutecznego jej powrotu ze stanu spoczynku w stan czynny.

Postanowieniem z dnia 15 stycznia 2025 r. Sąd Apelacyjny w Poznaniu (sygn. II Akz 745/24) po rozpoznaniu zażaleń prokuratora oraz oskarżyciela posiłkowego B.K. uchylił postanowienie z 1 października 2024 r. o zwrocie sprawy prokuratorowi i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Zielonej Górze do ponownego rozpoznania.

204) PO I Ds 87.2020 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

Sprawa o sygn. akt PO I Ds 87.2020 Prokuratury Okręgowej w Warszawie została zainicjowana pisemnym zawiadomieniem z dnia 29 kwietnia 2020 r. autorstwa Marszałka Sejmu RP Elżbiety Witek o podejrzeniu popełnienia przestępstwa polegającego na nieuprawnionym posłużeniu się blankietem korespondencyjnym Biura Analiz Sejmowych Kancelarii Sejmu, opatrzonym logo Sejmu RP poprzez sporządzenie na ww. blankiecie opinii pt. *„dopuszczalność zastosowania art. 99 ustawy z dnia 16 kwietnia 2020 r. o szczególnych instrumentach wsparcia w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2 w celu udostępnienia danych ze spisu wyborców”*.

Z opinii wynikało, że żądanie Poczty Polskiej S.A. dotyczące przekazywania przez samorządy danych wyborców opiera się na decyzji Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 kwietnia 2020 r. wydanej z rażącym naruszeniem prawa. Decyzja poleciła operatorowi realizację zadania, które w dniu jej wydania nie leżało w sferze zadań operatora publicznego, ponieważ przepisy Ustawy z dnia 05.01.2011 r. Kodeks Wyborczy powierzają takie zadania odpowiednio: komisarzowi wyborczemu, urzędnikowi wyborczemu i innym enumeratywnie wyliczonym podmiotom.

W niniejszej sprawie w dniu 25 maja 2020 r. wszczęto postępowanie w sprawie podrobienia dokumentu w celu użycia za autentyczny, w bliżej nieustalonym dniu w okresie pomiędzy 25, a 28 kwietnia 2020 r., w nieustalonym miejscu w postaci opinii prawnej z dnia 25 kwietnia 2020 r. poprzez opatrzenie ww. dokumentu oznaczeniem Kancelarii Sejmu, Biura Analiz Sejmowych oraz logo Sejmu RP, bez wiedzy uprawnionych podmiotów, aby nadać pozory pochodzenia dokumentu od tych podmiotów, podczas gdy niniejsza ekspertyza została sporządzona przez eksperta zewnętrznego, tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k.

Podczas prowadzonego postępowania przygotowawczego ustalono, że w dniu 23 kwietnia 2020 r. do Biura Analiz Sejmowych wpłynęło zamówienie Wicemarszałek Sejmu Małgorzaty Kidawy-Błońskiej na wykonanie opinii przez eksperta zewnętrznego. Osobą wskazaną przez Wicemarszałek Sejmu była konkretna osoba, która nie była pracownikiem tego Biura, a ekspertem zewnętrznym. Jak ustalono, Zastępca Dyrektora Biura Analiz Sejmowych w dniu 23 kwietnia 2020 r. przekazał powyższe zamówienie celem nawiązania kontaktu ze wskazanym ekspertem. Następnie w dniu 27 kwietnia 2020 r. do pracownika Biura wpłynęła opinia w formie e-mailowej. W tym samym czasie skontaktował się z nim telefonicznie ekspert, który poinformował, iż aby ułatwić pracę umieścił opinię na papierze firmowym z oznaczeniem Biura Analiz Sejmowych i logo Sejmu. Pracownik Biura przekleił opinię na właściwy szablon, opatrzyła go numerem zgodnym z rejestracją w bazie BAS, po czym skontaktowała się z naczelnikiem odpowiedniego wydziału celem dalszego procedowania. Opinia została ostatecznie przekazana Wicemarszałek Sejmu Małgorzacie Kidawie - Błońskiej w dniu 27 kwietnia 2020 r.

W tym miejscu wskazać należy, że zasady doradztwa naukowego na rzecz Sejmu określa uchwała nr 28 Prezydium Sejmu z dnia 19 kwietnia 1995 r. Zgodnie z paragrafem 4 przedmiotowej uchwały możliwe są dwa tryby zamawiania opinii i ekspertyz: w Biurze Analiz Sejmowych Kancelarii Sejmu oraz za pośrednictwem Biura Analiz Sejmowych Kancelarii Sejmu u wskazanych ekspertów. Zgodnie z paragrafem 3 ustępem 2 ww. uchwały, uprawnionymi do zamawiania opinii i ekspertyz są: Marszałek Sejmu, Wicemarszałkowie Sejmu, Prezydium Sejmu, Konwent Seniorów, komisje i podkomisje sejmowe, kluby parlamentarne, koła poselskie.

W dniu 27 kwietnia 2020 r. na stronie internetowej Związku Miast Polskich ukazała się przedmiotowa opinia na blankiecie korespondencyjnym Biura Analiz Sejmowych opatrzona logiem Sejmu RP i następującym komentarzem: „Opinia Biura Analiz Sejmowych potwierdza nasze opinie w sprawie wykładni art. 99 ustawy z dnia 16 kwietnia br. Wojewodowie rozesłali do gmin pismo informacyjne w sprawie wniosku Poczty Polskiej, zawiera ono wykładnię prawną art. 99 ustawy z dnia 16 kwietnia br. W odpowiedzi można wysłać im informację, że nie zgadzamy się z przedstawioną przez nich wykładnią prawną. Posiadamy własne, odmienne. Potwierdza je załączona opinia Biura Analiz Sejmowych.”.

Podczas prowadzonego postępowania przygotowawczego przesłuchano w charakterze świadka eksperta, który wydał opinie w niniejszej sprawie.

Zeznał, że w celu zachowania parametrów technicznych i układu, pobrał plik z Systemu Informacyjnego Sejmu i sporządził opinię na formacie tekstu używanego przez Biuro Analiz Sejmowych. Dokument miał układ graficzny i tekstowy taki, jak ekspertyza sporządzona dla ww. organu, z oznaczeniami Kancelarii Sejmu, Biura Analiz Sejmowych oraz logo Sejmu RP. Dodał, że

celem jego działania było ułatwienie pracy sobie i korektorowi. W zamówieniu miał bowiem konkretne parametry tekstu. Wskazał, że nie znał trybów sporządzania opinii w Biurze Analiz Sejmowych i za pośrednictwem tego Biura.

Wskazać należy, że czynność ta została rozłożona na dwa dni: 14 lipca 2020 r. godz. 9.00 do 12.25 i 15.07.2020 r. godz. 7.00 do 13.00. Sprawą długotrwałości przesłuchania eksperta zainteresował się Rzecznik Praw Obywatelskich, który w dniu 01 października 2020 r. skierował pismo do Prokuratora Okręgowego w Warszawie prosząc o wyjaśnienia. W odpowiedzi wskazano, że cezurę czasową procedowania z udziałem eksperta wyznaczał zakres przedmiotowego postępowania, charakter zadawanych pytań i przede wszystkim obszerność depozycji świadka.

Prokurator referent, realizując w znacznej części wnioski dowodowe Sejmu zleciła biegłemu informatykowi przeprowadzenie oględzin skrzynki e-mailowej poczty elektronicznej eksperta i ustalił, że wydana przez niego opinia została wysłana tylko do pracownika Biura Analiz Sejmowych. Nie udało się natomiast stwierdzić, czy załącznik w postaci przedmiotowej opinii był udostępniany innym odbiorcom. Ponadto dokonano procesowego zabezpieczenia komunikatora Messenger powiązanego z kontem na portalu społecznościowym Facebook eksperta, w tym korespondencji z tego komunikatora prowadzonej z posłem Koalicji Obywatelskiej. W związku ze złożonymi zeznaniami przez eksperta, iż dane mające znaczenie dla przedmiotowego postępowania znajdują się na poczcie uniwersyteckiej, postanowieniem z dnia 23 lipca 2020 r. prokurator referent wystąpił do właściwego Uniwersytetu o przekazanie w postaci elektronicznej zawartości skrzynki pocztowej za okres wskazany w postanowieniu z dnia 23 lipca 2020 r.

Podczas postępowania przygotowawczego za niezbędne prokurator referent uznał uzyskanie od administratora serwera na którym umieszczona jest strona internetowa Związku Miast Polskich danych mających znaczenie dla prowadzonej sprawy. Na podstawie pozyskanych danych ustalono, że przedmiotowa opinia prawna została przesłana na adres e-mailowy dyrektora biura Związku Miast Polskich z adresu adwokata, który otrzymał ją z kancelarii prawnej. Przedstawiciel tej kancelarii nie pamiętał w jaki sposób wszedł w jej posiadanie.

Postanowieniem z dnia 19 maja 2021 r. prokurator umorzył śledztwo w sprawie:

1. podrobienia dokumentu, w celu użycia za autentyczny, w bliżej nieustalonym dniu w okresie od 25 do 28 kwietnia 2020 r., w nieustalonym miejscu w postaci opinii prawnej z dnia 25 kwietnia 2020 r. poprzez opatrzenie ww. dokumentu oznaczeniem Kancelarii Sejmu, Biura Analiz Sejmowych oraz logo Sejmu RP, bez wiedzy uprawnionych podmiotów, aby nadać pozory pochodzenia dokumentu od ww., podczas gdy niniejsza ekspertyza została sporządzona przez eksperta zewnętrznego, tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

2. użycia w okresie od dnia 27 do 28 kwietnia 2020 r., w nieustalonym miejscu, jako autentycznego podrobionego dokumentu, w postaci opinii prawnej datowanej na dzień 25 kwietnia 2020 r., opatrzonej oznaczeniem Kancelarii Sejmu, Biura Analiz Sejmowych oraz logo Sejmu RP, bez wiedzy uprawnionych podmiotów, tak aby nadać pozory pochodzenia dokumentu od ww. organu, podczas gdy powyższa opinia została sporządzona przez eksperta zewnętrznego, m.in. poprzez opublikowanie jej na stronie internetowej Związku Miast Polskich tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k., na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

W uzasadnieniu prokurator referent wskazał, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na stwierdzenie, że osoba sporządzająca opinię prawną z dnia 25 kwietnia 2020 r. działała w zamiarze bezpośrednim, chcąc nadać przedmiotowemu dokumentowi waloru urzędowego, pochodzącego od Biura Analiz Sejmowych. Wskazał, że z zeznań eksperta wynikało, że sam pobrał ze stron sejmowych plik zawierający oznaczenia Biura Analiz Sejmowych w celu ułatwienia sobie pracy z tekstem, gdyż w zamówieniu miał konkretne parametry tekstu. Założył, że Biuro Analiz Sejmowych zmieni, czy też nawet usunie te elementy w trakcie korekty. Ponadto na tym etapie dokument nie był udostępniany, rozpowszechniany bliżej nieokreślonej grupie osób. Natomiast osoby, które użyły tej opinii były w pełni przekonane, że została wydana przez Biuro Analiz Sejmowych, nie mieli świadomości, że dokument ten nie został wydany przez ten organ, a sporządzony przez eksperta zewnętrznego.

Na powyższe postanowienie w dniu 07 czerwca 2021 r. Kancelaria Sejmu złożyła zażalenie.

W dniu 06 lipca 2021 r. prokurator wydał zarządzenie o odmowie przyjęcia zażalenia jako pochodzącego od osoby nieuprawnionej. Zostało ono zaskarżone.

Postanowieniem z dnia 09 sierpnia 2021 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie XIV Wydział Karny (sygn. akt III Kp 1826/21) utrzymał w mocy zarządzenie prokuratora z dnia 06 lipca 2021 r.

Sprawa była w zainteresowaniu Prokuratury Regionalnej w Warszawie, którą na bieżąco informowano o biegu sprawy.

Trwające niespełna rok postępowanie, prowadzone z rozmachem, z wywołanymi opiniami biegłych informatyków pokazuje, iż okoliczności wdrożenia śledztwa, sposób jego prowadzenia świadczą o specyficznym wymiarze sprawy i pozamerytorycznych akcentach decydujących o jego istocie.

Sprawa o sygn. akt PR 1 Ds 455.2021 Prokuratury Rejonowej Toruń–Centrum Zachód w Toruniu prowadzona była na podstawie zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa złożonego w dniu 09 lutego 2021 r. przez Centrum Ochrony Praw Chrześcijan, dotyczącego wystawienia na licytacji na portalu internetowym Allegro.pl obrazu pt. „*Matka Boska Kermitowska*”, na którym Matka Boska zamiast Jezusa trzymała żabę o imieniu Kermit z programu telewizyjnego Muppet Show. W opisie aukcji wskazano, że zakup obrazu miał wesprzeć 29 Finał WOŚP. Zdaniem zawiadamiających: J. i P. D., powyższy obraz obraził uczucia religijne chrześcijan.

Zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa na druku urzędowym podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości złożył również wiceminister Marcin Romanowski. Wskazał, że osoba posługująca się nickiem publikując w Internecie przerobiony obraz Apolphe Bouguereau „*Dziewica z liliami*” zastępując wizerunek Dzieciątka Jezus wizerunkiem żaby o imieniu Kermit obraził obiektywnie i subiektywnie uczucia religijne innych osób znieważając publicznie przedmiot czci religijnej jakim jest przedmiotowy obraz. Również nazwanie go „obrazem Matki Boskiej Kermitowskiej” zmierzało do obrażenia i poniżenia uczuć religijnych katolików, zwłaszcza mając na uwadze jak dużą czcią otaczana jest w Polsce Maryja. Dlatego wniósł o podjęcie działań zmierzających do ustalenia personaliów osoby oraz pociągnięcie jej do odpowiedzialności karnej. Ww. zawiadomienie zostało początkowo przekazane do Prokuratury Regionalnej w Warszawie, ostatecznie zostało dołączone do przedmiotowej sprawy.

W dniu 21 marca 2021 r. wszczęto dochodzenie w sprawie obrazy uczuć religijnych w okresie nie wcześniej niż 30 stycznia 2021 r. i nie później niż 05 lutego 2021 r. za pośrednictwem sieci Internet poprzez publiczne znieważenie przedmiotu czci religijnej za pomocą publikacji wystawionego na aukcji w portalu Allegro.pl obrazu Williama Apolphe Bouguereau „*Dziewica z liliami*” przerobionego w ten sposób, że wizerunek Dzieciątka Jezus zastąpiono wizerunkiem żaby o imieniu Kermit z programu telewizyjnego Muppet Show - i nazwano nowo powstały obraz „*Matka Boską Kermitowską*”, tj. o czyn z art. 196 k.k.

Podczas prowadzonego postępowania przygotowawczego ustalono dane personalne osoby, która wystawiła na portalu Allegro.pl przedmiotowy wizerunek, a następnie przedstawiono zarzut z art. 196 k.k. Przesłuchany w charakterze podejrzanego T.S. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, iż wystawiony przez niego obraz nie jest jego autorstwa, to grafika z wyszukiwarki internetowej, którą nabył od firmy oferującej ją do sprzedaży. Dodał, że umieszczając przedmiotową

grafikę na portalu Allegro.pl nie miał zamiaru nikogo obrazić, chciał jedynie zebrać środki na WOŚP.

W dniu 15 grudnia 2021 r. skierowano do sądu akt oskarżenia.

Wyrokiem z dnia 04 grudnia 2024 r. (sygn. akt II K 1478/22) Sąd Rejonowy w Toruniu w II Wydziale Karnym uniewinnił oskarżonego od zarzucanego mu przestępstwa. Wskazał, że oskarżony jest fanem Kermita, kolekcjonuje różne przedmioty z jego wizerunkiem. Dodał, że w niniejszej sprawie oskarżony mógł przewidywać, że wystawiona grafika nie każdemu się spodoba, nie miał jednak woli nikogo obrazić, ani nie godził się na to. Licytacja była dobrowolna, przeznaczona dla osób, którym grafika się podobała. Aukcja zyskała rozgłos dopiero po rozpowszechnieniu przez media i opatrzeniu jej mianem „skandalicznej”, co było poza kontrolą oskarżonego. Dlatego też oskarżonemu nie można przypisać zamiaru bezpośredniego, czy nawet ewentualnego, który uzasadniałby przypisanie mu sprawstwa z art. 196 k.k. Owszem jego zachowanie można określić jako bezrefleksyjne, ale bez wątpienia nie było przestępcze. Zdaniem sądu, sprawca musi być co najmniej świadomy, że jego zachowanie, stanowi okazanie pogardy takiemu miejscu (przedmiotowej czci religijnej) oraz na to się godzić (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2021 r., sygn. akt I KZP 12/12). Odnosząc się do strony przedmiotowej sąd wskazał, że aby móc przypisać danemu zachowaniu charakter znieważenia należy je obiektywnie ocenić z uwzględnieniem społecznych norm kulturowo - obyczajowych i powszechnie przyjętych kryteriów oceny. Dlatego też wyznacznikiem do takiej oceny nie mogą być uczucia osób, które są wyznawcami danej wiary w sposób ultrakonserwatywny i ortodoksyjny, jak również stanowiska osób, których zadaniem jest poszukiwanie wszelkich zachowań, które mogą godzić w prawa chrześcijan. Zdaniem sądu samo zaprezentowanie obrazu Matki Boskiej z postacią Kermita nie może stanowić wzgardy dla przedmiotu czci religijnej, bowiem postać ta sama w sobie nie posiada negatywnych cech, a zatem wizerunek Matki Boskiej nie doznał znieważenia ani pogardzenia. Zdaniem sądu, wizerunek Matki Boskiej nie został podważony lub zdeprecjonowany. Dlatego też zachowanie oskarżonego można uznać za niewłaściwe ze względu na wrażliwość niektórych osób, o tyle w żaden sposób nie wypełniło ono znamion czynu zabronionego określonego w art. 196 k.k. Brak możliwości przypisania oskarżonemu umyślności, a także brak znamion znieważenia przedmiotu kultu religijnego spowodował dekompletację znamion czynu zabronionego i w konsekwencji doprowadził do uniewinnienia oskarżonego na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

W dniu 31 grudnia 2024 r. została wniesiona apelacja, którą badający ocenił jako niezasadną. Prokurator Regionalny w Gdańsku wskazał na konieczność rozważenia cofnięcia apelacji jako niezasadnej, co zostało zrealizowane przez prokuratora Prokuratury Okręgowej w Toruniu.

Sprawa o sygn. akt PR 1 Ds 254.2019 Prokuratury Rejonowej w Lwówku Śląskim (poprzednia sygn. PR 3 Ds 109.2019 Prokuratury Rejonowej w Nysie) została przekazana z Prokuratury Rejonowej w Nysie przez Prokuratorę Regionalną we Wrocławiu do Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze na podstawie § 116 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 07 kwietnia 2016 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury. W uzasadnieniu wskazano, że w sprawie wydano postanowienie o przedstawieniu zarzutu A. Sz. o czyn z art. 180a k.k., który nie został jeszcze ogłoszony, a zachodzi konieczność poczynienia dodatkowych ustaleń dowodowych. W dniu 04 kwietnia 2019 r. ówczesny Prokurator Okręgowy w Jeleniej Górze Marek Gołębiowski wyznaczył do prowadzenia tej sprawy Prokuratorę Rejonową w Lwówku Śląskim, zobowiązując kierownika tej jednostki do przypisania tej sprawy do jego referatu.

Z akt sprawy wynika, że w dniu 26 stycznia 2019 r. funkcjonariusze policji zatrzymali w trakcie jazdy A. Sz., który nieprawidłowo zaparkował pojazd przed oznakowanym przejściem dla pieszych. Poproszony o okazanie prawa jazdy oświadczył, że zapomniał dokumentów. Po sprawdzeniu w bazach informatycznych okazało się, że kierujący miał cofnięte uprawnienia do kierowania pojazdami. Decyzję wydano na podstawie art. 140 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym w dawnym brzmieniu.

Decyzję o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdem silnikowym wydaje starosta w razie utraty przez kierowcę kwalifikacji, co stwierdza się na podstawie wyniku egzaminu państwowego. Jak wynika z decyzji z dnia 10 stycznia 2007 r. A.Sz. doręczono skierowanie na kontrolne sprawdzenie kwalifikacji, na które nie stawiał się.

Od tego czasu zatrzymywano A.Sz. prowadzącego pojazd bez wymaganych uprawnień w 2007 r., 2009 r. 3 - krotnie, jeden raz w 2011 r. oraz 08 lutego 2015 r. Ponadto zatrzymywany był w związku z innymi naruszeniami przepisów prawa o ruchu drogowym, łącznie 36 razy od 1997 r.

Na mocy art. 1 pkt 5 ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 541 ze zm.), od 18 maja 2015 r. obowiązuje art. 180a k.k., który penalizuje zachowanie polegające na prowadzeniu na drodze publicznej pojazdu mechanicznego, nie stosując się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami.

Podczas śledztwa okazało się, że kierujący był doradcą wojewody opolskiego, wiceprzewodniczącym Rady Miasta Opole z ramienia partii Prawo i Sprawiedliwość,

przewodniczącym Rady Programowej TVP 3 Opole, członkiem Rady Społecznej Uniwersyteckiego Szpitala Klinicznego w Opolu i innych. Ponadto otrzymał srebrny krzyż zasługi od Prezydenta RP za zasługi dla samorządności.

W dniu 27 lutego 2019 r. wydano postanowienie o przedstawieniu zarzutu A. Sz. o to, że w dniu 26 stycznia 2019 r. w Nysie prowadząc określonej marki samochód osobowy nie zastosował się do decyzji Prezydenta Miasta Opole z dnia 05 lutego 2007 r. o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi kategorii B, tj. o czyn z art. 180 a k.k. Zarzut został ogłoszony w dniu 30 kwietnia 2019 r. Przesłuchany w charakterze podejrzanego przyznał się do zarzucanego mu czynu i złożył wniosek o warunkowe umorzenie postępowania.

Podczas postępowania uzyskano nadto z Opolskiego Urzędu Wojewódzkiego informację, iż A. Sz. będąc zatrudnionym od 14 grudnia 2015 r. posiadał wydzielone miejsce na parkingu głównym dla pojazdu, którym się poruszał. Korzystał z tego miejsca, posiadał urządzenie do sterowania szlabanem, które pozwalało na swobodny wjazd i wyjazd bez konieczności ingerencji ze strony pracownika portierni. Ustalono, że Opolski Urząd Wojewódzki nie zwracał kosztów dojazdu do pracy samochodem prywatnym.

W dniu 12 czerwca 2019 r. zostało wydane postanowienie o uzupełnieniu postanowienia o przedstawieniu zarzutu poprzez rozszerzenie czasu popełnienia przestępstwa z art. 180a k.k., tj. od dnia 18 maja 2015 r. do 26 stycznia 2019 r. Podejrzany przyznał się do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w tym czasie kierował pojazdami, ale było to sporadyczne. Ponownie złożył wniosek o warunkowe umorzenie postępowania.

W dniu 26 czerwca 2019 r. Prokurator Rejonowy w Lwówku Śląskim skierował do Sądu Rejonowego II Wydział Karny wniosek o warunkowe umorzenie postępowania. W uzasadnieniu wniosku wskazał, że społeczna szkodliwość czynu oraz wina A. Sz. nie budzą wątpliwości i nie są znaczne. Zachowania ww. naruszyły porządek prawny, jednak nie były szczególnie dolegliwe. Stwierdził, że od 08 lutego 2015 r. A. Sz. nie był notowany w rejestrze osób naruszających przepisy ruchu drogowego. Ponadto 26 kwietnia 2019 r. Prezydent Opola przywrócił mu uprawnienia do kierowania pojazdami kategorii B.

W dniu 13 września 2019 r. Sąd nie uwzględnił wniosku prokuratury o warunkowe umorzenie wskazując, że nie zostały spełnione przesłanki wskazane w art. 66 k.k. i skierował sprawę na rozprawę.

Wyrokiem z dnia 17 listopada 2020 r. (sygn. akt II K 707/19) sąd uznał oskarżonego A.Sz. za winnego zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 180a k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat, ponadto orzekł zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres

3 lat oraz obciążył kosztami postępowania. Z uzasadnienia wyroku wynika, że na podstawie dokumentacji pozyskanej z TVP 3 Opole, sąd ustalił, że oskarżony jako członek Rady Programowej TVP 3 Opole od lipca 2011 r. do chwili wydania wyroku (od kwietnia 2017 r. pełnił funkcję Przewodniczącego tej Rady) przedkładał co miesiąc rozliczenia tytułem wykorzystania samochodu prywatnego do celów służbowych. Wbrew stanowisku prokuratury, sąd uznał, że czyn, którego dopuścił się oskarżony charakteryzuje się wysokim stopniem społecznej szkodliwości. Zdaniem sądu, oskarżony z racji pełnionych funkcji winien w szczególny sposób przestrzegać zasad i przepisów nie tylko ruchu drogowego, ale i pełni zasad porządku prawnego.

Prokurator Rejonowy w Lwówku Śląskim w piśmie z dnia 19 listopada 2020 r. skierowanym do Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze wskazał, że wyrok jest surowy, cyt. „*niemal na granicy przymiotu rażącej surowości*”, po czym dodał, że należałoby rozważyć zaskarżenie wyroku w zakresie orzeczenia dodatkowo kary grzywny.

W dniu 11 grudnia 2019 r. prokurator wywiódł apelację na niekorzyść oskarżonego wnosząc o zmianę wyroku poprzez orzeczenie obok kary pozbawienia wolności, kary grzywny w ilości 250 stawek dziennych po 20 zł każda. Wyrokiem z dnia 13 sierpnia 2021 r. Sąd Okręgowy w Opolu (sygn. akt VII Ka 29/21) utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

W dniu 17 sierpnia 2021 r. Prokuratura Okręgowa w Jeleniej Górze, powołując się na polecenie Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu zawarte w piśmie z dnia 07 czerwca 2021 r., zażądała uzyskania uzasadnienia wyroku Sądu II Instancji. Nie wniesiono kasacji.

Przedmiotowe postępowanie było w zainteresowaniu Departamentu ds. Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej, Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej, Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu i Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze. Prokuratura Regionalna we Wrocławiu systematycznie żądała informacji, które następnie przekazywała do Prokuratury Krajowej.

Wskazać należy, że w dniu 30 września 2019 r. sprawa była badana w Departamencie Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej. Krytycznie odniesiono się do skierowanego wniosku o warunkowe umorzenie postępowania wskazując na okoliczności faktyczne, które takiej decyzji się sprzeciwiały. Na notatce znajduje się zapisek Zastępcy Prokuratora Generalnego Krzysztofa Sieraka polecający wszczęcie postępowania wyjaśniającego.

Z informacji Prokuratora Regionalnego we Wrocławiu z dnia 27 marca 2020 r. wynika, że po zakończeniu postępowania wyjaśniającego, do przeprowadzenia postępowania dyscyplinarnego został wyznaczony Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla poznańskiego okręgu regionalnego.

Wydaje się, że głównie lokalne zainteresowanie medialne skutkowało tym, że prokuratura na etapie postępowania sądowego diametralnie zmieniła stanowisko co do stopnia społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu i nie wniosła apelacji na korzyść oskarżonego.

A.Sz. z premedytacją, wiedząc, że nie posiada uprawnień do kierowania pojazdami i nie podejmując żadnych działań aby je odzyskać, regularnie jeździł samochodem, lekceważąc tym samym obowiązujące przepisy prawa. Tym samym do dnia wejścia w życie przepisu art. 180a k.k. wielokrotnie dopuszczał się wykroczenia z art. 94 § 1 k.w., nie robiąc sobie z faktu jego zatrzymywania przez Policję i karania za popełnione wykroczenia, a po dacie 18 maja 2015 r. umyślnie dopuszczał się występku spenalizowanego w ww. przepisie. A. Sz. był aktywny społecznie, co prokurator referent poczytał na jego korzyść zapominając, iż od urzędnika oraz osoby piastującej wiele ważnych funkcji i stanowisk należy wymagać i oczekiwać znacznie więcej aniżeli od przeciętnego obywatela, w szczególności zachowania zgodnego z obowiązującym prawem. Jego zachowanie stanowiące jawne lekceważenie obowiązującego porządku prawnego, winno spotkać się ze stanowczą i surową reakcją ze strony organów ścigania oraz wymiaru sprawiedliwości.

W realiach niniejszej sprawy nie sposób oprzeć się wrażeniu, że poczucie bezkarności A.Sz. wynikało z braku należytej reakcji prawnokarnej na wcześniejsze naruszenia prawa.

207) PR Ds 1303.2020 Prokuratury Rejonowej w Pucku

W dniu 12 lipca 2020 r. funkcjonariusz Policji z KPP Wejherowo sporządził notatkę urzędową, z której wynikało, że podczas głosowania w wyborach na prezydenta RP, w lokalu wyborczym w Domu Kultury w Strzelnie, zgłosił się wyborca i po ustaleniu jego tożsamości okazało się, że w rubryce przy jego nazwisku umieszczony był już podpis innej osoby. Mimo to otrzymał kartę do głosowania i oddał głos. W toku podjętych czynności w trybie art. 308 k.p.k. ustalono, że mężczyzną tym był mieszkaniec Strzelna S.R. Zeznał on, że na liście wyborców w przeznaczonym dla niego miejscu widniał podpis innej osoby. Świadek zeznał, że mężczyzna o takim nazwisku jak widnieć w podpisie, wynajmuje od niego pokój.

Przesłuchany w charakterze świadka K.O. zeznał, że udał się do lokalu wyborczego i chciał oddać głos. Okazał dowód osobisty a po stwierdzeniu przez członka Komisji Wyborczej, że w dowodzie osobistym (starego typu) widnieje inny adres oświadczył, że mieszka u S.R. Wtedy wydano mu kartę do głosowania, złożył podpis na liście a następnie oddał głos.

Świadek zeznał, że wieczorem S.R. zwrócił mu uwagę, że podpisał się na liście wyborców w jego miejscu i że trzeba to wyjaśnić. K.O. udał się do Komisji wyborczej i tam został poinformowany, że jego podpis został przekreślony.

W aktach zamieszczono też notatkę z dnia 16 lipca 2020 r. sporządzoną przez funkcjonariusza z KPP w Pucku, zawierająca informację, że w telefonicznej rozmowie z urzędnikiem wyborczym dla Gminy Puck M.T. ustalono, że nie wpłynęły do niej żadne zastrzeżenia odnośnie do działania OKW Strzelno zarówno ze strony OKW jak również wyborców.

Funkcjonariusz Policji wydał postanowienie o umorzeniu dochodzenia przed wszczęciem w sprawie naruszenia przebiegu wyborów, tj. o czyn z art. 248 pkt 4 k.k. Postanowienie to zostało zatwierdzone przez Prokuratora Rejonowego w Pucku w dniu 24 lipca 2020 r.

Decyzja ta jest nieprawidłowa.

Niewątpliwie głos oddała osoba niezarejestrowana w Obwodowej Komisji Wyborczej. Ponadto nie uzyskano informacji o większej liczbie głosów wyjętych z urny od liczby wyborców, którzy brali udział w głosowaniu (skoro podpis K.O. został skreślony) oraz nie ustalono czy protokół sporządzony w Obwodowej Komisji Wyborczej zawierał poprawne adnotacje dotyczące liczby oddanych głosów.

W tej sytuacji niezbędne jest wszczęcie postępowania przygotowawczego.

208) PO I Ds 87.2019 Prokuratury Okręgowej w Gliwicach

Postępowanie zostało zainicjowane zawiadomieniem o możliwości popełnienia przestępstwa, złożonym przez Krzysztofa Brejzę - posła na Sejm RP, które w dniu 12 kwietnia 2019 roku złożył w Prokuraturze Rejonowej Warszawa - Śródmieście w Warszawie.

Pismem z dnia 16 kwietnia 2019 roku zawiadomienie to zostało przesłane zgodnie z właściwością miejscową do Prokuratury Rejonowej Katowice - Wschód w Katowicach.

Zarządzeniem Prokuratora Regionalnego w Katowicach z dnia 3 czerwca 2019 roku do przeprowadzenia postępowania w przedmiotowej sprawie wyznaczona została Prokuratura Okręgowa w Gliwicach.

Z treści pisemnego zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa wynika, iż w dniu 16 kwietnia 2007 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Katowicach skierował w sprawie o sygn. S 101/04/Zk akt oskarżenia przeciwko gen. Wojciechowi Jaruzelskiemu i innym w związku z nielegalnym wprowadzeniem w Polsce stanu wojennego w 1981 roku. Prokurator mimo uznania, że gen. Michał Janiszewski był członkiem

związku przestępczego kierowanego przez W. Jaruzelskiego, nie objął go przedmiotowym aktem oskarżenia. Przyczyną nieobjęcia ww. generała aktem oskarżenia było uznanie go za zmarłego. Gen. dyw. Michał Janiszewski zmarł dopiero w dniu 3 lutego 2016 roku. Zdaniem Krzysztofa Brejzy zbadania przez Prokuraturę, wymaga okoliczność, czy prokurator IPN nie dopełnił obowiązków lub przekroczył swoje uprawnienia uznając bezprawnie oskarżonego za zmarłego i wyłączając w tym zakresie materiały dotyczące ww. do odrębnego postępowania. Jednocześnie za uzasadnione zgłaszający uważał zbadanie, czy prokurator IPN uznając gen. Michała Janiszewskiego za zmarłego, kierował się chęcią osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej. Krzysztof Brejza domagał się również zbadania, czy w przedmiotowej sprawie nie doszło do popełnienia przestępstwa stypizowanego w art. 54 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni Przeciwko Narodowi Polskiemu, tj. czy doszło do udaremnienia lub znacznego utrudnienia uprawnionej osobie lub instytucji zapoznania się z dokumentami poświadczającymi faktyczny stan zdrowia gen. Michała Janiszewskiego, co mogło wpłynąć na wyłączenie ze śledztwa materiałów go dotyczących.

Materiały co do innego czynu opisanego w zawiadomieniu, tj. co do czynu z art. 54 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni Przeciwko Narodowi Polskiemu, zostały przesłane zgodnie z właściwością rzeczową, celem rozpoznania przez Oddziałową Komisję Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Katowicach.

Prokurator Prokuratury Rejonowej delegowana do Prokuratury Okręgowej w Gliwicach w dniu 6 czerwca 2019 r. wydała postanowienie o wszczęciu śledztwa w sprawie przekroczenia w 2007 roku w Katowicach uprawnień i niedopełnieniu obowiązków przez prokuratora Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu IPN w Katowicach działającego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, polegającego na nieobjęciu aktem oskarżenia o sygn. S 101.2004.Zk skierowanym przeciwko gen. Wojciechowi Jaruzelskiemu i innym, osoby gen. dyw. Michała Janiszewskiego z powodu jego zgonu pomimo, iż żył on w dacie kierowania tego aktu oskarżenia, tj. o przestępstwo z art. 231 § 2 k.k.

Prokurator-referent uzyskała materiały od rzecznika dyscyplinarnego IPN z przesłuchań osób zaangażowanych w sprawę, które wykorzystała w niniejszym postępowaniu co przyczyniło się do jego szybszego zakończenia.

Całość podjętych działań należy ocenić pozytywnie, wynika z nich sprawność, rytmiczność, właściwa koncepcja co do prowadzenia niezbędnych czynności, które ogniskowały wokół kwestii ustalenia okoliczności wyłączenia materiałów ze śledztwa przeciwko gen. Wojciechowi Jaruzelskiemu, następnie bezzasadnego umorzenia śledztwa wobec gen. Michała Janiszewskiego i końcowo rozliczenia wokandy z dnia 2 października 2008 r., kiedy to gen. W. Jaruzelski wskazał

na błędy w akcie oskarżenia z k.145, gdzie wg niego „uśmiercono” generała Janiszewskiego, a on żyje.

Postanowieniem z dnia 19 grudnia 2019 r. prokurator umorzył śledztwo w sprawie

- 1) przekroczenia uprawnień w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, na szkodę interesu publicznego, w okresie od kwietnia 2007 roku do lipca 2007 roku w Katowicach przez prokuratora Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu IPN w Katowicach, poprzez wydanie postanowienia o wyłączeniu ze śledztwa materiałów dotyczących gen. dyw. Michała Janiszewskiego, a następnie wydanie postanowienia o umorzeniu śledztwa o sygn. S 25/07/Zk z uwagi na zgon wymienionego pomimo, iż zarówno w dacie wydania postanowienia o wyłączeniu materiałów do odrębnego postępowania jak również w dacie wydania postanowienia o umorzeniu śledztwa gen. dyw. Michał Janiszewski żył, tj. o czyn z art. 231 § 2 k.k. z uwagi na brak znamion czynu zabronionego,
- 2) niedopełnienia obowiązków na szkodę interesu publicznego w okresie od 2 października 2008 roku do 3 lutego 2016 roku w Warszawie przez prokuratora Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu IPN w Katowicach, poprzez niewydanie postanowienia o podjęciu błędnie umorzonego śledztwa z uwagi na zgon wymienionego, w chwili powzięcia informacji o tym, iż gen. dyw. Michał Janiszewski żyje, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. wobec braku znamion czynu zabronionego.

Po pierwsze, prokurator niepoprawnie, wbrew ustaleniom wynikającym z zebranych materiałów nie zmienił w opisie czynu kwalifikacji prawnej, adekwatną do poczynionych ustaleń. Wskazał, iż nie zachodzą jakiekolwiek przesłanki do zaistnienia kwalifikowanego typu przestępstwa z art. 231 § 2 k.k., a jednocześnie nie zmienił jej na inną w pkt I sentencji postanowienia, która może wynikać z zebranego materiału dowodowego.

Po drugie, przy prawidłowo poczynionych ustaleniach prokurator niewłaściwie zinterpretował stan faktyczny sprawy. Wywód dotyczący zaistnienia kontratypu w niniejszej sprawie kontratypu w postaci błędu co do okoliczności stanowiącej znamię czynu zabronionego jest błędny i nietrafny, eufemistycznie rzecz ujmując.

Prokurator IPN zaniechał wykonania rutynowych działań mających na celu zgromadzenie w sprawie tak podstawowego dokumentu jak odpis zgonu podejrzanego, przed, w pierwszej kolejności, wyłączeniem materiałów w dniu 13 kwietnia 2007 roku, a następnie przed jego umorzeniem w dniu 25 lipca 2007 roku w wyłączonej części dot. gen. Michała Janiszewskiego. Ten sam referent nie zareagował w dniu 2 października 2008 r. i później po złożeniu wyjaśnień przez gen. W. Jaruzelskiego.

Ww. zaniechania to nie jest „błąd” w rozumieniu przepisów karnoprawnych dotyczących kontratypów. Cały wywód o błędzie zawarty na k. 11-13 postanowienia o umorzeniu jest najsłabszą merytorycznie i retorycznie częścią przedmiotowego uzasadnienia, która jest sprzeczna z ustaleniami stanu faktycznego.

Gdyby przyjąć, nawet i rażące niedbalstwo, brak zamiaru kierunkowego w wyłączeniu materiałów i umorzeniu na podstawie art. 17 § 1 pkt 5 k.p.k. wobec żyjącego sprawcy podejrzanego, należałoby wprost wskazać w uzasadnieniu, w przypadku braku dowodów przeciwnych, iż jest to czyn, który należałoby kwalifikować ostatecznie jako wypełniający znamiona art. 231 § 3 k.k., tym samym wskazać formalną przesłankę przedawnienia karalności jako podstawę umorzenia.

Na podstawie zebranego materiału nie sposób obronić tezy, iż prokurator nieumyślnie nie dopełnił obowiązków i przekroczył swoje uprawnienia, w zakresie wyłączenia materiałów w dniu 13 kwietnia 2007 roku, a następnie przed jego umorzeniem w dniu 25 lipca 2007 roku w wyłączonej części dot. gen. Michała Janiszewskiego.

Inaczej aniżeli referent sprawy należy ocenić jednak zeznania P.P. i M.M.-F. w zakresie wydarzeń z rozprawy głównej.

Nieprawdopodobnym jest, aby dwie osoby uczestniczące na rozprawie przed Sądem Okręgowym w Warszawie w sprawie o sygn. VIII K 24/08 w dniu 2 października 2008 roku, tj. prokuratorzy IPN, kiedy to gen. Wojciech Jaruzelski w trakcie składanych wyjaśnień stwierdził, iż akt oskarżenia zawiera liczne błędy m.in. co do faktu zgonu gen. Michała Janiszewskiego - **oboje jednocześnie nie usłyszeli tego faktu**. Oboje też nie pamiętali takich wyjaśnień w trakcie składania zeznań przed Rzecznikiem Dyscyplinarnym IPN.

Z zebranych materiałów wynika, że akt oskarżenia o sygn. S 101/04/Zk przeciwko gen. Wojciechowi Jaruzelskiemu i innym był traktowany jako „sukces” Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Katowicach, najbardziej poważna i największa sprawa zakończona w tamtym pionie.

Bacząc na bieżącą praktykę prokuratorską, doświadczenie życiowe, zawodowe, trudno uwierzyć, iż depozycje gen. W. Jaruzelskiego nie trafiły do prokuratorów IPN, którzy reprezentując pion nie mający zbyt wielu innych wokand, postępowań przygotowawczych w biegu, którego głównym zadaniem było oskarżanie w tak medialnej i istotnej społecznie i prawnie sprawie. Bagatelizowanie wyjaśnień głównego oskarżonego jako „manifestu politycznego”, także nie przekonuje w tej kwestii. Stąd też ta „niewaga” dwóch wyznaczonych do obsady wokandy osób jest niewiarygodna. Zastanawiające też pozostaje stanowisko składu sądu orzekającego w liczbie 5 osób, w tym 3 sędziów zawodowych.

Ówczesnie istniała bowiem możliwość podjęcia postępowania w trybie art. 327 § 1 k.p.k. i konwalidowania błędnej decyzji prokuratora umarzającego śledztwo w sprawie gen. Michała Janiszewskiego z uwagi na jego zgon”.

W sprawie, w której nie doszło do przedstawienia sprawcy zarzutów należy traktować ją jakby to było postępowanie „przeciwko”. W niniejszej sprawie umorzono śledztwo wskazując z imienia i nazwiska sprawcę czynu - jakby był podejrzanym.

„Wznowienie postępowania umorzonego jest możliwe jedynie wobec osoby, która uprzednio występowała już w tym postępowaniu w charakterze podejrzanego (§ 2). Pod rządem poprzedniej regulacji sporo kontrowersji wywołało stanowisko przyjęte w postanowieniu SN z dnia 17 czerwca 1994 r., WZ 122/94, OSNKW 1994, nr 9-10, poz. 64, w myśl którego sytuację, gdy postępowanie umorzono w sprawie bez przedstawiania zarzutów z uwagi na znikomość społecznego niebezpieczeństwa (obecnie społecznej szkodliwości) czynu, występując z wnioskiem do właściwego organu o ukaranie dyscyplinarne osoby wskazanej jedynie w uzasadnieniu decyzji o umorzeniu, należy traktować jak umorzenie *ad personam*, ze skutkiem *rei iudicatae*, i tym samym możliwością powrotu do postępowania jest jedynie wznowienie umorzonego dochodzenia, a nie jego podjęcie. Stanowisko to spotkało się z różnym odzewem w piśmiennictwie - od zasadniczej krytyki (zob. glosa B. Mik, Prok. i Pr. 1995, nr 11-12), poprzez krytykę częściową (np. glosa R. Kmiecika, WPP 1995, nr 3-4), aż po aprobatę (glosa J. Tylmana, WPP 1995, nr 3-4).

Podobny pogląd jak w powyższym orzeczeniu SN wyrażano w orzecznictwie także później, i już pod rządem obecnej kodyfikacji, podnosząc, że wskazanie określonej osoby w uzasadnieniu postanowienia o umorzeniu, jako tej, której dotyczyło postępowanie umarzone *in rem*, bez przedstawiania jej zarzutów stwarza w razie uprawomocnienia się tego orzeczenia stan rzeczy osądzonej (zob. np. postanowienie SN z dnia 8 stycznia 2008 r., V KK 416/07, OSNKW 2008, nr 5, poz. 36, czy wyrok SN z dnia 15 lutego 2012 r., II KK 201/11, OSNKW 2012, nr 6, poz. 60; zob. uw. 4 i 8 do art. 17). Stanowisko to należy uznać za trafne, z tym że w istocie sytuacja taka powoduje właściwie utratę przez oskarżyciela publicznego prawa do oskarżania danej osoby, o ile nie dojdzie do wznowienia postępowania przygotowawczego, a więc przeszkodę procesową z art. 17 § 1 pkt 11 (zob. uw. 14 do art. 17), a nie *rei iudicatae*.

Nie budzi bowiem wątpliwości, że instytucja przedstawienia zarzutów ma charakter gwarancyjny i przedstawienie zarzutów nie powinno być ani przedwczesne, ani opóźniane. Ma nastąpić, gdy posiadane dane dostatecznie uzasadniają podejrzenie, że czyn popełniła dana osoba. Należy też zauważyć, że przy istnieniu domniemanego sprawcy ustalenie znikomości szkodliwości społecznej powinno uwzględniać - zgodnie z wymogami art. 115 § 2 k.k. - także m.in. postać zamiaru, motywację sprawcy, stopień naruszenia reguł ostrożności itd. Wymaga to z założenia

uczynienia go podejrzanym. Musi zatem zrodzić się pytanie, czy w wypadku gdy organ ścigania wbrew wymogom prawa, mając podstawy do przedstawienia zarzutów, nie czyni tego i umarza postępowanie jako toczące się jeszcze in rem, ma to ułatwiać sytuację prawną organu w przyszłości. Czy zatem obchodzenie wymogów prawa ma godzić w interesy obywatela? Przepis art. 327 § 2 k.p.k. opiera się na założeniu, że organ ścigania działa prawidłowo. Jeżeli jest inaczej, to należy poprzez interpretację, w tym uwzględniającą ratio legis instytucji przedstawienia zarzutów i wznawiania umorzonego dochodzenia (śledztwa), odpowiednio zastosować obowiązujące normy do zaistniałej nieprawidłowości.

W sytuacji zatem, gdy wbrew rygorom prawa określonej osobie nie przedstawiono zarzutu mimo istnienia uzasadnionego podejrzenia popełnienia przez nią czynu wypełniającego znamiona przestępstwa i umorzono proces jako postępowanie quasi in rem, powrót do niego powinien następować także jedynie poprzez wznowienie. Wznowienie dotyczy wprawdzie postępowania umorzonego prawomocnie, co wiąże się z faktem, że o ile przy odmowie wszczęcia lub umorzeniu w fazie in rem możliwe jest, że w ogóle zachodzi brak podmiotów uprawnionych do zaskarżania, o tyle przy umorzeniu ad personam jest tu co najmniej podejrzanym, jako podmiot dysponujący prawem złożenia zażalenia. Wymóg ten nie może jednak powodować, że organ ścigania wbrew przepisom prawa nie będzie wprowadzał do procesu podejrzanego i tworzył sobie w ten sposób możliwość podejmowania w każdym czasie umorzonego postępowania bez żadnej kontroli (Tomasz Grzegorzczuk, Kodeks postępowania karnego. Tom I. Artykuły 1-467. Komentarz).

Dodatkową kwestią byłyby wskazane w art. 327 § 2 k.p.k. „nowe nieznane istotne fakty lub dowody nie znane w poprzednim postępowaniu”. Z tym w praktyce też byłby problem. Tego typu decyzję podejmuje prokurator nadzrębny, co wiązałoby się z tym, że należałoby go o takim błędzie poinformować i przekazać mu akta. Problem polega na tym, że okoliczność, że sprawca zmarł nie wynika z materiałów sprawy, tak więc nie jest nową okolicznością i dowodem, to także byłoby przedmiotem oceny przez Sąd po ewentualnym wniesieniu aktu oskarżenia w trybie art. 327 § 4 k.p.k. co do prawidłowości wzruszenia wydanego postanowienia.

W sprawie przed jej umorzeniem zebrano tylko dokumentację z historii leczenia gen. Michała Janiszewskiego, a nie uzyskano aktu zgonu, a okoliczność, że zmarł pojawiła się jedynie w treści dwóch postanowień prokuratora.

Po umorzeniu w dniu 25 lipca 2007 r. istniała teoretycznie jeszcze inna możliwość konwalidowania błędu prokuratora, poprzez tryb z art. 328 § 1 i 2 k.p.k., który byłby wtedy najwłaściwszy, albowiem zawierał jedynie przesłankę „niezasadności” umorzenia. Okres ówczesnego terminu do podjęcia na niekorzyść wynosił 6 miesięcy, a więc w dniu wokandy 2 października 2008 r. już dawno upłynął.

W postanowieniu o umorzeniu śledztwa prokurator z PO w Gliwicach zauważyła, iż działania prokuratora IPN polegające na wyłączeniu materiałów dotyczących generała Michała Janiszewskiego ze sprawy o sygn. S 101/2004.Zk, a następnie wydaniu postanowienia o umorzeniu śledztwa wobec jego zgonu, czyli ewentualnego dopuszczenia się czynu z art. 231 § 1 i § 3 k.k., „niezależnie od prawnokarnej oceny tego zachowania w zakresie realizacji znamion przestępstwa w postaci nieumyślnej, czyn ten, ze względu na brzmienie art. 101 § 1 pkt 4 k.k. uległ przedawnieniu w lipcu 2012 roku”.

Powody umorzenia w tym zakresie mogą wynikać z treści zeznań Naczelnika Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Katowicach, która wskazała, iż odkryła fakt zbyt wczesnego umorzenia śledztwa wobec gen. Michała Janiszewskiego przypadkiem w 2016 r. Jednak z materiałów sprawy wynika zasadność tego typu rozstrzygnięcia, gdyż z zabezpieczonych dowodów, w tym notatek z akt podręcznych, sprawozdań pisemnych w trakcie prowadzenia postępowania, a także po kolejnych terminach wokand, nie wynikało by którykolwiek z przełożonych prokuratora IPN otrzymał informację dotyczącą kwestii wskazanej w wyjaśnieniach gen. W. Jaruzelskiego.

Z powyższych względów, po dostrzeżeniu opisanych błędów formalnych, istnieją pełne podstawy do wzruszenia przedmiotowej decyzji procesowej PO w Gliwicach.

Analiza sprawy wykazała konieczność rozpoznania działań prokuratorów IPN pod kątem odpowiedzialności karnej.

209) 4148-0.Ds.903.2024 Prokuratury Rejonowej w Muszynie

W dniu 25 września 2019 r. Prokuratura Rejonowa w Nowym Sączu otrzymała zawiadomienie pełnomocnika posła na Sejm A.M. i jego małżonki I.M. o podejrzeniu popełnienia, przez nieustalone osoby przestępstwa zniesławienia i znieważenia za pomocą środków masowego komunikowania, tj. o czyn z art. 212 § 2 k.k. w zb. z art. 216 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na szkodę wymienionych. Pełnomocnik jednocześnie wniósł na podstawie art. 60 § 1 k.p.k. o wszczęcie postępowania karnego w sprawie przez prokuratora ponieważ wymaga tego interes społeczny”.

W dniu 27 września 2019 r. Prokurator Okręgowy w Nowym Sączu po otrzymaniu oświadczenia Prokuratora Rejonowego w Nowym Sączu o utrzymywaniu wieloletnich kontaktów koleżeńskich z pokrzywdzonymi, a także wskazania w treści zawiadomienia, iż matka jednego z prokuratorów tamt. jednostki także ma „mieć powiązania z pokrzywdzonymi”, przekazał sprawę do dalszego prowadzenia Prokuraturze Rejonowej w Muszynie.

W dniu 1 października 2019 r. wydano postanowienie o wszczęciu dochodzenia z przywołaniem w podstawie prawnej art. 60 § 1 k.p.k. w sprawie pomówienia i znieważenia A. i I.M. za pomocą środków masowego przekazu przez nieustalone osoby poprzez sporządzenia i rozpowszechnianie na stronie internetowej www.facebook.com/Nowy-Sacz.glos-w-dyskusii-Sądeczan nieprawdziwych wpisów dotyczących tego, że są m.in. częścią pewnego układu korupcyjnego, czerpią z tego tytułu korzyści związane chociażby z finansowaniem kampanii wyborczej, wykorzystują wpływy i za pomocą kierowanej przez nich grupy tzw. sądeckiej „farmy trolli” w sposób sprzeczny z prawem atakują w sieci osoby krytykujące ich działalności polityczne, tj. o przestępstwo z art. 212 § 2 k.k. i art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Działania podjęte w pierwszej fazie dochodzenia, o charakterze wykrywczym, mającym stricte na celu zidentyfikowanie sprawcy czynu nie budzą zastrzeżeń.

Jednakże w okresie od 9 października 2019 do 30 września 2020 r. prokurator nie wykonał żadnych innych czynności procesowych, a nawet nie wydał, choćby jeden raz, postanowienia o przedłużeniu dochodzenia.

Czynności przesłuchania świadków prowadzone były w KMP w Nowym Sączu. Pojawiał się w nich wątek potencjalnych sprawców. Zostały zidentyfikowane z imienia i nazwiska ustalone osoby. Swoje podejrzenia przedstawiała też w zeznaniach dyrektor biura poselskiego ww. pokrzywdzonego, która z imienia i nazwiska wskazała także potencjalnego sprawcę.

W związku z powyższym może budzić zdziwienie, iż nie podjęto jakiegokolwiek działań mających na celu potwierdzenie tezy o sprawstwie, którejś z ustalonych osób.

W dniu 30 września 2020 r. prokurator zatwierdził wydane przez Policję w dniu 17 września 2020 r. postanowienie o zawieszeniu tego postępowania.

Postanowienie należy ocenić jako niesłuszne, niezasadne i przedwczesne.

W dniu 18 października 2024 r. prokurator-referent wydał postanowienie o podjęciu do dalszego prowadzenia przedmiotowego postępowania sygn. PR Ds.685.2019, które zarejestrowano pod sygn. 4148-0.Ds.903.2024. Tego samego dnia wydał postanowienia o umorzeniu tego postępowania w sprawie pomówienia i znieważenia A. i I.M. wobec niewykrycia sprawcy/-ów przestępstwa.

W niniejszej sprawie poważne zastrzeżenia budzi objęcie ściganiem z urzędu czynów prywatnoskargowych, w sytuacji złożenia wniosku przez profesjonalnego pełnomocnika reprezentującego pokrzywdzonego z zawodu adwokata, niespełniającego wymogów nieporadności, i tym samym przyjąć należy, że decyzja ta miała charakter motywowany pozamerytorycznie.

210) RP 1 Ds 10.2020 Prokuratury Regionalnej w Rzeszowie

Przedmiotowe postępowanie zainicjowano zawiadomieniem Dyrektora Departamentu Postępowań Kontrolnych Centralnego Biura Antykorupcyjnego z dnia 11 października 2017 r., a dotyczącym możliwości popełnienia przez M.K., będącego dyrektorem handlu i marketingu spółki Autosan sp. z o.o. z siedzibą w Sanoku przestępstwa określonego w art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1 k.k. polegającego na niedopełnieniu w okresie od 27 lipca 2017 r. do 28 lipca 2017 r. w Warszawie i w Sanoku ciążącego na nim obowiązku terminowego dostarczenia oferty przetargowej do siedziby 2 Regionalnej Bazy Logistycznej w Warszawie na dostawę 26 autobusów pasażerskich w postępowaniu przetargowym o numerze D/77/2017, co skutkowało brakiem rozpoznania oferty oraz czym wyrządzono spółce Autosan sp. z o.o. z siedzibą w Sanoku szkodę majątkową w wielkich rozmiarach.

Nadto w dniu 19 października 2017 r. do Prokuratury Okręgowej Warszawa - Praga w Warszawie wpłynęło tożsame pod względem określenia osoby sprawcy, jak też opisu czynu zawiadomienie z dnia 17 października 2017 r. pochodzące od Prezesa Zarządu pokrzywdzonej spółki Autosan sp. z o.o. z siedzibą w Sanoku. Oba zawiadomienia, zgodnie z właściwością miejscową, zostały przesłane do Prokuratury Regionalnej w Rzeszowie za pismem Dyrektora Departamentu do spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej o sygn. PK VII Ko 659.2017 z dnia 27 października 2017r., gdzie wpłynęły w dniu 3 listopada 2017 r.

W dniu 8 listopada 2017 r. prokurator z Prokuratury Regionalnej w Rzeszowie wydała postanowienie o wszczęciu śledztwa w sprawie o przestępstwo określone w art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 3 k.k. Tego samego dnia zarządziła też powierzenie śledztwa w całości Delegaturze w Rzeszowie Centralnego Biura Antykorupcyjnego.

Pismem z dnia 20 listopada 2017 r. Prokurator Krajowy poinformował o objęciu rzeczzonego śledztwa zwierzchnim nadzorem służbowym, jednocześnie polecając prokurator prowadzącej nadesłanie planu śledztwa oraz bieżące uzgadnianie kierunków postępowania z prokuratorem sprawującym nadzór.

W toku postępowania, w dniu 23 listopada 2017 r. nadzorująca postępowanie przygotowawcze osobiście przesłuchiwała w charakterze świadka osobę zawiadamiającą, za którą uznała prezesa zarządu spółki Autosan sp. z o.o. z siedzibą w Sanoku. W dniu 27 listopada 2017 r. akta zostały przesłane do Centralnego Biura Antykorupcyjnego Delegatury w Rzeszowie celem przeprowadzenia postępowania przygotowawczego. Polecone w treści wytycznych czynności do wykonania zostały sformułowane bardzo ogólnie, w zasadzie nie wskazując żadnego konkretnego

kierunku, w jakimi miałyby być prowadzone postępowanie przygotowawcze. Sporządzony przez funkcjonariuszy Centralnego Biura Antykorupcyjnego plan śledztwa z dnia 8 grudnia 2017 r. został zatwierdzony przez prowadzącą postępowanie w dniu 12 grudnia 2017 r.

W dniu 14 grudnia 2017 r. wydano postanowienie o połączeniu postępowań: opisanego wyżej i prowadzonego w formie śledztwa pod nadzorem Prokuratury Regionalnej w Rzeszowie, a także postępowania sprawdzającego prowadzonego z zawiadomienia Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego, pod nadzorem Prokuratury Okręgowej w Warszawie.

Ostatecznie w dniu 14 listopada 2019 r. wydano postanowienie o umorzeniu śledztwa w sprawie niedopełnienia w okresie od 27 do 28 lipca 2017 r. w Sanoku i Warszawie ciężącego obowiązku przez osobę zobowiązaną do zajmowania się działalnością gospodarczą osoby prawnej- AUTOSAN sp. z o.o. z siedzibą w Sanoku - dyrektora handlu i marketingu, jako upoważnionego na podstawie umowy o pracę do zajmowania się działalnością gospodarczą tej spółki, polegającego na nieterminowym dostarczeniu oferty przetargowej w dniu 28 lipca 2017 r. do siedziby 2 Regionalnej Bazy Logistycznej w Warszawie na dostawę 26 autobusów pasażerskich w postępowaniu przetargowym o numerze D/77/2017, co skutkowało brakiem rozpoznania oferty oraz możliwością wyrządzenia szkody majątkowej w wielkich rozmiarach na szkodę w/w spółki w sytuacji, gdyby przegotowana oferta okazała się najkorzystniejszą, tj. o czyn z art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 3 k.k. wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego, tj. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

Przedmiotowe postanowienie zawiera obszerne uzasadnienie, wszakże nie zawiera ono w swej treści wskazania na jakich dowodach prokurator oparł się wydając postanowienie tej treści, jak też nie zawiera oceny zgromadzonych dowodów. Postanowienie zostało doręczone pokrzywdzonemu oraz Departamentowi Postępowań Kontrolnych Centralnego Biura Antykorupcyjnego, jako instytucji o której mowa w art. 306 § 1a pkt 2 i 3 k.p.k.

Zażalenie na powyższe postanowienie w dniu 28 listopada 2019 r. wniósł Szef Centralnego Biura Antykorupcyjnego.

W rozpoznaniu wniesionego zażalenia Sąd Okręgowy w Krośnie postanowieniem z dnia 27 lutego 2020 r. uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę do dalszego prowadzenia Prokuraturze Regionalnej w Rzeszowie. W treści uzasadnienia Sąd stanął na stanowisku, że sporządzone przez prokuratora uzasadnienie choć istotnie jest obszerne, to zabrakło w nim jakiegokolwiek, dokonanej przez prowadzącego postępowanie oceny zgromadzonych dowodów. Co więcej, w treści uzasadnienia Sąd wskazał na mylne rozumienie przez prokuratora pojęcia szkody, jak też umowy o pracę. Wskazano także na konieczność rozważenia działania osoby podejrzanej przez pryzmat znamion czynu określonego w art. 269 § 1a k.k., na co jak to już wyżej zauważono

wskazywała także Zastępca Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej w piśmie z dnia 5 lipca 2018 r.

W konsekwencji postanowienia Sądu zasięgnięto uzupełniającą opinię biegłego, uzyskanej w dniu 30 października 2020r., po czym za pismem z dnia 24 listopada 2020 r. skierowanym do Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej przesłano projekt umorzenia śledztwa, ponownie formułując postanowienie jedynie w zakresie czynów z art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 3 k.k. i jedynie ogólnikowo, w treści uzasadnienia, odnosząc się do możliwości wypełnienia znamion czynu określonego w art. 296 § 1 a k.k., z uwagi na brak znamion czynu zabronionego.

Odpowiedź Prokuratury Krajowej udzielona dopiero w dniu 23 czerwca 2021 r. zawierająca „zgode” na wydanie wskazanej wyżej decyzji procesowej, w kształcie przedstawionym przez prokurator nadzorującą postępowanie, wpłynęła do biura podawczego Prokuratury Regionalnej w Rzeszowie w dniu 28 czerwca 2021 r. Stąd też postanowienie o umorzeniu śledztwa zostało wydane również dopiero w dniu 28 czerwca 2021 r.

Zażalenie na powyższe postanowienie za pismem z dnia 6 lipca 2021 r. wniósł pokrzywdzony Autosan sp. z o.o. z siedzibą w Sanoku, za którego działał prezes zarządu spółki, a także Szef Centralnego Biura Antykorupcyjnego.

Postanowieniem Prokuratury Krajowej z dnia 14 stycznia 2022 r., po rozpoznaniu obu, wymienionych wyżej zażeń, wskazane wyżej postanowienie o umorzeniu śledztwa utrzymano w mocy.

Analiza akt śledztwa wskazała na zaistniałe wyżej i wyszczególnione błędy w zakresie sprawowania nadzoru służbowego, w tym zwłaszcza na długotrwałość akceptacji przedstawionego stanowiska odnośnie sposobu zakończenia postępowania, jak też przesyłania projektu decyzji końcowej – do akceptacji, co jest niedopuszczalne z punktu widzenia samodzielności i niezależności prokuratora.

W sprawie, przede wszystkim z uwagi na zaniechanie realizacji wszystkich czynności poleconych do wykonania przez Sąd Okręgowy w Krośnie, jak też z uwagi na treść opinii biegłych, w tym zwłaszcza treść uzupełniającą opinię z dnia 30 października 2020 r., gdzie biegli wbrew tezie formułowanej w sentencji postanowienia o umorzeniu śledztwa wskazali, iż realizacja umowy pozwoliłaby wykorzystać zdolności produkcyjne Spółki i poprawiłaby jej wynik o ok. 2,4 mln PLN (biegli wskazali, że wyliczona hipotetyczna kwota byłaby utraconą korzyścią Spółki Autosan Sp. z o.o.) należy rozważyć zasadność podjęcia i kontynuowania postępowania.

W dniu 11 września 2019 r. około godziny 5 rano aktywiści organizacji „Greenpeace” weszli na teren Przedsiębiorstwa Przeładunkowo – Składowego – Port Północny Sp. z o. o w Gdańsku. Jak ustalono, w tym czasie trwał rozładunek węgla. Aktywiści weszli na dwa żurawie portowe oraz leje rozładunkowe i przykuli się do nich. Działanie to zmusiło operatorów urządzeń rozładunkowych do wstrzymania pracy. Pomimo apeli o zaprzestanie protestu aktywiści odmówili zejścia z urządzeń portowych, które okupowali. Od godzin popołudniowych 11 września 2019 r. do dnia następnego sukcesywnie zatrzymywano aktywistów. Zatrzymano 28 osób, w tym obywateli Austrii, Niemiec, Danii, Finlandii i Holandii. Po zdarzeniu zarządzono przeprowadzenie oględzin żurawi portowych. Przedstawiciele przedsiębiorstwa Port Północny uznali, iż w związku z zatrzymaniem prac maszyn w dniu zdarzenia Port poniósł straty.

W dniu 12 września 2019 r. prokurator Prokuratury Rejonowej Gdańsk - Śródmieście w Gdańsku, wydał postanowienie o wszczęciu śledztwa w sprawie zaistniałego dnia 11 września 2019 r. w Gdańsku, uczynienia niezdatnym do użytku urządzeń rozładunkowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 4 365 200 Euro i 2 919 644 zł, poprzez wejście na żurawie portowe i leje rozładunkowe, uniemożliwiając przez to ich bieżącą eksploatację, czym spowodowano straty związane z unieruchomieniem urządzeń rozładunkowych w kwocie nie mniejszej niż 491 000,00 zł na szkodę Przedsiębiorstwa Przeładunkowo – Składowego Port Północny Sp. z o. o z siedzibą w Gdańsku, co stanowi mienie znacznej wartości, tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.. Prowadzenie niniejszego postępowania zostało powierzone Komendzie Miejskiej Policji w Gdańsku.

Tego samego dnia wszystkim zatrzymanym aktywistom przedstawiono zarzuty o to, że

1. W dniu 11.09.2019 r. w Gdańsku, działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami wdarli się na ogrodzony teren pirsu rudowego Przedsiębiorstwa Przeładunkowo – Składowego Port Północny Sp. z o. o z siedzibą w Gdańsku, gdzie znajdowały się urządzenia przeładunkowe, a następnie pomimo wielokrotnego żądania osób uprawnionych nie opuścili tego miejsca, czym działali na szkodę wskazanej spółki, tj. o czyn z art. 193 k.k.,
2. W dniu 11.09.2019 r. w Gdańsku, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, poprzez wejście na żurawie portowe i leje rozładunkowe, uczynili niezdatnym do użytku wskazane urządzenia rozładunkowe o łącznej wartości nie mniejszej niż 4 365 200 Euro i 2 919 644,99 zł, uniemożliwiając przez to ich bieżącą

eksploatację, czym spowodowali straty związane z unieruchomieniem urządzeń rozładunkowych w kwocie nie mniejszej niż 491 000,00 zł na szkodę Przedsiębiorstwa Przeładunkowo – Składowego Port Północny Sp. z o. o z siedzibą w Gdańsku, co stanowi mienie znacznej wartości, tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k..

Podejrzani nie przyznali się do dokonania zarzucanych im czynów i złożyli wyjaśnienia o zbliżonej treści, z których wynika, że brali udział w pokojowym proteście przeciwko importowi węgla do Polski i polityki klimatycznej prowadzonej przez polski rząd. W ten sposób zamierzali zwiększyć świadomość publiczną dotyczącą zagrożeń jakie niesie zużycie węgla albowiem jego spalanie i innych kopalin jest główną przyczyną zmian klimatycznych. Wobec wszystkich podejrzanych zastosowano środek zapobiegawczy w postaci poręczenia majątkowego w przedziale od 5000 zł do 10 000 zł.

W trakcie niniejszego postępowania obrońca podejrzanych zaskarżył postanowienie o zastosowaniu wobec jego klientów poręczenia majątkowego. Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku II Wydział Karny uwzględnił rzeczony środek zaskarżenia wobec wszystkich 28 podejrzanych, argumentując brakiem istnienia w realiach tej sprawy zasadniczego powodu stosowania środków zapobiegawczych, tj. potrzeby zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania przed bezprawnym wpływem podejrzanych.

W tym miejscu podnieść należy, iż rzeczona sprawa nadzorowana była przez Prokuraturę Okręgową w Gdańsku. Prokurator Rejonowy dla Gdańska – Śródmieścia w Gdańsku cyklicznie przysyłał do prokuratury nadrzędnej szczegółowe meldunki dot. biegu sprawy. W dniu 23 czerwca 2020 r. przesłano projekt aktu oskarżenia, zaś w dniu 30 czerwca oryginał tego dokumentu.

Ponadto ustalono, iż rzeczone postępowanie było w zainteresowaniu Prokuratury Regionalnej w Gdańsku.

Po przeprowadzeniu postępowania przygotowawczego prokurator w dniu 25 czerwca 2020 r. sporządziła w niniejszej sprawie akt oskarżenia przeciwko 28 działaczom Greenpeace o czyny z art. 193 k.k. oraz 288 § 1 k.k. w zw. z art. 294 k.k.. Zmodyfikowano zarzut z art. 288 § 1 k.k. przyjmując wartość szkody w wysokości 30 093,93 zł. Sprawa została przesłana do rozpoznania przez Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku.

W dniu 30 lipca 2020 r. do PR Gdańsk – Śródmieście wpłynęło datowane na dzień 29 lipca pismo z Prokuratury Okręgowej w Gdańsku z poleceniem o nadesłanie propozycji co do wniosków o kary wobec wszystkich oskarżonych i zobowiązano do przekazywania informacji bezpośrednio do Wydziału V Sądowego nie rzadziej niż raz w miesiącu oraz bezpośrednio po każdej rozprawie.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku X Wydział Karny (sygn. X K 1012/20) wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2022 uniewinnił wszystkich 28 oskarżonych od popełnienia zarzucanych im czynów. W dniu 4 lipca 2022 r. do Prokuratury Rejonowej Gdańsk – Śródmieście wpłynęło uzasadnienie niniejszego orzeczenia.

Jak ustalono uzasadnienie to było analizowane także przez Naczelnika 6 Wydziału Sądowego Prokuratury Regionalnej w Gdańsku. Wymieniony prokurator po zapoznaniu się z aktami sądowymi sprawy (14 tomów) i uzasadnieniem wyroku dokonał krytycznej oceny decyzji Sądu I instancji, który uniewinnił działaczy Greenpeace. Swoją ocenę werdyktu Sądu meriti zawarł w notatce urzędowej datowanej na dzień 6 lipca 2022 r. Autor analizy nie zakwestionował ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd w trakcie prowadzonego w tej sprawie postępowania jurysdykcyjnego, dostrzegając przy tym, że w toku postępowania przed sądem, a wcześniej również w trakcie postępowania przygotowawczego nie przeprowadzono wszystkich czynności dowodowych, których wynik mógłby wpłynąć na poszerzenie tych ustaleń i dokonanie przez Sąd innej oceny w zakresie wypełnienia przez oskarżonych znamion czynów zarzuconych im aktem oskarżenia. Pomimo, iż autor notatki nie kwestionuje ustalonych okoliczności, że teren Portu Północnego nie był w całości ogrodzony, uważa, iż przejazd pojazdem z aktywistami przez bramę, przy aprobacie ochrony, która to podniosła szlaban i wpuściła sprawców na teren portu wypełnia znamiona czynu z art. 193 k.k.. Tę śmiałą tezę autor wysnuł z analizy Ustawy z dnia 4 września 2008 r. o ochronie żeglugi i portów morskich. Zgodnie z zawartymi tam przepisami porty są terenami podlegającymi szczególnej ochronie zgodnie z utworzonymi na podstawie przepisu tego aktu prawnego planem ochrony. Zdaniem prokuratora wiedza o szczególnej ochronie portu jest wiedzą powszechną i ogólnie dostępną. Jednakże trudno znaleźć możliwość wykorzystania tychże przepisów w realiach tej konkretnej sprawy. Nie ulega żadnej wątpliwości, iż pracownicy ochrony przepuścili na teren portu pojazd z aktywistami.

Autor przedmiotowej analizy wprost stwierdza, że oskarżeni co prawda nie dokonali zniszczenia czy uszkodzenia urządzeń portowych, jednakże podjęte działania spowodowały czasową niezdatność tych urządzeń do ich normalnej eksploatacji, co niewątpliwie spowodowało określone szkody materialne z powodu przestoju. Ta teza, w żaden sposób nie uzasadnia aby opisywane działanie mogłoby być zakwalifikowane z art. 288 § 1 k.k.. Analizujący ponadto stwierdził, iż „zasadnym było przyjęcie kwalifikacji w związku z art. 294 § 1 k.k., odnoszącej się jedynie od oceny wysokości wywołanej szkody materialnej”. W tym miejscu należy podnieść, iż urząd prokuratorski w akcie oskarżenia przyjął szkodę w wysokości około 30 tysięcy złotych, gdy tymczasem mienie znacznej wartości, o którym mowa w art. 294 § 1 k.k. stanowi co najmniej 200 000,00 zł. zgodnie z definicją zawartą w § 5 art. 115 k.k.. Autor tej analizy końcowo stwierdził, iż w tej konkretnej

sprawie należy skierować apelację od całości orzeczenia Sądu I instancji. Takowy środek odwoławczy został wywieziony w dniu 15 lipca 2022 r.

Jak ustalono Sąd Okręgowy w Gdańsku V Wydział Karny Odwoławczy wyrokiem z dnia 15 grudnia 2022 r. o sygn. V Ka 2074/22 zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

W dniu 20 kwietnia 2023 Sąd odwoławczy doręczył odpis uzasadnienia orzeczenia Prokuraturze Rejonowej Gdańsk – Śródmieście w Gdańsku. W dokumencie tym całkowicie podzielił argumentację Sądu I instancji.

Pomimo, wydawałoby się jasnej i klarownej argumentacji Prokurator Rejonowy Gdańsk – Śródmieście w Gdańsku – Izabela Niewiadomska w dniu 22 maja 2023 r. sporządziła skargę kasacyjną skierowaną do Izby Karnej Sądu Najwyższego.

Przechodząc do szczegółowej analizy przedmiotowego postępowania w kontekście zasadności podejmowanych w jego toku decyzji procesowych, stwierdzić należy co następuje.

Wydaje się, iż wydanie decyzji o wszczęciu postępowania w tej konkretnej sprawie, na ówczesny czas było zasadne. Jednakże winno ono od początku być prowadzone w innym trybie, tj. w formie dochodzenia w kierunku art.193 k.k.. W trakcie tego postępowania, nawet pobieżna analiza materiału dowodowego nie wskazuje wprost, iż sprawcy dopuścili się czynu z art. 288 § 1 k.k.. Natomiast przyjęcie od początku założenia, iż w wyniku działań aktywistów klimatycznych doszło do wyrządzenia szkody znacznej wartości w rozumieniu art. 294 § 1 k.k. ocenić należy jako zdecydowanie działanie „na wyrost”, wbrew poczynionym już ustaleniom faktycznym. Pomimo braku wystarczających dowodów, w początkowej fazie postępowania, działaczom Greenpeace przedstawiono zarzuty o treści jak w części wstępnej niniejszej notatki. Zastosowanie środka zapobiegawczego w postaci poręczenia majątkowego było co najmniej kontrowersyjne, co spotkało się z miazdzącą krytyką Sądu rozpatrującego środki zaskarżenia. Pomimo objęcia tej sprawy nadzorem Prokuratury Okręgowej w Gdańsku oraz pośrednio Prokuratury Regionalnej w Gdańsku, dziwić może, iż żaden z prokuratorów, który zapoznawał się z tą sprawą nie miał żadnych wątpliwości co do sprawstwa aktywistów.

Z całą stanowczością podnieść należy, iż sprawa ta pod względem faktycznym wydaje się banalna, zaś dokonanie właściwej oceny karnoprawnej uczestników tego zdarzenia nie sprawia większych problemów nawet prokuratorowi z niewielkim stażem i doświadczeniem.

Z całą pewnością na którymś etapie postępowania winna wystąpić refleksja, że sprawa winna być umorzona.

W przedmiotowej sprawie kasacja powinna być cofnięta.

212) PO I Ds 135.2019 Prokuratury Okręgowej w Gliwicach

Sprawa o sygn. akt PO I Ds 135.2019 Prokuratury Okręgowej w Gliwicach (poprzednia sygn. akt PO I Ds 15.2018 Prokuratury Okręgowej w Bielsku-Białej) prowadzona była w tej jednostce w związku z jej przekazaniem w dniu 30 marca 2018 r. z Prokuratury Okręgowej w Bielsku-Białej przez Prokuratora Regionalnego w Katowicach na podstawie § 116 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 07 kwietnia 2016 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury - celem kontynuowania postępowania przygotowawczego.

Z akt sprawy wynika, że zostało ono zainicjowane pismem z dnia 02 stycznia 2018 r. złożonym przez J.Ch. Z jego treści wynikało, że posiada on informacje o planowanym zabójstwie prokuratora Z. J. przez osadzonego H.K., odbywającego karę 25 lat pozbawienia wolności.

W dniu 13 marca 2018 r. rozpytano J. Ch., który potwierdził treść swojego pisma wskazując, iż H. K. chce „usunąć” prokuratora Z.J., tj. zalać go wapnem, czyli zabić. Wskazał, że podczas wspólnego pobytu w areszcie z H.K., ten miał go zapoznać z D.O. Ten ostatni po opuszczeniu jednostki penitencjarnej planował podjąć działania zmierzające do znalezienia wykonawcy zlecenia zabójstwa. W jego opinii H.K. „żyje” tym tematem. Chciał zabić nie tylko prokuratora, ale i nieustalonego sędziego i osobę z Dąbrowy Górniczej.

W dniu 23 maja 2018 r. prokurator Prokuratury Okręgowej w Bielsku-Białej wszczął śledztwo w sprawie podżegania w okresie od stycznia 2017 r. do września 2017 r. w Mysłowicach do zabójstwa prokuratora, nieustalonego sędziego Sądu Rejonowego w Sosnowcu oraz D.B., tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k.

W kolejnym piśmie datowanym na dzień 30 maja 2018 r. J. Ch. stwierdził, że dotyczy ono prokuratora Z. J. oraz sędziego Sądu Rejonowego w Sosnowcu – M.H.Ś. i D.B.

Przesłuchany w charakterze świadka w dniu 03 lipca 2018 r. J.Ch., będąc uprzedzonym o treści art. 233 k.k. w istocie odmówił składania zeznań, zasłaniając się obawą o swoje i swojej rodziny bezpieczeństwo.

Podczas śledztwa w dniu 24 października 2018 r. ponownie przesłuchano w charakterze świadka J.Ch., który szczegółowo opisał swój kontakt z H.K. i D.O. oraz ich udział w zdarzeniu. Kilkukrotnie podkreślił, że zlecenie zabójstwa sędzi, którą miała być M. H.Ś. miała godzić w kierującego prokuraturą ówczesnego Prokuratora Krajowego. Ww. zobowiązał się do dostarczenia notatek, które miał sporządzać po rozmowach z H.K. W dniu przesłuchania zabezpieczono od niego notatki, jednak w ich treści nie ujawniono informacji, na które świadek powoływał się w swoich zeznaniach. Ponownie przesłuchany w charakterze świadka w dniu 14 listopada 2018 r. odniósł się

do przyczyn niewydania całości żądanych od niego zapisów dotyczących przedmiotowego postępowania. Wskazał nadto, że H.K. nigdy nie użył nazwiska sędzi, a ustalenie jej tożsamości wynikało z podjętych przez świadka działań, rozmów z matką i kojarzenia nazwisk. Wyjaśnił, że na podstawie twierdzeń H.K. o uderzeniu w prokuraturę poprzez zabójstwo sędzi sam uznał, że może chodzić o M.H.Ś.

Kontynuując postępowanie przygotowawcze przesłuchano w charakterze świadka M.H.Ś., która zeznała, że nie rozpoznawała nigdy sprawy przeciwko H.K., natomiast udzielała mu odpowiedzi na skargę w sprawie administracyjnej.

W związku z informacją zawartą w piśmie J.Ch., iż o podżeganiu do zabójstwa prokuratora informował Prokuraturę Rejonową w Mysłowicach, zwrócono się do tej jednostki o podanie, czy takie pismo wpłynęło. Z odpowiedzi Prokuratury wynikało, że takiego pisma nie odnotowano.

Podczas prowadzonego postępowania przygotowawczego przeprowadzono przeszukania pomieszczeń mieszkalnych zajmowanych przez konkubinę H.K., matkę P.S., które nie ujawniły żadnych przedmiotów mogących mieć związek z przedmiotowym śledztwem.

Ponadto uzyskano opinię sądowo-psychologiczno-psychiatryczną oraz opinię uzupełniającą dotyczącą świadka J.Ch. Z jej treści wynikało, że ww. ma stwierdzone problemy zdrowotne i przejawia skłonność do manipulacji i dążenia do kontroli nad otoczeniem.

Podczas śledztwa przesłuchano P.S. i D.O., którzy w swoich zeznaniach zaprzeczyli posiadaniu jakiegokolwiek wiedzy o przedmiocie postępowania. Przesłuchany w charakterze świadka H. K. również zaprzeczył, aby zlecał zabójstwo sędziego lub prokuratora.

Ponadto wskazać należy, iż z Prokuraturą Okręgową w Gliwicach skontaktował się S.R., który wskazał, że dysponuje wiedzą związaną z przedmiotem postępowania.

Podczas czynności przesłuchania świadek zaprzeczył, aby posiadał takie informacje. Wskazał, że z jego informacji wynika, że H. K. planował zabójstwo prokuratora Z.J., sędziego M.Z. oraz M.P. i J.P. Zeznał, że H.K. proponował mu kwotę 25.000,00 zł za „wykonanie tej roboty”. Dodał, że zabójstw miał dokonać w czasie przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności z powodu konieczności przeprowadzenia operacji barku. Prokurator referent, wobec konieczności dokonania oceny prawdziwości i rzetelności zeznań tego świadka zasięgnął opinii biegłego psychologa i psychiatry, którzy w wydanej opinii wskazali, m.in. że do zeznań S.R. należy podchodzić z dużą dozą ostrożności z uwagi m.in. na stwierdzone deficyty poznawcze.

Analiza sprawy wykazała, że jedynymi dowodami w sprawie mającymi popierać tezę o planowaniu zabójstw przez H.K. różnych osób był J.Ch. i S.R.

Ich depozycje były rozbieżne, pojawiły się odmienne okoliczności co do sposobu zabójstwa, jak i osób, które miały być celem ataku. Ich odmienne relacje zostały dodatkowo podważone

opiniami psychologicznymi. Ewolucja listy potencjalnych pokrzywdzonych, różnice w sposobie zaplanowania i wykonania przestępstwa przy jednoczesnym braku obiektywnych dowodów winno skutkować decyzją o umorzeniu postępowania.

W dniu 13 grudnia 2019 r. prokurator referent wydała postanowienie o zamknięciu śledztwa, o czym powiadomiono Prokuraturę Regionalną w Katowicach. Ponadto wskazano, że opracowywany jest projekt decyzji o umorzeniu postępowania. W dniu 30 stycznia 2020 r. Prokurator Okręgowy w Gliwicach przekazał do Prokuratury Regionalnej w Katowicach projekt postanowienia o umorzeniu śledztwa. W dniu 14 lutego 2020 r. Prokuratura Regionalna w Katowicach zwróciła projekt postanowienia o umorzeniu z naniesionymi poprawkami wskazując, iż nie zgłasza uwag co do zasadności i poziomu merytorycznego decyzji. W dniu 17 lutego 2020 r. ponownie przesłano projekt końcowego rozstrzygnięcia po uwzględnieniu zgłoszonych uwag.

Został on przekazany do Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej, który w piśmie z dnia 01 czerwca 2020 r. wskazał, że projekt decyzji nie zawierał rozstrzygnięcia i uzasadnienia w zakresie okoliczności wynikających z zeznań S.R., a dotyczących podżegania do zabójstwa trzech innych osób, z którymi winny być wykonane czynności procesowe.

W dniu 05 czerwca 2020 r. prokurator referent wydała postanowienie o uchyleniu postanowienia o zamknięciu śledztwa i skierowała do Prokuratury Regionalnej w Katowicach wnioski o przedłużeniu śledztwa. Po wykonaniu czynności procesowych w dniu 04 listopada 2020 r. wydała postanowienie o zamknięciu śledztwa i przekazała w dniu 20 listopada 2020 r. do ww. jednostki projekt postanowienia o umorzeniu śledztwa, który przekazano do Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej.

W piśmie z dnia 29 grudnia 2020 r. skierowanym do Prokuratora Regionalnego w Katowicach wskazano, że Departament nie ma uwag do treści rozstrzygnięcia jak i treści jego uzasadnienia. Pismo podpisał Sebastian Chmielewski - zastępca dyrektora Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej.

- W dniu 30 grudnia 2020 r. zostało wydane postanowienie o umorzeniu śledztwa w sprawie:
1. podżegania, w okresie od stycznia 2017 r. do września 2017 r. w Mysłowicach do zabójstwa sędziego Sądu Rejonowego w Sosnowcu M.H.Ś, prokuratora Z.J. oraz D.B., tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. - wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k.
 2. w sprawie podżegania, w nieustalonym okresie pomiędzy 2015 a 2016 r. w Mysłowicach, do zabójstwa sędziego M.Z., oraz M.P., J.J., tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k.

Badający ocenił decyzję o umorzeniu śledztwa za zasadną, choć spóźnioną o ponad rok przez procedury zapoznawania się z aktami sprawy przez kilka miesięcy, które zmierzały do przedłużenia postępowania. Dodatkowo decyzje prokuratora referenta, bez żadnej podstawy prawnej, poddawane były swoistej aprobacie polegającej na konieczności uzyskania przez referenta akceptacji dla wydania projektowanych decyzji procesowych. Sytuacja taka nie powinna mieć miejsca, stanowi ona w istocie ingerencję w podstawowy atrybut prokuratora jakim winna być jego niezależność, a w żaden sposób nie mogą być uznane za konsultację w ramach wewnętrznego nadzoru realizowanego przez przełożonego, biorąc pod uwagę treść § 28 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury.

W wyniku dokonanej analizy uznano, że zachodzi konieczność rozpatrzenia zachowań prokuratorów pod kątem odpowiedzialności służbowej.

213) PR 4 Ds 343.2019.S Prokuratury Rejonowej Szczecin-Niebuszewo w Szczecinie

Sprawa PR 4 Ds 343.2019.S Prokuratury Rejonowej Szczecin-Niebuszewo w Szczecinie. Zwierzchni nadzór służbowy nad tym postępowaniem sprawowany był w Prokuraturze Okręgowej w Szczecinie (sygn. akt PO II Dsn 22.2019) a także w Wydziale Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej (sygn. PK VI Dsn 5.2020).

Postępowanie zostało zainicjowane pismem z dnia 16 grudnia 2014 roku Przewodniczącego Prezydium Rady Głównej Związku Zawodowego Prokuratorów i Pracowników Prokuratury RP, który zawiadomił Prokuratora Generalnego o nieprawidłowościach w realizacji obowiązków służbowych w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratur okręgu zielonogórskiego, w tym przez Prokaturę Rejonową w Zielonej Górze. Niezgodne z przepisami działania prokuratorów funkcyjnych, skutkiem których było niezapewnienie prawidłowej i sprawnej realizacji zadań służbowych przez podległych prokuratorów i pracowników prokuratury, brak rzetelnej sprawozdawczości statystycznej w sprawozdaniach PG-P1K z działalności Prokuratury Rejonowej w Zielonej Górze za II półrocze 2013 r., rok 2013, I półrocze 2014 r. i rok 2014 oraz przedstawienie w tych sprawozdaniach danych niezgodnych ze stanem faktycznym w zakresie wielkości wskaźnika opanowania wpływu oraz wielkości wskaźnika pozostałości, podejmowane być miały za wiedzę i zgodą ówczesnego Prokuratora Okręgowego w Zielonej Górze.

Śledztwo zostało wszczęte 11 lutego 2015 r. o czyn art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Przedmiotem śledztwa objęto wątek dekretowania ze znaczną zwłoką do urzędów ewidencyjnych prokuratury (repertorium Ds., rejestr Ko) spraw wpływających z Lubuskiego Urzędu Skarbowego w Zielonej Górze, dotyczących czynów z ustawy o rachunkowości, co uniemożliwiło podjęcie przez prokuratorów decyzji w przedmiocie wszczęcia postępowania w ustawowym terminie 30 dni oraz wątek przekazywania do Prokuratury Rejonowej w Nowej Soli do dalszego prowadzenia postępowań przygotowawczych wpływających z Lubuskiego Urzędu Skarbowego w Zielonej Górze, mimo braku właściwości miejscowej tej jednostki.

Ustaleniami w sprawie objęto również poświadczenie nieprawdy, ukrycie dokumentu, przekroczenie uprawnień przez Zastępcę Prokuratora Rejonowego, tj. o czyny z art. 231 § 1 k.k., art. 271 § 1 k.k., art. 276 k.k.

W toku śledztwa ustalono, że w latach 2013-2014 ówczesny Prokurator Rejonowy w Zielonej Górze z opóźnieniem rejestrował sprawy wpływające z Lubuskiego Urzędu Skarbowego w Zielonej Górze o czyny z ustawy o rachunkowości, przesyłane z wnioskiem o zatwierdzenie postanowień o odmowie wszczęcia postępowania przygotowawczego.

Ustalono również, że do sprawozdań statystycznych PG-PIK podawane były dane w oparciu o urządzenia ewidencyjne i systemy informatyczne funkcjonujące w Prokuraturze Rejonowej w Zielonej Górze, a nie o rzeczywisty wpływ spraw do tej jednostki.

Zauważono, że problem rejestracji spraw o czyny z ustawy o rachunkowości wynikał z dużej liczby spraw dotyczących spółek z udziałem kapitału zagranicznego, niewykonujących obowiązków sprawozdawczych (około 3000 na terenie województwa lubuskiego). Na przełomie 2012 i 2013 roku Naczelnik Lubuskiego Urzędu Skarbowego w Zielonej Górze zwrócił się do Prokuratury Rejonowej w Zielonej Górze z prośbą o pomoc w rozwiązaniu tej kwestii. Uzgodniono, że sprawy będą przekazywane do Prokuratury Rejonowej w Zielonej Górze okresowo, po 100-150 postępowań jednorazowo.

O ile czynności w sprawie ukierunkowano prawidłowo, to zastrzeżenia budzi przewlekłość postępowania przygotowawczego. Uprawniony jednak wydaje się wniosek, że głównym jej źródłem był sposób sprawowania nadzoru, powtarzające się przysyłanie akt głównych i podręcznych do prokuratur wyższego rzędu, w tym do Prokuratury Krajowej, ciągłe przysyłanie projektów decyzji merytorycznych, projektu postanowienia o przedstawienie zarzutu, wreszcie, projektu wniosku do Sądu Najwyższego w przedmiocie podjęcia uchwały o zezwolenie na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej.

Postanowieniem z dnia 17 lipca 2015 r. umorzono śledztwo w całości. Prokurator rozstrzygnął w sprawie o czyny art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 czerwca

1995 r. o statystyce publicznej w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., z art. 231 § 1 k.k., art. 271 § 1 k.k., art. 276 k.k.

Na skutek zażalenia złożonego przez Radę Główną Związku Zawodowego Prokuratorów i Pracowników Prokuratury RP, postanowieniem z dnia 3 marca 2017 r. zażalenie zostało uwzględnione i postępowanie zostało podjęte na nowo w zakresie punktu I dotyczącego dekretowania spraw z opóźnieniem.

Następnie, postanowieniem z dnia 23 maja 2018 roku śledztwo umorzono ponownie. Przyjęcie zażalenia Przewodniczącego i przesłanie go do sądu skutkowało uchyleniem zaskarżonej decyzji mocą postanowienia Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 29 marca 2019 roku.

Po uzupełnieniu materiału dowodowego śledztwo ostatecznie umorzono po upływie 5 lat w dniu 19 września 2023 r. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. - wobec stwierdzenia braku znamion czynu zabronionego.

1. W uzasadnieniu postanowienia odnośnie art. 231 § 1 k.k. wskazano:

- przekroczenie uprawnień wymaga wykazania, że podjęte działanie nie wchodziło w zakres kompetencji lub było podjęte niezgodnie z przepisami, a samo przekroczenie uprawnień nie wypełnia automatycznie znamion przestępstwa,
- konieczne jest działanie na szkodę interesu publicznego lub prywatnego, przy czym nie może to być szkoda iluzoryczna,
- funkcjonariusz publiczny musi obejmować swoim zamiarem zarówno przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków, jak i to, że działa na szkodę interesu,
- skala uchybień w sprawozdaniach PK-P1K nie była znaczna (różnice oscylowały w granicach kilku punktów procentowych) i nie wpływała istotnie na wyniki statystyczne,
- termin 30-dniowy z art. 307 § 1 k.p.k. ma charakter instrukcyjny, a jego przekroczenie nie wywołuje skutków procesowych,
- w sprawach dotyczących art. 77 ustawy o rachunkowości nie występowali pokrzywdzeni ani inne strony postępowania, więc działania ówczesnego kierownika jednostki nie doprowadziły do naruszenia praw stron.

2. Odnośnie art. 56 ust. 1 ustawy o statystyce publicznej ustalono:

- nie zostały zrealizowane znamiona tego występku, gdyż dane statystyczne przekazywane przez prokuratora rejonowego odpowiadały danym wprowadzonym do systemów elektronicznych prokuratury,

- brak było kluczowego elementu łączącego dane statystyczne ze stanem faktycznym zarejestrowanych spraw, a mianowicie – niezgodności,
3. Odnosnie przekazywania spraw do Prokuratury Rejonowej w Nowej Soli:
- właściwość miejscowa ma charakter organizacyjny, a w przypadku jej niezachowania nie generuje niepożądanych skutków prawnych czy procesowych,
 - w Prokuraturze Rejonowej w Zielonej Górze została wypracowana praktyka przekierowywania spraw do Prokuratury Rejonowej w Nowej Soli, która przyjmowała je bez zastrzeżeń.

Prokurator powołał się również na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2020 r. (I DO 55/20), zgodnie z którą zaniedbania prokuratorskie nie stanowią zachowania tożsamego z przestępstwem, jeśli wynikają z błędnie wypracowanej pragmatyki zawodowej w danej jednostce organizacyjnej.

W ustawowym terminie zażalenie złożył Przewodniczący Prezydium Rady Głównej wskazanego wyżej związku zawodowego. Postanowieniem z 6 marca 2024 roku Prokuratura Okręgowa w Szczecinie zażalenie pozostawiła bez rozpoznania jako wniesione przez osobę nieuprawnioną. Powołując się na ustawę z 23 maja 1991 roku o związkach zawodowych prokurator podniósł, że lektura przepisów jednoznacznie wskazuje, iż zadania oraz uprawnienia związków zawodowych są ściśle związane z prawami i interesami związanymi ze stosunkiem pracy, związek nie ma natomiast charakteru pełnomocnika generalnego osoby lub grupy osób w innej kategorii spraw niezwiązanych wprost z działalnością związku.

Podkreślić w tym miejscu należy, że w postanowieniu o umorzeniu śledztwa z 17 lipca 2015 roku prokurator zarządził zawiadomić Prezydium Rady Głównej Związku Zawodowego Prokuratorów i Pracowników Prokuratury Rzeczypospolitej Polskiej, na podstawie art. 305 § 4 k.p.k. Zarządzenie wykonano.

Tymczasem w dniu 18 listopada 2016 roku wpłynęło polecenie Zastępcy Prokuratora Okręgowego w Szczecinie Agaty Badura nadesłania stanowiska co do prawomocności wydanej decyzji merytorycznej w kontekście art. 306 § 1a k.p.k. W odpowiedzi Prokurator Rejonowy poinformował, że wobec wątpliwości co do prawomocności zarządził doręczenie postanowienie Prezydium Rady Głównej Związku Zawodowego Prokuratorów i Pracowników Prokuratury Rzeczypospolitej Polskiej.

W dniu 18 grudnia 2016 roku wniesione zostało zażalenie Przewodniczącego Prezydium Rady Głównej Związku Zawodowego Prokuratorów i Pracowników Prokuratury Rzeczypospolitej Polskiej na ww. opisaną decyzję merytoryczną.

W zarządzeniu Prokuratora Rejonowego z 29 grudnia 2016 roku o przyjęciu zażalenia autor ograniczył się do stwierdzenia, że środek odwoławczy pochodzi od osoby uprawnionej i zarządził przekazanie go do sądu w celu rozpoznania.

W dniu 27 stycznia 2017 roku ówczesna Zastępca Prokuratora Okręgowego w Szczecinie wydała jednak polecenie zażądania z sądu akt głównych mimo nierozpoznania zażalenia, po czym uzupełniające przesłuchania przedstawiciela zawiadamiającej instytucji i przesłania całości akt do Wydziału Spraw Wewnętrznych PK. W dniu 3 marca 2017 roku Zastępca Prokuratora Rejonowego postanowiła o uwzględnieniu zażalenia i podjęciu umorzonego śledztwa.

Przewodniczący Prezydium Rady Głównej ZZPiPP RP nie wykazał gravamen do zaskarżenia decyzji. Przedmiot rozstrzygnięcia nie dotyczył statutowych zadań Związku Zawodowego Prokuratorów i Pracowników Prokuratury Rzeczypospolitej Polskiej. Decyzja co do braku prawomocności postanowienia o umorzeniu śledztwa z 17 lipca 2015 roku była wątpliwa.

Jak już wyżej wskazano sprawowanie zwierzchniego nadzoru służbowego sprowadzało się do przesyłania przez referenta sprawy projektów decyzji i akceptacji względnie braku akceptacji takich projektów w zwierzchniej jednostce.

Przykładowo można wskazać, że w grudniu 2017 roku referent sprawy przesłał do Prokuratury Okręgowej w Szczecinie projekt postanowienia o umorzeniu śledztwa. Sprawujący nadzór prokurator w piśmie z 12 stycznia 2018 roku nie podzielił argumentów podniesionych w uzasadnieniu.

W dniu 26 lutego 2018 roku zatem przekazany został do akceptacji projekt postanowienia o przedstawieniu R.K. zarzutu z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k..

Prokurator Okręgowy w Szczecinie najpierw projektowany opis czynu ocenił jako mało precyzyjny, kolejno w piśmie z 10 kwietnia 2018 roku uznał, że takie działanie wyczerpuje jedynie znamiona deliktu dyscyplinarnego. W odpowiedzi 13 kwietnia 2018 roku, przesłano projekt postanowienia o umorzeniu śledztwa. Po kolejnych zwrotach projektu, wskazujących na błędy redakcyjne i stylistyczne, finalnie decyzja merytoryczna wydana została 23 maja 2018 roku.

Postanowienie zostało zaskarżone i postanowieniem z 29 marca 2019 roku Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim uchylił zaskarżone postanowienie w części dotyczącej zachowań Prokuratora Rejonowego w Zielonej Górze (utrzymując w mocy punkt II postanowienia w zakresie działania Prokuratora Rejonowego w Nowej Soli).

Kontynuując postępowanie przygotowawcze, udzielając wciąż informacji o stanie sprawy i przysyłając wielokrotnie akta główne i podręczne do jednostek wyższego rzędu, w dniu 4 marca 2021 roku referent sprawy przeprowadził ponowną analizę dowodów i wobec ustalenia,

że stwierdzone nieprawidłowości nie wpłynęły w istotny sposób na wyniki statystyczne jednostki stwierdził, że rozważyć należy umorzenie na podstawie art. 17 § 1 pkt. 3 k.p.k.

Jego stanowisko nie zostało podzielone. W aktach podręcznych na stronie 1007 widnieje pismo tegoż prokuratora referenta adresowane do Prokuratury Okręgowej w Szczecinie, w którym informuję, że w toku wideokonferencji z prokuratorem z Wydziału Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej, odbytej w dniu 19 marca 2021 roku, pomimo jego stanowisko co do znikomej społecznej szkodliwości czynu, otrzymał polecenie sporządzenia wniosku o uchylenie R.K. immunitetu.

Projekt wniosku do Sądu Najwyższego w przedmiocie podjęcia uchwały o zezwolenie na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej przesłano 28 maja 2021 roku.

Przez kolejne miesiące czas trwania śledztwa przedłużony był z powodu konieczności oczekiwania na podjęcie uchwały przez Sąd Najwyższy. Projekt wniosku kilkakrotnie był zwracany do poprawy, nie wskazywano w nim błędów merytorycznych, każdorazowo podnoszono błędy literowe, interpunkcyjne, które należało poprawić. Finalnie wniosek o uchylenie immunitetu podpisany został 20 września 2022 roku, po upływie niemal dwóch lat.

W dniu 26 września 2022 roku ówczesny Prokurator Rejonowy wniósł o nienadawanie biegu wnioskowi do Sądu Najwyższego z powodu konieczności uzupełnienia materiału dowodowego. 30 września 2022 roku zwrócone zostały do prokuratury rejonowej akta główne i podręczne. Nieoczekiwanie w dniu 14 grudnia 2022 roku przesłano do Wydziału Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej projekt postanowienia o umorzeniu śledztwa wobec znikomej społecznej szkodliwości czynu. Projekt zwrócono do poprawy nieokreślonych błędów literowych.

Kolejne projekty przesłano 29 grudnia 2022 roku, 23 stycznia 2023 roku (tym razem przyjmując za podstawę umorzenia brak znamion czynu zabronionego) i 22 maja 2023 roku. Finalnie decyzja w sprawie wydana została 19 września 2023 roku.

Działania podejmowane przez przełożonych prokuratora referenta sprawy ocenić należy krytycznie. Niezależnie, że naruszały one niezależność prokuratora wykonującego czynności w sprawie, to również w rzeczy samej paraliżowały bieg postępowania. Zmiany koncepcji w zakresie kluczowej decyzji a także swoiste ubezwłasnowolnienie prowadzącego postępowanie prokuratora, stanowi wręcz modelowy przykład niewłaściwego sposobu sprawowania zwierzchniego nadzoru służbowego.

Podnieść należy, że dokonując karnoprawnej oceny między innymi kwestii prawidłowego nadawania biegu zawiadomieniom o przestępstwie, dopuszczano się jednocześnie przewlekłości w postępowaniu znacznie przewyższającej czas w jakim sprawy nie były właściwie rejestrowane w analizowanych przypadkach.

214) 3045-2.Ds.2.2023 Prokuratury Okręgowej w Opolu

Postępowanie przygotowawcze 3045-2.Ds.2.2023 prowadzone było przez dwóch prokuratorów referentów z Prokuratury Okręgowej w Opolu.

W dniu 16 stycznia 2023 roku Prokuratura Okręgowa w Opolu otrzymała z Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu w oparciu o § 116 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku – Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury zawiadomienie posłów na Sejm RP – Dariusza Jońskiego i Michała Szczerby o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez Wojewodę Dolnośląskiego – Jarosława Obremskiego dotyczącego m.in. niedopełnienia obowiązków w procedurze utworzenia, wyposażenia i uruchomienia szpitala tymczasowego dla chorych na Covid-19 w obiekcie Terminal Hotel Centrum Konferencyjne przy ul. Rakowieckiej 33 we Wrocławiu, czym wyrządzono szkodę w kwocie 1 546 427,35 złotych, tj. o czyn z art. 296 § 1 k.k. i inne.

Dariusz Joński i Michał Szczerba w złożonym zawiadomieniu wskazali na podejrzenie popełnienia przestępstwa z art. 296 § 1 k.k. przez Wojewodę Dolnośląskiego Jarosława Obremskiego polegającego na tym, że pełniąc obowiązki Wojewody, działając jako funkcjonariusz publiczny, w dniach od 14 października 2020 roku do dnia 25 maja 2021 roku, będąc obowiązany, m.in. na podstawie polecenia Prezesa Rady Ministrów Departament Bezpieczeństwa Ministerstwa Zdrowia Rekomendacji adaptacji obiektów handlowych, na tymczasowe szpitale dla chorych na COVID-19, a także przekazanego dokumentu pn. Proces organizacji szpitala tymczasowego 22.10.2020 (002) m.in. do utworzenia, wyposażenia i uruchomienia szpitala tymczasowego dla chorych na COVID-19, w obiekcie Terminal Hotel Centrum Konferencyjne zlokalizowanym we Wrocławiu przy ul. Rakietowej 33, nie dopełnił ciążącego na nim obowiązku, czym wyrządził znaczną szkodę majątkową w budżecie Skarbu Państwa w kwocie nie mniejszej niż 1.546.427,35 zł, tj. o czyn z art. 296 § 1 k.k..

Zawiadomienie to zostało sformułowane w oparciu o ustalenia kontroli przeprowadzonej przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w okresie od 25 maja 2021 roku do 9 września 2021 roku w Dolnośląskim Urzędzie Wojewódzkim we Wrocławiu. W toku kontroli zakwestionowano działania Wojewody Dolnośląskiego związane z utworzeniem, wyposażeniem i uruchomieniem szpitala tymczasowego dla chorych na COVID-19, w obiekcie Terminal Hotel Centrum Konferencyjne zlokalizowanym we Wrocławiu przy ul. Rakowieckiej 33. W wystąpieniu pokontrolnym stwierdzono szereg nieprawidłowości, mogących mieć istotny wpływ na aspekt finansowy związany z osiągnięciem założonego celu. Wskazano na nierzetelne dokonanie wyboru

lokalizacji szpitala, bowiem doszło do niego w sposób nietransparentny, bez zachowania zasady pisemności, a także bez właściwego oszacowania kosztów.

Pismami z dnia 31 stycznia 2023 roku zwrócono się do Prezesa Najwyższej Izby Kontroli oraz Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji o udzielenie informacji m.in. czy ww. instytucje składały zawiadomienia o przestępstwie w związku z nieprawidłowościami stwierdzonymi w działalności Wojewody Dolnośląskiego w wystąpieniu pokontrolnym Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z 11 kwietnia 2022 roku dotyczącym Dolnośląskiego Urzędu Wojewódzkiego we Wrocławiu.

W dniu 28 lutego 2023 roku do akt dołączono przesłane za pośrednictwem Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu zawiadomienie Dyrektora Delegatury Najwyższej Izby Kontroli we Wrocławiu o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. przez J.O. – Wojewodę Dolnośląskiego – celem łącznego procesowego rozpoznania w ramach postępowania o sygn. 3045-2.Ds.2.2023. Zakresem zawiadomienia Dyrektora Delegatury NIK we Wrocławiu objęto 7 czynów (z art. 231 § 1 k.k.-6 czynów i art. 91a ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku Prawo budowlane).

W dniu 8 maja 2023 roku prokurator wszczęła śledztwo w sprawie mającego miejsce w okresie od października 2020 roku do czerwca 2021 roku we Wrocławiu, przekroczenia uprawnień oraz niedopełnienia obowiązków w związku z utworzeniem, wyposażaniem i uruchomieniem szpitala tymczasowego dla chorych na Covid-19 w obiekcie Terminal Hotel Centrum Konferencyjne zlokalizowanym we Wrocławiu, czym działano na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k..

Zakresem wszczętego śledztwa nie objęto pozostałych czynów z zawiadomień posłów na Sejm RP oraz Dyrektora Delegatury NIK we Wrocławiu.

Decyzja o wszczęciu śledztwa dopiero po upływie niespełna 4 miesięcy trwania postępowania sprawdzającego jest nieprawidłowa, albowiem analiza uzyskanych w ramach postępowania sprawdzającego dokumentów w myśl art. 303 k.p.k. uzasadniała wszczęcie śledztwa w terminie określonym w art. 307 § 1 k.p.k.

Za nieprawidłowe i nie znajdujące uzasadnienia w aktach sprawy należy uznać zawiadomienie o wszczęciu śledztwa, osób składających zawiadomienie o przestępstwie (art. 305 § 4 k.p.k.), tj. Dariusza Jońskiego i Michała Szczerbę oraz Dyrektora Delegatury NIK we Wrocławiu, dopiero po upływie 2 miesięcy i 25 dni, tj. 2 sierpnia 2023 roku.

Z treści § 54 ust. 2 zarządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 lipca 2021 roku w sprawie organizacji i zakresu działania sekretariatów oraz innych działów administracji w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury wynika, że zawiadomienie takie winno być wysłane niezwłocznie, nie dłużej niż w ciągu 7 dni.

W dniu 9 maja 2023 roku prokurator sporządziła plan czynności śledczych, gdzie zaplanowała uzyskanie od Najwyższej Izby Kontroli kopii akt kontroli Mazowieckiego Urzędu Wojewódzkiego w Warszawie oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach w przedmiocie działań związanych, m.in. z utworzeniem szpitali tymczasowych dla chorych na covid-19 oraz przesłuchaniem 25 świadków.

Plan czynności śledczych powinien zawierać czynności związane przede wszystkim z zabezpieczeniem od Dolnośląskiego Urzędu Wojewódzkiego we Wrocławiu i podmiotów współpracujących z urzędem przy realizacji zakwestionowanego projektu dokumentacji, która z uwagi na zawartą w niej treść może stanowić dowód w sprawie. W sprawie nie zaplanowano żadnych przeszukań, celem zabezpieczenia dokumentacji szpitala covidowego.

W dniu 4 sierpnia 2023 roku prokurator skierowała do Zastępcy Prokuratora Okręgowego w Opolu wniosek o przedłużenie okresu śledztwa na okres 6 miesięcy. We wniosku wskazała, m.in. na potrzebę przesłuchania 9 świadków oraz zapoznania się z obszernym materiałem akt kontroli Mazowieckiego Urzędu Wojewódzkiego w Warszawie oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego.

Wskazać należy, iż od wszczęcia śledztwa do jego przedłużenia nie przesłuchano żadnego świadka i beczynności te należy ocenić za zawinione przez referenta sprawy. Za nieprawidłowe także należy ocenić zaniechanie przesłuchania osób składających zawiadomienie o przestępstwie, w tym przedstawiciela NIK.

W toku dalszych czynności śledztwa prokurator referent dopiero w dniu 27 września 2023 roku podjęła aktywność procesową w śledztwie zwracając się do poszczególnych wojewodów z terenu kraju o nadesłanie stosownych informacji. W dalszym ciągu nie przesłuchano w sprawie żadnego świadka.

W dniu 2 listopada 2023 roku prokurator złożyła kolejny wniosek o przedłużenie okresu śledztwa o 3 miesiące. We wniosku wskazała na konieczność przesłuchania tych samych co poprzednio 9 świadków, których nie przesłuchiwała przez okres ostatnich 6 miesięcy oraz potrzebę zapoznania się z informacjami uzyskanymi od wojewodów. Śledztwo decyzją Zastępcy Prokuratora Okręgowego w Opolu przedłużono do dnia 8 lutego 2024 roku. W dalszym ciągu nie przesłuchano w sprawie żadnego świadka.

W dniu 6 lutego 2024 roku prokurator skierowała do Zastępcy Prokuratora Okręgowego w Opolu kolejny wniosek o przedłużenie okresu śledztwa o 3 miesiące. We wniosku ponownie wskazała na potrzebę przesłuchania 9 świadków, których to zaplanowała do przesłuchania w planie czynności śledczych z dnia 8 maja 2023 roku. Oprócz przesłuchania świadków, prokurator we wniosku nie wskazała innych czynności do wykonania. Śledztwo bez uwag zostało przedłużone do 8 maja 2024 roku.

Pierwsze przesłuchanie świadka w tej sprawie odbyło się dopiero w dniu 27 marca 2024 roku, a więc po upływie 10 miesięcy i 18 dni od planowania tej czynności. Bezczynności w tym zakresie nie znajduje uzasadnienia w aktach sprawy, a zdecydowanie nie może być usprawiedliwiona analizą zgromadzonej dokumentacji.

W dniu 22 kwietnia 2024 roku prokurator złożyła do Prokuratora Regionalnego we Wrocławiu wniosek o przedłużenie okresu śledztwa powyżej roku, na okres dalszych 6 miesięcy. We wniosku wskazała na konieczność kontynuowania przesłuchań świadków.

Postanowieniem Zastępcy Prokuratora Regionalnego we Wrocławiu z dnia 7 maja 2024 roku okres śledztwa w sprawie o sygn. 3045-2.Ds.2.2023 Prokuratury Okręgowej w Opolu przedłużono do dnia 8 listopada 2024 roku. W piśmie przewodnim wskazano na błędy związane z brakiem dynamiki śledztwa oraz brakiem realizacji uprzednio zaplanowanych czynności związanych z przesłuchaniem świadków.

Po przedłużeniu śledztwa kontynuowano przesłuchania świadków, zaś w dniu 11 lipca 2024 roku postanowieniem o żądaniu wydania rzeczy zwrócono się do Wojewody Dolnośląskiego o nadesłanie stosownej dokumentacji. Dokumentacja taka została nadesłana. Uznać należy, że postanowienie takie winno być wydane na początkowym etapie śledztwa.

Postanowieniem z dnia 31 października 2024 roku Zastępcy Prokuratora Regionalnego we Wrocławiu śledztwo zostało przedłużone do dnia 8 maja 2025 roku, m.in. z uwagi na konieczność przesłuchania kolejnych świadków oraz zapoznania się z obszerną dokumentacją.

Śledztwo w przedmiotowej sprawie zostało wszczęte w dniu 8 maja 2023 roku.

Zakresem śledztwa nie objęto pozostałych czynów z zawiadomień posłów na Sejm RP oraz Dyrektora Delegatury NIK we Wrocławiu.

Do chwili obecnej nie przesłuchano w charakterze świadków osób składających zawiadomienie o przestępstwie (posłów Dariusza Jońskiego i Michała Szczerby), w tym przedstawiciela Najwyższej Izby Kontroli.

Wewnętrzny nadzór służbowy Naczelnika 2 Wydziału do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Okręgowej w Opolu oraz Zastępcy Prokuratora Okręgowego w Opolu uznać należy za iluzoryczny albowiem brak było z ich strony jakiegokolwiek reakcji na wyżej stwierdzone nieprawidłowości.

Sprawa o sygn. 3045-2.Ds.2.2023 Prokuratury Okręgowej w Opolu nie została objęta zwierzchnim nadzorem służbowym Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu. Sygnatura 2011-5.Dsn.185.2024 Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu została nadana z uwagi na złożony wniosek przez referenta sprawy o przedłużenie czasu trwania śledztwa na dalszy czas oznaczony powyżej roku.

W sprawie stwierdzono brak podjęcia jakichkolwiek czynności procesowych przez prawie rok od wpłynięcia zawiadomienia.

Analiza sprawy wykazała konieczność rozpoznania działań prokuratora pod kątem odpowiedzialności służbowej.

215) PR 3 Ds.125.2017 PR Gdańsk-Oliwa w Gdańsku

Przedmiotowe postępowanie zainicjowano zawiadomieniem pełnomocnika spółki Energa S.A. z siedzibą w Gdańsku z dnia 24 maja 2017 r. zarejestrowanym w biurze podawczym Prokuratury Okręgowej w Gdańsku w dniu 31 maja 2017 r., a dotyczącym możliwości popełnienia przez członków zarządu spółki Energa S.A. z siedzibą w Gdańsku przestępstwa określonego w art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 3 k.k. Czyn ten miał polegać na wyrządzeniu w okresie od 5 sierpnia 2015 r. do 2016 r. w Gdańsku przez ustalone osoby, uprawnione na podstawie umowy do reprezentowania i zajmowania się sprawami gospodarczymi spółki Energa S.A. z siedzibą w Gdańsku, szkody majątkowej w wielkich rozmiarach, to jest w kwocie 1.123.649,99 zł poprzez nadużycie udzielonych im uprawnień i zawarcie ze spółką ODiTK Szkolenia sp. z o.o. niekorzystnych dla spółki Energa S.A. z siedzibą w Gdańsku umów o świadczenie usługw zakresie przeprowadzenia szkoleń, jak też wdrożenia polityki antymobbingowej.

Zawiadomienie, zgodnie z właściwością miejscową, zostało przesłane do Prokuratora Rejonowego Gdańsk - Oliwa w Gdańsku, za pismem Naczelnika Wydziału I do spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Okręgowej w Gdańsku sygn. II Ko 82.2017 z dnia 7 czerwca 2017 r., wpływając do Biura Podawczego w dniu 9 czerwca 2017 r.

W toku postępowania sprawdzającego zwrócono się do pełnomocnika zawiadamiającej o wskazanie osoby, która może zostać przesłuchana w charakterze zawiadamiającego, po czym po uzyskaniu odpowiedzi i stosownego wskazania, zaniechując przesłuchania, wydano postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie:

wyrządzenia w okresie od 28 sierpnia 2015 r. do 30 października 2015 r. w Gdańsku szkody majątkowej w wielkich rozmiarach w kwocie 2.498.703,02 zł w wyniku nadużycia udzielonych Zarządowi Energa S.A. uprawnień poprzez zawarcie umowy z firmą ODiTK Szkolenia sp. z o.o. dotyczącej wdrożenia polityki antymobbingowej oraz przeszkolenia 8000 pracowników, czym działano na szkodę ww. spółki tj. o przestępstwo z art. 296 § 1 i 3 k.k. – wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.)

Decyzję o odmowie wszczęcia śledztwa należy ocenić jako wydaną przedwcześnie, to jest bez przeprowadzenia choćby postępowania sprawdzającego.

Na skutek zażalenia pokrzywdzonej spółki z dnia 10 lipca 2017 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku postanowieniem z dnia 27 września 2017 r. uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę Prokuraturze Rejonowej Gdańsk- Oliwa w Gdańsku do dalszego prowadzenia.

W konsekwencji rozstrzygnięcia sądu w dniu 10 października 2017 r. (data wpływu do biura podawczego Prokuratury Rejonowej Gdańsk- Oliwa w Gdańsku akt głównych wraz z rozpoznany zażaleniem to 29 września 2017 r.) wszczęto śledztwo o czyn określony w art. 296 § 2 i 3 k.k. Tego samego dnia zarządzono też powierzenie śledztwa w całości Wydziałowi do Walki z Przestępczością Gospodarczą KMP w Gdańsku.

Decyzję o wszczęciu śledztwa w niniejszej sprawie należy ocenić jako zasadną i prawidłową, brak jakichkolwiek uwag krytycznych w tym przedmiocie.

Postępowanie było prowadzone sprawnie, z właściwą intensywnością. W toku śledztwa przeprowadzono wszystkie, polecone przez Sąd Okręgowy w Gdańsku czynności, jak też wykonano szereg czynności zmierzających do ustalenia stanu faktycznego, a wykraczających poza wskazane przez Sąd. W tym między innymi przesłuchano szereg świadków, uzyskano, a także poddano dogłębnej analizie, informacje od większości spółek prawa handlowego prowadzących działalność zbliżoną rozmiarami, jak też przedmiotem działalności do pokrzywdzonej spółki. W dniu 10 stycznia 2017 r. prokurator nadzorująca osobiście sporządziła szczegółowy plan śledztwa, a w dniach: 30 marca 2018 r., 20 czerwca 2018 r., 10 sierpnia 2018 r., 11 października 2018 r. również osobiście, sporządziła aneksy do planu czynności śledczych. Także wydawane przez nadzorującą postępowanie wytyczne były wyczerpujące, co wskazuje na właściwy sposób sprawowania nadzoru nad toczącym się postępowaniem.

Istotnym dla oceny prowadzenia postępowania jest natomiast sposób sprawowania zwierzchniego nadzoru służbowego nad wymienionym wyżej śledztwem:

- 1) pismem z dnia 7 czerwca 2017 r. Naczelnik Wydziału I do spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Okręgowej w Gdańsku zwrócił się do prokurator nadzorującej postępowanie o nadesłanie informacji o podjętych w sprawie czynnościach i decyzjach, wyznaczając termin do dnia 7 lipca 2017 r., w związku z czym prokurator rejonowy Gdańsk- Oliwa w Gdańsku pismem z dnia 3 lipca 2017 r. poinformował o wydaniu postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa ,
- 2) pismem z dnia 5 lipca 2017 r. Naczelnik Wydziału I do spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Okręgowej w Gdańsku zwrócił się o poinformowanie go o ewentualnym

złożeniu zażalenia lub o uprawomocnieniu się postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa,

- 3) pismem z dnia 7 września 2017r. Naczelnik Wydziału I do spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Okręgowej w Gdańsku zwrócił się o informację w przedmiocie sposobu rozpoznania zażalenia przez Sąd Okręgowy w Gdańsku,
- 4) pismem z dnia 28 listopada 2017 r. Naczelnik Wydziału II do spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Okręgowej w Gdańsku w wykonaniu polecenia Prokuratury Regionalnej w Gdańsku zwrócił się o nadesłanie informacji o dotychczasowych ustaleniach śledztwa, jak też danych o jego dotychczasowym, formalnym przebiegu w terminie do 5 grudnia 2017 r., w związku z którym to pismem Prokurator Rejonowy Gdańsk-Oliwa w Gdańsku w dniu 5 grudnia 2017r. udzielił wyczerpujących informacji,
- 5) pismem z dnia 21 grudnia 2017r. Naczelnik Wydziału II do spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Okręgowej w Gdańsku poinformował Prokuratora Rejonowego Gdańsk- Oliwa w Gdańsku o objęciu sprawy zwierzchnim nadzorem służbowym nadając jej sygn. PO II Dsn 39.2017 ,
- 6) pismem z dnia 10 stycznia 2018 r. Naczelnik Wydziału II do spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Okręgowej w Gdańsku zażądała przesłania jej akt głównych i podręcznych do wglądu, w związku z czym akta wraz z informacją o stanie sprawy zostały przesłane w dniu 12 stycznia 2018 r,
- 7) pismem z dnia 11 stycznia 2018 r. Naczelnik Wydziału II do spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Okręgowej w Gdańsku zażądała nadesłania informacji o stanie postępowania wraz z kopią planu śledztwa, celem przesłania stosownych informacji drogą służbową Prokuraturze Regionalnej w Gdańsku i dalej Prokuraturze Krajowej, w związku z wystosowanymi przezeń żądaniami, co prokurator nadzorująca uczyniła w dniu 15 stycznia 2018 r.
- 8) w drodze rozmowy telefonicznej w dniu 24 stycznia 2018 r. polecono przesłanie do Prokuratury okręgowej w Gdańsku kserokopii materiałów akt sprawy, w tym między innymi protokołów przesłuchań świadków oraz postanowienia Sądu Okręgowego, co Prokurator Rejonowy uczynił w dniu 25 stycznia 2018 r.,
- 9) pismem z dnia 30 marca 2018 r. Naczelnik Wydziału II do spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Okręgowej w Gdańsku poleciła nadesłanie jej kserokopii materiałów dowodowych uzyskanych od 17 stycznia 2018 r. oraz o informację w przedmiocie realizacji uzyskania dokumentacji dotyczącej działań komisji

antymobbingowej, w związku z czym pismem z dnia 6 kwietnia 2018 r. Prokurator Rejonowy udzielił żądanych informacji ,

- 10) pismem z dnia 11 kwietnia 2018 r. Naczelnik Wydziału II do spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Okręgowej w Gdańsku poleciła nadesłanie informacji o toczącym się postępowaniu, celem przesłania stosownych informacji drogą służbową Prokuraturze Regionalnej w Gdańsku, w związku z czym Prokurator Rejonowy w dniu 26 kwietnia 2018 r. udzielił stosownych informacji,
- 11) pismem z dnia 18 kwietnia 2018 r. Naczelnik Wydziału II do spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Okręgowej w Gdańsku zwróciła się o podanie informacji o toczącym się postępowaniu oraz nadesłanie jej kserokopii dokumentów z akt sprawy (k. 145 akt podręcznych), co zostało wykonane przez Prokuratora Rejonowego w dniu 4 maja 2018 r.,
- 12) pismem z dnia 20 czerwca 2018 r. Naczelnik Wydziału II do spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Okręgowej w Gdańsku zwróciła się o nadesłanie jej informacji o toczącym się śledztwie przesyłając jednocześnie przy tym nadesłane jej z Ministerstwa Sprawiedliwości pismo z dnia 10 maja 2018r. skierowane do Ministra Sprawiedliwości i podpisane przez dwóch pracowników Grupy Energa, w treści którego wskazano na oczekiwanie rzeczonych pracowników zakończenia niniejszego postępowania aktem oskarżenia. W związku z poleceniem w dniu 27 czerwca 2018r. Prokurator Rejonowy udzielił żądanych informacji .
- 13) pismem z dnia 20 sierpnia 2018 r. Naczelnik Wydziału II do spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Okręgowej w Gdańsku zwróciła się o nadesłanie jej informacji o toczącym się postępowaniu, celem przesłania ich drogą służbową Prokuraturze Regionalnej w Gdańsku i dalej Prokuraturze Krajowej , w związku z którym to poleceniem Prokurator Rejonowy w dniu 22 sierpnia 2018 r. udzielił żądanych informacji,
- 14) pismem z dnia 10 grudnia 2018 r. Naczelnik Wydziału II do spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Okręgowej w Gdańsku zwróciła się o nadesłanie jej informacji o toczącym się postępowaniu, celem przesłania ich drogą służbową Prokuraturze Regionalnej w Gdańsku, w związku z którym to poleceniem Prokurator Rejonowy w dniu 27 grudnia 2018 r. udzielił żądanych informacji, jednocześnie zwracając się z wnioskiem o przedłużenie okresu śledztwa na dalszy czas oznaczony, powyżej roku,
- 15) pismem z dnia 8 stycznia 2019 r. Zastępca Prokuratora Okręgowego w Gdańsku zwróciła się o nadesłanie jej kopii protokołów przesłuchań świadków, a postanowieniem z dnia 4 stycznia

2019 r. przedłużyła okresu śledztwa na dalszy czas oznaczony, powyżej roku do dnia 10 kwietnia 2019 r.,

- 16) pismem z dnia 9 kwietnia 2019 r. Zastępca Prokuratora Okręgowego w Gdańsku zwróciła się o nadesłanie jej kopii protokołów przesłuchań świadków, tego samego dnia wydając postanowienie o przedłużeniu okresu śledztwa na dalszy czas oznaczony, powyżej roku do dnia 10 czerwca 2019 r., w związku z którym to poleceniem kserokopie protokołów zostały przesłane za pismem Prokuratora Rejonowego z dnia 15 kwietnia 2019r.

Pomimo kilkukrotnego zapoznawania się przez sprawującego zwierzchni nadzór służbowy Prokuratora Okręgowego z aktami sprawy, jak też regularnych sprawozdań z przeprowadzonych czynności śledczych przesyłanych rzeczonoj prokuraturze, nadzorująca postępowanie, aż do dnia 11 października 2018 r. nie otrzymała żadnych, pisemnych wskazań dotyczących śledztwa. Nie polecono jej też do wykonania żadnych czynności ani nie dokonano oceny prowadzonego postępowania. Za niewłaściwą należy też uznać częstotliwość, z jaką żądano sprawozdań z prowadzonego postępowania - 3 krotnie w styczniu 2018 r., czy też w 11. dniowych lub nawet 7. dniowych odstępach (30 marca 2018 r., 11 kwietnia 2018 r., 18 kwietnia 2018 r.).

Jak się wydaje dopiero przesłanie akt sprawy wraz z wnioskiem o przedłużenie okresu śledztwa na czas powyżej roku skutkowało poddaniem sprawy analizie i wydaniem w dniu 11 października 2018 r. przez zastępcę Prokuratora Okręgowego w Gdańsku konkretnych wytycznych co do dalszego toku postępowania, jakkolwiek było to incydentalne zdarzenie w niniejszym postępowaniu.

Ostatecznie w dniu 16 maja 2019 r. do Prokuratury Okręowej w Gdańsku, Wydziału II do spraw Przestępczości Gospodarczej przesłano projekt decyzji merytorycznej- postanowienia o umorzeniu śledztwa w sprawie o czyn określony w art. 296 § 1 i 3 k.k. z uwagi na brak znamion czynu zabronionego. Projekt został przesłany przez Prokuraturę Okręową do akceptacji przez Prokuraturę Krajową, zgodnie z której stanowiskiem, właściwym było dokonanie dodatkowych ustaleń w sprawie, a dotyczących wszystkich spółek z grupy Energa, przy czym z treści pisma nie wynikało w jaki sposób miałyby do tego dojść. Po dokonaniu poprawek, ponownie projekt postanowienia o umorzeniu przesłano do akceptacji w dniu 14 czerwca 2019 r. Ostatecznie, po uzyskaniu akceptacji w dniu 18 czerwca 2019 r. wydano postanowienie o umorzeniu śledztwa w sprawie o 26 czynów, kwalifikowanych z art. 296 § 1 i 3 k.k. (czyn 1) oraz z art. 296 § 1 k.k. (czyny od 2 do 26 włącznie), przy czym podstawą umorzenia w przypadku wszystkich czynów był brak znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.)

Przedmiotowe postanowienie zawiera obszerne uzasadnienie zawierające szczegółowe przytoczenie faktów i dowodów istotnych dla podjętego rozstrzygnięcia, jak też argumentację prawną za przyjętym sposobem zakończenia postępowania.

Postanowieniem Sadu Okręgowego w Gdańsku z dnia 10 stycznia 2020 r. XIV Kp 1542/19, po rozpoznaniu zażalenia pełnomocnika pokrzywdzonej zaskarżone postanowienie utrzymano w mocy.

Analiza akt śledztwa dostarczyła podstaw do kwestionowania poszanowania niezależności prokuratora w postaci przesyłania „do akceptacji”, za pośrednictwem prokuratury okręgowej do Prokuratury Krajowej, projektu postanowienia o umorzeniu śledztwa dostarczyła również podstaw do kwestionowania sposobu sprawowania wewnętrznego nadzoru służbowego, o czym było już wyżej.

216) V Ds 172/15 Prokuratury Okręgowej Warszawa-Praga w Warszawie.

Przedmiotem postępowania na etapie jego zainicjowania były zachowania polegające na :
założeniu w nieustalonym czasie i miejscu, nie później niż w dniu 2 września 2015 roku urządzenia podsłuchowego umożliwiającego rejestrację dźwięku, a następnie posłużenia się nim w celu uzyskania informacji do której sprawca nie był uprawniony, dotyczącej treści rozmowy przeprowadzonej pomiędzy K.K., E.B., P.W. i P. M., to jest czyn z art. 267 § 3 k.k.

ujawnieniu w nieustalonym miejscu i czasie, nie później niż w dniu 2 września 2015 roku informacji dotyczącej treści rozmowy przeprowadzonej pomiędzy K. K., E.B., P.W., i P.M. - uzyskanej w drodze bezprawnego posłużenia się urządzeniem podsłuchowym - dziennikarzom stacji telewizyjnej „Telewizja Republika” poprzez udostępnienie im zapisu nagrania dźwiękowego ze spotkania wyżej wymienionych osób, to jest czyn z art. 267 § 4 k.k.

ujawnieniu w dniu 2 września 2015 roku przy ul. Pawiej 55 w Warszawie informacji dotyczącej treści rozmowy przeprowadzonej pomiędzy K.K., E.B., P.W., P.M - uzyskanej w drodze bezprawnego posłużenia się urządzeniem podsłuchowym – przez dziennikarzy stacji telewizyjnej „Telewizja Republika” poprzez wyemitowanie programu „Zadanie specjalne” w paśmie dostępnym dla wszystkich abonentów ww. kanału, a także umieszczenie zapisu tej audycji audiowizualnej na ogólnodostępnej stronie internetowej, to jest czyn z art. 267 § 4 k.k.

Generalnie postępowanie obejmowało trzy wątki identyfikowane przez osoby prowadzące i nadzorujące śledztwo jako :

- „podśluchowy”, związany z czynami stypizowanymi w art. 267 § 3 i 4 k.k. wskazanymi w pkt I i II postanowienia o wszczęciu śledztwa uzupełnionych później kolejno ujawnianymi nagraniami

- „dziennikarski”, związany z czynem wskazanym w pkt III postanowienia o wszczęciu śledztwa oraz późniejszym nielegalnym ujawnieniem w mediach fragmentów podsłuchanych rozmów J. K., z K.K., P.W. , R.S. oraz P. G.(art. 267 § 4 k.k.). Fragmenty nielegalnie podsłuchanych rozmów zostały ujawnione na antenie „Telewizji Republika”, w dniach 2 września 2015 roku, 21 października 2015 roku i 4 listopada 2015 roku w programie „Zadanie specjalne”. Ponadto w dniu 25 kwietnia 2016 roku w tygodniku „Do rzeczy” ujawniono fragmenty nielegalnie podsłuchanej konwersacji J.K z P.G.

- „komercyjny”, związany z oferowaniem nagrań podsłuchanych rozmów w ramach tzw. afery taśmowej do sprzedaży i ujawnienia ich fragmentów jako swoistych „próbek handlowych”(art. 267 § 4 k.k.). W toku postępowania ujawniono, że nagrania nielegalnie podsłuchiowanych rozmów prowadzonych przez J.K. zostały przekazane przez K. Sz. J. K. Motyw tego działania miał charakter finansowy – K. Sz. był zainteresowany „dotarciem” do osób mających dostęp do J. K. i nakłonienie tego ostatniego do odkupienia nagrań z jego udziałem. K. Sz. pozostawał w relacjach z M. F.

Plan ten ostatecznie nie wszedł w fazę realizacji, ponieważ P.K. odmówił współpracy w tym zakresie. Otrzymał on jednak próbkę nagrań z podsłuchanej rozmowy J.K. z K.K.

W dniu 4 września 2015 roku prokurator referent sporządził notatkę urzędową o treści: zapoznania się z artykułem na stronie internetowej „Telewizji Republika”, zawierającym omówienie programu „Wydanie Specjalne” oraz zawierającego link przekierowujący użytkownika do artykułu gdzie zamieszczony jest zapis ww. programu telewizyjnego.

Zdaniem autora notatki ujawniane okoliczności uzasadniają podejrzenie popełnienia przestępstwa polegającego na bezprawnym „podsłuchaniu” rozmów wyżej wskazanych osób.

Notatka zawiera adnotację o zapoznaniu się z nią przez Zastępcę Prokuratora Okręgowego Warszawa -Praga w Warszawie, z dekretną w zakresie zarejestrowania sprawy .

Tego samego dnia prokurator wydano postanowienie o wszczęciu śledztwa. Nadto wydano postanowienie o żądaniu wydania rzeczy w postaci nośnika danych zawierających zarejestrowaną rozmowę. W kolejnych dniach zażądano wydania nośnika danych zawierającego zapis programu wyemitowanego w dniu 2 września 2014 roku, tj. odcinek nr 90 programu „Zadanie specjalne”.

Po ujawnieniu w kolejnych programach wyżej wskazanej stacji telewizyjnej dalszych nagrań rozmów, to jest prowadzonych przez J. K. z R. S. , K. K. i P. W. włączono materiały dotyczące powyższych czynów do już wszczętego śledztwa . Pozyskano również nośniki mające zawierać

nagrania zarejestrowanych rozmów zlecając ich badanie przez biegłego a następnie sporządzenie protokołów odtworzenia tych nagrań .

Czynności śledcze w początkowym etapie postępowania prowadzone były dynamicznie z należytą koncentracją, przy czym z uwagi na przebywanie niektórych z pokrzywdzonych poza granicami kraju, niektóre czynności zostały zlecone do wykonania w polskiej placówce dyplomatycznej . Na dynamikę śledztwa w tym czasie miała również wpływ konieczność analizy elektronicznych nośników danych i pozyskanie stosownej ekspertyzy.

W toku kontynuowanego śledztwa przedstawiono zarzuty podejrzanym, to jest K. Sz. w dniu 14 października 2016 roku, K. W. w dniu 13 października 2016 roku, Ł. N. w dniu 8 marca 2017 roku, M.F. w dniu 2 kwietnia 2017 roku .

Na dalszym etapie postępowania zauważany był spadek dynamiki wykonywania czynności śledczych. Ostatecznie śledztwo trwała ponad 8 lat

(zamknięcie śledztwa 26 stycznia 2024 roku).

Ani zakres przedmiotowy postępowania ani ilość wykonywanych czynności dowodowych nie uzasadniały w najmniejszym zakresie takiej długotrwałości śledztwa. Zauważyć należy, iż główne postępowanie w tzw. aferze podsłuchowej zostało ukończone w nieporównanie krótszym czasie.

W czasie w jakim trwało śledztwo w sprawie PO V Ds. 172/15, postępowanie w głównej sprawie zostało zakończone nie tylko na etapach postępowania przygotowawczego i sądowego ale również nastąpiło wykonanie kar pozbawienia wolności orzeczonych w odniesieniu do oskarżonych.

Wskazać należy, iż brak jest jakichkolwiek obiektywnych przesłanek uzasadniających tak długi czas trwania tego śledztwa. O tym, że postępowanie znajduje się rzekomo na końcowym etapie referent sprawy wskazywał już w jednym z postanowień wydanych w dniu 20 września 2018 roku .

Czynności dowodowe na których konieczność przeprowadzenia powoływał się referent sprawy w kolejnych wnioskach o przedłużenie czasu trwania śledztwa dotyczyły tylko jednego z wątków śledztwa .

Nawet brak możliwości przesłuchania świadka, w odniesieniu do którego istniały problemy z ustaleniem jego miejsca pobytu, nie uniemożliwiał zakończenia śledztwa w głównym wątku, po wyłączeniu materiałów w odniesieniu innego wątku sprawy. Taki zamiar prokurator referent sprawy wskazywał we wnioskach o przedłużenie śledztwa już od połowy 2018 roku. Jednakże takich działań nie podejmował i kierował wnioski o przedłużenie czasu trwania śledztwa w dość podobnej formie. Dotyczy to również tzw. wątku dziennikarskiego. W kolejnych wnioskach o przedłużenie śledztwa wskazywano na potrzebę wyłączenia materiałów do odrębnego postępowania w zakresie tego wątku

. Decyzję w powyższym zakresie podjęto dopiero bezpośrednio przed zamknięciem śledztwa w sprawie PO V Ds 172/15.

Wskazana wyżej przewlekłość postępowania nie spotkała się ze zdecydowaną reakcją przełożonych referenta sprawy. Nadmienić należy, iż na tym etapie śledztwa jego referentem był Zastępca Prokuratora Okręgowego Warszawa -Praga w Warszawie. Wprawdzie przesyłając akta po przedłużeniu czasu trwania śledztwa wskazywano niekiedy na konieczność zintensyfikowania czynności śledczych, względnie konieczność zakończenia śledztwa w nowo określonym terminie, tym niemniej gdy to nie następowało, brak było adekwatnej reakcji.

Powyższe wskazuje, że ten sposób prowadzenia śledztwa, a w zasadzie brak woli jego zakończenia w rozsądnym terminie był tolerowany przez przełożonych referenta sprawy .

W odniesieniu do podejrzanego M.F. w toku śledztwa stosowano środki zapobiegawcze, to jest od 8 stycznia 2018 roku do 3 lutego 2023 roku w postaci dozoru policji oraz zakazu opuszczania kraju połączonego z zatrzymaniem paszportu. W dniu 3 lutego 2023 roku zmieniono powyższe środki zapobiegawcze na dozór policji i poręczenie majątkowe. Środki te były stosowane do zakończenia śledztwa.

O ile samo zastosowanie wyżej wskazanych środków zapobiegawczych nie budzi wątpliwości, to takie zastrzeżenia można formułować co do długotrwałości stosowania tych środków.

Nieuzasadnione obiektywnymi okolicznościami długotrwałe prowadzenie niniejszej sprawy było naruszeniem praw podejrzanych, którzy pozostawali przez wiele lat pod zarzutami, bez możliwości sądowej weryfikacji prawidłowości tych zarzutów. Dodatkowo były wobec niektórych z nich stosowane środki zapobiegawcze.

Przewlekłość postępowania wpływała również negatywnie na możliwości skorzystania z praw przez pokrzywdzonych.

Nie sposób jednoznacznie wskazać jakie były przesłanki takiego sposobu procedowania w niniejszej sprawie. Wydaje się jednak wielce prawdopodobnym, szczególnie mając na uwadze fakt, iż postępowanie było w bieżącym zainteresowaniu zarówno osób sprawujących funkcje kierownicze w Prokuraturze Okręgowej Warszawa -Praga w Warszawie, jak też Prokuraturze Regionalnej w Warszawie, że wpływał na to charakter niniejszej sprawy i występujące w nim osoby . Czas zakończenia śledztwa też ma swoją wymowę .

W toku postępowania obrońca podejrzanego M F. oraz on sam składali wnioski o umożliwienie im zapoznania się z aktami sprawy. Prowadzący postępowanie prokurator konsekwentnie odmawiał im zapoznania się z dowodami zebranymi w sprawie. Podejrzany M.F. złożył również do protokołu przesłuchania w charakterze podejrzanego wniosek o umożliwienie mu

końcowego zaznajomienie się z aktami sprawy. Pomimo takich deklaracji prokurator referent sprawy, wbrew jednoznacznej dyspozycji art. 321 § 1 k.p.k., zaniechał powiadomienia podejrzanego M.F. i jego obrońcy o możliwości zapoznania się z aktami sprawy i końcowym terminie zaznajomienia.

W dniu 26 stycznia 2024 roku prowadzący sprawę prokurator zamknął śledztwo a następnie skierował akt oskarżenia między innym przeciwko wyżej wskazanemu podejrzanemu .

Do chwili obecnej nie rozpoczęło się postępowanie sądowe.

Bez wątpienia doszło w tym przypadku do ograniczenia prawa podejrzanego do obrony. Sytuacja jest tym bardziej kuriozalna mając na uwadze fakt ponad 8 letniego czasu prowadzenia śledztwa.

Analiza sprawy wskazuje na konieczność oceny zachowania prokuratora referenta sprawy pod kątem odpowiedzialności służbowej.

217) PR 3 Ds.120.2019 r. Prokuratury Rejonowej Gdańsk – Oliwa w Gdańsku

Przedmiotem postępowania było zawiadomienie L.K. dotyczące możliwości ukrywania i tuszowania pedofilii wśród księży na terenie Diecezji Gdańskiej, przez jej hierarchę, co zostało wywnioskowane z filmu dokumentalnego braci Tomasza i Marka Sekielskich pt. „Tylko nie mów nikomu” – w kierunku art. 240 § 1 k.k.

W oparciu o zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy ustalono co następuje.

Zawiadomienie w wyżej przytoczonej sprawie do Prokuratury Okręgowej w Gdańsku wpłynęło 24 czerwca 2019 r. Autorką zawiadomienia była L.K.

W dniu 2 lipca 2019 r. zawiadomienie za nr PO V Ko 212.2019 zostało przesłane do Prokuratury Rejonowej Gdańsk – Oliwa w Gdańsku celem „procesowej weryfikacji”. Materiały zostały zarejestrowane na nr PR 3 Ds.120.2019 r. W dniu 3 lipca 2019 r. sprawę przydzielono prokuratorowi referentowi ze wskazaniem przeprowadzenia postępowania sprawdzającego.

W toku postępowania sprawdzającego prok. ref. wezwała zawiadamiającą celem protokolarnego przyjęcia zawiadomienia o przestępstwie i wydała dwa zarządzenia o dopuszczeniu dowodu z akt sprawy:

1. z akt postępowania PO III Ds. 47.2019 w identycznej sprawie dot. możliwości ukrywania i tuszowania pedofilii wśród księży na terenie Diecezji Gdańskiej, przez jej hierarchę z zawiadomienia A.G. – zakończonej postanowieniem o odmowie wszczęcia śledztwa z dnia

14 czerwca 2019 r. wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu – na podst. art. 17 § 1 pkt 1 k.pk..

2. z akt PR Ds. 1912.2019 w sprawie z zawiadomienia A.R. dot. czynów z art. 199 § 1k.k. i art. 200 § 1k.k., których miałyby się dopuścić jeden z bohaterów filmu „Tylko nie mów nikomu” – ks. A.C. – zakończonej postanowieniem o odmowie wszczęcia śledztwa w zakresie ww. czynów na podst. art. 17 § 1 pkt 6 k.pk..

W dniu 2 sierpnia 2019 r. została przesłuchana w charakterze świadka zawiadamiająca L.K.

W dniu 6 sierpnia 2019 r. zostało wydane postanowienie o wszczęciu śledztwa w sprawie niezwłocznego niezawiadomienia w nieustalonym czasie, jednakże nie później niż do 19 czerwca 2019 r. w Gdańsku, organu powołanego do ścigania przestępstw, pomimo posiadania wiarygodnej wiadomości o dokonaniu czynu zabronionego z art. 200 k.k. wobec małoletniego, tj. przestępstwo z art. 240 § 1 k.k.. Materiał dowodowy uzupełniono o nagranie filmu pt. „Tylko nie mów nikomu” i kopię postanowienia o umorzeniu śledztwa o sygn. PR Ds. 2077.2018 w przedmiocie czynów z art. 13 § 1k.k. w zw. z art. 282 k.k. i czynu z art. 288 § 1 k.k. popełnionych na szkodę A. C. Na podstawie wydanego zarządzenia dopuszczono dowód z akt postępowania o sygn. PR Ds. 2077.2018.

W materiałach sprawy znajduje się także korespondencja mailowa z producentem filmu - M. Sekielskim dot. przyczyn nie podania danych osoby, która występuje w nagraniu jako pokrzywdzony oraz przesyłająca film i materiały złożone w Kurii Archidiecezji Gdańskiej w dniu 13 grudnia 2018 r. wraz z oświadczeniem co do danych personalnych osób pokrzywdzonych.

Ponadto w aktach znajduje się notatka urzędowa z dnia 18 października 2019 r. dot. rozmowy z pokrzywdzonym A.I., który oświadczył, że chce przyjść i złożyć zeznania.

Następnie w dniu 13 listopada 2019 r. referent dokonał protokolarnego zapoznania się z nagraniem filmu.

W dniu 13 listopada 2019 r. zostało wydane postanowienie o umorzeniu śledztwa dot. czynu z art. 240 § 1k.k. na podstawie art. 17 § 1 pkt. 1 k.pk. wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia.

Poddając analizie treść uzasadnienia wskazanej powyżej decyzji merytorycznej kończącej postępowanie przygotowawcze stwierdzić należy z całą stanowczością, iż decyzja o umorzeniu jest co najmniej przedwczesna. Oprócz opisanego jaki to materiał dowodowy został zgromadzony autorka skupiła się na opisanu okoliczności, które w jej przeświadczeniu nakazują umorzenie postępowania – na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.pk.. Zebrany materiał dowodowy w niniejszej sprawie jest ubogi w zakresie czynu, którego dotyczyło postępowanie, a prowadząca, pomimo iż planowała, to nie przeprowadziła innych dowodów, np. przesłuchania autora filmu i ustalonego pokrzywdzonego w

nim występującego, pomimo tego, iż osoby te wykazywały wolę współpracy w tym zakresie. Nie dołączyła również dokumentów w tym zakresie, będących w posiadaniu Kurii.

Decyzja ta jest prawomocna. Zawiadamiająca została powiadomiona o zakończeniu postępowania na podstawie art. 305 § 4 k.p.k..

Odrębnej analizie poddano zwierzchni nadzór nad badanym postępowaniem.

Po przesłaniu przez Prokuraturę Okręgową w Gdańsku za nr PO V Ko 212.2019 zawiadomienia do Prokuratury Rejonowej Gdańsk – Oliwa w Gdańsku brak jest innych pism żądających informacji.

W dniu 9 lipca 2019 r. Prokuratura Rejonowa Gdańsk – Oliwa w Gdańsku przesłała informację o sprawie PR 3 Ds. 120.2019 dot. trwania postępowania sprawdzającego.

W dniu 3 sierpnia 2019 r. poinformowano o przesłuchaniu zawiadamiającej oraz konieczności wydania postanowienia o wszczęciu śledztwa jak również planowanych czynnościach – m.in. przesłuchania autora filmu, anonimowej osoby w nim występującej, po uzyskaniu jej danych oraz uzyskanie dokumentów z Kurii.

W dniu 6 sierpnia 2019 r. Prokuratura Okręgowa w Gdańsku zażądała pilnego przesłania postanowienia o wszczęciu śledztwa w przedmiotowej sprawie i protokołu przesłuchania zawiadamiającej. Polecenie wykonano 7 sierpnia 2019 r.

Pismem z dnia 21 sierpnia 2019 r. Prokurator Okręgowy w Gdańsku poinformował o objęciu przedmiotowego postępowania zwierzchnim nadzorem służbowym na podstawie § 71 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości – Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury z dnia 7.04.2016 r., jednocześnie wyznaczając termin do przedstawienia planu śledztwa do dnia 20 września 2019 r.

W aktach brak jest planu śledztwa.

Pismem z dnia 23 sierpnia 2019 r. Prokuratura Okręgowa w Gdańsku zażądała nadesłania w terminie do dnia 28.08.2019 informacji dot. wykonanych i zaplanowanych czynności w okresie od 2.08.2019 r., a datą udzielenia odpowiedzi z uwagi na konieczność udzielenia informacji Prokuraturze Regionalnej w Gdańsku.

Odpowiedzi udzielono 29 sierpnia 2019 r.

W dniu 6 września 2019 r. pismem bez daty, Prokuratura Okręgowa w Gdańsku zażądała nadesłania w terminie do 10 września 2019 r. akt głównych przedmiotowego postępowania. Polecenie wykonano w terminie.

Akta zwrócono 19 września 2019 r. (data wpływu) wraz z uwagami, które były kopią uwag Prokuratury Regionalnej w Gdańsku, w szczególności wykładni celowościowej przepisu z art. 240 § 1k.k..

Kolejnej informacji udzielono 25 września 2019 r. o planowanym przesłuchaniu świadka T. Sekielskiego.

W dniu 14 października 2019 r. Prokuratura Okręgowa w Gdańsku z uwagi na planowaną czynność zażądała akt głównych i podręcznych przedmiotowego postępowania. Z dniem 15 października 2019 r. udzielono pisemnej odpowiedzi jednostce nadzorującej o braku możliwości wykonania polecenia z uwagi na sporządzanie decyzji merytorycznej.

W tym miejscu wskazać należy, że w karcie wewnętrznego nadzoru służbowego w dacie 14.10.2019 r. Prokurator Rejonowy – Maciej Stopa polecił prokuratorce referentowi „umorzyć postępowanie – brak danych”.

Prokurator referent pismem z dnia 16 października 2019 r. na podstawie art. 7 § 3 ustawy o Prokuraturze zwróciła się o pisemne uzasadnienie polecenia. Uzasadnienie zostało sporządzone w dniu 17 października 2019 r. i w tym samym dniu prok. referent zapoznała się z jego treścią.

W dniu 18 października 2019 r. wykonano polecenie dot. przesłania akt do jednostki nadzorującej.

W tej dacie prok. ref. złożyła pisemny wniosek o wyłączenie jej od udziału w tej sprawie powołując się na treść art. 7 § 4 ustawy o prokuraturze w zw. z § 40 ust. 1 pkt. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016r. regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury. Znamiennym jest, że autor w uzasadnieniu wskazała na potrzebę kontynuowania postępowania .

Wniosek został rozpoznany w dniu 28 października 2019 r. – zarządzeniem nie uwzględniono wniosku o wyłączenie. W tym samym dniu zwrócono akta do jednostki prowadzącej.

Następnie w dniu 8 listopada 2019 r. Prokuratura Okręgowa w Gdańsku w terminie do dnia 18 listopada 2019 r. poleciła przesłanie odpisu decyzji merytorycznej w sprawie PR 3 Ds. 120.2019 r. Decyzja została wydana 13 listopada 2019 r. i dnia następnego przesłana nadzorującemu.

Podsumowując stwierdzić należy z całą stanowczością, że w toku niniejszego postępowania działania Prokuratury Okręgowej w Gdańsku prowadzone w ramach zwierzchniego nadzoru służbowego noszą cechy nacisku na prowadzącego. Działania te niewątpliwie ograniczały niezależność prokuratora rozumianą w kontekście samodzielności w ścisłym powiązaniu z bezstronnością i obiektywizmem. Jednocześnie godziły w cele postępowania określone w art. 297 § 1 k.p.k.. Doprowadziły do zablokowania inicjatywy dowodowej prowadzącej, nieuzasadnionego odstąpienia od wykonania planowanych czynności, a w konsekwencji do przedwczesnego zakończenia postępowania. Należy rozważyć podjęcie postępowania i wykonanie zaplanowanych wcześniej czynności dowodowych.

Sprawa o sygn. akt PO II Ds 12.2018 Prokuratury Okręgowej w Warszawie zainicjowana została zawiadomieniem o podejrzeniu popełnienia przestępstwa złożonym przez Sąd Okręgowy w Warszawie w dniu 8 stycznia 2018 r., dotyczącym złożenia fałszywych zeznań przez posłów PiS w sprawie o sygn. akt PO I Ds 209.2016 tej jednostki, zakończonej postanowieniem o umorzeniu śledztwa z dnia 2 sierpnia 2017 r., uchylonym postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie VIII Wydział Karny z dnia 18 grudnia 2017 r. celem kontynuowania postępowania (sygn. akt VIII Kp 1335/17). Powyższa sprawa dotyczyła przeniesienia obrad Sejmu z Sali Plenarnej do Sali Kolumnowej i uniemożliwienia posłom opozycji: uczestniczenia na równych prawach z pozostałymi parlamentarzystami w obradach prowadzonych w Sali Kolumnowej (m.in. zapewniono im jedynie 20 - 30 krzeseł, które ustawiono w specjalnej strefie), składania wniosków formalnych, swobodnego poruszania się po Sali Kolumnowej, a zwłaszcza dotarcie do stołu prezydialnego celem ich złożenia. Relacje posłów ówczesnej opozycji znalazły potwierdzenie nie tylko w materiale dowodowym w postaci nagrań z Sali Kolumnowej, pochodzących zarówno z zainstalowanego tam monitoringu, jak i wykonanych przez posłów PIS, partii opozycyjnych, Sprawozdania Stenograficznego z 33 Posiedzenia Sejmu RP z dnia 16 grudnia 2016 r., ale także zeznaniach kolejnych przesłuchanych świadków, tj. pracowników Kancelarii Sejmu oraz parlamentarzystów Prawa i Sprawiedliwości, m.in. D.W., M.K., L.D., J.B., T.C., K.P., P.G., A.P. i innych. Najbardziej na ten temat wypowiedział się Ryszard T., który opisał przygotowanie Sali Kolumnowej w taki sposób, aby nie dopuścić posłów opozycji do stołu prezydialnego w Sali Kolumnowej.

Zdaniem zawiadamiającego ze zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie o sygn. akt PO I Ds 209.2016 wynikało, że posłom opozycji - zgodnie z decyzjami, które ogłoszono na posiedzeniu Klubu Parlamentarnego Prawa i Sprawiedliwości fizycznie ograniczono możliwość czynnego udziału w posiedzeniu Sejmu poprzez pozbawienie ich możliwości swobodnego poruszania się po Sali Kolumnowej i składania wniosków formalnych. Uczestnicy posiedzenia Klubu PIS, które poprzedzało wznowienie obrad Sejmu w Sali Kolumnowej, musieli mieć świadomość „zorganizowania” ich w taki sposób, w jaki opisywał to R.T. i pozostali świadkowie, tj. ustawienia przez całą szerokość Sali trzech rzędów krzeseł, a następnie co wynika z zeznań A.M., A.K., A.P., posłowie Prawa i Sprawiedliwości zajęcia miejsca „w określonym porządku: kobiety z przodu, starsi mężczyźni za nami, a najmłodsi na końcu Sali”, co widoczne jest też na dokumentacji fotograficznej.

Dlatego też, zdaniem zawiadamiającego, świadkowie, którzy relacjonowali, iż podczas 33 posiedzenia Sejmu wszyscy posłowie mogli swobodnie poruszać się po Sali Kolumnowej i w żaden sposób nie byli blokowani, zeznali nieprawdę. Natomiast ci, którzy powyższych faktów w czasie przesłuchania nie ujawnili - zataili prawdę.

Sąd Okręgowy w Warszawie przedstawił zestawienie osób, które w toku prowadzonego śledztwa o sygn. akt PO I Ds. 209.2016 mogły dopuścić się przestępstwa z art. 233 § 1 k.k., polegającego na zeznaniu nieprawdy lub jej zatajeniu.

W dniu 26 kwietnia 2018 r. prokurator referent wydała postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa w przedmiotowej sprawie wobec braku znamion czynu zabronionego na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. Z uzasadnienia rozstrzygnięcia wynika m.in., że wszyscy posłowie mieli możliwość wejścia do Sali Kolumnowej i czynnego udziału w pracach Sejmu, w tym zgłaszania wniosków formalnych. Z drugiej strony prokurator przyznaje, że niektórzy posłowie opozycji napotkali na trudności, kiedy chcieli przedostać się w stronę stołu prezydialnego w postaci niemożności przejścia przez linię trzech rzędów krzeseł ustawionych prostopadłe do osi Sali Kolumnowej. Zdaniem prokuratora referenta, przyczyną tych utrudnień było z jednej strony dążenie do zapobieżenia dalszej obstrukcji obrad, z drugiej zaś skąpa przestrzeń na Sali Kolumnowej w stosunku do ilości osób i mebli, które musiały tam się zmieścić. Nadto dodał, że konkretne ustawienie krzeseł stanowiło oddolną inicjatywę, jednak nie udało się ustalić, od kogo pochodziła. To zaś wyklucza możliwość przyjęcia, że wszyscy uczestnicy posiedzenia Klubu Parlamentarnego PiS mieli świadomość przyczyn, dla których Sala została zorganizowana w ten sposób. Powyższe skutkuje tym, że traci oparcie teza dotycząca złożenia przez wymienionych świadków fałszywych zeznań co do możliwości przemieszczenia się po Sali.

Na powyższe rozstrzygnięcie zostało złożone zażalenie. Sąd Rejonowy w Radomiu II Wydział Karny postanowieniem z dnia 20 grudnia 2018 r. (sygn. akt II Kp 570/18) utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy.

Decyzję procesową podjętą w sprawie uznano za przedwczesną. Została bowiem oparta w znacznej mierze na zeznaniach świadków wskazanych w zawiadomieniu jako osób składających fałszywe zeznania lub zatajając prawdę, co rodzi uzasadnione wątpliwości co rzetelności i obiektywizmu prokuratora referenta. Ponadto sprzeczna z zasadami logicznego myślenia, jak również doświadczeniem życiowym była przedstawiona w uzasadnieniu końcowego rozstrzygnięcia sytuacja jednej posłanki z PO, która weszła do Sali Kolumnowej i w ten sposób miała dostęp do Prezydium. Wywodzenie z tego faktu wniosku, jakoby dla składających zeznania okoliczność ta była tożsama z brakiem fizycznego ograniczenia możliwości czynnego udziału w posiedzeniu Sejmu, poprzez pozbawienie posłów swobodnego poruszania się po Sali Kolumnowej i składania wniosków

formalnych - nie znajduje potwierdzenia w dokumentach znajdujących się w aktach sprawy, w szczególności biorąc pod uwagę reakcję świadka K.S. na widok tej posłanki „dlaczego tę babę wpuścili”. Należy również podnieść nieprawidłowości dotyczące stwierdzenia zawartego w uzasadnieniu, iż cyt. „Nie sposób ustalić, jeśli faktycznie powstała oddolna inicjatywa części posłów, by poprzez ustawienie trzech rzędów krzeseł uniemożliwić większej grupie posłów opozycji przejście do stołu prezydialnego, którzy posłowie byli jej autorami, a tym samym którzy z nich mieli świadomość przyczyn konkretnego sposobu ustawienia krzeseł”. Wskazać należy, że celem prowadzenia postępowania jest dążenie do ustalenia prawdy materialnej, choćby w kontekście całkowicie przemilczanych w uzasadnieniu zeznań R.T. Zaniechano nadto przeprowadzenia analizy materiałów audiowizualnych w zakresie występujących tam sprzeczności pomiędzy zeznaniami wskazanych w zawiadomieniu świadków, a stanem faktycznym. Dodatkowo wskazać należy, że w uzasadnieniu decyzji porównano zeznania wszystkich osób wskazanych w zawiadomieniu, jako podejrzewanych o popełnienie przestępstwa stypizowanego w art. 233 § 1 k.k. bez porównania ich z zeznaniami innych świadków występujących w sprawie w tym z zeznaniami posłów ówczesnej opozycji, co doprowadziło prokuratora referenta do wniosku, jakoby „przedmiotowe zeznania posiadały znamiona szczerych i niezasugerowanych”.

Decyzja jest przedwczesna i wymaga podjęcia.

K) Niezasadne skargi nadzwyczajne

219) PK IV SN 1487.2021

Postępowanie zainicjowane wnioskiem Barbary W. z dnia 11 czerwca 2021 r. Wystąpiła ona o wywiedzenie skargi nadzwyczajnej od postanowienia Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 1 grudnia 2020 r., sygn. VI Ca 602/20, w sprawie o podział majątku dorobkowego. Wnioskodawczyni podała, że jest byłą żoną Waldemara Żurka, sędziego SO w Krakowie.

Skargę nadzwyczajną na korzyść Barbary W., a na niekorzyść Waldemara Żurka, złożył w dniu 10 marca 2022 r. Zastępca Prokuratora Generalnego Robert Hernand.

Zaskarżono postanowienie Sądu Okręgowego w C. z 1 grudnia 2020 r., sygn. akt VI Ca 602/20, wydane na skutek apelacji uczestniczki postępowania Barbary W. od postanowienia Sądu Rejonowego w Z. z dnia 14 lutego 2020 r., w zakresie, w jakim Sąd:

- a) zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w Zawierciu odnośnie podziału środków finansowych pochodzących z kredytu,

b) oddalił apelację w zakresie podziału środków finansowych pochodzących ze sprzedaży nieruchomości.

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucono przede wszystkim naruszenie w sposób rażący przepisów prawa. Wniesiono o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Skargę nadzwyczajną była bezzasadna. W sprawie brak było podstaw do wywiedzenia nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

W szczególności ustalono, że przedmiotową skargę nadzwyczajną wniesiono pomimo braku podstawy ogólnej skargi nadzwyczajnej, którą można wywieść jedynie w przypadku, gdy jest to konieczne dla zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej. W sprawie z wniosku Waldemara Żurka z udziałem Barbary W. o podział majątku wspólnego przeprowadzono wieloletnie postępowanie sądowe, dotyczące rozliczeń pomiędzy osobami prywatnymi, związane z ustaniem małżeństwa i roszczeniami regresowymi wynikającymi z rozliczenia pożyczek i kredytów w sposób, który strony pomiędzy sobą ustaliły. Sądy obu instancji przeprowadziły szerokie postępowanie dowodowe, ustalenia faktyczne są bardzo precyzyjne i skrupulatne. W toku procesu strony, będące zawodowymi prawnikami – sędzią oraz etatowym członkiem samorządowego kolegium odwoławczego – prowadziły długotrwały spór, składały wielokrotnie różne, obszernie uzasadnione wnioski dowodowe, podejmowały czynności procesowe osobiście lub przez profesjonalnych pełnomocników. Przebieg postępowania w żaden sposób nie wskazuje na faworyzowanie przez sądy wnioskodawcy Waldemara Żurka czy też ograniczanie praw procesowych uczestniczki Barbary W. W postępowaniu nie można dopatrzeć się uchybień prawa, w szczególności tych o charakterze rażącym, skutkujących uznaniem, że prawomocny i ostateczny wyrok Sądu Okręgowego w C. nie licuje z zasadą demokratycznego państwa prawnego.

Wbrew zarzutom zawartym w skardze nadzwyczajnej, sąd czyniąc ustalenia faktyczne nie pominął żadnych istotnych dowodów zgromadzonych w sprawie, oparł się zarówno na dokumentach, jak i zeznaniach świadków i stron, wyciągając z nich wnioski w sposób nienaruszający zasady swobodnej oceny dowodów.

Ponadto uzasadnione wątpliwości budzi fakt, że Prokurator Generalny złożył trzy skargi nadzwyczajne w sprawach, w których stroną jest sędzia Waldemar Żurka, w tym w niniejszej, w której w sposób ewidentny brak było podstaw do jej wywiedzenia. W każdej z tych spraw orzekały sądy z innych miast, również z innej apelacji. Żadne racjonalne przesłanki nie wskazują na to, aby sądy te procedowały stronniczo, rażąco naruszając prawo. W praktyce działania Wydziału Skargi

Nadzwyczajnej PK nie odnotowano innego przypadku skierowania trzech skarg nadzwyczajnych na niekorzyść tego samego obywatela, występującego jako osoba fizyczna.

Uzasadnia to przypuszczenie, że Prokurator Generalny sięgał po środek nadzwyczajny w sprawach dotyczących Waldemara Żurka, kierując się innymi motywami niż wymienione w ustawie. Skarga nadzwyczajna została cofnięta pismem Prokuratora Generalnego z dnia 4 lipca 2024 r.

220) 1001-4.Sn.233.2021

Postępowanie zostało zainicjowane wnioskiem pełnomocnika Cezarego G. z dnia 7 września 2021 r., adresowanym do Prokuratora Generalnego. Wpłynął on bezpośrednio do Wydziału Skargi Nadzwyczajnej DPS PK w dniu 10 września 2021 r.

W uzasadnieniu wniosku podniesiono, że wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 28 maja 2014 r., sygn. akt: XXV C 1561/12, pozwany Cezary G. został zobowiązany do przeproszenia powoda Ryszarda B. na łamach dziennika „Rzeczpospolita” oraz do zapłaty solidarnie kwoty 30.000 zł na cel społeczny. Następnie Sąd Apelacyjny w Warszawie w dniu 24 listopada 2015 r. uwzględnił apelację Cezarego G. i powództwo Ryszarda B. oddalił w całości (sygn. akt: VI ACa 1555/14). Wyrokiem z dnia 21 lipca 2017 r. Sąd Najwyższy uwzględnił skargę kasacyjną powoda i uchylił orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Warszawie do ponownego rozpoznania. Ponownie rozpoznając sprawę, Sąd Apelacyjny w Warszawie w dniu 19 kwietnia 2018 r. oddalił apelację pozwanego Cezarego G., w ten sposób wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 28 maja 2014 r. pozostał w mocy. We wniosku podniesiono nieprawidłowe procedowanie sądów, w tym niezyskanie oryginalnych stenogramów z postępowania karnego, którym objęty był adw. Ryszard B., oraz odmowę zawieszenia postępowania cywilnego do czasu uzyskania możliwości dostępu do akt sprawy karnej. Wskazano również, że niedługo po wydaniu wskazanego wyżej wyroku powodowi Ryszardowi B. zostały przedstawione zarzuty w opisaney w artykule Cezarego G. sprawie, którą prowadzi Prokuratura Regionalna w Szczecinie.

Powód Ryszard B. wniósł o zobowiązanie pozwanych Cezarego G. i P. (...) Sp. z o.o. w Krakowie do zamieszczenia na drugiej stronie dziennika „Rzeczpospolita” tekstu przeprosin za naruszenie dóbr osobistych powoda, o wskazanej treści.

Ponadto wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych kwoty 30.000 zł na wskazany cel społeczny oraz obciążenie pozwanych obowiązkiem zwrotu powodowi kosztów procesu.

Wyrokiem z dnia 28 maja 2014 r. w sprawie o sygn. akt XXV C 1561/12 Sąd Okręgowy w Warszawie uwzględnił powództwo w całości i zasądził od pozwanych na rzecz powoda koszty procesu.

Sąd poczynił następujące ustalenia:

Powód Ryszard B. jest adwokatem – od dnia 1 stycznia 2012 r. członkiem Izby Adwokackiej we Wrocławiu, wykonującym zawód od ok. 30 lat.

Od 2009 r. wobec powoda stosowany był operacyjny i procesowy podsłuch wszelkich rozmów telefonicznych.

W dniu 10 maja 2012 r. w dzienniku „Rzeczpospolita” na stronie A6 opublikowany został artykuł pt. „Prokurator na podsłuchu CBA” autorstwa Cezarego G. W materiale tym znalazły się m.in. następujące informacje: „funkcjonariusze CBA zdobyli dowody mogące świadczyć o tym, że wrocławska śledcza przyjmowała łapówki”, wymienione zostały nazwiska powoda oraz Agnieszki G., „adwokatów z Kancelarii Pretor”, jako osób, wobec których CBA zastosowało kontrolę operacyjną w postaci podsłuchów oraz obserwacji w 2009 r., a funkcjonariusze delegatury CBA we Wrocławiu, analizując stenogramy podsłuchów, zwrócili uwagę, że ww. adwokatów łączą bliskie relacje z szefową Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia-Krzyki Zachód we Wrocławiu. Z podsłuchów wynikało, że za jej pośrednictwem adwokaci usiłowali załatwić sprawę swojego klienta Jana W., który miał poważne kłopoty finansowe, a szansą dla niego na wyjście „na prostą” było ściągnięcie długu z biznesmena pochodzenia bośniackiego Refika Z. Sprawa dotyczyła niezwykle cennej działki, do której Jan W. rościł sobie prawa i obawiał się, że Refik Z. może ją sprzedać. „Adwokaci mieli wpaść na pomysł, by wykorzystać ich znajomość z prokuratorem i spowodować, by kierowana przez nią prokuratura wydała zakaz zbywania spornej nieruchomości”, wg organów ścigania sprawę chciano załatwić za pomocą łapówki z pieniędzy przekazanych przez Jana W.

W artykule przytoczone zostały fragmenty dialogów powoda i adw. Agnieszki G., opatrzone śródtytułami o charakterze komentarzy, m.in. o treści „o łapówce, którą miał dać W. za załatwienie sprawy (...)”. W końcowej części artykułu wskazano, że pełny zapis rozmów dostępny jest na stronie internetowej www.rp.pl. Pod tym adresem zamieszczone były zarówno transkrypcje dialogów, jak i odautorskie komentarze pozwanego Cezarego G. W szczególności po transkrypcji dialogów prokurator Anny M. i bliżej nieokreślonego mężczyzny z dnia 7 listopada 2009 r. następowało wyjaśnienie: „G. i B. wpływali na M. w ten sposób, by przydzieliła ona sprawę asesorowi Sławomirowi S., który ich zdaniem poprowadzi ją we właściwy sposób”, po czym następowała transkrypcja dialogu Agnieszki G. i Anny M. z dnia 9 listopada 2009 r. Z kolei w opisie zdarzeń z dnia 30 marca 2010 r. zawarte zostało stwierdzenie: „30 marca Sędzia Monika dzwoni do G., żeby

poinformować ją, że właśnie oddaliła zażalenie Refika Z.”. Na tym etapie CBA planowało zatrzymanie go w ciągu dwóch–trzech miesięcy i postawienie zarzutów bohaterom afery.

Przygotowując przedmiotowy artykuł, pozwany Cezary G. nie miał dostępu do nagrań rozmów ani też do ich stenogramów, lecz jedynie uzyskał od swoich informatorów wyciągi ze stenogramów w formie wydruków. Jak ustalono, osoby, które kontaktowały się z powodem, były zaniepokojone faktem, że nikomu nie został postawiony zarzut w prowadzonym postępowaniu przygotowawczym.

W dniu poprzedzającym publikację przedmiotowego artykułu pozwany Cezary G. przeprowadził z powodem rozmowę telefoniczną, informując go o przygotowywanym artykule o Janie W. i poprosił o podanie telefonu do prokurator Anny M., co spotkało się z odmową powoda. Następnie powód oddzwonił do pozwanego i poprosił go, aby ten nie używał w artykule nazwiska powoda i nazwy jego kancelarii, dopóki sprawa nie zostanie wyjaśniona przez prokuraturę. W odpowiedzi usłyszał, że pozwany nie może mu tego obiecać.

Po ukazaniu się spornej publikacji powód był przesłuchany w charakterze świadka w postępowaniu karnym i nie postawiono mu żadnych zarzutów. Sąd wskazał w uzasadnieniu wyroku, że w Prokuraturze Apelacyjnej w Gdańsku toczy się postępowanie dotyczące m.in. podjęcia się w okresie od października 2009 r. do stycznia 2010 r. we Wrocławiu pośrednictwa w załatwieniu sprawy w zamian za korzyść majątkową w kwocie 100.000,00 zł, polegającej na wszczęciu w Prokuraturze Rejonowej dla Wrocławia-Krzyki Zachód we Wrocławiu postępowania przygotowawczego z zawiadomienia Jana W. oraz zastosowania wobec podejrzanego w tym postępowaniu zabezpieczenia majątkowego na prawie własności nieruchomości, przy powołaniu się na wpływy w wymienionej jednostce organizacyjnej prokuratury. Sąd ustalił, że po ukazaniu się przedmiotowego artykułu kancelaria adwokacka powoda utraciła wielu pracowników i klientów. Oprócz Cezarego G. pozwanym został również wydawca gazety „Rzeczpospolita”.

W ocenie Sądu Okręgowego dochodzone pozwem roszczenie zasługiwało w całości na uwzględnienie. Sąd uznał, że przedmiotowa publikacja naruszyła dobra osobiste powoda, takie jak cześć i dobre imię, wobec publicznego zarzucenia powodowi, jako czynnemu adwokatowi, współudziału w usiłowaniu dokonania przestępstwa o korupcyjnym charakterze. Jako nieskuteczną linię obrony Sąd uznał powoływanie się pozwanych na brak bezprawności działania ze wskazaniem, iż pozwany Cezary G. działał w obronie uzasadnionego interesu społecznego.

Podsluchane rozmowy miały pochodzić z okresu od listopada 2009 r. do początku roku 2010, przy czym pozwany Cezary G. miał dostęp jedynie do wyciągów ze stenogramów rozmów, co powinno było skłaniać go do szczególnej ostrożności i krytycyzmu, zwłaszcza w sytuacji, gdy wchodziły w grę zarzuty o znacznym ciężarze gatunkowym. Pozwany, w ocenie Sądu, powinien był

dokonać weryfikacji uzyskanych danych, zwracając się przede wszystkim do organów prokuratury o uzyskanie informacji co do wyników postępowania przygotowawczego. Rozmowa, jaką przeprowadził pozwany z powodem tuż przed ukazaniem się publikacji, nie zawierała pytań ze strony dziennikarza w zakresie, w jakim przygotowany artykuł dotyczył działań powoda.

Pozwany nie tylko nie zasygnalizował czytelnikowi jakichkolwiek wątpliwości co do tego, czy przypisane powodowi słowa rzeczywiście zostały przez niego wypowiedziane w tej postaci i kontekście, ale co więcej, sam przedstawił w formie odautorskich opisów kategorię tezy, co z tych wypowiedzi wynikało. Ponadto pozwany utrzymywał w przedmiotowej publikacji, że chodzi o zarzuty kierowane wobec powoda przez „organy ścigania”, wiedząc, że w postępowaniu przygotowawczym powodowi nie przedstawiono jakichkolwiek zarzutów, a jedynie funkcjonariusze CBA uważali, że powód powinien stać się osobą podejrzaną. Do realizacji funkcji kontrolnych związanych z domniemanymi, bezprawnymi działaniami prokuratora nie zachodziła potrzeba podawania pełnych danych powoda i jego kancelarii adwokackiej, zwłaszcza że nie jest on osobą występującą w sferze władzy publicznej.

Aktywność pozwanego, mająca na celu poinformowanie społeczeństwa o podejrzeniu możliwości zaistnienia korupcji w organach prokuratury, nie usprawiedliwiała naruszenia dóbr osobistych powoda, wyrządzając tej osobie znaczną dolegliwość.

Ponownie rozpoznając apelację pozwanych – w opisanej powyżej sytuacji procesowej, Sąd Apelacyjny w Warszawie podniósł, że były one pozbawione uzasadnionych podstaw prawnych i nie zasługiwały na uwzględnienie w jakiegokolwiek części. Między innymi, odnosząc się do apelacji pozwanego Cezarego G., Sąd Apelacyjny stwierdził, że nie sposób zgodzić się z zarzutem, jakoby Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy przepisów prawa materialnego, tj. art. 24 k.c. i art. 12 Prawa prasowego, ustalając, że skarżący nie może skutecznie powoływać się na zaistnienie przypadku braku bezprawności swojego działania, co miało polegać na podjęciu czynności w obronie uzasadnionego interesu społecznego, skoro nie dochował on szczególnej staranności i rzetelności w zbieraniu i wykorzystaniu materiałów, które posłużyły mu do stworzenia spornego artykułu. Publikując przedmiotowy tekst, pozwany wskazywał na istnienie materiałów operacyjnych CBA zawierających rzekomo pełen zapis podsłuchiowanych rozmów, w tym m.in. z udziałem powoda, które miały jednoznacznie świadczyć o tym, że powód wraz z innymi osobami uczestniczył w popełnieniu przestępstwa tzw. płatnej protekcji. W rzeczywistości pozwany dysponował jedynie pozyskanymi od anonimowych osób (funkcjonariuszy CBA) skompilowanymi fragmentami rozmów, które zostały opatrzone streszczeniami jeszcze innych nieznanych rozmów i objaśnieniami porządkującymi sekwencje zdarzeń.

Pozwany Cezary G. przyznał w trakcie przesłuchania go w charakterze strony, że nie miał dostępu do całości stenogramów rozmów, liczących kilka tomów, a otrzymał je od funkcjonariuszy operacyjnych CBA i zachował daleko posuniętą ostrożność w opisie zdarzeń, które postanowił ujawnić opinii publicznej. Tymczasem znalazły się w artykule jednoznaczne oskarżenia wobec wskazanych imiennie osób o ich zaangażowanie w przestępczy proceder, mimo że ani wówczas, ani też do chwili obecnej nikomu nie przedstawiono żadnych zarzutów, w tym również powodowi. Treść całego artykułu miała świadczyć o oczywistości popełnienia przestępstwa przez wskazane tam osoby.

Sąd podniósł, że zakładając nawet, iż intencją Cezarego G. było dążenie do nadania podejrzeniom CBA odpowiedniego rozgłosu w celu przeciwdziałania sytuacji, że sprawa ewentualnej korupcji nie zostanie należycie zbadana i wyjaśniona przez właściwe organy państwowe, to sposób postępowania pozwanego, zdaniem Sądu, nie spełniał wymaganych w art. 12 ust. 1 pkt 1 Prawa prasowego elementów szczególnej staranności dziennikarskiej, a tym samym pozwany autor nie może bronić się, podnosząc argument, że działał w obronie uzasadnionego interesu społecznego, który to kontratyp uchyla bezprawność działania osoby naruszającej cudze dobra osobiste.

Wbrew zarzutom skarżącego, zgłoszony przez stronę pozwaną wniosek dowodowy, aby po zakończeniu postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Apelacyjną w Gdańsku w sprawie o sygn. AP V Ds. 45/09 Sąd zwrócił się o wypożyczenie akt tej sprawy w celu zbadania zgodności treści wyciągów ze stenogramów, którymi dysponował pozwany, z materiałami operacyjnymi znajdującymi się w tych aktach, nie mógł w istotny sposób zmienić poglądu o uchybieniu przez pozwanego wymogom określonym w art. 12 ust. 1 pkt 1 Prawa prasowego. Wniosek ów, zdaniem Sądu, stanowił w istocie próbę usunięcia ex post zaniechań, jakich dopuścił się pozwany, przygotowując do publikacji sporny tekst. Tym niemniej Sąd Apelacyjny zdecydował się zwrócić do wskazanej wyżej Prokuratury o udzielenie informacji, czy zostało zakończone postępowanie przygotowawcze w tej sprawie, ewentualnie, na jakim znajduje się ono obecnie etapie, mając na uwadze okoliczność, że w przypadku gdyby zostały postawione powodowi zarzuty związane z domniemanymi zdarzeniami, o których mowa w przedmiotowym artykule, lub ewentualnie skierowany zostałby akt oskarżenia do Sądu przeciwko tej osobie, to wówczas można byłoby rozważyć możliwość zawieszenia niniejszego postępowania do czasu zakończenia sprawy karnej.

Z uzyskanej przez Sąd Apelacyjny odpowiedzi z Prokuratury Krajowej – Lubelski Wydział Zamiejscowy Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji wynikało, że śledztwo prowadzone przez Prokuraturę Apelacyjną w Gdańsku w sprawie o sygn. akt Ap Ds. 8/13

zostało umorzone, a następnie podjęte w części i znajduje się w fazie in rem. W kolejnym piśmie z dnia 12 lutego 2018 r. prokurator jednoznacznie wskazał, że brak jest możliwości udostępnienia Sądowi akt sprawy, jak również wydawania z niej kopii lub odpisów znajdujących się tam dokumentów. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że traci w ogóle na aktualności zarzut apelacji o dopuszczeniu się przez Sąd Okręgowy obrazy art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 232 k.c. przez oddalenie przytoczonego wyżej wniosku dowodowego.

Przypomniano, że w sprawie o ochronę dóbr osobistych nie obciąża pozwanego dziennikarza dowód prawdy, rozumiany jako konieczność wykazania prawdziwości zarzutu, co w przypadku oskarżenia kogoś o popełnienie przestępstwa wymagałoby potwierdzenia zasadności takiego zarzutu w drodze prawomocnego orzeczenia sądu karnego, ale obowiązek udowodnienia dwóch kumulatywnych przesłanek, tj. że dziennikarz przy zbieraniu i wykorzystywaniu materiałów prasowych działał w obronie społecznie uzasadnionego interesu oraz że wypełnił obowiązek szczególnej staranności i rzetelności (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2005 r., III CZP 53/04).

Tej ostatniej okoliczności pozwany w toku niniejszego procesu, w ocenie Sądu Apelacyjnego, nie wykazał i nie mógł się ostać zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Wobec braku dostępu do materiałów źródłowych (nagrań rozmów, transkrypcji) Sąd nie mógł podjąć się oceny, czy powód miał rację, kwestionując zacytowane stenogramy, przy czym to pozwani powinni byli wykazać rzetelność i miarodajność ujawnionych wyciągów ze stenogramów, czemu nie sprościli.

Skargę nadzwyczajną podpisał w dniu 23 grudnia 2021 r. Zastępca Prokuratora Generalnego Robert Hernand.

Zawarto w niej liczne zarzuty pod adresem zaskarżonego wyroku, w tym rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego i procesowego, art. 24 k.c. w zw. z art. 12 ust. 1 Prawa prasowego, art. 23 k.c., art. 233 § 1 k.p.c., art. 232 k.p.c. i innych.

Zarzuty te, mające charakter czysto polemiczny (polemika dotyczyła również w istocie poglądów wyrażonych przez Sąd Najwyższy, rozpoznający skargę kasacyjną), sprowadzały się do kwestionowania ustaleń dotyczących braku zachowania rzetelności dziennikarskiej przez Cezarego G., bezprawności jego działania, zasadności przyjęcia naruszenia dóbr osobistych adw. Ryszarda B., dowolnej oceny materiału dowodowego oraz braku podjęcia skutecznych działań zmierzających do uzyskania od Prokuratury oryginalnych stenogramów z podsłuchanych rozmów.

W dniu 6 lutego 2024 r. pełnomocnik adw. Ryszarda B. złożyła wniosek o cofnięcie skargi nadzwyczajnej. Opisano w nim m.in. postępowanie karne przeciw Ryszardowi B.

Po raz pierwszy zostało ono umorzone przez Prokuraturę Apelacyjną w Krakowie we wrześniu 2012 r. Następnie, decyzją Prokuratury Generalnej, sprawę po podjęciu przekazano do Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku. Tam, pod sygnaturą Ap V Ds 8/13, sprawę zakończono umorzeniem postępowania w czerwcu 2015 r. Po zmianie władzy w Prokuraturze sprawę podjęto, prowadzono ją w Prokuraturze Regionalnej w Lublinie, a następnie w Prokuraturze Regionalnej w Szczecinie.

Ta ostatnia podjęła szereg niezgodnych z prawem działań. Na dowód tego wskazano, że Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie postanowieniem z dnia 6 grudnia 2019 r., sygn. akt IV Kp 230/19, stwierdził niezasadność zatrzymania Ryszarda B. Następnie, na skutek wszczętego przez Ryszarda B. postępowania, Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 1 grudnia 2022 r. wydanym w sprawie III Ko 312/20 uwzględnił w części wywiedzione przez Ryszarda B. powództwo; wyrok ten został częściowo zmieniony przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu (wyrok z dnia 29 marca 2023 r. wydany w sprawie o sygn. akt II Aka 27/23). Kwota odszkodowania wyniosła ok. 400.000 zł. Natomiast postępowanie przygotowawcze prowadzone przez Prokuraturę Regionalną w Szczecinie pod nadzorem prokuratora Artura Maludego zakończone zostało skierowaniem aktu oskarżenia przeciwko powodowi i innym osobom. Postanowieniem Sądu Rejonowego Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 10 marca 2023 r. (sygn. akt III K 135/22) oraz utrzymującego to postanowienie w mocy postanowieniu Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 10 sierpnia 2023 r., sygn. akt IV Kz 376/23, na podstawie art. 339 § 3 pkt 2 k.p.k., umorzono postępowanie z powodu oczywistego braku faktycznych podstaw oskarżenia.

Dodać należy, że wskazane wyżej umorzenia postępowania, wydane przez poszczególne jednostki prokuratury, a następnie sąd, spowodowane były brakiem uzyskania wydanych przez właściwy sąd tzw. „zgód następnych” na wykorzystanie materiałów z kontroli operacyjnej przeciwko Ryszardowi B. i innym osobom.

Ponadto, na wniosek Prokuratora Regionalnego w Szczecinie z dnia 29 listopada 2024 r., decyzją Zastępcy Prokuratora Generalnego z dnia 13 grudnia 2024 r. (sygn. 1001-4.Pc.600.2024) przekazano Prokuraturze Regionalnej w Krakowie do dalszego prowadzenia postępowanie wyjaśniające zmierzające do ustalenia zasadności wytoczenia wobec ówczesnego Prokuratora Regionalnego w Szczecinie powództwa zwrotnego w związku z prawomocnie zasądzonym na rzecz Ryszarda B. odszkodowaniem i zadośćuczynieniem w łącznej kwocie 459.391 zł za niesłuszne zatrzymanie w sprawie wyżej opisanej.

Skarga nadzwyczajna została cofnięta pismem Prokuratora Generalnego z dnia 29 marca 2024 r.

Pierwszym dokumentem w aktach sprawy jest projekt kasacji sporządzonej w styczniu 2022 r. przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań-Nowe Miasto w Poznaniu w sprawie PR 1 Ds 4083.2020 r. przeciwko Wiktorowi J., oskarżonemu o czyn z art. 254 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. Kasacją prokurator zamierzał zaskarżyć wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 15 grudnia 2021 r. sygn. IV Ka 1093/21, zmieniający wyrok Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 28 czerwca 2021 r., sygn. III K 222/21.

Z ustaleń postępowania wynikało, że wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu III Wydziału Karnego z dnia 28 czerwca 2021 r., sygn. akt III K 222/21 Wiktor J. został uznany za winnego tego, że w dniu 25 października 2020 r. w Poznaniu przy ul. Ostrowie Tumskim wziął czynny udział w zbiegowisku wiedząc, że jego uczestnicy wspólnymi siłami dopuszczają się gwałtownego zamachu na umundurowanych funkcjonariuszy Policji, którzy stali przed drzwiami Katedry, rzucając w ich kierunku kamieniami, przy czym działał publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, tj. przestępstwa z art. 254 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 254 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 37a § 1 k.k. w zw. z art. 34 § 1a pkt 1 k.k. wymierzono mu karę 6 miesięcy ograniczenia wolności poprzez zobowiązanie do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie.

Z zapadłym rozstrzygnięciem nie zgodził się obrońca oskarżonego, wywodząc w ustawowym terminie apelację.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu IV Wydziału Karnego z dnia 15 grudnia 2021 r., sygn. akt IV Ka 1093/21, oskarżony Wiktor J. został uniewinniony od stawianego mu zarzutu, zaś kosztami postępowania obciążono Skarb Państwa.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy w Poznaniu, dzieląc jako trafne zarzuty wskazane w apelacji obrońcy oskarżonego, wskazał, że organy ścigania nie dostarczyły przekonujących dowodów, iż oskarżony rzucił kamieniem w policjantów bądź też intencjonalnie wsparł tego rodzaju czyny innych osób. Sąd dodał również, że organy ścigania nie dostarczyły przekonujących dowodów, by oskarżony miał cokolwiek wspólnego z grupą ubranych w ciemną odzież i zakapturzonych mężczyzn, którzy zaatakowali policjantów. Sąd II instancji nadmienił, że świadek Marek W. nie potrafił na rozprawie doprecyzować, czy dostrzegł oskarżonego obok grupy mężczyzn w kapturach czy też wśród nich. Świadek Damian Z. na rozprawie doprecyzował, iż oskarżony znajdował się na skraju grupy patrząc od ich strony w lewo, dalej nadto doprecyzował,

iż później, kiedy oskarżony rozmawiał z innymi osobami nie miał już wrażenia, iż należał on do dostrzeżonej wcześniej grupy mężczyzn. Gdyby pominąć te fragmenty zeznań dwóch głównych świadków oskarżenia, które budziły największe wątpliwości, to musiał zostać wzięty pod uwagę jako niewykluczony i taki wariant wydarzeń, będący fundamentem apelacji obronnej, iż Wiktor J. z tego tylko powodu został wytypowany do obserwacji i zatrzymania, iż znalazł się przypadkowo w pobliżu grupy agresywnych mężczyzn, a jego charakterystyczny wygląd i brak maskowania kapturem ułatwiał śledzenie.

Niezależnie od powyższego Sąd Okręgowy w Poznaniu wskazał, iż w ustalonym stanie faktycznym nie sposób uznać, że manifestacja zorganizowana w dniu 25 października 2020 r. w Poznaniu przekształciła się w zbiegowisko w rozumieniu art. 254 k.k. z tego powodu, iż w pewnym momencie najpierw mała grupa współdziałających ze sobą mężczyzn znajdujących się na lewo od frontu Katedry obrzuciła niebezpiecznymi przedmiotami pieszych policjantów chroniących drzwi jeszcze przed interwencją policyjnego oddziału konnego, bądź też jakieś inne niezidentyfikowane osoby znajdując się na prawo od frontu Katedry rzucały później kamieniami czy innymi nieustalonymi przedmiotami w policyjny oddział konny. W swojej dominującej większości uczestnicy manifestacji nie zmienili swoich zamiarów pod wpływem indywidualnych ekscesów, nad którymi nie panowali i od których w panującym ścisku i zamieszaniu nie mogli się odseparować, a część uczestników zapewne o nich nawet nie wiedziała. W konkluzji Sąd II instancji wskazał, że utożsamianie manifestacji bądź też jakiegoś jej oznaczonego fragmentu ze zbiegowiskiem przewidzianym w art. 254 k.k. z racji wystąpienia na zasadzie ekscesu pojedynczych aktów agresji jej nielicznych uczestników było oczywiście chybione. Finalnie Sąd Okręgowy w Poznaniu nie podzielił również zapatrywań Sądu I instancji co do zaliczenia przypisanego oskarżonemu czynu do kategorii chuligaństwa w rozumieniu art. 115 § 21 k.k.

Ponadto Sąd II instancji wskazał, że abstrahując od drastyczności i niedopuszczalności działań sprawców napaści na policjantów, blokujących dostępu do drzwi Katedry, na których miały zostać zawieszone postulaty protestujących, to był to tylko nieakceptowalny skutek działania motywowanego nadal protestem społecznym. Podał przy tym, iż niezależnie od tego jak mocno należy potępiać działanie agresorów nie można przyjmować, iż działali oni bez powodu bądź z oczywiście błahego powodu - nadal w reakcji na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 22 października 2020 r. Sąd wskazał, że idąc tym torem rozumowania należałoby z równym powodzeniem przyjmować, iż wszyscy manifestanci występowali przeciwko orzeczeniu Trybunału Konstytucyjnego z pobudek chuligańskich.

W projekcie kasacji wyrokowi SO w Poznaniu zarzucono rażącą obrazę prawa procesowego, to jest art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. oraz obrazę prawa materialnego, to jest przepisu art. 254 § 1 k.k.

Z tych powodów, od strony formalnej wniesienie kasacji przez prokuratora na niekorzyść oskarżonego (ewentualnie kasacji nadzwyczajnej przez Prokuratora Generalnego) od wyroku uniewinniającego było możliwe, także biorąc pod uwagę terminy określone w art. 524 k.p.k. Niezależnie od tej formalnej dopuszczalności szanse powodzenia tego środka zaskarżenia były znikome, uzasadnienie i zarzuty zawarte w projekcie kasacji wskazują wyraźnie, że prokurator w istocie chciał zainicjować kontrolę orzeczenia odwoławczego mającą niedopuszczalny charakter trzecioinstancyjny. Kasacja w zaproponowanej formie i treści powinna zostać uznana przez SN za oczywiście bezzasadną, jako czysto polemiczna.

Po przygotowaniu kilku wersji skargi nadzwyczajnej, została ona podpisana przez Zastępcę Prokuratora Generalnego Roberta Hernanda w dniu 23 lutego 2022 r.

W skardze nadzwyczajnej wyrokowi Sądu Okręgowego w Poznaniu zarzucono:

- naruszenie zasad, wolności i praw człowieka i obywatela, określonych w art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. z 1997 r. Nr 78, poz. 486 ze zm.) czyli prawa do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd poprzez wydanie wyroku w wyniku kierowania się wyłącznie własnymi ocenami sytuacji politycznej w kraju, działania funkcjonariuszy Policji, w tym zmianami odnoszącymi się funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości, w oderwaniu od zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego;
- oczywistą sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającą na błędnym przyjęciu przez Sąd, że Wiktor J. nie dopuścił się popełnienia czynu z art. 254 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w oparciu o bezpodstawnie uznane za wiarygodne zeznania Sandry B., Pawła K. i Konrada G., podczas gdy obiektywna, poczyniona zgodnie z art. 7 k.p.k. ocena materiału dowodowego w postaci zeznań świadków Damiana Z. oraz Marka W., które były spójne, logiczne i konsekwentne w kontekście zabezpieczonego nagrania prowadzi do wniosku przeciwnego czyli, że działanie Wiktora J. polegające na udziale w zbiegowisku, przy jego wiedzy, że uczestnicy zbiegowiska wspólnymi siłami dopuszczają się gwałtownego zamachu na umundurowanych funkcjonariuszy Policji, którzy stali przed drzwiami Katedry, rzucając w ich kierunku kamieniami, przy czym działał publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego wyczerpało znamiona czynu zabronionego z art. 254 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

Skarga nawet w sensie formalnym nie została poprawnie sformułowana. W uzasadnieniu nie odniesiono się konkretnie do podstawowej przesłanki umożliwiającej wniesienie tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, wynikającej z treści art. 89 § 1 pkt. 3 ustawy o Sądzie Najwyższym, to jest braku możliwości uchylecia lub zmiany w trybie innych nadzwyczajnych środków zaskarżenia. Wspomniano jedynie, że brak jest możliwości zmiany wyroku innymi środkami zaskarżenia, nie uzasadniając tego poglądu, co wobec formalnej dopuszczalności wniesienia kasacji było konieczne.

W sprawie brak było przesłanek formalnych i materialnych do wniesienia skargi nadzwyczajnej, w tym możliwość jej zaskarżenia kasacją oraz brak podstaw materialnoprawnych do wywiedzenia środka zaskarżenia.

Skarga nadzwyczajna została cofnięta pismem Prokuratora Generalnego Adama Bodnara z dnia 23 marca 2024 r. Postanowieniem SN z 12 kwietnia 2024 r. skargę nadzwyczajną pozostawiono bez rozpoznania.

222) 1001-4.Sn.1081.2022

Postępowanie zainicjowano poleceniem Dyrektora Departamentu Postępowania Sądowego PK Pawła Blachowskiego z dnia 20 lipca 2022 r., w związku ze stwierdzeniem – w wyniku analizy sprawy w Wydziale Kasacji DPS – braku podstaw do wywiedzenia kasacji z uwagi na prawidłowość ustaleń faktycznych i ocen prawnych, których dokonały sądy orzekające w obu instancjach.

Postanowieniem z dnia 19 maja 2021 r. (sygn. akt II K 795/20) Sąd Rejonowy dla Warszawy–Śródmieścia w Warszawie umorzył, na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., postępowanie karne wobec Norberta B., oskarżonego o to, że w dniu 1 sierpnia 2020 r. w Warszawie, przy Placu Marszałka Józefa Piłsudskiego, znieważył Pomnik Ofiar Tragedii Smoleńskiej 2010 roku w ten sposób, że nakleił na ten pomnik plakat z umieszczonym w centralnej części plakatu wizerunkiem posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej wykonującego gest z wyprostowanym środkowym palcem oraz z napisem pod wizerunkiem: „Zamiast na leczenie raka dali 2 MILIARDY na TVP”, a następnie wykonał telefonem komórkowym zdjęcie pomnika wraz z plakatem, przy czym czynu tego dopuścił się, działając publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, tj. o czyn z art. 261 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

Zdaniem Sądu I instancji, pomnik był jedynie nośnikiem wypowiedzi. Sąd uznał jednocześnie, iż zachowanie oskarżonego należy rozpatrywać jako realizację prawa do wyrażania

własnych poglądów – krytycznych opinii odnoszących się do budzących kontrowersje spraw publicznych – i nie wyczerpało ono ustawowych znamion występków określonych w art. 261 § 1 k.k.

Prokurator Rejonowy Warszawa Śródmieście-Północ w Warszawie zaskarżył powyższe postanowienie w całości na niekorzyść oskarżonego Norberta B.

Sąd Okręgowy w Warszawie, IX Wydział Karny Odwoławczy, postanowieniem z dnia 23 lipca 2021 r. (sygn. akt IX Kz 66/21) utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy stwierdził, że oskarżony miał prawo krytycznie ocenić działania polityczne rządzących, które wywołały u niego negatywne odczucia – niezgodne z jego przekonaniami i wartościami oraz z jego dążeniem do ujawnienia prawdy – a nie jako godzące w porządek publiczny oraz cześć Ofiar Tragedii Smoleńskiej.

Sąd Odwoławczy podzielił również stanowisko Sądu Rejonowego, że zachowanie oskarżonego było swoistym happeningiem, sposobem wzięcia udziału w debacie publicznej, wolą pokazania społeczeństwu prawdy oraz poddania krytycznej ocenie działalności politycznej, i było zachowaniem podlegającym ochronie na podstawie art. 10 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności.

Sąd Odwoławczy wskazał, że wolność wyrażania opinii nie ma charakteru absolutnego, uznał jednocześnie, że w sprawie nie zaistniało ograniczenie wskazane w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, które znajduje odzwierciedlenie w treści art. 261 k.k.

W ocenie Sądu Odwoławczego zachowanie oskarżonego w żadnej mierze nie było wymierzone w Pomnik Ofiar Tragedii Smoleńskiej 2010 roku ani też w należy im szacunek. Zdaniem Sądu pomnik był jedynie „nośnikiem przekazu”.

Sąd Odwoławczy stanął na stanowisku, że nie sposób uznać, iż zamiarem oskarżonego – bezpośrednim lub ewentualnym – było wyrażenie lekceważenia czy pogardy wobec wzniesionego pomnika, co definiuje znamię „znieważenia”, o którym mowa w art. 261 k.k.

Oskarżony nie miał zamiaru ani nie godził się na to, aby dokonać znieważenia pomnika posadowionego w celu uczczenia Ofiar Tragedii Smoleńskiej – pomnik stanowił jedynie nośnik wypowiedzi.

Skargę nadzwyczajną z dnia 22 lipca 2022 r. podpisał Zastępca Prokuratora Generalnego Robert Hernand.

Z treści zarzutów zawartych w skardze wynika, iż jako podstawę faktyczną wskazano, że Sąd nie rozważył w sposób obiektywny materiału dowodowego, a swoją argumentację oparł na własnych domniemaniach.

Podniesiono również zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażonej w art. 7 k.p.k., oraz oczywistej sprzeczności innych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego. Zarzuty te mają charakter czysto polemiczny.

Skarga była oczywiście bezzasadna.

Skarga została cofnięta pismem Prokuratora Generalnego z dnia 23 marca 2024 r.

223) 1001-4.Sn.260.2023

Postanowieniem z dnia 24 września 2021 roku (sygn. XVI K 1334/20) Sąd Rejonowy w Częstochowie, na podst. art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 632 pkt 2 k.p.k., umorzył postępowanie wobec oskarżonego Michała G., oskarżonego o to, że w dniu 16 czerwca 2019 r. w Częstochowie, w czasie II Marszu Równości, znieważając publicznie poprzez prezentowanie obrazu Matki Bożej z Dzieciątkiem Jezus, gdzie obie postacie miały wokół głowy aureolę w kolorze tęczy – symbolu LGBT – obraził uczucia religijne nieokreślonej liczby osób, tj. o czyn z art. 196 k.k.

Czyn polegał na prezentowaniu podczas parady równości w Częstochowie obrazu Matki Boskiej Częstochowskiej, na którym obie postacie miały wokół głów aureolę w kolorze tęczy – traktowanej jako symbol środowisk LGBT – czym sprawca miał obrazić uczucia religijne nieokreślonej liczby osób.

Zażalenie na postanowienie wniósł prokurator i oskarżyciele posiłkowi.

Sąd Okręgowy w Częstochowie postanowieniem z dnia 15 marca 2023 r. (sygn. II Kz 68/22) utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy.

Sąd Okręgowy w Częstochowie, umarzając postępowanie, stwierdził, że zachowanie oskarżonego nie wyczerpało ustawowych znamion zarzucanego mu czynu z art. 196 k.k., albowiem nie działał on z zamiarem bezpośrednim ani ewentualnym. Uznał, że działanie oskarżonego nie było intencjonalne, czy nawet przewidujące możliwość wystąpienia skutku w postaci znieważenia uczuć religijnych. W ocenie Sądu umieszczenie kolorowej tęczy zamiast aureoli znajdującej się na oryginale obrazu nie może być odbierane jako atak na dobra chrześcijańskie.

W Wydziale Kasacji Departamentu Postępowania Sądowego PK poddano analizie wniosek oskarżyciela posiłkowego Krzysztofa J. dotyczący wniesienia przez Prokuratora Generalnego kasacji na niekorzyść oskarżonego Michała G. od ww. postanowienia Sądu Okręgowego w Częstochowie.

O braku podstaw do wywiedzenia kasacji Zastępca Dyrektora DPS Elżbieta Janicka poinformowała Zastępcę Prokuratora Generalnego Roberta Hernanda pismem z dnia 22.02.2023 r., do którego dołączono projekt stosownego pisma informującego o powyższym Krzysztofa J.

Nadto prokurator z Wydziału Skargi Nadzwyczajnej PK przedstawił stanowisko o braku podstaw do złożenia nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Uzasadniając, wskazał m.in., że w sprawie zachodzi kolizja szeregu wartości konstytucyjnych, tj. wolności sumienia i religii (art. 53 Konstytucji) oraz wolności słowa, wyrażania swoich poglądów (art. 54 Konstytucji).

Z akt nie wynika, aby prok. R. Hernand wydał polecenie sporządzenia skargi nadzwyczajnej, natomiast pismem z dnia 13 marca 2023 r. Zastępca Dyrektora DPS, prok. Elżbieta Janicka, przedłożyła mu projekt tego środka zaskarżenia. Naniesiono na nim poprawki, następnie projekt skargi nadzwyczajnej przesłano wraz z pismem z dnia 14 marca 2023 r., sygnowanym przez prok. Elżbietę Janicką, ponownie przedłożono prok. Robertowi Hernandowi. Zażądał on dokonania kolejnych poprawek w tekście projektu. Po ich uwzględnieniu skierowano skargę nadzwyczajną, podpisaną przez Zastępcę Prokuratora Generalnego Roberta Hernanda, w dniu 15 marca 2023 r.

Skarga była oczywiście bezzasadna.

Prokurator Generalny Adam Bodnar cofnął przedmiotową skargę nadzwyczajną pismem z dnia 24 marca 2024 r.

224) 1001-4.Sn.722.2023

W dniu 23 października 2023 r. pełnomocnik Elżbiety P. skierował do sądu prywatny akt oskarżenia przeciwko Magdalenie O. oraz Rafałowi Z. o czyny z art. 212 § 1 i 2 k.k. Oskarżycielka prywatna zarzuciła w nim, że oskarżeni, działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, za pomocą środków masowego komunikowania, pomówili oskarżycielkę prywatną o postępowanie i właściwości, które poniżyły ją w opinii publicznej oraz naraziły na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania zawodu psychologa i psychoterapeuty.

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie, X Wydział Karny, postanowieniem z dnia 31 maja 2021 r. (sygn. X K 844/19), na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., umorzył postępowanie w sprawie. Po rozpoznaniu zażalenia oskarżycielki prywatnej, w dniu 10 września 2021 r. Sąd Okręgowy w Warszawie uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie do merytorycznego rozpoznania. Sąd odwoławczy uznał, iż zaskarżone postanowienie zapadło przedwcześnie, albowiem przedłożone

przez oskarżycielkę prywatną dowody nie posiadają przymiotu jednoznaczności, a to przesądza o konieczności rozpoznania sprawy na rozprawie głównej.

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie, II Wydział Karny, wyrokiem z dnia 6 grudnia 2022 r. (sygn. II K 702/21), oskarżonych Magdalenę O. i Rafała Z. w granicach zarzutu uznał za winnych tego, że w dniu 4 marca 2019 r. w Warszawie, działając wspólnie i w porozumieniu, za pomocą środków masowego komunikowania, pomówili Elżbietę P. o takie postępowanie i właściwości, które mogły narazić ją na utratę zaufania potrzebnego do wykonywanego zawodu psychologa i terapeuty. Sąd wymierzył oskarżonym kary grzywny w wysokości po 200 (dwieście) stawek dziennych, ustalając wysokość poszczególniej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych.

W ocenie Sądu krytyczna ocena aktywności publicznej oskarżycielki prywatnej Elżbiety P., dokonana przez oskarżonych Magdalenę O. i Rafała Z., była nierzetelna oraz niezgodna z zasadami współżycia społecznego, a oceny tej nie zmienia okoliczność powoływania się przez oskarżonych na satyryczny wydźwięk materiału. Oskarżeni zawarli w publikacji oceny wypaczające rzeczywistość i niezajdujące potwierdzenia w faktach.

Sąd stwierdził, że wypowiedzanie się w formie satyrycznej – przy uwzględnieniu jej cech – opinii o zdarzeniach i ludziach jest oczywiście prawem dozwolone i mieści się, co do zasady, w granicach konstytucyjnej wolności słowa. Do satyry odnoszą się kryteria oceny stosowane do innych wypowiedzi publicznych, z tym jedynie zastrzeżeniem, że granice swobody wypowiedzi wyznaczyć tu należy szeroko (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2001 roku, I CKN 1135/98, OSNC 2002/2/23). Satyra nie może prowadzić do poniżenia godności osoby, której dotyczy. Nie może również narażać jej na utratę zaufania potrzebnego do zajmowanego stanowiska, wykonywanego zawodu lub prowadzonej działalności tej osoby.

Sąd wskazał, że oskarżeni, jako prowadzący program „W tyle wizji”, w którym wyemitowano materiał poświęcony Elżbiecie P., przedstawili opinię o niej w sposób złośliwy i tendencyjny, a forma ich przekazu wykroczyła poza granice ochrony określonej przez art. 41 prawa prasowego

O obrońcy oskarżonych zaskarżyli wyrok sądu I instancji. Sąd Okręgowy w Warszawie, wyrokiem z dnia 24 maja 2023 r. (sygn. IX Ka 391/23), zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Pismem z dnia 30 maja 2023 r., skierowanym do Zastępcy Prokuratora Generalnego Roberta Hernanda, Magdalena O. wniosła o wywiedzenie kasacji bądź skargi nadzwyczajnej od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie (sygn. IX Ka 391/23). Następnie do akt sprawy dołączono, przesłany wraz z pismem Prokuratora Regionalnego w Warszawie z dnia 1 sierpnia 2023 r., wniosek obrońcy

Rafała Z. o wniesienie skargi kasacyjnej od przedmiotowego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie.

Skargę nadzwyczajną od tego wyroku – na korzyść Magdaleny O. i Rafała Z. – skierował w piśmie z dnia 11 sierpnia 2023 r. Robert Hernand, Zastępca Prokuratora Generalnego.

Wniesienie skargi było wadliwe i bezpodstawne.

Skarga nadzwyczajna została cofnięta pismem Prokuratora Generalnego z dnia 25 marca 2024 r.

L) Postępowania dot. inicjowania postępowań cywilnych dla osiągnięcia celów politycznych

225) RP III Pc 113.2020 Prokuratury Regionalnej w Krakowie

Sprawę zainicjowało pismo z dnia 29 sierpnia 2017 roku z Prokuratury Krajowej, Departamentu Postępowania Sądowego, o sygn. PK IV Ko 669.2017, przekazujące Prokuraturze Regionalnej w Katowicach wniosek Prezydenta Warszawy Hanny Gronkiewicz-Waltz z dnia 5 maja 2017 roku o rozwiązanie ONR w związku z przebiegiem marszu w dniu 29 kwietnia 2017 r.

Pismo przekazano drogą służbową Prokuraturze Rejonowej dla Krakowa–Krowodrzy i zarejestrowano pod sygn. PR Pc 462.2017.

Pismem z dnia 21 listopada 2017 r. Prokuratura Regionalna w Krakowie zwróciła się do Prokuratury Okręgowej o objęcie sprawy nadzorem służbowym. W dniu 28 listopada 2017 r., za nr PO VI Pc 832.2017, sprawę objęto nadzorem jednostki okręgowej.

W dniu 13 grudnia 2017 r. Prokuratura Okręgowa w Krakowie przejęła sprawę do prowadzenia z uwagi na jej „skomplikowany charakter”. W dniu 15 grudnia 2017 r. Prokuratura Regionalna w Krakowie objęła sprawę nadzorem służbowym.

Sprawa została przejęta do prowadzenia przez Prokuraturę Regionalną w Krakowie w dniu 12 listopada 2020 r. i zarejestrowana pod nową sygn. RP III Pc 113.2020.

Oprócz pierwotnego wniosku Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy, wnioski o delegalizację Stowarzyszenia ONR skierowały do Prokuratora Generalnego również inne osoby i podmioty.

Przedmiotem prowadzonego postępowania pozakarnego było badanie przesłanek wystąpienia prokuratora do sądu rejestrowego z wnioskiem o rozwiązanie Stowarzyszenia Obóz Narodowo-Radykalny (ONR), które zostało zarejestrowane 22 listopada 2012 roku w Częstochowie, a następnie w Sądzie Rejonowym dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie, XI Wydział Gospodarczy KRS, w dniu 25 maja 2017 roku (nr KRS 0000439902).

Czynności prokuratora prowadzone w postępowaniu wyjaśniającym powinny skupić się na ustaleniu, czy działalność Stowarzyszenia rażąco lub uporczywie narusza prawo albo postanowienia statutu i czy nie ma warunków do przywrócenia jej zgodności z prawem lub statutem — i w tym kierunku były prowadzone.

W postępowaniu wyjaśniającym Prokuratury Okręgowej w Krakowie dopuszczono dowody z opinii:

- biegłego historyka, prof. Szymona Rudnickiego (opinia z września 2018 r.),
- zespołu biegłych Zakładu Lingwistyki i Psychologii Instytutu Ekspertyz Kryminalistycznych „Analityks” w Poznaniu z zakresu historii i lingwistyki kryminalistycznej (opinia z 2019 r.).

Dodatkowo prokurator dysponował opiniami sporządzonymi na potrzeby postępowań karnych:

- przez prof. zw. dr hab. Eugeniusza Cezarego Króla z dnia 18 kwietnia 2018 r. do sprawy Prokuratury Okręgowej w Warszawie, sygn. PO I Ds. 292.2017, w której biegły wskazał, że podczas Marszu Niepodległości doszło do zorganizowanego występu grup o orientacji skrajnie narodowej, ksenofobicznej i rasistowskiej,
- przez Jacka Mazurczaka i Tomasza Płaszczyka z Fundacji Instytut Bezpieczeństwa Społecznego z/s w Warszawie, z dnia 8 października 2018 r., do sprawy karnej 3 Ds. 116.2018 Prokuratury Rejonowej w Gdańsku (marsz ONR w Gdańsku z dnia 14 kwietnia 2018 r.); wnioski opinii: hasła wypowiedziane w trakcie marszu „propagują inny totalitarny ustrój państwa”, nawołują do przestępstwa, do nienawiści na tle różnic narodowościowych, do przemocy ze względu na przynależność polityczną,
- przez biegłego z zakresu fonoskopii i badań wizualnych, sporządzona dla KMP w Gdańsku również do sprawy 3 Ds. 116.2018 (w aktach sprawy znajduje się opinia uzupełniająca z dnia 20 marca 2020 r.),
- przez biegłego dr. hab. Kazimierza Dziubkę, prof. Uniwersytetu Wrocławskiego — Instytut Politologii, z dnia 29 stycznia 2020 r., dotycząca podobieństw deklaracji ONR do historycznych frakcji (również w sprawie marszu ONR w Gdańsku).

W opinii biegłego historyka, prof. Szymona Rudnickiego, założenia obecnego ONR nawiązują do skrajnego odłamu Ruchu Narodowo-Radykalnego, tzw. „Falangi”, „która była organizacją wodzowską i głosiła ideę państwa totalitarnego”. Biegły wskazuje, że „ONR podważa istotę demokracji”, dąży do pozbawienia wpływu na życie polityczne partii politycznych. „W programie znalazło się też odrzucenie ideologii praw człowieka”. ONR opowiada się za koncepcją narodu ograniczonego i hierarchicznie zorganizowanego, co narusza art. 32 Konstytucji RP. Podkreśla również, że „(...) ani 'Nowa Deklaracja Ideowa' ONR, ani wypowiedzi jego przywódców nie wskazują na jakikolwiek inny stosunek do idei Organizacji Politycznej Narodu, niż był przed wojną, czyli mamy do czynienia z całkowitą jej akceptacją”. Autor stwierdził, iż w „Nowej Deklaracji Ideowej” brak jest odniesienia się do Żydów, ale elementy antysemityzmu, jak też rasizmu i ksenofobii, można znaleźć w hasłach głoszonych na manifestacjach i w publikacjach. Podniósł także, iż błędem była zgoda sądu na rejestrację stowarzyszenia wykorzystującego nazwę organizacji zdelegalizowanej, powszechnie uznanej za nurt faszystowski. Stowarzyszenie ONR nawiązuje bowiem do elementów umundurowania powojennej Falangi, za swoje godło uznaje tzw. falangę noszoną na opasce na ramieniu oraz na sztandarach i szturmówkach, a także pozdrawia się tzw. „gestem rzymskim”, uznawanym powszechnie za sposób pozdrowienia faszystów wielu krajów. Używa też „krzyża celtyckiego” – symbolu tzw. „białej siły”. Biegły w opracowanej opinii stwierdził, że ONR narusza art. 13 Konstytucji RP, a przyczyny, z powodu których rozwiązano Stowarzyszenie ONR w Brzegu – istnieją nadal.

W opinii sporządzonej przez zespół biegłych Zakładu Lingwistyki i Psychologii Instytutu Ekspertyz Kryminalistycznych „Analityks” stwierdzono, że program obecnego Stowarzyszenia ONR zawarty w „Nowej Deklaracji Ideowej” odwołuje się do totalitarnych metod i praktyk działania faszyzmu. Analiza statutu Stowarzyszenia ONR, informacji dostępnych na stronie internetowej ONR oraz „Nowej Deklaracji Ideowej” wskazuje, że „organizacja ta odwołuje się w swoim programie do totalitarnych metod i praktyk działania faszyzmu. Nie robi tego otwarcie ze względu na obowiązujące w Polsce prawo i doświadczenia związane z problemem zarejestrowania ONR z siedzibą w Brzegu (...), rozwiązaniem stowarzyszenia ONR z siedzibą w Brzegu (...) oraz licznymi postępowaniami organów ścigania oraz wyrokami skazującymi sądów karnych. Ideologia ta jest zaprzeczeniem demokratycznego państwa prawnego. Zmierza ona do całkowitego podporządkowania człowieka państwu, odrzucając indywidualizm, w myśl którego podstawową wartością jest człowiek jako byt autonomiczny i indywidualny”. Biegli wywodzą, że z tego powodu

program ONR narusza fundamentalną wartość demokratycznego państwa prawnego, jaką jest poszanowanie godności człowieka.

Opiniujący dokonali analizy lingwistycznej haseł skandowanych i niesionych na transparentach przez uczestników marszów i manifestacji organizowanych przez ONR i nie pozostawia ona żadnych wątpliwości co do tego, że ONR jest organizacją, która dopuszcza nienawiść rasową i narodowościową oraz nie akceptuje innych poglądów.

Biegli wskazują na zasadne wystąpienie o delegalizację Stowarzyszenia: „ONR z siedzibą w Krakowie jest zatem organizacją, której istnienie w polskim porządku prawnym jest zakazane przez art. 13 Konstytucji oraz wymaga uznania jej za nielegalną na podstawie art. 4 lit. b Międzynarodowej”.

W podobnym tonie były opinie sporządzone na potrzeby sprawy karnej Prokuratury Rejonowej w Gdańsku, sygn. 3 Ds. 116.2018.

Na tym etapie, w dniu 12 listopada 2020 r., postępowanie zostało przejęte do prowadzenia przez Prokuraturę Regionalną w Krakowie „z uwagi na brak skutecznych czynności w celu zlecenia opinii biegłym mającym specjalistyczną wiedzę pozwalającą na ocenę działalności ONR”.

Prokurator prowadzący postępowanie, po zapoznaniu się z publikacjami na temat Stowarzyszenia ONR, stwierdził, że istnieją publikacje naukowe, m.in. prof. Jana Żaryna, prof. Andrzeja Nowaka czy prof. Bogumiła Grotta, które w sposób odmienny niż dotychczas sporządzone opinie biegłych oceniają działalność Stowarzyszenia ONR.

Z tych względów, postanowieniem z dnia 23 listopada 2020 r., dopuszczono dowód z opinii Instytutu Dziedzictwa Myśli Narodowej im. Romana Dmowskiego i Ignacego Paderewskiego w Warszawie w zakresie wiedzy historycznej, lingwistycznej i konstytucyjnej — celem oceny założeń ideologicznych ONR, zgodności jego działalności z przepisami prawa i statutem. Na wniosek Dyrektora Instytutu, do czynności przybrano dodatkowo dr. hab. Mieczysława Rybę i dr. hab. W. Turka.

Biegli w opracowanej opinii przyznali, że współczesny ONR nawiązuje do tradycji międzywojennej, ale nie oznacza to, iż jest to dziedzictwo związane z ideologiami totalitarnymi, obecnymi na terenie Europy w XX wieku (komunizm, faszyzm, nazizm). Zdaniem opiniujących, działacze ONR nawiązują do tzw. „nacjonalizmu chrześcijańskiego”, który oznacza, że chcą regulować stosunki społeczne, a także międzynarodowe — w oparciu o etykę katolicką.

W kwestii symboli biegli wypowiedzieli się, że symbol ONR — „FALANGA” — to znak przedwojennego Ruchu Narodowo-Radykalnego „Falanga”. Symbol ten nawiązuje do symboli floty

wojennej z XVII wieku, jako symbol tradycji polskiej. Kształt ręki z mieczem zapożyczony został z proporca polskiej marynarki wojennej z czasów Jagiellonów.

Biegli przedstawili odmienną niż w poprzednich opiniach ocenę w kwestii „Nowej Deklaracji Ideowej ONR”, która nawiązuje do tradycji okresu międzywojennego i odnosi się do Boga jako Najwyższego Dobra oraz krytykuje wszelkie totalitaryzmy, a zarzuty o inspiracje totalitarne w ONR nie znajdują uzasadnienia. W Programie czytamy: „Odrzucamy każdą formę totalitaryzmu, w tym liberalną demokrację jako reżimy polityczne skrajnie szkodliwe dla wspólnoty narodowej. (...). Najważniejsze filary ideologiczne to uznanie priorytetu narodu, akcentowanie znaczenia rodziny, samorządowości, patriotycznego wychowania”. Biegli w sposób stanowczy potwierdzili, że hasła, które pojawiają się na demonstracjach, to hasła antykomunistyczne. „Krytyka demokracji liberalnej nie łączy się tutaj z fascynacją totalitarnymi systemami (faszyzmem, nazizmem, komunizmem). Jest natomiast silne odwołanie do myśli Feliksa Konecznego i jego teorii o łacińskiej, oddolnie zorganizowanej strukturze państwa. Autorzy deklaracji odrzucają każdą formę totalitaryzmu, w tym liberalną demokrację. Podkreślona jest rola samorządu terytorialnego i gospodarczego, co jest sprzeczne z ideą państwa totalitarnego, scentralizowanego, biurokratycznego”.

Reasumując, biegli stwierdzili, iż „nie ma przesłanek konstytucyjnych ani prawnych, które uzasadniałyby delegalizację Stowarzyszenia ONR”.

„Opinia”, a w zasadzie trzy ekspertyzy, zostały przekazane Prokuraturze Regionalnej w Krakowie przez Dyrektora Instytutu, prof. Jana Żaryna, z własnym wprowadzeniem/komentarzem oraz postulatem oddalenia wniosku o delegalizację ONR (pismo z 20 kwietnia 2021 r.). Po wezwaniu przez prokuratora do sporządzenia opinii w sposób prawidłowy — albowiem opinia powinna być wspólna i zawierać wspólne wnioski — wpłynęła opinia poprawiona pod wskazanym kątem.

Biegli z Instytutu Ekspertyz Kryminalistycznych „Analityks” stwierdzili, że struktury ONR są utajnione. Podstawą do przyjęcia takiej tezy jest tworzenie terenowych jednostek, tzw. Brygad, które — jak wynika z informacji umieszczonych w zakładce „kontakt” na oficjalnej stronie internetowej Stowarzyszenia ONR — posiadają odrębne dane kontaktowe (adres e-mail, nr telefonu), co jest niezgodne z przepisami Prawa o stowarzyszeniach. Nie ma również zasad tworzenia i rozwiązywania terenowych jednostek organizacyjnych oraz ich wewnętrznej struktury, co — zdaniem biegłych — świadczy o utajnieniu struktur.

Również status „sympatyka” i „kandydata” w praktyce służy utajnieniu członkostwa w Stowarzyszeniu (...) i unikaniu odpowiedzialności, ponieważ jest wykorzystywany, by tłumaczyć, że określone czyny nie zostały popełnione przez członków, ale sympatyków czy kandydatów, więc stowarzyszeniu nie można przypisać odpowiedzialności za te osoby.

Do przesłanki utajnienia struktur w sposób odmienny odnieśli się natomiast biegli Instytutu Dziedzictwa Myśli Narodowej — stwierdzając, że „nie ma żadnych przesłanek świadczących o tym, że współczesny ONR tworzy jakieś nielegalne struktury konspiracyjne. (...) W Nowej Deklaracji Ideowej ani w innych dokumentach nie znajdujemy informacji dotyczących utajnienia struktur (...)”. Przeciwno tezie o dążeniu do utajnienia członkostwa świadczy fakt, że „działacze ONR pojawiają się jawnie na manifestacjach publicznych i nie są zamaskowani”. „Wstrzemięźliwość w publikowaniu informacji zawierających dane personalne członków wydaje się naturalnym odruchem, skoro organizację powszechnie piętnowano (...)”.

Postępowanie zostało zakończone udzieleniem odpowiedzi wszystkim „wnioskodawcom” pismem z dnia 18 stycznia 2022 r. W piśmie tym, o charakterze bardzo ogólnikowym, prokurator wskazał, że nie dopatrywał się przesłanek do wystąpienia z wnioskiem o delegalizację ONR w trybie art. 29 ust. 1 pkt 3 Prawa o stowarzyszeniach. Wskazano, iż analiza całości dowodów, a w szczególności trzech opinii: historyka Szymona Rudnickiego, Instytutu Ekspertyz Kryminalistycznych „Analityks” w Poznaniu oraz Instytutu Dziedzictwa Myśli Narodowej im. Romana Dmowskiego i Ignacego Paderewskiego w Warszawie, a nadto analiza prowadzonych przez prokuraturę postępowań przygotowawczych, nie daje podstaw do wystąpienia przez prokuratora z wnioskiem o delegalizację ONR.

Projekt odpowiedzi był konsultowany z Prokuraturą Krajową — co wynika z pisma Departamentu Postępowania Sądowego z dnia 29 grudnia 2020 r., sygn. PK IV Pc 337.2020, podpisanego przez prokuratora Prokuratury Okręgowej delegowanego do PK Renatę Pawłowską (Zastępcę Prokuratora Generalnego „nie zgłosił żadnych uwag i zastrzeżeń”).

Z uwagi na specyfikę postępowania pozakarnego, które daje prokuratorowi dużą samodzielność i niezależność w podjęciu decyzji o inicjowaniu postępowania sądowego, decyzję prokuratora o odmowie skierowania wniosku do sądu rejestrowego można uznać za mieszczącą się w granicach swobodnego uznania, którego granice wyznaczają wyłącznie przepisy prawa materialnego (co do podstaw wystąpienia z wnioskiem i legitymacji).

W sytuacji, gdy zawiadomienia o potrzebie podjęcia czynności przez prokuratora jako podmiotu legitymowanego (legitymacja szczególna z art. 29 Prawa o stowarzyszeniach) pochodzą od osób publicznych, wsparte są licznymi głosami obywateli i wskazują na potrzebę ochrony dóbr konstytucyjnych, analiza przesłanek ogólnych udziału prokuratora z art. 7 k.p.c. — ochrony praworządności i praw obywateli — powinna być potraktowana priorytetowo.

Prowadzone łącznie przez 5 lat postępowanie wyjaśniające, o niezwyklej dla postępowań pozakarnych (cywilnych) skali dowodowej, nieodparcie prowadzi do wniosku, że prokurator zmierzał w kierunku odmowy skorzystania ze swoich uprawnień. W dodatku odmowa podjęcia inicjatywy procesowej, przedstawiona w odpowiedzi udzielonej wnioskodawcom, została nienależycie uzasadniona. Prokurator nie przeprowadził bowiem żadnej analizy zgromadzonych dowodów, a jako potwierdzenie swojego stanowiska powołał skrajnie różniące się od siebie opinie biegłych.

W związku z tymi nieprawidłowościami, zwrócono się do Prokuratora Regionalnego w Krakowie o spowodowanie przeprowadzenia ponownej analizy obszernego materiału zgromadzonego w sprawie, w celu dokonania rzetelnej - uwzględniającej również zdarzenia które zaszły po dniu 18 stycznia 2022 r., oceny występowania przesłanek do wystąpienia z wnioskiem o delegalizację ONR w trybie art. 29 ust. 1 pkt. 3 Prawa o stowarzyszeniach.

226) RP III Pc 7.2021 Prokuratury Regionalnej w Szczecinie

W dniu 23 kwietnia 2021 roku Sąd Rejonowy w Gorzowie Wlkp., I Wydział Cywilny, w składzie sędzieja SR Olimpia Barańska-Małuszek, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 23.04.2021 r. sprawy z powództwa S.R. przeciwko Kołu Łowieckiemu „Wilk” w Gorzowie Wlkp. o zapłatę, oddalił powództwo w całości i zasądził od powoda S.R. na rzecz pozwanego kwotę 5417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 5400 zł kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji sędzieja SR Olimpia Barańska-Małuszek wskazała m.in., iż przy orzekaniu pominęła postanowienie Trybunału Konstytucyjnego wydane z udziałem dublera Mariusza Muszyńskiego.

O wyroku napisała „Gazeta Wyborcza” w artykule pt.: „Sąd nie uznał orzeczenia TK wydanego z udziałem dublera. Powołał się na wyrok Trybunału Praw Człowieka”.

W dniu 21 czerwca 2021 roku Paweł Blachowski, Dyrektor Departamentu Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej, przesłał artykuł „Gazety Wyborczej” do Artura Maludy, Prokuratora Regionalnego w Szczecinie, z poleceniem wstąpienia prokuratora do „niniejszego postępowania”.

W dniu 21 czerwca 2021 roku Prokurator Regionalny w Szczecinie zgłosił udział prokuratora w ww. postępowaniu, a nadto o treści orzeczenia i jego uzasadnieniu powiadomił Przemysława Radzika, Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych.

Prokurator Regionalny w Szczecinie złożył apelację od ww. wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim, sygn. akt I C 1326/19.

Dnia 31 października 2023 roku Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim nieznacznie zmienił zaskarżony wyrok, oddalając apelację prokuratora w pozostałym zakresie. Wyrok został uznany za słuszny.

Przystąpienie do toczącego się postępowania o zapłatę miało inny motyw niż merytoryczny. Na podstawie zebranego materiału znajdującego się w aktach Pc można zasadnie przyjąć, iż chodziło o napiętnowanie sędzi Olimpii Barańskiej-Małoszek za użycie w uzasadnieniu wyroku I instancji określenia „sędziego dubler” wobec jednego z ówczesnych członków Trybunału Konstytucyjnego i nieuwzględnienie przy rozstrzygnięciu sprawy wydanego z jego udziałem orzeczenia TK.

To dało również asumpt do wszczęcia odrębnego śledztwa w sprawie o czyn z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w Prokuraturze Rejonowej w Międzyrzeczu.

227) RP V Pc 287.2019 Prokuratury Regionalnej w Warszawie

Postępowanie zainicjowano na podstawie wydruku informacji medialnej ze strony internetowej TVN24 „Polska i Świat”. Wynikało z niej, że szesnastu pracowników Uniwersytetu Warszawskiego złożyło przeciwko Kai G., działaczce Fundacji Życie i Rodzina, wspólny pozew o naruszenie dóbr osobistych osób LGBT, które nazwała zboczeńcami.

Na wydruku tym Zastępca Prokuratora Generalnego Robert Hernand dokonał adnotacji, dekretując w dniu 11 października 2018 r. sprawę na Dyrektora Departamentu Postępowania Sądowego. Wraz z pismem Dyrektora DPS z dnia 16 października 2018 r., skierowanym do Prokuratora Regionalnego w Warszawie, przesłano kopię informacji medialnej. Pismo zawierało prośbę o dokonanie ustaleń dotyczących biegu opisanego w informacji postępowania oraz przeprowadzenie analizy podstaw prawnych i faktycznych żądania pozwu. Po przekazaniu tego polecenia przez Prokuraturę Regionalną w Warszawie, ustaleń dokonywała Prokuratura Okręgowa w Warszawie.

Z pisma Naczelnika jej Wydziału Sądowego z dnia 29 października 2018 r. wynikało, że sprawa powyższa została zarejestrowana w Sądzie Okręgowym w Warszawie pod sygnaturą XXV C 2147/18. W dniu 10 października 2018 r. do Sądu Okręgowego w Warszawie wpłynął pozew 16 osób reprezentowanych przez radcę prawnego przeciwko Kai G. o ochronę dóbr osobistych. Strona powodowa domagała się nakazania pozwanej zaniechania rozpowszechniania, publikowania – w jakiegokolwiek formie i w jakiegokolwiek sposób – treści oraz wypowiedzi, jakoby osoby orientacji

homoseksualnej były zboczone, naruszających dobra osobiste powodów i powódek w postaci wolności, godności, dobrego imienia, integralności seksualnej, prywatności, oraz nakazania pozwanej usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych powodów i powódek poprzez złożenie przez pozwaną oświadczenia o treści wskazanej w pozwie. W oświadczeniu tym pozwana winna przeprosić osoby o orientacji homoseksualnej, które poczuły się urażone jej wypowiedzią wyemitowaną w dniu 30 maja 2018 r. na antenie telewizji Polsat News w programie „Tak czy Nie”, w którym określiła ona osoby homoseksualne mianem „zboczonych”, za naruszenie ich dóbr osobistych w postaci wolności, godności, dobrego imienia, integralności seksualnej, prywatności, poprzez rozpowszechnianie przez pozwaną wypowiedzi, jakoby osoby orientacji homoseksualnej były zboczone. Z treści pozwu wynikało, iż powodami są jedynie osoby fizyczne. Podstawą prawną żądania pozwu był art. 23 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c.

W uzasadnieniu pozwu przytoczono szczegółowo sekwencje wypowiedzi pozwanej. Ponadto, jak wynikało z uzasadnienia tego pisma procesowego, opisana wypowiedź została następnie opublikowana i wciąż jest dostępna w portalu informacyjnym Polsat News w postaci materiału wideo, a następnie w innych internetowych portalach informacyjnych oraz w mediach społecznościowych. Wskazano, że powodowie i powódki są osobami o orientacji homoseksualnej lub biseksualnej, także osobami wykonującymi zawody zaufania publicznego, zaangażowanymi społecznie w działalność na rzecz osób homoseksualnych lub członkami organizacji pozarządowych działających na rzecz wprowadzenia równości małżeńskiej w Polsce oraz specjalizujących się w przeciwdziałaniu dyskryminacji. W ocenie strony powodowej na skutek wypowiedzi pozwanej doszło do bezprawnego naruszenia ich dóbr osobistych.

W piśmie Prokuratury Okręgowej w Warszawie oceniono, że podstawa prawna roszczenia została wyczerpująco uzasadniona m.in. poprzez przytoczenie orzeczeń sądowych dotyczących kwestii zastosowania kryteriów obiektywnych przy ocenie, czy doszło do naruszenia dobra osobistego, powołanie się na doktrynę oraz jednoznacznie negatywne opinie internautów. Argumentacja ta zdaje się być przekonująca. Dołączono kopię pozwu.

Zastępca Prokuratora Regionalnego w Warszawie, pismem z dnia 11 stycznia 2019 r., polecił Prokuratorowi Okręgowemu w Warszawie rozważenie wstąpienia do przedmiotowego postępowania. Prokuratura Regionalna w Warszawie, na żądanie Prokuratury Krajowej, informowała regularnie o ustaleniach i przebiegu postępowania wyjaśniającego w Prokuraturze Okręgowej w Warszawie Departament Postępowania Sądowego, w szczególności o wynikach analizy materiałów dokonanej w celu ustalenia zasadności przystąpienia prokuratora do sprawy. W dniu 19 stycznia 2019 r. referent sprawy w Prokuraturze Okręgowej w Warszawie (sygn. postępowania wyjaśniającego PO VI Pc 1314.2018) sporządziła notatkę po zapoznaniu się z aktami

sprawy XXV C 2147/18 Sądu Okręgowego w Warszawie. Po opisanu dotychczasowego przebiegu postępowania podniosła, że ponieważ pozwana została wezwana przez Sąd do złożenia odpowiedzi na pozew pod rygorem zwrotu odpowiedzi i pominięcia twierdzeń oraz dowodów, a określony termin jeszcze nie upłynął, to stanowisko co do zgłoszenia udziału prokuratora do postępowania powinno być zajęte po zapoznaniu się z treścią odpowiedzi pozwanej na pozew, tj. po dniu 4 lutego 2019 r.

Z tym zastrzeżeniem prokurator referent wskazała, że w jej ocenie brak jest podstaw do wstąpienia prokuratora do postępowania. Po przywołaniu stosownych przepisów ustawy – Prawo o prokuraturze – oraz Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek prokuratury przypomniła, że prokurator samodzielnie ocenia przesłanki określone w art. 7 Kodeksu postępowania cywilnego, uzasadniające żądanie wszczęcia postępowania cywilnego lub zgłoszenie w nim udziału. Udział prokuratora w postępowaniu przed sądem, w którym strony mają zapewnioną pomoc prawną, mogą uzasadniać wyjątkowe okoliczności sprawy. Udział prokuratora w sprawach cywilnych może być uzasadniony w wyjątkowych wypadkach – bądź w celu zapewnienia praworządności, bądź też w związku z koniecznością ochrony interesu społecznego i praw obywateli, przy czym przesłanka praworządności jest przesłanką nadrzędną.

Podstawowym bowiem zadaniem prokuratury, zgodnie z art. 2 ustawy o Prokuraturze, jest właśnie stanie na straży praworządności, czyli utrzymanie stanu, który jest zgodny z prawem. Wyraziła opinię, że prokurator powinien wstępować do postępowań wszczętych przez inne osoby, jeśli zachodzi potrzeba ochrony praw osób, zwłaszcza z powodu różnego rodzaju zaburzeń psychicznych lub nieporadności. W takiej bowiem sytuacji osoby te nie są w stanie poradzić sobie z prowadzeniem spraw w sposób pozwalający na ochronę ich interesów. Prokurator nie może natomiast zastępować stron, jeżeli ich prawa są należycie reprezentowane w danym postępowaniu, zwłaszcza przy pomocy działających pełnomocników, i nie zachodzą jednocześnie inne przesłanki, o których mowa w art. 7 k.p.c.

W konsekwencji wskazano, że w odniesieniu do przedmiotowej sprawy zgłaszając w niej udział, prokurator – co oczywiste jest – winien opowiedzieć się po stronie powodowej jako pokrzywdzonej publiczną wypowiedzią pozwanej, pogardliwą i dla nich poniżającą. Tym bardziej, iż wypowiedź ta padła z ust osoby, którą można uznać za komentatorkę życia politycznego (tak jest określana w mediach). Słowo „zboczenie” w języku polskim jest zdecydowanie negatywnym określeniem, naruszającym godność osobistą osób, których dotyczy, i przekraczającym dopuszczalną w publicznych wypowiedziach wolność słowa.

Zważywszy jednak na fakt, iż strona powodowa jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, referent postępowania podniosła, że zgodnie z § 355 pkt 2 Rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. – Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury – udział prokuratora w postępowaniu przed sądem, w którym strony mają zapewnioną pomoc prawną, mogą uzasadniać wyjątkowe okoliczności sprawy, które w niniejszej sprawie nie występują.

Notatka została przekazana do Departamentu Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej wraz z pismem Prokuratury Regionalnej w Warszawie z dnia 29 lipca 2019 r.

Podobne argumenty, wskazujące na brak podstaw do wstąpienia prokuratora do postępowania, zaprezentowano w piśmie Naczelnika Wydziału Sądowego Prokuratury Okręgowej w Warszawie. Dodano do nich, że z analizy materiału zgromadzonego w sprawie nie wynika, aby wypowiedź Kai G., w której określiła ona osoby homoseksualne mianem „zбочzonych”, odnosiła się personalnie do 16 powodów w sprawie, co jednoznacznie wskazuje, że w świetle dotychczasowego orzecznictwa sądowego powództwo powinno zostać oddalone wobec niezaistnienia stanu naruszenia dóbr osobistych powodów w sensie obiektywnym.

Odmienne stanowisko zajął w dniu 21 października 2019 r. prokurator delegowany do Prokuratury Regionalnej w Warszawie. W notatce urzędowej, po zapoznaniu się z pozwem, ocenił, że wstąpienie prokuratora do wyżej wymienionego postępowania jest uzasadnione.

Podniósł, że wynika to z doniosłości postępowania dla ochrony dóbr osobistych chronionych na podstawie art. 24 k.c., w korelacji do zagwarantowanej w art. 54 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej zasady wolności poglądów, a także treści art. 10 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, w którym zawarte jest uprawnienie do wyrażania opinii, obejmujące również wolność posiadania poglądów. Ponadto w sprawie tej będzie rozpatrywany przypadek znieważenia kolektywnego, co może mieć charakter precedensowy, a wyrok uwzględniający powództwo może mieć istotny wpływ na kwestię interpretacji przez sądy powszechne przesłanek do przyjmowania w sprawach znieważenia kolektywnego. Wydane w niniejszej sprawie orzeczenie Sądu może być istotne dla linii orzecniczej przyjętej w tego typu sprawach przez sądy powszechne, co uzasadnia udział prokuratora w kontekście przesłanek z art. 7 k.p.c.

Z odrębnej adnotacji Zastępcy Prokuratora Regionalnego w Warszawie z dnia 21 października 2019 r. wynika, że podzielił on w całości to stanowisko i polecił zgłosić udział w sprawie. W analizie sporządzonej również 21 października 2019 r. referent postępowania, po bardziej szczegółowym opisanie stanu faktycznego i kwestii prawnych, wskazał, że w przypadku wstąpienia do sprawy należy wnosić o oddalenie powództwa. Jego pogląd podzielił Zastępca Prokuratora Regionalnego w Warszawie. Jak wyżej wskazano, postępowanie wyjaśniające

dotyczące oceny zasadności wstąpienia prokuratora do procesu prowadziła Prokuratura Okręgowa w Warszawie. Pomimo tego, pismem z dnia 13 grudnia 2019 r. prokurator delegowany do Prokuratury Regionalnej w Warszawie zgłosił udział w postępowaniu. Z tą datą sprawa została zarejestrowana w repertorium Pc tej jednostki pod numerem RP V Pc. 287.2019. Następnie akta sprawy Prokuratury Okręgowej w Warszawie, sygn. PO VI Pc 314.2018, zostały przesłane wraz z pismem z dnia 1 lipca 2020 r. i dołączone do tego postępowania.

W dniu 13 stycznia 2021 r. odbyła się rozprawa, na której prokurator wniósł – tak jak pełnomocnicy pozwanej – o oddalenie powództwa z uwagi na brak legitymacji procesowej czynnej po stronie powodów. Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 12 stycznia 2021 r. uwzględnił te stanowiska, oddalając powództwo. Na skutek apelacji powodów, wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 lutego 2022 r. (sygn. VI ACa 141/21) uchylono wyrok sądu I instancji i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania. Prokurator, zgodnie z pełnomocnikiem pozwanej, na rozprawie wniósł o oddalenie apelacji. W uzasadnieniu orzeczenia Sąd Apelacyjny w Warszawie wskazał, że sąd I instancji niedostatecznie wyjaśnił kwestię legitymacji procesowej czynnej, co powinien uczynić, przesłuchując powodów. O tych orzeczeniach i przebiegu postępowania regularnie informowana była – na jej żądanie – Prokuratura Krajowa.

W toku całego postępowania zarówno strona powodowa, jak i pozwana wykazywały się aktywnością procesową, składając różne pisma przygotowawcze zawierające rozbudowaną argumentację faktyczną i prawną, wnioski dowodowe oraz odpowiedzi na te pisma.

Pismem z dnia 8 marca 2024 r. Prokurator Regionalny w Warszawie odstąpił od udziału w sprawie. Wyrokiem z dnia 25 lutego 2025 r. Sąd Okręgowy w Warszawie (sygn. XXV C 1017/22) uwzględnił powództwo. Wyrok nie jest prawomocny.

228) RP V Pc 152.2020 Prokuratury Regionalnej w Warszawie

Postępowanie zostało zainicjowane skierowanym do Zastępcy Prokuratora Generalnego Roberta Hernanda pismem Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych Piotra Schaba z dnia 25 sierpnia 2020 r. W piśmie tym, sporządzonym na druku Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych, Piotr Schab zwrócił się o spowodowanie przyłączenia się Prokuratury do wszczętego przez niego postępowania cywilnego przeciwko Miastu Stołecznemu Warszawa, zainicjowanego pozwem z dnia 21 sierpnia 2020 r. Wskazał, że przedmiotem tego postępowania jest „bezprecedensowy przypadek dążenia organów państwowych

do pozbawienia sędziego możliwości sprawowania urzędu w drodze eksmisji”. Zdaniem sędziego Piotra Schaba, z tego względu przyłączenie się Prokuratury do procesu leży w interesie publicznym.

Na piśmie znajduje się odrębna adnotacja Zastępcy Prokuratora Generalnego Roberta Hernanda datowana na 7 września 2020 r., z której wynika, że wydał on Dyrektorowi Departamentu Postępowania Sądowego polecenie przesłania pisma do Prokuratora Regionalnego w Warszawie, celem przystąpienia do postępowania.

Pozew z dnia 21 sierpnia 2020 r. sporządził w imieniu Piotra Schaba i jego małżonki profesjonalny pełnomocnik. Jako stronę pozwaną wskazano Miasto Stołeczne Warszawa.

W petitum tego pisma procesowego pełnomocnik wniósł o ustalenie, że stosunek prawny - stosunek najmu lokalu mieszkalnego w Warszawie, którego stronami są małżonkowie Schab jako najemcy oraz Miasto Stołeczne Warszawa jako wynajmujący nadal istnieje.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że małżonkowi Schab są lokatorami mieszkania w Warszawie. Piotr Schab zajmuje lokal od urodzenia. Piotr Schab jest Sędzią Sądu Apelacyjnego w Warszawie od stycznia 2020 r. Łącznie orzeka od około 25 lat. Ponadto, jest Rzecznikiem Dyscyplinarnym Sędziów Sądów Powszechnych, na tę funkcję powołano go dnia 4 czerwca 2018 r. Następnie wskazano, że Powodowie uprzednio zakupili - wyłącznie w celach oszczędnościowych, jako zabezpieczenie emerytalne - nieruchomość zabudowaną budynkiem mieszkalnym, położoną w powiecie otwockim. Pełnomocnik przedstawił obszerną argumentację związaną z miejscem i rodzajem pracy Sędziego Piotra Schaba, jego małżonki, dojazdami do pracy, dowożeniem dzieci do szkół wskazującą na związane z tym duże utrudnienia, które w konsekwencji miały powodować, iż w przypadku rozwiązania najmu i eksmisji, konieczności przeprowadzenia się do lokalu który wraz z małżonką nabył, Piotr Schab zostałby pozbawiony praktycznie możliwości pracy w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie oraz pełnienia funkcji Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych. 22 lipca 2020 roku Zakład Gospodarowania Nieruchomościami m.st. Warszawy złożył na ręce Powodów oświadczenie woli o wypowiedzeniu umowy najmu lokalu z zachowaniem miesięcznego terminu wypowiedzenia, na koniec miesiąca kalendarzowego. Umowa najmu została wypowiedziana na podstawie art 11 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego. Pozew zawiera obszerne uzasadnienie prawne żądania ustalenia istnienia stosunku najmu. Pełnomocnik przedstawił w nim analizę kluczowych zapisów wyżej wskazanej ustawy, to jest jej 11 ust. 3 pkt 2, zgodnie z którym właściciel lokalu może wypowiedzieć stosunek najmu z zachowaniem miesięcznego terminu wypowiedzenia, na koniec miesiąca kalendarzowego osobie, której posługuje tytuł prawny do innego lokalu położonego w tej samej lub pobliskiej miejscowości, a lokator może używać tego lokalu, jeżeli lokal ten spełnia warunki przewidziane dla lokalu zamiennego. Dalsza analiza

koncentruje się na udowodnieniu iż w przypadku powodów, lokal zamienny nie znajduje się w „pobliskiej miejscowości”. Przedstawiono definicję tego pojęcia w innych aktach prawnych, analizę odległości między lokalem zamiennym a ośrodkiem aktywności powodów. Pełnomocnik przedstawił również argumenty natury konstytucyjnej.

Pismem z dnia 15 września 2020 r. sygnowanym przez Dyrektora Departamentu Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej, pismo Piotra Schaba przesłano do Prokuratury Regionalnej w Warszawie. W piśmie stwierdzono, że „z uwagi na podniesione w pozwie okoliczności, zasadne jest zgłoszenie przez prokuratora udziału na zasadzie art. 7 w zw. z art. 60 § 1 Kodeksu cywilnego”.

W realiach funkcjonowania Prokuratury zdanie to należy potraktować jako polecenie służbowe, niezgodne z zasadami Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek prokuratury. Z treści jego § 335 ust. 2 wynika bowiem, że prokurator samodzielnie ocenia przesłanki określone w art. 7 k.p.c. uzasadniające zadanie wszczęcia postępowania cywilnego lub zgłoszenie w nim udziału. Udział prokuratora w postępowaniu przed sądem, w którym strony mają zapewnioną pomoc prawną, mogą uzasadniać wyjątkowe okoliczności sprawy.

Pismem z dnia 22 września 2020 r. udział w sprawie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia sygn. I C 1553/20 SR, zgłosił prokurator delegowany do Prokuratury Regionalnej w Warszawie.

Sprawa została przekazana przez Sąd Najwyższy w dniu 31 maja 2022 r. do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi. Na rozprawie w dniu 28 września 2022 r. prokurator uczestniczący w postępowaniu, z uwagi na możliwość ugodowego zakończenia sprawy przez strony oświadczył, że merytoryczne stanowisko zajmie po zakończeniu rozmów. Na rozprawie w dniu 17 listopada 2022 r. uczestniczący w niej prokurator, po przeprowadzeniu wszystkich dowodów zajął końcowe stanowisko, w którym poparł stanowisko powodów wnosząc o uwzględnienie powództwa. Wyrokiem z dnia 17 listopada 2022 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo.

Prokurator zaskarżył apelacją wyrok sądu I instancji. W apelacji nie podnoszono argumentów związanych z pełnieniem przez Piotra Schaba funkcji sędziego i Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych.

Pismem z dnia 8 marca 2024 r. Prokurator delegowany do Prokuratury Regionalnej w Warszawie złożył oświadczenie o odstąpieniu od udziału w sprawie. Na polecenie Prokuratora

Regionalnego w Warszawie, w dniu 8 marca 2024 r. cofnięta została apelacja prokuratora, a postępowanie apelacyjne wywołane tą apelacją zostało umorzone.

Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 13 lutego 2025 r. (III Ca 183/23) oddalił apelację pełnomocnika powodów.

229) 3028-1.Pc.1.2022 Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim

230) 3028-1.Ds.42.2022 Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim

Postępowanie oznaczone sygnaturą 3028-1.Pc.1.2022 zostało zainicjowane zawiadomieniem o przestępstwie złożonym w dniu 10 maja 2022 r. przez Michała Ostrowskiego. Zawiadomił o przestępstwie polegającym „na wyzyskaniu niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania i doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w postaci nieruchomości, w tym gospodarstwa rolnego, a następnie przywłaszczenia praw majątkowych do tych nieruchomości, popełnionego w 2021 roku przez D.K. na szkodę J.K., zmarłej 28 kwietnia 2022 r., a także na szkodę jej jedynych spadkobierców, to jest H.T., Z.T. i Michała Ostrowskiego”. Zawiadomienie skierowano do Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim.

W treści zawiadomienia przedstawiono stan faktyczny sprawy, uzasadniający według niego podejrzenie popełnienia przestępstwa oszustwa. Wskazał okoliczności, które powinny zostać wyjaśnione w toku postępowania przygotowawczego, złożył wnioski dowodowe oraz stwierdził, że z uwagi na zawiły stan sprawy i konieczność znajomości przepisów prawa cywilnego, postępowanie powinno być prowadzone w formie śledztwa własnego prokuratora. Na koniec wniósł również o niezwłoczne wytoczenie powództwa o unieważnienie aktu notarialnego, na mocy którego doszło do zbycia nieruchomości, argumentując to tym, że działania sprawcy czynu były skierowane wobec osoby nieporadnej, a ich skutek dotyka 92-letnią H.T.

Wniósł także o zabezpieczenie roszczenia poprzez ustanowienie zakazu zbycia nieruchomości i umieszczenie stosownej wzmianki w księdze wieczystej. Właściwość miejscowa Prokuratury piotrkowskiej została uzasadniona tym, że podstępne zabiegi sprawczyni musiały mieć miejsce w Domu Pomocy Społecznej mieszczącym się na terenie objętym właściwością miejscową tej prokuratury. W zawiadomieniu M. Ostrowski podał dane, z których wynikało, że jest jednym z ustawowych spadkobierców osoby, którą doprowadzono do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, to jest J.K.

Zawiadamiający podał w piśmie procesowym prywatny adres do doręczeń. Nie wskazał, że jest prokuratorem. W tym czasie pełnił funkcję Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej.

W dniu 13 maja 2022 r. Prokurator Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim zadekretował zawiadomienie na wskazanego imiennie prokuratora, polecając rejestrację sprawy w rep. 3028-1.Ds.42.2022 i 3028-1.Pc.1.2022.

W dniu 16 maja 2022 roku prokurator wszczął śledztwo własne w sprawie czynu opisanego w zawiadomieniu o przestępstwie, który zakwalifikował jako przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

W toku śledztwa, w dniu 24 maja 2022 r., prokurator przyjął ustne zawiadomienie o przestępstwie od Michała Ostrowskiego; czynność procesową przeprowadzono w Warszawie. Michał Ostrowski został pouczone o uprawnieniach pokrzywdzonego w postępowaniu karnym. Podał, że jest prokuratorem zatrudnionym w Prokuraturze Krajowej.

W toku postępowania wykonano szereg czynności procesowych, m.in. wystąpiono do sądu o zwolnienie z tajemnicy notarialnej notariusza na okoliczność sporządzenia aktu notarialnego. Wniosku sąd nie uwzględnił z uwagi na niewyczerpanie przez prokuratora możliwości dowodowych, a tym samym z uwagi na możliwość dokonania stosownych ustaleń na podstawie innego dowodu niż przesłuchanie notariusza. Prokurator złożył zażalenie na postanowienie sądu, które nie zostało uwzględnione.

Sporządzono i przedstawiono zarzut popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. D.K., a następnie przesłuchano ją w charakterze podejrzanej oraz wydano wobec niej postanowienie o zabezpieczeniu majątkowym do kwoty 20.000 zł poprzez obciążenie hipoteką przymusową wskazanej nieruchomości (później uchylone). Następnie sporządzono i przedstawiono zarzut z art. 231 § 1 k.k. notariuszowi, który sporządził przedmiotową umowę. Podejrzany odmówił składania wyjaśnień z uwagi na tajemnicę notarialną; podczas kolejnego przesłuchania złożył wyjaśnienia i nie przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu. W zarzutach przedstawionych podejrzanym wskazano, iż działali oni jedynie na szkodę zmarłej J.K. (powinno być także na szkodę jej spadkobierczyni, to jest H.T.), a więc krąg pokrzywdzonych został w stosunku do początkowych decyzji zmieniony.

W dniu 20 października 2023 r. śledztwo w tej sprawie umorzono wobec D.K. z powodu śmierci podejrzanej oraz wobec notariusza z powodu braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu. W uzasadnieniu postanowienia opisano stan faktyczny i zgromadzone dowody. Wskazano na treść opinii biegłego psychiatry, z której wynikało, że J.K. nie posiadała zdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania, tj. sprzedaży

nieruchomości, co wynikało z jej stanu psychicznego warunkowanego przewlekłą chorobą psychiczną. Omówiono wyjaśnienia podejrzanej oraz zeznania świadków i inne dowody, w oparciu o które prokurator uznał, że doszło do popełnienia przestępstwa oszustwa. Ze względu na śmierć podejrzanej należało jednak umorzyć śledztwo prowadzone przeciwko niej.

Co do notariusza, podniesiono, że nie przyznał się do popełnienia czynu i złożył wyjaśnienia, podczas których stwierdził, że jako notariusz nie ma instrumentów, które pozwalałyby mu na weryfikację zarówno stanu świadomości stron czynności, jak i wartości przedmiotów umowy. Notariusz podniósł też, że pokrzywdzona już w trakcie choroby skutecznie była stroną postępowania cywilnego jako spadkobierczyni po ojcu i bracie, a także była beneficjentką darowizny ze strony matki. W jego ocenie J.K. była świadoma istoty dokonywanej czynności, bowiem aktywnie uczestniczyła w odczytywaniu aktu notarialnego, przyznając fakty, o które była pytana. Podejrzany nie dostrzegł u sprzedającej żadnych oznak nasuwających wątpliwości co do stanu jej zdrowia. Nie dysponował też wiedzą o jej problemach zdrowotnych ani o tym, że przebywała wówczas w DPS.

Z treści postanowienia o umorzeniu śledztwa wynika, że za pokrzywdzoną uznano J.K. Ponieważ zmarła ona przed zakończeniem postępowania przygotowawczego, doręczono odpis postanowienia jako pokrzywdzonej H.T., przyznając jej tym samym prawo do złożenia zażalenia na tę decyzję procesową. Michała Ostrowskiego zawiadomiono o treści postanowienia jako składającego zawiadomienie o przestępstwie, przyjmując w ten sposób, że nie jest pokrzywdzonym w tym postępowaniu. Postanowienie o umorzeniu uprawomocniło się w listopadzie 2023 roku. Nie zostało zaskarżone przez pokrzywdzoną H.T.

W dniu 22 lipca 2022 r. Prokurator Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim zawiadomił Prokuratora Regionalnego w Łodzi o wszczęciu postępowania w omówionej sprawie, jak również o podjętych do tego czasu działaniach. Sprawę wpisano do rejestru Ko w dniu 25 lipca 2022 r. i od tego czasu praktycznie nadzorowano ją do momentu jej zakończenia, przy czym od kwietnia 2023 r. — już pod nr Dsn — przedłużono śledztwo. W toku czynności nadzorczych aprobowano projekty postanowień o powołaniu biegłego psychiatry i o umorzeniu, uzyskiwano kopie protokołów przesłuchań świadków i podejrzanych oraz cykliczne informacje o bieżącym stanie postępowania i wykonanych czynnościach.

Równolegle do sprawy karnej Prokuratura Okręgowa w Piotrkowie Trybunalskim prowadziła **sprawę cywilną** pod sygn. 3028-1.Pc.1.2022. Rozpoczęto ją w dniu 12 maja 2022 r. na podstawie polecenia Prokuratora Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim, i była ona związana z wnioskiem Michała Ostrowskiego zawartym w zawiadomieniu o przestępstwie, dotyczącym wytoczenia powództwa i zabezpieczenia roszczenia poprzez ustanowienie zakazu zbycia i

obciążania nieruchomości nabytych przez D.K. We wrześniu 2022 r. prokurator z Prokuratury Regionalnej w Łodzi zwróciła się z zapytaniem, czy podjęto działania z zakresu pozakarnego.

Od tego momentu do akt Pc załączano dokumentację medyczną i z DPS oraz wybraną dokumentację z akt Ds. (m.in. protokoły przesłuchań świadków, opinię biegłego psychiatry itp.). Do dnia 5 czerwca 2023 r. w ramach sprawy Pc nie podejmowano żadnej decyzji. Po przedstawieniu zarzutów podejrzanym Prokurator Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim sporządził dwa pozwы o uzgodnienie stanu prawnego ujawnionego w księdze wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym, skierowane przeciwko pozwanej D.K. do sądów rejonowych właściwych dla miejsca położenia zbytych nieruchomości — w Radomsku oraz w Częstochowie.

W pozwach wniesiono o usunięcie niezgodności pomiędzy stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księgach wieczystych a rzeczywistym stanem prawnym, poprzez ustalenie, że własność tych nieruchomości przysługuje J.K., oraz o udzielenie zabezpieczenia roszczenia poprzez wpisanie ostrzeżenia o toczącym się postępowaniu sądowym w sprawie usunięcia niezgodności, bądź udzielenie zabezpieczenia roszczenia poprzez wpisanie do ksiąg wieczystych nieruchomości zakazu ich zbywania i obciążania do czasu prawomocnego zakończenia postępowania.

W uzasadnieniu pozwu stwierdzono m.in., że umowa przenosząca własność nieruchomości J.K. jest nieważna z przyczyn, o których mowa w art. 58 § 1 k.c., jako stanowiąca przestępstwo, a tym samym sprzeczna z prawem. Konsekwencją nieważności umowy jest niezgodność treści ksiąg wieczystych z rzeczywistym stanem prawnym.

Z akt sprawy nie wynika, aby prokurator przed wytoczeniem powództwa kontaktował się ze spadkobiercami J.K. i uzyskał ich stanowisko co do zasadności takiego postąpienia. Należy zaznaczyć, że z treści § 355 Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek prokuratury wynika, iż prokurator przed wytoczeniem powództwa na rzecz oznaczonej osoby powinien m.in. porozumieć się z zainteresowaną osobą, pouczając ją o przysługujących jej prawach. Natomiast jeżeli ta osoba nie zamierza dochodzić przysługujących jej roszczeń, prokurator podejmuje czynności tylko wtedy, gdy uzasadniają to szczególne okoliczności sprawy.

W dniu 16 czerwca 2023 r. Sąd Rejonowy w Częstochowie zwrócił się do Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim z wezwaniem do uzupełnienia braków formalnych pozwu poprzez m.in. wskazanie następców prawnych zmarłej J.K. Pismem z dnia 26 czerwca 2023 r. Zastępca Prokuratora Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim wskazał osoby, które według wiedzy Prokuratury mogą być uprawnione do spadku po tej osobie. Jednocześnie poinformował, że powództwo ma na celu ochronę interesu społecznego, o którym mowa w art. 7 k.p.c. w zw. z art. 57 k.p.c., i nie zostało wytoczone na rzecz konkretnej osoby. Z treści art. 57 k.p.c. wynika, że jeżeli prokurator, wytaczając powództwo, nie działa na rzecz oznaczonej osoby, wnosi on pozew

przeciwko wszystkim osobom będącym stronami stosunku prawnego, którego dotyczy powództwo. Stanowisko prokuratora jest formalnie poprawne, chociaż nie można nie zauważyć, że de facto wytoczył powództwo w ochronie spadkobierców J.K.

W dniu 4 lipca 2023 r. Sąd Rejonowy w Częstochowie wydał postanowienie, na mocy którego udzielono zabezpieczenia roszczenia powoda o uzgodnienie treści księgi wieczystej poprzez zakazanie pozwanej zbywania i obciążania nieruchomości. W dniu 14 sierpnia 2023 r. Sąd Rejonowy w Radomsku postanowił udzielić zabezpieczenia powództwa poprzez nakazanie wpisania w księdze wieczystej prowadzonej dla nieruchomości ostrzeżenia o toczącym się postępowaniu o uzgodnienie treści księgi z rzeczywistym stanem prawnym.

Po śmierci pozwanej D.K. prokurator przekazał obu sądom skrócony odpis aktu zgonu oraz kopię notarialnego poświadczenia dziedziczenia po wyżej wymienionej (trzech spadkobierców ustawowych).

W dniu 12 października 2023 r. Sąd Rejonowy w Częstochowie postanowił wezwać do udziału w sprawie w charakterze pozwanych następców prawnych J.K., wskazanych przez Prokuraturę. W dniu 21 października 2023 r. ten sam sąd zawiesił postępowanie na podstawie art. 174 § 1 pkt 1 k.p.c. i podjął je z udziałem spadkobierców zmarłej D.K.

Sąd Rejonowy w Radomsku w dniu 13 listopada 2023 r. również zawiesił postępowanie z uwagi na śmierć pozwanej i tego samego dnia podjął je z udziałem następców prawnych D.K.

W dniu 13 marca 2024 r. Sąd Rejonowy w Częstochowie zawiesił postępowanie na podstawie art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c. (brak adresu jednej osoby będącej stroną) w zw. z art. 139¹ § 2 k.p.c., a w dniu 2 lipca 2024 r. umorzył postępowanie (wobec braku wniosku stron o jego podjęcie). Sąd Rejonowy w Radomsku nadal prowadzi sprawę.

231) 2010-6.Pc.36.2022 Prokuratury Regionalnej w Warszawie

Postępowanie 1001-4.Pc.755.2022 zostało zainicjowane w Departamencie Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej w dniu 20 czerwca 2022 r. Z adnotacji Zastępcy Dyrektora DPS wynika, że materiały ze sprawy cywilnej III C 98/21 Sądu Okręgowego Warszawa–Praga w Warszawie, z powództwa Romana Giertycha przeciwko Bogdanowi Świączkowskiemu, przekazano z Biura Prezydialnego w celu oceny i przekazania do Prokuratury Regionalnej w Warszawie. Składały się one z kopii pozwu pełnomocnika Romana Giertycha z dnia 18 stycznia 2021 r. oraz odpowiedzi na pozew pełnomocnika Bogdana Świączkowskiego z dnia 2 lipca 2021 r., wraz z załącznikami. Bogdan Świączkowski, pełniący uprzednio funkcję Prokuratora Krajowego, w dniu 8

lutego 2022 r. został wybrany przez Sejm na stanowisko sędziego Trybunału Konstytucyjnego, a 16 lutego 2022 r. złożył ślubowanie jako sędzia TK przed Prezydentem Rzeczypospolitej Polskiej.

W pozwie o ochronę dóbr osobistych skierowanym przeciwko Bogdanowi Świączkowskiemu jako osobie fizycznej, pełnomocnik Romana Giertycha wniósł o:

- zobowiązanie pozwanego do usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych Romana Giertycha poprzez opublikowanie na koszt pozwanego na stronach szeregu portali internetowych oraz dziennika „Rzeczpospolita” oświadczenia o wskazanej treści,
- zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 100 000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 24 listopada 2020 r. w dzienniku „Rzeczpospolita” oraz na jego stronie internetowej został opublikowany wywiad z Bogdanem Świączkowskim, dotyczący osoby powoda, zatytułowany „Kolejne zarzuty to kwestia czasu”. Tematem wywiadu była powszechnie znana sprawa, związana z zatrzymaniem oraz usiłowaniem postawienia przez prokuraturę zarzutów Romanowi Giertychowi w dniu 15 października 2020 r. Dobra osobiste powoda naruszyło, według twierdzeń zawartych w pozwie, sformułowanie zawarte w wypowiedzi Bogdana Świączkowskiego, który pełnił funkcję Pierwszego Zastępcy Prokuratora Generalnego – Prokuratora Krajowego: „Podejrzani współpracowali ze sobą podczas dokonywania poważnych przestępstw gospodarczych i prania brudnych pieniędzy, a więc procederu mającego na celu ukrycie przestępstwa”, odnoszące się jednoznacznie do Romana Giertycha. Z tej nieprawdziwej wypowiedzi wynikało, że Roman Giertych był zaangażowany w proceder popełniania przestępstw gospodarczych oraz prania pieniędzy.

Pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w całości z uwagi na brak biernej legitymacji procesowej po stronie Bogdana Świączkowskiego, ewentualnie jako oczywiście bezzasadnego.

W uzasadnieniu podniesiono m.in., że brak legitymacji biernej pozwanego wynika z faktu, iż wypowiadał się w przedmiotowym wywiadzie nie jako osoba fizyczna, lecz jako przedstawiciel Prokuratury – w ramach pełnionej przez siebie funkcji i w ramach uprawnień przyznanych Prokuraturze przez ustawodawcę. Zgodnie z art. 12 § 2 ustawy o prokuraturze, Prokurator Generalny oraz kierownicy jednostek organizacyjnych prokuratury mogą przekazać mediom osobiście lub upoważnić w tym celu innego prokuratora do przekazania informacji z toczącego się postępowania przygotowawczego lub dotyczących działalności prokuratury, z wyłączeniem informacji niejawnych, mając na uwadze ważny interes publiczny. Z kolei zgodnie z art. 12 § 4 ustawy o prokuraturze, odpowiedzialność za wszelkie roszczenia powstałe w związku z czynnościami, o

których mowa w § 1 i 2, ponosi Skarb Państwa. Odpowiedzialność Skarbu Państwa obejmuje również obowiązek złożenia oświadczenia o odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie oraz obowiązek zapłaty sumy na wskazany cel społeczny. Wskazano, że – jak z tego wynika – jeśli informacje dotyczące toczącego się postępowania przygotowawczego lub działalności prokuratury naruszają interesy osób trzecich, to odpowiedzialność za te naruszenia ponosi Skarb Państwa, a nie funkcjonariusz publiczny udzielający w imieniu Prokuratury informacji w powyższym zakresie. Przepis wprowadza wyłączną legitymację bierną po stronie Skarbu Państwa, który co najwyżej może posiadać roszczenie regresowe wobec prokuratora, którego działanie doprowadziło do naruszenia interesów osób trzecich.

Ponadto pełnomocnik wniósł – wyłącznie w przypadku nieuwzględnienia tego zarzutu – o zawieszenie postępowania do prawomocnego zakończenia postępowania karnego prowadzonego wówczas w Prokuraturze Regionalnej w Poznaniu pod sygnaturą RP I Ds. 16.2020, którego dotyczyła wypowiedź B. Świączkowskiego, gdyż ustalenia w sposób bezpośredni rzutują na prawdziwość wypowiedzi pozwanego, a ponadto „potencjalny prawomocny wyrok we wskazanej sprawie będzie wiązać sąd w postępowaniu cywilnym, stosownie do treści art. 11 k.p.c.”.

Materiały te zostały pismem Zastępcy Dyrektora Departamentu Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej z dnia 29 czerwca 2022 r. przekazane Prokuratorowi Regionalnemu w Warszawie „celem podjęcia decyzji o zgłoszeniu przez prokuratora, na zasadzie art. 7 k.p.c., udziału w przedmiotowej sprawie...”. Polecono również nadesłanie do dnia 4 lipca 2022 r. informacji co do zgłoszenia przez prokuratora udziału w tym postępowaniu i wstępnego projektu stanowiska w przedmiocie żądania pozwu.

W praktyce funkcjonowania Prokuratury pismo to należy potraktować jako zawierające polecenie służbowe, niezgodne z zasadami Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek prokuratury. Z treści jego § 353 ust. 2 wynika bowiem, że prokurator samodzielnie ocenia przesłanki określone w art. 7 k.p.c., uzasadniające żądanie wszczęcia postępowania cywilnego lub zgłoszenie w nim udziału. Udział prokuratora w postępowaniu przed sądem, w którym strony mają zapewnioną pomoc prawną, mogą uzasadniać wyjątkowe okoliczności sprawy. Na żadne takie okoliczności nie wskazano.

Pismem z dnia 9 września 2022 r. Zastępca Prokuratora Regionalnego w Warszawie poinformował Dyrektora Departamentu Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej, że po zapoznaniu się z aktami sprawy sygn. III C 98/21 podjęto decyzję o zgłoszeniu w nim udziału przez prokuratora, ponieważ jest to niezbędne dla zapewnienia ochrony praworządności. Wystąpienie przez stronę powodową z roszczeniem skierowanym przeciwko osobie Prokuratora Krajowego w

związku z przekazaniem mediom informacji z toczącego się postępowania przygotowawczego może bowiem stanowić przejaw próby ograniczenia jego ustawowej prerogatywy informacyjnej. Nadto ewentualne uwzględnienie powództwa w sposób oczywisty naruszałoby art. 12 § 3 i § 4 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze, a postępowanie ma charakter precedensowy. Załączono projekt stanowiska prokuratora.

Z jego treści wynika, że prokurator w pełni podzielił argumentację zawartą w odpowiedzi na pozew pełnomocnika pozwanego Bogdana Świączkowskiego, wskazującą na brak legitymacji biernej po stronie pozwanego.

W dniu 5 marca 2024 r. prokurator referent postępowania wyjaśniającego w Prokuraturze Regionalnej w Warszawie sporządził notatkę urzędową, w której ocenił, iż dalszy udział prokuratora w postępowaniu nie jest konieczny. Podniósł, że „w sytuacji zmodyfikowania stanowiska i określenia jako strony pozwanej Bogdana Świączkowskiego nie jako Prokuratora Krajowego, a osoby prywatnej, udział prokuratora jest zbędny, albowiem nie wymaga tego ochrona praworządności obywateli lub interesu społecznego. Ponadto nie zachodzą wyjątkowe okoliczności sprawy, które wymagałyby udziału prokuratora, w sytuacji gdy obydwie strony mają zapewnioną pomoc przez profesjonalnych pełnomocników.” Wskazano, że sprawa nie należy do katalogu spraw wymienionych w § 360 ust. 1 Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, wymieniającego poszczególne kategorie postępowań cywilnych, w których udział prokuratora jest wskazany. Prokurator uznał, że zasadne jest odstąpienie od udziału w sprawie. Prokurator powiadomił sąd o odstąpieniu od udziału w sprawie pismem z dnia 6 marca 2024 r.

Postępowanie do tej pory nie zostało zakończone, termin rozprawy sąd wyznaczył na dzień 17 kwietnia 2025 r.

232) RP V Pc 79.2021 Prokuratury Regionalnej w Warszawie

Postępowanie wyjaśniające PK IV Pc 603.2021 zainicjowano w Prokuraturze Krajowej na podstawie notatki urzędowej asystenta prokuratora z Prokuratury Krajowej z dnia 27 maja 2021 r. Ustalił on, że w dniu 4 maja 2021 r. Sąd Okręgowy Warszawa–Praga w Warszawie wydał zabezpieczenie tymczasowe w sprawie III C 620/21 z powództwa Romana Giertycha przeciwko Michałowi A. o ochronę dóbr osobistych. Sąd nakazał Michałowi A. usunięcie z jego profilu w portalu społecznościowym „Twitter” określonego wpisu. Sąd, jako zabezpieczenie tymczasowe,

nałożył na pozwanego zakaz publikacji przez okres 1 roku określonych informacji o Romanie Giertychu.

Z akt sprawy nie wynika, na czyje polecenie asystent prokuratora wykonał te czynności. Opierając się na dokumentach zebranych przez asystenta prokuratora, Dyrektor Departamentu Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej w dniu 10 czerwca 2021 r. polecił zarejestrować sprawę oraz wystąpić do jednostki właściwej miejscowo o rozważenie przystąpienia do sprawy.

Pismem z dnia 11 czerwca 2021 r. Dyrektor Departamentu Postępowania Sądowego przesłał kopię postanowienia Sądu Okręgowego Warszawa–Praga w Warszawie w przedmiocie udzielenia zabezpieczenia w sprawie III C 620/21 do Prokuratury Regionalnej w Warszawie, celem rozważenia – w oparciu o przesłanki z art. 7 k.p.c. – zgłoszenia udziału w postępowaniu.

Z zapisku Prokuratora Regionalnego w Warszawie z dnia 11 czerwca 2021 r. wynika, że zadekretował sprawę na swojego zastępcę, pisząc: „zgodnie ze stanowiskiem P.K.”. Z adnotacji poczynionej przez Zastępcę Prokuratora Regionalnego w Warszawie wynika, że przydzielił sprawę jednemu z prokuratorów Wydziału Postępowania Sądowego „celem przystąpienia do sprawy III C 620/21.” Polecenie to jest niezgodne z regulacjami Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek prokuratury. Z treści jego § 335 ust. 2 wynika bowiem, że prokurator samodzielnie ocenia przesłanki określone w art. 7 k.p.c. uzasadniające żądanie wszczęcia postępowania cywilnego lub zgłoszenie w nim udziału. Udział prokuratora w postępowaniu przed sądem, w którym strony mają zapewnioną pomoc prawną, mogą uzasadniać wyjątkowe okoliczności sprawy.

Prokurator Prokuratury Regionalnej w Warszawie zgłosił udział w przedmiotowym postępowaniu pismem z dnia 25 czerwca 2021 r.

W dniu 14 lipca 2021 r. prokurator złożył zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego Warszawa–Praga w Warszawie w przedmiocie udzielenia zabezpieczenia w sprawie III C 620/21. Analogiczne zażalenie, z podobną argumentacją na jego poparcie, złożył pełnomocnik pozwanego. Po rozpoznaniu zażaleń Sąd Okręgowy Warszawa–Praga w Warszawie, postanowieniem z dnia 5 października 2021 r., sygn. akt III Cz 193/21, uchylił punkt pierwszy postanowienia z dnia 4 maja 2021 r. oraz oddalił zażalenia w pozostałym zakresie.

O treści orzeczenia i jego uzasadnieniu Prokurator Regionalny w Warszawie powiadomił Zastępcę Prokuratora Generalnego Roberta Hernanda pismem z dnia 6 października 2021 r.

Prokuratura Regionalna w Warszawie, w wykonaniu poleceń przekazywanych z Prokuratury Krajowej, regularnie informowała tę jednostkę o przebiegu postępowania sądowego oraz czynnościach podejmowanych w jego toku. Informacje te przekazywano Zastępcy Prokuratora

Generalnego Robertowi Hernandowi. Ostatnią taką informację przekazano w piśmie z dnia 19 grudnia 2023 r. Ponadto, na polecenie Zastępcy Dyrektora Departamentu Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej z dnia 15 października 2021 r., asystenci w nim zatrudnieni cyklicznie monitorowali wiadomości w Internecie dotyczące przedmiotu sprawy.

W dniu 16 lutego 2024 r. prokurator z Prokuratury Regionalnej w Warszawie wystąpił z ww. postępowania.

W sprawie tej, w dniu 11 grudnia 2024 r., zapadł wyrok, od którego apelację w dniu 28 lutego 2025 r. wniósł pełnomocnik pozwanego.

233) RP V Pc 184.2020 Prokuratury Regionalnej w Warszawie

Postępowanie zostało zainicjowane pismem Stanisława Piotrowicza z dnia 16 października 2020 r., skierowanym do ówczesnego Prokuratora Krajowego Bogdana Świączkowskiego.

Stanisław Piotrowicz zwrócił się z prośbą o rozważenie wstąpienia prokuratora do postępowania o ochronę dóbr osobistych z powództwa Małgorzaty Gersdorf i Krzysztofa Rączki z dnia 26 października 2018 r. Podał, że powództwo zostało mu wytoczone bez jakichkolwiek podstaw faktycznych i prawnych. Powodowie twierdzą, że poczuli się dotknięci jego wypowiedzią w siedzibie KRS podczas blokady jej prac przez „Obywateli RP”, że w reformie wymiaru sprawiedliwości chodzi między innymi o to, „żeby sędziowie, którzy są zwykłymi złodziejami, nie orzekali dalej”. Dodał, że tego dnia w mediach ukazywano bulwersujące opinię publiczną przypadki sędziów, którzy dopuścili się różnych kradzieży, i mimo to dalej orzekają. Nie zgadza się z orzeczeniem sądu I instancji, który zignorował fakt immunitetu poselskiego, mimo iż Marszałek Sejmu w swoim piśmie zwracał uwagę, że poseł może zostać pociągnięty do odpowiedzialności tylko za zgodą Sejmu. Ponadto Marszałek Sejmu, po zapoznaniu się ze sprawą, nie znalazł podstaw do skierowania jej do sejmowej Komisji Etyki Poselskiej.

Prokurator Bogdan Świączkowski w dniu 27 listopada 2020 r. przekazał pismo Zastępcy Prokuratora Generalnego Robertowi Hernandowi, który omówił sprawę z Dyrektorem Departamentu Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej. Następnie Dyktor DPS dokonał adnotacji, przydzielając sprawę prokuratorowi z Departamentu Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej z poleceniem o treści: „proszę o pismo do Prok. Reg. w Warszawie o przystąpieniu do sprawy”. Pismem z dnia 23 grudnia 2020 r. Dyktor Departamentu Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej przesłał Prokuratorowi Regionalnemu w Warszawie pismo Stanisława Piotrowicza wraz z załącznikami „celem rozpoznania w ramach działalności

pozakarnej”. Podał także, że sprawa III C 1786/18 Sądu Okręgowego w Warszawie została zakończona wyrokiem z dnia 2 stycznia 2020 r., od którego Stanisław Piotrowicz złożył apelację do Sądu Apelacyjnego w Warszawie. Jednocześnie zauważył, że „przesłanka ochrony praworządności uzasadnia zgłoszenie udziału do przedmiotowego postępowania na podstawie art. 7 k.p.c.”.

Z załączonych do tego pisma materiałów wynikało m.in., że pozwany Stanisław Piotrowicz w toku postępowania był reprezentowany przez profesjonalnych pełnomocników, którzy sporządzali wszystkie niezbędne pisma procesowe, w tym odpowiedź na pozew, repliki oraz apelację. Prokurator Regionalny w Warszawie przekazał pismo swojemu zastępcy. Ten, po rozmowie z Naczelnikiem Wydziału Sądowego w dniu 23 grudnia 2020 r., dokonał adnotacji o treści: „omówiono, proszę o zgłoszenie udziału w n/w postępowaniu.” Polecenie to jest niezgodne z zasadami Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek prokuratury. Z treści jego § 335 ust. 2 wynika bowiem, że prokurator samodzielnie ocenia przesłanki określone w art. 7 k.p.c., uzasadniające żądanie wszczęcia postępowania cywilnego lub zgłoszenie w nim udziału. Udział prokuratora w postępowaniu przed sądem, w którym strony mają zapewnioną pomoc prawną, mogą uzasadniać wyjątkowe okoliczności sprawy.

Z materiału sprawy wynika, że Sąd Okręgowy w Warszawie, Wydział III Cywilny, wyrokiem z dnia 2 stycznia 2020 r. zobowiązał pozwanego Stanisława Piotrowicza do złożenia w terminie czternastu dni od uprawomocnienia się wyroku oświadczenia na antenie stacji telewizyjnej TVN o określonej treści. Na wypadek niewykonania orzeczenia sąd upoważnił powodów do opublikowania przeprosin na koszt pozwanego; ponadto zasądził od niego na rzecz wskazanego stowarzyszenia kwotę 20 000 zł.

W trakcie postępowania, na pisemne żądania Prokuratury Krajowej, Prokuratura Regionalna w Warszawie przekazywała tej jednostce systematycznie informacje o przebiegu sprawy.

Prokurator delegowany do Prokuratury Regionalnej w Warszawie, po zapoznaniu się z aktami sprawy, w dniu 14 stycznia 2021 r. zgłosił udział w postępowaniu, które toczyło się wówczas przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie (sygn. VI ACa 502/20). W toku postępowania, w piśmie z dnia 5 marca 2021 r., Zastępca Dyrektora Departamentu Postępowania Sądowego przekazała Prokuraturze Regionalnej w Warszawie obszerną informację, zawierającą wyniki analiz przeprowadzonych na polecenie Zastępcy Prokuratora Generalnego Roberta Hernanda w Departamencie Postępowania Sądowego oraz Biurze Spraw Konstytucyjnych (Zastępca Dyrektora BSK), w celu ich wykorzystania w postępowaniu odwoławczym.

Analizy przeprowadzono w celu ustalenia zasadności podniesionego w apelacji pełnomocnika pozwanego zarzutu nieważności postępowania wskutek niedopuszczalności drogi sądowej, powstałej w wyniku pominięcia uzyskania zgody Sejmu RP na odpowiedzialność cywilną

posła związaną z wykonywaniem przez niego mandatu. Z ich treści wynikało, że pozwany jako poseł powinien podlegać ochronie immunitetowej, jako że przedmiotowa wypowiedź wiązała się ze sprawowaniem mandatu poselskiego.

Prokurator biorący udział w sprawie w dniu 31 sierpnia 2021 r. przedstawił Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie obszerne pisemne stanowisko, w którym, jak wynika z jego treści, wykorzystał wyniki analiz przeprowadzonych w Prokuraturze Krajowej. Wskazał, że Stanisław Piotrowicz jako poseł podlega ochronie immunitetowej, a przedmiotowa wypowiedź w siedzibie KRS wiązała się ze sprawowaniem mandatu poselskiego. W związku z tym, wobec braku uchylenia immunitetu poselskiego, zachodzi nieważność postępowania z powodu braku drogi sądowej (art. 379 pkt 1 k.p.c.).

W podsumowaniu stwierdził, że jego zdaniem wypowiedź pozwanego, choć niestosowna, nie stanowi naruszenia dóbr osobistych powodów. W związku z tym prokurator podniósł, że zachodzą przesłanki do uchylenia wyroku oraz zniesienia postępowania w zakresie dotkniętym nieważnością, względnie do jego zmiany poprzez oddalenie powództwa.

Wyrokiem z dnia 16 grudnia 2021 r., sygn. VI ACa 502/20, Sąd Apelacyjny w Warszawie, VI Wydział Cywilny, po rozpoznaniu apelacji pełnomocnika pozwanego, oddalił apelację.

Wyrok ten został oceniony w piśmie Prokuratora Regionalnego w Warszawie Jakuba Romelczyka jako niesłuszny oraz niezgodny ze stanowiskiem Prokuratury Regionalnej w Warszawie. Referent sprawy sporządził projekt skargi kasacyjnej, który został przesłany do Prokuratury Krajowej w celu konsultacji. W piśmie z dnia 19 maja 2022 r. Dyrektor Departamentu Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej, po zapoznaniu się z treścią projektu, poprosił o uzupełnienie środka zaskarżenia poprzez dodanie zarzutu związanego z brakiem dopuszczalności drogi sądowej ze względu na ochronę pozwanego immunitetem poselskim.

Pismem z dnia 8 maja 2022 r. prokurator złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie. Zgodnie z poleceniem Dyrektora DPS uwzględniono w niej zarzut nieważności postępowania. Skargę kasacyjną, zawierającą podobne zarzuty i argumenty, złożył również pełnomocnik Stanisława Piotrowicza.

Postanowieniem z dnia 23 lutego 2024 r., sygn. I CSK 4759/22, Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej odmówił przyjęcia do rozpoznania skarg kasacyjnych. Sąd ocenił, że w sprawie brak przesłanek uzasadniających przyjęcie skarg kasacyjnych do rozpoznania – nie występuje bowiem istotne zagadnienie prawne, nie zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących

poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym, nie zachodzi również nieważność postępowania, a skargi nie są oczywiście uzasadnione.

M) Postępowania bez istotnych uchybień

Poniżej przedstawiamy postępowania przebadane przez Zespół, w których nie stwierdzono istotnych uchybień.

234) 3017-5.Ds.4.2021 Prokuratury Okręgowej Krakowie

Postępowanie prowadzone m.in. w sprawie niezwłocznego niepowiadomienia przez przedstawicieli Kurii Metropolitalnej w Krakowie, w okresie od nieustalonego dnia kwietnia, nie później niż od 23 kwietnia 2017 roku do dnia 19 lutego 2021 roku w Krakowie, organu powołanego do ścigania przestępstw, o podejrzeniu dokonania w dniu 23 kwietnia 2017 roku w Makowie Podhalańskim czynu zabronionego o znamionach określonych w art. 198 kodeksu karnego, popełnionego na szkodę pacjentki, przebywającej na Oddziale Medycyny Paliatywnej Zespołu Opieki Zdrowotnej Szpitala w Suchej Beskidzkiej Zakładu Opiekuńczo - Leczniczego Oddział w Makowie Podhalańskim, przez księdza pełniącego posługę kapelana szpitalnego, pomimo posiadania wiarygodnej wiadomości o zaistnieniu tego czynu zabronionego, to jest o przestępstwo z art. 240 § 1 k.k.

235) RP I Ds 16.2019 Prokuratury Regionalnej w Warszawie

Postępowanie w sprawie niegospodarności, dokonanej w okresie od dnia 30 września 2008 roku do dnia 1 marca 2016 roku w Płocku, przez osoby obowiązane do zajmowania się sprawami majątkowymi i działalnością gospodarczą Polskiego Koncernu Naftowego Orlen S.A., które poprzez nadużycie udzielonych uprawnień i niedopełnienie obowiązków doprowadziły bez należytej analizy rynku i czynników ryzyka do sprzedaży 100 % akcji Orlen Transport S.A., która zajmując się dystrybucją produkowanych paliw na stacje PKN Orlen S.A. generowała kilkunastomilionowe zyski rocznie i pełniła w Grupie Kapitałowej Orlen istotną rolę logistyczną, w wyniku czego wyrządzono PKN Orlen S.A. szkodę majątkową w wielkich rozmiarach, to jest o czyn z art. 296 § 3 k.k.

236) PK IX WZ Ds 79.2018 Śląskiego Wydziału Zamiejscowego DPZIK PK

Postępowanie w sprawie żądania w dniu 28 marca 2018 r. w Warszawie przez M. Ch., pełniącego funkcję publiczną Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego (dalej także: KNF) od L. Cz. korzyści majątkowej znacznej wartości dla r.pr. G. K. w postaci zawarcia umowy o świadczenie usług prawnych na rzecz Getin Noble Bank S.A., w którym L. Cz. pełnił funkcję Przewodniczącego Rady Nadzorczej, z wynagrodzeniem w kwocie 1% skapitalizowanej wartości ww. banku, uzależniając od tego wykonanie czynności służbowej, tj. wsparcia i zatwierdzenia procesu restrukturyzacji ww. banku, tj. o czyn z art. 228 § 1, 4 i 5 k.k.

237) PK VII WZ Ds 36.2018 Podlaskiego Wydziału Zamiejscowego DPZIK PK

Śledztwo w sprawie dotyczące legalizacji pobytu cudzoziemców wbrew przepisom prawa, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k..

238) PO I Ds 95.2020 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

Postępowanie w sprawie niedopełnienia obowiązków służbowych przez Prezesa i członków Rady Ministrów Rzeczypospolitej Polskiej w okresie od 11 marca 2020 r. do dnia 18 kwietnia 2020 r. w Warszawie polegającego na zaniechaniu wydania rozporządzenia o wprowadzeniu na terenie Rzeczypospolitej Polskiej stanu klęski żywiołowej w związku z pandemią koronawirusa Sars-COV-2 pomimo zaistnienia ku temu podstaw, czym spowodowano niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia wielu osób powodując zagrożenie epidemiologiczne lub szerzenie się choroby zakaźnej i następstwem czego była śmierć człowieka oraz ciężki uszczerbek na zdrowiu wielu osób w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 165 § 1 pkt 1 i § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

239) PO I Ds 95.2018 Prokuratury Okręgowej w Przemyślu

Śledztwo dotyczące m.in. przekroczenia uprawnień, poprzez ujawnienie w okresie od 22 grudnia 2017 roku do 16 lipca 2018 roku w Opolu, woj. opolskiego, Wrocławiu, woj. Dolnośląskiego, przez funkcjonariuszy publicznych prokuratorów wykonujących obowiązki służbowe w Prokuraturze Okręgowej w Opolu lub Prokuraturze Regionalnej we Wrocławiu

nieustalonej osobie nieuprawnionej tajemnicy służbowej w postaci informacji z akt śledztwa Prokuratury Okręgowej w Opolu sygn. akt PO I Ds. 1.2016, którą zyskali w związku z wykonywaniem czynności służbowych, a której ujawnienie naraziło na szkodę prawnie chroniony interes w postaci zabezpieczenia prawidłowego toku w/w postępowania przygotowawczego w rozumieniu przesłanek z art. 156 § 5 k.p.k., tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 266 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i inne.

240) PO I Ds 65.2019 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

Postępowanie w sprawie niezawiadomienia przez nieustalonych biskupów i innych duchownych Kościoła Rzymskokatolickiego w Polsce organu powołanego do ścigania przestępstw o popełnieniu przestępstw polegających na obcowaniu płciowym z osobą małoletnią poniżej piętnastego roku życia lub doprowadzeniu takich osób do poddania się innym czynnościom seksualnym oraz polegających na zgwałceniu osób małoletnich poniżej piętnastego roku życia przez inkardynowanych do diecezji polskich duchownych oraz niektórych profesorów wieczystych męskich zgromadzeń zakonnych i stowarzyszeń życia apostolskiego w Polsce w okresie do 1 stycznia 1990 r. do 12 lipca 2017 r. w nieustalonych miejscach, tj. o czyn art. 240 § 1 k.k.

241) PO I Ds 76.2021 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

Postępowanie w sprawie przetwarzania w dniu 6 kwietnia 2021 r. w Warszawie danych osobowych 10-letniego ucznia szkoły podstawowej im. Bohaterów Warszawy w Podkowie Leśnej w postaci danych dotyczących seksualności, nie będąc do tego uprawnionym, tj. o czyn z art. 107 ust. 2 ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych.

242) RP I Ds 62.2016 Prokuratury Regionalnej w Rzeszowie

Postępowanie w sprawie niedopełnienia w okresie od stycznia 2014 roku do listopada 2016 roku w Krakowie obowiązków oraz nadużycia udzielonych uprawnień przez osoby obowiązane do zajmowania się sprawami majątkowymi w zakresie prowadzenia gospodarki finansowej w Sądzie Apelacyjnym w Krakowie w przedmiocie zamówień na usługi zewnętrzne, ze

szczególnym uwzględnieniem usług w obszarze wsparcia informatycznego i wyrządzenia szkody majątkowej w wielkich rozmiarach, to jest o przestępstwo z art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1 k.k.

243) PK XIV Ds 9.2019 Wydziału Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej

Postępowanie w sprawie prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości przez sędziego sądu rejonowego, tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

244) PR 1 Ds 280.2021 Prokuratury Rejonowej Warszawa-Śródmieście w Warszawie

Postępowanie w sprawie skierowania w dniu 19 marca 2021 r. w nieustalonym miejscu za pośrednictwem adresu email groźby popełnienia przestępstwa na szkodę N.O., która to groźba wzbudziła obawę, iż zostanie spełniona, tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k.

245) PO I Ds 8.2018 Prokuratury Okręgowej w Gdańsku

Postępowanie w sprawie o przestępstwa skarbowe związane z działalnością LPP SA w Gdańsku, tj. o czyn z art. 56 § 1 k.k.s i inne.

246) PO VII Ds 39.2016 Prokuratury Okręgowej w Krakowie

Postępowanie w sprawie niedopełniania obowiązków i przekraczania uprawnień przez sędziów Sądu Apelacyjnego w Krakowie, sędziów Sądu Rejonowego w Busku-Zdroju, prokuratorów Prokuratury Rejonowej w Busku-Zdroju, wydających orzeczenia w sprawach wskazywanych przez zawiadamiającą, a także przyjmowania korzyści majątkowych w związku z pełnieniem funkcji publicznej przez Marszałka Województwa Świętokrzyskiego, poświadczenia nieprawdy w deklaracjach podatkowych składanych w Urzędzie Skarbowym w Busku-Zdroju oraz wyłudzenia dotacji udzielonej w związku z organizacją kursów języka angielskiego, zatem o przestępstwa z art. 231 § 1 k.k., art. 230 § 1 k.k., art. 228 § 1 k.k., art. 271 § 3 k.k., art. 286 § 1 k.k.

247) PO I Ds 12.2018 Prokuratury Okręgowej w Krośnie

Postępowanie dotyczące dotyczące propagowania w sierpniu 2007 r. w Wisłoku Wielkim woj. podkarpackie ustroju faszystowskiego oraz nawoływania do nienawiści na tle różnic rasowych przez uczestników obozu szkoleniowego „Młodzieży Wszechpolskiej”, poprzez wznoszenie okrzyków o charakterze nazistowskim, antysemickim i rasistowskim oraz wykonywanie pozdrowień faszystowskich, tj. o przestępstwo z art. 256 § 1 k.k.

248) PO VI Ds 9/08 Prokuratury Okręgowej w Opolu

Przedmiotowe przeciwko D.K. oskarżonej o czyn z art. 54 § 3 k.k.s. i inne.

249) PR 1 Ds 183.2020 Prokuratury Rejonowej w Łukowie

Postępowanie w sprawie przekroczenia uprawnień przez funkcjonariusza publicznego poprzez doprowadzenie w dniach 7 sierpnia 2019 r. i 20 listopada 2019 r. w Woli Okrzejskiej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Muzeum Henryka Sienkiewicza w Woli Okrzejskiej, w postaci środków pieniężnych w kwocie 20.000 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do zakupu kart rękopisu dzieła „Potop” Henryka Sienkiewicza od Antykwariatów Warszawskich Lamus A.O. i posłużenia się w tym celu uprzednio podrobioną w celu użycia za autentyczną fakturą VAT 15/AW/19, czym działano na szkodę Muzeum Henryka Sienkiewicza w Woli Okrzejskiej tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. Zakończony wydaniem w dniu 23 listopada 2020 r. postanowienia o umorzeniu śledztwa.

250) 4304-4.Ds.942.2023 Prokuratury Rejonowej Szczecin-Prawobrzeże w Szczecinie

Postępowanie przeciwko M.K. podejrzanemu o czyn z art. 212 § 1 k.k. na szkodę Z.Z.

251) PO I Ds 149.2019 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

Postępowanie w sprawie popełnienia przestępstwa z art. 507 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. Kodeks wyborczy, polegającego na nieodpłatnym świadczeniu usług reklamowych na rzecz Komitetu Wyborczego Prawo i Sprawiedliwość przez Telewizję Polską S.A i prowadzenia „agitacji” na rzecz partii.

252) 4148-0.Ds.41.2022 Prokuratury Rejonowej w Muszynie

Sprawa dotyczyła kierowanych za pośrednictwem portalu społecznościowego facebook.pl pod adresem I. M. od 28 maja 2021 r. w Nowym Sączu gróźb pozbawiania życia, wzbudzając u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione i inne, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. i inne.

253) PO V Ds 9.2020 Prokuratury Okręgowej w Krakowie

Postępowanie dotyczące reportażu pt. „*Don Stanislao. Druga twarz kardynała Dziwisza*” w sprawie niezawiadomienia w okresie od 2006 roku do 2012 roku w Krakowie organu powołanego do ścigania przestępstw o dokonaniu czynów zabronionych określonych w art. 200 § 1 k.k. oraz utrudnianiu lub udaremnianiu postępowania karnego i udzielenia pomocy sprawcy przestępstwa do uniknięcia odpowiedzialności karnej, tj. o przestępstwo z art. 240 § 1 k.k. i art. 239 § 1 k.k.

254) PO I Ds 74.2020 Prokuratury Okręgowej Praga - Warszawa w Warszawie

Postępowanie w sprawie kierowania w dniu 10 maja 2020 roku w nieustalonym miejscu za pośrednictwem sieci Internet, gróźb pozbawienia życia wobec grupy osób z powodu ich przynależności politycznej, poprzez opublikowanie utworu muzycznego w serwisie internetowym „YouTube”, tj. o czyn z art. 119 § 1 k.k.

255) 4051-1.Ds.87.2021 Prokuratury Rejonowej Gdańsk-Śródmieście w Gdańsku

Postępowanie w sprawie groźby karalnej wobec J.K. umieszczonej na transparencie, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

256) 2006-4.Ds.20.2023 Prokuratury Regionalnej w Łodzi

Postępowanie w sprawie nieprawidłowości przy stosowanych zabiegach medycznych i procedurach medycznych oraz badaniach klinicznych na łączną kwotę 474.400 zł oraz fałszowania dokumentacji medycznej, tj. o czyn z art. 296 § 1 k.k. i inne.

257) PO II Ds. 15.2021 Prokuratury Okręgowej w Wrocławiu

Postępowanie w sprawie wyrządzenia w okresie od 30 sierpnia 2016 roku do 7 stycznia 2019 roku we Wrocławiu znacznej szkody majątkowej na szkodę Opery Wrocławskiej, to jest o czyn z art. 296 § 1 i 2 k.k. i inne.

258) 4137-1.Ds.44.2023 Prokuratury Rejonowej Kraków Śródmieście-Wschód w Krakowie

W sprawie niedopełnienia obowiązków w okresie od 29 czerwca 2019 r. do 15 listopada 2019 r. w Krakowie przez Prezesa SO w Krakowie lub Wiceprezesa SO w Krakowie poprzez zaniechanie wydania w ustawowym terminie decyzji administracyjnej w przedmiocie wpisania S. L. na listę mediatorów stałych tegoż Sądu, co stanowiło naruszenie przepisów ustawy z 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego i działanie na szkodę interesu prywatnego S. L., tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.

259) RP II Ds.21.2019 Prokuratura Regionalna w Warszawie

Postępowanie w sprawie transferowania za granicę środków pieniężnych, tj. o czyn z art. 299 § 1 i 5 k.k.

260) PO I Ds 19.2017 Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu

Postępowanie w sprawie dokonanego w okresie od 1 lipca 2014 roku do dnia 22 lutego 2017 roku w Warszawie, ujawnionego w Tarnobrzegu woj. podkarpackiego przekroczenia przyznanych

uprawnień przez Generalnego Dyrektora Lasów Państwowych w Warszawie, Prezesa Najwyższej Izby Kontroli w Warszawie oraz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w związku z wprowadzeniem w drodze zarządzeń sprzedaży drewna za pośrednictwem m.in. portalu e-drewno i przydzieleniem uprzywilejowanych cen na PL-D dla klientów posiadających historię zakupów na w/w portalu i możliwość nabywania drewna po preferencyjnych cenach i brakiem nadzoru nad w/w sposobem sprzedaży przez co utrudniono dostęp do zakupu drewna pokrzywdzonemu P. K. i działaniem w ten sposób na szkodę w/w, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.

261) PO II Ds 5.2020 Prokuratury Okręgowej w Legnicy

Postępowanie dotyczące działania na szkodę Fundacji Czartoryskich z siedzibą w Krakowie poprzez nadużycie uprawnień i przekazanie, wbrew przepisom ustawy z dnia 6 kwietnia 1984 roku o fundacjach oraz zapisom statutu Fundacji na rzecz czterech podmiotów, to jest Fundacji Le Jour Viendra z siedzibą w Lichtensteinie, Fundacji im. Feliksa hr. Sobańskiego z siedzibą w Warszawie, Fundacji Trzy Trąby z siedzibą w Warszawie i Fundacji Książąt Lubomirskich z siedzibą w Warszawie środków w wysokości łącznej 100 milionów euro, to jest podejrzenia popełnienia czynu z art. 296 § 1-3 k.k.

262) PO I Ds 70.2016 Prokuratury Okręgowej w Lublinie

Postępowanie w sprawie m.in. przekroczenia uprawnień przez funkcjonariusza policji, kierownika sekcji B Wydziału I BSW KGP w Warszawie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Skarbu Państwa wskutek użycia na cele prywatne służbowego pojazdu Policji i uzyskania zakwaterowania w nadmorskim hotelu na cele prywatne, pod pozorem uczestnictwa w działaniach organu Policji, na koszt funduszu operacyjnego, a jednocześnie na szkodę interesu publicznego i Skarbu Państwa - to jest o czyn z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

263) PO I Ds 33.2016 Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu

Postępowanie w sprawie dokonanego w okresie od 1 lipca 2014 roku do dnia 29 czerwca 2016 roku w Warszawie, ujawnionego w Tarnobrzegu woj. podkarpackie, przekroczenia przyznanych uprawnień przez Generalnego Dyrektora Lasów Państwowych w Warszawie, w związku z wprowadzeniem w drodze zarządzeń sprzedaży drewna za pośrednictwem m.in. portalu e-drewno i przydzieleniem uprzywilejowanych cen na PL-D dla klientów posiadających historię zakupów na w/w portalu i możliwość nabywania drewna po preferencyjnych cenach przez co utrudniono dostęp do zakupu drewna pokrzywdzonemu P. K. i działaniem w ten sposób na szkodę w/w, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.

264) PO I Ds 6.2017 Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu

Postępowanie w sprawie zaistniałego w okresie od 15 września 1993 roku do 30 listopada 1997 roku w Kolbuszowej, woj. podkarpackiego i w Warszawie niedopełnienia obowiązków przez funkcjonariuszy publicznych urzędników Ministerstwa Spraw Wewnętrznych poprzez dopuszczenie do sprzedaży mienia Skarbu Państwa - składników majątkowych po zlikwidowanym przedsiębiorstwie państwowym pod nazwą Kolbuszowska Fabryka Mebli na rzecz spółki niemieckiej „Paidi Mobil” GmbH oraz nabycia przez spółkę niemiecką „Paidi Verwaltungs” GmbH wszystkich udziałów w Kolbuszowskiej Fabryce Mebli bez uzyskania wymaganego zezwolenia ministra właściwego do spraw wewnętrznych zgodnie z przepisami ustawy z dnia 24 marca 1920 roku o nabywaniu nieruchomości przez cudzoziemców (t.j. Dz. U. z 2016r, Nr 1061 z późn. zm.) i działania w ten sposób na szkodę interesu publicznego poprzez wyrządzenie szkody majątkowej Skarbowi Państwa Rzeczypospolitej Polskiej, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.

265) PO I Ds 114.2018 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

Postępowanie w sprawie przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków, w okresie od dnia 25 kwietnia 2018 r. do dnia 27 maja 2018 r. w Warszawie, przez Marszałka Sejmu RP oraz Komendanta Straży Marszałkowskiej, działających czynem ciągłym, poprzez wprowadzenie zakazu wstępu do Sejmu osobom nieposiadającym stałych lub okresowych przepustek prasowych, co uniemożliwiło przedstawicielom prasy wykonywanie obowiązków zawodowych oraz dostęp do informacji publicznej z przebiegu posiedzenia i utrudniło krytykę prasową, o której mowa w art. 6

ust. 4 Ustawy Prawa prasowego oraz naruszało art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji RP, a tym samym stanowiło działanie na szkodę interesu prywatnego i publicznego, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 44 ust. 1 Prawa prasowego w zb. z art. 23 ustawy o dostępie do informacji publicznej w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

266) PO I Ds 186.2017 Prokuratury Okręgowej w Przemyślu

Postępowanie w sprawie przekroczenia w 2016 r. w Krakowie uprawnień przez funkcjonariuszy Wydziału w Krakowie Biura Spraw Wewnętrznych Komendy Głównej Policji poprzez podjęcie czynności operacyjnych w sprawie nie należącej do właściwości rzeczowej Biura Spraw Wewnętrznych KGP, czym działali na szkodę interesu publicznego i prywatnego tj. o czyn z art. 231 § 1k.k.

267) 4069-5.Ds.1764.2023 Prokuratury Rejonowej w Słupsku

Postępowanie w sprawie wypowiedzania w dniu 8 grudnia 2022 r., w Chojnicach gróźb bezprawnych wobec osób identyfikujących się znakiem „***** ****” podczas spotkania z posłem na Sejm RP Jarosławem Kaczyńskim, tj. o czyn z art. 119 § 1 k.k..

268) PO I Ds 55.2020 Prokuratury Okręgowej Warszawa–Praga w Warszawie

Postępowanie w sprawie niedopełnienia w okresie od dnia 10 lipca 2019 r. do dnia 21 lutego 2020 r. w Warszawie obowiązków przez funkcjonariusza publicznego Prokuratora Okręgowego w Warszawie, poprzez zaniechanie rozpoznania w postępowaniu karnym zawiadomienia z dnia 19 czerwca 2019 r. Stowarzyszenia Civitas Ordo w zakresie niedopełnienia obowiązków przez prokuratora Prokuratury Okręgowej w Warszawie w sprawie o sygn. II K 464/17 (IX Kz 419/19) i procedowanie w w/w zakresie w trybie art. 186 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze i tym samym utrudnienie przeprowadzenia postępowania karnego, w celu uniknięcia przez sprawcę odpowiedzialności karnej, czym działano na szkodę interesu prywatnego A. Z. tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. w zb z art. 239 § 1 k.k. w zw z art. 11 § 2 k.k.

269) 4305-I.Ds 174.2022 Prokuratury Rejonowej Szczecin - Śródmieście w Szczecinie

Sprawa dotyczyła przekroczenia uprawnień w dniu 26 października 2020r. w Szczecinie przez Marszałka Województwa Zachodniopomorskiego poprzez postulowanie dnia wolnego od pracy, celem udziału w demonstracji na terenie miasta Szczecina w sytuacji wystąpienia stanu epidemii wywołanym zakażeniami wirusem Sars - Cov-2, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.

270) PR Ds 2224.2019 Prokuratury Rejonowej w Suwałkach

Postępowanie w sprawie nieuprawnionego uzyskania dostępu do informacji znajdujących się na poczcie elektronicznej oraz koncie Facebook przez inną osobę i przesyłanie przez nią fałszywych informacji oraz zaciągnięcie pożyczki na zakupy w Internecie, tj. o czyn z art. 267 k.k. , 286 k.k. i inne.

271) 4029-0.Ds.874.2023 Prokuratury Rejonowej w Augustowie

Postępowanie w sprawie kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości i spowodowanie kolizji drogowej przez podleśniczego Nadleśnictwa Augustów, tj. przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

272) 4051-1.Ds.196.2024 Prokuratury Rejonowej Gdańsk-Śródmieście w Gdańsku

Postępowanie w sprawie utrudniania lub tłumienia krytyki prasowej, tj. o czyn z art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe.

273) 3008-2.Ds.40.2022 Prokuratury Okręgowej w Gdańsku

Postępowanie w sprawie z zawiadomienia Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w Gdyni dotyczącego nieprawidłowości związanych z rozliczaniem umowy pożyczki zawartej w dniu 30 czerwca 2014 roku przez Energię Polska sp. z .o. o, a Polską Agencją Rozwoju Przedsiębiorczości tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k..

274) RP I Ds 8.2021 Prokuratury Regionalnej w Lublinie

Postępowanie prowadzone w sprawie doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie nie mniejszej niż 2 331 764,80 zł i wyłudzenia dofinansowania z Unii Europejskiej oraz LAWP w związku z dwoma projektami, stacji recyklingowej – automatów do przyjmowania odpadów oraz pojemnika do zbiórki używanych telefonów komórkowych, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i inne.

275) 2001-1.Ds.39.2024 Prokuratury Regionalnej w Białymstoku

Postępowanie w sprawie podżegania przez byłego funkcjonariusza Policji, w latach 2016-2019, w Gdańsku, Warszawie i innych miejscowościach na terenie kraju, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i osobistej ustalonych funkcjonariuszy Policji do przekroczenia uprawnień, polegających na ujawnianiu informacji, z którymi zapoznali się w związku z pełnioną służbą, w tym informacji niejawnych opatrzonych klauzulą „tajne” lub „ściśle tajne”, tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 266 § 1 k.k. w zb. z art. 265 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.,

276) 3017-2.Ds.4.2021 Prokuratury Okręgowej w Krakowie

Postępowanie w sprawie doprowadzenia w okresie od 5 grudnia 2018 r. do dnia 16 kwietnia 2020 r., w nieustalonym miejscu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd co do rzeczywistej sytuacji finansowej Laktopol International Sp. z o.o. z siedzibą w Bosutowie oraz zamiaru realizacji umowy spłaty zadłużenia z dnia 5 grudnia 2018 r., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w postaci pieniędzy w łącznej kwocie co najmniej 12.453.653,58 EURO, co stanowiło równowartość ok. 56.000.000,00 zł., na szkodę Banque International de Commerce – BRED S.A. z siedzibą w Paryżu, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

277) PR 4 Ds 117.2020 Prokuratury Rejonowej Kraków-Krowodrza w Krakowie

Postępowanie w sprawie publicznego propagowania nazistowskiego ustroju państwa w nieustalonym okresie czasu, nie później niż do dnia 5 lipca 2020 roku w Krakowie, poprzez umieszczenie na banerach Komitetu Wyborczego Kandydata na Prezydenta RP Andrzeja Dudy symboli nazistowskich w postaci swastyk, tj. o czyn z art. 256 § 1 k.k.

278) 4306-4.Ds.1848.2022 Prokuratury Rejonowej Szczecin–Zachód w Szczecinie

Postępowanie w sprawie zaistniałego w nieustalonym czasie do dnia 26 marca 2021 roku, w Szczecinie, usiłowania uzyskania przez osoby nieuprawnione dostępu do informacji dla nich nieprzeznaczonych w postaci materiałów postępowań przygotowawczych oraz informacji z zakresu administracji prokuratora, poprzez ominięcie zabezpieczeń do pomieszczeń służbowych Prokuratury Regionalnej w Szczecinie, tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 267 § 1 k.k.

279) 3032-3.Ds.50.2024 Prokuratury Okręgowej w Poznaniu

Postępowanie w sprawie mającego miejsce w okresie co najmniej od dnia 24 stycznia 2013 roku rozpowszechniania bez uprawnień w czasie rzeczywistym, za pośrednictwem sieci Internet, udostępnionych odbiorcom za pośrednictwem serwisu internetowego o adresie URL www.telewizjada.net w sposób darmowy, za pomocą technologii Flash i ActiveX, nagrań programów telewizyjnych w postaci strumienia 80 programów, w tym operatorów telewizyjnych świadczących usługi na zasadzie dostępu warunkowego, tj. o czyn z art. 116 ust 1 i 3 ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych”.

280) 4241-1.Ds.67.2022 Prokuratury Rejonowej Poznań–Grunwald w Poznaniu

Śledztwo w sprawie usiłowania kradzieży z włamaniem do domu w dniu 29 września 2022 roku w Poznaniu poprzez wybicie zewnętrznej szyby oraz uszkodzenie ościeżnicy w drzwiach wejściowych do budynku, powodując straty o wartości 2500 złotych na szkodę R.B.R., tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k..

281) PO II Ds 180.2020 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

Postępowanie w sprawie „dokonania manipulacji akcjami spółki Afori Holding S.A. notowanych na rynku NewConnect prowadzonym przez GPW w okresie od 18 kwietnia 2019 roku do 27 grudnia 2019 roku” - tj. o przestępstwa z art. z art. 183 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku z art. 183 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o obrocie instrumentami finansowymi.

282) 1001-101.Ds.11.2025 Dolnośląskiego Wydziału Zamiejscowego DPZiK PK

Postępowanie w sprawie udzielania korzyści majątkowych w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy w instytucji państwowej polegające na bezprawnym wywarceniu wpływu na decyzje osoby pełniącej funkcję publiczną w związku z pełnieniem tej funkcji tj. o czyn z art. 230 § 1 k.k.

283) 3017-2.Ds.19.2023 Prokuratury Okręgowej Krakowie

Postępowanie dotyczące funkcjonariuszy publicznych z Urzędu Gminy w Szerzynch, którzy w okresie od dnia 4 stycznia 2021 roku do 30 marca 2021 roku, w bliżej nieustalonym miejscu, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, na szkodę Henryka W., poprzez wyzyskanie niezdolności tego ostatniego do należytego pojmowania przedsiębranego działania, wynikającej z upośledzenia umysłowego oraz choroby psychicznej, doprowadzili go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w drodze nieodpłatnego przekazania w dniu 30 marca 2021 roku w miejscowości Biecz woj. małopolskie, w drodze umowy darowizny, na rzecz Gminy Szerzyny, zabudowanej działki o powierzchni 0,51 ha i wartości 180 000 PLN, tj. o czyn z art. 231 § 1 i 2 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

284) PK IX WZ Ds 45.2018 Śląskiego Wydziału Zamiejscowego DPZiK PK

Postępowanie dotyczy wyrządzenia w okresie od lipca 2012 r. do 31 lipca 2013 r. w Warszawie i Gdańsku, szkody majątkowej w wielkich rozmiarach w mieniu spółki PGE Polska Grupa Energetyczna S.A. oraz Energa Hydro Sp. z o.o., poprzez nadużycie uprawnień i niedopełnienie obowiązków przez osoby zobowiązane do zajmowania się sprawami majątkowymi

tych podmiotów w związku z nabyciem aktywów w spółkach Iberdrola Renewables Polska Sp. z o.o. i Dong Energy Wind Power A/S., o przestępstwa z art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz przy zastosowaniu art. 21 § 2 k.k.

285) 2006-4.Ds.7.2021 Prokuratury Regionalnej w Łodzi

Śledztwo prowadzone m.in. w sprawie mającego miejsce między 27 czerwca 2019 roku a 19 lipca 2019 roku, w Olsztynie w województwie warmińsko - mazurskim, działania członków Komisji Bioetycznej Uniwersytetu Warmińsko - Mazurskiego w Olsztynie, w tym między innymi przewodniczącego Komisji oraz sekretarza Komisji, które miało polegać na użyciu jako autentycznych dokumentów przerobionych w postaci wniosku do Komisji o wydanie opinii o badaniu klinicznym, złożonych z dniem 15 czerwca 2019 roku, którego przedmiotem miało być zastosowanie mezenchymalnych komórek macierzystych pozyskanych z galarety Whartona sznura pępowinowego niezgodnego dawcy allogenicznego w leczeniu dzieci z mózgowym porażeniem dziecięcym lub w leczeniu dzieci z rozszczepem kręgosłupa, gdzie dokonano w treści dokumentów zmiany poprzez usunięcie nazwisk faktycznych wnioskodawców: prof. W. M., S. M. oraz dr. M. B. i wpisanie jako wnioskodawcy innej osoby - dr. T. S., to jest o czyn z art. 270 § 1 k.k.

286) PO III Ds 45.2017 Prokuratury Okręgowej w Krakowie

Postępowanie prowadzone w sprawie dopuszczenie do zawarcia przez Polskie Koleje Państwowe S.A. umowy sprzedaży akcji spółki Polskie Koleje Linowe S.A. za kwotę 215 000 000 zł z działającą bez wynikającego z art. 18 ust. 2 pkt. 9 lit. g Ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym umocowania Rady Miasta Zakopane samorządową spółką celową Polskie Koleje Górskie S.A. o kapitale zakładowym wynoszącym 400 000 zł, bez realnego zabezpieczenia możliwości zaspokojenia się z majątku kupującej spółki, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i inne.

287) RP II Ds 7.2021 Prokuratury Regionalnej w Katowicach

Postępowanie w sprawie mającego miejsce – w okresie od maja 2016 roku do października 2017 roku – wręczania korzyści majątkowych lub udzielania ich obietnic senatorowi RP S. K. w zamian za podjęcie się przez niego pośrednictwa m.in. w uzyskaniu kontraktów lub umożliwienia

wygrania przetargów finansowanych ze środków publicznych, a dotyczących inwestycji w branżę kolejowej, tj. o czyny z art. 230 § 1 k.k., z art. 230a § 1 k.k., art. 229 § 1 k.k. i inne”.

288) RP I Ds 17.2021 Prokuratury Regionalnej w Rzeszowie

Postępowanie prowadzone m.in. w sprawie wyłudzenia w okresie od 26 czerwca 2018 roku do 21 września 2020 roku w Warszawie środków finansowych o znacznej wartości w kwocie co najmniej 500.000,00 zł w ramach programu „Pilot Makro Elektro Scalę Up” finansowanego przez Polską Agencję Rozwoju Przedsiębiorczości z tytułu realizowanego przez firmę techBrainers projektu pod nazwą: System rowerów elektrycznych w skład którego wchodzi stacja ładowania zasilana panelami fotowoltaicznymi oraz zestaw rowerów elektrycznych w wariantach: osobowym i cargo, przy pomocy poświadczających nieprawdę i nierzetelnych dokumentów, to jest o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k., w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 § 1 k.k.;

289) 2008-3.Ds.16.2022 Prokuratury Regionalnej w Rzeszowie

Postępowanie w sprawie wyrządzenia szkody majątkowej w wielkich rozmiarach w kwocie ok. 24 000 000 zł spółce Orlen Projekt S.A. z siedzibą w Płocku, w następstwie niedopełnienia obowiązków przez osoby zobowiązane na podstawie przepisu ustawy i umowy do zajmowania się sprawami majątkowymi i działalnością gospodarczą tej spółki, poprzez zawarcie w dniu 7 kwietnia 2017 roku w Czechowicach - Dziedzicach niekorzystnej umowy z uwagi na niedoszacowanie faktycznej wartości zleconych prac z Polwax S.A. z siedzibą w Jasle na budowę i uruchomienie w tej miejscowości instalacji odolejania rozpuszczalnikowego gaczy parafinowych, tj. o przestępstwo z art. 296 § 1 i 3 k.k..

290) 2008-3.Ds.26.2024 Prokuratury Regionalnej w Rzeszowie

Postępowanie prowadzone m.in. w sprawie wyrządzenia w styczniu 2021 roku szkody majątkowej w wielkich rozmiarach, tj. około 5 000 000 złotych w mieniu 16 spółek z ograniczoną odpowiedzialnością - Parków Energii Słonecznej Parafii Rzymskokatolickich z terenu województwa podkarpackiego przez osobę obowiązującą do zajmowania się sprawami majątkowymi na podstawie

umowy dotyczącej rozpisania i przeprowadzenia przetargu wykonawcy projektu „Budowa małych instalacji fotowoltaicznych V” przez spółkę „Super Natura 2000” sp. z oo. w taki sposób, aby wykonawcą została konkretna spółka nie posiadająca kwalifikacji do prawidłowego wykonania zamówienia, tj. o czyn z art. 296 § 1 k.k. w związku z art. 296 § 3 k.k. oraz zakłócania przetargu publicznego polegającego na wejściu w porozumienie z inną osobą w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez osobę przeprowadzającą przetarg publiczny w styczniu 2021 roku w Budach Głogowskich w związku z rozpisaniem i przeprowadzeniem przetargu wykonawcy projektu „Budowa małych instalacji fotowoltaicznych V” przez spółkę „Super Natura 2000 sp. z o.o. , co skutkowało wyrządzeniem szkody w mieniu 16 spółek z o.o. – Parków Energii Słonecznej Parafii Rzymskokatolickich z terenu województwa podkarpackiego, tj. o przestępstwo z art. 305 § 1 k.k.

291) RP II Ds 37.2020 Prokuratury Regionalnej w Katowicach

Śledztwo dotyczące funkcjonariuszy Policji, którym przedstawiono zarzuty popełnienia przestępstw polegających na przekroczeniu uprawnień, nakłanianiu do składania fałszywych zeznań, tworzeniu fałszywych dowodów, posługiwaniu się dokumentami poświadczającymi nieprawdę. Podjęte przez funkcjonariuszy Policji działania przestępcze miały na celu umożliwienie przedstawienia zarzutów kradzieży samochodów konkretnym osobom (po uprzednim spreparowaniu dowodów) w prowadzonej przez nich sprawie. Postępowanie zostało zainicjowane na skutek zawiadomienia złożonego przez nadkomisarza J.S. – funkcjonariusza Komendy Stołecznej Policji.

292) PO II Ds 5.2021 Prokuratury Okręgowej w Gorzowie Wielkopolskim

Postępowanie w sprawie mającego miejsce w dniu 7-8.09.2018 roku w Szczecinie podczas prywatnego spotkania integracyjnego zorganizowanego w kasynie jednostki wojskowej, stosowania przez Komendanta Komisariatu Policji Szczecin - Śródmieście mł. insp. D.S. wobec swojej podwładnej A.K.- B. przemocy w postaci szarpania za rękę, a także gróźb zdegradowania i zwolnienia z pracy w celu zmuszenia jej do określonego zachowania polegającego na przebywaniu w towarzystwie w. wymienionego, tańczenia z nim oraz wykonywania jego poleceń, tj. o czyn z art. 191 § 1 k.k. oraz mającego miejsce jak wyżej publicznego znieważenia A.K. – B. – funkcjonariuszki Policji przez jej przełożonego mł. insp. D.S. przez wyzywanie jej słowami uważanymi powszechnie za obelżywe oraz słowami dyskredytującymi ją w oczach innych współpracowników i kolegów, tj. o czyn z art. 216 § 1 k.k.

293) PO I Ds 71.2017 Prokuratury Okręgowej w Suwałkach

Postępowanie w sprawie zaistniałych w latach 2016 - 2017 na terenie województwa podlaskiego przekroczeń uprawnień i niedopełnienia obowiązków przez funkcjonariusza publicznego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i osobistej i działania na szkodę interesu publicznego tj. o przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k.

294) PR 4 Ds 124.2019 Prokuratury Rejonowej Kraków – Krowodrza w Krakowie

Postępowanie w sprawie propagowania faszyzmu oraz nawoływania do nienawiści na tle wolności seksualnej poprzez umieszczenie wpisu na portalu społecznościowym Facebook przez M.J., tj. o czyn z art. 256 § 1 k.k.

295) PR 1 Ds 14.2017 Prokuratury Rejonowej Kraków – Krowodrza w Krakowie

Postępowanie w sprawie publicznego propagowania w Krakowie w okresie do dnia 5 stycznia 2017 roku faszystowskiego ustroju państwa poprzez rozpowszechnianie w Internecie portretu Adolfa Hitlera, tj. o czyn z art. 256 § 1 k.k.

296) PO I Ds 5.2017 Prokuratury Okręgowej w Zielonej Górze

Postępowanie przygotowawcze przeciwko Wadimowi T. podejrzanemu o to, że w nieustalonym dniu w okresie od 1 do 27 września 2012 roku w Nowej Soli, woj. lubuskiego, jako funkcjonariusz publiczny – Prezydent Miasta Nowa Sól, będący zgodnie z przepisami ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych z dnia 20 marca 2009 roku, organem wydającym zezwolenie na przeprowadzenie imprezy masowej, w zamiarze popełnienia przez J.Ś – prezesa zarządu Miejskiego Klubu Piłkarskiego „Arka” Nowa Sól, przestępstwa polegającego na zorganizowaniu, wbrew przepisom ustawy, imprezy masowej w postaci meczu piłki nożnej na stadionie MOSiR w Nowej Soli pomiędzy drużynami MKP ARKA Nowa Sól i KS Stilon Gorzów Wielkopolski, bez wymaganego zezwolenia, podlegał do tego w ten sposób, że w bezpośredniej rozmowie nakłonił go do odstąpienia od złożenia, na podst. art. 25 ust. 1 pkt 1 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych,

wniosku o zezwolenie na przeprowadzenie imprezy masowej i do przygotowania meczu, pomimo informacji z Policji o przewidywanych zagrożeniach i mogących wystąpić aktach przemocy, czym przekroczył swoje uprawnienia, działając na szkodę interesu publicznego, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 58 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych w zw. z art. 11 § 2 k.k..

297) 3041-3.Ds.28.2023 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

Postępowanie prowadzone m.in. w sprawie przekroczenia uprawnień lub niedopełnienia obowiązków przez Radę Ministrów w związku z wyrażeniem w dniu 26 września 2022 r. zgody na fuzję PKN Orlen S.A. i PGNiG S.A. i wyprzedzającą sprzedaż pakietu akcji Skarbu Państwa w PKN Orlen S.A. do PZU S.A. i PKO BP S.A., skutkującej utratą dominacji Skarbu Państwa w koncernie, tj. czynu z art. 231 § 1 k.k.

298) PR I Ds 896.2016 Prokuratury Rejonowej w Tarnobrzegu

Postępowanie dotyczyło spowodowania obrażeń naruszających czynności narządu ciała na okres poniżej 7 dni (art. 157 § 2 k.k.) oraz uszkodzenia telefonu komórkowego (art. 288 § 1 k.k.) przez wójta gminy Wiązownia na szkodę A.D.

299) 4035-1.Ds.3.2023 Prokuratury Rejonowej Bydgoszcz-Północ w Bydgoszczy

Postępowanie w sprawie podżegania do popełnienia przestępstwa przez funkcjonariuszy publicznych pełniących funkcję organu wykonawczego gmin województwa kujawsko-pomorskiego, polegającego na nakłanianiu do przetwarzania danych osobowych mieszkańców gminy bez stosownego uprawnienia, w ten sposób, że zachęcani byli do przekazania danych mieszkańców gminy, co mogło i w części gmin doprowadziło do popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. w zbiegu z art. 107 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie danych osobowych.

300) 3007-1.Ds.31.2023 Prokuratury Okręgowej w Elblągu

Postępowanie w sprawie przetwarzania danych osobowych mieszkańców gminy bez stosownego uprawnienia, w ten sposób, że przekazał dane mieszkańców gminy, co mogło i w części gmin doprowadziło do popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. w zbiegu z art. 107 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie danych osobowych.

301) RP I Ds 19.2019 Prokuratury Regionalnej w Poznaniu

Postępowanie prowadzone m.in. w sprawie wyłudzenia przez „EVOLTAIC” Sp. z o.o. oraz „A Supply FS 601” Sp. z o.o. na podstawie poświadczających nieprawdę dokumentów, w okresie od 18 grudnia 2013 r. do 4 maja 2015 r. w Kielcach, dofinansowania na realizację projektu pod nazwą „Energooszczędna i wysokowydajna linia do recyklingu odpadów z tworzyw sztucznych” współfinansowanego z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego oraz budżetu państwa w ramach działania „Nowe inwestycje o wysokim potencjale innowacyjnym” Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka 2007-2013, przy ustaleniu całkowitego kosztu realizacji projektu w kwocie 70.283.000 zł i ustaleniu wysokości dofinansowania w części wydatków kwalifikowanych na kwotę 39.970.000 zł, tj. o czyn z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 11 § 2 k.k.,

302) 3042-1.Ds.156.2022 Prokuratura Okręgowa Warszawa-Praga

Śledztwo prowadzone w sprawie zaistniałego w okresie od 2018 r. do lipca 2022 r. w Warszawie, województwie mazowieckim, wyrządzenia znacznej szkody majątkowej w bliżej nieustalonej kwocie przekraczającej wartość 200 000 zł Domu Kultury „ŚWIT” w Dzielnicy Targówek m.st. Warszawy, poprzez nadużycie uprawnień oraz niedopełnienie obowiązków przez osoby zobowiązane do zajmowania się sprawami majątkowymi Domu Kultury „ŚWIT” w Dzielnicy Targówek m.st. Warszawy, tj. o czyn z art. 296 § 1 k.k.

303) PO I Ds 18.2017.Sw Prokuratury Okręgowej w Rzeszowie

Postępowanie prowadzone w sprawie powoływania się w 2016 r. w Lublinie przez przedstawiciela Poleksbud Trade sp. z o.o. na wpływy w instytucji państwowej Ministerstwie Sprawiedliwości i Prokuraturze Generalnej i podjęcia się pośrednictwa w załatwieniu sprawy polegającej na zwiększeniu budżetu dla Prokuratury Okręgowej w Lublinie na realizację inwestycji objętej umową z dnia 9 lipca 2015 r., nr III F 3031/24/15, w zamian za korzyść majątkową dla Poleksbud Trade sp. z o.o., tj. o czyn z art. 230 § 1 k.k. oraz usiłowania wprowadzenia rozwiązań zamiennych w porozumieniu z projektantem, która to zmiana nie była uzasadniona z gospodarczego punktu widzenia i zasad sztuki budowlanej (użycie gorszych jakościowo i tańszych materiałów) - realizacja znamion przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 k.k.

304) PR 1 Ds 1067.2020 Prokuratury Rejonowej dla Warszawy – Śródmieście

Postępowanie w sprawie mającego miejsce w dniu 23 listopada 2020 roku w Warszawie przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków przez funkcjonariuszy publicznych w związku z bezprawnym zatrzymaniem fotoreporterki A.G oraz tłumienia krytyki prasowej poprzez uniemożliwienie wykonywania obowiązków dziennikarza, czym działano na szkodę jej interesu prywatnego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 44 ust. 1 ustawy Prawo prasowe w zw. z art. 11 § 2 k.k.

305) PR 2 Ds 374.2017 Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia - Stare Miasto we Wrocławiu

Postępowanie prowadzone w sprawie publicznego nawoływania w dniu 11 listopada 2017 roku we Wrocławiu do nienawiści wobec obywateli polskich narodowości żydowskiej na tle różnic narodowościowych, etnicznych, wyznaniowych, przez organizatorów i uczestników zgromadzenia zorganizowanego w celu uczczenia Narodowego Święta Niepodległości, tj. o przestępstwo z art. 256 § 1 k.k.

306) 4304.Ds.62.2023 Prokuratury Rejonowej Szczecin Prawobrzeże w Szczecinie

Postępowanie w sprawie stosowania groźby bezprawnej pozbawienia życia D.T. ze względu na przynależność polityczną, tj. czynu z art. 119 § 1 k.k. zakończona skierowaniem aktu oskarżenia.

307) PO I Ds 81.2018 Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu

Postępowanie w sprawie usiłowania podżegania funkcjonariusza publicznego - sędziego Sądu Okręgowego w Przemyślu do przekroczenia na szkodę interesu publicznego wyrażającego się w prawidłowości funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości, uprawnień w toku postępowania odwoławczego prowadzonego przez niego na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego i obrońcę oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w Przemyślu z dnia 31 maja 2017 roku, o sygnaturze IIK 201/17 skazującego M.O. za przestępstwo z art. 53 pkt 4 ustawy z dnia 13.10.1995 roku prawo łowieckie na karę grzywny, poprzez bezzasadną i sprzeczną z prawem zmianę zaskarżonego wyroku na korzyść oskarżonego bądź jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od 11 lipca 2017 roku do 7 września 2017 roku, w Rzeszowie i Przemyślu woj. podkarpackiego tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k..

308) PO I Ds 54.2021 Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu

Postępowanie prowadzone m.in. w sprawie zaistniałego w okresie od stycznia 2016 roku do grudnia 2016 roku w Warszawie, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru nadużycia uprawnień i niedopełnienia obowiązków przez osoby wchodzące w skład zarządu Spółki Polska Grupa Zbrojeniowa S.A. zobowiązane do zajmowania się sprawami majątkowymi i dbania o interesy ekonomiczne oraz mienie wskazanej Spółki poprzez zawieranie umów niekorzystnych i nieuzasadnionych gospodarczo dla tego podmiotu i wyrządzenia w ten sposób wymienionej Spółce szkody majątkowej wielkiej wartości - to jest o czyn z art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

309) PO I Ds 89.2020 Prokuratury Okręgowej Warszawa – Praga w Warszawie

Postępowanie w sprawie dopuszczenia się w bliżej nieustalonym okresie, ale nie wcześniej niż od dnia 15 maja 2020 roku i nie później niż do dnia 29 maja 2020 roku w Warszawie nadużycia w sporządzaniu list z podpisami obywateli zgłaszających kandydatów w wyborach na urząd Prezydenta Rzeczypospolitej w ten sposób, że wbrew przepisom art. 85 § 1 ustawy z dnia 5 stycznia

2011 roku Kodeks wyborczy (Dz.U.2019.684) wykonywano czynności w postaci odbierania podpisów od osób zgłaszających kandydata, przed dniem ogłoszenia przez Marszałka Sejmu aktu o zarządzeniu wyborów na urząd Prezydenta Rzeczypospolitej, tj. o czyn z art. 248 pkt 6 k.k., a nadto dopuszczenia się w dniu 27 maja 2020 roku w Warszawie w siedzibie biura rachunkowego BOMAT w związku z wyborami na urząd Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, nadużycia przy sporządzaniu listy z podpisami obywateli zgłaszających kandydatów w wyborach na urząd Prezydenta Rzeczypospolitej w ten sposób, że wbrew przepisom art. 85 § 1 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 roku Kodeks wyborczy (Dz.U.2019.684) wykonywano czynności w postaci odbierania podpisów od osób zgłaszających kandydata, przed dniem ogłoszenia przez Marszałka Sejmu aktu o zarządzeniu wyborów na urząd Prezydenta Rzeczypospolitej, tj. o czyn z art. 248 pkt 6 k.k.

310) RP II Ds 52.2018 Prokuratury Regionalnej w Katowicach

Postępowanie w sprawie mającego miejsce w okresie od 2015 roku do lutego 2017 roku w Sosnowcu wprowadzenia w błąd Skarbu Państwa reprezentowanego przez Pierwszy Śląski Urząd Skarbowy w Sosnowcu co do prawdziwości danych zawartych w deklaracjach VAT – 7 składanych przez szereg podmiotów gospodarczych, ewidencjach zakupów i sprzedaży prowadzonych przez wyżej wymienionych przedsiębiorców, w których zaewidencjonowano wystawione w celu osiągnięcia korzyści majątkowych, stwierdzające nieprawdę faktury VAT i doprowadzenia w ten sposób wyżej wymienionego Urzędu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o nieustalonej wartości poprzez dokonanie niezasadnego zwrotu podatku VAT, to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 273 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., przy zast. art. 12 k.k. oraz na zasadzie art. 8 § 1 k.k.s z art. 76 § 1 k.k.s i z art. 62 § 2 k.k.s, przy zast. art. 6 § 1 k.k.s i art. 7 § 1 k.k.s.

311) PR Ds 1458.2021 Prokuratura Rejonowa w Pucku

Postępowanie w sprawie poczynionych w okresie od dnia 22 lutego 2021 roku do dnia 2 marca 2021 roku, w Bielsku - Białej i w Helu, przygotowań do popełnienia przestępstwa usunięcia przemocą konstytucyjnego organu Rzeczypospolitej Polskiej, tj. Prezydenta RP i Rządu RP oraz podjęcia działalności zmierzającej bezpośrednio do urzeczywistnienia tego celu, poprzez powołanie tzw. „Rządu Tymczasowej Rady Stanu Narodu Polskiego Społecznego Komitetu Konstytucyjnego” i przesłanie petycji do Rady Miasta Helu nawołującej do poparcia, przez Gminę Hel, „Rządu

Tymczasowej Rady Stanu Narodu Polskiego Społecznego Komitetu Konstytucyjnego” oraz wyłonienia kandydatów mogących piastować w tym organie funkcje państwowe, tj. o przestępstwo z art. 128 § 2 k.k.

312) PR 1 Ds 4259.2020 Prokuratury Rejonowej Gdańsk-Śródmieście w Gdańsku

Postępowanie prowadzone w sprawie sprowadzenia w dniach 19 grudnia 2020 r. i 26 grudnia 2020 r. w Gdańsku niebezpieczeństwa dla życia lub zdrowia wielu osób poprzez spowodowanie zagrożenia epidemiologicznego, tj. o czyn z art. 165 § 1 pkt 1 k.k.

313) PO I Ds 43.2020 Prokuratury Okręgowej w Gdańsku

Postępowanie w sprawie zaistniałego w dniu 14 kwietnia 2018 r. w Gdańsku podczas odbywającego się zgromadzenia - obchodach 84 rocznicy powstania Obozu Narodowo - Radykalnego: publicznego propagowania innego totalitarnego ustroju państwa, publicznego nawoływania do nienawiści na tle różnic narodowościowych, publicznego nawoływania do popełnienia zbrodni, publicznego nawoływania do popełnienia przestępstwa określonego w art. 119 § 1 k.k. tj. stosowania przemocy wobec grupy osób z powodu ich przynależności politycznej tj. o przestępstwo z art. 126a k.k. w zb. z art. 256 § 1 k.k. w zb. z art. 255 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

314) PO I Ds 18.2018 Prokuratury Okręgowej w Krośnie

Postępowanie w sprawie publicznego znieważenia w czerwcu 2016 r. osób innych ras niż biała na profilu należącym do „Młodzieży Wszechpolskiej Okręg Podkarpacki”, znajdującym się na portalu społecznościowym „Facebook”, poprzez publikację na nim zdjęcia przedstawiającego: R.L., G.K., A.M, W. Sz, K.G, K.G i J.B - reprezentantów Polski w piłce nożnej na Mistrzostwach Europy EURO 2016 na przerobionym zdjęciu, na którym bez zgody Polskiego Związku Piłki Nożnej oraz właściciela zdjęcia firmy Vistula Group S.A. w Krakowie umieszczono znak orła w koronie oraz napis „ALL DIFFERENT ALL WHITE POLAND EURO 2016”, tj. o przestępstwo z art. 257 § 1 k.k.

315) 4132-5.Ds.654.2023 Prokuratury Rejonowej w Chrzanowie

Postępowanie w sprawie przekroczenia uprawnień w dniu 19 kwietnia 2023 r. w Olkuszu przez funkcjonariusza publicznego - starostę olkuskiego, poprzez nieuprawnione oddanie głosu za nieobecną na sali obrad radną, podczas głosowania w ramach XLV sesji Rady Powiatu Olkuszu nad uchwałą nr XLV/375/2023 w sprawie przyjęcia „Rocznego sprawozdania z działalności Komendanta Powiatowego Policji w Olkuszu oraz informacji o stanie bezpieczeństwa i porządku publicznego w 2022 roku w powiecie olkuskim”, co stanowiło działanie na szkodę interesu publicznego, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.

316) PK V WZ Ds 31.2016 (PK III Dsn 262.2016)

Śledztwo prowadzone w sprawie udzielania i obietnic udzielania w okresie od 7 listopada 2014 roku do 25 sierpnia 2015 roku w Warszawie i innych miejscach na terenie Polski korzyści majątkowych i osobistych w zamian za pośrednictwo w załatwieniu spraw w instytucji państwowej, a także krajowej jednostce organizacyjnej dysponującej środkami publicznymi, polegające na bezprawnym wywarcu wpływu na decyzje, to jest o przestępstwo z art. 230a § 1 k.k.

317) PO IX Ds 117.2018 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

Postępowanie prowadzone w sprawie przekroczenia uprawnień w okresie od dnia 31 października 2017 r. do dnia 4 stycznia 2018 r. w Warszawie przez funkcjonariuszy publicznych polegającego na wydaniu decyzji administracyjnych w zakresie wyodrębnienia nieruchomości, tj. o czyn określony w treści art. 231 § 1 k.k.

318) PO I Ds 64.2017 Prokuratury Okręgowej w Katowicach

Postępowanie w sprawie udzielenia w nieustalonym miejscu i czasie A. B. pomocy w uniknięciu odpowiedzialności karnej za przestępstwa będące przedmiotem postępowania karnego o sygn. XVI K 62/12 prowadzonego przed Sądem Rejonowym w Częstochowie; tj. o przestępstwo z art. 239 § 1 k.k., a także niedopełnienia w nieustalonym czasie w Warszawie obowiązków przez

Prezesa Najwyższej Izby Kontroli poprzez zaniechanie zawiadomienia organów ścigania o podejrzeniu zaistnienia przestępstwa polegającego na udzieleniu A. B. pomocy w uniknięciu odpowiedzialności karnej za przestępstwa będące przedmiotem postępowania karnego o sygn. XVI K 62/12 prowadzonego przed Sądem Rejonowym w Częstochowie i działania w ten sposób na szkodę interesu publicznego; tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.

319) PR Ds 642.2021 Prokuratury Rejonowej w Gorlicach

Postępowanie w sprawie pomówienia radnych Klubu PiS z Rady Miasta Nowego Sącza w dniu 16 lutego 2021 r. w Nowym Sączu w czasie konferencji prasowej przez zarzucenie im próby przejęcia spółki zarządzającej miejskim wysypiskiem odpadów i rynku śmieci, co mogło poniżyć ich w opinii publicznej i narazić na utratę zaufania potrzebnego dla wykonywania mandatu radnego, tj. o przestępstwo z art. 212 § 1 i § 2 k.k.

320) RP I Ds 17.2018 Prokuratury Regionalnej w Rzeszowie.

Postępowanie prowadzone przeciwko: Romanowi P. Józefowi K., Edwardowi K i innym o czyny z art. 258 § 1 k.k., pkt II o czyn z art. 228 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w warunkach art. 65 § 1 k.k., pkt III o czyn z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. zakończone skierowaniem aktu oskarżenia.

321) 2005-2.Ds.29.2024 Prokuratury Regionalnej w Lublinie

Postępowanie w sprawie sfalszowania w bliżej nieokreślonym czasie do 6 października 2014 r. podpisu P.M. na liście poparcia kandydatów do Sejmiku Województwa Podlaskiego Komitetu Wyborczego Wyborców Ruchu Narodowego w Okręgu Wyborczym nr 3, tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k.

322) PO II Ds 9.2021 Prokuratury Okręgowej w Gorzowie Wielkopolskim

Postępowanie prowadzone w sprawie dokonanego w bliżej nieustalonym okresie 2020 r. na terenie Szczecina, Trzcianka Zdroju i innych miejscowości powoływania się na wpływy w instytucji

publicznej i podjęcia się pośrednictwa w załatwieniu sprawy związanej z przeprowadzeniem i organizacją przetargu w tej instytucji w zamian za korzyść majątkową w kwocie 20.000 złotych, tj. o czyn z art. 230 § 1 k.k.

323) PO I Ds 20.2016 Prokuratury Okręgowej w Krośnie

Postępowanie w sprawie przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków od 2006 r. do końca 2015 r. przez prokuratorów Prokuratury Okręgowej i Rejonowej w Rzeszowie przy prowadzeniu oraz merytorycznym rozstrzyganiu szeregu spraw z doniesień Ryszarda P., Zdzisława D. oraz innych wskazanych przez niego osób w następstwie czego wskazani przez niego prokuratorzy działali na szkodę interesu prywatnego jak i publicznego, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k., a także przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków w okresie od grudnia 2004 r. do końca 2015 r. przez prokuratorów Prokuratury Okręgowej i Rejonowej w Rzeszowie przy prowadzeniu oraz merytorycznym rozstrzyganiu postępowań karnych, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.

324) PR 1 Ds 5.2021 Prokuratury Rejonowej Kraków-Śródmieście Wschód w Krakowie

Sprawa dotyczyła kierowania zorganizowaną grupą przestępczą, mającą na celu popełnianie przestępstw przeciwko wymiarowi sprawiedliwości i korupcyjnych, w okresie od nieustalonego miesiąca i roku do dnia 7 stycznia 2021 r. w Krakowie i działania na szkodę interesu prywatnego T.M.tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.

325) PR 1 Ds 538.2017 Prokuratury Rejonowej w Wodzisławiu Śląskim

Postępowanie w sprawie przedstawienia fałszywej opinii przez biegłą sądową z zakresu lingwistyki kryminalistycznej z dnia 24 października 2016 r. dotyczącej badania 26 naklejek odnośnie ustalenia intencji nadawcy poprzez semantyczną i pragmatyczną interpretację tekstów, symboli, wizerunków, ich symboliki oraz charakteru ich treści, a także stopnia ujawnienia wyznaczników mowy nienawiści przez biegłą Jadwigę S., mającą służyć za dowód w postępowaniu karnym PR 2 Ds 594.2016, tj. o czyn z art. 231 § 4a k.k.

326) 4059-O.Ds.1001.2021 Prokuratury Rejonowej w Pucku

Postępowanie dotyczące kierowania groźby bezprawnej wobec K.P. zawierającej żądanie, aby ustąpienia z zajmowanego stanowiska, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

327) PO VIII Ds 15.2018 Prokuratury Okręgowej w Poznaniu

Postępowanie prowadzone w sprawie zaistniałego w dniu 9 listopada 2017 r. w Warszawie przekroczenia obowiązków służbowych przez ustalonego oficera – prokuratora Wydziału do Spraw Wojskowych Prokuratury Okręgowej w Warszawie poprzez przesłuchanie w toku prowadzonego śledztwa o sygn. PO VIII Ds 85.2017 w charakterze zawiadamiającej – pokrzywdzonej w sprawie o przestępstwa określone w art. 197-199 kodeksu karnego wbrew regulacjom zawartym w art. 185 c kodeksu postępowania karnego, czym działano na szkodę interesu prywatnego, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.

328) 3027-4.Ds.36.2024 Prokuratury Okręgowej w Ostrowie Wielkopolskim

329) 3027-4.Ds.28.2024 Prokuratury Okręgowej w Ostrowie Wielkopolskim

Postępowania prowadzone w sprawach naruszenia miru cmentarza po jego zamknięciu w trakcie trwania czynności ekshumacji, tj. o czyn z art. 193 k.k.

330) RP I Ds 5.2021 Prokuratury Regionalnej w Rzeszowie

Przedmiotowe postępowanie prowadzone było w sprawie przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków w okresie od 30 grudnia 2016 r. do 11 września 2020 r. w Zamościu i Lublinie przez ustalonego prokuratora w związku z pełnieniem przez niego funkcji Prokuratora Okręgowego w Zamościu, a następnie Prokuratora Regionalnego w Lublinie. Potencjalne uchybienia miały polegać na nienależytym badaniu skarg składanych przez Tomasza L. w postępowaniach skargowych, odnoszących się do niedopełniania obowiązków i podejmowania niezasadnych decyzji procesowych przez prokuratorów, bądź też rozpatrujących skargi na działania

prokuratorów, przez co wskazywany prokurator utrudniał te postępowania, działając na szkodę interesu publicznego, to jest wymiaru sprawiedliwości oraz interesu prywatnego składającego skargi Tomasza L., rozumianego jako prawo do rzetelnego rozpoznania tych skarg, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i 12 § 1 k.k.

331) PO I Ds 27.2018 Prokuratury Okręgowej w Kielcach

Postępowanie w sprawie doprowadzenia w okresie od 2 grudnia 2008 do dnia 20 września 2012 r. w Warszawie Skarbu Państwa reprezentowanego przez Ministra Spraw Zagranicznych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości 47.721,30 EUR. tj. kwoty 198.687,63 PLN z tytułu dodatku na pokrycie zwiększonych kosztów utrzymania rodziny oraz 2.875,00 PLN i 1.323,94 EUR, tj. kwoty 5.512,22 PLN wypłaconych z tytułu podróży przesiedleniowych, co stanowi łącznie mienie znacznej wartości, poprzez wprowadzenie pracowników Ministerstwa Spraw Zagranicznych w błąd co do istnienia podstaw wypłaty ww. świadczeń, czym działano na szkodę Skarbu Państwa, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

332) PO I Ds 308.2017 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

Postępowanie w sprawie nieumyślnego spowodowania śmierci H. C., tj. o czyn z art. 155 k.k.

333) PR Ds 545.2021 Prokuratury Rejonowej w Janowie Lubelskim

Postępowanie w sprawie nie dopełnienia obowiązków przeprowadzenia audytu wewnętrznego w Urzędzie Gminy w Janowie Podlaskim i działania na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.

334) PO I Ds 257.2018 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

Postępowanie w sprawie publicznego propagowania w dniu 11 listopada 2018 r. w Warszawie przez R. B. oraz nieznane osoby innego totalitarnego ustroju państwa przez publiczne

prezentowanie w trakcie zgromadzenia symboliki: Obozu Narodowo-Radykalnego w postaci flag z symbolem falangi oraz napisem „Obóz Narodowo - Radykalny” oraz wykrzykiwanie haseł nawiązujących do ideologii przedwojennego Obozu Narodowo-Radykalnego, tj. czynu z art. 256 § 1 k.k.

335) PR 2 Ds 407.2018 Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia-Stare Miasto we Wrocławiu

Postępowanie prowadzone w sprawie znieważenia Tadeusza Mazowieckiego słowami obelżywymi w dniu 13 grudnia 2018 roku we Wrocławiu podczas zgromadzenia pod hasłem „Uczczenie pamięci ofiar stanu wojennego”, tj. o czyn z art. 216 § 1 k.k.

336) PO V Ds 21.2016 Prokuratury Okręgowej w Koszalinie

Postępowanie w sprawie nieprawidłowości związanych z zatrudnieniem lekarza E.B. w Szpitalu Powiatowym w Białogardzie, jednocześnie odbywającego karę pozbawienia wolności w w Oddziale Zewnętrznym w Dobrowie Aresztu Śledczego w Koszalinie, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.

337) 3040-4.Ds.65.2022 Prokuratury Okręgowej w Szczecinie

Postępowanie w sprawie mającego miejsce w okresie od 1 czerwca 2020 r. do 22 grudnia 2021 r. w Gorzowie Wielkopolskim złośliwego i uporczywego naruszania praw pracowniczych przez Dyrektora W.O.R.D. w Gorzowie Wielkopolskim wobec jednej z pracownic oraz poprzez nadużycie zależności doprowadzenia do poddania się innym czynnościom seksualnym, tj. o czyn z art. 218 § 1a k.k., w zw. z art. 199 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

338) 3039-1.Ds.24.2024 Prokuratury Okręgowej w Koszalinie

Postępowanie w sprawie mającego miejsce w dniu 9 listopada 2022 r. w Kołobrzegu rozpowszechniania publicznie na konferencji prasowej bez zezwolenia, informacji z postępowania przygotowawczego Prokuratury Regionalnej w Szczecinie o sygn. akt 2009-1.Ds.76.2022 przez adw. W.B. zanim zostały one ujawnione w postępowaniu sądowym tj. o czyn z art. 241 § 1 k.k.

339) 4304-1.Ds.9.2021 Prokuratury Rejonowej Szczecin–Prawobrzeże w Szczecinie

Postępowanie w sprawie niedopełnienia obowiązku służbowego przez sędziego Sądu Rejonowego w Myśliborzu, poprzez odmówienie wbrew § 316 Regulaminu wewnętrznego urzędowania sądów powszechnych przyjęcia wniosku Prokuratora Rejonowego w Myśliborzu o zastosowanie tymczasowego aresztowania i pozostawienie go bezzasadnie bez biegu do dnia następnego godziny 7:17 działając tym samym na szkodę interesu publicznego związanego z prawidłowym funkcjonowaniem wymiaru sprawiedliwości oraz szkodę interesu prywatnego przejawiającego się w prawie podejrzanego do rozpoznania jego sprawy, w tym wniosku aresztowanego bez zbędnej zwłoki, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.

340) 4150-5.Ds.89.2024.Spc. Prokuratury Rejonowej w Nowym Targu

Postępowanie w sprawie podawania się w okresie od 21 grudnia 2021 r. do 19 stycznia 2022 r. w miejscowości Nowy Targ za funkcjonariusza publicznego, tj. pełniącego obowiązki Rektora Podhalańskiej Państwowej Uczelni Zawodowej w Nowym Targu oraz wykonania w jego imieniu czynności związanych z jego funkcją, tj. o przestępstwo z a art. 227 § 1 k.k.

341) RP I Ds 83.2016 Prokuratury Regionalnej w Warszawie

Postępowanie w sprawie podejrzenia niedopełnienia obowiązków w okresie od 5 lipca 2016 r. do 18 października 2016 r. w Warszawie przez osoby odpowiedzialne w Prokuraturze Krajowej za przygotowanie i przeprowadzenie postępowania na „zakup sprzętu komputerowego i urządzeń drukujących na potrzeby Prokuratury Krajowej” (sygn. akt sprawy PK XF 292.9.2016), przez co działały na szkodę interesu publicznego i Prokuratury Krajowej, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.

342) PR Ds 1578.2020 Prokuratury Rejonowej w Gorlicach

Postępowanie prowadzone w sprawie przekroczenia uprawnień przez Prezydenta Miasta Nowego Sącza oraz funkcjonariuszy publicznych - pracowników Urzędu Miasta Nowego Sącza i przez to działanie na szkodę wspólnot mieszkaniowych w Nowym Sączu, a także na czyn polegający

na kierowaniu pod adresem członków zarządów wspólnot grózb pozbawienia życia, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i inne.

343) 4314-6.Ds.28.2023 Prokuratury Rejonowej Warszawa-Śródmieście Północ w Warszawie

Postępowanie w sprawie wprowadzenia w błąd w zakresie dokonania inwestycji nowe technologie i wyrządzenia szkody znacznej wartości tj.o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

344) RP I Ds 21.2019 Prokuratury Regionalnej w Poznaniu

Postępowanie w sprawie nadużycia udzielonych uprawnień i niedopełnienia obowiązków przez osoby zobowiązane do zajmowania się sprawami majątkowymi Wisły Kraków SA i wyrządzeniu poprzez to znacznej szkody majątkowej w mieniu spółki, oraz w spłacaniu, w sytuacji grożącej upadłości i niemożności zaspokojenia wszystkich wierzycieli, jedynie niektórych z nich i działania w ten sposób na szkodę pozostałych oraz w sprawie niezłożenia, mimo powstania warunków, wniosku o upadłość TS Wisła Kraków S.A, to jest o przestępstwa z art. 296 § 1 k.k., art. 302 § 1 k.k. oraz art. 586 kodeksu spółek handlowych.

345) 4197-5Ds.757.2022 Prokuratury Rejonowej Łódź -Śródmieście w Łodzi

Postępowanie w sprawie obrazy uczuć religijnych innych osób poprzez znieważenie publiczne przedmiotu czci religijnej w postaci obrazu Niepokalanego Serca Maryi objętego kultem religijnym. poprzez opublikowanie na portalu FB grafiki pod tytułem „Koka Przenajświętsza” , wykorzystując w niej elementy wyżej wskazanego obrazu tj. o czyn z art. 196 k.k.

346) 4053-1.Ds.20.2023 Prokuratury Rejonowej w Gdyni

Postępowanie sprawie nawoływania i pochwalania w nieustalonym czasie, nie później niż do 16.02.2021r. na portalu społecznościowym Facebook popełnienia przestępstwa zniszczenia mienia

(nawoływanie do dewastacji furgonetek ze zdjęciami „ciał dzieci utraconych w wyniku aborcji”), tj. o przestępstwo z art. 255 § 1 i 3 k.k. oraz znieważenia w okresie od 16.04.2020 do 05.02.2021r. uczuć religijnych wiernych kościoła rzymskokatolickiego na portalu społecznościowym Facebook poprzez zamieszczenie grafik, znieważających papieża Jana Pawła II oraz księdza Jerzego Popiełuszki tj. o przestępstwo z art. 196 k.k.

347) 3039-4.Ds.9.2024 Prokuratury Okręgowej w Koszalinie

Postępowanie w sprawie przekroczeniu uprawnień i niedopełnieniu obowiązków w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i osobistej, przez działających wspólnie i w porozumieniu prokuratorów, wykonujących czynności kierownicze oraz w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, polegającego na usunięciu z akt osobowych dekretu delegującego prokuratora do wykonywania obowiązków służbowych w Prokuraturze Okręgowej w Szczecinie od dnia 1 marca 2018 roku do dnia 31 grudnia 2018 roku tj. przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zb. z art. 218 § 1a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

348) PK I WZ Ds 14.2020 Dolnośląski Wydział Zamiejscowy DPZiK

Postępowanie w sprawie przyjmowania w latach 2009-2017 korzyści majątkowych w łącznej kwocie nie mniejszej niż 2,5 mln złotych, przez osoby zatrudnione w Dziale Ekspansji spółki J. M. S.A. w zamian za nadużycie udzielonych uprawnień i niedopełnienie ciężących obowiązków;
- przyjmowania w latach 2007-2013 korzyści majątkowych w łącznej kwocie nie mniejszej niż przez Dyrektora Operacyjnego w spółce J. M. S.A. w zamian za niedopuszczalne czynności preferencyjne oraz powoływania się przez T. R. w zamian za uzyskanie korzyści majątkowej na znajomości wśród prokuratorów okręgu rzeszowskiego celem pozyskania dla P. B. informacji o prowadzonych przeciwko niemu postępowaniach tj. o czyn z art. 228 k.k. i inn.

349) PO II Ds.59.2020 Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu

Postępowanie w sprawie uzyskiwania w okresie od 2 sierpnia 2016 roku we Wrocławiu i innych miejscowościach, w celu osiągnięcia korzyści majątkowych, dofinansowań w ramach Programu Operacyjnego Inteligentny Rozwój 2014 – 2020, na realizację projektu pod nazwą

„Innowacyjne nośniki cytostatyków w technologii Sonosome TM do lokalnego uwalniania z wykorzystaniem zogniskowanych ultradźwięków (HIFU)” z instytucji pośredniczącej Narodowego Centrum Badań i Rozwoju w łącznej kwocie 4 644 850 zł na podstawie umowy dofinansowania nr POIR.04.01.04-00-0050/15 z dnia 2 sierpnia 2016 roku na podstawie przedkładanej nierzetelnej, poświadczającej nieprawdę dokumentacji prowadzonych przez siebie badań przez osoby zarządzające oraz współników beneficjenta projektu Spółki Lipid System Sp. z o. o., tj. o przestępstwo z art. 297 § 1 k.k. i art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

350) PR 3 Ds.144.2018 Prokuratury Rejonowej Gdańsk-Oliwa w Gdańsku

Postępowanie przeciwko pracownikom placówki medycznej za spowodowanie niebezpieczeństwa dla życia lub zdrowia wielu osób – art.165 § 1 pkt 1 k.k. i inne.

351) PO II Ds 15.2021 Prokuratury Okręgowej w Wrocławiu

Sprawa dot. wyrządzenia w okresie od 30 sierpnia 2016 roku do 7 stycznia 2019 roku we Wrocławiu znacznej szkody majątkowej na szkodę Opery Wrocławskiej, to jest o przest z art. 296 § 1 i 2 k.k. i inne.

352) 4145-5.Ds.1044.2023 Prokuratury Rejonowej w Wieliczce

Postępowanie w sprawie popełnienia przestępstw urzędniczych przez sędziów, prokuratorów i notariusza związanych z przeniesieniem przez zawiadamiającego tytułu własności do mieszkania oraz odwołaniem darowizny na rzecz biologicznej córki tj. o czyn z art. 231 § 1 k. k.

353) PO I Ds 210.2020 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

Postępowanie dotyczy zawiadomienia o szeregu przestępstw jakich miała się dopuścić większość rządząca i parlamentarna w związku z wprowadzeniem przepisów o przeciwdziałaniu Covid 19 tj. m.in. o czyn z art.231 § 1 k.k..

354) PO I Ds 92.2020 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

Postępowanie dotyczy zawiadomienia o szeregu nadużyć przez posłów i przedstawicieli rządu tj. m.in. o czyn z art. 258 § 1 i 3 k.k.

355) PR 3 Ds 46. 2019 - Prokuratury Rejonowej Gdańsk-Śródmieście w Gdańsku

Postępowanie w sprawie przewrócenia na ziemię pomnika Ks. Prałata Henryka Jankowskiego po uprzednim oderwaniu posagu i postumentu od podestu. tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 k.k.. w zb. z art. 261 k.k.. w zw. z art. 115 § 21 k.k.

356) RP I Ds 20.2016 Prokuratury Regionalnej w Rzeszowie

Postępowanie w sprawie przyjmowania w bliżej nie ustalonych datach w okresie co najmniej od 2000 roku do września 2002 roku na terenie woj. śląskiego, przez ustalonego funkcjonariusza publicznego korzyści majątkowych w postaci przedmiotów wartościowych, materiałów budowlanych oraz gotówki w bliżej nie ustalonej kwocie nie mniejszej niż 80.000 zł., w związku z pełnieniem funkcji publicznej, w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa tj. ujawniania i przekazywania informacji o przebiegu śledztw oraz zrealizowanych czynnościach procesowych i operacyjnych w prowadzonych postępowaniach karnych tj. o przestępstwo z art. 228 § 3 k.k..

357) PR 1 Ds 327.2020 Prokuratury Rejonowej Warszawa Śródmieście-Północ w Warszawie

Przedmiotem postępowania było zawiadomienie 16 osób, które w dniu 1 sierpnia 2020 r. znajdowały się na Placu Krasińskich w Warszawie w związku z uczczeniem rocznicy wybuchu Powstania Warszawskiego, w zakresie przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy publicznych

– funkcjonariuszy Policji, polegającego na nieuprawnionym użyciu środków przymusu bezpośredniego w postaci siły fizycznej oraz bezprawnego zatrzymania, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k..

358) PR 3 Ds 181.2020 Prokuratury Rejonowej Gdańsk-Śródmieście w Gdańsku

Postępowanie w sprawie publicznego propagowania na antenie radia Deutschlandfunk w dniu 29 września 2020 r. w Gdańsku ustroju faszystowskiego, tj. o czyn z art. 256 § 1 k.k. i inne.

359) PO III Ds 149.2019 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

Postępowanie w sprawie doprowadzenia, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w okresie lat 2012-2019, w Warszawie i innych miejscach, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości – w kwocie ok. 400 mln zł, ok. 1000 inwestorów nabywających certyfikaty inwestycyjne funduszu MCI TechVentures 1.0., za pomocą wprowadzenia ich w błąd co do możliwości realizacji zysków w przypadku złożenia dyspozycji wykupu posiadanych certyfikatów, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

360) PO I Ds 21.2021 Prokuratury Okręgowej w Katowicach

Postępowanie w sprawie budową nowej siedziby Muzeum Śląskiego nie później, niż do dnia 29 września 2015 roku, dopuszczając do oddania budynku do użytku bez usunięcia wad konstrukcyjnych tj. o czyn z art. 164 § 1 k. k.

361) PK V Wz Ds 58.2016. Mazowiecki Wydział Zamiejscowy DPZiK

Postępowanie w sprawie przyjęcia korzyści majątkowej w kwocie 19.000 zł w Warszawie w okresie nie wcześniej niż początek marca. 2014 roku i nie później niż do końca lipca 2014 roku przez funkcjonariuszy Komendy Stołecznej Państwowej Straży Pożarnej w zamian za wydanie pozytywnej decyzji dotyczącej działania systemu przeciwpożarowego na Stadionie Narodowym w

Warszawie w trakcie organizacji meczu otwarcia w ramach mistrzostw świata w piłce siatkowej mężczyzn w 2014 r., tj. o czyn z art. 228 § 1 k.k.

362) PO I Ds 62.2019 Prokuratury Okręgowej Warszawa-Praga w Warszawie

Postępowanie w sprawie obietnicy udzielenia korzyści w okresie od 20 do 22 marca 2019 r. w rozmowach osobistych i telefonicznych prowadzonych na terenie Gminy Wołomin Agacie B., w związku z pełnieniem przez nią funkcji radnej, korzyści osobistej oraz majątkowej polegającej na wyborze w/w na Wiceprzewodniczącą Rady Miasta, załatwieniu jej oraz jej córce pracy w ministerstwie, w zamian za naruszenie przez Agatę B. przepisów prawa polegającego na zaniechaniu przez nią wypełniania obowiązków radnej oraz głosowania w określony sposób, tj. o czyn z art. 229 § 1 i 3 k.k.

363) PO III Ds 109.2018 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

Postępowanie dotyczące podejrzenia doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości podczas formułowania umowy rozdzielności małżeńskiej, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

364) PO I Ds 28.2018 Prokuratury Okręgowej w Opolu

Postępowanie prowadzone było odnośnie zdarzenia drogowego jakie miało miejsce w dniu 16 lutego 2018 roku w Zawierciu, tj. z art.177 § 1 k.k.

365) 3023-2.Ds.26.2021 Prokuratury Okręgowej w Radomiu

Postępowanie w sprawie kierowania w dniu 11 listopada 2021 r. do wielu pokrzywdzonych na adresy prywatnych i adresy instytucjonalnych skrzynek mailowych zbliżonych w treści i formie gróźb pozbawienia życia, spowodowania obrażeń ciała, podłożenia ładunków wybuchowych, które wzbudziły u pokrzywdzonych uzasadnioną obawę spełnienia, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

366) PO I Ds 21.2019 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

Postępowanie dotyczące wyłudzenia kredytów znacznej wartości, tj. o czyn z art.286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

367) PO I Ds 66.2018 Prokuratura Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

Postępowanie dotyczące nieumyślnego niedopełnienia obowiązków związanych z dbałością o majątek spółki, w wyniku czego poniosła ona szkodę znacznej wartości, tj. o czyn z art. 269 § 4 k.k. w zw. z art. 296 § 3 k.k.

368) PO II Ds 147.2018 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

Postępowanie dotyczące niedopełnienia obowiązków przez osoby zajmujące się sprawami majątkowymi spółki, powodując szkodę wielkich rozmiarów, tj.o przestępstwo z art. 296 § 1 i 3 k.k.

369) 3005-1.Ds.74.2022 Prokuratury Okręgowej w Suwałkach

Postępowanie w sprawie nakłaniania funkcjonariuszy publicznych do niedopełnienia obowiązków poprzez ograniczenie czynności kontrolnych, tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k.

370) RP I Ds 12.2020 Prokuratury Regionalnej w Warszawie

Postępowanie dotyczące ujawnienia przez doradcę zarządu banku informacji, tj. o czyn z art. 266 § 1 k.k. w zb. z art. 107 § 1 ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

371) PR 3 Ds 124.2019 Prokuratury Rejonowej Gdańsk-Oliwa w Gdańsku

Postępowanie w sprawie publicznego nawoływania do nienawiści na tle różnic wyznaniowych, tj. przestępstwo z art. 256 § 1 k.k..

372) PO I Ds 75.2017 Prokuratury Okręgowej w Krakowie

Postępowanie dotyczące naruszenia praw pracowniczych i molestowania, tj. o czyn z art. 218 § 1a k.k., art. 231 § 1 k.k., art. 199 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 199 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

373) PR Ds 1194.2020 Prokuratury Rejonowej w Miechowie

Postępowanie w sprawie spowodowanie w dniu 28.10.2020 r. w Miechowie niebezpieczeństwa dla życia i zdrowia wielu osób poprzez spowodowanie zagrożenia epidemiologicznego podczas zgromadzenia publicznego w ramach protestu „Wyrok na Kobiety – Miechów”, tj. o czyn z art. 165 § 1 pkt 1 k.k. zakończone wydaniem postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa o czyn z art. 165 § 1 pkt 1 k.k. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., tj. z uwagi na brak znamion czynu zabronionego.

374) PR Ds 201.2020 Prokuratury Rejonowej w Miechowie

Postępowanie dotyczące czynów o charakterze pedofilskim, tj. o przestępstwa z art. 200 § 1 k.k. zakończony (nieprawomocnym) wyrokiem skazującym.

375) 4135-1.Ds.26.2022 Prokuratury Rejonowej Kraków-Podgórze w Krakowie

Postępowanie w sprawie nieumyślnego spowodowanie w dniu 17 lutego w Krakowie zdarzenia zagrażającego życiu lub zdrowiu wielu osób oraz mieniu w wielkich rozmiarach, mającego postać zawalenia się budowli w postaci żurawia w wyniku czego śmierć poniosło dwóch pokrzywdzonych, tj. o czyn z art. 163 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 163 § 2 k.k. w zw. z art. 163 § 4 k.k.

376) PR 5 Ds 19.2018 Prokuratury Rejonowej Kraków-Podgórze w Krakowie

Postępowanie przeciwko A.W., D.S., M.K., K.O., D.U. podejrzanym o zabójstwo, tj. o czyn z art. 148 § 1 k.k. i inne.

377) 4137-1.Ds.12.2023 Prokuratury Rejonowej Kraków-Śródmieście Wschód w Krakowie

Postępowanie dotyczące naruszenia nietykalności cielesnej posła na Sejm RP przez policjantów, tj. o czyn z art. 222 par 1 k.k.

378) 4137-1.Ds.179.2020 Prokuratura Rejonowa Kraków-Śródmieście Wschód w Krakowie

Postępowanie dotyczyło spowodowania niebezpieczeństwa dla życia lub zdrowia wielu osób, polegającego na powodowaniu zagrożenia epidemiologicznego oraz szerzeniu się choroby zakaźnej COVID-19 poprzez organizację i udział w zgromadzeniu pod nazwą „Prawo nie prezenty” w dniu 13 grudnia 2020 r. w Krakowie, tj. o czyn z art. 165 par. 1 k.k.

379) PO I Ds 77.2017 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

Postępowanie w sprawie publicznego nawoływania do zabójstwa Prezesa Prawa i Sprawiedliwości Jarosława Kaczyńskiego w czasie bliżej nieustalonym nie później niż w dniu 11 sierpnia 2016 roku w nieustalonym miejscu za pośrednictwem portalu internetowego Twitter.com, tj. o czyn z art. 255 § 2 k.k.

380) 4137-1.Ds.11.2023 Prokuratura Rejonowa Kraków-Śródmieście Wschód w Krakowie

Śledztwo o sygn. 4137-1.Ds.11.2023 Prokuratury Rejonowej Kraków-Śródmieście Wschód w Krakowie dotyczyło uszkodzenia mienia w postaci choinki i ozdób świątecznych na szkodę Stowarzyszenia Sędziów Polskich „Iustitia” Oddział w Krakowie oraz Stowarzyszenia Sędziów „Themis” przez ustalonego wówczas posła na Sejm RP, tj. z art. 288 par. 1 k.k.

381) 4132-4.Ds.330.2024 Prokuratury Rejonowej w Chrzanowie

Postępowanie dotyczące przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy Policji, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.

382) 4138-1.Ds.27.2022 Prokuratury Rejonowej Kraków-Śródmieście Zachód w Krakowie

Postępowanie w sprawie kierowania w dniu 5 lutego 2022 r. za pośrednictwem sieci internetowej gróźb karalnych, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

383) 4138-1.Ds.6.2023 Prokuratury Rejonowej Kraków-Śródmieście Zachód w Krakowie

Postępowanie w sprawie kierowania, za pośrednictwem wiadomości mailowych oraz korespondencji pocztowej kierowanej na adres Kuratorium Oświaty w Krakowie, gróźb karalnych, tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k.

384) PR 4 Ds 28.2021 Prokuratury Rejonowej Kraków-Śródmieście Zachód w Krakowie

Postępowanie dotyczące przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków przez funkcjonariuszy Policji, tj. o czyn z art.231 § 1 k.k.

385) PR Ds 2501.2019 Prokuratury Rejonowej w Wadowicach

Postępowanie dotyczyło niedopełnienia obowiązków i przekroczenia uprawnień przez funkcjonariusza publicznego, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.

386) 4143-0.Ds.952.2023 Prokuratury Rejonowej w Suchej Beskidzkiej

Postępowanie dotyczyło znieważenia za pomocą środków masowego komunikowania się, tj. o czyn z art. 216 § 2 k.k.

387) 4143-0.Ds.1402.2023 Prokuratury Rejonowej w Suchej Beskidzkiej

Postępowanie dotyczyło zniesławienia funkcjonariusza publicznego, tj. o przestępstwo z art. 212 § 1 k.k.

388) 4143-O.Ds.670.2023 Prokuratury Rejonowej w Suchej Beskidzkiej

Przedmiotem postępowania było przekroczenie uprawnień przez przedstawiciela Burmistrza Wadowic – osobę pełniącą funkcję Kierownika Wydziału Zarządzania Kryzysowego Urzędu Miejskiego w Wadowicach, poprzez rozwiązanie zgromadzenia odbywającego się w dniu 12 listopada 2022 roku w Wadowicach, wbrew przesłankom przewidzianym w art. 25 ust. 1 ustawy Prawo o zgromadzeniach, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.

389) PO II Ds 29.2018 Prokuratury Okręgowej w Krakowie

Postępowanie prowadzone w sprawie gróźb karalnych kierowanych za pośrednictwem portalu internetowego wobec ówczesnego posła PiS, tj. o czyn z art. 190 k.k.

390) PO VIII Ds 29.2019 Prokuratury Okręgowej w Warszawie

Wydziału do Spraw Wojskowych przeciwko byłemu Zastępcy Dowódcy JW 2305 oskarżonemu o wielokrotne przyjmowanie korzyści majątkowych i składanie fałszywych oświadczeń w postępowaniach przetargowych tj. o przestępstwa z art.228 § 1 k.k. oraz art.233 § 1 i 6 k.k. oraz przeciwko innym osobom oskarżonym o przestępstwa z art.229 § 1 k.k.

391) PR Ds.290.2020 Prokuratury Rejonowej w Pucku

Sprawa znieważenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, tj. o czyn z art. 135 § 2 k.k.

392) PR Ds. 1971.2017 Prokuratury Rejonowej w Pucku

Sprawa zniesławienia Prezydenta Sopotu, tj. o czyn z art. 212 § 2 k.k.

393) PR Ds. 686.2018 Prokuratury Rejonowej w Pucku

Sprawa podejrzenia nękania, tj. o czyn z art.190a § 1 k.k.

394) 4309-5.Ds.643.2022 Prokuratury Rejonowej w Piasecznie

Sprawa przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy Policji, tj. o art.231 § 1 k.k. i inne.

395) 3035-1.Ds 22.2023.S Prokuratury Okręgowej w Przemyślu

Postępowanie prowadzone w sprawie niedopełnienia obowiązków w 2018 roku przez Starostę Powiatu Jarosławskiego w zakresie zlecenia i prowadzenie inwestycji budowlanej w miejscowości Maleniska bez wymaganych pozwoleń i innych nieprawidłowości związanych z powyższą inwestycją i doprowadzenia do niezgodnego z prawem rozliczenia dotacji celowej MON w wyniku czego powstała szkoda o wartości 564.226,94 zł tj. o przest. z art. 231 § 1 i 2 k.k. i 297 § 2 k.k. Sprawa poprzednio prowadzona pod sygn. PO I Ds. 147.2019.S .

396) RP I Ds.1.2018 Prokuratury Regionalnej w Białymstoku

Postępowanie prowadzone przeciwko kilkudziesięciu podejrzanym działającym w zorganizowanej grupie przestępczej , której przedmiotem było sprowadzanie niebezpieczeństwa dla życia i zdrowia wielu osób , poprzez wprowadzanie do obrotu szkodliwych substancji tzw. dopalaczy w okresie lat 2015 – 2018 tj. o przest. z art. 258 § 1 k.k. , art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 165 § 1 pkt.2 i 5 k.k. i inn.

397) VI Ds 12/12/ Sw Prokuratury Okręgowej w Szczecinie

Postępowanie prowadzone w sprawie wręczania prze osoby fizyczne oraz przyjmowania w okresie od 2009r. do 2012 r. tych korzyści majątkowych i osobistych przez osoby pełniące funkcje publiczne w związku z pełnieniem tych funkcji za zachowania stanowiące naruszenie przepisów prawa tj. o przest. z art. 228 § 1,3 i 4 k.k. i inn. W sprawie skierowano w 2017 r. akt oskarżenia do sądu , zapadłe wyroki skazujące stały się prawomocne w roku 2023.

398) 3047-2.Ds.2.2022 Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu

Postępowanie prowadzone w sprawie mającego miejsce w okresie od 2008 do 2014 roku w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wielkiej wartości sprawstwa kierowniczego w zakresie opracowania i wprowadzenia na rynek i uruchomienia przedsprzedaży polisolokat typu pareto, przez osoby kierujące i zarządzające tym projektem w TU Życie Europa S.A. oraz podobnych działań na szkodę wielu osób przystępujących do umów ubezpieczenia proponowanych wraz z partnerami

bankowymi przez w/w towarzystwo ubezpieczeniowe tj. o przest. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 w zw. z art. 294 § 1 k.k. i inn.

399) RP I Ds. 9.2016 Prokuratury Regionalnej w Lublinie

Postępowanie prowadzone w sprawie niedopełnienia w okresie od 15 marca 2013 r. do 19 lutego 2016 r. w Janowie Podlaskim woj. lubelskiego obowiązków przez osobę zobowiązaną do zajmowania się sprawami majątkowymi Stadniny Koni Janów Podlaski sp. zo.o. polegającego na zawarciu umów na organizację Dni Konia Arabskiego oraz innych aukcji , zawierania niekorzystnych umów dzierżawy z kontrahentami zagranicznymi w następstwie czego wyrządzono wymienionej spółce szkodę majątkową w wielkich rozmiarach w kwocie nie mniejszej niż 1 mln zł tj. o przest. z art. 296 § 1 k.k. i inn.

400) PK VI WZ Ds 37.2016 Podkarpacki Wydział Zamiejscowy DPZiK PK

Sprawa dotyczyła niedopełnienia obowiązków przy realizacji inwestycji drogowej, którą wdrożono bez uprzedniej zgody Zarządu Powiatu Ropczycko-Sędziszowskiego i zawarcia umowy, po czym w trakcie realizacji inwestycji sporządzono poświadczającą nieprawdę dokumentację z postępowania ofertowego, pozorując w konsekwencji przeprowadzenie postępowania co skutkowało wypłatą należności w kwocie 49 997,00 zł tj. przestępstw z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 276 k.k. w zw z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. a nadto w sprawie rozpoznano wątki dotyczące wyłudzeń na szkodę Starostwa Powiatu Ropczycko-Sędziszowskiego tj. o czyny z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i inne.

III. Podsumowanie

Przedstawiony zawierający opis kolejnych 400 spraw raport zakończył wielomiesięczne prace Zespołu powołanego przez Prokuratora Krajowego na mocy zarządzenia z dnia 16 sierpnia 2024 roku i należy podkreślić, iż poczynione w ich toku ustalenia potwierdziły zasadność podjęcia bezprecedensowej decyzji o przeanalizowaniu postępowań pozostających w zainteresowaniu opinii publicznej, a prowadzonych i zakończonych w latach 2016-2023.

Decyzja ta była efektem wieloletniego podnoszenia przez społeczeństwo obywatelskie nieprawidłowości w działalności prokuratury i wykorzystywania jej w bieżącej polityce, ale także realizacją zobowiązania kierownictwa nowej prokuratury, które dostrzegając szereg patologii podjęło trud naprawy istniejącego stanu rzeczy, jak również rozliczenia wszelkich nieprawidłowości.

Analizy i badania aktowe dokonane w ramach Zespołu potwierdziły bowiem wiele formułowanych zastrzeżeń odnoszących się do funkcjonowania prokuratury w tym okresie. Wykazano nie tylko brak obiektywizmu i bezstronności, ale przede wszystkim wykorzystanie prokuratury do realizacji politycznych celów i to nie tylko w skali ogólnokrajowej, ale nawet lokalnej - z naruszaniem jednej z podstawowych zasad działania demokratycznego państwa prawa, którą pozostaje równość wobec prawa. Zasada ta wynoszona na sztandary przez ówczesnego Prokuratora Generalnego, na gruncie konkretnych spraw stawała się jedynie demagogicznym hasłem wygłaszanym jedynie dla uzyskania konkretnego efektu politycznego.

Badania aktowe pozwoliły zatem na ujawnienie szeregu mechanizmów, które były wykorzystywane do osiągnięcia zamierzonego celu jakim była ścisła kontrola nad postępowaniami o charakterze politycznym. System stworzony w prokuraturze na gruncie ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze (Dz. U. 2024, poz. 390) w taki sposób ukształtowany, aby umożliwić całkowitą kontrolę nad najważniejszymi postępowaniami, a przy tym zapewnić oczekiwaną postawę i posłuch wśród prokuratorów, którzy mieli być głównymi wykonawcami politycznych zaleceń. Stąd też należy w sposób szczególny docenić tych wszystkich prokuratorów, którzy w tych specyficznych uwarunkowaniach potrafili odrzucić oferowane im profity, a w trakcie swojej pracy kierować się niezależnością. Tego rodzaju postawy zasługują na ogromny szacunek. Powyższe nie zmienia jednak przykrej konstatacji, iż wielu prokuratorów, a w szczególności osoby piastujące funkcje w latach 2016-2023 roku sprzeniewierzyło się rocie ślubowania i ich postawa wymaga napiętnowania.

W tym aspekcie proces wewnętrznych rozliczeń musi być kontynuowany, albowiem zmierzenie się z patologicznymi zachowaniami z przeszłości i ich wyeliminowanie powinno stanowić fundament budowy nowej prokuratury. Z tego też względu kierowane są kolejne rekomendacje dotyczące postępowań karnych i dyscyplinarnych wobec prokuratorów.

W tym zakresie zarekomendowano wdrożenie 28 postępowań karnych oraz 43 postępowań dyscyplinarnych, które winny doprowadzić do ukształtowania ewentualnej odpowiedzialności za stwierdzone przewinienia.

Wyniki prac Zespołu potwierdziły wnioski przedstawione w raporcie częściowym z dnia 14 stycznia 2025 r., wskazując, że większość aktywności osób odpowiedzialnych za funkcjonowanie prokuratury w latach 2016–2023 zmierzała głównie do zaspokojenia oczekiwań przełożonych i nie było nawet potrzeby formułowania w tym zakresie wytycznych czy poleceń.

Spśród zbadanych 400 spraw, w 233 z nich stwierdzono istotne nieprawidłowości, które sprowadzały się do nieuzasadnionego tamowania toku postępowań lub ich prowadzenia bez uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa, jedynie w imię doraźnych celów. W tym zakresie zarekomendowano podjęcie lub wznowienie postępowań w 36 sprawach. Poza tym część postępowań została już wznowiona i realizowane są już czynności dowodowe.

W toku analiz dostrzeżono także przejawy takiego ukształtowania przedmiotu postępowania przygotowawczego i sądowego, aby uwikłać sąd i innych uczestników w wieloletnie postępowania dowodowe w znacznej części nie mające istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Wielokrotnie ujawniono przejawy naruszania zasady równości, szczególnie w sprawach dotyczących „mowy nienawiści”, gdzie w sposób nadmiarowy preferowano przedstawicieli ówczesnej władzy. Stwierdzono także kolejne przykłady wykorzystywania postępowań w celach prywatnych, co stanowi bulwersujący przykład niezrozumienia roli jaką pełni prokurator w służbie społeczeństwu.

Raport potwierdził stosowanie następujących metod oddziaływania na prowadzone postępowania przygotowawcze:

- nierzetelne prowadzenie spraw wrażliwych dla polityków należących do partii sprawującej władzę,
- wdrażanie postępowań pomimo braku merytorycznych podstaw ich prowadzenia,
- przekazywanie spraw, tak konkretnym prokuratorom, jak i jednostkom organizacyjnym prokuratury, z pominięciem zasady właściwości miejscowej,
- faktycznej aprobaty większości podejmowanych decyzji procesowych (także o charakterze incydentalnym),

- aktywnej roli kierowników jednostek (często w porozumieniu z prokuratorami sprawującym nadzór służbowy) w zapewnieniu oczekiwanego sposobu zakończenia postępowania,
- rozbudowanego, zwierzchniego nadzoru służbowego Prokuratury Krajowej,
- ingerowania w przebieg postępowań zawisłych przed sądami,

Pomimo znacznej liczby postępowań obarczonych szeregiem nieprawidłowości, trudno oprzeć się konstatacji, że jest to jedynie fragment całościowego obrazu patologicznego funkcjonowania prokuratury w latach 2016-2023. Pomimo tego, że Zespół działał jedynie na podstawie analizy dokumentów zdołał dostrzec przejawy nieformalnych nacisków wywieranych na prowadzących postępowania lub też ukierunkowanych poleceń oraz sugestii nie mających nic wspólnego z dbałością o rzetelność postępowania.

Poczynione ustalenia stanowią kolejne uzasadnienie do zintensyfikowania prac nad zmianami dotyczącymi prokuratury. Zmiany te nie powinny dotyczyć tylko prac legislacyjnych, ale także rozpowszechnienia wobec prokuratorów właściwej metodyki i dobrych praktyk w realizacji powierzonych im obowiązków, w tym związanych z organizacją pracy i nadzorem. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż wyzwania współczesności wymagają nie tylko właściwego uwzględnienia kwestii pozycji ustrojowej i organizacyjnej, w tym zagwarantowania niezbędnej niezależności prokuratorom, ale także i to na tym samym poziomie, społecznej użyteczności oraz odpowiedzialności prokuratorów w kształtowaniu poczucia sprawiedliwości i równości wobec prawa.

W tym aspekcie należy odwołać się do rekomendacji Komisji Weneckiej z dnia 11 grudnia 2017 roku zawartych w opinii dotyczącej ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze. Opinia Komisji Weneckiej postulowała odpolitycznienie do systemu prokuratorskiego m.in. poprzez:

- rozdzielenie urzędów Prokuratora Generalnego i Ministra Sprawiedliwości,
- konieczność uzasadniania poleceń uchylających czynności prokuratora podległego,
- dostęp stron do poleceń wydawanych w sprawie przez prokuratora przełożonego,
- możliwość kwestionowania polecenia (z prawem odwołania do sądu bądź niezależnego organu).

Systemowe uniemożliwienie powrotu do stosowania ujawnionych przez Zespół mechanizmów oddziaływania na prokuratorów musi skutkować nie tylko wdrożeniem rekomendacji Komisji Weneckiej (co w przypadku rozdzielenia funkcji Ministra Sprawiedliwości-Prokuratora Generalnego już ma miejsce), ale stworzeniem w nowej ustawie ustrojowej gwarancji systemowych

przeciwdziałających przywołanym praktykom. Co więcej, intencją prokuratorów wchodzących w skład Zespołu jest to, aby przedstawione raporty były nie tylko punktem wyjścia dla odpowiedzialności karnej bądź dyscyplinarnej osób, które w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych dopuściły się różnego rodzaju nadużyć, ale by inspirowały członków Komisji Kodyfikacyjnej Ustroju Sądownictwa i Prokuratury w pracach nad przyszłą ustawą o prokuraturze. Raporty to także doskonały materiał dla aktualnego kierownictwa prokuratury, jak i wszystkich osób oraz organizacji zajmujących się ochroną praworządności, aby na bieżąco korygować sposób wykonywania przez nią zadań dążąc w ten sposób do zapewnienia rzetelnego i niezależnego wypełnienia jej zadań ustawowych.